

Sejm
Rzeczypospolitej Polskiej
Kadencja VI

Sprawozdanie Stenograficzne

z 84 posiedzenia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

w dniach 1, 2, 3 i 4 lutego 2011 r.

ANEKS

**Interpelacje i zapytania poselskie
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

Warszawa
2011

TREŚĆ

Aneksu do Sprawozdania Stenograficznego z 84. posiedzenia Sejmu w dniach 1, 2, 3 i 4 lutego 2011 r.

	<i>str.</i>		<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Posel Łukasz Zbonikowski.....	63
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		Posel Sławomir Worach	64
Interpelacje		Posel Jadwiga Wiśniewska.....	66
Posel Janusz Dziecioł	30	Posel Artur Górski	67
Posel Zbysław Owczarski	30	Posel Stanisław Stec	68
Posel Sławomir Kopyciński	31	Posel Romuald Ajchler	68
Posel Józef Piotr Klim	33	Posel Anna Sobecka	69
Posłowie Tomasz Lenz i Krzysztof Brejza	33	Posel Adam Wykret	71
Posel Jan Filip Libicki	34	Posel Michał Stuligrosz	72
Posel Eugeniusz Czykwin	34	Posel Jarosław Pięta oraz grupa posłów	72
Posel Joanna Mucha	34	Posel Artur Dunin	74
Posel Jerzy Wenderlich	36	Posel Agnieszka Hanajczyk	75
Posel Grzegorz Pisalski	36	Posel Elżbieta Witek	75
Posel Barbara Czaplicka	37	Posel Krzysztof Sońta oraz grupa posłów	75
Posel Artur Górski	38	Posel Józef Rojek	76
Posel Elżbieta Jakubiak	38	Posel Stefan Strzałkowski	76
Posel Mariusz Grad	39	Posel Arkady Fiedler oraz grupa posłów	80
Posel Henryk Milcarz	39	Posel Michał Jaros	80
Posel Łukasz Borowiak	40	Posel Monika Wielichowska	81
Posel Jarosław Rusiecki	41	Posel Renata Butryn	83
Posel Krzysztof Lipiec	42	Posel Krzysztof Lipiec	84
Posel Jerzy Wenderlich	43	Posel Dariusz Lipiński	84
Posel Gabriela Masłowska	43	Posel Tadeusz Tomaszewski	86
Posel Grażyna Ciemniak	44	Posłowie Krzysztof Jurgiel i Kazimierz Gwiazdowski	88
Posel Bożena Sławiak	45	Posel Robert Telus oraz grupa posłów	89
Posel Jan Widacki	45	Posłowie Jadwiga Wiśniewska i Stanisław Szwed	89
Posel Stanisław Wziątek	46	Posel Kazimierz Gwiazdowski	92
Posel John Abraham Godson	46	Posel Łukasz Zbonikowski	93
Posel Bożena Sławiak	49	Posel Krzysztof Sońta oraz grupa posłów	94
Posel Agnieszka Hanajczyk	49	Posel Barbara Bartuś oraz grupa posłów	94
Posel Agnieszka Pomaska	50	Posłowie Krzysztof Brejza i Tomasz Lenz	95
Posel Arkady Fiedler oraz grupa posłów	51	Posel Zbigniew Konwiński	96
Posel Mieczysław Golba	51	Posel Grzegorz Roszak	96
Posel Waldemar Andzel	51	Posel Grzegorz Schetyna oraz grupa posłów	97
Posłowie Zbigniew Girzyński i Sławomir Worach	52	Posel Jan Warzecha	98
Posel Józef Racki	53	Posel Marek Polak	98
Posel Piotr Ołowski	54	Posel Piotr Stanke	90
Posel Ryszard Zbrzyzny	55	Posłowie Jacek Tomczak i Jan Filip Libicki	100
Posel Halina Olenzka	56	Posel Adam Gawęda	101
Posel Piotr Stanke	57	Posel Marek Łatas	102
Posel Zbigniew Babalski	58	Posel Wojciech Szarama	103
Posel Kazimierz Moskal	59	Posel Marian Starownik	104
Posel Jan Religa	63	Posel Bożena Kotkowska	105
		Posel Tomasz Lenz	106
		Posel Izabela Leszczyna	107
		Posel Marek Wikiński	107

Poseł Wojciech Kossakowski	108
Poseł Jan Filip Libicki	109
Poseł Bogusław Wontor	110
Poseł Andrzej Szlachta	110
Poseł Anna Sobecka	111
Poseł Grzegorz Raniewicz oraz grupa posłów	112
Poseł Sławomir Kopyciński	113
Poseł Krystyna Łybacka	114
Poseł Jan Widacki	114
Poseł Jan Kamiński	115
Poseł Andrzej Palys	116
Poseł Jarosław Matwiejuk	116
Poseł Anna Paluch	121
Poseł Andrzej Adamczyk	122
Poseł Jacek Falfus	123
Poseł Sławomir Zawisław	124
Poseł Krzysztof Lipiec	126
Poseł Janusz Krasoń	126
Poseł Jerzy Gosiewski	127
Poseł Jan Religa	128
Poseł Jerzy Materna	128
Poseł Jan Warzecha oraz grupa posłów	129
Poseł Marek Kwitek	129
Poseł Danuta Pietraszewska	130
Poseł Wojciech Jasiński	133
Poseł Artur Górski	134
Poseł Jan Widacki	134
Poseł Jan Kulas	135
Poseł Anna Paluch	135
Poseł Jan Bury s. Józefa	136
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	137
Poseł Łukasz Gibała	138
Poseł Adam Krupa	139
Poseł Krzysztof Tchorzewski	139
Poseł Grzegorz Janik	140
Poseł Marek Łatas	140
Poseł Barbara Marianowska	141
Poseł Jan Filip Libicki	142
Poseł Eugeniusz Grzeszczak	142
Poseł Krzysztof Brejza	143
Poseł Stanisław Wziątek	143
Poseł Henryk Milcarz	144
Poseł Iwona Arent	147
Poseł Stanisław Rydzoń	148
Poseł Marzena Machałek	149
Poseł Jacek Falfus	149
Poseł Jerzy Polaczek	150
Poseł Daniela Chrapkiewicz	151
Poseł Marek Polak	152
Poseł Wiesław Andrzej Szczepański	152
Poseł Józef Piotr Klim	153
Poseł Henryk Siedlaczek	153
Poseł Beata Szydło	155
Poseł Edward Siarka	156
Poseł Konstanty Oświęcimski	156
Poseł Henryk Milcarz	156

Odpowiedzi na interpelacje	
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	158
Podsekretarz stanu Igor Działuk	158
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	159
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	159
Sekretarz stanu Jakub Szulc	160
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	160
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	161
Podsekretarz stanu Marek Haber	162
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	164
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	165
Sekretarz stanu Jakub Szulc	167
Podsekretarz stanu Marian Zalewski	171
Podsekretarz stanu Marek Bucior	172
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	172
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	173
Podsekretarz stanu Igor Działuk	175
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	179
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	180
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	182
Podsekretarz stanu Grażyna Henclewska	189
Podsekretarz stanu Ludwik Kotecki	194
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	197
Podsekretarz stanu Marek Bucior	198
Minister Jolanta Fedak	201
Sekretarz stanu Jan Bury	204
Podsekretarz stanu Marek Bucior	204
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	205
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	206
Minister Jolanta Fedak	207
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	208
Minister Jolanta Fedak	209
Podsekretarz stanu Joanna Strzelec-Łobodzińska	210
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	211
Sekretarz stanu Jarosław Duda	213
Podsekretarz stanu Marek Haber	214
Minister Jolanta Fedak	215
Podsekretarz stanu Marek Bucior	217
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	219
Podsekretarz stanu Marek Haber	221
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	222
Minister Katarzyna Hall	222
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	223
Podsekretarz stanu Marian Zalewski	224
Podsekretarz stanu Marek Bucior	226
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	228
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	229
Sekretarz stanu Jarosław Duda	230
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	231
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	231
Podsekretarz stanu Marek Haber	232
Sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julia Pitera	233
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	239
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	240

Minister Jolanta Fedak	241
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska	246
Podsekretarz stanu Marek Haber	248
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	251
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	252
Sekretarz stanu Jakub Szulc	253
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	254
Sekretarz stanu Jakub Szulc	255
Podsekretarz stanu Marek Bucior	255
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	256
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	257
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	259
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	259
Podsekretarz stanu Marek Haber	260
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	261
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	261
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	262
Podsekretarz stanu Lilla Jaroń	265
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	266
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	267
Sekretarz stanu Jan Bury	268
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	268
Minister Bogdan Zdrojewski	269
Podsekretarz stanu Marek Haber	270
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	271
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	273
Podsekretarz stanu Andrzej Parafianowicz	273
Sekretarz stanu	
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów	
Jacek Cichocki	275
Sekretarz stanu Piotr Zuchowski	276
Podsekretarz stanu Rafał Baniak	277
Podsekretarz stanu Dominik Radziwiłł	278
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	279
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	281
Sekretarz stanu Jarosław Duda	289
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk	290
Minister Aleksander Grad	299
Minister Barbara Kudrycka	300
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	301
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	301
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	302
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	302
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	303
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	304
Sekretarz stanu Czesław Piątas	305
Wiceprezes Państwowej Agencji Atomistyki	
Maciej Jurkowski	305
Podsekretarz stanu Jacek Czaja	306
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	308
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	309
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	310
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	312
Sekretarz stanu Stanisław Gawłowski	314
Podsekretarz stanu Czesława Ostrowska	315
Podsekretarz stanu	
Joanna Strzelec-Łobodzińska	315

Minister Marek Sawicki	316
Podsekretarz stanu Jacek Kapica	320
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	321
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	323
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	325
Podsekretarz stanu Marian Zalewski	326
Podsekretarz stanu Marek Bucior	327
Minister Radosław Sikorski	328
Podsekretarz stanu Marek Bucior	329
Minister Jolanta Fedak	329
Sekretarz stanu Jan Borkowski	331
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	331
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	333
Podsekretarz stanu Piotr Kołodziejczyk	334
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	335
Minister Cezary Grabarczyk	336
Sekretarz stanu Jakub Szulc	337
Podsekretarz stanu Zbigniew Wrona	339
Podsekretarz stanu Marek Haber	340
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	340
Podsekretarz stanu Maciej Grabowski	342
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	343
Sekretarz stanu Czesław Piątas	344
Minister Aleksander Grad	346
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	347
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	350
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczuk	350
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	351
Sekretarz stanu Piotr Zuchowski	352
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	353
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	354
Sekretarz stanu Kazimierz Plocke	354
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	355
Podsekretarz stanu Marek Haber	355
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	356
Minister Bogdan Zdrojewski	358
Podsekretarz stanu Dariusz Daniluk	359
Zapytania	
Posel Zbigniew Matuszczak	360
Posel Jan Kochanowski	360
Posel Sławomir Kopyciński	361
Posel Robert Tyszkiewicz	361
Posel Marek Suski	362
Posel Krzysztof Lipiec	362
Posel Grzegorz Pisalski	363
Posel Ewa Drozd	363
Posel Janina Okrągły	364
Posel Wiesław Janczyk	364
Posel Sławomir Kopyciński	366
Posel Jan Kochanowski	366
Posel Artur Dunin	367
Posel Ireneusz Raś	367
Posel Elżbieta Zakrzewska	367
Posel Ireneusz Raś	367
Posel Janina Okrągły	368
Posel Arkadiusz Mularczyk	369
Posel Adam Abramowicz	369
Posel Piotr Ołowski	370

Poseł Piotr Stanke	370
Poseł Krzysztof Tołwiński	371
Poseł Stanisław Szwed	372
Poseł Jan Warzecha	372
Poseł Grzegorz Sztolcman	373
Poseł Andrzej Bętkowski	373
Poseł Elżbieta Zakrzewska	373
Poseł Józef Rojek	373
Poseł Elżbieta Witek	376
Poseł Adam Wykręt	378
Poseł Anna Sobocka	378
Poseł Zbigniew Matuszczak	379
Poseł Dariusz Lipiński	379
Poseł Stanisław Rydzoń	380
Poseł Tadeusz Tomaszewski	381
Poseł Beata Szydło	381
Poseł Elżbieta Rafalska oraz grupa posłów	382
Poseł Kazimierz Gwiazdowski	382
Poseł Ryszard Zawadzki	387
Poseł Robert Kropiwnicki	387
Poseł Elżbieta Witek	388
Poseł Czesław Hoc	388
Poseł Grzegorz Karpiński	389
Poseł Marian Starownik	389
Poseł Jacek Brzezinka	391
Poseł Wojciech Kossakowski	391
Poseł Bożena Kotkowska	392
Poseł Jolanta Szczypińska	393
Poseł Janusz Krasoń	395
Poseł Adam Abramowicz	395
Poseł Tadeusz Tomaszewski	396
Poseł Jan Kulas	396
Poseł Anna Paluch	397
Poseł Tadeusz Tomaszewski	398
Poseł Andrzej Gut-Mostowy	398
Poseł Łukasz Gibała	398
Poseł Jerzy Borowczak	399
Poseł Jan Szyszko	400
Poseł Artur Górski	400
Poseł Jan Widacki	401
Poseł Stanisław Pięta	401
Poseł Marzena Dorota Wróbel	401
Poseł Wojciech Szarama	402
Poseł Marzena Dorota Wróbel	403
Poseł Krzysztof Borkowski	404
Poseł Krzysztof Tyszkiewicz	405
Poseł Stanisław Rydzoń	405
Poseł Jan Widacki	405
Poseł Czesław Hoc	406
Poseł Henryk Siedlaczek	406
Poseł Zbysław Owczarski	407
Poseł Marek Opioła	408
Poseł Sławomir Neumann	409
Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka	409
Poseł Jan Kochanowski	409
Poseł Tadeusz Tomaszewski	410
Odpowiedzi na zapytania	
Podsekretarz stanu Cezary Rzemek	411
Minister Cezary Grabarczyk	412

Sekretarz stanu Jakub Szulc	419
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	421
Minister Jolanta Fedak	422
Podsekretarz stanu Piotr Styczeń	423
Podsekretarz stanu Marian Zalewski	425
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	426
Podsekretarz stanu Hanna Majszczyk	427
Podsekretarz stanu Marek Haber	428
Podsekretarz stanu Marek Bucior	429
Podsekretarz stanu Marek Haber	430
Minister Bogdan Zdrojewski	432
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	433
Podsekretarz stanu Marek Haber	434
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	435
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	436
Sekretarz stanu Czesław Piątas	438
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	439
Sekretarz stanu Czesław Piątas	440
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	441
Sekretarz stanu Czesław Piątas	443
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	443
Sekretarz stanu Czesław Piątas	443
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	444
Sekretarz stanu Czesław Piątas	445
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	447
Sekretarz stanu Czesław Piątas	447
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	449
Sekretarz stanu Czesław Piątas	461
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	462
Sekretarz stanu Czesław Piątas	463
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	464
Sekretarz stanu Czesław Piątas	465
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	467
Sekretarz stanu Czesław Piątas	469
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	470
Sekretarz stanu Czesław Piątas	470
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	471
Sekretarz stanu Czesław Piątas	472
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	472
Sekretarz stanu Czesław Piątas	473
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	475
Sekretarz stanu Czesław Piątas	477
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	478
Sekretarz stanu Czesław Piątas	480
Podsekretarz stanu Marcin Idzik	481
Sekretarz stanu Czesław Piątas	483
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	484
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	490
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	494
Sekretarz stanu Jakub Szulc	495
Sekretarz stanu Czesław Piątas	496
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	497
Sekretarz stanu Jan Bury	498
Podsekretarz stanu Janusz Zaleski	499
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	501
Sekretarz stanu Tadeusz Jarmuziewicz	503
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	504
Podsekretarz stanu Maciej Jankowski	508

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu Jarosław Duda	509
Minister Barbara Kudrycka	510
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	512
Podsekretarz stanu Radosław Stępień	513
Minister Aleksander Grad	514
Sekretarz stanu Jakub Szulc	514
Wiceprezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Jarosław Król	516
Sekretarz stanu Jakub Szulc	518
Minister Jolanta Fedak	520
Sekretarz stanu Jan Bury	520

	<i>str.</i>
Sekretarz stanu Tomasz Siemoniak	521
Podsekretarz stanu Bernard Błaszczyk	523
Sekretarz stanu Jarosław Duda	526
Podsekretarz stanu Adam Rapacki	527
Podsekretarz stanu Zbigniew Sosnowski	528
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	529
Podsekretarz stanu Marek Haber	529
Sekretarz stanu Jakub Szulc	530
Podsekretarz stanu Zbigniew Włodkowski	531
Sekretarz stanu Krystyna Szumilas	532
Podsekretarz stanu Andrzej Massel	534

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Janusza Dziecioła w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20110),

2) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie nieprawidłowości w przyjętym przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ trybie zawierania umów na udzielanie świadczeń zdrowotnych w 2011 r. – do ministra zdrowia (20113),

3) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie wartości nadwykonań, za które nie zapłacił NFZ – do ministra zdrowia (20118),

4) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie opóźnień w płatnościach zagrażających płynności finansowej podmiotów gospodarczych – do ministra gospodarki (20119),

5) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie konieczności przeprowadzenia nowych inwestycji w energetyce – do ministra gospodarki (20120),

6) posła Józefa Piotra Klimy w sprawie aktualizacji „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych” – do ministra środowiska (20121),

7) posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów – do ministra pracy i polityki społecznej (20122),

8) posła Jana Filipa Libickiego w sprawie nauki języka obcego w przypadku dzieci z niepełnosprawnością sprzężoną – do ministra edukacji narodowej (20123),

9) posła Eugeniusza Czykwina w sprawie zmiany w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20124),

10) poseł Joanny Muchy w sprawie Krajowego Rejestru Karnego w Lublinie – do ministra sprawiedliwości (20125),

11) poseł Joanny Muchy w sprawie przeniesienia poza 2013 r. terminu budowy obwodnicy miejscowości Tomaszów Lubelski – do ministra infrastruktury (20126),

12) poseł Joanny Muchy w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20127),

13) poseł Joanny Muchy w sprawie przeniesienia poza 2013 r. terminu przebudowy drogi ekspresowej S17 na odcinku Kurów – Lublin oraz przebudowy drogi nr 12 wraz z II etapem obwodnicy Puław – do ministra infrastruktury (20128),

14) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie obciążenia funduszy na kształcenie zawodowe uczniów – do prezesa Rady Ministrów (20129),

15) posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie ograniczenia mieszkańcom Sosnowca przez NFZ dostępu do niektórych świadczeń medycznych – do ministra zdrowia (20130),

16) poseł Barbary Czaplickiej w sprawie trzeciej, dodatkowej tablicy rejestracyjnej pojazdu – do ministra infrastruktury (20131),

17) posła Artura Górskiego w sprawie łatania dziury budżetowej pieniędzmi przeznaczonymi na przyszłe emerytury – do prezesa Rady Ministrów (20132),

18) poseł Elżbiety Jakubiak w sprawie polityki personalnej w spółkach Grupy PKP – do ministra infrastruktury (20133),

19) posła Mariusza Grada w sprawie postępów w realizacji budowy obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego – do ministra infrastruktury (20134),

20) posła Mariusza Grada w sprawie przebudowy przejścia granicznego w Zosinie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20135),

21) posła Henryka Milcarza w sprawie planowanych zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych – do ministra skarbu państwa (20136),

22) posła Łukasza Borowiaka w sprawie zapewnienia mechanizmów pozwalających na zwiększenie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację zawodową bezrobotnych w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20137),

23) posła Łukasza Borowiaka w sprawie prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących unieważnienia decyzji komunalnych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20138),

24) posła Jarosława Rusieckiego w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych i podtrzymania

decyzji o umieszczeniu Uzdrowiska Busko-Zdrój SA w wykazie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (20139),

25) posła Krzysztofa Lipca w sprawie nieuzasadnionych zaniechań w zakresie wydania rozporządzenia prezesa Rady Ministrów w sprawie instrukcji kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych wykazów akt oraz instrukcji dotyczącej organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych – do prezesa Rady Ministrów (20140),

26) posła Krzysztofa Lipca w sprawie nowelizacji „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, która zapowiada znaczące ograniczenie wielu przedsięwzięć inwestycyjnych w infrastrukturze drogowej, w tym modernizację drogi krajowej nr 7 i dostosowanie jej do parametrów drogi ekspresowej – do prezesa Rady Ministrów (20141),

27) posła Jerzego Wenderlicha w sprawie ujednoczenia tytułów zawodowych w Szkole Głównej Służby Pożarniczej – do prezesa Rady Ministrów (20142),

28) poseł Gabrieli Masłowskiej w sprawie zasiłków pielęgnacyjnych – do ministra pracy i polityki społecznej (20143),

29) poseł Grażyny Ciemniak w sprawie wykorzystania środków europejskich na budowę drogi ekspresowej S5 – do prezesa Rady Ministrów (20144),

30) poseł Bożeny Sławiak w sprawie włączenia loterii fantowych organizowanych przez kościelne osoby prawne do ustawy o grach hazardowych – do ministra finansów (20145),

31) posła Jana Widackiego w sprawie zgody na wypożyczenie za granicę obrazu Leonarda da Vinci „Dama z gronostajem” – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20146),

32) posła Stanisława Wziątka w sprawie wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej – do ministra finansów (20147),

33) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie aktualnego stanu procesów legislacyjnych dotyczących TBS-ów – do ministra infrastruktury (20148),

34) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie liczby wagonów w porannych pociągach TLK na linii Łódź – Warszawa – do ministra infrastruktury (20149),

35) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie nieprzekazywania przez Łódzki Urząd Wojewódzki do MOPS w Łodzi środków finansowych na zasiłki okresowe dla osób najbardziej potrzebujących – do ministra pracy i polityki społecznej (20150),

36) posła Johna Abrahama Godsona w sprawie miasta Łodzi – do prezesa Rady Ministrów (20151),

37) poseł Bożeny Sławiak w sprawie braku dostępu pacjentów cierpiących na ciężką postać hemofilii do leczenia lekami rekombinowanymi – do ministra zdrowia (20152),

38) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian w ustawie Prawo o ruchu drogowym i niektórych innych ustaw – do ministra infrastruktury (20153),

39) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie zmian w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wo-

lontariacie – do ministra pracy i polityki społecznej (20154),

40) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie braku regulacji odnoszących się do obowiązku używania kasków ochronnych przez uprawiające narciarstwo osoby do 15. roku życia – do ministra sportu i turystyki (20155),

41) poseł Agnieszki Pomaskiej w sprawie braku odpowiednich przepisów określających maksymalny poziom intensywności światła w przypadku przydrożnych reklam ekranowych typu LED – do ministra infrastruktury (20156),

42) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie refundacji kosztów leczenia dzieci cierpiących na zespół Niemann-Picka typu C – do ministra zdrowia (20157),

43) posła Mieczysława Golby w sprawie bezpieczeństwa energetycznego kraju – do ministra gospodarki (20158),

44) posła Waldemara Andzela w sprawie wprowadzenia możliwości przejścia na emeryturę w zależności od stażu pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (20159),

45) posłów Zbigniewa Girzyńskiego i Sławomira Woracha w sprawie działań władz polskich w obronie dobrego imienia Polaków, w szczególności polskich chłopów przed oskarżeniami o udział w zagładzie Żydów w czasie II wojny światowej – do ministra gospodarki (20160),

46) posła Józefa Rackiego w sprawie skreślenia z rejestru zabytków części zabytku, jakim jest cały obszar miasta Kalisza w granicach z 1957 r. – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20161),

47) posła Piotra Ołowskiego w sprawie potrzeby sprecyzowania, co powinno być celem nadzoru sprawowanego przez kuratora sądowego, a także zadań, jakie w związku z tym winny być podejmowane w sprawie opiekuńczej i karnej nieletnich, oraz wyjaśnienia, czy są prowadzone w tym zakresie prace w Ministerstwie Sprawiedliwości – do ministra sprawiedliwości (20162),

48) posła Ryszarda Zbrzyznego w sprawie Programu Operacyjnego „Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa i nadbrzeżnych obszarów rybackich 2007–2013” w ramach środka 2.2: Działania wodno-środowiskowe – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20163),

49) poseł Haliny Olendzkiej w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o zmianie ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (druk nr 3111) – do ministra skarbu państwa (20164),

50) posła Piotra Stanke w sprawie remontu drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk – do ministra infrastruktury (20165),

51) posła Zbigniewa Babalskiego w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20166),

52) posła Kazimierza Moskala w sprawie radykalnego zmniejszenia środków Funduszu Pracy na ak-

tywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20167),

53) posła Kazimierza Moskala w sprawie negatywnej oceny NIK dotyczącej realizacji programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” – do ministra środowiska (20168),

54) posła Kazimierza Moskala w sprawie rozbieżności w interpretacji przepisów przez oddziały NFZ odnośnie do wykonywania badań cytologicznych w punktach mobilnych – do ministra zdrowia (20169),

55) posła Kazimierza Moskala w sprawie apelu chorych na mukowiscydozę o zwiększenie dostępu do transplantacji płuc w Polsce – do ministra zdrowia (20170),

56) posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji epidemiologicznej zakażeń szpitalnych w Polsce – do ministra zdrowia (20171),

57) posła Kazimierza Moskala w sprawie jakości opieki stomatologicznej w Polsce – do ministra zdrowia (20172),

58) posła Kazimierza Moskala w sprawie konsekwencji wynikających z emigracji personelu medycznego – do ministra zdrowia (20173),

59) posła Kazimierza Moskala w sprawie jakości medycznych laboratoriów diagnostycznych – do ministra zdrowia (20174),

60) posła Kazimierza Moskala w sprawie sytuacji osób cierpiących na choroby rzadkie – do ministra zdrowia (20175),

61) posła Kazimierza Moskala w sprawie wdrożenia narodowego planu przeciwdziałania chorobom rzadkim – do ministra zdrowia (20176),

62) posła Kazimierza Moskala w sprawie sprzedaży w polskich sklepach skażonego dioksynami mięsa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20177),

63) posła Jana Religi w sprawie art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych – do ministra pracy i polityki społecznej (20178),

64) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wzrostu cen produktów w Polsce – do ministra finansów (20179),

65) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie sytuacji powodziowej w Polsce – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20180),

66) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie wpływu chlorku sodu używanego przez drogowców na środowisko naturalne – do ministra środowiska (20181),

67) posła Sławomira Woracha w sprawie egzekucji ze świadczeń emerytalnych i rentowych – do ministra pracy i polityki społecznej (20182),

68) posła Sławomira Woracha w sprawie działalności firm odszkodowawczych na terenie publicznych ZOZ – do ministra zdrowia (20183),

69) poseł Jadwigi Wiśniewskiej w sprawie zagrożenia, jakie stwarzają reklamy ledowe na skrzyżowaniu dróg – do ministra infrastruktury (20184),

70) posła Artura Górskiego w sprawie pominięcia przedstawicieli polskiej mniejszości na Litwie przy

wyborze przewodniczących w samorządowych komisjach wyborczych – do ministra spraw zagranicznych (20185),

71) posła Stanisława Steca w sprawie planowanej prywatyzacji ENEA SA – do ministra gospodarki (20186),

72) posła Stanisława Steca w sprawie zmian cen gazu – do ministra gospodarki (20187),

73) posła Romualda Ajchlera w sprawie podatku VAT od abonamentów medycznych – do prezesa Rady Ministrów (20188),

74) poseł Anny Sobeckiej w sprawie propozycji dotyczących składki zdrowotnej – do ministra pracy i polityki społecznej (20189),

75) poseł Anny Sobeckiej w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych – do ministra obrony narodowej (20190),

76) poseł Anny Sobeckiej w sprawie standardów usług rynku pracy – do ministra pracy i polityki społecznej (20191),

77) poseł Anny Sobeckiej w sprawie poziomu nauki w Polsce – do ministra nauki i szkolnictwa wyższego (20192),

78) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji na kolei – do ministra infrastruktury (20193),

79) poseł Anny Sobeckiej w sprawie perspektyw demograficznych w Polsce – do ministra pracy i polityki społecznej (20194),

80) poseł Anny Sobeckiej w sprawie kontraktów lekarzy medycyny rodzinnej – do ministra zdrowia (20195),

81) posła Adama Wykręta w sprawie zastosowania w Polsce systemu obowiązkowego znakowania psów – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20196),

82) posła Adama Wykręta w sprawie problemów z realizacją zamówień na sprzęt dla osób niepełnosprawnych – do ministra zdrowia (20197),

83) posła Michała Stuligrosza w sprawie rozszerzenia działalności elektronicznego postępowania upominawczego (e-sądu) – do ministra sprawiedliwości (20198),

84) posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie procesu łączenia spółek mieszkaniowych Katowickiego Holdingu Węglowego SA – do ministra gospodarki (20199),

85) posła Jarosława Pięty oraz grupy posłów w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych – do ministra sprawiedliwości (20200),

86) posła Artura Dunina w sprawie nowego projektu planu ratownictwa medycznego przygotowanego przez Wydział Zarządzania Kryzysowego Wojewody Łódzkiego na lata 2011–2015 – do ministra zdrowia (20201),

87) poseł Agnieszki Hanajczyk w sprawie otwarcia rynku pracy w Niemczech i Austrii – do ministra pracy i polityki społecznej (20202),

88) poseł Elżbiety Witek w sprawie zmiany systemu ubezpieczeń rolników – do ministra rolnictwa i roz-

woju wsi, ministra finansów oraz ministra zdrowia (20203),

89) posła Krzysztofa Sołty oraz grupy posłów w sprawie niewykonania przez GDDKiA planu wydatków na drogi w 2010 r. – do ministra infrastruktury (20204),

90) posła Józefa Rojka w sprawie procedury zakupu lekarstw i sprzętu medycznego w ilościach niezbędnych do wykonania usługi podstawowej, po wprowadzeniu nowej ustawy o podatku VAT – do ministra finansów (20205),

91) posła Stefana Strzałkowskiego w sprawie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych – do prezesa Rady Ministrów (20206),

92) posła Arkadego Fiedlera oraz grupy posłów w sprawie przesunięcia terminu budowy drogi ekspresowej mającej połączyć Poznań i Wrocław – do ministra infrastruktury (20207),

93) posła Michała Jarosa w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę przepisów dotyczących finansowania przejazdów służbowych funkcjonariuszy służb porządkowych krajów UE sprawujących nadzór we współpracy z funkcjonariuszami polskich służb porządkowych nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach transportu publicznego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej – do ministra infrastruktury (20208),

94) posła Michała Jarosa w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę przepisów dotyczących finansowania przejazdów służbowych funkcjonariuszy sprawujących nadzór nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach publicznego transportu zbiorowego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej – do ministra infrastruktury (20209),

95) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, priorytet: Muzyka, pn. „XIV Międzynarodowy Festiwal Muzyki Uzdrowiskowej Muzyka Świata”, złożonego przez Miejskie Centrum Kultury w Polanicy-Zdroju, woj. dolnośląskie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20210),

96) poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, zadanie pn. „Bystrzyca Kłodzka, XIV-wieczny system fortyfikacji miejskich. Remont i modernizacja południowo-wschodniego odcinka średniowiecznych murów obronnych, rekonstrukcja fragmentów muru, odtworzenie i zabezpieczenie umocnień, odbudowa części traktów pieszych (schodów) wpisanych w strukturę fortyfikacji miejskich”, złożonego przez gm. Bystrzyca Kłodzka, woj. dolnośląskie – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20211),

97) poseł Renaty Butryn w sprawie sposobu udzielania przez PFRON osobom niepełnosprawnym pomocy finansowej z programu „Student” – do ministra pracy i polityki społecznej (20212),

98) posła Krzysztofa Lipca w sprawie postępującego wzrostu cen benzyny i oleju napędowego – do ministra gospodarki (20213),

99) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie skutków likwidacji kolejnych placówek pocztowych – do ministra infrastruktury (20214),

100) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie interpretacji przepisów dotyczących ewidencji ludności – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20215),

101) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie rozwoju amatorskiego sportu strzeleckiego w obliczu nowych przepisów ustawy o broni i amunicji – do ministra sportu i turystyki (20216),

102) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do znowelizowanej ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie – do ministra pracy i polityki społecznej (20217),

103) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie trybu dofinansowania klubów sportowych w zakresie sportu – do ministra sportu i turystyki (20218),

104) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad rozporządzeniami wykonawczymi wynikającymi z art. 24a i art. 37a ust. 5 ustawy o żegludze śródlądowej – do ministra infrastruktury (20219),

105) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do ustawy o sporcie – do ministra sportu i turystyki (20220),

106) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie przyznawania świadczeń pieniężnych dla osób deportowanych w granicach państwa polskiego – do ministra pracy i polityki społecznej (20221),

107) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów ustawy o sporcie – do ministra sportu i turystyki (20222),

108) posłów Krzysztofa Jurgiela i Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie wycięcia z harmonogramu pierwszego etapu modernizacji linii kolejowej z Warszawy do Białegostoku – do prezesa Rady Ministrów (20223),

109) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie niemieckiego mięsa wieprzowego skażonego dioksynami – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20224),

110) posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie zwierząt – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20225),

111) posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweða w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu pogotowia ratunkowego – do ministra zdrowia (20226),

112) posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweða w sprawie konieczności zmiany wadliwych zapisów zarządzenia prezesa NFZ dotyczącego pod-

stawowej opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa rodzinnego – do ministra zdrowia (20227),

113) posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie kontrowersyjnych rozstrzygnięć dotyczących przydzielania kontraktów dla poradni specjalistycznych na 2011 r. w woj. śląskim – do ministra zdrowia (20228),

114) posłów Jadwigi Wiśniewskiej i Stanisława Szweda w sprawie odcinka autostrady A1 Tuszyn – Pyrzowice – do ministra infrastruktury (20229),

115) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie budowy obwodnicy Suwałk – do prezesa Rady Ministrów (20230),

116) posła Łukasza Zbonikowskiego w sprawie zmniejszającej się liczby małych sklepów tradycyjnych na rzecz sklepów wielkopowierzchniowych – do ministra gospodarki (20231),

117) posła Krzysztofa Sońty oraz grupy posłów w sprawie zdeprecjonowania w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” modernizacji drogi ekspresowej S7 relacji Warszawa – Radom – Kielce – Kraków – do ministra infrastruktury (20232),

118) poseł Barbary Bartuś oraz grupy posłów w sprawie konieczności zwiększenia środków finansowych z budżetu państwa na realizację zadań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej – do prezesa Rady Ministrów (20233),

119) posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie przepisów regulujących zasady wydawania pozwoleń związanych z emisją gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego – do ministra środowiska (20234),

120) posła Zbigniewa Konwińskiego w sprawie znikania programów regionalnych emitowanych na antenie ogólnopolskiej TVP – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20235),

121) posła Grzegorza Roszaka w sprawie przeznaczania przez gminy środków finansowych za pobyt osoby nietrzeźwej w policyjnej izbie zatrzymań – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20236),

122) posła Grzegorza Roszaka w sprawie problemów dotyczących egzekwowania opłaty planistycznej z tytułu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego – do ministra infrastruktury (20237),

123) posła Grzegorza Roszaka w sprawie podejmowania uchwał przez jednostki samorządu terytorialnego w zakresie udzielania dotacji dla klubów sportowych – do ministra sportu i turystyki (20238),

124) posła Grzegorza Schetyny oraz grupy posłów w sprawie projektu rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych, w szczególności opłat za przejazd autostradą obwodnicą Wrocławia A8 na odcinku węzeł Pawłowice – węzeł Nowa Wieś Wrocławska dla samochodów osobowych poruszających się w ruchu tranzytowym – do ministra infrastruktury (20239),

125) posła Jana Warzechy w sprawie limitu dochodów, które mogą osiągnąć osoby pobierające ren-

tę socjalną – do ministra pracy i polityki społecznej (20240),

126) posła Marka Polaka w sprawie okazywania przez funkcjonariuszy Policji świadectwa wzorcowania analizatora wydechu badanym kierowcom – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20241),

127) posła Marka Polaka w sprawie wpisania do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego pn. „Obwodnica Łapczycy woj. małopolskie na drodze krajowej nr 4” – do ministra infrastruktury (20242),

128) posła Piotra Stanke w sprawie likwidacji w woj. pomorskim ksiązeczek RUM – do ministra zdrowia (20243),

129) posła Piotra Stanke w sprawie powstania ogólnodostępnego państwowego banku krwi pępowinowej – do ministra zdrowia (20244),

130) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie „Programu wspierania inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej na lata 2011–2020” – do ministra finansów (20245),

131) posłów Jacka Tomczaka i Jana Filipa Libickiego w sprawie ułatwienia powrotu dzieci przymusowo wywiezionych za granicę – do ministra spraw zagranicznych oraz ministra sprawiedliwości (20246),

132) posła Adama Gawędy w sprawie zmiany obowiązujących przepisów, a w szczególności ustawy o świadczeniach rodzinnych – do ministra pracy i polityki społecznej (20247),

133) posła Marka Łatasę w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie obiektów związanych z obsługą turysty na obszarze strefy uzdrowiskowej A – do ministra zdrowia oraz ministra rozwoju regionalnego (20248),

134) posła Marka Łatasę w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ na 2011 r. – do ministra zdrowia (20249),

135) posła Wojciecha Szaramy w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych – do ministra sprawiedliwości (20250),

136) posła Mariana Starownika w sprawie sposobu ustalania planów finansowych przez Centralę NFZ poprzez zaniżanie przychodów przy konstruowaniu planu finansowego dla oddziałów wojewódzkich NFZ Polski południowo-wschodniej, w tym Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, w latach poprzednich oraz na lata 2011–2013 – do ministra zdrowia (20251),

137) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie ograniczenia możliwości doliczania okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby funkcjonariuszom Policji, których pobierane świadczenia emerytalne stanowią 75% podstawy wymiaru – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20252),

138) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie zmian w programie stażu podyplomowego lekarzy i lekarzy dentyistów – do ministra zdrowia (20253),

139) posła Tomasza Lenza w sprawie ustawy o sporcie – do ministra sportu i turystyki (20254),

140) poseł Izabeli Leszczyny w sprawie budowy odcinka autostrady A1 w okolicach Częstochowy – do ministra infrastruktury (20255),

141) posła Marka Wikińskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy o grach hazardowych – do prezesa Rady Ministrów (20256),

142) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie planowanego przez rząd ograniczenia wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – do ministra pracy i polityki społecznej (20257),

143) posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie poprawy organizacji i warunków leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce – do ministra zdrowia (20258),

144) posła Jana Filipa Libickiego w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Pile – do ministra sprawiedliwości (20259),

145) posła Bogusława Wontora w sprawie planowanej likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych – do ministra sprawiedliwości (20260),

146) posła Andrzeja Szlachty w sprawie wstrzymania wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej – do ministra finansów (20261),

147) poseł Anny Sobeckiej w sprawie planów likwidacji VI Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Toruniu – do ministra sprawiedliwości (20262),

148) poseł Anny Sobeckiej w sprawie bezpłatnego przejazdu odcinkiem autostrady A1 stanowiącym fragment obwodnicy Torunia – do ministra infrastruktury (20263),

149) posła Grzegorza Raniewicza oraz grupy posłów w sprawie realizacji inwestycji drogowych na Lubelszczyźnie, w szczególności drogi ekspresowej S17 – do ministra infrastruktury (20264),

150) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie roli i miejsca Arktyki w polityce zagranicznej Polski – do ministra spraw zagranicznych (20265),

151) poseł Krystyny Łybackiej w sprawie udzielenia pomocy podmiotom fizycznym w likwidacji azbestu – do ministra środowiska (20266),

152) posła Jana Widackiego w sprawie kosztów poniesionych przez budżet państwa w związku z katastrofą smoleńską – do prezesa Rady Ministrów (20267),

153) posła Jana Kamińskiego w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” i przyspieszenia budowy trasy S8 na odcinku Wyszaków – Białystok – do ministra infrastruktury (20268),

154) posła Jana Kamińskiego w sprawie budowy drogi S19 na odcinku Białystok – Międzyrzec Podlaski – Lubartów – Kraśnik – Stobiernia – do ministra infrastruktury (20269),

155) posła Jana Kamińskiego w sprawie sposobu naliczeń etatowych w Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20270),

156) posła Jana Kamińskiego w sprawie budowy obwodnicy Suwałk – do ministra infrastruktury (20271),

157) posła Andrzeja Pałysa w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, a w szczególności budowy drogi ekspresowej S7 – do ministra infrastruktury (20272),

158) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie „Programu rozwoju obrotu bezgotówkowego” – do ministra finansów (20273),

159) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie możliwości rejestracji firmy w urzędzie skarbowym – do ministra finansów (20274),

160) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zasad wyjazdu do uzdrowiska – do ministra zdrowia (20275),

161) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie niewykorzystanych miejsc szpitalnych – do ministra zdrowia (20276),

162) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie gwałtownego wzrostu bezrobocia – do prezesa Rady Ministrów (20277),

163) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wydłużenia się woj. podlaskiego – do prezesa Rady Ministrów (20278),

164) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zapisów Kodeksu cywilnego dotyczących służebności mieszkania – do ministra sprawiedliwości (20279),

165) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie likwidacji azbestu w woj. podlaskim – do ministra środowiska (20280),

166) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie złego stanu technicznego bloków mieszkalnych budowanych z prefabrykatów – do prezesa Rady Ministrów (20281),

167) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie renegecji umów m.in. z Cyprem, Luksemburgiem czy Holandią, których zamorskie terytoria, takie jak Antyle Holenderskie, są tzw. rajami podatkowymi – do prezesa Rady Ministrów (20282),

168) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie otrzymania ulgi prorodzinnej – do prezesa Rady Ministrów (20283),

169) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów likwidacji możliwości uiszczania opłat sądowych i kancelaryjnych w postaci znaków sądowych – do prezesa Rady Ministrów (20284),

170) posła Jarosława Matwiejuka w sprawie „Programu polskiej energetyki jądrowej” – do prezesa Rady Ministrów (20285),

171) poseł Anny Paluch w sprawie opóźnień w kontraktowaniu środków z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, priorytet VII, działanie 7.1. Rozwój transportu kolejowego, oraz prawdopodobnych następstw tych opóźnień – do ministra infrastruktury (20286),

172) poseł Anny Paluch w sprawie zagrożenia dostępności świadczeń medycznych w woj. małopolskim w wyniku bałaganu organizacyjnego, nieprzejrzystych i niejawnych procedur w negocjacjach z oferentami prowadzonych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ – do ministra zdrowia (20287),

173) posła Andrzeja Adamczyka w sprawie kontraktów z placówkami służby zdrowia w Małopolsce – do ministra zdrowia (20288),

174) posła Jacka Falfusa w sprawie podatku od towarów i usług – do ministra finansów (20289),

175) posła Jacka Falfusa w sprawie wysokości opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów – do ministra infrastruktury (20290),

176) posła Jacka Falfusa w sprawie terminów ważności świadectw kwalifikacyjnych, którymi muszą legitymować się pracownicy i użytkownicy urządzeń, instalacji i sieci elektrycznych, ciepłych oraz gazowych – do ministra gospodarki (20291),

177) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie projektowanych zmian w ustawie o samorządzie gminnym dotyczących procedury zmiany granic i utworzenia nowej jednostki samorządu gminnego – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20292),

178) posła Sławomira Zawisłaka w sprawie finansowania z NFZ świadczeń okulistycznych z zakresu chirurgii jednego dnia – do ministra zdrowia (20293),

179) posła Krzysztofa Lipca w sprawie legalności podwyżek cen wody i ścieków, ustanowionych dla mieszkańców gminy w oparciu o przepisy ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, z pominięciem kompetencji przysługujących radzie gminy, na przykładzie miasta Starachowice – do prezesa Rady Ministrów (20294),

180) posła Janusza Krasonia w sprawie pozbawienia tysięcy mieszkańców Dolnego Śląska możliwości oglądania programów telewizyjnych emitowanych przez wrocławski ośrodek TVP – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego oraz ministra skarbu państwa (20295),

181) posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie zmian w strukturze wydatków Funduszu Pracy na 2011 r. – do ministra pracy i polityki społecznej (20296),

182) posła Jana Religi w sprawie zmian proponowanych przez Ministerstwo Zdrowia w art. 38 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych – do ministra zdrowia (20297),

183) posła Jerzego Materny w sprawie uruchomienia w Szczecinie zakładu montującego wagony towarowe z chińskich części – do ministra infrastruktury (20298),

184) posła Jana Warzechy oraz grupy posłów w sprawie likwidacji ulgi akcyzowej od biokomponentów dodawanych do paliw – do ministra finansów (20299),

185) posła Marka Kwitka w sprawie dofinansowania lokali zastępczych dla powodziń – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20300),

186) poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie zamiarów wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradami na odcinkach aglomeracyjnych – do ministra infrastruktury (20301),

187) poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie pozbawienia jednostek samorządu terytorialnego prawa do zakładania lokat bankowych ze środków pochodzących z dotacji – do ministra finansów (20302),

188) poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie zmiany ustawowych ograniczeń możliwości zadłużania się jednostek samorządu terytorialnego wynikających z indywidualnego wskaźnika zadłużenia – do ministra finansów (20303),

189) poseł Danuty Pietraszewskiej w sprawie ustanowienia ustawowego obowiązku znakowania zwierząt domowych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20304),

190) posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie planowanej sprzedaży należących do Skarbu Państwa akcji Grupy Lotos SA – do ministra skarbu państwa (20305),

191) posła Artura Górskiego w sprawie szykan litewskiej inspekcji językowej wobec administracji samorządu rejonu wileńskiego – do ministra spraw zagranicznych (20306),

192) posła Jana Widackiego w sprawie nieodwołania przedstawiciela społeczności romskiej ze składu Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych mimo jednoznacznego stanowiska tej społeczności – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20307),

193) posła Jana Kulasa w sprawie sytuacji i kształtowania się niemieckiego rynku pracy dla Polaków – do ministra pracy i polityki społecznej (20308),

194) poseł Anny Paluch w sprawie niewystarczającej ochrony danych osobowych podatników w systemie „Karta kontroli” – do ministra finansów (20309),

195) posła Jana Burego s. Józefa w sprawie wydatków na cele rehabilitacyjne oraz wydatków związanych z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych, poniesionych w roku podatkowym przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne – do ministra finansów (20310),

196) posła Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie obowiązku stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych przez organizacje pozarządowe realizujące projekty w ramach PO KL – do ministra rozwoju regionalnego (20311),

197) posła Łukasza Gibały w sprawie likwidacji procedury uzyskiwania fikcyjnych zwolnień lekarskich przez pracowników służb mundurowych – do prezesa Rady Ministrów (20312),

198) posła Adama Krupy w sprawie dopłat bezpośrednich dla rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20313),

199) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie ulg dla emerytowanych pracowników PKP i zniżek dla seniorów – do ministra infrastruktury (20314),

200) posła Krzysztofa Tchórzewskiego w sprawie używania wulgaryzmów w środkach masowego przekazu – do ministra kultury i dziedzictwa narodowego (20315),

201) posła Grzegorza Janika w sprawie opłat za przejazd autostradą A1 – do ministra infrastruktury (20316),

202) posła Marka Łatasę w sprawie wprowadzenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowy północnej obwodnicy Krakowa, budowy obwodnicy Skawiny i Zabierzowa oraz budowy drogi ekspresowej S7 – do ministra infrastruktury (20317),

203) posła Marka Łatasę w sprawie wpisania do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego pn. „Obwodnica Łapczyca woj. małopolskie na drodze krajowej nr 4” – do ministra infrastruktury (20318),

204) poseł Barbary Marianowskiej w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu utrwalonego przez lata systemu placówek służby zdrowia w pow. tarnowskim oraz na terenie miasta Tarnowa – do ministra zdrowia (20319),

205) posła Jana Filipa Libickiego w sprawie budowy obwodnicy w Jarocinie – do ministra infrastruktury (20320),

206) posła Eugeniusza Grzeszczaka w sprawie przekształceń w Poczcie Polskiej SA – do ministra infrastruktury (20321),

207) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie podatku od nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – do ministra finansów (20322),

208) posła Stanisława Wziątka w sprawie zagrożenia dotyczącego ograniczeń w rozbudowie i dostępie do portu w Świnoujściu spowodowanego zbyt płytkim ułożeniem rurociągu – do prezesa Rady Ministrów (20323),

209) posła Stanisława Wziątka w sprawie reorganizacji wojskowych pracowni psychologicznych – do ministra obrony narodowej (20324),

210) posła Henryka Milcarza w sprawie możliwości udzielenia pomocy finansowej zarządcom nieruchomości na realizację przepisów rozporządzeń ministra spraw wewnętrznych i administracji dotyczących ochrony przeciwpożarowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (20325),

211) posła Henryka Milcarza w sprawie planów zaniechania realizacji inwestycji oraz anulowania przetargu na budowę odcinka drogi S7 od Skarżyska do granic woj. świętokrzyskiego – do ministra infrastruktury (20326),

212) posła Henryka Milcarza w sprawie zapobieżenia zmniejszeniu dostępności wybranych usług medycznych na skutek podważania w znowelizowanej ustawie o podatku od towarów i usług ich terapeutycznego charakteru – do ministra zdrowia (20327),

213) posła Henryka Milcarza w sprawie doprecyzowania zapisów znowelizowanej ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie katalogu usług me-

dycznych, które od 1 stycznia 2011 r. mogą nie być w dalszym ciągu zwolnione z podatku, a co za tym idzie, zostanie na nie nałożona 23-procentowa stawka podatku VAT – do ministra finansów (20328),

214) poseł Iwony Arent w sprawie podatku od zysków kapitałowych i podatku od zysku z oszczędności – do ministra finansów (20329),

215) poseł Iwony Arent w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w woj. warmińsko-mazurskim – do ministra pracy i polityki społecznej (20330),

216) posła Stanisława Rydzonia w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (20331),

217) poseł Marzeny Machałek w sprawie budowy drogi ekspresowej S3 na odcinku z Legnicy do Lubawki – do ministra infrastruktury (20332),

218) posła Jacka Falfusa w sprawie sprzedaży Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju – do ministra skarbu państwa (20333),

219) posła Jerzego Polaczka w sprawie uzyskania informacji o działaniach rządu wobec Federacji Rosyjskiej w okresie od kwietnia 2010 r. do dnia otrzymania projektu raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK), w świetle wykazu braków dokumentów, danych i informacji zawartych w „Uwagach...” Rzeczypospolitej Polskiej przekazanych 19 grudnia 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (20334),

220) poseł Danieli Chrapkiewicz w sprawie podatku VAT od prywatnych ośrodków świadczących usługi z zakresu rehabilitacji dla dzieci niepełnosprawnych ruchowo – do ministra zdrowia (20335),

221) posła Marka Polaka w sprawie podwyżki stawki podatku VAT na ubranka dla niemowląt i obuwie dla dzieci – do ministra pracy i polityki społecznej (20336),

222) posła Marka Polaka w sprawie zapewnienia przez rząd środków finansowych na realizację Beskidzkiej Drogi Integracyjnej – do ministra infrastruktury (20337),

223) posła Wiesława Andrzeja Szczepańskiego w sprawie interpretacji przepisów dotyczących przekształcenia własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego w prawo odrębnej własności – do ministra sprawiedliwości (20338),

224) posła Józefa Piotra Klima w sprawie harmonogramu prac związanych z modernizacją linii kolejowej E75 Białystok – Warszawa – do ministra infrastruktury (20339),

225) posła Henryka Siedlaczka w sprawie zmiany organizacji systemu opieki zdrowotnej w zakresie świadczeń realizowanych przez pogotowia ratunkowe – do ministra zdrowia (20340),

226) posła Henryka Siedlaczka w sprawie uproszczenia i skrócenia drogi specjalizacyjnej lekarzy i lekarzy dentyistów – do ministra zdrowia (20341),

227) poseł Beaty Szydło w sprawie przyjęcia przez Komisję Europejską nowych warunków przyznawania darmowych uprawnień do emisji dwutlenku wę-

gła przedsiębiorstwom z terenu całej Unii Europejskiej – do ministra gospodarki (20342),

228) posła Edwarda Siarki w sprawie budowy drogi ekspresowej S7 – do ministra infrastruktury (20343),

229) posła Konstantego Oświęcimskiego w sprawie prywatyzacji Uzdrowiska Kamień Pomorski SA – do ministra skarbu państwa (20344),

230) posła Henryka Milcarza w sprawie sposobu ustalania i wysokości opłat za czynności wykonywane przez Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc pobierania tych opłat oraz sposobu przekazywania informacji KE – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (20345).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Bańkowskiej w sprawie zróżnicowania wypłat stypendiów z tytułu staży i szkoleń, których uczestnikami są osoby bezrobotne (16647),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie treści oraz stanu realizacji wniosków Naczelnej Prokuratury Wojskowej w ramach międzynarodowej pomocy prawnej w związku z prowadzonym śledztwem w sprawie katastrofy samolotu TU-154M (18296),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Andrzeja Orzechowskiego w sprawie prawa cudzoziemca do zakupu lokalu w budynku wielorodzinnym z udziałem w drodze wewnętrznej (19030),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Eugeniusza Czykwińskiego w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego (19341),

5) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie propozycji kontraktów na przyszły rok (19529),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Michała Wojtkiewicza i Marka Polaka w sprawie miejscowego planu odbudowy (19538),

7) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie planowanych zmian w zasadach przyznawania pomocy socjalnej (19556),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na in-

terpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie rządowego projektu ustawy o działalności leczniczej (19562),

9) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Materny w sprawie monitoringu reduktorów średniego ciśnienia w instalacjach gazowych (19583),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie kierowców prowadzących pojazdy pod wpływem alkoholu (19606),

11) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego w sprawie zaostrożenia przepisów dotyczących sprzedaży suplementów diety (19619),

12) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krystyny Łybackiej i Stanisława Steca w sprawie uprzywilejowania niektórych grup społecznych w dostępie do służby zdrowia (19620),

13) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Steca w sprawie załatwienia 598 wniosków rolników złożonych do oddziału wojewódzkiego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Poznaniu na dofinansowanie inwestycji w gospodarstwach rolnych (19621),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie propozycji wprowadzenia zmian w ustawie o emeryturach i rentach dotyczących dodatków do emerytur, z uwzględnieniem strażaków ochotników (19623),

15) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie budowy Komendy Powiatowej Policji w Tomaszowie Lubelskim (19627),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie zaostrożenia kar za spowodowanie wypadków śmiertelnych przez pijanych kierowców (19630),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Igora Działuka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie skutecznej pomocy ofiarom przemocy w rodzinie (19631),

18) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mariusza Grada w sprawie ponoszenia odpowiedzialności za spowodowanie przez kursanta nauki jazdy wypadku ze skutkiem śmiertelnym (19632),

19) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie niewdrożenia na czas unijnej dyrektywy powodziowej przez Polskę (19635),

20) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie nowelizacji ustawy Prawo wodne (19636),

21) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących reformy prawa karnego (19647),

22) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Grażyny Henclewskiej – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących wspierania przedsiębiorczości i zmiany prawa na korzystniejsze dla pracowników i pracodawców oraz uproszczenia procedur zakładania firm (19668),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Ludwika Koteckiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ograniczenia deficytu (19669),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie szybkiej kolei (19673),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie nierówności wśród polskich dzieci (19678),

26) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie zasiłków rodzinnych (19680),

27) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie podpisu elektronicznego (19681),

28) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie kapitału początkowego (19687),

29) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Andrzeja Ryszki i Tadeusza Arkita w sprawie prywatyzacji Fabryki Wentylatorów Owent sp. z o.o. z siedzibą w Olkusz (19704),

30) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Bojki w sprawie rządowego projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (19705),

31) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego

– z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy i Tomasza Lenza w sprawie uprawnienia funkcjonariuszy Policji do zatrzymywania sprawców przemocy w rodzinie (19706),

32) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie zamiaru włączenia Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych (19707),

33) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie sytuacji kierowców samochodów ciężarowych pracujących na rynku przewozów towarowych (19708),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Brejzy w sprawie zabezpieczenia placówek bankowych (19709),

35) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie braku świadczeń z funduszu alimentacyjnego dla osób studiujących na uczelniach wyższych poza granicami kraju (19711),

36) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Aldony Młyńczak w sprawie zniesienia okresowego potwierdzania kwalifikacji przez inżynierów elektryków i techników w poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne (19712),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie unowocześnienia polskich sił pancernych (19714),

38) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (19715),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Rojka w sprawie nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (19716),

40) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie niżu demograficznego w Polsce, zasiłków rodzinnych i pomocy finansowej dla młodych małżeństw (19717),

41) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Woźniaka w sprawie braku świadczenia pielęgnacyjnego dla osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną w stopniu głębokim lub przewlekle chorą, która jest członkiem najbliższej rodziny (19718),

42) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Warzechy i Kazimierza Gołojucha w sprawie wzrostu stawki podatku

VAT na odzież dla niemowląt i obuwiu dziecięce (19720),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Lipca w sprawie bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli, a w szczególności świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej w kontekście postulatów Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych (19721),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie utworzenia bezpośredniego połączenia kolejowego pomiędzy Rybnikiem a Warszawą oraz Rybnikiem a Wisłą (19722),

45) minister edukacji narodowej Katarzyny Hall na interpelację posła Michała Stuligrosza w sprawie napisania wspólnych podręczników do historii Polski i jej sąsiadów (19723),

46) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Rytniak w sprawie planów ściągnięcia do niemieckich szkół zawodowych polskich gimnazjalistów i uczniów szkół zawodowych (19724),

47) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła oraz grupy posłów w sprawie rosnącej liczby windykacji w rolnictwie oraz ich przyczyn (19726),

48) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Kazimierza Gołojucha w sprawie kwot z Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (19727),

49) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego w sprawie złożenia przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją RP ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych (19729),

50) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Breyzy w sprawie projektu nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług (19730),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Breyzy w sprawie rehabilitacji społecznej osób z niepełnosprawnością prowadzonej przez organizacje pozarządowe (19731),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Kwitka w sprawie planów budowy drogi ekspresowej S74,

której trasa biegnie przez tereny zagłębia warzywno-sadowniczego w Lipniku, Obrazowie i Samborcu (19732),

53) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Gowina i Tadeusza Arkita w sprawie ważności skierowań na leczenie uzdrowskowe wydanych na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie leczenia uzdrowskowego w związku z obecnie obowiązującym rozporządzeniem z dnia 28 sierpnia 2009 r. regulującym kwestie skierowań na leczenie uzdrowskowe (19734),

54) sekretarz stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Julii Pitery – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Kozaka w sprawie niejasnych zasad współpracy bankowej izby gospodarczej Związku Banków Polskich oraz Fundacji na Rzecz Kredytu Hipotecznego z Departamentem Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów (19736),

55) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Walkowskiego w sprawie świadczenia usług doradczych przez samorządy rolnicze (19737),

56) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Popiołka w sprawie niezwłocznego podjęcia niezbędnych działań w celu przywrócenia finansowania w 2011 r. aktywnych form zwalczania bezrobocia w Polsce przynajmniej na poziomie 2010 r. (19739),

57) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Piotra Polaka w sprawie stanu realizacji programu „Solidarność pokoleń. Działania na rzecz dzieci i rodzin” (19740),

58) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie polityki prorodzinnej rządu (19741),

59) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie barier prawnych realizacji inwestycji związanych z budową i rozbudową sieci przesyłowych energii elektrycznej (19742),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Breyzy w sprawie przestrzegania praw pacjentów w szpitalach psychiatrycznych (19744),

61) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Haliny Rozpondek w sprawie funkcjonowania placówek Poczty Polskiej SA w gminach (19745),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra

– na interpelację posłów Marka Krzakały i Jarosława Pięty w sprawie ustawy Prawo budowlane (19749),

63) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie problemów, jakie napotykają na Śląsku SPZOZ-y przekształcone w szpitale funkcjonujące w formie spółki prawa handlowego (19750),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Marka Krzakały w sprawie reorganizacji i likwidacji PKP Cargo Górnośląskiego Zakładu Spółki z siedzibą w Rybniku (19751),

65) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie różnic w poziomie finansowania oddziałów wojewódzkich NFZ (19752),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie egzekucji składek na Fundusz Pracy od kobiet przebywających na urlopie macierzyńskim i wychowawczym (19753),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie zmian legislacyjnych w ustawodawstwie dotyczącym ogrodów działkowych (19754),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie integracji systemu taryfowo-biletowego w kolejowych przewozach pasażerskich (19755),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie opóźnień w modernizacji linii kolejowej Poznań – Szczecin (19756),

70) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie niejednoznaczności przepisów regulujących wykonywanie profilaktycznych badań cytologicznych w cytomamobusach (19757),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zenona Durki w sprawie rozwiązań stosowanych podczas przebudowy przejść drogowych przez modernizowaną linię kolejową E65 Warszawa – Gdynia (19758),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 31 sierpnia 2006 r. w sprawie postępowania ze zwłokami osób zmarłych w szpitalu (19759),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia mini-

stra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie modernizacji linii kolejowej E7 Warszawa – Lublin – Dorohusk (19761),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej w sprawie sytuacji finansowej GDDKiA (19763),

75) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej w sprawie konsekwencji zmian w ustawie o systemie oświaty ograniczających liczbę sprzężeń wśród dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych (19765),

76) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Lilli Jaroń – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej w sprawie łączenia obowiązków nauczyciela z funkcją inspektora bhp w szkole (19766),

77) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej w sprawie zakończenia prac Komisji Majątkowej (19767),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Anny Zalewskiej i Elżbiety Witek w sprawie realizacji projektu „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru” (19768),

79) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Anny Zalewskiej i Elżbiety Witek w sprawie kosztów produkcji filmu pt. „Wszystkie ręce umyte. Sprawa Blidy” (19769),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posłank Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (19770),

81) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posła Sławomira Piechoty oraz grupy posłów w sprawie działań, jakie zostały lub zostaną podjęte przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, aby miasto ostatecznie wybrane na Europejską Stolicę Kultury 2016 r. respektowało prawa osób niepełnosprawnych (19771),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jana Warzechy i Kazimierza Smolińskiego w sprawie refundacji przez NFZ zakupu aparatów słuchowych (19772),

83) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczyk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie zwiększenia kwoty przeznaczonej na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. (19773),

84) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra –

na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie zwiększenia liczby referendarzy sądowych w okręgu sądu krośnieńskiego (19774),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Parafianowicza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Piotra Babinetza w sprawie rozszerzenia uprawnień egzekucyjnych jednostek samorządu terytorialnego (19775),

86) sekretarza stanu w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Wity w sprawie aktualnej sytuacji w CBA (19776),

87) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie problemów związanych z ochroną, zabezpieczeniem oraz zagospodarowaniem obiektów wchodzących w skład XIX-wiecznej Twierdzy Poznań (19777),

88) podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Waldy Dzikowskiego w sprawie rozporządzeń wykonawczych do ustawy o odpadach, dotyczących usuwania azbestu (19778),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dominika Radziwiłła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie przepisów podatkowych regulujących zamianę nieruchomości Skarbu Państwa dokonywaną z jednostkami samorządu terytorialnego (19779),

90) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie zwróconych lub przekazanych nieruchomości i łącznej wysokości odszkodowań wypłaconych kościelnym osobom prawnym przez Komisję Majątkową działającą na podstawie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej (19780),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Joanny Muchy w sprawie zwiększenia pomocy dla mieszkańców z terenów popowodziowych na Lubelszczyźnie (19781),

92) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Kani w sprawie sytuacji po powodziach w naszym kraju i podejmowanych działań mających na celu niedopuszczenie do wystąpienia ponownie wielkich strat w gospodarce i mieniu mieszkańców (19782),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Kani w sprawie rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych oraz działań mających na celu zwiększenie ułatwień w podejmowaniu pracy przez osoby niepełnosprawne (19783),

94) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Andrzeja Kani w sprawie podejmowania działań mających na celu zwiększenie pomocy państwa w kierunku zachęcania obywateli do działań proekologicznych, służących poprawie stanu środowiska naturalnego w naszym kraju (19784),

95) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Roberta Telusa oraz grupy posłów w sprawie sytuacji zakładu tekstylnego Optex SA w Opcznie (19785),

96) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie podziału stypendium naukowego (19786),

97) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów (19788),

98) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuzewicza – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym (19789),

99) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie reformy emerytalnej służb mundurowych (19790),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie warunków panujących na poligonie w Drawsku (19791),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby funkcjonariuszy Policji w woj. podlaskim (19793),

102) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie środków przeznaczonych przez GDDKiA na odsnieżanie (19795),

103) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wymiany wyposażenia polskiej armii (19796),

104) wiceprezesa Państwowej Agencji Atomistyki Macieja Jurkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie zabezpieczeń transportów niebezpiecznych izotopów (19798),

105) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Jacka Czai – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wykładni § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia ministra

sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu wykonywania czynności przez asystentów sędziów (19799),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Motowidły w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług poprzez rozporządzenie ministra finansów z dnia 24 grudnia 2009 r. (19800),

107) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemioniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie dyskryminacji i naruszania wolności słowa w działalności organów samorządu terytorialnego (na przykładzie Warszawy) (19801),

108) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie odliczenia podatku VAT w związku z prowadzoną działalnością naukowo-badawczą, świadczeniem usług badawczo-rozwojowych i sprzedażą praw związanych z tą działalnością przez szkoły wyższe (19802),

109) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Michała Jarosa w sprawie zwolnienia szkół wyższych z obowiązku płacenia podatku VAT w związku z organizacją konferencji naukowych (19803),

110) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie odszkodowań w związku z powodzą dla gospodarzy, którzy zamiast w KRUS ubezpieczają się w ZUS (19805),

111) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Krupy w sprawie rozpoczęcia w 2011 r. budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia na rzece Bierawce (19806),

112) podsekretarz stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Czesławy Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Smolarza w sprawie braku możliwości zarejestrowania się w urzędzie pracy przez osobę mającą przyznaną rentę zagraniczną (19808),

113) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie regulowania zobowiązań finansowych wynikających z zaległych faktur wobec kontrahentów Kompanii Węglowej SA z siedzibą w Katowicach (19809),

114) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie problemu wymierania owadów zapyłających i jego negatywnego wpływu na przyszłość polskiego rolnictwa (19810),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jacka Kapicy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie wartościowania i opisu stanowisk służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej (19811),

116) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie projektów ustaw z zakresu prawa spółdzielczego (19812),

117) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszczuk – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie braku skutecznych działań rządu w zakresie poprawy systemu finansów publicznych (19814),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie możliwej nadinterpretacji przepisu § 85 ust. 2 pkt 7 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (19816),

119) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Sławomira Zawisłaka w sprawie błędów w kwalifikowaniu gruntów do kategorii ONW, tj. obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania (19817),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Barbary Bartuś w sprawie waloryzacji rent i emerytur (19819),

121) ministra spraw zagranicznych Radosława Sikorskiego na interpelację posła Mariusza Błaszczaka w sprawie roli, jaką odgrywa ambasador tytularny w Ambasadzie RP w Moskwie podejrzewany przez IPN o kłamstwo lustracyjne, zidentyfikowany jako agent aparatu bezpieczeństwa komunistycznej PRL (19821),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do starania się o zasiłek rodzinny (19823),

123) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie sporu dotyczącego zawieszenia działalności gospodarczej na linii przedsiębiorcy – ZUS (19824),

124) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Zagranicznych Jana Borkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Wziątka w sprawie wycofania systemu kryptograficznego wykorzystywanego przez MSZ w łączności z polskimi placówkami zagranicznymi (19825),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Pawła Poncyłjusza w sprawie przebiegu postępowania przetargowego na

system sieci komunikacji mobilnej (tzw. GSM-R dla spółki PKP PLK SA) (19826),

126) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Górskiego w sprawie ograniczenia środków na budowę obwodnicy Warszawy i wylotowych dróg ekspresowych z miasta (19827),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Piotra Kołodziejczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Ryszarda Kalisza w sprawie zaniedbań przy realizacji zadań teleinformatycznych związanych z prezydencją Rzeczypospolitej Polskiej w UE oraz organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 (19829),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie przyznawania certyfikatów potwierdzających umiejętności lekarzy specjalistów (19830),

129) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego w sprawie radykalnego zmniejszenia środków na budowę i modernizację dróg (na przykładzie obwodnicy Olsztyna i modernizacji drogi krajowej nr 16) (19835),

130) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie propozycji zmian w zapisach projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (19836),

131) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Zbigniewa Wrony – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przewidywanych ewentualnych zmian w przepisach prawa spadkowego, dotyczących sytuacji prawnej małżonka po śmierci współmałżonka (19837),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie propozycji zmian w zapisach projektu ustawy o działalności leczniczej (19838),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie propozycji zmian w zapisach projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry (19839),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Macieja Grabowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jarosława Rusieckiego w sprawie przyjętej ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (19841),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy

w sprawie powołania przez Ministerstwo Obrony Narodowej Wojskowego Instytutu Wydawniczego (19842),

136) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (19844),

137) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego w sprawie utraty znaczącego udziału w rynku przez PZU SA oraz pogorszenia wyników finansowych, głównie wyniku technicznego spółki (19849),

138) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie problemu edukacji seksualnej i nieletnich matek w Polsce (19850),

139) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie dostępu do prac pisemnych uczniów (19854),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Zalewskiej w sprawie budowy obwodnicy miasta Świdnicy (19856),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie uregulowań prawnych dotyczących postępowania z borowiną pozabiegową, których wprowadzenie ma duże znaczenie dla lepszego funkcjonowania świadczeń zdrowotnych z zakresu medycyny uzdrowiskowej (19858),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie budowy obwodnicy miasta Świdnicy w ciągu drogi krajowej nr 35 (19859),

143) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie ze środków pozostających w dyspozycji ministra kultury i dziedzictwa narodowego, priorytet: Wspieranie działań muzealnych, zadania pn. „Zakup kolekcji malarstwa z pocz. XX w. do zbiorów Muzeum Ziemi Kłodzkiej” (19867),

144) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o dofinansowanie w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” zadania pn. „Wykonanie instalacji sygnalizacji pożaru – etap II oraz instalacji sygnalizacji włamania i napadu w barokowym konwikcie jezuickim”, złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej w Kłodzku (19868),

145) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Piotra Żuchowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Moniki Wielichowskiej w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” zadania pn. „Nowa Ruda, XIX-wieczny kościół parafialny pw. św. Mikołaja, remont dachu” (19870),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie likwidacji połączeń kolejowych (19872),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie przesunięcia terminu realizacji inwestycji budowy drogi obwodowej Stalowej Woli i Niska w ciągu DK nr 77 oraz dróg ekspresowych S74 i S19 (19874),

148) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Kazimierza Plocke – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie utrzymania urządzeń melioracji podstawowych i osłony przeciwpowodziowej w woj. warmińsko-mazurskim (19902),

149) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Anny Sobeckiej w sprawie zmian w Karcie Nauczyciela (19960),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Arkita w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (19970),

151) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów w sprawie finansowania edukacji przedszkolnej z budżetu państwa (19971),

152) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Wilka w sprawie problemów dotyczących ulg w opłatach za przedszkole przyznawanych przez samorządy (19979),

153) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na interpelację posłów Grzegorza Roszaka i Marka Wojtkowskiego w sprawie zasad gospodarki funduszami instytucji kultury utworzonych przez gminy (19985),

154) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Dariusza Daniluka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Jacka Brzezinki w sprawie projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym (20020).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęły odpowiedzi na następujące interpelacje:

1) posła Tadeusza Sławeckiego w sprawie przygotowania przez Ministerstwo Sprawiedliwości projektu rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów pracy, który zakłada zlikwidowanie Wydziałów Pracy w Chełmie, Białej Podlaskiej i Puławach oraz przekazanie wszystkich spraw z zakresu prawa pracy Sądowi Rejonowemu w Lublinie z siedzibą w Świdniku – od ministra sprawiedliwości (19584) – 26 dni,

2) posła Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących zwiększenia liczby miejsc pracy dla ludzi powyżej 50. roku życia – od prezesa Rady Ministrów (19645) – 22 dni,

3) posła Anny Sobeckiej w sprawie OFE – od prezesa Rady Ministrów (19685) – 22 dni,

4) posła Joanny Muchy w sprawie planowanego przeniesienia XI Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z Lublina do Świdnika – od ministra sprawiedliwości (19638) – 19 dni,

5) posła Piotra Stanke w sprawie likwidacji Wydziału Pracy w Sądzie Rejonowym w Chojnicach oraz w Sądzie Rejonowym w Człuchowie – od ministra sprawiedliwości (19738) – 7 dni,

6) posła Krzysztofa Brejzy w sprawie karania za nieuczciwe praktyki handlowe polegające na zmianie wskazań liczników używanych samochodów – od ministra sprawiedliwości (19748) – 7 dni,

7) posła Barbary Bartuś w sprawie ministerialnych planów dotyczących likwidacji Wydziału Pracy Sądu Rejonowego w Gorlicach – od ministra sprawiedliwości (19834) – 7 dni.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie odprawy mieszkaniowej przysługującej żołnierzom odchodzącym do cywila – do ministra obrony narodowej (8288),

2) posła Jana Kochanowskiego w sprawie odsunięcia na bliżej nieokreślony termin realizacji inwestycji związanej z budową odcinka drogi ekspresowej S3 Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz – do ministra infrastruktury (8459),

3) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie nagród i premii przyznawanych dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ – do ministra zdrowia (8504),

4) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie reklam na ekranach LED umieszczanych przy drogach publicznych – do ministra infrastruktury (8505),

5) posła Roberta Tyszkiewicza w sprawie funkcjonowania Ośrodka Diagnostyczno-Badawczego Chorób Przenoszonych Drogą Płciową w Białymstoku – do ministra zdrowia (8506),

6) posła Marka Suskiego w sprawie trasy S7 w granicach gm. Jedlińsk – do ministra infrastruktury (8507),

7) posła Krzysztofa Lipca w sprawie przyspieszenia procesu prywatyzacji dwóch spółek, których właścicielem jest jednoosobowa spółka Skarbu Państwa ZUChiAP „Chemar” SA w Kielcach – do ministra skarbu państwa (8508),

8) posła Grzegorza Pisalskiego w sprawie zagrożenia praw pracowniczych, do jakiego doszło w procesie konsolidacji Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA – do ministra gospodarki (8509),

9) poseł Ewy Drozd w sprawie realizacji zadań przez TBS-y – do ministra infrastruktury (8510),

10) poseł Janiny Okrągły w sprawie programu zwalczania choroby Aujeszkiego u świń – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (8511),

11) posła Wiesława Janczyka w sprawie działań resortu podejmowanych w związku z radykalnym zmniejszeniem środków Funduszu Pracy na aktywizację osób bezrobotnych w pow. limanowskim – do ministra pracy i polityki społecznej (8512),

12) posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących braku pieniędzy na zabezpieczenie brzegów rzeki Poprad po wybudowaniu nowego mostu kolejowego – do ministra infrastruktury (8513),

13) posła Wiesława Janczyka w sprawie uwag dotyczących szczegółowych zapisów ujętych w projekcie pn. „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8514),

14) posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie zatrudniania w urzędach administracji publicznej osób niepełnosprawnych – do ministra pracy i polityki społecznej (8515),

15) posła Jana Kochanowskiego w sprawie reorganizacji Izby Skarbowej w Zielonej Górze – do ministra finansów (8516),

16) posła Artura Dunina w sprawie budowy drogi S14 – do ministra infrastruktury (8517),

17) posła Ireneusza Rasia w sprawie środków finansowych dla samorządu woj. małopolskiego na realizację zadań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8518),

18) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie dysproporcji w podziale przez NFZ środków finansowych pomiędzy oddziały wojewódzkie – do ministra zdrowia (8519),

19) posła Ireneusza Rasia w sprawie wniesienia aportem budynku znajdującego się przy placu Matejki 12 w Krakowie do spółki PKP PLK SA – do ministra infrastruktury (8520),

20) poseł Janiny Okrągły w sprawie organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (8521),

21) posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie działań podjętych przez ministra sprawiedliwości dotyczących powołania wspólnego zespołu śledczego do zbadania katastrofy smoleńskiej w sytuacji złożenia

ustnej oferty powołania takiego zespołu przez prezydenta Rosji Dimitrija Miedwiediewa – do ministra sprawiedliwości (8522),

22) posła Adama Abramowicza w sprawie planów likwidacji w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej wydziałów gospodarczego i pracy – do ministra sprawiedliwości (8523),

23) posła Piotra Ołowskiego w sprawie wykorzystania procedury mediacji w sprawach o rozwód i separację – do ministra sprawiedliwości (8524),

24) posła Piotra Stanke w sprawie terminu egzaminu radcowskiego w 2011 r. – do ministra sprawiedliwości (8525),

25) posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie utraconych dochodów z zezwoleń transportowych – do ministra finansów (8526),

26) posła Krzysztofa Tołwińskiego w sprawie zapewnienia konkurencyjności polskich przewoźników wykonujących międzynarodowy transport drogowy – do ministra infrastruktury (8527),

27) posła Stanisława Szweda w sprawie obejścia Węgierskiej Górki na odcinku Przybędza – Milówka budowanej drogi S69 – do ministra infrastruktury (8528),

28) posła Jana Warzechy w sprawie niedostatecznego zabezpieczenia funkcjonowania w woj. podkarpackim refundowanej przez NFZ opieki stomatologicznej – do ministra zdrowia (8529),

29) posła Grzegorza Sztolcmana w sprawie częstochowskiego odcinka autostrady A1 w kontekście „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (8530),

30) posła Andrzeja Bętkowskiego w sprawie zakresu modernizacji i rewitalizacji linii kolejowej nr 8 – do ministra infrastruktury (8531),

31) poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie zapłaty przez NFZ za nadwykonania zrealizowane w latach 2008, 2009 i 2010 – do ministra zdrowia (8532),

32) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy obwodnicy Zabierzowa na drodze nr 79 – do ministra infrastruktury (8533),

33) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi S7 Lubień – Rabka – do ministra infrastruktury (8534),

34) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy drogi ekspresowej S7 granica woj. świętokrzyskiego – Kraków – do ministra infrastruktury (8535),

35) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska – do ministra infrastruktury (8536),

36) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy obwodnicy Skawiny – do ministra infrastruktury (8537),

37) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy obwodnicy miasta Zator – do ministra infrastruktury (8538),

38) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – udziału w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87 wraz z dojazdami – do ministra infrastruktury (8539),

39) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy odcinka drogi S7 w Krakowie – do ministra infrastruktury (8540),

40) posła Józefa Rojka w sprawie realizacji inwestycji drogowej – budowy autostrady A4 Kraków – Tarnów, węzeł Szarów – węzeł Krzyż – do ministra infrastruktury (8541),

41) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 75 na odcinku Niepołomice – Targowisko – do ministra infrastruktury (8542),

42) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przełożenia drogi krajowej nr 73 umożliwiającego połączenie autostrady A4 (węzeł Krzyż) z drogą krajową nr 4 (węzeł Lwowska) – do ministra infrastruktury (8543),

43) posła Józefa Rojka w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Dąbrowa Tarnowska – Tarnów – do ministra infrastruktury (8544),

44) poseł Elżbiety Witek w sprawie kontroli czynności zarządzania wspólnotami mieszkaniowymi przez członków wspólnot mieszkaniowych określonych w ustawie o własności lokali – do prezesa Rady Ministrów (8545),

45) poseł Elżbiety Witek w sprawie ogłaszania terminów naboru wniosków do programu „Razem bezpieczniej” – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8546),

46) poseł Elżbiety Witek w sprawie zamiaru wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostradowej obwodnicy Wrocławia – do ministra infrastruktury (8547),

47) posła Adama Wykręta w sprawie problemów z wdrażaniem ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie – do ministra pracy i polityki społecznej (8548),

48) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wysokości podatku VAT w 2011 r. – do ministra finansów (8549),

49) posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie celowej dotacji rządowej dla samorządów na sfinansowanie świadczeń zdrowotnych – do ministra zdrowia (8550),

50) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o broni i amunicji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8551),

51) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie interpretacji art. 9 ustawy o sporcie – do ministra sportu i turystyki (8552),

52) posła Dariusza Lipińskiego w sprawie trybu kwestionowania prawidłowości postępowania karnego przed sądami zagranicznymi – do ministra sprawiedliwości (8553),

53) posła Stanisława Rydzonia w sprawie realizacji projektu inwestycyjnego „Droga wodna górnej Wisły” oraz projektu wykonawczego Kanału Śląskiego łączącego Wisłę z Odrą – do ministra środowiska (8554),

54) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wykonawczym wynikającym z art. 40 ust. 4 ustawy o sporcie – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8555),

55) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wykonawczym wynikającym z art. 29 ust. 6 ustawy o sporcie – do ministra zdrowia (8556),

56) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wynikającym z nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych – do ministra zdrowia (8557),

57) poseł Beaty Szydło w sprawie wniosku gmin Brzeszcze, Oświęcim i Kęty o zabezpieczenie w ustawie budżetowej na 2011 r. środków z przeznaczeniem dla RZGW Kraków na wykonanie najpilniejszych robót zabezpieczających na rzece Sole na łączną kwotę 2 500 tys. zł – do ministra finansów (8558),

58) poseł Elżbiety Rafalskiej oraz grupy posłów w sprawie prywatyzacji firmy ENEA SA – do ministra skarbu państwa (8559),

59) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zmian w przepisach prawa spółdzielczego – do prezesa Rady Ministrów (8560),

60) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zapobiegania wypadkom drogowym z udziałem łośi – do ministra środowiska (8561),

61) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie przepisów wykonawczych w dziedzinie gospodarki odpadami – do ministra środowiska (8562),

62) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie zwolnienia z podatku VAT wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego – do ministra finansów (8563),

63) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie stosowania przepisów ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach – do ministra infrastruktury (8564),

64) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie walki z bezrobociem w pow. grajewskim – do ministra pracy i polityki społecznej (8565),

65) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie inwestycji drogowych na terenie woj. podlaskiego, w tym obwodnicy miasta Grajewa – do prezesa Rady Ministrów (8566),

66) posła Kazimierza Gwiazdowskiego w sprawie korzystania z zasobów Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowego Instytutu Geologicznego – do ministra środowiska (8567),

67) posła Ryszarda Zawadzkiego w sprawie ochrony znaku towarowego: Wodzisław Śląski Południowa Brama Polski – do prezesa Rady Ministrów (8568),

68) posła Roberta Kropiwnickiego w sprawie siedziby Urzędu Skarbowego w Legnicy – do ministra finansów (8569),

69) poseł Elżbiety Witek w sprawie sytuacji pasażerów korzystających z linii kolejowej Łowicz – Sochaczew – Warszawa – do ministra infrastruktury (8570),

70) poseł Czesława Hoca w sprawie wyjaśnienia kwestii prawidłowego zastosowania aktualnie obowiązujących przepisów prawa w zakresie obowiązkowego odprowadzenia składek w przypadku zatrudnienia pracownika jednocześnie w wielu spółkach – do ministra pracy i polityki społecznej (8571),

71) poseł Grzegorza Karpińskiego w sprawie otwarcia kolejnych wydziałów cywilnych pracujących w trybie elektronicznym – do ministra sprawiedliwości (8572),

72) poseł Mariana Starownika w sprawie planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego dotyczących utworzenia nowej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku na terenie gm. Urszulin w pow. włodawskim – do ministra środowiska (8573),

73) poseł Mariana Starownika w sprawie możliwości zaprzestania działalności oddziału bądź poradni specjalistycznej w zakładach opieki zdrowotnej oraz konsekwencji zaprzestania takiej działalności w kontekście podpisywania kontraktów na leczenie szpitalne z Lubelskim Oddziałem Wojewódzkim NFZ na 2011 r. – do ministra zdrowia (8574),

74) poseł Jacka Brzezinki w sprawie uwzględnienia odcinka autostrady A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary Śląskie w rozporządzeniu Rady Ministrów określającym odcinki, na których nie będą pobierane opłaty za przejazd pojazdów, o których mowa w art. 37a ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym – do ministra infrastruktury (8575),

75) poseł Wojciecha Kossakowskiego w sprawie propozycji utworzenia sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej w Olsztynie – do ministra sprawiedliwości (8576),

76) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie likwidacji linii kolejowej Sucha Beskidzka – Żywiec – do ministra infrastruktury (8577),

77) poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie budowy drogi ekspresowej S69 Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń, odcinek Przybędza – Milówka (obejście Węgierskiej Górki) – do ministra infrastruktury (8578),

78) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie zabezpieczenia transportu dla polskiej delegacji, która miała wylądować na lotnisku w Smoleńsku dnia 10 kwietnia 2010 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8579),

79) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie badania wraku rządowego samolotu TU-154M przez polskich ekspertów – do prezesa Rady Ministrów (8580),

80) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie przygotowania do lotu załogi rządowego samolotu TU-154M w dniu 9 kwietnia 2010 r. – do prezesa Rady Ministrów (8581),

81) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie trybu, w którym minister spraw zagranicznych dowiedział się o katastrofie rządowego samolotu TU-154M

w dniu 10 kwietnia 2010 r. – do ministra spraw zagranicznych (8582),

82) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie trybu, w którym dokonano wyboru załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej jako podstawy do badania przyczyn katastrofy samolotu TU-154M – do prezesa Rady Ministrów (8583),

83) poseł Jolanty Szczypińskiej w sprawie umowy podpisanej w maju 2010 r. przez ministra spraw wewnętrznych i administracji, dotyczącej procedury wyjaśniania przyczyn katastrofy samolotu TU-154M – do prezesa Rady Ministrów (8584),

84) poseł Janusza Krasonia w sprawie opłat za przejazd autostradą obwodnicą Wrocławia – do ministra infrastruktury (8585),

85) poseł Adama Abramowicza w sprawie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. i lata następne w rodzaju świadczeń rehabilitacji leczniczej i postępowania konkursowego, w którym uczestniczyły zakłady realizujące świadczenia rehabilitacji dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym – do ministra zdrowia (8586),

86) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie dalszej przebudowy drogi krajowej nr 15 na odcinku Czełuścín – Żydowo – Gniezno – do ministra infrastruktury (8587),

87) poseł Jana Kulasa w sprawie wniosków z Expo 2010 w Szanghaju dla promocji polskiej gospodarki w świecie – do ministra gospodarki (8588),

88) poseł Anny Paluch w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych z zakresu neurochirurgii – hospitalizacji przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ w Krakowie – do ministra zdrowia (8589),

89) poseł Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового w Niechanowie – do ministra infrastruktury (8590),

90) poseł Andrzeja Guta-Mostowego w sprawie remontu budynku komendy Policji w Zakopanem – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (8591),

91) poseł Łukasza Gibały w sprawie budowy odcinka drogi ekspresowej S7 Kraków – granica woj. świętokrzyskiego – do ministra infrastruktury (8592),

92) poseł Jerzego Borowczaka w sprawie możliwej rezygnacji lub przesunięcia w czasie budowy oraz przebudowy pomorskiego odcinka drogi ekspresowej S7 – do ministra infrastruktury (8593),

93) poseł Jana Szyszki w sprawie stanowiska Ministerstwa Środowiska odnośnie do społecznego projektu zmiany ustawy o ochronie przyrody – do ministra środowiska (8594),

94) poseł Artura Górskiego w sprawie sytuacji i przyszłości Instytutu Reumatologii w Warszawie – do ministra zdrowia (8595),

95) poseł Jana Widackiego w sprawie adaptacji społeczności romskiej – do ministra zdrowia (8596),

96) poseł Stanisława Pięty w sprawie braku odcinka drogi ekspresowej z Bielska-Białej do Zwardonia w rządowym „Programie budowy dróg krajowych

na lata 2011–2015” – do ministra infrastruktury (8597),

97) poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie planowanej likwidacji Pogotowia Ratunkowego w Pionkach – do ministra zdrowia (8598),

98) posła Wojciecha Szaramy w sprawie projektu rozporządzenia ministra infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie autostrad płatnych – do ministra infrastruktury (8599),

99) poseł Marzeny Doroty Wróbel w sprawie planowanej likwidacji radomskiego Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie – do ministra finansów (8600),

100) posła Krzysztofa Borkowskiego w sprawie bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 2 (DK2) na odcinku Siedlce – Warszawa – do ministra infrastruktury (8601),

101) posła Krzysztofa Tyszkiewicza w sprawie zwrotu 1/2 nieruchomości położonej w Płocku, zabranej na mocy decyzji prezydenta nr 532/77 z dnia 30 grudnia 1977 r. uchylonej decyzją ministra gospodarki przestrzennej i budownictwa, jako że decyzję prezydenta podjęto z rażącym naruszeniem prawa – do ministra infrastruktury (8602),

102) posła Stanisława Rydzonia w sprawie przyszłości zabytkowego taboru kolejowego zgromadzonego w Chabówce – do ministra infrastruktury (8603),

103) posła Jana Widackiego w sprawie adaptacji społeczności romskiej – do ministra edukacji narodowej oraz ministra pracy i polityki społecznej (8604),

104) posła Czesława Hoca w sprawie wyjaśnienia zaskakujących wiadomości o karygodnym dopuszczeniu do obrotu w handlu żywnością dla niemowląt powyżej 6. miesiąca życia (tzw. afera słoiczkowa) produktów MOM – do ministra zdrowia (8605),

105) posła Henryka Siedlaczka w sprawie udzielenia zgody na czasowe opuszczenie szpitala przez pacjentów oddziałów psychiatrii sądowej o wzmocnionym zabezpieczeniu – do ministra sprawiedliwości (8606),

106) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Wolbromiu w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (8607),

107) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Miechowie w woj. małopolskim – do ministra infrastruktury (8608),

108) posła Zbysława Owczarskiego w sprawie braku dostępu do świadczeń zdrowotnych w zakresie stomatologii wykonywanych dotychczas w gabinecie szkolnym usytuowanym w jedynym gimnazjum na terenie gminy i miasta w Miechowie oraz SP nr 2 w Miechowie – do ministra zdrowia (8609),

109) posła Marka Opióły w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2010–2015” w części dotyczącej obwodnicy północnej miasta Płocka – do ministra infrastruktury (8610),

110) posła Sławomira Neumanna w sprawie konieczności przerejestrowywania samochodów przez obywateli RP pracujących w Królestwie Danii – do ministra spraw zagranicznych (8611),

111) poseł Izabeli Katarzyny Mrzygłockiej w sprawie przepisów dotyczących dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej – do ministra pracy i polityki społecznej (8612),

112) posła Jana Kochanowskiego w sprawie zorganizowania stałej ekspozycji sprzętu militarnego – do ministra obrony narodowej (8613),

113) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie remontu drogi krajowej na odcinku Jankowo Dolne – Trzemeszno – do ministra infrastruktury (8614).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Cezarego Rzemka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie nadużyć w realizacji „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” (8058),

2) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Piotrków Trybunalski (8112),

3) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Legionowo (8113),

4) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Ostrołękę (8114),

5) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Pruszków (8115),

6) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Siedlce (8116),

7) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Elk (8117),

8) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie

transportu substancji niebezpiecznych przez Tczew (8118),

9) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Stargard Szczeciński (8119),

10) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Suwałki (8120),

11) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Legnicę (8121),

12) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Kalisz (8122),

13) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Koszalin (8123),

14) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Chorzów (8124),

15) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Tarnów (8125),

16) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Włocławek (8126),

17) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Zieloną Górę (8127),

18) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Wałbrzych (8128),

19) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Gorzów Wielkopolski (8129),

20) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie

transportu substancji niebezpiecznych przez Opole (8130),

21) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Elbląg (8131),

22) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Płock (8132),

23) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Dąbrowę Górniczą (8133),

24) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Tychy (8134),

25) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Rybnik (8135),

26) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Rudę Śląską (8136),

27) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Bielsko-Białą (8137),

28) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Olsztyn (8138),

29) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Rzeszów (8139),

30) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Bytom (8140),

31) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Zabrze (8141),

32) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczycy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie

transportu substancji niebezpiecznych przez Gliwice (8142),

33) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Kielce (8143),

34) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Toruń (8144),

35) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Sosnowiec (8145),

36) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Radom (8146),

37) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Częstochowę (8147),

38) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Katowice (8148),

39) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Lublin (8149),

40) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Bydgoszcz (8150),

41) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Szczecin (8151),

42) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Gdańsk (8152),

43) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Poznań (8153),

44) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie

transportu substancji niebezpiecznych przez Wrocław (8154),

45) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Łódź (8155),

46) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Kraków (8156),

47) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Warszawę (8157),

48) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Przemysł (8158),

49) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Stalową Wolę (8159),

50) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Mielec (8160),

51) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Puławę (8161),

52) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Zamość (8162),

53) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Białą Podlaską (8163),

54) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Nowy Sącz (8164),

55) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Zgierz (8165),

56) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie

transportu substancji niebezpiecznych przez Bełchatów (8166),

57) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Tomaszów Mazowiecki (8167),

58) ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu substancji niebezpiecznych przez Pabianice (8168),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie zamykania oddziałów kardiologicznych w trójmiejskich szpitalach (8205),

60) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Matuszewskiego w sprawie zaniedbań w połączeniach kolejowych na trasie Łódź – Warszawa (8207),

61) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Andrzeja Biernata w sprawie ustawowego rozwiązania kwestii dotyczącej przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego współmałżonkowi w przypadku choroby Huntingtona (8208),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Piotra Stycznia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie zajmowania mieszkań i nieruchomości przez nieuczciwych lokatorów (8225),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Mariana Zalewskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie skarg rolników na działalność Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (8226),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy w sprawie przesłanek dokonywania czynności kontroli osobistej przez funkcjonariuszy Policji (8227),

65) podsekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Hanny Majszyk – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Suchowiejko w sprawie zmiany ustawy o finansach publicznych w zakresie likwidacji z dniem 31 grudnia 2010 r. rachunków dochodów własnych (8229),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie braku możliwości wyznaczenia palarni papierosów w szpitalach psychiatrycznych (8231),

67) podsekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Marka Buciora – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie sytuacji dzieci umieszczanych w placówkach socjoterapeutycznych i ich rodziców (8232),

68) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości dotyczących wydłużonego okresu oczekiwania mieszkańców woj. małopolskiego na leczenie sanatoryjne (8233),

69) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Janczyka w sprawie wątpliwości związanych z zerwaniem kontraktu przez NFZ z limanowskimi zakładami świadczącymi usługi rehabilitacyjne (8234),

70) ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego na zapytanie poseł Teresy Wargockiej w sprawie budowy muzeum marszałka Józefa Piłsudskiego w Sulejówku (8239),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie wykonania łącznika pomiędzy drogami serwisowymi D32 i D35 przy autostradzie A1 na odcinku przy węźle Świerklany – Bełk (8289),

72) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie refundacji leków i wyrobów medycznych uciskowych związanych z leczeniem przewlekłej niewydolności żyłnej (8290),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery w sprawie realizacji znowelizowanego „Narodowego programu leczenia hemofilii” (8292),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A1 (8293),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Kazimierza Smolińskiego oraz grupy posłów w sprawie zakupu przez spółkę PKP InterCity pociągów Pendolino na linię E65 Gdańsk – Warszawa (8295),

76) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Głuszec” (8296),

77) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu wież bezzałogowych dla KTO Rosomak (8297),

78) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie programu zakupu śmigłowców dla Wojsk Lądowych i Marynarki Wojennej (8298),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia mini-

stra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie klasyfikowania przez MON granatników kal. 40 mm Mk 19 Mod 3 i Pallad jako broni przeciwpancernej (8299),

80) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie amfibii PTS (8300),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie kontroli przeprowadzanych w 56. Pułku Śmigłowców Bojowych (8301),

82) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie potrzeby wymiany hełmofonów używanych przez załogi pojazdów pancernych (8302),

83) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie poziomu sprawności śmigłowców Mi-24W (8303),

84) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie informacji udzielonych przez podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika o znacznym odsetku niesprawnych pojazdów pancernych (8304) – zastrzeżona,

85) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planu wyposażenia Wojsk Lądowych w moździerz samobieżne (8305) – zastrzeżona,

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie potrzeby wymiany pojazdów rozpoznawczych Wojsk Lądowych (8306),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie ręcznych granatów F-1 (8307),

88) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wyposażenia Wojsk Lądowych w nową platformę bojową (8308),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie koncepcji wykorzystania przez Wojska Lądowe pojazdów bezałogowych (8309),

90) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie sprawności samolotów CASA-295M, w które są wyposażone Siły Powietrzne (8311),

91) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika na zapytanie posła Lu-

dwika Dorna w sprawie opóźnienia tegorocznej dostawy samolotu M28 Bryza (8312),

92) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie eksploatacji zestawu do opieki medycznej podczas lotu Medevac System (8313),

93) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie przebiegu eksploatacji noszy L-STAT (8314),

94) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie informacji o problemach w szkoleniu pilotów F-16 (8315),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wizyty rosyjskiej ekipy telewizyjnej na pokładzie remontowanego w Samarze polskiego samolotu TU-154M (8316),

96) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planów stacjonowania w Polsce amerykańskich samolotów wojskowych (8317),

97) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie terminu osiągnięcia przez polskie samoloty F-16 pełni zdolności bojowych (8318),

98) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie sensu istnienia tzw. 2. Korpusu Zmechanizowanego (8319) – zastrzeżona,

99) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie służby medycznej PKW Afganistan (8320),

100) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie liczby wojskowych lekarzy (8321),

101) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie powodów przeniesienia amerykańskiej baterii Patriot z Morąga do Torunia (8322),

102) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planów modernizacji samolotów MiG-29 (8323),

103) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wniosków zespołu do spraw opracowania pełnego studium wykonalności dla przeciwlotniczych zestawów rakietowych krótkiego i średniego zasięgu, wy-

ciągniętych z pobytu amerykańskiej baterii Patriot na terenie Polski (8324),

104) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie korzyści płynących ze stacjonowania w Polsce amerykańskiej baterii Patriot (8325),

105) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zerwania kontraktu na dostawę śmigłowców Mi-17 przeznaczonych dla PKW Afganistan (8326),

106) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie dodatkowych kosztów związanych ze specjalistycznym szkoleniem niektórych żołnierzy PKW Afganistan (8327),

107) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie nieoficjalnych informacji o planach zakupu dla Polski systemu przeciwlotniczego Patriot (8328),

108) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wyposażenia PKW Afganistan w sprzęt do rozminowywania dróg (8329),

109) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie pomocy psychologicznej i psychiatrycznej udzielanej żołnierzom powracającym z Afganistanu (8330),

110) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z celowością wykorzystywania przez MON telefonów BlackBerry (8331),

111) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wirusa komputerowego, który paraliżował pracę MON przez 2 dni (8332),

112) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie liczby etatów w MON (8333),

113) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planów utworzenia w Bydgoszczy batalionu łączności NATO (8334),

114) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie etatów wojskowych w cywilnych instytucjach (8335),

115) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w spra-

wie kosztów imprezy pod nazwą „Spotkania z armią” (8336),

116) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wydatków na usługi public relations (8337),

117) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie przeglądu majątku ruchomego w celu odnalezienia zapomnianego sprzętu (8338),

118) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie kosztów przemieszczania jednostek wojskowych (8339),

119) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie okresu służby żołnierzy korpusu szeregowych (8340),

120) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie likwidacji wojskowego systemu żywieniowego (8341),

121) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie zapowiedzi powołania funduszu na rzecz Sił Zbrojnych (8342),

122) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planów kontynuowania budowy korwety Gawron (8343),

123) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planów remontu fregat Oliver Hazard Perry (8344),

124) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości MON dotyczących rakiet przeciwokrętowych NSM (8345),

125) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Żeglarek” (8346),

126) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie opóźnienia dostaw pocisków rakietowych przeznaczonych dla okrętów Orkan (8347),

127) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie opracowania powstałego w Akademii Marynarki

Wojennej dotyczącego perspektyw Marynarki Wojennej (8348),

128) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze sformułowaniem wstępnych założeń taktyczno-technicznych niszczycieli min Kormoran II (8349),

129) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie stanu flotylii pływających jednostek pomocniczych Marynarki Wojennej (8350),

130) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie resursu przeciwlotniczych zestawów Newa SC (8351),

131) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie różnic w wyposażeniu i wyszkoleniu między żołnierzami PKW Afganistan oraz pozostałymi żołnierzami Wojsk Lądowych (8352),

132) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji zapowiedzi zakupu dla PKW Afganistan karabinów napędowych (8353),

133) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie planów zakupu okrętu podwodnego (8354),

134) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Tytan” (8355),

135) podsekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Marcina Idzika – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie kosztów utrzymania orkiestr wojskowych (8356),

136) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie wyszkolenia personelu 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego (8357),

137) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów na symulatorze samolotu CASA C-295M (8358),

138) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programów „Krab”, „Kryl” i „Homar” (8359) – zastrzeżona,

139) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskie-

go w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A2 (8360),

140) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A4 (8361),

141) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A8 (8362),

142) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S2 (8363),

143) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S5 (8364),

144) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S7 (8365),

145) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S8 (8366),

146) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S11 (8367),

147) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na linii kolejowej E65 (8368),

148) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na linii kolejowej E20 (8369),

149) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na linii kolejowej E59 (8370),

150) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na linii kolejowej E30 (8371),

151) sekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Domiceli Kopaczewskiej

w sprawie powszechności realizacji innowacji pedagogicznych oraz podejmowania eksperymentów pedagogicznych (8373),

152) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Anny Paluch w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych z zakresu kardiologii i elektroterapii przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ w Krakowie (8375),

153) sekretarza stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej Czesława Piątasza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie rozmieszczenia broni defensywnej do zwalczania samolotów oraz rakiet balistycznych w Toruniu (8376),

154) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłanki Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej w sprawie realizacji inwestycji przeciwpowodziowych i zabezpieczenia mieszkańców terenów zagrożonych powodzią na Dolnym Śląsku (8377),

155) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Witek w sprawie procesu prywatyzacji Kopalni Surowców Skalnych SA z siedzibą w Złotorzy (8378),

156) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie szkód w rolnictwie wyrządzanych przez zwierzęta leśne (8380),

157) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Janusza Zaleskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie niszczenia przez żubry wielohektarowych upraw w pow. sokólskim (8381),

158) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. opolskim (8382),

159) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. lubuskim (8383),

160) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. kujawsko-pomorskim (8384),

161) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów

zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. śląskim (8385),

162) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. łódzkim (8386),

163) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. dolnośląskim (8387),

164) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. zachodniopomorskim (8388),

165) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. wielkopolskim (8389),

166) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. pomorskim (8390),

167) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. mazowieckim (8391),

168) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. świętokrzyskim (8392),

169) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. małopolskim (8393),

170) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. podkarpackim (8394),

171) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów

zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. lubelskim (8395),

172) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. warmińsko-mazurskim (8396),

173) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. podlaskim (8397),

174) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Tadeusza Jarmuziewicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu infrastruktury lotniskowej (8398),

175) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu infrastruktury dworcowej (8399),

176) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji linii kolejowej nr 8 (8400),

177) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji linii kolejowej nr 1 (8401),

178) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji infrastruktury stacji kolejowej Wrocław Główny (8402),

179) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Macieja Jankowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu modernizacji infrastruktury w miastach będących organizatorami Euro 2012 (8403),

180) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłanek Janiny Okrągły i Anny Śliwińskiej w sprawie finansowania domów pomocy społecznej (8404),

181) minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej na zapytanie poseł Renaty Zaremby w sprawie konsekwencji wprowadzenia zmiany ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw (8405),

182) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Rząsy w sprawie

zamiarów Ministerstwa Infrastruktury wobec połączeń kolejowych w Bieszczadach (8406),

183) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosława Stępnia – z upoważnienia ministra – na zapytanie posłów Adama Abramowicza i Jerzego Rębka w sprawie przesunięcia terminu budowy drogi S19 w ramach nowego projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (8407),

184) ministra skarbu państwa Aleksandra Grada na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka w sprawie prywatyzacji Dalmoru SA i zagospodarowania przestrzennego terenu zwanego Molem Rybackim w Gdyni (8408),

185) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Romualda Ajchlera w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczących szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych (8409),

186) wiceprezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Jarosława Króla – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Arkadiusza Mularczyka w sprawie prawidłowości i zgodności z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów działań prezesa UOKiK w ramach ochrony konkurencji polskich przedsiębiorców wynajmujących lokale użytkowe w galeriach handlowych, na przykładzie grupy przedsiębiorców z terenu Nowego Sącza (8410),

187) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wojciecha Szaramy w sprawie drastycznego zmniejszenia liczby kontraktów podpisywanych przez NFZ z gabinetami dentystycznymi w woj. śląskim (8411),

188) minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego w sprawie uwzględnienia okresu pracy u pracodawcy cywilnego przy przyznawaniu świadczenia rentowego z tytułu wieloletniej zawodowej służby wojskowej (8414),

189) sekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Jana Burego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Gnieźnie (8418),

190) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tomasza Siemoniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie wyników kontroli doraźnej w Biurze do Spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (8422),

191) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Bernarda Błaszczyka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego

w sprawie realizacji Krajowego Planu Gospodarki Odpadami 2010 (8423),

192) sekretarza stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Jarosława Dudy – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego w sprawie stosowanej przez PFRON metody oceny kondycji finansowej firm korzystających z dofinansowania do wynagrodzeń niepełnosprawnych pracowników (8425),

193) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Adama Rapackiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie stojących przy drogach tzw. pustych radarów (8427),

194) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Zbigniewa Sosnowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie możliwości wsparcia finansowego jednostek OSP z terenu pow. jeleniogórskiego przeznaczonego na zakup terenowych samochodów strażackich (8428),

195) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przywrócenia połączenia kolejowego na trasie Białystok – Szepietowo (8429),

196) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Marka Habera – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łopaty oraz grupy posłów w sprawie oddziałów szpitalnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, które spotkały się z od-

powaniem finansowania w 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej (8433),

197) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Jakuba Szulca – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łopaty oraz grupy posłów w sprawie planu finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na 2011 r. (8434),

198) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Zbigniewa Włodkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Zielińskiego w sprawie doradców zawodowych w szkołach gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych (8436),

199) sekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej Krystyny Szumilas – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Adama Wykręta w sprawie zwiększenia zakresu stosowania w polskich szkołach aktywnych metod nauczania (8443),

200) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie likwidacji połączeń kolejowych z Katowic do Zwardonia (8480),

201) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Massela – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego w sprawie zamiaru likwidacji lub zawieszenia połączenia kolejowego Zagórz – Chyrów (8483).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

**Teksty interpelacji i zapytań poselskich
oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania**

INTERPELACJE

I n t e r p e l a c j a
(nr 20110)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu „Programu budowy
dróg krajowych na lata 2011–2015”**

Szanowny Panie Ministrze! Niniejsze wystąpienie podyktowane jest skierowanym na moje ręce stanowczym protestem Rady Miasta Bydgoszczy przeciwko przedstawionemu przez Ministerstwo Infrastruktury projektowi programu. W przyjętym w dniu 29 grudnia 2010 r. oświadczeniu stwierdza się, że przesunięcie na bliżej nieokreślony termin realizacji trasy S5 spowoduje, że największe miasto województwa kujawsko-pomorskiego będzie odcięte od drogi ekspresowej i autostrady. Przedmiotowa trasa ma podstawowe znaczenie dla Bydgoszczy i województwa. Nie jest bowiem możliwy rozwój stolicy województwa i jedyne w regionie portu lotniczego bez dostępu do drogi ekspresowej lub autostrady.

Zapytuję więc Pana Ministra: Czy jest rozpatrywana możliwość wpisania trasy S5 na odcinku Nowe Marzy – Cotoń na listę projektów do realizacji do 2015 r. i w konsekwencji jak najszybszego podjęcia prac projektowych?

Z poważaniem

Poseł Janusz Dziecioł

Grudziądz, dnia 11 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20113)

do ministra zdrowia

**w sprawie nieprawidłowości w przyjętym
przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ
trybie zawierania umów na udzielanie
świadczeń zdrowotnych w 2011 r.**

Szanowna Panie Minister! Na skutek arbitralnych decyzji NFZ nastąpiło rażące ograniczenie pu-

łapu kontraktu dla szpitali powiatowych. W niezrozumiały sposób NFZ podjął decyzję o ewidentnym uprzywilejowaniu niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej. W procesie kontraktowania, kierując się niezrozumiałymi kryteriami, powierzono znaczną część ambulatoryjnej opieki medycznej nowym poradniom z pominięciem dotychczasowych poradni szpitalnych. Narodowy Fundusz Zdrowia zdaje się nie dostrzegać znaczenia, jakie ma dla pacjenta ciągłość opieki medycznej. Efektem takiego działania jest sytuacja, że pacjenci – pomimo uprzednio ustalonych terminów wizyt na 2011 r. i długiego okresu oczekiwania na wizytę u specjalisty – nie zostaną przyjęci, albowiem przychodnia nie uzyskała kontraktu na 2011 r. Przyjęta przez MOW NFZ polityka kontraktowania nie uwzględnia faktu, że poradnie przez szereg lat udzielały świadczeń zdrowotnych, przekraczając często narzucane przez MOW NFZ limity. Fundusz decyzję o ograniczeniu kontraktów podjął pomimo wiedzy o nadwykonaniach w ubiegłych latach.

Kuriozalnej polityce kontraktowania towarzyszy olbrzymi chaos informacyjny ze strony NFZ, który o braku kontraktowania powiadomił świadczeniodawców z końcem roku, nie pozwalając tym samym przygotować pacjentów na zaprzestanie udzielania im świadczeń zdrowotnych przez przychodnie, w których leczyli się przez wiele lat. Tylko brak wyobraźni może uzasadnić brak przewidywania przez MOW NFZ skutków przerwania ciągłości leczenia, np. w schorzeniach kardiologicznych.

Przedstawiony problem szczególnie rażąco dotknął Szpital św. Anny w Miechowie. Szpital św. Anny w Miechowie jest jedyną placówką umożliwiającą pacjentom powiatu miechowskiego kompleksową opiekę medyczną w zakresie leczenia szpitalnego jak i specjalistycznej opieki ambulatoryjnej. Znacznym wysiłkiem pracowników w ciągu ostatnich lat przeprowadzono reorganizację funkcjonowania szpitala, redukując koszty do niezbędnego minimum. Ilość świadczeń medycznych wykonanych przez oddziały szpitala oraz ich rodzaj i koszt utrzymują się od szeregu lat na niezmiennym poziomie. Udzielane świadczenia są wynikiem stałego realnego zapotrzebowania pacjentów na opiekę medyczną. Udzielanie świadczeń przez szpital nie jest oparte na zasadzie

swobody umów, lecz jest wprost realizacją nałożonego ustawą obowiązku. Świadcząc pomoc zdrowotną pacjentom, szpital działa w interesie publicznym, wyręczając niejako w tym zakresie państwo. Dyrekcja Szpitala św. Anny w Miechowie ma świadomość, że odmowa udzielenia tych świadczeń godziłaby w elementarne zasady współżycia społecznego, stanowiąc jaskrawy przejaw łamania gwarantowanych przez państwo prawa zasad wyrażonych w art. 67 i 68 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

MOW NFZ w sposób naganny stale obniża pułap kontraktowania dla Szpitala św. Anny w Miechowie. Kontrakt na 2010 r. wynosił 31 388 912,35 zł i był niższy od kontraktu na 2009 r. o 1 350 966,44 zł. Kontrakt na 2011 rok będzie niższy od 2010 r. o kolejne 1 071 721,51 zł, co łącznie w stosunku do 2009 r. daje zmniejszenie o 2 422 687,95 zł. W trakcie kontraktowania na 2011 r. NFZ nie zakontraktował kilku poradni szpitala, w tym kardiologicznej.

Pierwotnie MOW NFZ nie zamierzał także zakontraktować tak istotnej dla pacjentów powiatu poradni, jak poradnia chirurgiczna i okulistyczna. Ostatecznie po interwencji szpitala zawarto kontrakt na świadczenia w powyższym zakresie o 1/3 niższy niż w ubiegłym roku. Obniżenie wartości kontraktów nastąpiło pomimo przekraczania limitów świadczeń narzucanych przez MOW NFZ w latach ubiegłych.

Zupełnie niezrozumiałym jest fakt, że Szpital św. Anny w Miechowie, zapewniający przez szereg lat opiekę zdrowotną w powyższym zakresie, został arbitralną, niepopartą merytoryczną analizą, decyzją wyłączony z kontraktowania w zakresie kardiologii, a wartość pozostałych umów w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej została rażąco ograniczona.

Podkreślam, że wieloletni wysiłek szpitala, by prowadzić deficytowe poradnie specjalistyczne, nie był podyktowany względami komercyjnymi, lecz troską o pacjenta, któremu staraliśmy się zapewnić pełną opiekę zdrowotną.

Szpital św. Anny w Miechowie dysponuje zapleczem osobowym i logistyczno-diagnostycznym, gwarantując realizację świadczeń na oczekiwanym poziomie. Zupełnie kuriozalna wydaje się wobec powyższego decyzja o powierzeniu opieki medycznej na terenie całego powiatu miechowskiego w szerokim zakresie podmiotom o znacznie mniejszym potencjale, z pominięciem oferty Szpitala św. Anny w Miechowie.

Przyjęta przez MOW NFZ w bieżącym roku polityka kontraktowania prowadzi do rażącego ograniczenia dostępu do świadczeń zdrowotnych mieszkańcom powiatu miechowskiego. Obowiązująca ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, ze zm.) czyni NFZ odpowiedzialnym za zorganizowanie dostępu pacjentów do bezpłatnych świadczeń zdrowotnych. Nie sposób uznać, że powyższy cel został zrealizowany, przy aktualnym sposobie kontraktowania.

Powyższe jest dodatkowo niezrozumiałe wobec faktu, iż w rodzaju świadczeń AOS w części zakresów wartości poszczególnych zamówień środki przeznaczone na ten cel nie zostały wykorzystane w całości. Tym samym MOW NFZ wykupił zdecydowanie mniej świadczeń w stosunku do roku 2010 r., powodując rażące ograniczenie dostępu mieszkańców powiatu miechowskiego do świadczeń.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o wyjaśnienie wskazanych nieprawidłowości. Czy taki sposób kontraktowania świadczeń medycznych, który ogranicza dostęp pacjentów z terenu powiatu miechowskiego do ww. poradni ze względów komunikacyjnych, jest zdaniem Pani Minister prawidłowy?

Z poważaniem

Poseł Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 3 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20118)

do ministra zdrowia

**w sprawie wartości nadwykonań,
za które nie zapłacił NFZ**

Szanowna Pani Minister! Od szeregu lat problemem, jaki pojawia się w ostatnich miesiącach każdego roku, są płatności za nadwykonania świadczeń leczniczych wykonywanych przez szpitale i placówki służby zdrowia ponad liczbę zakontraktowaną przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Trudno mieć tu do dyrektorów szpitali pretensje, ponieważ pacjenci muszą się gdzieś leczyć, niezależnie od wysokości limitów zakontraktowanych przez NFZ i pory roku, a odmawiając przyjęcia pacjentów, narażają się niekiedy nawet na odpowiedzialność karną. Zadłużają zatem placówki, kiedy zaś zwracają się do narodowego funduszu o zapłatę za wykonane świadczenia, okazuje się, że nie ma środków na zapłatę. Większość szpitali decyduje się na dochodzenie należnych kwot w sądzie i po wielu miesiącach uzyskuje wyroki, na których podstawie ściągają należne kwoty od Narodowego Funduszu Zdrowia. W efekcie tracą zarówno szpitale, jak i Narodowy Fundusz Zdrowia. Narodowy Fundusz Zdrowia musi bowiem pokrywać nie tylko kwoty należności głównej, ale również kwoty kosztów sądowych i odsetek. Z kolei szpitale i inne placówki służby zdrowia, zanim doczekają się należnych kwot, przez szereg miesięcy nie spłacają własnego zadłużenia i same muszą pokrywać z tego tytułu koszty sądowe oraz odsetki.

Szczupłe publiczne środki są przeznaczane nie na leczenie pacjentów, ale na prawników, opłaty sądowe i na odsetki od wierzytelności skupowanych przez firmy windykacyjne. To musi się skończyć.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest wysokość nadwykonań za świadczenia lecznicze szpitali i innych placówek służby zdrowia za rok 2010 i w jaki sposób Narodowy Fundusz Zdrowia zamierza rozwiązać ten problem?

2. Jakie kwoty zapłacił Narodowy Fundusz Zdrowia z tytułu należności na rzecz szpitali i innych placówek, zasądzonych za nadwykonania za lata 2007, 2008 i 2009, jaką część tych kwot stanowiły należności główne, a jaką odsetki i zasądzone koszty sądowe?

3. Czy Narodowy Fundusz Zdrowia w nadchodzących latach podniesie limity wykonań w placówkach, które mają największą liczbę nadwykonań, i zmniejszy w ten sposób koszty związane z ich późniejszym dochodzeniem?

4. Czy Narodowy Fundusz Zdrowia opracuje wreszcie przejrzyste procedury mające na celu unikanie przy dochodzeniu należności za nadwykonania konieczności wchodzenia na drogę sądową i związanych z tym kosztów poprzez zawieranie przez NFZ aneksów do kontraktów i ugód przedsądowych?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20119)

do ministra gospodarki

**w sprawie opóźnień w płatnościach
zagrożających płynności finansowej
podmiotów gospodarczych**

Szanowny Panie Ministrze! Według badań przeprowadzonych przez Komisję Europejską 98% podmiotów gospodarczych styka się z problemem opóźnień w płatnościach ze strony swych kontrahentów. W Polsce aż 21% podmiotów gospodarczych z sektora małych i średnich przedsiębiorstw w wyniku opóźnień w płatnościach i zatorów płatniczych jest zagrożonych utratą płynności finansowej. Co więcej, zjawisko to przybiera coraz większe rozmiary w skali całej Unii Europejskiej. Komisja Europejska zamierza w związku z tym wprowadzić zmiany w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych. Polscy przedsiębiorcy jednak oczekują odpowiednich działań legislacyjnych przede wszystkim od polskich władz, tym bardziej że usprawnienie rozliczeń między przedsiębiorcami i zwiększenie dyscypliny płatniczej warunkuje nieskrępowany rozwój gospodarczy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy resort gospodarki dostrzega problem opóźnień w płatnościach i zatorów płatniczych i ich negatywnego wpływu na dynamikę rozwoju gospodarczego?

2. Jaki jest rozmiar zjawiska opóźnień w płatnościach należności wymagalnych w polskiej gospodarce i co rząd zamierza, aby zmniejszyć rozmiary tego zjawiska?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20120)

do ministra gospodarki

**w sprawie konieczności przeprowadzenia
nowych inwestycji w energetyce**

Szanowny Panie Ministrze! Jak oceniają eksperci, przy utrzymywaniu się tempa wzrostu PKB rządu 3–4% rocznie w roku 2016 produkcja energii elektrycznej w Polsce przestanie być wystarczająca dla zaspokojenia potrzeb gospodarki. Dla zabezpieczenia niezbędnej dla rozwoju gospodarczego ilości energii elektrycznej konieczne jest zastąpienie starych wyeksploatowanych elektrowni nowymi bądź przeprowadzenie kosztownych remontów starych bloków energetycznych. Według ocen ekspertów firmy Deloitte w ciągu najbliższych 20 lat konieczne będą w związku z powyższym inwestycje w energetykę sięgające nawet 50 mld euro. Przy czym szacunki te nie obejmują koniecznych, ze względu na stopień zużycia, inwestycji w przestarzałe sieci przesyłowe.

Polskie firmy energetyczne, według mojej wiedzy, nie posiadają kapitałów niezbędnych do przeprowadzenia inwestycji tej skali, a rozpoczęcie inwestycji opóźnia dodatkowo kwestia podziału darmowych pozwoleń na emisję dwutlenku węgla.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy i jakie inwestycje w zakresie produkcji energii elektrycznej są prowadzone przez polskie koncerny energetyczne?

2. Jakie kroki zamierza podjąć rząd w celu zapewnienia produkcji energii elektrycznej na poziomie zabezpieczającym potrzeby gospodarki?

3. Jakie będzie źródło pokrycia kosztów inwestycji niezbędnych dla zwiększenia produkcji prądu?

4. Na jakich zasadach zostaną rozdzielone pomiędzy firmy energetyczne darmowe pozwolenia na emisję dwutlenku węgla?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20121)

do ministra środowiska

**w sprawie aktualizacji „Krajowego programu
oczyszczania ścieków komunalnych”**

Szanowny Panie Ministrze! Miasto Choroszcz decyzją Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej (aktualizacja SKPOŚK 2009) zostało pozbawione możliwości pozyskiwania środków unijnych w latach 2007–2013 na gospodarkę wodno-ściekową z powodu nieumieszczenia gminy Choroszcz w AKPOŚK, w załączniku nr 2. Zgodnie z informacją Departamentu Zarządzania RPO UMWP w ramach konkursu z zakresu gospodarki ściekowej w ramach osi priorytetowej V: Rozwój infrastruktury ochrony środowiska, dofinansowania nie będą mogły otrzymać aglomeracje wymienione w załączniku nr 3 (pt. „Pozostałe aglomeracje” do AKPOŚK 2009. W związku z powyższym gmina Choroszcz, która znalazła się w ww. załączniku na pozycji 71, nie otrzymała dofinansowania z Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podlaskiego na lata 2007–2013 r. z zakresu gospodarki ściekowej w 2010 r.

Zgodnie z harmonogramem konkursów w kwietniu 2011 r. ponownie będzie można ubiegać się z RPO o środki unijne, lecz gmina Choroszcz zgodnie z interpretacją urzędu marszałkowskiego nie ma możliwości składania wniosku. Pragnę nadmienić iż mieszkańcy Choroszcz już od kilkunastu lat czekają na realizację tak niezbędnej dla godnego życia w XXI w. inwestycji. Na budowę kanalizacji i wodociągów gmina nie może pozyskać środków unijnych z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich, ponieważ miasto liczy 5509 mieszkańców. Także z programu „Infrastruktura i środowisko” gmina nie może liczyć na pomoc finansową ze względu na niespełnienie kryteriów formalnych, bowiem stanowi aglomerację do 15 000 RLM.

W związku z powyższym – działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.) – proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy istnieje możliwość uwzględnienia gminy Choroszcz w „Krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych” w taki sposób, aby gmina Choroszcz mogła otrzymać na ww. cel wsparcie w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podlaskiego?

Z poważaniem

Poseł Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 11 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20122)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie ustawy o pomocy osobom
uprawnionym do alimentów**

Szanowna Pani Minister! Dnia 22 września 2009 r. (P 46/07) Trybunał Konstytucyjny uznał za niezgodny z konstytucją art. 5 ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. z 2005 r. Nr 86, poz. 732) dotyczący zatrzymywania prawa jazdy dłużnikom alimentacyjnym. Trybunał orzekł, że zatrzymanie prawa jazdy narusza zasadę sprawiedliwości społecznej, a ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw (jakim jest niewątpliwie zatrzymanie prawa jazdy) może być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Ustawa z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej została zastąpiona ustawą z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 192, poz. 1378). Niestety, jak alarmują eksperci, nowa ustawa, a konkretnie art. 5 zawiera przepis analogiczny do art. 5 ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej (Dz. U. z 2005 r. Nr 86, poz. 732), który został uznany za niezgodny z konstytucją. Tym samym, jak ostrzegają specjaliści, mamy do czynienia z luką prawną, ponieważ organy administracji, podejmując decyzję o zatrzymaniu prawa jazdy dłużnikom, stoją na stanowisku, że wyrok Trybunału Konstytucyjnego odnosi się wyłącznie do poprzedniej ustawy – ustawy z dnia 22 kwietnia 2005 r. o postępowaniu wobec dłużników alimentacyjnych oraz zaliczce alimentacyjnej. Tymczasem dłużnicy alimentacyjni niejednokrotnie, powołując się na ww. wyrok Trybunału Konstytucyjnego, kierują sprawę do sądów.

Pani Minister!

Jakie jest Pani stanowisko wobec przedmiotowego zagadnienia?

Kiedy i jakie działania podejmie Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej w celu zmiany przepisów, które jednoznacznie uprawniałyby organy państwa do zatrzymania prawa jazdy osobom uchylającym się od płacenia świadczeń alimentacyjnych?

Z poważaniem

Posłowie Tomasz Lenz
i Krzysztof Brejza

Toruń, dnia 5 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20123)

do ministra edukacji narodowej

**w sprawie nauki języka obcego w przypadku
dzieci z niepełnosprawnością sprzężoną**

Szanowna Pani Minister! Rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych dopuszcza jedynie, na wniosek rodziców oraz na podstawie opinii poradni psychologiczno-pedagogicznej, możliwość zwolnienia ucznia z wadą słuchu lub z dysleksją rozwojową z nauki drugiego języka obcego.

Na podstawie obecnych przepisów nie ma możliwości zwolnienia z nauki języka obcego dzieci z niepełnosprawnością sprzężoną, dotkniętych upośledzeniem umysłowym, autyzmem i mózgowym porażeniem w stopniu lekkim. Dzieci z takimi schorzeniami nic rozumieją istoty języka obcego, mając do tego często cofnięcie rozwoju mowy w języku polskim.

Mając na uwadze dobro takich dzieci i ich rozwój, należałoby rozważyć zmianę przepisów, tak aby była możliwość zwolnienia ich z nauki języka obcego.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na pytanie: Czy ministerstwo rozważy zmianę rozporządzenia, tak aby w szczególnych sytuacjach istniała możliwość zwolnienia dzieci takich z nauki języka obcego?

Poseł Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 20 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20124)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmiany w „Programie budowy
dróg krajowych na lata 2011–2015”**

Zgodnie z przedstawionymi do konsultacji społecznych regulacjami zawartymi w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” niektóre z planowanych inwestycji w województwie podlaskim zostały przesunięte na późniejsze terminy. Budowa fragmentu arterii komunikacyjnej łączącej stolicę województwa – Białystok z stolicą kraju – Warszawą ma zostać przesunięta o kilka lat. Jest to wielka niesprawiedliwość poczyniona dla jednego z najbiedniejszych województw w Polsce. Droga ta (S8) jest w złym stanie, o czym świadczą liczne wypadki (zwłasz-

cza ten pod Jeżewem), powinna być ukończona jak najszybciej. Ponadto przesunięcie przebudowy drogi S19, biegnącej wzdłuż granicy państwa, jest odbierane przez mieszkańców województwa jako krzywdzące. Taka ocena wynika z kilku przesłanek. Po pierwsze, droga ta o dużym natężeniu ruchu jest drogą tranzytową mającą duże znaczenie dla ruchu międzynarodowego. Po drugie, droga ta przebiega przez tereny zamieszkałe przez mniejszości narodowe, dla których skomunikowanie z większymi aglomeracjami jest często warunkiem pozostawania w miejscach dotychczasowego zamieszkania. Decyzje wstrzymujące inwestycje drogowe na tych terenach odbierane są jako krzywdzące, zmuszające zamieszkujące tu mniejszości do migracji działania.

Z tych też względów należy, o co zwracam się do Pana Ministra, ponownie rozważyć terminy inwestycji drogowych dotyczących województwa podlaskiego.

W związku z powyższym zapytuję:

1. Czy ministerstwo podziela moje uwagi odnośnie do potrzeby przesunięcia terminów inwestycji drogowych w województwie podlaskim?

2. Czy ministerstwo przywróci uprzednio ustalone terminy do inwestycji drogowych dotyczących województwa podlaskiego?

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Czykwin

Białystok, dnia 10 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20125)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie Krajowego Rejestru Karnego
w Lublinie**

Szanowny Panie Ministrze! Wraz z końcem roku 2010 w Lublinie przeprowadzona została reorganizacja sądu rejonowego. W miejsce jednej instytucji powstały dwa sądy – Lublin-Wschód i Lublin-Zachód. Niestety po zmianach okazało się, że w Lublinie przestał funkcjonować punkt KRK, wydający zaświadczenia o niekaralności.

Zaświadczenia potwierdzające niekaralność są coraz częściej wymagane przez pracodawców, również sądy sprawdzają karalność w czasie procesów. Punkt w Lublinie wydawał miesięcznie ok. 5 tys. takich zaświadczeń, obecnie interesanci po druk muszą jeździć do Chełma czy Białej Podlaskiej.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Z jakiego powodu w Lublinie przestał istnieć punkt wydający zaświadczenia o niekaralności?

2. Czy i kiedy ministerstwo przywróci możliwość pobierania danych o niekaralności w Lublinie?

Z wyrazami szacunku

Posel Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20126)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przeniesienia poza 2013 r. terminu
budowy obwodnicy miejscowości
Tomaszów Lubelski**

Szanowny Panie Ministrze! Wyrażam sprzeciw wobec przeniesienia poza 2013 r. terminu budowy obwodnicy miejscowości Tomaszów Lubelski.

Decyzja jest tym bardziej niezrozumiała, że zostały spełnione wszystkie wymagania formalne pozwalające na rozpoczęcie budowy obwodnicy. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad w Lublinie stała się właścicielem terenu, a w dniu 23 grudnia 2010 r. Lubelski Urząd Wojewódzki w Lublinie wydał decyzję zatwierdzającą projekt budowlany i udzielił GDDKiA pozwolenia na budowę obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego.

Przez Tomaszów Lubelski przejeżdża dziennie ok. 20 000 samochodów osobowych i ciężarowych, z czego ok. 7000 z nich stanowi ruch tranzytowy. W ciągu ostatnich 10 lat ruch ten wzrósł 1,5-krotnie. W godzinach porannych i popołudniowych miasto jest praktycznie nieprzejezdne, ponieważ droga krajowa S17 jest zarazem główną drogą przebiegającą przez miasto o bardzo dużym nasileniu ruchu pieszych. Taka sytuacja powoduje stały wzrost wypadków. Przedstawione dane dotyczące natężenia ruchu samochodowego są niezwykle istotne w odniesieniu do zbliżających się Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012. Przez Tomaszów Lubelski prowadzi jedyna trasa łącząca Warszawę i Lublin z Lwowem. W praktyce brak obwodnicy znacznie utrudni przejazd tysięcy kibiców zmierzających z centralnej Polski w kierunku Ukrainy przez przejście graniczne w Hrebennem.

W związku z powyższym apeluję o przywrócenie przedmiotowego zadania do realizacji we wcześniej ustalonym terminie oraz proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Z jakich powodów termin budowy obwodnicy miejscowości Tomaszów Lubelski został przeniesiony poza rok 2013?

2. Czy ministerstwo rozważy przywrócenie tego zadania do realizacji we wcześniej deklarowanym terminie?

Z wyrazami szacunku

Posel Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20127)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu „Programu budowy dróg
krajowych na lata 2011–2015”**

Szanowny Panie Ministrze! Wyrażam zdecydowany sprzeciw wobec zawartych w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zmian dotyczących terminów rozpoczęcia kluczowych dla Lubelszczyzny inwestycji drogowych o randze ponadregionalnej.

Program w obecnym kształcie jest szczególnie krzywdzący dla Lubelszczyzny ze względu na fakt umieszczenia na liście zaplanowanych do realizacji inwestycji jedynie krótkiego odcinka 21 km dróg ekspresowych (S17 i S19) do 2013 r. Kolejny strategicznie ważny etap przebudowy drogi S17 przeniesiony został na bliżej nieokreślony termin, a wszelkie pozostałe ważne inwestycje przesunięto poza rok 2013.

Obie trasy (S17 i S19) mają kluczowe znaczenie dla rozwoju Lubelszczyzny. Brak lub opóźnienie ich realizacji jest kolejnym aktem marginalizacji regionu. Strategiczne położenie Lubelszczyzny i Lublina jako tzw. bramy wschodniej można wykorzystać tylko wtedy, kiedy cały obszar zostanie odpowiednio skomunikowany z resztą kraju. Równocześnie należy podkreślić, że zły stan dróg stanowi znaczne utrudnienie dla funkcjonowania wszystkich mieszkańców, jest źródłem zanieczyszczeń środowiska, a niedostosowanie warunków technicznych trasy do natężenia ruchu sprawia, że jest to jeden z najbardziej niebezpiecznych w kraju szlaków komunikacyjnych.

W związku z powyższym apeluję do Pana Ministra o ponowne przeanalizowanie decyzji i przywrócenie kluczowych dla Lubelszczyzny zadań do realizacji we wcześniej deklarowanych terminach, czyli przed 2013 r. Proszę także o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Z jakich powodów w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” większość ważnych dla Lubelszczyzny inwestycji drogowych została przesunięta poza rok 2013?

2. Czy i jakie działania podejmie ministerstwo w celu wpisania kluczowych dla Lubelszczyzny inwestycji na listę zadań, których realizacja rozpocznie się przed 2013 r.?

3. Kiedy ministerstwo podejmie działania zmierzające do powstrzymania marginalnego traktowania województwa lubelskiego?

Z wyrazami szacunku

Posel Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20128)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przeniesienia poza 2013 r.
terminu przebudowy drogi ekspresowej S17
na odcinku Kurów – Lublin oraz przebudowy
drogi nr 12 wraz z II etapem obwodnicy
Puław**

Szanowny Panie Ministrze! Wyrażam sprzeciw wobec przeniesienia terminu przebudowy drogi ekspresowej S17 na odcinku Kurów – Lublin oraz wiążącego się z tym zagrożenia dla realizacji II etapu obwodnicy Puław stanowiącej docelowe rozwiązanie przebiegu i połączenia drogi nr 12 z drogą nr 17 w węźle Sielce k. Kurowa.

Przebudowa drogi ekspresowej na odcinku Kurów – Lublin oraz ściśle powiązana z tą inwestycją przebudowa drogi nr 12 wraz z II etapem obwodnicy Puław stanowi rozwiązanie komunikacyjne, które ma strategiczne znaczenie dla Lubelszczyzny z punktu widzenia jej rozwoju gospodarczego, poprawy dostępności komunikacyjnej oraz zapewnienia bezpieczeństwa mieszkańców naszego regionu. Decyzje odsuwające w czasie realizację zaplanowanych inwestycji na terenie Lubelszczyzny powodują nieodwracalne opóźnienia w rozwoju regionu i pogłębiają dysproporcje pomiędzy zachodnią a wschodnią Polską.

Dla powiatu puławskiego zaniechanie budowy II etapu obwodnicy skutkuje brakiem prawidłowego wykorzystania dotychczasowych rozwiązań, prowadzeniem tranzytowego ruchu ciężarowego przez miasto Puławę po drogach o konstrukcji nieprzystosowanej do przenoszenia nacisków powyżej 11,5 t/oś, istotnym zagrożeniem dla największego w tym rejonie zakładu pracy – Zakładów Azotowych SA oraz ogromną uciążliwością dla mieszkańców i zagrożeniem ich bezpieczeństwa.

W związku z powyższym apeluję o przywrócenie przedmiotowych zadań do realizacji we wcześniej ustalonym terminie oraz proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Z jakich powodów termin przebudowy drogi ekspresowej S17 na odcinku Kurów – Lublin oraz przebudowy drogi nr 12 wraz z II etapem obwodnicy Puław został przeniesiony poza rok 2013?

2. Czy ministerstwo rozważy przywrócenie tych zadań do realizacji we wcześniej deklarowanym terminie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Joanna Mucha

Lublin, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20129)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie obciążenia funduszy na kształcenie
zawodowe uczniów**

Szanowny Panie Premierze! Małe i średnie zakłady rzemieślnicze obok podstawowej działalności tradycyjnie zajmują się kształceniem uczniów. Nauka w rzemiośle jest znaną i powszechną metodą zdobywania kwalifikacji zawodowych na poziomie zasadniczej szkoły zawodowej i składa się z dwóch równoległych i integralnych części: praktycznej (w zakładzie) i teoretycznej (najczęściej w szkole zawodowej). Zawód w ten sposób zdobywają przeważnie dzieci z uboższych bądź wręcz biednych rodzin, a formą promocji nauki zawodu w rzemiośle i pomocy tym dzieciom było do tej pory dofinansowanie przez państwo kosztów szkolenia praktycznego oraz refundowanie pracodawcy wynagrodzenia wypłacanego młodocianemu i składki ubezpieczeniowej za niego opłacanej. Niestety, jak donoszą media, minister finansów zawiesił tę refundację. Skutki tej niezrozumiałej i szkodliwej społecznie decyzji będą dotkliwe i długofalowe, stworzą istotną barierę edukacyjną dla tysięcy młodych ludzi. Staną się też przeszkodą w rozwoju rzemiosła.

Uprzejmie proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytania:

1. Dlaczego podjęto taką decyzję?
2. Co rząd zrobi, aby odwrócić jej skutki i nie dopuścić do edukacyjnej degradacji tysięcy młodych ludzi?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20130)

do ministra zdrowia

**w sprawie ograniczenia mieszkańcom
Sosnowca przez NFZ dostępu do niektórych
świadczeń medycznych**

Szanowna Pani Minister! Z analiz wyników procesu kontraktowania świadczeń medycznych na rok 2011 przez Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia jednoznacznie wynika, że w konsekwencji przyjętych przez NFZ kryteriów i procedur przetargowych ograniczony został dostęp mieszkańców Sosnowca, jak też korzystających z sosnowieckich placówek służby zdrowia pacjentów z sąsiednich ośrodków, do niektórych świadczeń zdrowotnych.

I tak od 1 stycznia br. Sosnowiec jest jedynym dużym miastem w województwie śląskim, w którym nie funkcjonuje poradnia hematologiczna. Decyzja NFZ o nieprzedłużeniu kontraktu na realizację świadczeń zdrowotnych z tym zakresie z Niepublicznym Zakładem Lecznictwa Ambulatoryjnego Medycyna Rodzinna sp. z o.o. Start jest trudna do zrozumienia w sytuacji, gdy zdecydowaną większość pacjentów ww. przychodni stanowią osoby w ciężkim stanie z chorobami o podłożu onkohematologicznym.

Mieszkańcy Sosnowca są również zbulwersowani ograniczeniem możliwości leczenia onkologicznego w ich mieście. Od 1 stycznia w Sosnowcu kontrakt z NFZ ma bowiem tylko jedna, działająca w szpitalu miejskim, poradnia onkologiczna. Z drugą dotychczas funkcjonującą taką placówką, także prowadzoną przez wspomniany wcześniej NZLA Medycyna Rodzinna sp. z o.o. Start, kontraktu nie przedłużono.

Tematem wielu protestów kierowanych przez sosnowiczanki na moje ręce jest także ograniczenie przez Narodowy Fundusz Zdrowia możliwości bezpłatnego leczenia stomatologicznego. Liczba zakontraktowanych przez NFZ na rok bieżący etatów stomatologicznych została bowiem zmniejszona z 98 do 73, a więc o ponad jedną czwartą. Faktyczna dostępność bezpłatnych świadczeń stomatologicznych w Sosnowcu może być jednak jeszcze niższa niż by to wynikało ze zmniejszenia liczby zakontraktowanych etatów. W sytuacji, gdy podobne lub nawet jeszcze bardziej drastyczne ograniczenia dotknęły mieszkańców sąsiednich miejscowości (np. w Sławkowie nie zawarto kontraktu z żadnym gabinetem), można być pewnym, że pacjenci z całego Zagłębia Dąbrowskiego będą chcieli korzystać z bezpłatnego leczenia stomatologicznego przede wszystkim w stolicy regionu.

Jak wynika z uzyskanych przeze mnie informacji, proces kontraktowania usług medycznych na rok bieżący odbył się z wykorzystaniem specjalnej aplikacji komputerowej. Ze zrozumiałych względów przy ustalaniu listy kryteriów oceny ofert autorzy tej aplikacji nie mogli jednak uwzględnić takich czynników, jak wiarygodność oferenta, długość okresu współpracy z płatnikiem (kasa chorych, NFZ) czy, co najistotniejsze, interes pacjentów, wyrażający się m.in. możliwością kontynuowania leczenia u wybranego przed laty specjalisty. W konsekwencji proces kontraktowania usług został sprowadzony do swoistej licytacji, w której uwzględniano przede wszystkim oferowaną cenę.

W związku z powyższym, proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zastosowanie przez NFZ nowej procedury kontraktowania świadczeń medycznych odbyło się za wiedzą i zgodą Ministerstwa Zdrowia?

2. Czy decyzje NFZ w praktyce ograniczające liczbę świadczeniodawców podawców, np. podwyższenie liczby punktów na etat stomatologiczny z 78 do 102 tys., były wcześniej uzgadniane z Ministerstwem Zdrowia?

3. W jaki sposób w ocenie Ministerstwa Zdrowia powinny zostać wypełnione białe plamy na mapie

świeczek medycznych powstałe w konsekwencji zastosowania przez NFZ nowego mechanizmu kontraktowania?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Pisalski

Sosnowiec, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20131)

do ministra infrastruktury

**w sprawie trzeciej, dodatkowej tablicy
rejestracyjnej pojazdu**

Szanowny Panie Ministrze! Jest taki temat, powracający zwykle na wiosnę, którym Ministerstwo Infrastruktury nie umie się zająć, szargając w oczach obywateli swój obraz.

To trzecia, dodatkowa, tablica rejestracyjna do samochodu.

W Polsce temat tablic rejestracyjnych i bagażników na hak jest nierozwiązany od kilku lat. W urzędzie nie otrzymamy dodatkowej tablicy. Pozostaje albo przekładanie tablic z samochodu na bagażnik, co jest zabronione rozporządzeniem z 2007 r. (Dz. U. Nr 186, poz. 1322), albo przygotowanie własnej trzeciej tablicy niezbyt podobnej do oryginału, aby nie być posądzonym o fałszerstwo, co też jest nielegalne.

Praktyka jest następująca. Zamawia się wykonaną z tworzywa trzecią tablicę i mocuje się na belce wraz ze światłami za bagażnikiem na hak. Policja przymyka oko na nielegalną tablicę w związku z dołożeniem należytej staranności przez obywatela, gdyż światła nie są zasłonięte i numer rejestracyjny jest widoczny. Czy tak być powinno? Czy Ministerstwo Infrastruktury samo z siebie nie powinno znaleźć prawnej drogi rozwiązania tego wyzwania? Czy specjaliści ministerstwa stworzonego dla obywateli znów muszą być wyprzedzani przez tych, którym mają służyć?

Trzeciej tablicy rejestracyjnej nikt nie chce darmo. Obywatel zapłaci chętnie. Więc główny problem nie istnieje. Ale poprawić rozporządzenie, porównać z innymi państwami Unii to już kłopot? W skali państwa to niewielki problem, zróbmy więc szybko to, co kosztuje tylko trochę inicjatywy urzędniczej.

Wnoszę o zmianę przepisów Prawa o ruchu drogowym, tak aby umożliwić wydziałom komunikacji wydawanie trzeciej tablicy rejestracyjnej do samochodu wyposażonego np. w bagażnik do przewozu rowerów na haku holowniczym.

Z poważaniem

Poseł Barbara Czaplicka

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20132)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie łatania dziury budżetowej
pieniężdami przeznaczonymi na przyszłe
emerytury**

Na podstawie art. 192 regulaminu Sejmu przedkładam Panu Premierowi interpelację poselską w sprawie łatania dziury budżetowej pieniędzmi przeznaczonymi na przyszłe emerytury.

Obywatele wystosowali list otwarty do Pana Premiera, pod którym w Internecie podpisują się wciąż nowe osoby, dotyczący pomysłów sięgnięcia przez rząd po środki zgromadzone na otwartych funduszach emerytalnych. W liście tym czytamy, że osoby pod nim się podpisujące są przerażone perspektywą odebrania im ciężko zarobionych pieniędzy. Sygnatariusze pisma wyrażają swój protest wobec pomysłu, aby ich składki odprowadzane co miesiąc do OFE były wykorzystywane do łatania dziury budżetowej. Żądają, aby państwo polskie dotrzymało umowy, jaką zawarło z każdym obywatelem w wyniku reformy emerytalnej przeprowadzonej 11 lat temu. „Mówił Pan, że los zwykłego obywatela będzie dla Pana najważniejszy. Przyszedł czas, by dotrzymał Pan obietnicy” – czytamy w konkluzji pisma.

Zgodnie z reformą systemu emerytalnego przeprowadzoną w 1999 r. wprowadzono indywidualne konta dla każdego ubezpieczonego. Wówczas została zawarta umowa społeczna, że wysokość emerytury będzie w znacznej mierze uzależniona od zgromadzonych na tym koncie kapitałów, do których politycy mieli nie mieć dostępu. Próbę dokonania demontażu istniejącego systemu emerytalnego postrzegam zatem jako chęć zagarnięcia przez obecny rząd ogromnej kwoty 200 mld zł, oszczędzonych przez 15 mln Polaków w ciągu 11 lat obowiązywania reformy, dla osiągnięcia własnych krótkoterminowych celów ekonomicznych i politycznych.

Propozycja rządowa polega na:

1) obniżeniu składki emerytalnej przekazywanej do OFE w gotówce z 7,3% do 2,3%;

2) zapisaniu pozostałych 5% w postaci wirtualnego zobowiązania na kolejnym koncie utworzonym w ZUS;

3) zapowiedzi powolnego podnoszenia składki przekazywanej do OFE w gotówce, ale nie do 7,3%, tak jak obecnie, lecz jedynie do 3,8%;

4) zapowiedzi możliwości podniesienia wysokości emerytury, jeśli zapłacimy dodatkową składkę.

Propozycja ta oznacza w praktyce, że rząd zamierza zmniejszyć składkę emerytalną, która dziś trafia do OFE aż o 2/3. Pozostała część pieniędzy została by wykorzystana do łatania deficytu w funduszu zarządzanym przez ZUS i na wypłatę bieżących emerytur. W efekcie takich działań na rachunkach na-

szych obywateli w OFE znajdzie się znacznie mniej pieniędzy, co jest jednoznaczne z niższymi emeryturami.

Chciałbym również zaznaczyć, że środki zgromadzone na rachunku w OFE są dziedziczone. Istnieje niebezpieczeństwo, że w przypadku śmierci członka funduszu przed przejściem na emeryturę jego najbliżsi otrzymają mniejszą kwotę z jego konta w OFE.

W związku z tym mam następujące pytania:

Dlaczego rząd proponuje aż tak znaczące obniżenie składki emerytalnej przekazywanej do OFE?

Jaką rząd daje gwarancję, że pieniądze przekazywane do ZUS następnie wrócą do obywatela jako emerytura w wielkości, którą wypracowywałyby w OFE?

Dlaczego przewiduje się powolne podnoszenie składki do OFE, ale tylko do wysokości 3,8%?

Dlaczego, mimo wcześniejszych zapowiedzi, pieniądze z prywatyzacji nie zasiliły konta emerytalnego ZUS-u?

Z wyrazami szacunku

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20133)

do ministra infrastruktury

**w sprawie polityki personalnej w spółkach
Grupy PKP**

W związku z doniesieniami prasowymi dotyczącymi odwołania prezesa Zarządu PKP SA zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego pan prezes nie został odwołany w trybie natychmiastowym, tylko na zasadzie wypowiedzenia? Dlaczego pan prezes nie został odwołany z rad nadzorczych spółek zależnych od PKP i ile wynosi jego wynagrodzenie z tytułu uczestnictwa w radach?

2. Jaki był powód wprowadzenia w umowie pana prezesa klauzuli o zakazie konkurencji, skoro trudno mówić o konkurencji na rynku usług kolejowych?

Jednocześnie zwracam się z prośbą o upublicznienie treści umowy zawartej pomiędzy prezesem Zarządu a spółką PKP SA.

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Jakubiak

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20134)

do ministra infrastruktury

**w sprawie postępów w realizacji budowy
obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Po raz czwarty składam do Pana Ministra interpelację w sprawie postępów w budowie obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego.

Prace przy planowaniu obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego rozpoczęte zostały w latach 90. i do dnia dzisiejszego nie udało się tej inwestycji zakończyć.

W ostatnich latach nastąpiło ogromne wzmoczenie ruchu tranzytowego (średnio na dobę przejeżdża przez miasto 19 970 samochodów osobowych i ciężarowych, z czego ok. 7000 z nich stanowi ruch tranzytowy), szczególnie w godzinach rannych i popołudniowych, który powoduje zakorkowanie miasta.

Brak obwodnicy spowoduje paraliż komunikacyjny na trasie do Lwowa w okresie mistrzostw w piłce nożnej Euro 2012.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Na jakim etapie są prace dotyczące wypłaty odszkodowań za wywłaszczone grunty?
2. Czy GDDKiA posiada wydaną decyzję o pozwoleniu na budowę?
3. Kiedy można spodziewać się ogłoszenia przetargu na budowę obwodnicy Tomaszowa Lubelskiego?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20135)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie przebudowy przejścia granicznego
w Zosinie**

Szanowny Panie Ministrze! Województwo lubelskie posiada kilka przejść granicznych z Ukrainą. W ciągu doby przejście graniczne w Zosinie w obu kierunkach przekracza średnio 4 tys. osób i 2 tys. samochodów.

Prace remontowe przejścia granicznego w Zosinie związane są z planowaną zmianą organizacji odpraw, zaleconą przez ekspertów z Unii Europejskiej. Z powodu prac modernizacyjnych są utrudnienia w ruchu na przejściu granicznym. Odprawa podróżnych odbywa się przy wykorzystaniu jednego pasa ruchu. Na przejściu trwa przebudowa kabin kontrolerskich, w których pracują pogranicznicy i celnicy z Polski oraz Ukrainy.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Na jakim etapie znajdują się prace modernizacyjne tego przejścia?
2. W jakim terminie przewidziane jest zakończenie prac ww. przejścia?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Grad

Tomaszów Lubelski, dnia 4 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20136)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie planowanych zmian w ustawie
o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach
i obszarach ochrony uzdrowiskowej
oraz o gminach uzdrowiskowych**

Szanowny Panie Ministrze! W Sejmie prowadzone są obecnie prace nad nowelizacją ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych z dnia 28 lipca 2005 r.

Niektóre z propozycji zawartych w projekcie ustawy nowelizującej budzą sprzeciw i mogą przyczynić się do ograniczenia możliwości rozwoju zakładów lecznictwa uzdrowiskowego.

W szczególności dotyczy to uniemożliwienia poprzez zmianę treści art. 38 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym lokowania w strefie uzdrowiskowej A uzdrowisk obiektów służących obsłudze turysty. W sytuacji kiedy strefy A w uzdrowiskach obejmują od kilkudziesięciu do nawet kilkuset ha w centrach miejscowości uzdrowiskowych, przepis ten uniemożliwi obsługę turystów w tych miejscowościach, doprowadzając je do ruiny i do utraty miejsc pracy przez tysiące ludzi.

Zarówno w dotychczasowej historii działalności uzdrowiskowej w Polsce, jak też w praktyce działalności uzdrowiskowej nigdy i nigdzie nie wprowadzono tak absurdalnych przepisów i zawsze działalność lecznictwa uzdrowiskowego była harmonijnie łączona z usługami na rzecz ruchu turystycznego. Propozycje tego rodzaju uniemożliwią nie tylko budowanie nowych obiektów obsługujących ruch turystyczny, ale też remont czy modernizację już istniejących hoteli, basenów i domów wczasowych.

Jest to rozwiązanie godzące w interesy gmin uzdrowiskowych i podmiotów gospodarczych prowadzących działalność w tych gminach, narusza ono konstytucyjną zasadę wolności działalności gospodarczej i ochrony praw nabytych przez przedsiębiorców już prowadzących działalność w zakresie obsługi turystów w strefie uzdrowiskowej A.

Inny zapis proponowany przez rząd to uchylenie art. 64 ustawy uzdrowiskowej, co umożliwi prywaty-

zacje najcenniejszych polskich zakładów uzdrowiskowych. Uzdrowiska te, a wśród nich uzdrowisko Busko-Zdrój, są jednymi z najważniejszych pracodawców w gminach uzdrowiskowych i dzięki nakładom Skarbu Państwa rozbudowują się i unowocześniają. Prywatyzacja ich może doprowadzić do zniszczenia tych spółek.

W związku z powyższym chciałbym zapytać:

1. Z jakich przyczyn Rada Ministrów popiera rozwiązania ustawowe ograniczające możliwości obsługi ruchu turystycznego w uzdrowiskach i możliwości rozwoju gmin uzdrowiskowych?

2. Dlaczego rząd forsuje rozwiązania mające na celu prywatyzację najcenniejszych polskich uzdrowisk?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20137)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zapewnienia mechanizmów pozwalających na zwiększenie środków finansowych przeznaczonych na aktywizację zawodową bezrobotnych w 2011 r.

Szanowna Pani Minister! Przyjęta przez parlament RP ustawa budżetowa na rok 2011 zakłada, w stosunku do lat poprzednich, istotne zmniejszenie puli środków z Funduszu Pracy przeznaczonych na aktywizację osób bezrobotnych. Zgodnie z jej zapisami kwota na ten została ograniczona do 3,2 mld zł (wobec 7 mld zł w roku 2010). Dodatkowo od kwoty 3,2 mld zł trzeba będzie odjąć wydatki niezwiązane z aktywizacją (staże dla pielęgniarek, pakiet antykryzysowy, wydatki związane z realizacją ustawy powodziowej itd.), co zmniejszając do poziomu 1,4 mld zł.

Skala zmiany poziomu finansowania w przedmiotowym zakresie budzi duży niepokój urzędów pracy, władz samorządowych oraz lokalnych społeczności. Dyrektorzy urzędów pracy zgłaszają się z dramatycznymi apelami, sygnalizują, że dysponują pieniędzmi wystarczającymi na opłacenie aktywizacji w 2011 r. na poziomie wielokrotnie mniejszym niż w latach poprzednich.

Jedną z głównych przesłanek ograniczenia środków FP przeznaczonych na aktywizację jest przyspieszenie wzrostu gospodarczego oraz pozytywne, z punktu widzenia rynku pracy, zmiany demograficzne (spadek liczby osób w wieku produkcyjnym). Wraz ze wzrostem PKB oczekuje się zwiększenia popytu inwestycyjnego oraz poprawy sytuacji finansowej przedsiębiorstw, co będzie pozytywnie wpływać na tworzenie nowych miejsc pracy.

Pragnę zauważyć, że podstawowe kategorie makroekonomiczne mogą kształtować się w sposób odmienny od tego założonego w ustawie budżetowej. Należy też pamiętać, że pozytywne zmiany makroproporcji nie zawsze, lub z dużym opóźnieniem, przekładają się na poprawę sytuacji w średnich i małych ośrodkach tzw. Polski lokalnej.

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem: Czy w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej są przewidziane mechanizmy pozwalające na dokonanie odpowiednich korekt (przesunięć) in plus puli środków przeznaczonych na aktywizację, w sytuacji gdy w trakcie roku budżetowego dojdzie do znaczącego wzrostu stopy bezrobocia? Jakie są warunki konieczne uruchomienia tych mechanizmów?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20138)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie prowadzonych postępowań administracyjnych dotyczących unieważnienia decyzji komunalnych

Szanowny Panie Ministrze! W latach 1990–2004 w Lesznie skomunalizowano wszystkie policyjne zabudowy mieszkaniowe (ok. 200 mieszkań). Przy braku reakcji organów Policji na fakty komunalizacji policyjnych zasobów mieszkaniowych w Lesznie – najemcy mieszkań policyjnych, posiadający decyzje przydziału wydane przez szefa WUSW w Lesznie, komendanta wojewódzkiego Policji w Lesznie, komendanta miejskiego Policji w Lesznie – zainteresowani wykupem zajmowanych mieszkań skierowali w 2008 r. do MSWiA stosowne wnioski w zakresie unieważnienia decyzji komunalizacyjnych. W sprawach tych jednak osoby te nie mogą wykazać dalszej inicjatywy, gdyż formalnie nie są stroną postępowań administracyjnych.

Do chwili obecnej MSWiA wydał kilka decyzji unieważniających decyzje komunalizacyjne dotyczące policyjnych zasobów mieszkaniowych, stwierdzając, że zostały one wydane z rażącym naruszeniem prawa – w tych zakresach aktualnie mieszkania zajmowane na podstawie decyzji policyjnych są ponownie własnością Skarbu Państwa we władaniu (dyspozycji) organów Policji. Niemniej jednak w wielu przypadkach postępowania administracyjne zostały wszczęte przez MSWiA z opóźnieniem i nie są do dnia dzisiejszego zakończone.

Pragnę zwrócić uwagę, że inną kwestią jest stan prawny nieruchomości przy ul. Niepodległości w Lesznie, a inny stan prawny jest dla pozostałych nieruchomości w Lesznie, w których występują miesz-

kania użytkowane przez funkcjonariuszy. Przypomnę stwierdzenie, że w przypadku nieruchomości przy ul. Włodarczaka (pismo z 8.01.2010 r., znak DAP O. 32011-5/09/10/YCH) minister MSWiA zawiadomił prezydenta miasta Leszna o wszczęciu postępowania o stwierdzeniu nieważności decyzji wojewody leszczyńskiego. Sprawa jest w toku.

Proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

W jakich konkretnych sprawach toczono są jeszcze postępowania administracyjne w zakresie unieważnienia decyzji komunalnych dotyczących policyjnych zasobów mieszkaniowych w Lesznie?

Jakie występują konkretne przeszkody wpływające na przewlekłość rozpatrywania tych spraw?

Kiedy zostaną zakończone działania prawno-administracyjne, które umożliwią nabycie mieszkań przez ich użytkowników?

Z wyrazami szacunku

Poseł Łukasz Borowiak

Leszno, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20139)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prac nad nowelizacją ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych i podtrzymania decyzji o umieszczeniu Uzdrowiska Busko-Zdrój SA w wykazie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło wiele apeli w sprawie prac nad nowelizacją ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1399), tj. podtrzymania decyzji o umieszczeniu Uzdrowiska Busko-Zdrój SA w Busku-Zdroju w wykazie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji.

Jak podkreślają zainteresowani, w poprzednich latach starania w przedmiotowej kwestii znalazły poparcie czynników rządowych. W 1991 r. Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej wyraziło swe stanowisko we wniosku skierowanym do Ministerstwa Przekształceń Własnościowych, iż celowe jest pozostawienie Uzdrowiska Busko-Zdrój w formie własności państwowej. Mocą rozporządzenia ministra skarbu państwa z dnia 8 października 2008 r. (Dz. U. 2008 r. Nr 192, poz. 1186) w sprawie wykazu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych w

formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji, Uzdrowisko Busko-Zdrój SA z siedzibą w Busku-Zdroju zostało wymienione na pierwszym miejscu wśród siedmiu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego niepodlegających prywatyzacji. W marcu 2010 r. minister skarbu państwa w odpowiedzi na interpelację poselską oznajmił, iż w Ministerstwie Skarbu Państwa nie prowadzi się działań mających na celu zbycie należących do Skarbu Państwa akcji spółki Uzdrowisko Busko-Zdrój SA oraz że nie prowadzi się prac nad zmianą tego wykazu. Ponadto stwierdzono, iż spółka ta nie została przewidziana do prywatyzacji w „Planie prywatyzacji na lata 2008–2011” przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r. i rozszerzonym w dniu 10 lutego 2009 r.

Należy podkreślić, iż o pozytywnym wpływie utrzymania uzdrowiska jako własności Skarbu Państwa świadczy fakt, iż na przestrzeni ostatnich lat spółki uzdrowiskowe poniosły znaczne nakłady finansowe na podniesienie standardów obiektów leczniczych i urządzeń służących w sposób pośredni i bezpośredni procesom leczniczym. Nakłady te były finansowane nie tylko z wypracowanych środków własnych spółek, ale także z dokapitalizowania ich bezpośrednio przez ministra skarbu państwa. Ponadto w 2011 r. oraz 2012 r. są przewidziane do realizacji dalsze projekty. Realizowane inwestycje wraz z dotychczasowymi działaniami Zarządu Uzdrowiska Busko-Zdrój SA pozwalają na szybki rozwój tego zakładu posiadającego udoskonaloną, nowoczesną bazę leczniczą, wykorzystując unikalne wody lecznicze oraz wykształconą kadrę medyczną (wielu doktorów nauk medycznych). Ponadto ze względu na podstawowe połączenie uzdrowiska ze Szpitalem Ortopedycznym „Górka”, ewentualna prywatyzacja mogłaby narazić funkcjonowanie tego kompleksu.

Warto również zwrócić uwagę na fakt, iż realizacja dalszych etapów rozwoju uzdrowiska w ramach sieci uzdrowisk państwowych pozwoli w następnych latach funkcjonowania w nowych warunkach, na poziomie światowym, służyć pomocą naszemu społeczeństwu w odzyskiwaniu zdrowia, a także poza nadrzedną funkcją leczniczą, jaką pełni nasze uzdrowisko, ważna jest także gospodarcza rola spółki jako największego zakładu pracy w miejscowości uzdrowiskowej, jaką jest Busko-Zdrój.

Ponadto należy wziąć pod uwagę bogate tradycje historyczne. Uzdrowisko to istnieje od 1836 r. w formie własności państwowej. Jest to jedyne państwowe uzdrowisko w województwie świętokrzyskim i – jak wskazują zainteresowani – spółka powinna zachować status jednoosobowej spółki Skarbu Państwa m.in. z uwagi na fakt, iż wykorzystywane wody lecznicze jako kopaliny stanowią własność Skarbu Państwa.

Mając na uwadze powyższe, proszę Pana Ministra o zainteresowanie się niniejszą sprawą.

W związku z powyższym, zwracam się z pytaniem do Pana Ministra: Czy istnieje możliwość podtrzymania decyzji o umieszczeniu Uzdrowiska Busko-

-Zdrój SA w Busku-Zdroju w wykazie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Rusiecki

Ostrowiec Świętokrzyski, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20140)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nieuzasadnionych zaniechań
w zakresie wydania rozporządzenia prezesa
Rady Ministrów w sprawie instrukcji
kancelaryjnej, jednolitych rzeczowych
wykazów akt oraz instrukcji dotyczącej
organizacji i zakresu działania archiwów
zakładowych**

Szanowny Panie Premierze! Na podstawie zmian od 1 stycznia 2011 r. przepisów ustawy o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach prezes Rady Ministrów został zobowiązany do wydania rozporządzenia wprowadzającego nową instrukcję kancelaryjną określającą szczegółowe zasady i tryb wykonywania czynności kancelaryjnych, sposób klasyfikowania i kwalifikowania dokumentacji w formie jednolitych rzeczowych wykazów akt, a także instrukcję w sprawie organizacji i zakresu działania archiwów zakładowych.

Dotychczasowe przepisy w tym zakresie przestały obowiązywać z końcem 2010 r., a brak wspomnianego rozporządzenia uniemożliwia stosowanie nowych przepisów. Taki stan rzeczy utrudnia zdecydowanie normalne funkcjonowanie urzędów administracji publicznej. Proszę w związku z tym o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są bezpośrednie powody nieuzasadnionych zaniechań w zakresie terminowego wprowadzenia wspomnianych przepisów?

2. Czy podjęte zostały stosowne działania zmierzające do wyjaśnienia urzędowi administracji publicznej, które przepisy (stare, czy nowe) mają być stosowane w procedurach administracyjnych do czasu opublikowania wspomnianego rozporządzenia?

3. Jakie kroki zamierza podjąć rząd w celu usprawnienia działania administracji publicznej w sytuacji chaosu, jaki powstał w związku z brakiem od 1 stycznia 2011 r. stosownych przepisów pozwalających stosować zgodne z prawem procedury administracyjne?

4. Czy w chwili obecnej znane są już koszty, jakie poniosą urzędy administracji publicznej w sytuacji, kiedy zmuszone będą do porządkowania dokumenta-

cji w trakcie roku, stosując się do nowych przepisów po opublikowaniu wspomnianego rozporządzenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20141)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie nowelizacji „Programu budowy
dróg krajowych na lata 2011–2015”,
która zapowiada znaczące ograniczenie
wielu przedsięwzięć inwestycyjnych
w infrastrukturze drogowej,
w tym modernizację drogi krajowej nr 7
i dostosowanie jej do parametrów drogi
ekspresowej**

Szanowny Panie Premierze! Przedstawiam Panu Premierowi pod rozwagę bardzo istotny problem wywołany zapowiedzianą przez ministra infrastruktury nowelizacją „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, która wprowadza znaczące ograniczenie wielu przedsięwzięć inwestycyjnych w infrastrukturze drogowej. Szczególnie drażliwą kwestią jest odstępianie od modernizacji drogi krajowej nr 7 i dostosowanie jej do parametrów drogi ekspresowej, przez co dwa najważniejsze miasta w Polsce – Kraków i Warszawa nadal nie będą należycie skomunikowane. Zaniechanie tej inwestycji w obecnym okresie programowania finansowania przy udziale środków Unii Europejskiej z niekorzyścią odbije się na rozwoju gospodarczym regionów zlokalizowanych wokół tej drogi, w tym województwa świętokrzyskiego. Dostosowanie drogi krajowej nr 7 do parametrów drogi ekspresowej ma istotne znaczenie nie tylko dla rozwoju gospodarczego tej części naszego kraju, ale z pewnością ucywilizuje i ułatwi życie zwykłym ludziom, którzy przemieszczają się tą drogą różnymi środkami komunikacji i bardzo często są narażeni na poczucie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu lądowym. Statystyki wypadkowości, z jakimi mamy do czynienia, są zatrważające. Droga krajowa nr 7 w województwie świętokrzyskim w zdecydowanej większości swego ciągu przebiega przez tereny zabudowane, co w znaczącym stopniu utrudnia płynność ruchu i skutkuje wydłużonym czasem podróży i transportu. Mieszkańcy tych terenów, którzy mają dosyć uciążliwości związanych z nadmiernym natężeniem ruchu, w obawie o wzrastające poczucie niebezpieczeństw związanych z ruchem drogowym z oburzeniem przyjęli zapowiedź ministra infrastruktury i dali temu wyraz w obywatelskim proteście zorganizowanym w Skarżysku Książęcym dnia 29 grudnia ubiegłego roku, kiedy to

przez ponad godzinę blokowali drogę, wyrażając dezaprobatę dla niezrozumiałych dla nich działań polegających m.in. na odstąpieniu od rozstrzygniętego już przetargu na budowę nowego odcinka drogi, gdzie został wyłoniony wykonawca, a umowa z nim miała być podpisana 6 lutego bieżącego roku.

Uprzejmie proszę Pana Premiera o zrewidowanie poglądów rządowych dotyczących nowego „Programu budowy dróg krajowych” i uwzględnienie w nim postulowanej modernizacji drogi krajowej nr 7, tak aby jak najrychlej udrożnić transport drogowy pomiędzy Warszawą i Krakowem. Zaniechanie tego działania doprowadzi do dalszej marginalizacji regionu świętokrzyskiego i zepchnie go ze „ścieżki” dobrego rozwoju, na którą nie tak dawno wkroczył. Utrzymanie tej inwestycji z pewnością przyczyni się do poprawy stosunków w gospodarce narodowej, albowiem zasada zrównoważonego rozwoju, w oparciu o którą budowano cywilizowaną Europę, winna być wyznacznikiem poczynań rządu w sferze polityki gospodarczej, a eliminacja tego przedsięwzięcia inwestycyjnego byłaby zaprzeczeniem idei zawartej w tej zasadzie.

Wobec powyższego stawiam pytania:

1. Jakie są faktyczne przesłanki, które legły u podstaw nowego podejścia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”?

2. Jakie rząd przewiduje korzyści dla kraju związane z uchwaleniem nowego programu?

3. Jakie zastrzeżenia wnosi rząd do aktualnego programu?

4. Jakimi środkami finansowymi pochodzące z budżetu Unii Europejskiej na lata 2007–2010 zaplanowano na budowę bądź modernizację dróg krajowych i autostrad i jaki jest stan zaangażowania tych środków na koniec 2010 r.?

5. Jakimi środkami finansowymi dysponował bądź będzie dysponował Krajowy Fundusz Drogowy w poszczególnych latach unijnej perspektywy finansowej 2007–2013?

6. Jakie jest uzasadnienie dla planowanej decyzji odroczenia realizacji kolejnych etapów modernizacji drogi krajowej nr 7 między Warszawą a Krakowem poza okres obecnego programowania finansowego Unii Europejskiej?

7. Jakie działania należy dokonać i kto powinien je podjąć, aby droga S7 pomiędzy Warszawą i Krakowem stała się oczywistym faktem w zakładanym wcześniej terminie?

8. Jakie działania zostaną podjęte, aby została zbadana procedura odstąpienia od budowy S7 na odcinku od Skarżyska-Kamiennej do granic województwa mazowieckiego, czy przypadkiem z tego tytułu nie dozna uszczerbku Skarb Państwa i czy będą podjęte stosowne decyzje mające na celu przywrócenie realizacji tego zadania inwestycyjnego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20142)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie ujednoczenia tytułów zawodowych w Szkole Głównej Służby Pożarniczej

Szanowny Panie Premierze! W lutym 2009 r. weszło w życie rozporządzenie ministra nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 19 grudnia 2008 r. w sprawie rodzajów tytułów zawodowych nadawanych absolwentom studiów i wzorów dyplomów oraz świadectw wydawanych przez uczelnie. Wynikiem tego rozporządzenia jest sytuacja – na co zwracają uwagę absolwenci studiów na kierunku: inżynieria bezpieczeństwa na Wydziale Inżynierii Bezpieczeństwa Pożarowego Szkoły Głównej Służby Pożarniczej – w której po ukończeniu dokładnie tego samego toku studiów w tym samym roczniku i zdaniu takich samych egzaminów dysponuje się różniącymi się tytułami zawodowymi: magistra inżyniera w zakresie bezpieczeństwa pożarowego (przed wejściem w życie cytowanego rozporządzenia) i magistra inżyniera pożarnictwa (po wejściu w życie tego rozporządzenia). Zdaniem tych absolwentów tytuły te nie są traktowane równorzędnie i rodzą różne skutki w praktyce zawodowej oraz różne możliwości zawodowego awansu.

Proszę Pana Premiera o odpowiedź na pytanie: Czy rząd podejmie, i kiedy, działania pozwalające na ujednoczenie tych tytułów, tak aby absolwenci tych samych studiów dysponowali jednakowymi tytułami zawodowymi?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Wenderlich

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20143)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zasiłków pielęgnacyjnych

Pani Minister! Osoby, które nie otrzymują emerytur i rent z ZUS, dotychczas otrzymywały dodatki pielęgnacyjne w kwocie 183 zł wypłacane np. przy emeryturach mężów. Po zmianie ustawy zostały one skierowane do MOPR po zasiłki pielęgnacyjne, które są znacznie niższe (153 zł). Podobnie osoby otrzymujące renty socjalne nie otrzymują już dodatku pielęgnacyjnego, a niższe zasiłki pielęgnacyjne. Taka zmiana jest wyjątkowo krzywdząca, ponieważ najczęściej osoby te mają bardzo niskie dochody, są niepełnosprawne i w podeszłym wieku niekiedy pozostają bez środków do życia.

Ponadto dodatki pielęgnacyjne są waloryzowane od 75. roku życia. Taka sytuacja rodzi ogromne poczucie krzywdy i przekonanie, że rząd przerzuca problemy budżetu i tym razem na najuboższych obywateli. Istnieje wśród tych osób przeświadczenie, że zostały naruszone ich prawa nabyte do dodatku pielęgnacyjnego.

W jaki sposób Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zamierza rozwiązać ten problem, czy istnieje projekt zmian prawnych, aby pilnie naprawić problem krzywdzących i upokarzających różnic w dodatkach i zasiłkach pielęgnacyjnych?

Państwo nie może żerować na zasiłku pielęgnacyjnym ludzi najbiedniejszych i schorowanych.

Z poważaniem

Poseł Gabriela Masłowska

Lublin, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20144)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wykorzystania środków europejskich na budowę drogi ekspresowej S5

Szanowny Panie Premierze! Interpelację kieruję do Pana Premiera, ponieważ związana jest ze skoordynowaniem planów realizacji projektów przewidzianych do sfinansowania ze środków europejskich w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (działanie 6.1: Rozwój sieci drogowej TEN-T) na lata 2007–2013 w kontekście projektu programu budowy dróg na lata 2011–2015, a więc dotyczy ministra rozwoju regionalnego i ministra infrastruktury.

Projekty pn.: „Budowa drogi ekspresowej S5, odcinek Nowe Marzy – Bydgoszcz” i „Budowa drogi ekspresowej S5, odcinek Bydgoszcz – Żnin” są na liście projektów indywidualnych PO IiŚ (aktualizacja – 31 sierpnia 2010 r.) obejmującej kluczowe projekty w największym stopniu przyczyniające się do realizacji celów PO IiŚ na lata 2007–2013. Natomiast w skierowanym w dniu 6 grudnia 2010 r. przez ministra infrastruktury do konsultacji społecznych projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” w załączniku nr 1a – lista zadań priorytetowych, których realizacja może być rozpoczęta do 2013 r., nie umieszczono zadań: Budowa drogi ekspresowej S5 Nowe Marzy – Bydgoszcz i Bydgoszcz – Żnin. Z treści projektu programu budowy dróg na lata 2011–2015 wynika, że jest zgodny z Narodowymi Strategicznymi Ramami Odniesienia 2007–2013 i Programem Operacyjnym „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013. W przypadku projektów

budowy drogi S5 Nowe Marzy – Bydgoszcz i Bydgoszcz – Żnin takiej zgodności nie widzę.

Pragnę podkreślić, że z uzasadnienia realizacji projektów:

— PO IiŚ 6.1-14 „Budowa drogi ekspresowej S5, odcinek Nowe Marzy – Bydgoszcz” (orientacyjny koszt całkowity projektu 878,97 mln zł, szacunkowa kwota dofinansowania z UE 386,72 mln zł, przewidywany okres realizacji lata 2013–2015),

— PO IiŚ 6.1-15 „Budowa drogi ekspresowej S5, odcinek Bydgoszcz – Żnin” (orientacyjny koszt całkowity projektu 958,39 mln zł, szacunkowa kwota dofinansowania z UE 421,66 mln zł, przewidywany okres realizacji lata 2013–2015)

jasno wynika, iż „są to projekty dotyczące budowy odcinków drogi ekspresowej S5 będącej częścią trans-europejskiej sieci transportowej TEN-T, łączącej Grudziądz (A1) z Wrocławiem (S8), mają strategiczny charakter i są zgodne z drugim priorytetem strategicznym Strategii Rozwoju Kraju (SRK) »Poprawa infrastruktury technicznej i społecznej«, trzecim celem horyzontalnym NSRO »Budowa i modernizacja infrastruktury technicznej i społecznej mającej podstawowe znaczenie dla wzrostu konkurencyjności Polski« oraz celem głównym PO IiŚ i jej regionów poprzez rozwój infrastruktury technicznej, przy równoczesnej odnowie i poprawie stanu środowiska, zdrowia, zachowania tożsamości kulturowej i rozwijaniu spójności terytorialnej”, a więc są ważne nie tylko dla Bydgoszczy, ale dla Polski.

Istotne jest również to, że źródłem finansowania programu budowy dróg krajowych do 2013 r. są zaplanowane na lata 2011–2013 środki finansowe w wysokości 29 356 127,83 zł z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (w tym na 2011 r. – 12 857 834,65 zł, na 2012 r. – 12 214 403 mln zł).

Przytoczone powyżej tylko niektóre dane już świadczą o zasadności umieszczenia zadań: Budowa drogi ekspresowej S5 na odcinkach Nowe Marzy – Bydgoszcz i Bydgoszcz – Żnin na liście zadań priorytetowych, których realizacja może być rozpoczęta do 2013 r., aby skutecznie wykorzystać dostępne dla Polski środki UE na lata 2007–2013.

W interpelacji nie powtarzam już szczegółowych argumentów, które w stanowiskach i apelach kierowanych do Pana Premiera zostały wskazane m.in. przez parlamentarzystów, Radę Miasta Bydgoszczy, prezydenta Bydgoszczy, marszałka województwa oraz wielu mieszkańców Bydgoszczy i regionu, którzy włączyli się do protestu przeciwko przesunięciu wymienionych inwestycji na listę zadań, których realizacja przewidywana jest do rozpoczęcia po roku 2013.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego projekt programu budowy dróg na lata 2011–2015 nie był uzgodniony z ministrem rozwoju regionalnego? Czy nie grozi to utratą środków UE na budowę drogi ekspresowej S5 Nowe Marzy – Bydgoszcz – Żnin?

2. Czy zgodnie z obietnicami złożonymi mieszkańcom Bydgoszczy podjął Pan Premier działania, aby budowa drogi ekspresowej S5 na odcinkach Nowe Marzy – Bydgoszcz i Bydgoszcz – Żnin była umieszczona na liście zadań priorytetowych, których realizacja może być rozpoczęta do 2013 r., i była spójna z listą projektów indywidualnych PO IiŚ?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Grażyna Ciemniak

Bydgoszcz, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20145)

do ministra finansów

w sprawie włączenia loterii fantowych organizowanych przez kościelne osoby prawne do ustawy o grach hazardowych

W związku z apelem skierowanym do mojego biura poselskiego przez Akcję Katolicką Diecezji Zielonogórsko-Gorzowskiej przedstawiam Panu Ministrowi wątpliwości dotyczące wprowadzenia niektórych zapisów ustawy o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r., zgłoszone przez zainteresowanych.

Zgodnie z ustawą o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r. loterie fantowe organizowane przez kościelne osoby prawne w miejscach publicznych i miejscach użyteczności publicznej podlegają restrykcyjnym przepisom, podobnie jak kasyna czy gry pieniężne. Organizator loterii fantowej został zmuszony ustawą do szeregu działań, takich jak np. zwrócenie się do urzędu celnego z wnioskiem o wydanie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej. Do wniosku należy załączyć szereg załączników, m.in. projekt regulaminu loterii, w którym trzeba określić przeznaczenie uzyskanych dochodów. Wniosek wymaga też uiszczenia opłaty (w 2010 r. było to 1635,70 zł.). Osoba nadzorująca loterię powinna uzyskać świadectwo zawodowe, po zdaniu egzaminu i wniesieniu opłaty egzaminacyjnej. Są to wymagania, które ograniczają działania oddolne podejmowane przez mniejsze społeczności. Jak podają osoby zainteresowane, dochód z loterii w mniejszych parafiach w ubiegłych latach był mniejszy niż obowiązkowe opłaty ustanowione w ustawie o grach hazardowych z dnia 19 listopada 2009 r., co podejmowane inicjatywy czyni zupełnie zbędnymi i bezowocnymi. Środowiska kościelne podnoszą tym samym fakt, że we wprowadzonej ustawie o grach hazardowych zapomniano o zasadzie pomocniczości państwa wobec inicjatyw podejmowanych w niewielkich społecznościach.

Wątpliwości budzi także możliwość pozyskiwania środków w gotówce lub w naturze na określony cel

na podstawie ustawy o zbiórce publicznej. Zgodnie z ustawą tylko na terenach niepublicznych ma zastosowanie zwolnienie z uzyskania zezwolenia na przeprowadzenie zbiórki. Zdaniem zainteresowanych osób problem tkwi w braku ustawowej definicji miejsca publicznego. Jak podają: w praktyce sądowej za „miejsca publiczne” uznaje się: place i ulice, obszary kolejowe, pasy zieleni użytku publicznego (parki, skwery), urządzenia, cmentarze, wnętrza obiektów budowlanych dostępne dla ogółu; za miejsca użyteczności publicznej: budynki, lokale i otoczenie świadczące usługi publiczne (administracja, wymiar sprawiedliwości, szkolnictwo itd.). W praktyce więc „bezpiecznym” miejscem do zorganizowania loterii fantowej może być „miejsce prywatne”. Wszystko to, co nie mieści się w kategorii miejsca prywatnego, może być bowiem uznane za miejsce publiczne. Uzyskanie pożądanego zezwolenia nie jest trudne. Jednak niejasne jest kryterium „miejsca publicznego”, które według środowisk kościelnych powinno być doprecyzowane.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy istnieje możliwość uproszczenia procedury starania się o zorganizowanie loterii fantowych prowadzonych przez kościelne osoby prawne (na cele religijne, kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą, działalność dobroczynną, naukową, oświatową i wychowawczą, turystyczno-sportową, kulturalną i informacyjno-wydawniczą)?

2. Czy ustawodawca przewidział w niektórych przypadkach możliwość zwolnienia z opłaty od wniosku o wydanie zezwolenia na urządzenie loterii fantowej dla małych organizacji pożytku publicznego lub organizacji kościelnych?

3. Jaka jest opinia Pana Ministra do poruszonych zagadnień?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 7 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20146)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie zgody na wypożyczenie za granicę obrazu Leonarda da Vinci „Dama z gronostajem”

Panie Ministrze! Dyskusja na temat wypożyczenia za granicę dzieła Leonarda da Vinci „Dama z gronostajem” (lub „z łasicą”) toczy się od dawna nie tylko w

kręgu muzealników, historyków sztuki i konserwatorów, ale także na łamach ogólnopolskich gazet, absorbując uwagę szerokich kręgów społecznych.

Fundacja XX. Czartoryskich ze zrozumiałych względów zainteresowana jest takimi wypożyczeniami, bowiem przynoszą jej one znaczny dochód.

Natomiast specjaliści, w tym konserwatorzy, są na ogół przeciwni takim wypożyczeniom. W dyskusjach podkreśla się, że z konserwatorskiego punktu widzenia wywozy obrazu są szkodliwe, narażają nadto obraz na zniszczenie (w dzisiejszych czasach, jak niedawno mogliśmy się przekonać, nawet przelot najwyższych osób w państwie nie zawsze jest bezpieczny), którego nie zrekompensuje żadna kwota ubezpieczenia. Podnosi się, że np. Luwr nie wypożycza nigdy i nigdzie obrazu „Mona Lisa” – dzieła porównywalnego z „Dumą z gronostajem”.

Na ostatnie wypożyczenie „Damy z gronostajem” – na wystawę do Budapesztu – wojewódzki konserwator zabytków wyraził zgodę, pod warunkiem że przez następne 10 lat obraz nie będzie wywożony. Tymczasem fundacja postanowiła – mimo upływu zaledwie roku – wysłać obraz na kolejne zagraniczne wystawy.

Decyzję wojewódzkiego konserwatora zabytków zabraniającą wywozu po odwołaniu fundacji zmienił generalny konserwator zabytków wiceminister kultury i dziedzictwa narodowego.

Wyrażona na szczelbu ministerstwa zgoda na kolejny wywóz obrazu podjęta została wbrew woli i argumentom wojewódzkiego konserwatora zabytków wyrażonej w uzasadnieniu jego decyzji – to oczywiste. Podjęta została również wbrew woli i opinii Muzeum Narodowego w Krakowie, które opiekuje się obrazem.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Dlaczego zlekceważono argumenty wojewódzkiego konserwatora zabytków w Krakowie, dlaczego zlekceważono opinię Muzeum Narodowego w Krakowie i opinie wielu polskich muzealników, historyków sztuki i konserwatorów?

Dlaczego ministerstwo ulega naciskom ze strony fundacji i osób lobbujących w jej interesie?

Dlaczego interes fundacji postawiono ponad interesem narodowym, jakim jest strzeżenie dziedzictwa narodowego, do czego w szczególności powołane jest Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego?

Argument, że wystawianie „Damy z gronostajem” rozślawia Polskę za granicą, jest demagogiczny. Gdyby był prawdziwy, rządowi francuskiemu należałoby postawić zarzut, że nie wypuszczając „Mony Lisy” za granicę, nie dba należycie o sławę Francji.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 11 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20147)

do ministra finansów

w sprawie wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej

Szanowny Panie Ministrze! Proces wartościowania stanowiący jeden z najważniejszych elementów procesu modernizacji Służby Celnej jest realizowany w sposób umożliwiający nieuzasadnioną degradację stanowiskową funkcjonariuszy celnych, którzy uczciwie i nienagannie wykonują swoje obowiązki. Godzi on również w funkcjonariuszy celnych pełniących swoją służbę w urzędach granicznych. Funkcjonariusze realnie przyczyniają się do zasilania budżetu państwa i UE w środki finansowe dzięki ściąganiu należności celnych i akcyz oraz udaremnianiu wszelkich prób nieprawidłowego lub nielegalnego wwożenia na polski i unijny obszar celny wszelkich niebezpiecznych towarów i materiałów. Z powodu wartościowania wielu doświadczonych funkcjonariuszy, których działania przynosiły korzyści, zostało zdegradowanych i po wartościowaniu odsuniętych od służby, jaką najlepiej wykonywali. Wprowadzenie w życie zasad opisu i wartościowania stanowisk służbowych, określonych w zarządzeniu nr 43 ministra finansów, spowoduje negatywne skutki dla budżetu, zagrozi ciągłości realizowanych zadań, spowoduje degradację funkcjonariuszy i pozbawi Służbę Celną możliwości efektywnego wykorzystywania zasobów kadrowych o wysokich kwalifikacjach.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Pan Minister podejmie działania zmierzające do zmiany przyjętej metody wartościowania i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20148)

do ministra infrastruktury

w sprawie aktualnego stanu procesów legislacyjnych dotyczących TBS-ów

Szanowny Panie Ministrze! W związku z trwającymi konsultacjami w sprawie przygotowania projektu ustawy zmieniającej warunki użytkowania lokali mieszkalnych TBS zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie informacji dotyczącej terminu przedstawienia powyższego projektu Sejmowi RP.

Mieszkańcy TBS-ów są zobligowani do uiszczenia opłaty partycypacyjnej w wysokości 10–30% kosztów budowy mieszkań, a następnie przez kolejne lata czynszu, którego wysokość zostaje powiększona o ratę kredytu zaciągniętego w Banku Gospodarstwa Krajowego lub banku komercyjnym. Lokatorzy TBS-ów nie mają jednak gwarancji otrzymania mieszkania na własność.

Mieszkańcy TBS-ów od lat walczą o zmianę zapisów ustawy. Kilka lat temu do publicznej wiadomości została przekazana informacja o podjęciu działań zmierzających do zmiany prawa w tym aspekcie. Do dnia dzisiejszego nie zostało opracowane rozwiązanie problemu.

Uprzejmie proszę o umożliwienie mieszkańcom TBS-ów wykupienia mieszkań na własność. W jakim terminie rząd przedłoży ww. projekt ustawy w Sejmie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20149)

do ministra infrastruktury

w sprawie liczby wagonów w porannych pociągach TLK na linii Łódź – Warszawa

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o informację na temat zwiększenia liczby wagonów w pociągach kursujących na trasie Łódź – Warszawa w godzinach porannych i ewentualnie o interwencję w tej sprawie.

Wielu mieszkańców województwa łódzkiego i mazowieckiego codziennie dojeżdża do stolicy. Są to zarówno osoby pracujące, jak i studenci. Zgodnie z informacją otrzymaną od jednego ze studentów UW, mieszkańca Skierniewic, poranne pociągi są przepełnione i w związku z tym warunki podróży stają się bardzo uciążliwe. W zatłoczonych wagonach brak jest odpowiedniej cyrkulacji powietrza, a więc często dochodzi do omdleń i zasłabnięć. Jestem przekonany, że dodatkowe wagony w składzie pociągu poprawiłyby komfort podróży.

Proszę o zainteresowanie się powyższym problemem. Czy Pan Minister podejmie interwencję w opisaną w interpelacji sprawę?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20150)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie nieprzekazywania przez Łódzki Urząd Wojewódzki do MOPS w Łodzi środków finansowych na zasiłki okresowe dla osób najbiedniejszych

Zwracam się z uprzejmą prośbą o interwencję i pomoc w sprawie nieprzekazania środków finansowych na opłacanie okresowych zasiłków społecznych przez MOPS w Łodzi otrzymywanych poprzez Łódzki Urząd Wojewódzki w Łodzi.

Z uzyskanych informacji wynika, że zaległości MOPS w wypłacie środków finansowych wynoszą obecnie 3 mln zł. Powodem niewypłacania środków jest ich nieprzekazanie przez ŁUW w Łodzi do MOPS.

Podopieczni MOPS w Łodzi to osoby znajdujące się niejednokrotnie w tragicznej sytuacji życiowej. Pozbawieni są środków do życia, brakuje im funduszy na leki i na opłaty bieżące. Realizowane są dopiero zasiłki przyznane w dniu 24 września 2010 r.

Zwracam się z gorącą prośbą o zainteresowanie tym problemem i interwencję w sprawie możliwie najszybszego przekazania środków.

Czy i kiedy opisana powyżej sytuacja ulegnie poprawie?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20151)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie miasta Łodzi

Szanowny Panie Premierze! Jako mieszkaniec Łodzi, kierując się głosem serca, czuję się w obowiązku zwrócenia Pana uwagi na problemy tego miasta; miasta szczególnie dla mnie ważnego. To tu 10 lat temu podjąłem decyzję o osiedleniu się. Przez lata angażując się w sprawy lokalne, jako członek rady osiedlowej, a następnie radny rady miejskiej, poznałem Łódź, jej mieszkańców i odkrywałem uroki tej aglomeracji. Dziś, jako poseł na Sejm RP, chciałbym udowodnić, że Łódź posiada niezwykłą duszę i osobowość.

Codzienna praca na rzecz Łodzi dała mi możliwość obserwacji tego miasta i odkrywania jego potencjału.

Dla wielu Łódź to miasto zaniedbane i szare, miasto, w którym krajobraz tworzą wygasłe kominy dawno zamkniętych fabryk. Chciałbym przekonać Pana, że to stereotypowe spojrzenie jest daleko niewłaściwe i krzywdzące. Łódź w swej wielowiekowej historii to miasto, w którym nie tylko rodziły się i dojrzewały marzenia o zdobyciu wysokiej pozycji finansowej, ale jest to również miejsce, w którym przecinały się prądy kulturowe. Miasto było niegdyś zamieszkałe przez przedstawicieli czterech narodów. Poprzez współistnienie, kohabitację mieszkańców legitymujących się różnym pochodzeniem miasto zyskiwało swój unikatowy charakter w skali kraju.

Obecnie w Łodzi przebywa wielu obcokrajowców. Niewątpliwie daje to miastu szansę powrotu do lat świetności, Osobiście, jako jej ciemnoskóry obywatel, czuję się nijako przedstawicielem Łodzi – miasta wielokulturowego. Mam nadzieję, że dzięki mojej osobie wróci wspomnienie Łodzi jako centrum zamieszkanego przez różne narodowości.

Szanowny Panie Premierze, Łódź to także miasto pofabryczne. To tu istniało zagłębie przemysłu włókienniczego i odzieżowego. Rozwijał się także przemysł metalowy, energetyczny, maszynowy i drzewno-papierniczy. Istniały zakłady o renomie krajowej i zagranicznej. Należy podkreślić, że przemiany ustrojowe, jakie zaszły w naszym kraju, spowodowały likwidację większości fabryk w regionie łódzkim. W związku z tym wiele osób straciło zatrudnienie. Do dziś Łódź walczy z problemem bezrobocia, którego poziom, jak wskazują statystyki, jest jednym z największych w kraju.

Apeluję o pomoc w zrównaniu szans Łodzi z innymi miastami i regionami. Powszechnie wiadomo, że pomoc ze strony rządu polskiego otrzymali stoczniovcy, otrzymują górnicy i rolnicy. Znany jest także program pomocy tzw. ścianie wschodniej,

Takiej pomocy potrzebuje także Łódź. Jak dotąd miasto nie uzyskało wystarczającego wsparcia, przez co sytuacja, w jakiej się znalazło, powoduje pogarszanie się warunków życia mieszkańców. Brak zainteresowania miastem utrwala negatywny obraz Łodzi w oczach Polaków. Apeluję zatem o podjęcie działań zmierzających do poprawy wizerunku tego miasta.

Za najważniejsze problemy Łodzi uważam:

— degradację tkanki miejskiej w Śródmieściu: zaniedbane śródmieście; nieodnowione fasady domów, ponure, brudne podwórka, niezagospodarowane miejsca po wyburzonych budynkach w centrum, katastrofalny stan dworców, peronów kolejowych, parkingów, chodników i jezdní; 15% zabudowy sprzed 1944 r. jest w złym stanie technicznym,

— degradację tkanki społecznej: w Łodzi jest znaczny odsetek osób o niskim statusie społecznym i materialnym odziedziczonym po rodzicach,

— bezrobocie: według danych statystycznych w marcu 2010 r. 142 706 osób było zarejestrowanych

jako bezrobotni, a w grudniu 2010 r. zarejestrowano 122 611 bezrobotnych – na 1 ofertę pracy przypadało 69 osób; 30 tys. bezrobotnych w Łodzi nie ukończyło 25. roku życia; największy procent bezrobotnych przez lata utrzymuje się w dzielnicy Śródmieście; mieszkańcy Łodzi skarżą się na trudności w znalezieniu pracy i wielu z nich zwraca się do mnie z osobistą prośbą o pomoc w tej sprawie,

— biedę: Łódź otrzymuje bardzo ograniczone środki na wsparcie dla najbiedniejszych; 20 tys. dzieci żyje w nędzy, w kilku dzielnicach Łodzi powstały getta ubóstwa; co trzeci klient opieki społecznej to dziecko; duży procent mieszkańców korzysta z pomocy społecznej, dla przykładu w roku 2010 w dzielnicy Bałuty z pomocy społecznej korzystało 6809 osób; w dzielnicy Górna – 6792 osoby, na Polesiu – 6360 osób, w Śródmieściu – 4426, na Widzewie – 4097 osób,

— emigrację młodych, wykształconych pracowników (podobno około 50 tys. łodzian znalazło zatrudnienie w Warszawie i zdecydowało się na dojazdy do stolicy),

— zmniejszenie liczby dzieci i młodzieży w wieku 0–17 lat, wzrost liczby osób w wieku emerytalnym; społeczeństwo województwa łódzkiego jest najstarsze w sensie demograficznym; posiadamy najwyższy w kraju odsetek ludności w wieku poprodukcyjnym (18,50%) i stosunkowo niski (17,57%) odsetek dzieci i młodzieży; województwo łódzkie jest jedynym, w którym liczba ludności w wieku poprodukcyjnym przewyższyła liczbę ludności w wieku przedprodukcyjnym,

— zastój w budownictwie,

Szanowny Panie Premierze, nie można zapominać o atrybutach lokalizacyjnych Łodzi. Miasto jest położone w centrum kraju, w niedalekiej odległości od stolicy, na przecięciu najważniejszych szlaków komunikacyjnych. Stanowi ono potężny ośrodek akademicki z uczelniami o światowej sławie, silny i kreatywny ośrodek kulturalny ze szkołami artystycznymi, muzeami, galeriami i festiwalami. Posiada pofabryczną architekturę, pałace i kamienice wielkomiejskie zbudowane w różnych stylach architektonicznych.

Jednak Łódź i jej mieszkańcy, choć kreatywni i dążący do poprawy sytuacji, bez pomocy rządu RP nie są w stanie zahamować postępującego mechanizmu destrukcji miasta. Władze Łodzi opracowały program rewitalizacji Śródmieścia i program pomocy społecznej, ale brakuje środków na ich realizację.

Biorąc powyższe pod uwagę, traktuję sprawę poprawy sytuacji miasta Łodzi za priorytet w moich działaniach poselskich i dlatego apeluję o udzielenie pomocy.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł John Abraham Godson

Łódź, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20152)

do ministra zdrowia

**w sprawie braku dostępu pacjentów
cierpiących na ciężką postać hemofilii
do leczenia lekami rekombinowanymi**

Szanowna Pani Minister! Docierają do mnie apele osób, które zaniepokojone są dalszym przedłużaniem terminu wejścia w życie „Narodowego programu leczenia hemofilii na lata 2005–2011”, zgodnie z rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 11 stycznia 2010 r. (Dz. U. 2010, Nr 5, poz. 29), którego realizację zapowiadano na 2010 r. Jednak jak podają zainteresowane środowiska, ogłaszane terminy były niewiążące i wciąż się zmieniały.

Brak możliwości leczenia dzieci cierpiących na ciężką postać hemofilii lekami rekombinowanymi, oznacza konieczność stosowania terapii czynnikami osoczo pochodnymi, które nie są w 100 procentach bezpieczne dla małych i słabszych organizmów.

Biorąc więc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Kiedy będzie możliwe leczenie dzieci chorujących na hemofilię lekami rekombinowanymi?
2. Jaki jest powód zwłoki w dostępności pacjentów do tej formy terapii?

Z poważaniem

Poseł Bożena Sławiak

Sulęcín, dnia 14 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20153)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zmian w ustawie Prawo o ruchu
drogowym i niektórych innych ustaw**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie ze zmianami wprowadzonymi nowelizacją na podstawie art. 20 ust. 3 pkt 1 dopuszczalna prędkość na autostradzie zostanie zwiększona do 140 km/h, a na drodze ekspresowej do 120 km/h. Ponadto art. 129h ust. 5 pkt 3 omawianej ustawy stanowi, iż zgodnie z nową regulacją przy wykonywaniu pomiarów przez urządzenie rejestrujące należy uwzględnić możliwość błędu kierowcy do 10 km/h.

Nasuwa się pytanie: Czy zmiana dopuszczalnej prędkości nie spowoduje zwiększenia ryzyka wystąpienia wypadków drogowych?

Pomimo iż statystyki z ostatnich lat wskazują na zmniejszanie się liczby wypadków czy ofiar śmiertelnych, to należy jednak uznać, że liczby te są nadal zbyt duże. Według statystyk Policji w okresie od

stycznia do końca listopada 2010 r. doszło do 36 526 wypadków drogowych, w których 3713 osób zginęło, a 46 094 odniosło obrażenia ciała. Samych zgłoszeń do Policji o kolizjach było 370 089. Liczby te z pewnością działają na wyobraźnię i wskazują na olbrzymią skalę niebezpiecznych zdarzeń, do których może dojść na drogach. Należy także zauważyć, iż najczęściej występującą przyczyną wypadków i kolizji jest nadmierna prędkość i niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze. Dla wielu kierowców zwiększenie tolerancji do 10 km/h ponad dopuszczalną prędkość oznaczać może ciche przyzwolenie na łamanie przepisów o ograniczeniu prędkości. Zasadne wydaje się zwrócenie uwagi na to, czy zwiększenie dopuszczalnej prędkości na autostradach do 140 km/h przy jednoczesnym uwzględnieniu dopuszczalnego błędu kierowcy do 10 km/h oznacza, że kierujący pojazdem na autostradzie otrzyma mandat dopiero po przekroczeniu 150 km/h. Jeżeli tak, to z pewnością będzie mieć to negatywny wpływ na poziom bezpieczeństwa.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na pytanie: Czy uzasadnione są obawy, że zwiększenie limitów prędkości będzie mieć duży wpływ na obniżenie poziomu bezpieczeństwa na polskich drogach?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20154)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmian w ustawie o działalności
pożytku publicznego i o wolontariacie**

Szanowna Pani Minister! W związku z nowelizacją ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie w wykazie organizacji nie uwzględnia się tych, które nie złożyły sprawozdania merytorycznego i finansowego w wymaganym terminie. Niestety w pierwszym roku obowiązywania tego przepisu duża część fundacji i stowarzyszeń nie była w stanie dochować tego terminu. Wpływy z 1% podatku dla ogromnej części organizacji stanowi ważne źródło przychodów środków na realizację statutowych celów. Brak tych środków może spowodować zakończenie działalności części tych organizacji. Byłoby to bardzo szkodliwe z punktu widzenia interesów państwa, jak i społeczeństwa. Wystarczy spojrzeć na rodzaje działalności, jakimi zajmują się niektóre stowarzyszenia i fundacje. Są to np.: wspieranie ciężko chorych dzieci i ich rodzin, pomoc dla samotnych matek, wsparcie w edukacji dzieci pochodzących z najuboższych regionów Polski czy prowadzenie zajęć

sportowych dla młodzieży. Nie można zapominać także o osobach działających w tych organizacjach, które często poświęciły całe swoje życie na rzecz innych ludzi.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na pytanie: Czy istnieje możliwość umieszczenia w wykazie – w drodze wyjątku – organizacji, które spóźniły się ze złożeniem wniosków lub w ogóle ich nie złożyły?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20155)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie braku regulacji odnoszących się do obowiązku używania kasków ochronnych przez uprawiające narciarstwo osoby do 15. roku życia

Szanowny Panie Ministrze! W ustawie o kulturze fizycznej istniał art. 53d ust. 1 nakazujący osobom do ukończenia 15. roku życia uprawiającym narciarstwo używanie w czasie jazdy kasków ochronnych. Regulacja ta była pozytywnie odbierana przez osoby odpowiedzialne za bezpieczeństwo na stokach. Obowiązek używania kasków zmniejszał ryzyko ciężkich kontuzji oraz powikłań wynikających z upadku podczas jazdy na nartach. Należy zauważyć, iż ryzyko poważnej kontuzji u osób poniżej 15. roku życia jest większe niż u osób dorosłych. Wynika to zarówno ze słabszych warunków fizycznych tych osób, jak i z braku doświadczenia dzieci uprawiających narciarstwo lub snowboard.

W dniu 25 czerwca została uchwalona ustawa o sporcie, w wyniku czego utraciła moc prawną ustawa o kulturze fizycznej. W nowym akcie prawnym nie znalazł się przepis nakazujący osobom poniżej 15. roku życia zakładanie kasku podczas jazdy na nartach.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na pytania:

1. Z jakiego powodu brak jest w nowej ustawie przepisu, który nakazywałby osobom do 15. roku życia używanie kasków podczas uprawiania narciarstwa lub snowboardu?

2. Czy w najbliższym czasie Ministerstwo Sportu i Turystyki przewiduje wprowadzenie regulacji, które zwiększałyby poziom bezpieczeństwa dzieci i młodzieży na stokach narciarskich?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20156)

do ministra infrastruktury

w sprawie braku odpowiednich przepisów określających maksymalny poziom intensywności światła w przypadku przydrożnych reklam ekranowych typu LED

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie liczba przydrożnych reklam ekranowych typu LED wzrasta w zastraszającym tempie, szczególnie w miastach jest coraz więcej takich urządzeń. Ten stosunkowo nowy typ reklamy w naszym kraju znacznie wpływa na rozpraszenie kierowców, którym przez swoją nadmierną jaskrawość dość znacznie zaburza pole widzenia.

Producenci ekranów niejednokrotnie spotykali się z opinią, że ich produkty w nadmierny sposób wpływają na dekoncentrację kierujących pojazdami, lecz to nie oni są głównymi sprawcami problemu. W dużej mierze winni są właściciele ekranów, ustawiający swoje urządzenia na maksymalny poziom jasności wyświetlanej treści. Można je z łatwością regulować – ekran powinien mocniej świecić za dnia, w pełnym słońcu, słabiej przy zachmurzonym niebie albo po zmroku. Niestety w większości przypadków nie jest to przestrzegane.

Cała kłopotliwa sytuacja polega na tym, że właściwie trudno określić właściwą skalę w przypadku ekranów ledowych. Nie ma aktualnie żadnych przepisów określających, z jaką maksymalną jaskrawością – zwaną przez fachowców luminancją – mogłyby świecić.

Tego typu reklamy są bardzo niebezpieczne. Odwracają uwagę kierowcy, zwyczajnie przeszkadzają. Niekiedy ich luminancja jest znacznie większa od wszystkich znajdujących się w pobliżu sygnalizatorów świetlnych lub oświetlenia ulicznego.

Problem jest jednak jeszcze bardzo złożony, ponieważ dotyczy nie tylko ekranów ledowych. Chodzi także o reflektory oświetlające zwykłe, nieruchome billboardy czy panele wyświetlające różne informacje. Nie można pozwolić, by reklama stanowiła najważniejszy element na trasie, by znaki drogowe i sygnalizacja stanowiły jedynie jej ciemne tło.

W związku z powyższym mam do Pana Ministra następujące pytanie: Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo w najbliższym czasie, które przyczynią się do ustanowienia konkretnych przepisów regulujących w odpowiedni sposób intensywność wyświetlania reklam?

Z poważaniem

Posel Agnieszka Pomaska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20157)

do ministra zdrowia

**w sprawie refundacji kosztów leczenia dzieci
cierpiących na zespół Niemann-Picka typu C**

W ostatnim czasie z wielkim zdumieniem powzięliśmy wiadomość, że 10-letnia dziewczynka cierpiąca na rzadką chorobę genetyczną czeka już ponad 8 miesięcy na decyzję Ministerstwa Zdrowia w sprawie refundacji za kurację, od której zależy jej życie.

Pytamy więc Panią Minister: Czy i kiedy kierowany przez Panią Minister urząd rozwiąże wreszcie problem refundacji za kuracje specjalistyczne dotyczące niewielkiej liczby osób, których koszt przekracza możliwości finansowe rodzin osób chorych?

Uzasadnienie: 10-letnia E. B. z Gniezna cierpi na zespół Niemann-Picka typu C. To rzadka choroba genetyczna atakująca mózg, który po kolei wyłącza procesy życiowe: chodzenie, mówienie i oddychanie. Kilka lat temu ta sama choroba spowodowała śmierć jej brata. Istnieje jednak lek, który spowalnia rozwój choroby. Terapia jest droga i kosztuje ok. 55 tys. na miesiąc. Dziecko powinno ten lek przyjmować przez 2 lata. Dzięki staraniom rodziców, którzy założyli fundację, i donacjom sponsorów dziewczynka rozpoczęła kurację, po której czuje się lepiej.

W Polsce zdiagnozowano ok. 20 dzieci z wyżej opisaną chorobą. O leczenie tych pacjentów walczy krajowy konsultant neurologii dziecięcej, który w kwietniu ub.r. wysłał do Ministerstwa Zdrowia wnioski o uruchomienie programu pozwalającego na leczenie chorych m.in. preparatem Zavesca.

O przyspieszenie decyzji walczą również rodzice dzieci, którzy spotkali się z byłym wiceministrem zdrowia. Resort zdrowia, mimo obietnic, przez 8 miesięcy nie ustosunkował się do sprawy refundacji kosztów terapii.

Chore dzieci nie mają czasu na biurokratyczne procedury. Potrzebują pomocy natychmiast. Dalsza zwłoka zagraża ich życiu.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dn. 9.V.1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199), realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie prosimy o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20158)

do ministra gospodarki

**w sprawie bezpieczeństwa energetycznego
kraju**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się do Pana w sprawie bezpieczeństwa energetycznego kraju.

Dzięki dużym zasobom węgla kamiennego Polska była jednym z najmniej zależnych pod względem energetycznym krajów Europy. Obecnie na skutek europejskiej polityki klimatycznej i związanego z tym wymogu odchodzenia od energetyki opartej na węglu zależność energetyczna Polski od czynników zewnętrznych zwiększyła się do blisko 50%. Oznacza to, że już połowę surowców energetycznych będziemy musieli importować z zewnątrz.

Natomiast w przypadku rynku wewnętrznego bezpieczeństwo energetyczne zapewnia zasada konkurencyjności podmiotów z branży energetycznej na rynku. W wyniku obecnej polityki państwa na rynku energii następuje niestety koncentracja kapitału, gdzie bardzo dużą rolę odgrywają państwowe przedsiębiorstwa związane z rządami obcych państw, o innych celach strategicznych i politycznych. Dla ilustracji przedsiębiorstwa związane z rządem Francji posiadają już 10-procentowy udział w rynku energii elektrycznej i 15-procentowy udział w rynku energii cieplnej. Gdyby Francuzi otrzymali jeszcze połowę udziału w rynku energii jądrowej, oznaczałoby to, że 1/3 polskiego rynku energii jest pod kontrolą obcego państwa. Jest to niedopuszczalne z punktu widzenia bezpieczeństwa energetycznego naszego kraju.

Proszę Pana Premiera o odpowiedź na następujące pytania:

1. Z jakich to przyczyn prowadzi się taką, a nie inną politykę w sprawie bezpieczeństwa energetycznego kraju?

2. Jakie są powody prowadzenia takiej polityki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Mieczysław Golba

Jarosław, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20159)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wprowadzenia możliwości
przejścia na emeryturę w zależności od stażu
pracy**

Szanowna Pani Minister! Biorąc pod uwagę aktualne plany rządu w zakresie nowelizacji systemu

emerytalnego, jak również żywo dyskutowane i budzące wielkie zainteresowanie opinii społecznej sytuacje związane z próbą zmian w OFE, wydaje się pilne finalizowanie prac sejmowej komisji polityki społecznej i rodziny, dotyczącej inicjatywy obywatelskiej nad projektem zmian w ustawie emerytalnej.

Zgodnie z przedmiotowym projektem na emeryturę można byłoby przejść – bez względu na wiek – po 35 latach pracy (kobiety) i 40 latach (mężczyźni). W ustawie pozostałyby jednak również dotychczasowe rozwiązania, zgodnie z którymi kobieta może przejść na emeryturę po ukończeniu 60 lat, zaś mężczyzna – 65. Warunek to przepracowane odpowiednio co najmniej 20 lub 25 lat. Miałoby to jednak zastosowanie tylko do osób, które do ukończenia 60 lat (kobieta) lub 65 lat (mężczyzna) nie przepracowały odpowiednio 35 lub 40 lat.

Projekt ma na celu promowanie dłuższej, bo aż 40-letniej, pracy, a jednocześnie w ten sposób pomoże w niełatwej sytuacji finansowej ZUS, któremu znaczna część Polaków ufa bardziej niż otwartym funduszom emerytalnym, do których obecnie musi oddawać 1/3 swojej składki emerytalnej. Natomiast wysokość emerytury powinna zależeć wyłącznie od jednego parametru: od sumy wpłaconych składek.

Projekt ustawy wychodzi naprzeciw oczekiwaniom wielu grup społecznych, których stan zmęczenia zawodowego nie pozwala im nadal spokojnie pracować. Syndrom wypalenia zawodowego zauważa się coraz częściej wśród młodych pracowników. Po 40 latach pracy człowiek jest już wyeksploatowany i powinien uzyskać możliwość przejścia na emeryturę.

Reasumując, przywołany projekt „emerytura za staż” pozwoli na uporządkowanie obecnych systemów emerytalnych oraz powinien zagwarantować zgromadzenie niezbędnych funduszy na wypłatę należnych emerytur.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy ministerstwo rozważa poparcie postulowanego przez wiele grup społecznych projektu ustawy, zakładającego możliwość przejścia na emeryturę po przepracowaniu odpowiedniego stażu pracy?

2. Czy rozważane jest wprowadzenie rozwiązań umożliwiających obliczanie wysokości emerytury na podstawie wszystkich przepracowanych przez pracownika lat, co miałyby na celu promowanie/docenienie dłuższego stażu pracy?

Poseł Waldemar Andzel

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20160)

do ministra gospodarki

w sprawie działań władz polskich w obronie dobrego imienia Polaków, w szczególności polskich chłopów, przed oskarżeniami o udział w zagładzie Żydów w czasie II wojny światowej

Szanowny Panie Premierze! Mam nadzieję, że mimo licznych obowiązków i zapewne wielu interpelacji i zapytań, jakie wpływają do Pana, znajdzie Pan czas, aby sprawę, o której piszę, potraktować z wyjątkową starannością. Zwracam się do Pana nie tylko jako do wiceprezesa Rady Ministrów, ale także jako do prezesa Polskiego Stronnictwa Ludowego i prezesa Zarządu Głównego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych.

Piszę kierowany troską o Ojczyznę, wypływającą nie tylko z zaszczytu i obowiązku sprawowania mandatu poselskiego, ale także jako historyk i Polak, którego wszyscy przodkowie, włącznie z moim ojcem i mamą, od niepamiętnych czasów utrzymywali się z ciężkiej, ale chwalebnej pracy na roli na polskiej wsi. Podobną troską kieruje się także wspólnie kierujący ze mną tę interpelację pan poseł Sławomir Warach.

W ciągu najbliższych kilku tygodni ma ukazać się kolejna książka socjologa Jana Tomasza Grossa pt. „Złote żniwa”. Biorąc udział w jednym z programów publicystycznych miałem okazję zapoznać się z maszynopisem tej pracy przygotowanym przez autora do druku. Nawet sam autor, biorąc udział w debatach w polskich mediach, nie ma odwagi nazwać tej pracy historyczną, a enigmatycznie określa ją „opowieścią historyczną”. Niemniej jednak wydzwięk tej pracy i jej szerokie prezentowanie, zwłaszcza w Stanach Zjednoczonych, Izraelu i Niemczech (publikacja ukazała się także w innych wersjach językowych), jest bardzo niekorzystny, nieprawdziwy i krzywdzący Polaków.

W pracy tej w sposób szczególnie nieprzychylny przedstawiani są polscy chłopci, których autor obarcza odpowiedzialnością za mordowanie i rabowanie ludności żydowskiej. W pracy tej także ochotnicza straż pożarna w wielu miejscach obarczana jest odpowiedzialnością za ochotnicze tropienie i wyłapywanie Żydów. Pozwolę sobie zacytować tylko jeden fragment, będący skrajnym przykładem manipulacji, a jednocześnie zakończeniem tej pracy:

„...jeśliby zadać pytanie, co bankier szwajcarski i polski chłop mają ze sobą wspólnego – oprócz tego, że obydwoje są ludźmi i mają nieśmiertelną duszę – odpowiedź, z lekka tylko ustylizowana, będzie brzmiała: złoty ząb wyrwany z czaszki zabitego Żyda”.

Nie ulega dla mnie wątpliwości, że praca ta w znaczący sposób szkodzi opinii polskich chłopów, którzy z narażeniem, a często także z poświęceniem własnego życia ratowali Żydów w czasie II wojny światowej

z rąk niemieckich oprawców. Nie ulega dla mnie wątpliwości również fakt, że praca ta wpisuje się w szerszy plan działań politycznych, a zestawienie ze szwajcarskim bankierem nie jest przypadkowe. Zresztą praca pana Jana Tomasza Grossa nie jest jedynym, aczkolwiek najgłośniejszym, elementem tych działań. W dziale: opinie dziennika „Rzeczpospolita” z dnia 13 stycznia 2011 r. ukazał się obszerny wywiad z mgr Aliną Skibińską, rekomendowaną jako historyk z Centrum Badań nad Zagładą Żydów Instytutu Filozofii i Socjologii PAN. Tytuł tego wywiadu jest kwintesencją zawartych w nim tez: „Chłopi mordowali Żydów z chciwości”. Sama ta publikacja prasowa nie ma najmniejszego znaczenia naukowego. Tak jest zresztą pomyślana. Autorka zawartych w nim tez nie może zostać za nie poddana nawet naukowej ocenie, ponieważ nie ma zwyczaju recenzowania i polemizowania naukowego z wywiadami. Niemniej jednak przekaz tego tekstu dla przeciętnego odbiorcy jest jednoznaczny.

Szanowny Panie Premierze, jako jedna z najważniejszych osób w państwie, wiceprezes Rady Ministrów, prezes Polskiego Stronnictwa Ludowego i prezes Zarządu Głównego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych, ma Pan szczególny obowiązek troski o wizerunek Polski w świecie, a zwłaszcza o wizerunek polskiej wsi i polskich chłopów. Zostawienie tych napływających do nas w tym momencie niepokojących sygnałów bez odpowiedzi będzie poważnym błędem. Przykład tragedii smoleńskiej i brak wystarczająco szybkich i zdecydowanych działań rządu, zwłaszcza zaś premiera, jest dowodem na to, jak bardzo może zaszkodzić sprawie opieszałość i zdanie się na tzw. dobrą wolę innych. Dlatego pragniemy zapytać Pana o to, jakie działania zamierza Pan podjąć w celu obrony dobrego imienia Polski, a w szczególności polskich chłopów, którzy za chwilę zostaną oskarżeni o współudział, a z czasem pewnie o przeprowadzenie holocaustu w czasie II wojny światowej? Zapewniamy Pana, że zwłaszcza w Niemczech tego typu tezy będą upowszechniane wszelkimi możliwymi środkami. Już od dawna w Niemczech prowadzi się intensywną politykę historyczną zmierzającą do rozmycia odpowiedzialności za zagładę Żydów, a najlepiej do przetrucenia jej z Niemców na inne narody. Polska zarówno z racji tego, że na naszych ziemiach w czasie okupacji Niemcy zorganizowali główne centrum eksterminacji ludności żydowskiej, jak i z powodu braku właściwej reakcji ze strony zarówno polskich władz, jak i polskich środków masowego przekazu jest, a z czasem będzie jeszcze bardziej czyniona głównym odpowiedzialnym, na barki którego przetrucana będzie odpowiedzialność za holocaust.

Ogrom cierpień Polaków w czasie II wojny światowej był niewyobrażalny. Miliony ofiar, niedające się oszacować straty materialne, grabież i nieodwracalna dewastacja oraz zatracenie pereł polskiej i światowej kultury. Wszystko to wkrótce może okazać się bez znaczenia w obliczu propagandy, która będzie

ostatnim aktem niegodziwości II wojny światowej. W myśl tej propagandy ofiary okażą się katami.

Biorąc pod uwagę znaczenie poruszonego problemu, bardzo prosimy Pana Premiera o zainteresowanie się tą sprawą. Deklaruję także jako poseł i historyk wszelką możliwą pomoc w działaniach mających na celu zagwarantowanie obrony dobrego imienia Polaków. Także poseł Sławomir Worach deklaruje wszelką możliwą pomoc w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Posłowie Zbigniew Girzyński
i Sławomir Worach

Toruń – Łódź, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20161)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie skreślenia z rejestru zabytków części zabytku, jakim jest cały obszar miasta Kalisza w granicach z 1957 r.

Szanowny Panie Ministrze! 22 września 2009 r. zwróciłem się do Pana Ministra w sprawie skreślenia z rejestru zabytków części zabytku, jakim jest cały obszar miasta Kalisza w granicach z 1957 r., a tym samym zmiany decyzji wojewódzkiego konserwatora zabytków w Poznaniu z 1957 r.

Mając na uwadze powyższy problem, postawiłem Panu Ministrowi cztery następujące pytania:

1. Kiedy uruchomione zostaną procedury w sprawie zmiany decyzji wojewódzkiego konserwatora zabytków z 1957 r., o co wniósł prezydent miasta Kalisza w piśmie z dnia 19 sierpnia 2005 r.?

2. Kiedy prezydent miasta Kalisza zostanie poinformowany o postępie prac nad zmianą decyzji wojewódzkiego konserwatora zabytków z 1956 r.?

3. Dlaczego procedury w sprawie zmiany dwóch ww. decyzji WKZ, tożsamych co do obszaru objętego ochroną, nie są prowadzone łącznie, o co wniósł prezydent miasta Kalisza?

4. Kiedy zapadnie rozstrzygnięcie w formie stosownej decyzji w omawianych sprawach?

W piśmie z dnia 13 listopada 2009 r. nr L.dz.DOZ-OAiK-07/101/09-[ML/192/09] podsekretarz stanu Tomasz Merta pisał:

Wniosek o skreślenie części ww. założenia z rejestru zabytków wymaga przeprowadzenia oględzin poszczególnych kwartałów zabudowy, sporządzenia szczegółowych analiz zachowanej zabytkowej tkanki miasta oraz analizy urbanistycznej i krajobrazowej wskazanego obszaru.

Natomiast postępowanie administracyjne w sprawie skreślenia części obszaru miasta Kalisza, wpisanego do ww. rejestru decyzją z dnia 18 lutego 1957 r.,

którego przedmiotem są jego warstwy archeologiczne, wymaga weryfikacji i jednoczesnego ustalenia stanu faktycznego w zakresie występowania ww. warstw na wskazanym obszarze. Trudność takich ustaleń opiera się na konieczności przeprowadzenia badań archeologicznych terenów dotąd niebadanych. Istnieje też potrzeba zestawienia i analizy dostępnych wyników badań archeologicznych.

Z uwagi na wyjątkowo skomplikowany charakter sprawy, ponownego podkreślenia wymaga, że niezbędne jest ustalenie bezspornego stanu faktycznego. Decyzje w tej sprawie zostaną wydane bez zbędnej zwłoki po zakończeniu postępowania wyjaśniającego.

Panie Ministrze! Proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy miasto Kalisz doczeka się i kiedy załatwienia sprawy poruszonej w mojej interpelacji z 13 listopada 2009 r.?

Z poważaniem

Posel Józef Racki

Kalisz, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20162)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie potrzeby sprecyzowania, co powinno być celem nadzoru sprawowanego przez kuratora sądowego, a także zadań, jakie w związku z tym winny być podejmowane w sprawie opiekuńczej i karnej nieletnich, oraz wyjaśnienia, czy są prowadzone w tym zakresie prace w Ministerstwie Sprawiedliwości

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 109 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego sąd w przypadku, gdy dobro dziecka jest zagrożone, wydaje odpowiednie zarządzenie. Jednym z takich zarządzeń stosowanych najczęściej jest nadzór kuratora sądowego nad rodzicami, których władza rodzicielska zostaje w ten sposób ograniczona.

Podobnie w sprawach nieletnich, którzy złamali prawo lub ulegają demoralizacji, sąd może orzec nadzór kuratora.

Niestety obowiązujące przepisy nie pozwalają na precyzyjne określenie zadań, jakie ma realizować orzeczony nadzór, skupiają się natomiast na formalnej jego stronie (terminach zlecenia i podjęcia nadzoru, formach sprawozdawczości itd.). Na zasadnicze pytanie, jakie zadania ma realizować nadzór i na podstawie jakiego kryterium został dokonany taki wybór, trudno odpowiedzieć ze względu na brak przepisów w tym zakresie.

Sposób sprawowania nadzoru jest precyzyjnie określony w przepisach, w tym w rozporządzeniu mi-

nistra sprawiedliwości z 12 czerwca 2003 r. w sprawie szczegółowego sposobu wykonywania uprawnień i obowiązków kuratorów sądowych. Jeśli jednak sposób jego prowadzenia jest określony, to zadania, jakie podejmuje kurator, w znacznej mierze wynikają z jego przekonania, fachowości i dostrzeganych przez niego okoliczności występujących w sprawie opiekuńczej czy karnej nieletniego.

Z przepisów o nadzorze nie wynika, czy kurator sprawujący nadzór ma podejmować działania o charakterze resocjalizacyjno-wychowawczym, czy też ograniczyć się do okresowego sprawdzania warunków bytowych i wychowawczych podopiecznych i informowania o tym sądu. Rodzi to wiele niejasnych sytuacji, a na pytanie, co to jest nadzór, czemu konkretnie ma służyć i w jaki sposób ma być wykonywany, padają różne odpowiedzi w różnych zespołach kuratorskich, a także wśród sędziów czy kontrolujących pracę kuratorów zawodowych kuratorów okręgowych.

W orzeczeniach w sprawach opiekuńczych czy karnych nieletnich bardzo rzadko sąd określa wyraźnie, jakie działania powinien podjąć kurator sądowy sprawujący nadzór. Kuratorzy nie otrzymują na ogół precyzyjnych wskazań ze strony sądu co do celów nadzoru, nad jakimi winni się skupić w swojej pracy, i wynikają one w dużej mierze z jego indywidualnych przekonań co do spraw, na jakie powinien zwracać uwagę kurator podczas pełnienia nadzoru.

Powoduje to sytuacje, że nadzory, w których występują bardzo podobne problemy, mogą być prowadzone odmiennie w zakresie podejmowanych zadań i celów przez różnych kuratorów sądowych. W tej sytuacji nierzadko jest tak, że np. w długotrwałe prowadzonych nadzorach zamierzenia nadzorcze ulegają zasadniczej zmianie wraz ze zmianą kuratorów, co nie wynika ze zmiany sytuacji podopiecznego, ale z punktu widzenia kuratora sprawującego nadzór. Kuratorzy bowiem, mając dużą praktyczną swobodę w ustalaniu celów nadzoru, mogą podejmować działania dyskusyjne lub nadmiernie wkraczające w autonomię rodziny.

W tym stanie rzeczy zasadne jest sprecyzowanie zadań realizowanych przez kuratorów w sprawach opiekuńczych i karnych nieletnich, co będzie sprzyjać obiektywizacji podejmowanych działań, ochroni zarówno kuratorów, jak i ich podopiecznych przed zarzutami, że podejmują działania woluntarystyczne niewynikające z obowiązującego prawa.

W związku z powyższym proszę o udzielenie informacji, czy możliwe jest sprecyzowanie celów nadzoru sprawowanego przez kuratora sądowego oraz zadań, jakie w związku z tym winny być podejmowane w sprawie opiekuńczej i karnej nieletnich, oraz wyjaśnienie, czy są prowadzone w tym zakresie prace w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Z poważaniem

Posel Piotr Ołowski

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20163)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie Programu Operacyjnego
„Zrównoważony rozwój sektora rybołówstwa
i nadbrzeżnych obszarów rybackich
2007–2013” w ramach środka 2.2: Działania
wodno-środowiskowe**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 14 stycznia 2008 r. podczas spotkania środowisk rybackich w Przysieku sekretarz stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi pan Kazimierz Plocke poinformował, że: Otrzymałem od premiera zadanie stworzenia w Polsce opłacalnego rybactwa i rybołówstwa i będę starał się to robić. Obiecuję, że krok po kroku będziemy rozwiązywać problemy rybactwa i zapraszam do szerokiej współpracy. W ciągu miesiąca powołamy zespół doradczy ds. rybactwa w ministerstwie rolnictwa (uwaga: do dnia dzisiejszego nie odbyło się żadne spotkanie zespołu). Do końca roku powinny zostać zakończone prace nad SPO (sektorowym programem operacyjnym) dotyczącym rybactwa i mam nadzieję, że od 2008 r. rybacy polscy będą mogli korzystać z finansowej pomocy Unii Europejskiej.

W dniu 2 lipca 2009 r. podczas obchodów święta rybaka w wywiadzie dla TVP dyrektor departamentu rybołówstwa pan Janusz Wrona zapowiedział, że dla wszystkich producentów ryb są przewidziane rekompensaty na działania wodno-środowiskowe.

Sekretarz stanu Kazimierz Plocke zdecydowanie przyznał 7 kwietnia 2010 r. podczas spotkania w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi z Zarządem Związku Producentów Ryb, że w sprawach dopłat środowiskowych popełniono błędy. Wziął winę na siebie, obiecał naprawę błędów!

11 sierpnia 2010 r. odbyło się spotkanie z udziałem Pana Ministra Marka Sawickiego z przedstawicielami środowisk rybackich, na którym to Pan Minister obiecywał w trybie pilnym pomoc w rozwiązaniu problemów dotyczących działań ze środka 2.2. Działania wodno-środowiskowe.

Oprócz przytoczonych przykładów odbył się szereg rozmów z sekretarzem stanu Kazimierzem Plocke i dyrektorem departamentu rybołówstwa panem Januszem Wroną. Jak do tej pory żadna z odpowiedzi nie była jednoznaczna i konkretna. Odpowiedzi Ministra czy sekretarza stanu nie dają jak dotąd klarownej informacji na temat sposobu rozwiązania problemu nurtującego 75% gospodarstw rybackich w kraju.

Wyrażam poważne obawy o los polskich gospodarstw rybackich, losy tysięcy ludzi zajmujących się hodowlą i chowem ryb w stawach w związku z brakiem jasnej, konstruktywnej i przejrzystej polityki organów państwa, dotyczącej tej sfery działalności.

Dowodem na powyższe stwierdzenie jest dyskryminowanie akwakultury w przydziale środków fi-

nansowych w ramach obecnie realizowanego Europejskiego Funduszu Rybackiego (EFR) oraz takie skonstruowanie przepisów na ich wykorzystanie, które zamiast stworzyć efektywne, proste warunki do poprawy gospodarowania i doskonalenia rybackiej działalności z harmonijnym wykorzystaniem środowiska główny nacisk nakłada na absurdalnie rozbudowane wymogi biurokratyczne niemające nic wspólnego z rzeczywistym zrównoważonym rozwojem rybactwa. Stosowana jest filozofia tworzenia pułapek prawnych. Dowody na powyższe to np. bariery polegające na braku jasnych, precyzyjnych kryteriów rozpatrywania wniosków na działania wodno-środowiskowe. Pułapki w postaci obowiązku złożenia sprawozdań z wykonania ww. działań tak skonstruowane, że wykluczyły możliwość ich realizacji, ponieważ wymagane wzory ww. sprawozdań ARiMR ogłosiła na swej stronie internetowej z ponadmiesięcznym opóźnieniem w stosunku do okresu sprawozdawczego.

Środki finansowe Europejskiego Funduszu Rybackiego (EFR) mają służyć zrównoważonemu rozwojowi rybactwa, a nie powodować zaburzenia warunków równej konkurencji w chowie i hodowli ryb.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o przedstawienie planu realizacji finansowania rekompensat wodno-środowiskowych dla gospodarstw rybackich, z którymi ARiMR nie podpisał umów, mimo że wnioski tych gospodarstw zostały pozytywnie zweryfikowane, co jednocześnie oznacza, że gospodarstwa te, ponosząc wszelkie koszty związane z realizacją wymaganych pakietów wodno-środowiskowych. Określenia realnych możliwości wypłat powyższych rekompensat (harmonogram płatności) dla wszystkich gospodarstw rybackich, które posiadają kompletny wniosek przyjęty przez ARiMR.

Proszę również o ustosunkowanie się do zapowiedzi Związku Producentów Ryb, że w przypadku dalszego ignorowania tego środowiska wystąpi do Komisji Europejskiej w celu:

— przeprowadzenia analizy zgodności rozporządzeń krajowych z rozporządzeniami unijnymi dotyczącymi PO „Ryby” 2007–2013;

— skontrolowania kryterium i procedur weryfikacji wniosków o dofinansowanie i podpisywania umów przez ARiMR.

Z nieoficjalnych informacji uzyskanych z Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi wynika, że Pan Minister nie zamierza się spotkać w styczniu 2011 r. ze środowiskiem rybackim mimo oczekiwań tego środowiska wyartykułowanych pismem Związku Producentów Ryb z dnia 10 grudnia 2010 r. Pilnie przygotowuje się natomiast do wyjazdu i udziału w 75. Międzynarodowych Targach Gospodarki Żywnościowej, Rolnictwa i Ogrodnictwa „Grüne Woche” 2011 w dniach 21–31 stycznia 2011 r., gdzie będzie brał udział w konferencjach prasowych na temat rybactwa śródlądowego (odczyty, referaty). Wdzięczny będę za przekazanie materiałów prezentowanych podczas tych dni a dotyczących stanu i przyszłości

polskiego rybactwa śródlądowego. Jakie jest stanowisko Pana Ministra wobec przedstawionych powyżej problemów?

Z poważaniem

Poseł Ryszard Zbrzyzny

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20164)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prac nad nowelizacją ustawy
o zmianie ustawy o lecznictwie
uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach
ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach
uzdrowiskowych (druk nr 3111)**

Szanowny Panie Ministrze! Obecnie obowiązujący art. 64 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z 2007 r. Nr 133, poz. 921 oraz z 2009 r. Nr 62, poz. 504) zakłada iż: minister właściwy do spraw skarbu państwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wykaz zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych w formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, utworzonych w wyniku komercjalizacji uzdrowiskowych przedsiębiorstw państwowych, dla których organem założycielskim był minister właściwy do spraw zdrowia, które nie będą podlegać prywatyzacji. Na podstawie powyższej normy prawnej wydał Pan, Panie Ministrze, w dniu 8 października 2008 r. jako minister właściwy do spraw skarbu państwa rozporządzenie w sprawie wykazu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych w formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji (Dz. U. 2008r. Nr 192, poz. 1186), na podstawie którego to rozporządzenia jednym z zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych w formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji, jest Uzdrawisko Busko-Zdrój Spółka Akcyjna z siedzibą w Busku-Zdroju. Obecnie w Sejmie rozpatrywane są: komisyjny projekt ustawy o zmianie ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (druk nr 2770) oraz rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 3111). Rządowy projekt ustawy w pkt 34 zakłada uchylenie obecnie obowiązującego przepisu art. 64 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowi-

skowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych, a tym samym zniesienie ograniczeń w prywatyzacji sektora uzdrowiskowego.

Lecznictwo uzdrowiskowe stanowi integralną część systemu ochrony zdrowia i – jak stanowi przedmiotowa ustawa – ma być prowadzone w zakładach lecznictwa uzdrowiskowego zlokalizowanych w uzdrowiskach. Dlatego plany prywatyzacji tego sektora budzą obawy o to, czy te zadania, które przed uzdrowiskami jako placówkami zdrowotnymi stawia ustawodawca, będą właściwie wykonywane po ewentualnej ich prywatyzacji. Dotychczasowy przebieg działań prywatyzacyjnych dotyczący sektora usług uzdrowiskowych rodzi pytanie: Co jest nadrzędnym celem przyświecającym podejmowaniu takiego działania – ochrona zdrowia Polaków czy też sama prywatyzacja motywowana chęcią załatwienia niedoborów w finansach państwa?

Już w okresie dwudziestolecia międzywojennego Uzdrawisko Busko-Zdrój stanowiło własność państwową jako jedno z czterech uzdrowisk (Ciechocinek, Busko, Krynica, Szkoło). W 1991 r. Ministerstwo Zdrowia i Opieki Społecznej wyraziło stanowisko we wniosku skierowanym do Ministerstwa Przekształceń Własnościowych, iż celowe jest pozostawienie Uzdrawiska Busko-Zdrój w formie własności państwowej. Mocą rozporządzenia z dnia 8 października 2008 r. (Dz. U. z 2008 r. Nr 192, poz. 1186) w sprawie wykazu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego prowadzonych w formie jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, które nie będą podlegać prywatyzacji, Uzdrawisko Busko-Zdrój SA z siedzibą w Busku-Zdroju zostało wymienione na pierwszym miejscu wśród siedmiu zakładów lecznictwa uzdrowiskowego niepodlegających prywatyzacji. Z kolei w marcu 2010 r. w odpowiedzi na interpelację poselską oznajmił Pan, Panie Ministrze, iż w Ministerstwie Skarbu Państwa nie prowadzi się działań mających na celu zbycie należących do Skarbu Państwa akcji spółki Uzdrawisko Busko-Zdrój SA oraz że nie prowadzi się prac nad zmianą tego wykazu. Ponadto stwierdzono, iż spółka ta nie została przewidziana do prywatyzacji w „Planie prywatyzacji na lata 2008–2011”, przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 22 kwietnia 2008 r. i rozszerzonym w dniu 10 lutego 2009 r.

Pozostawienie Uzdrawiska Busko-Zdrój SA leży w szeroko pojętym interesie publicznym i w dalszym ciągu uzdrawisko to winno pozostawać pod kontrolą ministra skarbu państwa. Doświadczenia minionych okresów wskazują, iż uzdrawisko to pod rządami państwa rozwijało się, w okresie, gdy znajdowało się w rękach dzierżawców, popadało w ruinę. O pozytywnym wpływie utrzymania uzdrawiska jako własności Skarbu Państwa świadczy fakt, iż na przestrzeni ostatnich lat spółki uzdrawiskowe poniosły znaczne nakłady finansowe na podniesienie standardów obiektów leczniczych i urządzeń służących w sposób pośredni i bezpośredni procesom leczniczym. Nakłady te były finansowane nie tylko z wypracowanych

środków własnych spółek, ale także z dokapitalizowania ich bezpośrednio przez ministra skarbu państwa. W tym zakresie Uzdrowisko Busko-Zdrój SA zostało dekapitalizowane kwotą 6 mln zł przeznaczoną na sfinansowanie inwestycji pod nazwą „Budowa punktu żywienia przy sanatorium Marconi”. W 2011 r. spółka rozpoczęła realizację projektu pod nazwą „Budowa nowego pawilonu i modernizacja punktu żywienia Szpitala Uzdrowskiego Krystyna”, współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, którego wartość określona jest na kwotę ponad 13 mln zł. Realizowane inwestycje wraz z dotychczasowymi działaniami Zarządu Uzdrowiska Busko-Zdrój SA pozwalają na szybki rozwój tego zakładu posiadającego udoskonaloną, nowoczesną bazę leczniczą, wykorzystując unikalne wody lecznicze, wykształconą kadrę medyczną (wielu doktorów nauk medycznych). Uzdrowisko to, jako jedno z nielicznych, posiada nowoczesne zaplecze rehabilitacyjne dla dzieci.

Uzdrowisko Busko-Zdrój SA jest jednocześnie jedną z największych firm działających w branży uzdrowskiej w Polsce. Ze względu na unikalne właściwości wody siarczkowej oraz bardzo mocną markę uzdrowisko to prawdopodobnie znalazłoby bardzo szybko nabywcę w wypadku przeznaczenia go do prywatyzacji. Spółka posiada koncesję na wydobywanie wody siarczkowej, co rodzi obawy, że nabywca przedsiębiorstwa mógłby w celu ograniczenia konkurencji utrudniać innym podmiotom korzystanie z eksploatowanych zasobów. W konsekwencji straciłoby na tym kuracjusze, a tym samym określony w ustawie cel funkcjonowania uzdrowiska jako części systemu opieki zdrowotnej byłby realizowany w sposób ułomny.

Rozwój i pomyślność gospodarcza Polski, jak i województwa świętokrzyskiego, które reprezentuję jako poseł, zależy nie tylko od funkcjonowania oraz rozwoju dużych zakładów przemysłowych pozostających w rękach Skarbu Państwa. Na jakość życia składają się nie tylko: wysokość osiąganych dochodów, stan infrastruktury, stan ochrony środowiska, ale również dostępność opieki zdrowotnej. Uzdrowisko jest także największym zakładem pracy w miejscowości uzdrowskiej, jaką jest Busko-Zdrój. Jest bezdyskusyjne, iż decyzje o prywatyzacji ważnych sektorów gospodarki powinny być dokładnie przemyślane, a także poprzedzone dogłębną analizą rynku, sytuacji ekonomicznej i społecznej oraz kondycji danego przedsiębiorstwa. Z pewnością działania prywatyzacyjne nie mogą być wymuszane chęcią doraźnego łatania dziury budżetowej. Wyprzedawanie dających zatrudnienie wielu osobom, przynoszących zysk oraz realizujących ważne cele społeczne spółek Skarbu Państwa jest dużym i nieodwracalnym błędem.

W ocenie pracowników przedsiębiorstwa, jak i lokalnej społeczności, z którą w pełni się zgadzam, z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w przypadku Uzdrowiska Busko-Zdrój SA. Ewentualna prywatyzacja tego zakładu budzi obawy zarówno pośród pracowników zakładu, jak i władz powiatu gminy

Busko-Zdrój, co znalazło swój wyraz w stanowisku Rady Powiatu w Busku-Zdroju z dnia 30 grudnia 2010 r. oraz związków zawodowych działających przy uzdrowisku, w którym radni oraz pracownicy zwracają się z apelem do administracji rządowej, posłów i senatorów ziemi świętokrzyskiej, władz wojewódzkich i samorządu województwa o podjęcia działań zmierzających do utrzymania obecnego statusu Uzdrowiska Busko-Zdrój SA, zaangażowanie się w problematykę funkcjonowania uzdrowisk i ich znaczenia dla gospodarki narodowej w kontekście planowanych zamierzeń i uregulowań prawnych i w konsekwencji utrzymanie dotychczasowego statusu uzdrowiska.

Jako poseł ziemi świętokrzyskiej jestem zobowiązana do wspierania wszelkich inicjatyw mających na celu rozwój reprezentowanego przeze mnie regionu, a co za tym idzie, dobro jego mieszkańców.

Dlatego, występując w interesie wszystkich korzystających z uzdrowiska w Busku-Zdroju, jak też w trosce o mieszkańców powiatu Busko-Zdrój, mając na względzie przedstawioną powyżej argumentację, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie powody zadecydowały o podjęciu decyzji w sprawie doprowadzenia do zmiany przedmiotowej ustawy poprzez usunięcie z jej treści postanowień art. 64?

2. Czy w sektorze usług uzdrowskich zaszły jakieś zmiany, które spowodowały, że przepis o ograniczeniu prywatyzacji w tym sektorze przestał dziś mieć rację bytu?

3. Czy zmiana uormowań (uchylenie art. 64 ustawy uzdrowskiej) jest spowodowana przyszłymi planami Ministerstwa Skarbu Państwa zmierzającymi do prywatyzacji uzdrowiska w Busku-Zdroju?

Poseł Halina Olendzka

Kielce, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20165)

do ministra infrastruktury

w sprawie remontu drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk

Szanowny Panie Ministrze! Opinia publiczna, mieszkańcy, a przede wszystkim kierowcy alarmują w sprawie katastrofalnego stanu nawierzchni DK 22 na odcinku Chojnice – Czersk. Jest to odcinek praktycznie nieremontowany, ze starą nawierzchnią, w której po ustąpieniu warstwy śniegu zalegającej od początku ostatniej zimy ujawniły się bardzo liczne wyrwy i dziury w jezdni, niektóre o głębokości dochodzącej nawet do kilkudziesięciu centymetrów. Na dwóch krótkich odcinkach w okolicy miejscowości

Gutowiec, gruntownie wyremontowanych parę lat temu, nawierzchnia pozostała nieuszkodzona i jest w stanie bardzo dobrym. Niestety, nieremontowany przedmiotowy odcinek stwarza realne i bezpośrednie zagrożenie dla kierowców i pasażerów podróżujących po DK 22. Kierowcy wciąż z niecierpliwością oczekują zapowiadanej przez GDDKiA realizacji projektu pn. „Przebudowa ze wzmocnieniem nawierzchni drogi krajowej nr 22 na odcinku km 254+400 do 276+899, o długości 22,5 km na odcinku Chojnice – Czersk”, w szczególności teraz, gdy zwykły zdrowy rozsądek każe obawiać się podróżowania po drodze, na której nie tylko łatwo uszkodzić samochód, ale przede wszystkim niegwarantującej elementarnych wymogów bezpieczeństwa. W załączeniu przesyłam jedno ze zdjęć, które opublikował lokalny portal internetowy, a które może być namiastką gehenny, jaką jest jazda po DK 22 na przedmiotowym odcinku^{*)}. Rokrocznie po zimie odcinek ten, praktycznie nieprzebudowywany od czasów II wojny światowej, wygląda jak po przysłowiowym bombardowaniu – kończy się na doraźnym łataniu dziur, co i tak większych efektów nie przynosi. Potrzebna jest jak najszybsza reakcja i gruntowna przebudowa, a nie tylko gruntowne łatanie pojedynczych dziur. Pokazuje to chociażby stan nawierzchni DK 22 w okolicach Starogardu Gdańskiego, która po przebudowie i remoncie przed laty skutecznie opiera się warunkom atmosferycznych i pozwala na podróżowanie po niej w komfortie, nazwijmy go, „normalnym”, przystającym do XXI wieku i kraju aspirującego przynajmniej do nadgania innych państw europejskich w zakresie wieloletnich zaniedbań w dziedzinie infrastruktury. To, co obserwujemy na ww. odcinku DK 22, jest tego zaprzeczeniem i powoduje u mieszkańców i kierowców uczucie nie tylko gniewu, ale także wstydu.

W odpowiedzi z dnia 21 października 2010 r. podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury pana R. Stępnia na interpelację nr 17911 w sprawie planów inwestycyjnych GDDKiA w woj. pomorskim, ze szczególnym uwzględnieniem drogi krajowej nr 22 na odcinku Chojnice – Czersk i w mieście Czersk, resort informuje, że „GDDKiA podjęła starania o pozyskanie dodatkowych środków na sfinansowanie prac dodatkowych związanych z przedmiotowym zadaniem. Jak tylko środki te zostaną zabezpieczone, nie będzie to jednak możliwe w obecnej perspektywie budżetowej, prace nad projektem wykonawczym dla zadania »Przebudowa ze wzmocnieniem nawierzchni drogi krajowej nr 22 na odcinku km 254+400 do 276+899, o długości 22,5 km na odcinku Chojnice – Czersk« zostaną wznowione”.

Dowiadujemy się z niej, że koszt wykonania prac dodatkowych wynosi 165,936 tys. zł i stanowi „przeszkodę nie do przebycia” dla realizacji projektu przebudowy. Smutne to i zarazem niewiarygodne.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy GDDKiA znalazła już brakującą kwotę 165,936 tys. zł, o której powyżej, i wznowiła prace nad projektem wykonawczym dla zadania „Przebudowa ze wzmocnieniem nawierzchni drogi krajowej nr 22 na odcinku km 254+400 do 276+899, o długości 22,5 km na odcinku Chojnice – Czersk”? Jeśli nie, kiedy ww. kwota zostanie wygospodarowana i kiedy projekt zostanie wznowiony?

2. Na kiedy planowane jest rozpoczęcie realizacji projektu „Przebudowa ze wzmocnieniem nawierzchni drogi krajowej nr 22 na odcinku km 254+400 do 276+899, o długości 22,5 km na odcinku Chojnice – Czersk”?

3. Jakie są szanse na tę przebudowę i przeprowadzenie gruntownego remontu już w tym roku, a nie doraźne łatanie dziur po zimie?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20166)

do ministra infrastruktury

w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Szanowny Panie Ministrze! Społeczność województwa warmińsko-mazurskiego jest zaskoczona informacjami o wstrzymaniu środków na dalszą modernizację kluczowych dla dostępności zewnętrznej oraz wewnętrznej regionu dróg S7 oraz DK nr 16, jak również budowy południowej obwodnicy Olsztyna.

Przygotowanie inwestycji na drodze krajowej S7 jest w II fazie etapu postępowania przetargowego na roboty budowlane, poprzez wstrzymanie środków na to przedsięwzięcie zmarnuje się wysiłek włożony w jego przygotowanie. Na skutek odłożenia w czasie dofinansowania dla inwestycji na drodze krajowej S7 rozpisane już postępowanie przetargowe zostanie unieważnione. Niezrozumiałe jest wstrzymanie środków na przebudowę drogi S7, jak również odcinka DK nr 51 Olsztyn – Olsztynek, które na całej swej długości z Warszawy do Gdańska w perspektywie Euro 2012 są inwestycjami strategicznymi. Ponadto przedsięwzięcie na drodze krajowej S7 ma zapewnione dofinansowanie z funduszy europejskich w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” jako projekt podstawowy, oś priorytetowa nr 6: Drogowa i lotnicza sieć TEN-T. Odroczenie inwestycji jest niebezpieczne w kontekście trwających negocjacji między Komisją Europejską a państwami członkowskimi dotyczącymi rozkładu trans-europejskich korytarzy transportowych TEN-T.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przewidywał budowę obwodnicy Olsztyna w ciągu drogi krajowej DK nr 16, obecnie inwestycja jest na etapie wykonywania projektu budowlanego i wykonawczego. Przedsięwzięcie ma zapewnić dofinansowanie z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, DK nr 16 (na odcinku Grudziądz – Ełk) została zgłoszona przez Ministerstwo Infrastruktury do Komisji Europejskiej jako rekomendowana do umieszczenia w rozszerzonej sieci TEN-T.

W celu modernizacji drogi S7 oraz DK nr 16 oraz budowy południowej obwodnicy Olsztyna zostało już wykonanych wiele uzgodnień i prac, dlatego też fakt wykluczenia tak ważnych inwestycji dla Warmii i Mazur jest nie do przyjęcia. Województwo warmińsko-mazurskie jest jednym z najmniej rozwiniętych pod względem komunikacji regionów. Powyższe przedsięwzięcia znacząco przyczyniłyby się do rozwoju tutejszych terenów.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym nasuwa się pytanie, jakie działania zamierza Pan podjąć w celu przywrócenia środków na realizację inwestycji modernizacja drogi S7, DK nr 16 oraz budowy południowej obwodnicy Olsztyna.

Poseł Zbigniew Babalski

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20167)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie radykalnego zmniejszenia środków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Z wielu powiatowych urzędów pracy województwa podkarpackiego docierają do mnie głosy zaniepokojenia i protestu w związku z drastycznym obniżeniem środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w roku 2011.

Obniżenie o 70% kwoty środków Funduszu Pracy w porównaniu do roku 2010 wpłynie bardzo negatywnie na sytuację na rynku pracy województwa podkarpackiego, w którym stopa bezrobocia w porównaniu do innych województw w kraju wciąż utrzymuje się na wysokim poziomie i sięga 14,8%, a w powiatach słabiej rozwiniętych gospodarczo przekracza nawet 23%.

Subsydiowane formy zatrudnienia stanowią blisko 60% miejsc pracy oferowanych przez powiatowe

urzędy pracy. Z otwartego rynku pracy nadal napływa bardzo mało ofert zatrudnienia i ciągle nie widać zdecydowanych oznak korzystnych zmian w kondycji lokalnych pracodawców. Zmniejszenie środków FP spowoduje, że publiczne służby zatrudnienia nie będą mogły prowadzić skutecznych działań, głównie w przypadku grup osób będących w trudnej sytuacji na rynku pracy. Szczególnie chodzi tu o ludzi młodych, którzy zamiast zdobywać doświadczenie na stażu, trafią na bezrobocie lub od razu wyemigrują.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega zasygnalizowany problem?
2. W jaki sposób rząd zamierza osiągnąć zaplanowane na rok 2011 wskaźniki spadku stopy bezrobocia, planując na aktywizację osób bezrobotnych środki finansowe o 70% mniejsze niż w roku 2010?
3. W jaki sposób rząd zamierza zastąpić tak ograniczone w 2011 r. aktywne formy zwalczania bezrobocia?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20168)

do ministra środowiska

w sprawie negatywnej oceny NIK dotyczącej realizacji programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010”

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Najwyższa Izba Kontroli negatywnie oceniła realizację programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” wobec niskiego stopnia finansowego jego zaangażowania, tj. 55%, przed ostatnim rokiem wdrażania programu.

Pomimo uchwalenia ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010”, w której określono wysokość nakładów niezbędnych do zakończenia realizacji inwestycji w 2010 r., inwestycja nie została zakończona terminowo. Poza niewystarczającym finansowaniem realizacja programu powstała opóźnienia spowodowane były niepełnym przygotowaniem niektórych zadań do wykonania i niedostatecznym nadzorem ministra środowiska nad realizacją tej inwestycji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie jest stanowisko ministerstwa co do wniosków zawartych w ww. raporcie NIK?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu przyspieszenia realizacji „Programu budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba”?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20169)

do ministra zdrowia

w sprawie rozbieżności w interpretacji przepisów przez oddziały NFZ odnośnie do wykonywania badań cytologicznych w punktach mobilnych

Szanowna Pani Minister! W grudniu 2010 r. NZOZ Ośrodek Diagnostyczny Chorób Nowotworowych Fundacji SOS Życie od 7 lat wykonujący badania cytologiczne w mobilnym punkcie otrzymał od Podkarpackiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ pismo, w którym stwierdza się, że placówka prowadzi „nielegalne udzielanie świadczeń zdrowotnych w zakresie realizacji programu profilaktyki raka szyjki macicy (...) w mammobusie, gdzie zgodnie z księgą rejestrową (...) zarejestrowano jedynie pracownię mammograficzną”.

W Polsce pracuje kilka cytomammobusów, w których pobierany jest materiał do przesiewowych badań cytologicznych. Zdaniem NFZ to niezgodne z prawem, gdyż świadczenie może być realizowane wyłącznie w trybie ambulatoryjnym w poradni ginekologiczno-położniczej. Jednak cytomammobusy pracują, a niektóre mają kontrakt na te świadczenia.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?
2. Czy istnieją jasne przepisy dopuszczające bądź zabraniające wykonywania badań cytologicznych w mobilnych punktach?
3. Czy ministerstwo dofinansowywało zakupy cytomammobusów?
4. Dlaczego tylko w części oddziałów NFZ prowadzące badania cytologiczne mobilne gabinety zostały zakontraktowane? Z czego wynikają rozbieżności w interpretacji przepisów przez poszczególne oddziały NFZ?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20170)

do ministra zdrowia

w sprawie apelu chorych na mukowiscydozę o zwiększenie dostępu do transplantacji płuc w Polsce

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Szacuje się, że w Polsce żyje około 1200 osób chorych na mukowiscydozę. Te dane obejmują jednak tylko osoby zdiagnozowane. Tę liczbę należy więc powiększyć o chorych, u których choroby nie rozpoznano. W Polsce brakuje całościowej opieki nad chorym: nie ma pełnej refundacji leków, niezbędnych odżywek i witamin, chorzy natrafiają na trudności w dostępie do sprzętu rehabilitacyjnego. Szansą na przedłużenie życia chorych jest przeszczep płuc. Niestety, jak do tej pory, jest to operacja dostępna tylko poza granicami Polski. Koszt operacji wynosi 95 000 euro. Kwota niewyobrażalna dla polskiego chorego i jego rodziny. Stąd apel chorych na mukowiscydozę do Ministerstwa Zdrowia o poszerzenie dostępu do transplantacji płuc w Polsce oraz zapewnienie alternatywnego dostępu do refundacji zabiegów w ośrodkach zagranicznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu polepszenia całościowej opieki nad chorym oraz poszerzenia dostępu do transplantacji płuc w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20171)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji epidemiologicznej zakażeń szpitalnych w Polsce

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Według Europejskiego Centrum Zapobiegania i Kontroli Chorób 3 mln infekcji związanych ze służbą zdrowia powoduje 50 tys. zgonów. Straty finansowe

we ponoszone w ich następstwie szacuje się w Europie na 5,5 mld euro rocznie.

Polscy specjaliści nie mają wątpliwości, że w kraju na epidemiologię wielu chorób zakaźnych istotny wpływ mają również zakażenia szpitalne. Dochodzi do nich przypuszczalnie 2–3 razy częściej, niż wynikałoby to ze statystyk zgłaszalności przedstawianych przez szpitale.

Według specjalistów w polskich szpitalach nadal wykonuje się za mało posiewów w przeliczeniu na łóżko, brakuje lekarzy mikrobiologów, mamy zbyt mało laboratoriów mikrobiologicznych czynnych całą dobę, a szpitale zbyt rzadko zlecają badania mikrobiologiczne, nim przystąpią do antybiotykoterapii. Nie ma danych raportowych pozwalających na skuteczne rozpoznanie alertpatogenów obecnych w szpitalach. W samych szpitalach niewystarczający jest też poziom higieny.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo posiada aktualne szczegółowe dane dotyczące zakażeń szpitalnych w Polsce?

2. Jakie według danych ministerstwa są straty finansowe ponoszone w ich następstwie?

3. Jakie działania są podejmowane w celu ich minimalizacji?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20172)

do ministra zdrowia

**w sprawie jakości opieki stomatologicznej
w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Na przekór wskazaniom światowych organizacji zajmujących się ochroną zdrowia w Polsce z pieniędzy publicznych coraz mniej wydaje się na opiekę stomatologiczną. Od kilkunastu lat spada ranga problematyki stomatologicznej, co przyczynia się do dużego ograniczania funduszy na ten cel. Przykładem jest średnia kwota w opiece stomatologicznej przeznaczona rocznie na osobę, pokrywająca zaledwie jedną czwartą kosztu wypełnienia jednego ubytku.

Stan uzębienia mieszkańców Polski stale się pogarsza. W 2009 r. prawie 44% Polaków powyżej 65. roku życia straciło wszystkie zęby. Zły stan uzębienia Polaków wynika z kilku powodów: przedłuża się średnia długość życia, szwankuje edukacja zdrowot-

na, nierówny jest dostęp do usług medycznych, duże są również koszty uzupełnień protetycznych.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problemy?

2. Jakie będą główne kierunki polityki ministerstwa w zakresie problematyki stomatologicznej?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20173)

do ministra zdrowia

**w sprawie konsekwencji wynikających
z emigracji personelu medycznego**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Z danych OECD wynika, że liczba lekarzy i pielęgniarek w przeliczeniu na 1000 mieszkańców w Europie w większości krajów jest niewystarczająca do zaspokojenia potrzeb rodzimych rynków medycznych.

Liczba pracowników ochrony zdrowia w Polsce na 1000 mieszkańców jest jedną z niższych w Europie, ale ważniejszy wydaje się fakt, że stale maleje. Nadmierny odpływ personelu medycznego może mieć negatywny wpływ na funkcjonowanie systemu ochrony zdrowia także ze względu na pogarszającą się niekorzystną strukturę demograficzną w tej grupie zawodowej.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo monitoruje migrację polskich lekarzy, pielęgniarek i położnych po przystąpieniu Polski do Unii Europejskiej? Jaki procent aktywnych zawodowo lekarzy, pielęgniarek i położnych wystąpił o zaświadczenia niezbędne do zatrudnienia poza granicami kraju w ciągu sześciu lat od przystąpienia Polski do UE?

2. Czy ministerstwo dysponuje długoterminowymi prognozami struktury demograficznej w tej grupie zawodowej oraz skutków migracji personelu medycznego dla systemu ochrony zdrowia w Polsce?

3. Jakie działania podejmuje ministerstwo w celu przeciwdziałania migracji lekarzy i pielęgniarek?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20174)

do ministra zdrowia

**w sprawie jakości medycznych laboratoriów
diagnostycznych**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Z kontroli przeprowadzonej przez Krajową Izbę Diagnostów Laboratoryjnych wynika, że co trzecie laboratorium diagnostyczne w Polsce pracuje niezgodnie z wymogami prawa. Laboratoria nie zatrudniają wykwalifikowanego personelu medycznego, oszczędzają na pracownikach, w tym kadrze kierowniczej, nie prowadzą dokumentacji. Umowy z diagnostami podpisują tylko na czas rejestracji zakładu przez wojewodę. Wyniki nie są autoryzowane, a transport materiału biologicznego nie spełnia wymogów bezpieczeństwa.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problem?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu podniesienia jakości medycznych laboratoriów diagnostycznych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20175)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji osób cierpiących
na choroby rzadkie**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Według dostępnych szacunków w Polsce występuje 300 chorób rzadkich. Cierpi na nie ok. 1,3 mln pacjentów. Choroby ultrarządki dotyczą 1000 osób. Wszystkie te osoby oprócz schorzenia podstawowego mają wiele innych problemów zdrowotnych będących pochodną choroby. Specjaliści podkreślają, że w Polsce trzeba stworzyć kompleksowy system opieki nad osobami cierpiącymi na choroby rzadkie oraz ich bliskimi – od diagnostyki, przez terapię i rehabilitację, po pomoc socjalną

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dostrzega problemy osób cierpiących na choroby rzadkie? Jakie działania są podejmowane na ich rzecz?

2. Jakie będą główne kierunki polityki ministerstwa w zakresie terapii i opieki nad osobami z tymi chorobami w najbliższym czasie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20176)

do ministra zdrowia

**w sprawie wdrożenia narodowego planu
przeciwdziałania chorobom rzadkim**

Szanowna Pani Minister! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o podjęcie działań w przedstawionej poniżej sprawie.

Unia Europejska zobowiązuje kraje członkowskie do wdrożenia narodowych planów przeciwdziałania chorobom rzadkim przed upływem 2013 r. Polska jest obecnie jednym z nielicznych krajów UE, które nie mają narodowego planu dotyczącego chorób rzadkich. Schorzenia te nie znalazły się w „Narodowym programie zdrowia na lata 2007–2015”.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Kiedy plan przeciwdziałania chorobom rzadkim zostanie wdrożony?
2. Na jakim etapie jest jego przygotowanie?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20177)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie sprzedaży w polskich sklepach
skażonego dioksynami mięsa**

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199, z późn. zm.), proszę o przedstawienie informacji w poniższej sprawie.

Część skażonej dioksynami wieprzowiny, świń oprawionych przez rzeźnię w niemieckim kraju związkowym Saksonia-Anhalt, sprzedano do Polski i Czech, jak poinformował tamtejszy rząd krajowy.

Okolo 1,5 tony wieprzowiny, która mogła być skażona dioksynami, trafiło do sprzedaży w jednym z supermarketów na Śląsku na początku stycznia br.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy możliwe jest, by skażone mięso trafiło również do innych punktów sprzedaży w kraju?

2. Czy od momentu ujawnienia skandalu ze skażoną paszą w Niemczech zarządzono dodatkowe badania mięsa, które trafiło do Polski z tych części landów, co do których zachodzi podejrzenie, że mięso z nich pochodzące może być skażone?

3. Jakie inne działania zostały podjęte w celu minimalizacji zagrożenia dla polskich konsumentów?

Z poważaniem

Posel Kazimierz Moskal

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20178)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie art. 17 ustawy o świadczeniach rodzinnych

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego napływają skargi osób, które znalazły się w trudnej sytuacji materialnej wynikającej z ciężkiej i przewlekłej choroby współmałżonka wymagającego permanentnej opieki. Stan taki wymaga wydatkowania sporych kwot na leki i leczenie, poświęcenia całego posiadanego czasu na opiekę, jednocześnie nie pozwalając na kontynuowanie zatrudnienia. Niewielkim zasobem pomocowym dla takich osób może być zasiłek pielęgnacyjny. Wypłacanie tegoż jednak blokowane jest przez art. 17 § 5 ust 2a: „świadczenia pielęgnacyjne nie przysługują, jeżeli: osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim” (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992). W praktyce oznacza to, iż aby uzyskać świadczenie pielęgnacyjne, należy rozwiązać małżeństwo.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy prawidłowa jest interpretacja wymienionego zapisu, według której świadczenie pielęgnacyjne nie należy się osobom pozostającym z związku małżeńskim?

2. Jakie działania podejmie Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, by uregulować tak antyrodzinny zapis i pozwolić osobom pozostającym w związkach małżeńskich na uzyskiwanie świadczeń pielęgnacyjnych?

Z poważaniem

Posel Jan Religa

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20179)

do ministra finansów

w sprawie wzrostu cen produktów w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! Według doniesień Banku Światowego oraz Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) w najbliższym dziesięcioleciu będzie obserwowany wzrost cen żywności. Prognozy nie są optymistyczne, ponieważ ceny zbóż mają wzrosnąć o 15–40%, oleje o ponad 40%, natomiast nabiał o 15–45%. Sytuacja ta może dotknąć cały rynek światowy, gdyż już w chwili obecnej ceny w Polsce są zależne od powodzi w Australii czy Brazylii. Trzy lata temu wzrost cen spowodowany był suszą w Australii, a więc każda klęska żywiołowa dotykająca kraje ze wszystkich kontynentów może negatywnie odbić się na państwach całego globu.

Podobna sytuacja dotyczy rynku paliw. Porównując ceny benzyny w zestawieniu z realną siłą nabywczą naszych portfeli, za benzynę Polacy płacą o wiele drożej niż mieszkańcy zachodniej Europy. Wysoka cena paliwa odbija się także na cenach produktów znajdujących się w sklepach, ponieważ dostawcy często przenoszą koszty transportu na odbiorcę towaru. Obecnie cena benzyny w wielu miastach w Polsce przekracza już 5 zł za litr, a nie zanosi się na to, by w ciągu najbliższych miesięcy jej cena miała się ustabilizować.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podejmie rząd, by ceny żywności w kraju w najbliższym dziesięcioleciu drastycznie nie wzrosły?

2. Czy możliwa jest w najbliższym czasie stabilizacja cen zarówno żywności, jak i paliwa?

3. W jaki sposób Ministerstwo Finansów chroni polskich konsumentów przed skutkami działań zewnętrznych, spoza kraju?

Z poważaniem

Posel Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20180)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie sytuacji powodziowej w Polsce

Szanowny Panie Ministrze! W ciągu ostatnich tygodni sytuacja pogodowa w Polsce znacznie się zmieniła, temperatura wzrosła o kilkanaście stopni, a

śnieg zastąpiły kałuże i błoto pośniegowe. Na rzekach od kilku dni pracują lodolamacze, aby rozkruszyć grubą warstwę lodu i nie dopuścić do wystąpienia rzek z brzegów. Mimo to w województwie kujawsko-pomorskim wojewoda ogłosiła stan pogotowia powodziowego dla gmin nadwiślańskich województwa kujawsko-pomorskiego.

Sytuacja w tym regionie nie wygląda najlepiej: dopływy Wisły i wody gruntowe zalewają ulice i piwnice. We Włocławku zalane zostały ogrody działkowe, a w powiecie toruńskim drogi pod miastem. Rowy melioracyjne są niedrożne, a woda rozlewa się po polach i łąkach. Rzeka Brda w Bydgoszczy podchodzi miejscami pod chodniki, a w jednej z podbydgoskich miejscowości woda spłynęła z pól i zalała kilkanaście posesji.

W całym kraju warunki są trudne, a ludzie obawiają się wielkiej wody, która może zniszczyć dorobek ich życia. Mimo że w ostatnich latach powódzie zdarzają się dość często, regularnie i częściej niż raz w roku, to warunki bezpieczeństwa mieszkańców terenów zagrożonych powodzią są niewystarczające, a działania władz kraju w tym zakresie nie poprawiają sytuacji, gdyż powódzie wciąż są zagrożeniem dla wielu tysięcy Polaków.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania obecnie podejmie rząd, aby nie dopuścić do kolejnych powodzi, tym razem spowodowanych nagłym wzrostem temperatury?

2. Dlaczego wciąż się powtarza trudna sytuacja mieszkańców terenów zalewowych, a oni sami wciąż muszą się martwić o siebie, swoje rodziny i dobytek?

3. Czy skuteczne działania przeciwpowodziowe zostaną podjęte jeszcze w tym roku, tak aby nie dopuścić do powodzi, jaka nastąpiła w zeszłym roku w okresie letnim?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20181)

do ministra środowiska

w sprawie wpływu chlorku sodu używanego przez drogowców na środowisko naturalne

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy wpływu solanki stosowanej przez drogowców na środowisko naturalne. W niektórych polskich miastach do odśnieżania używa się jedynie łopat i pługów, lecz w większości do utrzymania czystości używane są przede wszystkim środki chemiczne. W krajach skandynawskich chlorek sodu zastę-

powany jest żwirem lub piaskiem. Tym sposobem państwa te zmniejszają degradację środowiska.

Każdego roku media donoszą o zwiększającej się ilości usychających drzew i krzewów z powodu nadmiernego zakwaszenia gleby. Sól, poprzez roztopy, wnika w głąb ziemi, następnie spływa do kanalizacji, a później do rzek, w których środowisko staje się bardziej ubogie. Coraz większa ilość chlorku sodu nie jest także bez znaczenia dla flory i fauny. Solanka zmienia strukturę gleby, przez co blokuje przyswajalność składników mineralnych. Utrudnia również roślinom pobieranie wody, co powoduje ich obumieranie. Ponadto zwierzęta mają tendencję do zlizywania soli z nawierzchni jezdni, co często kończy się niebezpiecznymi kolizjami z nadjeżdżającymi pojazdami. Zwierzęta te stwarzają zagrożenie same dla siebie i dla ludzi.

Oprócz zastępowania soli piaskiem lub żwirem w celu zmniejszenia ilości używania szkodliwego chlorku sodu możliwe jest także stosowanie chlorku wapnia wymieszanego z substancjami utrzymującymi prawidłowe zakwaszenie gleby lub pochodnych kwasów octowego i mrówkowego. Nie jest to tania inwestycja, ale lepsza dla naszego środowiska, o które powinniśmy lepiej zadbać.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy podejmowane są jakiegokolwiek kroki w celu ograniczenia stosowania szkodliwego chlorku sodu powszechnie używanego przez służby drogowe?

2. Dlaczego nie można zrezygnować z chlorku sodu i zastąpić go nową ekologiczną solą drogową testowaną w latach 2009–2010 na polskich drogach?

3. Czy zatrudnienie osób bezrobotnych lub więźniów w ramach resocjalizacji nie byłoby lepszym rozwiązaniem problemu odśnieżania?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20182)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie egzekucji ze świadczeń emerytalnych i rentowych

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani ze sprawą, która dotyka coraz większą liczbę emerytów i rencistów, a mianowicie przymusowej egzekucji komorniczej z otrzymywanych świadczeń emerytalnych i rentowych.

Rozwój firm udzielających niewielkich kredytów konsumenckich w ostatnich latach spowodował wiele z tym związanych problemów. Choć szeroka oferta

służy teoretycznie lepszemu, korzystniejszemu wyborowi, to jednak niejednokrotnie osoby starsze zawierają umowy z firmami, które proponują bardzo niekorzystne warunki dla klientów. Zajmują się tym parafinansowe podmioty gospodarcze. Otrzymanie pożyczek jest bardzo łatwe. Poza dokumentem tożsamości oraz potwierdzeniem otrzymywania emerytury lub renty zbędne są inne dokumenty, jak chociażby potwierdzające wysokość posiadanych zobowiązań. W wielu przypadkach wielkość pożyczek znacznie przekracza możliwości płatnicze kredytobiorców. Najczęściej miesięczna rata kredytu przekracza ilość środków, jakie ma do dyspozycji emeryt lub rencista po odliczeniu stałych kosztów utrzymania. Niepodałanie zobowiązaniom przez kredytobiorców powoduje zaciąganie kolejnych zobowiązań u konkurencyjnych podmiotów. Kolejne zadłużanie nie powoduje jednak poprawy sytuacji kredytobiorcy. Udzielane pożyczki najczęściej obciążone są umownymi odsetkami na poziomie maksymalnie dopuszczalnym (czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP). Powoduje to, że kredytobiorca wpada w pętlę kredytową. W konsekwencji dochodzi do przymusowej egzekucji zobowiązania, najczęściej z otrzymywanego świadczenia emerytalnego lub rentowego jako jedyne źródła dochodu.

Zgodnie z ustawą o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w przypadku „zwykłych” należności wynikających z tytułów wykonawczych zając można do 50% najniższej emerytury lub renty (art. 141 ust. 1 ww. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r., t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227). Ochronie podlega zatem kwota ok. 350 zł w przypadku rencisty całkowicie niezdolnego do pracy oraz ok. 270 zł w przypadku częściowej niezdolności do pracy. Emeryt może natomiast liczyć na otrzymanie 423 zł z zajętej emerytury.

Niezrozumiałe jest dla mnie utrzymywanie rozwiązań prawnych, które nakazują żyć za 300 zł miesięcznie. Jest to kwota, która nie zapewnia minimum socjalnego emeryta. Wręcz przeciwnie, środki te w żadnym stopniu nie mogą zaspokoić podstawowych potrzeb dłużnika – emeryta. W mojej ocenie państwo polskie nie powinno świadomie utrzymywać stanu doprowadzającego do wykluczenia społecznego ogromnej rzeszy swoich obywateli, którzy często bez swojej winy, z powodu braku właściwego rozeznania, popadli w problemy finansowe.

Przedstawiona regulacja jest tym bardziej niesłuszna, że rażąco odbiega na niekorzyść od regulacji Kodeksu pracy w tym zakresie. W przypadku egzekucji z wynagrodzenia za pracę nie podlega zajęciu kwota najniższego wynagrodzenia (ok. 1000 zł netto). Wobec powyższego pracownik jest w dużo większym stopniu chroniony niż emeryt lub rencista. Jest to niezrozumiałe z kilku względów.

Przed wszystkim wskazać należy, że pracownik jako osoba zdolna do pracy, młodsza ma szansę na osiągnięcie dodatkowego dochodu czy chociażby lepszego gospodarowania środkami, które otrzymuje po

potrąceniu. Emeryt lub rencista ze względu na wiek i zdrowie nie ma możliwości na osiągnięcie dodatkowego dochodu, a poza tym w większym stopniu środki wydatkuje na leki i opiekę medyczną.

Po wtóre, przy ocenie obecnej regulacji nie można pominąć również faktu, że zwiększenie ochrony emerytów i rencistów nie spowoduje ograniczenia skuteczności egzekucji. Przyznawane im świadczenia mają najczęściej charakter bezterminowy, a więc wydłużyłyby się jedynie czas całkowitego zaspokojenie wierzyciela. W przypadku emerytów czy rencistów w zasadzie nie ma obawy „ucieczki” z przysługującą mu wierzytelnością. Dłużnik – emeryt pomimo zajęcia świadczenia nie zostanie pozbawiony praw czy też nie zrezygnuje z niego. Przeciwnie jest natomiast w przypadku pracownika, który w każdej chwili sam może zrezygnować z pracy czy też może być zwolniony. To z tych względów zasadna jest jak najszybsza egzekucja, ale tylko względem pracownika.

Mając na względzie powyższe, uprzejmie proszę o odpowiedź:

1. Czy prowadzone są w ministerstwie prace nad zmianą ww. przepisów?

2. Ile osób uprawnionych do świadczenia emerytalnego lub rentowego ma zajęte świadczenia na poziomie maksymalnym, tj. do wysokości połowy najniższego świadczenia?

3. Dlaczego w większym stopniu ochronie przed zajęciem komorniczym podlega wynagrodzenie za pracę niż emerytura lub renta?

4. Jakie argumenty przemawiają za tak restrykcyjnymi przepisami dotyczącymi emerytów i rencistów, jeśli nie kwestia skuteczności egzekucji, która nie uległaby osłabieniu w przypadku zwiększenia ochrony przysługujących im świadczeń?

Będę zobowiązany za szczegółowe odpowiedź w zakresie ww. kwestii.

Poseł Sławomir Worach

Łódź, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20183)

do ministra zdrowia

**w sprawie działalności firm
odszkodowawczych na terenie publicznych
ZOZ**

Szanowna Pani Minister! Interpelacja dotyczy prowadzenia przez personel lekarski i pielęgniarski na terenie publicznych ZOZ działalności agencyjnej, reklamowej i marketingowej oraz rozpowszechniania danych osobowych pacjentów w imieniu firm zajmujących się uzyskiwaniem odszkodowań na rzecz ofiar wypadków komunikacyjnych. Zwracam się do Pani z problemem coraz częściej sygnalizowanym mi przez

obywateli i pojawiającym się w mediach, dotyczącym nagabywania ofiar wypadków komunikacyjnych i ich rodzin, na terenie szpitali oraz innych zakładów opieki zdrowotnej, przez przedstawicieli firm wyspecjalizowanych w uzyskiwaniu zadośćuczynień i odszkodowań. Powyższa praktyka jest niestety także często wykonywana przez zatrudnionych w powyższych placówkach personel lekarski oraz pielęgniarski. Na terenie placówek publicznej służby zdrowia często znajdują się również ogłoszenia reklamowe i ulotki firm trudniących się uzyskiwaniem odszkodowań na rzecz ofiar wypadków komunikacyjnych i ich rodzin. Powyższe oferty współpracy często są kierowane do osób będących w ciężkim stanie zdrowia oraz do ich rodzin, które będąc w złym stanie psychicznym, są szczególnie podatne na tego rodzaju działania marketingowe i reklamowe. Wspomniane wyżej firmy często działają w sposób nieetyczny, ze szkodą dla interesów swoich klientów (na przykład poprzez zawieranie z podmiotami odpowiedzialnymi za szkody wyrządzone wypadkiem niekorzystnych ugod lub pobieranie wygórowanych prowizji za swoje usługi).

Niejednokrotnie zdarza się również, iż personel medyczny, w zamian za podpisanie umowy ze wskazaną firmą odszkodowawczą, obiecuje lepszą opiekę medyczną nad poszkodowanym. Innym problem, również często zgłaszanym podczas dyżurów poselskich przez obywateli, jest kwestia handlu danymi osobowymi pacjentów przez personel placówek medycznych, w których są oni leczeni. Firmy wchodzące w posiadanie takich danych następnie dzwonią albo kontaktują się osobiście z ofiarami wypadków lub z ich rodzinami, nakłaniając je jednocześnie do podjęcia z nimi współpracy.

W związku z powyższym uprzejmie zapytuję:

1. Czy kwestia dostępu przedstawicieli firm odszkodowawczych do pacjentów i ich rodzin w czasie pobytu na terenie zakładów opieki zdrowotnej oraz do danych osobowych tychże osób jest uregulowana ustawowo, a w razie braku takiej regulacji czy Ministerstwo Zdrowia planuje wprowadzić stosowne unormowania w tym zakresie, mające na celu uniemożliwienie lub przynajmniej uregulowanie prowadzenia takiej działalności na terenie ZOZ-ów?

2. Czy trudnienie się przez pracowników zakładów opieki zdrowotnej, w szczególności lekarzy i pielęgniarki, wyżej opisaną działalnością jest zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, w szczególności z ustawą z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentyisty (Dz. U. z 1997 r. Nr 28, poz. 152, z późn. zm.) oraz ustawą z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417)?

3. Czy w przypadku lekarzy tego rodzaju działalność, w szczególności uzależnienie poziomu i zakresu świadczonych usług medycznych od zawarcia umowy z firmą odszkodowawczą, nie stanowi nadużywania zajmowanego przez nich stanowiska i nie narusza zasad etycznych wykonywanego zawodu?

4. Czy opisana w niniejszej interpelacji działalność personelu medycznego oraz osób współpracujących z firmami odszkodowawczymi, prowadzona na terenie zakładów opieki zdrowotnej, stanowiąca w swojej istocie rodzaj działalności agencyjnej, jest w obecnym stanie prawnym dozwolona i czy w związku z powyższym Ministerstwo Zdrowia prowadzi prace legislacyjne mające na celu wprowadzenie wyraźnego zakazu lub ograniczenia takiej działalności?

5. Czy na terenie zakładów opieki zdrowotnej dozwolone jest prowadzenie działalności marketingowej i reklamowej, polegającej przykładowo na kolportowaniu ulotek i rozwieszaniu ogłoszeń firm, których przedmiotem działalności jest uzyskiwanie odszkodowań na rzecz ofiar wypadków komunikacyjnych i ich rodzin? Czy Ministerstwo Zdrowia prowadzi prace mające na celu uregulowanie i wyeliminowanie bądź ograniczenie powyższej praktyki?

Będę zobowiązany za szczegółową informację w ww. zakresie.

Poseł Sławomir Worach

Łódź, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20184)

do ministra infrastruktury

w sprawie zagrożenia, jakie stwarzają reklamy ledowe na skrzyżowaniu dróg

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie zagrożenia, jakie stwarzają reklamy ledowe na skrzyżowaniach dróg.

Reklamy ledowe wyrastają na ulicach naszych miast jak grzyby po deszczu i wielu kierowcom dają się we znaki. Coraz częściej kierowcy narzekają na zbyt duże natężenie światła czy zbyt jaskrawe kolory takich reklam. Problem znany jest również policjantom. Zdarza się, że dojeżdżając do skrzyżowania, czekając na zmianę światła, kierowca jest oślepiony reklamą ledową i zdezorientowany. Zamiast koncentrować się na prowadzeniu pojazdu, jego uwagę przyciąga wielki, świecący, kolorowy billboard.

Nie bez powodu są w polskim prawie normy, które dokładnie określają, jak powinna być oświetlona i oznakowana droga, bo ma to wpływ na bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Dynamiczne reklamy nie tylko przeszkadzają, ale mogą być wręcz niebezpieczne dla kierowców, bo często są źle ustawione, maksymalnie podkreślone, tak aby były widoczne z odległości kilometra. Mimo tego, że nie są w pasie drogowym, i tak oddziałują na kierowców i pieszych, a w tej sytuacji miejski zarząd dróg jest bezradny, ponieważ nie ma podstaw prawnych, aby reagować na ich uciążliwość. Należałoby więc wprowadzić takie

rozwiązania prawne, żeby reklamy ledowe nie były aż tak uciążliwe.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Czy ministerstwo zauważa opisany powyżej problem migających reklam, które mogą być przyczyną wypadków drogowych, i czy rozważa wprowadzenie takiego ograniczenia prawnego, żeby reklamy ledowe nie były tak bardzo uciążliwe dla kierowców?

Z poważaniem

Poseł Jadwiga Wiśniewska

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20185)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie pominięcia przedstawicieli
polskiej mniejszości na Litwie przy wyborze
przewodniczących w samorządowych
komisjach wyborczych**

Uchwałą Sejmu Republiki Litewskiej z dnia 28 września 2010 r. wybory samorządowe w tym kraju zostały wyznaczone na 27 lutego 2011 r. Akcja Wyborcza Polaków na Litwie wystawi 430 kandydatów na 11 listach, w tym po raz pierwszy w rejonach jezioroskim i malackim, a także w Druskiennikach i Wisagini. Kandydaci AWPL do samorządu i wszyscy działacze tej partii polskiej mniejszości mają świadomość, że od wyników w tych wyborach w znacznej mierze zależy przyszłość Wileńszczyzny i los mieszkających tam Polaków.

Jednak Litwini już podjęli działania formalne, które spowodują, że Polacy nie będą mieli możliwości efektywnej kontroli wyników wyborów na poziomie komisji rejonowych. 15 grudnia 2010 r. miało miejsce posiedzenie Głównej Komisji Wyborczej, która wyłoniła przewodniczących samorządowych komisji wyborczych spośród przedstawicieli partii politycznych, które mają swoich przedstawicieli w samorządach, a także spośród przedstawicieli dyrektorów administracji samorządu. Spośród kandydatów, których zgłosiła AWPL, żaden nie został wybrany przewodniczącym komisji, choć w ostatnich wyborach samorządowych na listy polskiej mniejszości oddało swoje głosy 8,4% wyborców, wybierając 53 polskich radnych. Warto podkreślić, że nawet w rejonie sołecznikiem, gdzie w ostatnich wyborach Polacy uzyskali 20 na 25 mandatów, przewodniczącym komisji został przedstawiciel jednej z partii litewskich.

W liście, który 20 grudnia 2010 r. Stefan Świątkowski, przedstawiciel AWPL w Głównej Komisji Wyborczej, wystosował do Zenonasa Vaigauskasa,

przewodniczącego GKW, czytamy, że nie udzielono mu informacji o listach kandydatów zaproponowanych przez partię do samorządowych komisji wyborczych i odmówiono możliwości udziału w ich omawianiu, co przewiduje art. 37 ustawy Republiki Litewskiej o wyborach do rad samorządowych.

Przedstawiciel AWPL twierdzi, że członkowie GKW rozpatrzyli otrzymane propozycje i doszli do porozumienia w sprawie przewodniczących 58 samorządowych komisji wyborczych. „Z. Vaigauskas zaproponował głosowanie w sprawie zatwierdzenia przewodniczących 58 samorządowych komisji wyborczych, chociaż nie były wymienione nawet ich nazwiska, nie było ich omawiania, nie powiedziano, dlaczego zostały odrzucone inne kandydatury, w czym lepsze były osoby proponowane na stanowiska przewodniczących. Nie było głosowania w sprawie przewodniczących poszczególnych komisji. Głosowano ogólnie na wszystkich.” – czytamy w liście Świątkowskiego.

Jest on zdania, że „trudno uznać decyzję GKW w sprawie zatwierdzenia przewodniczących komisji za zgodną z prawem i uzasadnioną pod względem moralnym, ponieważ na przewodniczących zostali zatwierdzeni przedstawiciele tylko sześciu partii i jeden przedstawiciel dyrektora administracji samorządu (...) Szczególnie trudno zrozumieć, dlaczego Związkowi Ojczyzny – Litewskim Chrześcijańskim Demokratom przyznano aż 20 stanowisk przewodniczących, tj. trzecią część”. Świątkowski zauważa na koniec, że AWPL „na stanowiska przewodniczących samorządowych komisji wyborczych zaproponowała bardzo poważnych kandydatów (którzy pracowali jako przewodniczący, wiceprzewodniczący samorządowych komisji wyborczych pięć razy z rzędu), Główna Komisja Wyborcza na stanowiska przewodniczących nie mianowała żadnego z przedstawicieli AWPL”.

W związku z powyższym mam następujące pytania:

— Czy Pan Minister zna ten incydent, jak go ocenia i czy starał się jakoś interweniować w tej sprawie?

— Czy Pan Minister podziela zdanie przedstawiciela AWPL w Głównej Komisji Wyborczej, że mogło mieć miejsce złamanie zapisów ustawy Republiki Litewskiej o wyborach do rad samorządowych?

— Czy MSZ monitoruje sytuację przedwyborczą na Litwie i czy odnotowało jakieś inne incydenty (wypowiedzi polityków, artykuły itp.) wymierzone w polską mniejszość lub dyskredytujące Akcję Wyborczą Polaków na Litwie?

— Czy i jak polskie MSZ zamierza monitorować sytuację, aby podczas tych wyborów nie popełniono nieprawidłowości wyborczych na niekorzyść AWPL?

Z poważaniem

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20186)

do ministra gospodarki

**w sprawie planowanej prywatyzacji
ENEA SA**

Szanowny Panie Premierze! Rząd nadal podtrzymuje propozycje prywatyzacji ENEA SA.

Podobnie jak związki zawodowe reprezentujące to przedsiębiorstwo uważam, że jest to utrata kontroli państwa nad spółką z branży energetycznej, która ma wpływ na gospodarkę oraz zabezpieczenie ludności.

Biorąc pod uwagę odpowiedzialność Pana Premiera za funkcjonowanie polskiej energetyki, uprzejmie proszę o informacje: Czy podejmie Pan działania, aby nie dopuścić do sprzedaży ENEA SA firmie francuskiej, która jest przedsiębiorstwem państwowym?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20187)

do ministra gospodarki

w sprawie zmian cen gazu

Szanowny Panie Premierze! Gdy we wrześniu 2010 r. zadawałem pytanie na posiedzeniu Sejmu o podstawę podwyżki cen gazu od 1 października roku ubiegłego, przedstawiciel rządu stwierdził, że podwyżka była uzasadniona.

Było to wyraźne mijanie się z prawdą, gdyż w tym czasie wartość dolara w stosunku do złotego się obniżyła, co potwierdza uzyskany zysk przez PGNiG za 2010 r. ok. 2 mld zł, co jest najwyższą kwotą w historii spółki.

Swoją pomyłkę spółka skorygowała, obniżając okresowo cenę gazu od 1 stycznia 2011 r. Problemem jest jednak brak właściwej kontroli cen ze strony Urzędu Regulacji Energetyki.

W związku z tym proszę o informacje: Jakie działania podejmie Pan Premier, aby zwiększyć kontrolę cen stosowaną przez PGNiG?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Stec

Oborniki, dnia 5 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20188)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie podatku VAT od abonamentów
medycznych**

Szanowny Panie Premierze! W związku z nowelizacją ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług od 1 stycznia 2011 r. zmianie uległ sposób definiowania usług zwolnionych z tego podatku. Dotychczas zwolnione z opodatkowania były świadczenia definiowane jako „usługi w zakresie ochrony zdrowia i opieki społecznej, w wyjątkiem usług weterynaryjnych (PKWiU 85.2)”, klasyfikowane w Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU) z 1997 r. pod kodem ex 85. W praktyce wielu przedsiębiorców nabywa odpłatnie pakiety medyczne od zakładów opieki zdrowotnej, udostępniając je nieodpłatnie, odpłatnie lub częściowo odpłatnie pracownikom, współpracownikom oraz członkom ich rodzin. Tego typu działanie ma istotne znaczenie zarówno dla pracodawców (np. jest dodatkowym elementem stanowiącym o atrakcyjności danej oferty pracy), pracowników (poprzez m.in. stałą opiekę medyczną), przedsiębiorców – prywatnych zakładów opieki zdrowotnej (m.in. rozwój rynku opieki medycznej), a także Skarb Państwa (z jednej strony wzrost dochodów budżetowych wynikających z podatków płaconych przez wskazanych przedsiębiorców, z drugiej strony odciążenie prywatnej służby zdrowia, która boryka się z istotnymi problemami finansowymi).

Dotychczas tego typu działanie, w przypadku przekazania nieodpłatnego na rzecz pracowników, członków ich rodzin etc., nie było uznawane za czynność podlegającą przepisom o VAT ze względu na brak prawa do obniżenia należnego podatku o wartość podatku naliczonego (z uwagi na brak podatku naliczonego na fakturze dokumentującej zakup przekazywanej usługi). Natomiast w przypadku pełnej lub częściowej odpłatności pracownika (współpracownika) za postawiony mu przez pracodawcę pakiet medyczny, co do zasady, stosowane było zwolnienie z opodatkowania.

Od 1 stycznia 2011 r. zwolnienie obejmuje m.in. „usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej”. Wynika to z art. 43 ust. 1 pkt 18 ustawy o podatku od towarów i usług. Ponadto w Sejmie został złożony projekt ustawy z 22 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy Prawo o miarach. Przewiduje on zmianę dotychczasowej treści art. 8 ust. 2 ustawy o podatku od towarów i usług. W wyniku planowanej zmiany przestanie mieć znaczenie kwestia istnienia prawa do obniżenia podatku należnego o wartość podatku naliczonego przy nabyciu towa-

rów lub usług związanych z przekazywanymi nieodpłatnie usługami.

W związku z powyższym powstały wątpliwości, czy dotychczas stosowany schemat traktowania dla celów podatku od towarów i usług przekazywania oraz odsprzedawania usług medycznych (pakietów medycznych) może być kontynuowany bez obciążania tej czynności podatkiem VAT w aktualnym stanie prawnym oraz w stanie prawnym po wejściu w życie planowanych zmian w ustawie o podatku od towarów i usług.

W powyższej sytuacji zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy w aktualnym stanie prawnym nieodpłatne przekazywanie przez pracodawców pakietów medycznych pracownikom, ich rodzinom etc., jeżeli pracodawca nie miał prawa do odliczenia podatku naliczonego od podatku należnego przy nabyciu tej usługi, jest czynnością niepodlegającą przepisom ustawy o podatku od towarów i usług?

2. Czy w aktualnym stanie prawnym odsprzedaż pakietów medycznych zakupionych od zakładów opieki zdrowotnej w sytuacji, w której wykonawcą usługi będzie ten zakład, jest czynnością objętą zwolnieniem z opodatkowania podatkiem od towarów i usług?

3. Czy po wejściu w życie planowanej nowelizacji treści art. 8 ust. 2 (w treści przedstawionej w projekcie ustawy) pracodawca będzie obowiązany opodatkować nieodpłatne przekazanie świadczeń medycznych, stosując stawkę podstawową, zwolnienie z opodatkowania, czy też pozostanie to czynnością niepodlegającą opodatkowaniu lub zwolnieniu z podatku od towarów i usług?

4. Czy minister finansów przewiduje wydanie interpretacji ogólnej prawa podatkowego w zakresie zgłoszonych powyżej wątpliwości?

Z poważaniem

Poseł Romuald Ajchler

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20189)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie propozycji dotyczących
składki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! Obecnie składka zdrowotna wynosi 9% dochodów, z czego aż 7,75% odliczane jest od podatku. Czyli tak naprawdę składka zdrowotna zabiera nam 1,25% dochodu. Tymczasem Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej zapowiedziało likwidację składki zdrowotnej. Zamiast tego

leczenie Polaków finansowane byłoby z podatków. Ministerstwo argumentuje, że ściąganie składki zdrowotnej jest drogie, a jego propozycja byłaby znacznym uproszczeniem obecnego systemu. Ministerstwo nie wyjaśnia, co stałoby się z częścią składki, która nie jest odliczana od podatku. Jednak proponowane rozwiązanie oznaczałoby brak możliwości odliczenia składki zdrowotnej od podatku. Takie uproszczenie byłoby nazwaniem rzeczy po imieniu. Problem jednak w tym, że wspomniane przez ministra „płacenie przyzwoitych podatków” oznacza ich znaczne podwyższenie. Mogłoby się okazać – jeśli cała składka zamieniłaby się w nowy podatek – że od naszych dochodów zamiast 19 i 32% trafiałoby do budżetu znacznie więcej.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy ministerstwo zamierza zlikwidować składkę zdrowotną?

2. Jeśli tak, to kiedy?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20190)

do ministra obrony narodowej

w sprawie Narodowych Sił Rezerwowych

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że zasady naboru do Narodowych Sił Rezerwowych nie sprawdziły się. Formacja ta miała liczyć w sumie 20 tys. osób powoływanych w pokojowych warunkach na 30-dniowe ćwiczenia raz do roku. Rozpoczęty na początku 2010 r. nabór zakładał przyjęcie do końca ub.r. 10 tys. ochotników. Złożono, co prawda, nieco ponad 7 tys. wniosków, lecz z różnych powodów podpisano jedynie 3 tys. kontraktów. Ponieważ proponowane warunki, w tym 80 zł za jeden dzień ćwiczeń, okazały się mało kuszące, MON został zmuszony do zmiany zasad. Otóż, służba w NSR będzie warunkiem koniecznym do odbywania zawodowej służby wojskowej, do której, jak wiadomo, jest bardzo wielu chętnych. Obniżono tym samym wymagania dla „gwardzistów”, ale jednocześnie zapewniono tani nabór do sił rezerwowych.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że ministerstwo zmieniło zasady naboru do Narodowych Sił Rezerwowych?

2. Czy zaproponowane zmiany zwiększą zainteresowanie tą służbą?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20191)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie standardów usług rynku pracy

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że pod koniec grudnia ub.r. weszło w życie rozporządzenie ministra pracy i polityki społecznej dotyczące standardów usług rynku pracy. Nowe przepisy mogą sprawić, że będzie mniej ofert pracy, ponieważ na ok. 900 ofert pracy wpływających co miesiąc do pośrednictwa pracy 80% przedsiębiorcy zgłaszali telefonicznie. Teraz nie mogą tak robić, bo zakazuje tego nowe rozporządzenie. Do tej pory pracodawcy, którzy chcieli po raz pierwszy zatrudnić osoby zarejestrowane w pośrednictwie pracy, musieli przyjechać i osobiście wypełnić odpowiednie formularze i kwestionariusze, m.in. podając NIP i REGON. Pośrednicy sprawdzali dane przedsiębiorstwa i wiarygodność firmy. Za każdym następnym razem mogli już zgłaszać oferty, wysyłając do urzędu pracy e-maila albo faks. Mieli też możliwość przyjechać i złożyć zapotrzebowanie osobiście. Najczęściej jednak załatwiali tę sprawę na telefon: dzwonili i informowali o kolejnych ofertach zatrudnienia. Tak było im po prostu najłatwiej.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Czy prawdą jest, że nowe rozporządzenie może zmniejszyć ilość zgłaszanych ofert pracy?
2. Jakimi przesłankami kierowało się ministerstwo, wydając takie rozporządzenie?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20192)

do ministra nauki i szkolnictwa wyższego

w sprawie poziomu nauki w Polsce

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że publikacje Polaków pojawiają się w „Science” czy „Nature” raz na cztery lata. Prace naukowe polskich naukowców z uczelni publicznych w międzynarodowych czasopismach naukowych ukazują się dwukrotnie, a nawet trzykrotnie rzadziej niż badaczy z uczelni w Niemczech czy we Włoszech. To dane z raportu firmy Ernst & Young „Produktywność naukowa wyższych szkół publicznych w Polsce”. Porównaniu poddano pojawianie się publikacji z 291 uczelni z siedmiu krajów, w tym 34 z Polski (o doborze decydowała dostępność danych) w czasopismach z bazy Web of Knowledge w Institute for Scientific Information w Filadelfii (tzw. lista filadelfijska). Na liście są m.in. tak prestiżowe pisma, jak „Science”

czy „Nature”. Publikacja naukowa z Polski pojawia się w nich przeciętnie raz na cztery lata. Na 100 pracowników naukowych zatrudnionych w polskich uczelniach rocznie przypadają tylko 23 publikacje w uznanych czasopismach. To najniższy wskaźnik w przebadanych krajach. Tymczasem w Niemczech jest to już 45 publikacji na 100 pracowników, a we Włoszech nawet 79. Polska nie przyczynia się więc do rozwoju światowej nauki. Polskie artykuły cytowano średnio dwa, trzy razy rzadziej niż badaczy z Europy Zachodniej czy USA. Chodzi o pieniądze, które są u nas np. dwukrotnie niższe na naukowca niż w Wielkiej Brytanii.

W związku z powyższym pytam Panią Minister: Czy ministerstwo zamierza podjąć kroki, jeśli tak, to jakie, aby dokonania polskich naukowców były zauważane w międzynarodowych czasopismach naukowych?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20193)

do ministra infrastruktury

w sprawie sytuacji na kolei

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że rząd chce zabrać kolejom zaoszczędzone na przetargach rozstrzyganych w 2010 r. 1,2 mld zł i przeznaczyć je na drogi. Chodzi o pieniądze zaoszczędzone przez PKP Polskie Linie Kolejowe, spółkę odpowiedzialną za budowę i modernizację torów, w 2010 r. na rozstrzyganych przetargach. Najkorzystniejsze oferty okazały się być właśnie o ok. 1,2 mld zł niższe od kosztorysów. Tymczasem z powodu braku pieniędzy zablokowane są cztery duże inwestycje kolejowe, w tym budowa lokalnych centrów sterowania w Gdańsku i w Gdyni, wartych w sumie ok. 1 mld zł, budowa wiaduktu w Rogowie oraz dwa kontrakty na projektowanie torów na linii Warszawa-Okęcie – Radom. Umowy dotyczące budowy LCS Gdynia i LCS Gdańsk czekają na podpisanie od półtora miesiąca, pozostałe dwie od czterech miesięcy. Do marca trzeba rozstrzygnąć kolejne przetargi o wartości ponad 4 mld zł, na które również nie ma potwierdzenia finansowania z resortu finansów.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że rząd chce zabrać kolejom zaoszczędzone na przetargach rozstrzyganych w 2010 r. 1,2 mld zł i przeznaczyć je na drogi?
2. Jaki to będzie miał wpływ na już i tak trudną sytuację polskich kolei?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20194)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie perspektyw demograficznych
w Polsce**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że 1/3 z pytanych przez ministerstwo pracy osób w ogóle nie zamierza mieć dzieci. Głównymi powodami takiego stanu rzeczy są: niskie pensje i niepewność na rynku pracy, brak kompleksowej pomocy państwa oraz brak partnerstwa między płciami. Według GUS przyrost naturalny w Polsce maleje nieprzerwanie od 1984 r. W latach 2003–2005 był ujemny. Do 2030 r. będzie nas mniej o 2 mln. I nie będzie miał kto pracować na emerytów. Ostatnio nieco się poprawiło, bo w wiek rozrodzcy wszedł wyż demograficzny z początku lat 80. Ale mieszkanki dużych miast coraz później decydują się na macierzyństwo. Polska należy też do państw o najmniejszym wskaźniku dzietności w Europie. We Francji, Irlandii i Szwecji państwo i pracodawcy są bardziej przyjaźni wobec planujących dzieci rodziców.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby likwidować bariery zniechęcające rodziców do ich posiadania?

2. W jaki sposób ministerstwo zamierza wspierać rodziny decydujące się na więcej niż 1 dziecko?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 13 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20195)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktów lekarzy medycyny
rodzinnej**

Szanowna Pani Minister! Prasa donosi, że wielu lekarzy wciąż nie ma podpisanych umów z NFZ. Na przykład Narodowy Fundusz Zdrowia nadal nie podpisał umów z lekarzami medycyny rodzinnej zrzeszonymi w federacji Porozumienie Zielonogórskie. Lekarze podkreślają, że brak kontraktów powoduje, iż wielu pacjentów korzystających z pomocy lekarzy rodzinnych ma kłopot z wykupieniem leków refundowanych. Muszą za nie płacić z własnej kieszeni. Brak umów powoduje, że lekarze nie są wykazywani jako ci, którzy posiadają kontrakt z NFZ, przez co inni świadczeniodawcy opieki zdrowotnej mogą odmawiać wykonywania świadczeń dla pacjentów. Niemożliwe stają się także rozliczenia z NFZ i prowadzenie sys-

tematycznej sprawozdawczości. Od początku roku lekarze należący do federacji przyjmują pacjentów zgodnie z porozumieniem z NFZ i MZ z 22 grudnia ub.r. Porozumienie Zielonogórskie to federacja związków pracodawców ochrony zdrowia, głównie działających w podstawowej opiece zdrowotnej, którzy jesienią 2003 r. sprzeciwili się warunkom kontraktów na świadczenie usług zdrowotnych zaproponowanych przez NFZ. Na początku 2004 r. gabinety lekarzy zrzeszonych w PZ były zamknięte. Obecnie do porozumienia należą świadczeniodawcy z prawie wszystkich województw – ponad 14 tys. lekarzy. Wyjątkiem jest zachodniopomorskie.

W związku z powyższym pytam Panią Minister:

1. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby jak najszybciej podpisać umowy z lekarzami medycyny rodzinnej zrzeszonymi w federacji Porozumienie Zielonogórskie?

2. Dlaczego do dnia dzisiejszego NFZ nie podpisał wszystkich umów z lekarzami?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 14 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20196)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zastosowania w Polsce systemu
obowiązkowego znakowania psów**

Jednym z wielu problemów, z jakimi borykają się polskie samorządy, są bezpańskie psy, które albo zagubiły się swym właścicielom, albo też zostały przez nich porzucone. Skutkiem tego jest konieczność ponoszenia przez gminy kosztów ich wyłapywania i utrzymywania w schroniskach, lecz jeszcze poważniejszym aspektem tego zjawiska jest realne zagrożenie bezpieczeństwa publicznego ze strony tych zwierząt. Długotrwale bezpańskie psy, już zdziczałe, często tworzą bowiem watahy i stanowią postrach mieszkańców wsi i peryferyjnych dzielnic polskich miast. W opinii samorządowców jedynym wyjściem z sytuacji jest wprowadzenie ustawowego obowiązku znakowania (czipowania) psów.

W związku z powyższym pragnę być poinformowany:

Jaka jest opinia Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie zastosowania w Polsce systemu obowiązkowego znakowania psów?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20197)

do ministra zdrowia

**w sprawie problemów z realizacją zamówień
na sprzęt dla osób niepełnosprawnych**

Pani Minister! Pod koniec 2010 r. okazało się, iż Narodowy Fundusz Zdrowia wprowadza ograniczenia w potwierdzaniu zleceń na sprzęt medyczny służący osobom niepełnosprawnym. Wcześniej instytucja ta traktowała takie zlecenia jak recepty i po potwierdzeniu niepełnosprawni mogli liczyć na dopłatę. W chwili obecnej kolejki oczekujących na sprzęt niezbędny im do codziennego godnego funkcjonowania wydłużają się i powodują konieczność wielomiesięcznego oczekiwania. Z tego powodu w wielu przypadkach nie mogą oni powrócić do aktywnego życia, zaś w innych zwłoka w realizacji tych zleceń utrudnia w poważnym stopniu niesienie im codziennej pomocy przez osoby trzecie.

W związku z powyższym pragnę być poinformowany:

Jakie kroki planuje podjąć Ministerstwo Zdrowia, by doprowadzić do rozwiązania problemów z realizacją zamówień na sprzęt dla osób niepełnosprawnych?

Z poważaniem

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20198)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie rozszerzenia działalności
elektronicznego postępowania
upominawczego (e-sądu)**

Od 4 stycznia 2010 r. Polska jest czwartym krajem w Europie – po Niemczech, Wielkiej Brytanii i Czechach – który wprowadził system elektronicznego postępowania upominawczego, czyli e-sąd.

Tak zwany e-sąd jest formalnie XVI Wydziałem Cywilnym Sądu Rejonowego w Lublinie. Rozpatruje najprostsze pozwy z całej Polski – o zapłatę w tzw. trybie upominawczym. Postępowanie takie dotyczy głównie osób zalegających z opłatami. Wszystko odbywa się w drodze elektronicznej – od złożenia pozwu po wydanie nakazu zapłaty i nadanie klauzuli natychmiastowej wykonalności. Osoba wnosząca pozew musi się zalogować na stronie internetowej www.e-sad.gov.pl (odpowiedni link jest też na stronie lubelskiego sądu) i uiścić przekazem elektronicznym opła-

tę sądową. Składanie pozwu polega na wypełnianiu odpowiednich rubryk.

Według danych znajdujących się na stronie Ministerstwa Sprawiedliwości, dzięki elektronicznemu wymiarowi sprawiedliwości w 2010 r. załatwionych zostało 635 tys. spraw spośród 700 tys. zgłoszonych. Niewątpliwie wpływ na popularność e-sądu mają znacznie niższe koszty postępowania dla powodów. Ponadto powodowie nie muszą uiszczać opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, bowiem nie składają w e-sądzie dokumentu pełnomocnictwa, a jedynie powołują się na jego udzielenie. Znacznie niższe są także koszty przygotowania i wysłania pozwów, ponieważ nie ma konieczności uiszczania opłat skarbowych i pocztowych.

Reasumując, elektroniczne postępowanie upominawcze pozwala na uproszczenie i przyspieszenie procesów przy mało skomplikowanych sprawach. Postępowania elektroniczne są nie tylko szybsze i wygodniejsze, ale również tańsze od tradycyjnego sądownictwa.

Czy Ministerstwo Sprawiedliwości planuje rozszerzyć zakres działalności e-sądu?

Czy można się spodziewać, że elektroniczny system sądowniczy powstanie także w innych miastach Polski?

Poseł Michał Stuligrosz

Poznań, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20199)

do ministra gospodarki

**w sprawie procesu łączenia spółek
mieszkaniowych Katowickiego Holdingu
Węglowego SA**

Szanowny Panie Ministrze! Pozwolimy sobie przybliżyć szczegóły procesu łączenia spółek mieszkaniowych Katowickiego Holdingu Węglowego SA.

Trwający proces konsolidacji spółek mieszkaniowych wchodzi w ostatni etap. Trud z tym związany pozwolił na uzyskanie już obecnie pozytywnych tendencji. Uzyskane bowiem wskutek konsolidacji spółek środki finansowe można przeznaczyć na remonty i inwestycje dotychczas nie zawsze dokapitalizowanych zasobów mieszkaniowych. Nadto konsolidacja pozwoliła na zoptymalizowanie wykorzystania posiadanego przez spółki majątku, co docelowo skutkować będzie obniżeniem kosztów obsługi zasobów. Nie bez znaczenia w tym procesie jest także prawidłowe wykorzystanie zasobów ludzkich i racjonalne połączenie kapitału ludzkiego i finansowego. Perspektywy, które kreślą się przed połączonymi spółkami mieszkaniowymi, pozwolą na rekomendowanie tej struktury organizacyjnej jako docelowego podmiotu zarządza-

jącego zasobami mieszkaniowymi. Obecnie funkcjonują dwie duże połączone spółki mieszkaniowe: Spółka Mieszkaniowa Mysłowice sp. z o.o. i Spółka Mieszkaniowa Kleofas sp. z o.o. W celu osiągnięcia zaplanowanych zamierzeń związanych z łączeniem spółek należy dokonać docelowo połączenia funkcjonujących spółek mieszkaniowych w jedną.

Dotychczasowe wyniki spółki, a także aspekty logistyczne, ekonomiczne i personalne przemawiają, by spółką przejmującą była Spółka Mieszkaniowa Mysłowice sp. z o.o. W pierwszej kolejności na uwagę zasługuje doświadczenie prowadzenia procesów konsolidacyjnych. Spółka Mieszkaniowa Mysłowice sp. z o.o. stała się prekursorem w łączeniu podmiotów gospodarczych związanych z mieszkalnictwem. Sprawnie i skutecznie przeprowadzone postępowanie związane najpierw z przejęciem przez Spółkę Mieszkaniową Mysłowice sp. z o.o. Spółki Mieszkaniowej Niwka-Modrzejów sp. z o.o., a następnie Spółki Mieszkaniowej Kazimierz-Juliusz sp. z o.o. oraz Spółki Mieszkaniowej Wesola sp. z o.o. kwalifikuje tę spółkę jako niekwestionowanego lidera zmian konsolidacyjnych spółek mieszkaniowych. Za przyjęciem rozwiązania, by Spółka Mieszkaniowa Mysłowice sp. z o.o. stanowiła centralną funkcję w oznaczonym procesie, przemawia położenie siedziby spółki w stosunku do całości własnych i zarządzanych zasobów mieszkaniowych. Nie bez znaczenia w tworzeniu sprawnego podmiotu gospodarczego zajmującego się zarządzaniem zasobami mieszkaniowymi jest postrzeganie przez odbiorców świadczonych przez ten podmiot usług. Płynące informacje od najemców i mieszkańców pozwalają uznać, że spółka wytworzyła i pogłębia swoimi działaniami pozytywny wizerunek sprawnego gospodarza swoich zasobów i zarządcy wspólnot mieszkaniowych. Spółka cechująca się menedżerskim podejściem do przejmowanego i zarządzanego majątku daje rękojmię i gwarantuje prowadzenie skonsolidowanej spółki. Wiele społecznie akceptowalnych działań, w tym właściwa współpraca z władzami samorządowymi w celu ugodowego, bezspornego rozwiązywania spraw lokali socjalnych, może stanowić pozytywny przykład rozwiązywania problemów mieszkaniowych.

Wymiana pozytywnie odbieranych społecznie działań nakłada się na nowoczesność i innowacyjność metod zarządzania. Funkcjonowanie stworzonej własnej strony internetowej stanowiącej profesjonalną przeglądarkę ofert wynajmu lub sprzedaży lokali mieszkalnych to przykład tych działań. Ta nowoczesna forma komunikacji pozwala także na właściwe relacje i komunikację z mieszkańcami, a także usprawnia zarządzanie i usuwanie awarii.

Pozytywna ocena dotychczasowych działań Spółki Mieszkaniowej Mysłowice sp. z o.o. przez mieszkańców jest także przedstawiana w kontaktach z naszymi biurami poselskimi. Na uwagę zasługuje również aktywny udział spółki w promowaniu procesu konsolidacji w trakcie II Śląskiego Forum Inwestycji, Budownictwa, Nieruchomości. Przed spółką

otwierają się bowiem nowe dziedziny działalności gospodarczej w branży budowlanej. Podmiot wchodzi na rynek nieruchomości już nie tylko jako profesjonalny zarządca, ale także jako potencjalny inwestor realizujący przedsięwzięcia deweloperskie.

Obiektywne i rzeczywiste wyniki działań spółki oraz ocena tych działań przez mieszkańców pozwalają na uznanie Spółki Mieszkaniowej Mysłowice sp. z o.o. jako lidera konsolidacji i rekomendowania tej spółki jako wiodącej w procesie łączenia spółek.

W związku z powyższym chcielibyśmy zapytać Pana Ministra:

1. Jakie jest stanowisko Ministerstwa Gospodarki w tej sprawie?
2. Jakie działania zostaną podjęte, aby proponowane zmiany mogły zostać wprowadzone?

Z poważaniem

Poseł Jarosław Pięta
oraz grupa posłów

Sosnowiec, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20200)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych

Szanowny Panie Ministrze! Z uzyskanych informacji wynika, że Ministerstwo Sprawiedliwości prowadzi prace nad likwidacją wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych. W okręgu sądu w Katowicach miałyby dojść do likwidacji wszystkich wydziałów gospodarczych i utworzenia jednego wydziału w Sądzie Rejonowym w Katowicach. Likwidacji miałyby podlegać wydziały w Sądach Rejonowych w: Dąbrowie Górniczej, Bytomiu, Będzinie, Chorzowie i Ty-chach.

Likwidacja tych wydziałów spowoduje oszczędności w dodatkach służbowych przewodniczących wydziałów 924 zł miesięcznie brutto i kierowników sekretariatów 800 zł miesięcznie brutto. W skali okręgu są to oszczędności symboliczne. We wszystkich sądach miesięcznie daje to kwotę 10 344zł. Rocznie przyniesie to oszczędności w kwocie około 12 400 zł, natomiast szkody będą wykraczały daleko poza tę kwotę.

Od 20 lat, tj. od momentu powołania wydziałów gospodarczych przy sądach rejonowych, rozstrzygają one dziesiątki tysięcy spraw toczących się pomiędzy przedsiębiorcami, czy to osobami fizycznymi, czy też spółkami prawa handlowego oraz innymi podmiotami, które prowadzą działalność gospodarczą. Z charakteru rozstrzyganych spraw wynika, że wydziały te są ściśle związane z gospodarką. Szybkość i jakość

orzecznictwa oraz łatwość dostępu do tych wydziałów mają bezpośrednie przełożenie na gospodarkę. W wydziałach tych obowiązuje procedura uproszczona i zasada prawdy formalnej. Okoliczności te wpływają na szybkość postępowania. Koncentracja orzecznictwa w tym zakresie w jednym miejscu spowoduje szereg utrudnień. W pierwszej kolejności utrudnienia te dotyczyć będą dostępu do sądu przedsiębiorców. W przypadku aglomeracji Śląska i Zagłębia mamy do czynienia z wielogodzinnym podróżowaniem stron z całego obszaru właściwości praktycznie w ruchu miejskim. Utworzenie nawet jednoosobowych wydziałów miało wpływ na ułatwienie dostępu do sądu przedsiębiorcom, prowadziło do oszczędności czasu oraz pieniędzy przedsiębiorców i ich pełnomocników. Cały system sądownictwa oparty na mniejszych wydziałach jest sprawniejszy, a przez to korzystniejszy dla obywatela. Likwidacja wydziałów gospodarczych nie da znaczących oszczędności. Przekazanie spraw gospodarczych do jednego sądu spowoduje szereg dodatkowych perturbacji związanych z likwidacją repertoriów i koniecznością założenia nowych, z archiwizacją akt. Archiwa muszą bowiem pozostać w dotychczasowych sądach. Co jednak najważniejsze, sąd w Katowicach może nie spełniać warunków lokalowych. Do sprawnego funkcjonowania konieczne są komputery, system informatyczny i wykwalifikowani pracownicy. W jednym wydziale wszystkich tych środków będzie brakowało. Potrzeba czasu, aby je pozyskać. Co najważniejsze, sąd centralny nie będzie posiadał ani dostatecznej liczby pracowników, ani dostatecznej liczby sędziów, aby przyjąć taką liczbę spraw i je rozstrzygnąć w rozsądnym terminie. Sędziów można jedynie czasowo delegować do takiego nowo powstałego wydziału. Ewentualne zmiany w funkcjonującym systemie spowodują wieloletni zator w sprawnym rozpoznawaniu spraw. Z punktu widzenia obywateli są to zmiany całkowicie niekorzystne.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra:

1. Czy ministerstwo potwierdza informacje o planach likwidacji wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych?

2. Czy powyższe okoliczności zostały wzięte pod uwagę w planach ministerstwa?

Z poważaniem

Posel Jarosław Pięta
oraz grupa posłów

Sosnowiec, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20201)

do ministra zdrowia

**w sprawie nowego projektu planu
ratownictwa medycznego przygotowanego
przez Wydział Zarządzania Kryzysowego
Wojewody Łódzkiego na lata 2011–2015**

Szanowna Pani Minister! Na spotkaniach z samorządowcami jak i mieszkańcami powiatu zgierskiego otrzymuję wiele zapytań w sprawie nowego projektu planu ratownictwa medycznego przygotowanego przez Wydział Zarządzania Kryzysowego Wojewody Łódzkiego na lata 2011–2015. Wyżej wymieniony dokument budzi olbrzymie kontrowersje, w szczególności na szczeblu samorządowym.

Przyjęte w nim rozwiązania skupiają się w głównej mierze na dyslokacji karettek, dyspozytorni medycznej, pomijając meritum sprawy, jakim jest budowa centrów powiadamiania ratunkowego i sposobu zarządzania potencjałem ratownictwa medycznego w województwie. Biorąc powyższe pod uwagę, proszę o wyjaśnienie: Jak sytuacja kształtuje się w innych województwach? Z moich informacji wynika, że województwo mazowieckie przesunęło przygotowanie projektu planu ratownictwa medycznego o pół roku. Jak się dowiedziałem, powodem była konieczność przystosowania planu do zbliżającego się Euro 2012. Szerokie konsultacje pozwolą na prawidłowy rozdział rewirów, który będzie optymalny dla mieszkańców.

Proszę również o wyjaśnienie, czy autorem projektu może być wyłącznie wydział zarządzania kryzysowego wojewody, bez odpowiedniego wsparcia i konsultacji ekspertów i dysponentów systemu.

Chciałbym przypomnieć, iż powiat zgierski i Zgierz jest na tyle kluczowym miastem, że przebiegają przez niego zarówno droga krajowa nr 1, jak i autostrada A2. Jest to największe w regionie miasto po Łodzi, które wymaga szczególnego wsparcia. Liczba mieszkańców na terenie miasta i gminy Zgierz wynosi 70 tys. osób, czyli około 40% mieszkańców całego powiatu zgierskiego. Dodatkowym aspektem wartym poruszenia jest fakt, że gmina Zgierz w miesiącach letnich staje się terenem wypoczynkowym głównie dla mieszkańców Łodzi, przez co liczba mieszkańców wzrasta drastycznie. Jednocześnie trzeba pamiętać, że sam powiat jest nasycony licznymi miastami i przez to wymaga szczególnego traktowania.

Przedstawiona przez Urząd Wojewódzki w Łodzi propozycja w znacznym stopniu odbiega od obecnie obowiązującego planu, zwłaszcza w zakresie zabezpieczenia wspomnianych dróg krajowych i autostrad, na które szczególnie nacisk kładziony był w latach ubiegłych.

Z poważaniem

Posel Artur Dunin

Zgierz, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20202)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie otwarcia rynku pracy
w Niemczech i Austrii**

Szanowna Pani Minister! Od 1 maja 2011 r. zostanie całkowicie otworzony rynek pracy w Niemczech i Austrii dla obywateli tzw. nowych państw członkowskich Unii Europejskiej, w tym dla obywateli polskich. Według pojawiających się informacji prasowych, jak i również opinii specjalistów rynku pracy, w Niemczech istnieje duże zapotrzebowanie na pracowników z Polski. Również niemieckie władze, zarówno centralne, jak i regionalne, popierają przyjmowanie do pracy obywateli ze wschodniej Europy. Daje się zauważyć szczególnie zapotrzebowanie na pracowników o wysokich kwalifikacjach, takich jak np. inżynierów, informatyków, techników, lekarzy oraz opiekunów osób starszych. Ci ostatni poszukiwani są ze względu na starzejące się niemieckie społeczeństwo.

Niestety, jest to problem, który dotyczy również naszego kraju. Jak można zauważyć, przedstawiciele wymienionych powyżej zawodów są potrzebni również w Polsce. Od dawna podnoszony jest problem deficytu na naszym rynku inżynierów czy wykwalifikowanych robotników. Istnieje obawa, iż przedstawiciele tych zawodów skuszeni znacznie wyższymi zarobkami oraz bliskim położeniem Niemiec będą podejmować decyzje o wyjeździe za zachodnią granicę. Warto zauważyć również, iż pojawiają się informacje o gotowości przyjmowania w Niemczech młodych Polaków do nauki zawodu, którym mają być ponadto oferowane wysokie stypendia. Według różnych źródeł szacuje się, że od momentu wstąpienia do Unii Europejskiej do samej Wielkiej Brytanii w poszukiwaniu pracy wyjechało około miliona polskich obywateli. Dlatego zasadne wydają się obawy o powstaniu kolejnej fali emigracji w następnych latach. Jeżeli tak będzie, to na pewno odbije się to negatywnie na polskiej gospodarce, zarówno ze względu na brak wykwalifikowanej kadry, jak i również z powodu płacenia przez Polaków podatków czy składek poza granicami naszego kraju.

Szanowna Pani Minister! Proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy istnieją opracowane prognozy dotyczące liczby Polaków, którzy mogą wyjechać po 1 maja 2011 r. do pracy w Niemczech?

2. Czy Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej dysponuje narzędziami wsparcia pracodawców w celu zatrzymania najbardziej wykwalifikowanych pracowników?

3. Jak wygląda współpraca Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej z Ministerstwem Edukacji Narodowej i Ministerstwem Nauki i Szkolnictwa Wyższego dotycząca kształcenia w zawodach, na które jest

największe zapotrzebowanie ze względu na potrzeby polskiej gospodarki i polskiego rynku pracy?

Z poważaniem

Poseł Agnieszka Hanajczyk

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20203)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi,
ministra finansów
oraz
ministra zdrowia

**w sprawie zmiany systemu ubezpieczeń
rolników**

Pani Minister! Panie Ministrze! Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego składki na ubezpieczenie zdrowotne rolników od 1 marca 2012 r. nie będą już finansowane z budżetu państwa. Trybunał Konstytucyjny wyznaczył na zmianę przepisów 15 miesięcy.

Biorąc pod uwagę fakt, że jest to bardzo nieodległy termin, projekt nowych regulacji powinien być gotowy w ciągu najbliższych miesięcy, zwłaszcza że w tym roku czeka nas zarówno przejęcie prezydencji Polski w UE, jak i wybory parlamentarne.

Z informacji, jakie posiadam, wynika, że żaden z właściwych resortów, czyli finansów, rolnictwa i zdrowia, nie rozpoczął jeszcze prac nad reformą systemu ubezpieczeń rolników.

Proszę zatem o odpowiedź na pytania:

1. Czy ministerstwo przygotowuje projekt zmian dotyczący systemu ubezpieczeń rolników? Jeśli tak to, na jakim etapie są te prace?

2. Czy ministerstwo rozważa podjęcie określonych działań, w sytuacji gdyby rolnicy od marca przyszłego roku zostali pozbawieni dostępu do bezpłatnej opieki lekarskiej w związku z brakiem rozstrzygnięć legislacyjnych?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Jawor, dnia 8 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20204)

do ministra infrastruktury

**w sprawie niewykonania przez GDDKiA
planu wydatków na drogi w 2010 r.**

W 2007 r. podczas swojego exposé w Sejmie RP premier Donald Tusk zapowiadał, że: „Wieloletnie

niedoinwestowanie remontów dróg, przy ciągle rosnącym natężeniu ruchu samochodowego. Jest problemem nie mniejszej wagi niż brak autostrad. Zmienimy to. Przyspieszymy budowę obwodnic i autostrad. Połączymy główne areny mistrzostw Euro 2012 siecią szybkich dróg, Przyczyną wolnego tempa budowy dróg i autostrad w Polsce przez ostatnich kilkanaście lat były bariery prawne i proceduralne, brak decyzyjności i ciągłości w prowadzonych działaniach, niewydolne, złe zarządzanie oraz zbyt skromny budżet na budowę i remonty”.

Przytoczone wyżej optymistyczne i huczne zapowiedzi premiera Tuska po trzech latach działalności jego rządu zweryfikowała rzeczywistość. Jak podaje prasa, w 2010 r. Ministerstwo Infrastruktury wydało na inwestycje drogowe o 1,5 mld zł mniej niż rok wcześniej i ponad 10 mld zł mniej niż pierwotnie planowało. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad wyjaśnia, że wydała mniej środków finansowych na drogi niż planowała ze względu na ciężką zimę oraz powódź, która opóźniła prace, a część środków zaplanowanych na budowę dróg została przesunięta na usuwanie szkód po powodzi.

Powyższa argumentacja nie jest jednak usprawiedliwieniem dla premiera Donalda Tuska, gdyż stoi on na czele rządu PO-PSL od trzech lat, a w tym okresie krajowe szlaki drogowe niewiele się zmieniły na lepsze. Faktem oczywistym jest, że minione lata wskazują na nieudolne prowadzenie inwestycji drogowych przez rząd, na czele którego stoi Donald Tusk.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Ile dokładnie mniej środków finansowych wydano na budowę dróg i autostrad w 2010 r.?
2. Ile pieniędzy GDDKiA wydała na inwestycje po powodzi?
3. Dlaczego GDDKiA tak opieszale prowadzi inwestycje drogowe i nieudolnie wydatkuje pieniądze na drogi?
4. Czy miasta, gdzie będzie odbywać się Euro 2012, będą połączone drogami, za które nie będziemy się wstydzić?

Poseł Krzysztof Sońta
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20205)

do ministra finansów

**w sprawie procedury zakupu lekarstw
i sprzętu medycznego w ilościach niezbędnych
do wykonania usługi podstawowej,
po wprowadzeniu nowej ustawy o podatku VAT**

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonej interpelacji: Znowelizowana ustawa o VAT obowiązująca od 1 stycznia 2011 r. stwierdza w art. 43 ustawy ust. 1 pkt 18: Zwalnia się usługi w zakresie opieki medycznej, służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia, oraz dostawę towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane, wykonywane przez zakłady opieki zdrowotnej.

Zgodnie z ust. 17 art. 43 ustawy o VAT ustawodawca stwierdza, że zwolnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 18, nie mają zastosowania do dostawy towarów lub świadczenia usług ściśle związanych z usługami podstawowymi, jeżeli nie są one niezbędne do wykonania usługi podstawowej, zwolnionej zgodnie z ust. 1 pkt 18, lub ich głównym celem jest osiągnięcie dodatkowego dochodu przez podatnika, przez konkurencyjne wykonywanie tych czynności w stosunku do podatników niekorzystających z takiego zwolnienia.

W tym zakresie zgłaszam interpelację poselską:

1. Jaka ma być obowiązująca procedura zakupu lekarstw i sprzętu medycznego w ilościach niezbędnych do wykonania usługi podstawowej?
2. Czy w zaistniałej sytuacji wystarczające jest określenie w zamówieniu kierowanym do hurtowni farmaceutycznej przez niepubliczny zakład opieki zdrowotnej, że nabywane towary będą wykorzystywane do świadczenia usług, o których mowa w art. 43 ust. 17 ustawy o VAT, uprawniających dostawcę do wystawienia faktury ze stawką zwolnioną?

Z poważaniem

Poseł Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20206)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie poselskiego projektu ustawy
o zmianie ustawy o samorządowych
kolegiach odwoławczych**

Z wielką troską przyjąłem w dniu 5 lipca 2010 r. wiadomość o poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy o samorządowych kolegiach odwoławczych

(zwanej dalej ustawą o SKO), jak również pragnę złożyć na ręce Pana Premiera gorący apel o bardzo wnikliwe i wszechstronne przeanalizowanie sprawy zmiany ustrojowej kolegiów odwoławczych, przedstawionej przez grupę posłów Klubu Parlamentarnego Platformy Obywatelskiej w projekcie z dnia 11 czerwca 2010 r.

Do niniejszego pisma załączam również opinię Krajowej Reprezentacji Samorządowych Kolegiów Odwoławczych o ww. projekcie, podjętą na posiedzeniu w Krakowie w dniu 15 lipca 2010 r. i przekazaną szefowi Kancelarii Sejmu.*)

Aktualnie samorządowe kolegia odwoławcze, w myśl ustawy z dnia 12 października 1994 r. (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 856), są organami wyższego stopnia, w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa, w indywidualnych sprawach z zakresu administracji publicznej należących do właściwości jednostek samorządu terytorialnego (wójtów, burmistrzów, prezydentów miast, starostów). Kolegia zatem są organami właściwymi w szczególności do rozpatrywania odwołań od decyzji, zażaleń na postanowienia, żądań wznowienia postępowania lub do stwierdzenia nieważności decyzji i postanowień administracyjnych wydawanych przez jednostki samorządu terytorialnego. Sprawy rozpatrywane przez kolegia to sprawy bardzo ważne zarówno dla zwykłych obywateli (np. pomoc społeczna i świadczenia rodzinne, ochrona przyrody i środowiska, gospodarka nieruchomościami), jak też inwestorów (budowa dróg i autostrad, inwestycje na cele publiczne – np. budowa elektrowni wiatrowych, masztów telefonii komórkowej, wywłaszczanie nieruchomości pod inwestycje, podatki, warunki zabudowy nieruchomości pod zabudowę obiektów, budynków, sklepów wielkopowierzchniowych, ustalanie warunkowań środowiskowych i wiele innych).

Samorządowe kolegia odwoławcze, jako sprawnie działająca instytucja samorządowa odporna na działania lobbystyczne (niezależna od polityków, wójtów, burmistrzów, prezydentów miast, stowarzyszeń i innych organizacji), od 20 lat pełni rolę tzw. stróża praworządności. Wysoka jakość działalności orzeczniczej kolegiów wynika przede wszystkim z faktu, że etatowymi członkami są doświadczone osoby z bardzo dużym stażem zawodowym i posiadające wyższe wykształcenie prawnicze. Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 1 pkt 3 ustawy o SKO etatowym członkiem kolegium może być osoba, która wykazuje się wysokim poziomem wiedzy prawniczej w zakresie administracji publicznej oraz ma doświadczenie zawodowe.

W zdecydowanej większości zatrudnienie w SKO jest jedynym źródłem utrzymania orzeczników kolegium; wyjątkiem w kilku kolegiach są dodatkowe zajęcia niektórych orzeczników na wyższych uczelniach. Z tego zatem względu bezpieczeństwo i stabil-

ność zatrudnienia stanowiły zawsze o przyszłości zawodowej naszych prawników, mimo nawet, że pod względem finansowym praca w SKO już dawno przestała być konkurencyjna w stosunku do innych zawodów prawniczych.

Każde z obecnie istniejących 49 kolegiów będących państwowymi jednostkami budżetowymi rejestruje, zakłada akta sprawy, dekretuje i przekazuje na stanowiska orzecznicze oraz orzeka w swojej siedzibie na podstawie obowiązującego prawa. Zgodnie z art. 4 ustawy o SKO organami kolegium są zgromadzenie ogólne kolegium oraz prezes, który osobiście czuwa nad jednolitością orzecznictwa i sprawnością pracy kolegium, wyznacza przewodniczących składów orzekających, przyjmuje obywateli w sprawach skarg i wniosków itp.

Żadne z kolegiów nie wykracza swoją właściwością poza granice administracyjne województwa i każde znajduje się w kognicji Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego posiadającego swoją siedzibę w mieście będącym siedzibą województwa, co stanowi o przejrzystości struktury. Samorządowe kolegia odwoławcze w kształcie obecnie funkcjonującym sprawdziły się jako gwarant praworządności i respektowania praw obywatela, który odwołując się do kolegium w „swojej sprawie”, ma zapewniony osobisty udział na każdym etapie postępowania administracyjnego. Kolegium znajdujące się w bliskości obywatela zapewnia ekonomikę i szybkość postępowania administracyjnego, zaś ścisły kontakt z obsługiwanym obywatelem uwzględniający więzi społeczne i kulturowe umacnia zaufanie do organów państwa, co jest nadrzędną ideą demokratycznego państwa. Działalność samorządowych kolegiów odwoławczych, oprócz orzeczniczej, podlega kontroli przez różne państwowe instytucje, szczególnie z wykonania budżetu państwa, i jak dotąd wyniki kontroli są pozytywne.

Obszar właściwości miejscowej SKO w Koszalinie (powierzchnia – 10 402,89 km², ludność – 591 724 mieszkańców) obejmuje 8 powiatów: białogardzki, kołobrzeski, koszaliński, sławieński, szczeciński, świdwiński oraz wałecki, wraz z gminami objętymi tym obszarem oraz Koszalin jako miasto na prawach powiatu. Rozstrzygając sprawy indywidualne w składach trzyosobowych, kolegium związane jest wyłącznie przepisami obowiązującego prawa. Kolegium koszalińskie składa się z 26 członków: 10 etatowych (zatrudnionych na podstawie powołania) i 16 nieetatowych (kadencyjnych). Ci ostatni, zgodnie z wolą ustawodawcy, to osoby zatrudnione poza kolegium, lecz ze względu na wykształcenie i wiedzę fachową (geodeci, architekci, inżynierowie budownictwa i ochrony środowiska itp.) przydatne przy orzekaniu w różnych sprawach administracyjnych. Za swoją pracę etatowy członek otrzymuje wynagrodzenie jak każdy pracownik, natomiast nieetatowy członek otrzymuje niewielkie wynagrodzenie, zwane dawniej dietą, zależne od rodzaju i ilości spraw, w których był sprawozdawcą. Obsługę kancelaryjno-biurową kolegium zapewnia biuro kolegium w liczbie 7 osób, w

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

tym główna księgową. Siedziba SKO w Koszalinie mieści się w Koszalinie przy ul. Gen. Władysława Andersa 34 (II piętro), w pomieszczeniach budynku byłego urzędu wojewódzkiego użyczonych przez wojewodę zachodniopomorskiego.

Wykonanie budżetu SKO w Koszalinie za 2009 r. przedstawia się następująco:

— plan 1 787 464 zł,

— wykonanie 1 787 139,28 zł, tj. 99,98%, w tym płace na wynagrodzenia osobowe 1 103 926,19 zł oraz dodatkowe wynagrodzenie roczne 74 930,30 zł.

W 2009 r. w SKO w Koszalinie załatwiono ogółem 4037 spraw administracyjnych, w tym również 417 spraw dotyczących opłat rocznych z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości stanowiących własność gmin lub Skarbu Państwa. Dla porównania w roku 2008 liczba spraw ogółem wyniosła 2908 (wrażny zatem wzrost w 2009 r.). Do dnia 30 czerwca 2010 r. wpłynęło już 1483 spraw i do końca roku spodziewany jest znaczny wpływ spraw, gdyż taka tendencja wzrostowa charakteryzuje się właśnie jesienią i pod koniec roku kalendarzowego.

Kolegium posiada bardzo wykształconą kadrę orzeczników (na 10 osób prawników 9 posiada ponadto tytuł radcy prawnego) i, podobnie jak inne kolegia, szczyt się stałością kadry orzeczniczej. Kolegium koszalińskie zajmuje czołową pozycję wśród kolegiów w Polsce. I nie chodzi tylko o to, że rokrocznie rozpatruje taką ilość odwołań, jak większość kolegiów „wojewódzkich”, ale przede wszystkim chodzi o orzecznictwo, które w wielu kwestiach jest wzorowe. Linia orzecznicza kolegium w Koszalinie wielokrotnie stała się obowiązującą w całej Polsce. Wystarczy wspomnieć o wypracowanych przez SKO Koszalin zasadach opodatkowania poligonów, uzdrowisk, koszar (na tle decyzji kolegium Naczelny Sąd Administracyjny podjął wiążącą uchwałę). Również w zakresie pomocy społecznej nasze kolegium wypracowało upowszechnione następnie w Polsce zasady orzekania. Dotyczy to i innej tematyki będącej przedmiotem orzekania przez kolegium. Ze zdaniem kolegium koszalińskiego liczą się inne kolegia i to bez względu na wielkość, np. SKO Katowice, SKO Olsztyn, SKO Warszawa, a także sądy administracyjne. Decyzje kolegium w kilku przypadkach, dotyczących głównie sposobu opodatkowania (np. stacji transformatorowych), trafiły do powszechnie w Polsce używanych elektronicznych systemów prawnych typu Lex dla Samorządu Terytorialnego, Lex Polonica, jak również do czasopism fachowych. Zmarginalizowanie kolegium poprzez jego likwidację i włączenie składów orzekających do kolegium szczecińskiego doprowadziłoby do zniweczenia dorobku naszego kolegium i utraty jego indywidualności i tożsamości.

SKO w Koszalinie pod względem obszaru miejscowego, liczby mieszkańców i wpływu spraw jest zaliczane do dużych kolegiów. Sprawy administracyjne rozpatrywane są na bieżąco w terminach ustawowych i, jak dotąd, nie doszło do żadnych zaległości czy beczynności, co wynika z ustawicznych kontro-

li zewnętrznych, jak też corocznych sprawozdań i informacji przedkładanych m.in. prezesowi Rady Ministrów.

Od kilku lat samorządowe kolegia odwoławcze były w centrum zainteresowania niektórych posłów ze względu właśnie na cenioną przez społeczność niezależność i niezawisłość (kolegia pod względem merytorycznym, czyli orzeczniczym, podlegają wyłącznie sądom administracyjnym). Kolegiom znane są ponadto wcześniejsze próby, na szczęście zakończone na etapie projektów, reorganizacji i zmian ustrojowych, a nawet całkowitej likwidacji wszystkich kolegiów.

Co prawda obecny projekt zmiany ustawy o SKO nie przewiduje wprost likwidacji kolegiów w miastach niestanowiących siedziby województwa (projekt wprowadza zespoły zamiejscowe), to jednak sam fakt zmiany ustrojowej samorządowej instytucji, która przez 20 lat istnienia skutecznie wypełnia swoje zadania, jest bardzo niepokojący. Autorzy projektu w uzasadnieniu zawarli lakoniczne stwierdzenie, że zmiana podyktowana jest koniecznością dostosowania właściwości miejscowej kolegiów do zasadniczego podziału terytorialnego państwa, zaś korzyścią z takiej reorganizacji byłoby zwiększenie przejrzystości struktury terytorialnej kolegiów.

Obszary właściwości miejscowej kolegiów nie naruszają granic żadnej z jednostek zasadniczego podziału terytorialnego państwa, a liczba kolegiów nie musi być zgodna i równa aktualnej liczbie województw w Polsce. Kolegia, co potwierdza dwudziestoletnia historia, mogą funkcjonować bez dopasowywania ich struktur do mapy administracyjnego podziału kraju, tak jak inne niezbędne instytucje państwowe (urzędy skarbowe, zakłady ubezpieczeń społecznych, wymiar sprawiedliwości sensu largo – sądy i prokuratura). Chyba że w podtekście proponowanych zmian chodzi w przyszłości o zrównanie pozycji prezesa kolegium wojewódzkiego do pozycji wojewody w województwie.

Pomysłodawcy zmian jednym tylko słowem zapewniają, że projekt nie powoduje dodatkowego obciążenia Skarbu Państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Niestety autorzy zmiany ustawy o SKO nie zawarli skutków kosztowych reorganizacji kolegiów, albowiem zdawali sobie sprawę, że zmiany wygenerują dodatkowo znaczne wydatki państwa:

1. Trudno nie zauważyć, że kolegiami – molochami zarządzać będą prezesi wraz ze zwiększoną liczbą własnych wiceprezesów, prezes „nowego” kolegium (a w naszym przypadku połączenie dwóch kolegiów, w innych od dwóch do sześciu) na skutek zwiększonych zadań gratyfikowany będzie większymi dodatkami funkcyjnymi, a liczba pracowników biura kolegium wojewódzkiego ulegnie znacznemu zwiększeniu. Oznacza to, że nastąpi rozbudowa sekretariatu i kancelarii kolegiów wojewódzkich, wzrosną koszty związane z organizacją zgromadzeń ogólnych SKO (wynajęcie dużych auli na ich odbycie, wynajęcie autokarów na przewóz wszystkich członków etatowych

i nieetatowych do siedziby kolegium wojewódzkiego na zgromadzenia ogólne), wzrosną koszty delegacji związane m.in. z częstymi wizytami prezesa kolegium w zespole zamiejscowym, choćby w celu wykonania zadań spoczywających na prezesie jako organie kolegium, wynikających z ustawy o SKO itd. Przykładowo można podać, że projektowane nowe kolegium „mazowieckie” ma tworzyć sześć (6) dotychczasowych kolegiów, a łączna ilość jego członków etatowych i pozaetatowych wyniesie 164. Po doliczeniu pracowników biura, ok. 70 osób, daje to liczbę ponad 230 osób. W pozostałych przypadkach kolegium mają tworzyć zespoły osób: 135 – „wielkopolskie” (dotychczasowe 5 kolegiów), 24 – „śląskie” (dotychczasowe 3 kolegia), 85 – „małopolskie” (dotychczasowe 3 kolegia) itp.

2. Z wycieńczeń przeprowadzonych dla potrzeb Ministerstwa Finansów wynika, że koszt jednej sprawy administracyjnej załatwionej w kolegium wynosi 500 zł. W wyniku proponowanych zmian koszty te znacznie wzrosną (bez wątpienia dwukrotnie). Mianowicie proponowane rozwiązania wydłużą drogę i czas przekazywania spraw do kolegium, by po rejestracji i dekretacji przez prezesa SKO, jako organu wyłącznie do tego uprawnionego, sprawy te wróciły do rozpatrzenia przez zespół zamiejscowy. Zwiększą się koszty opłat pocztowych przy dokonywanych przesyłkach akt i dokumentów do kolegium i z powrotem do zespołu zamiejscowego, każde pismo procesowe wychodzące do sądu winno być podpisane przez prezesa kolegium. Do tego dochodzą bieżące koszty związane z koniecznością stałych kontaktów osób zatrudnionych w zespołach zamiejscowych z kolegium w mieście wojewódzkim (dojazdy, rozmowy telefoniczne, wymiana korespondencji, koszty zmiany umów cywilnych związanych z zarządzaniem typowo administracyjnym, wymiana pieczęci etc.).

3. W przypadku likwidacji etatów biurowych w zespołach zamiejscowych budżet państwa będzie zobowiązany do wypłaty odpraw pieniężnych zwalnianym pracownikom, gdyż nie wszyscy będą mogli dalej pracować w zespole zamiejscowym, oraz tym, którym zostanie złożona propozycja nowego zatrudnienia w kolegium wojewódzkim, a następnie odrzucona ze względów finansowych i logistycznych (dojazd do Szczecina – 160 km w jedną stronę, względnie wynajęcie mieszkania na czas zatrudnienia itp.).

Autorzy projektu pomijają ponadto istotną kwestię, jaką jest wysoce prawdopodobne ryzyko odejścia z pracy w kolegium „zamiejscowym” większości orzeczników doświadczonych i gruntownie wykształconych w obawie przed kolejnymi pomysłami zmian ustrojowych (w domyśle likwidacji) i utratą bezpieczeństwa zatrudnienia.

W bliskiej perspektywie czasu oznacza to dużą fluktuację kadr i bardzo znaczne obniżenie poziomu orzecznictwa. Odejście wykwalifikowanej kadry w takich sytuacjach zawsze prowadzi do objęcia zwolnionych etatów przez osoby, które z powodu braku pracy na rynku chętne są do podjęcia zatrudnienia,

nawet bez żadnego doświadczenia i predyspozycji wymaganych na danym stanowisku (w przypadku kolegium chodzi o specjalistów administratywistów).

Dodatkowym argumentem przemawiającym za odrzuceniem proponowanych zmian są plany generalnego podziału terytorialnego kraju polegające na wyodrębnieniu 12 regionów metropolitalnych i 21 regionów miejskich. Stosowny projekt ustawy został opracowany („Rzeczpospolita” z dnia 21 lipca 2010 r.). Jeśli zatem na mapie administracyjnej kraju pojawiłyby się w najbliższym czasie nowe jednostki samorządowe (regiony), to w ogóle upada cel zmiany ustawy o SKO nakierowany na dostosowanie właściwości miejscowej kolegiów do podziału terytorialnego państwa. Większość z nas dobrze pamięta, w jakiej atmosferze i okolicznościach likwidowano Urząd Wojewódzki w Koszalinie, teraz nastąpi dalsza degradacja miasta poprzez likwidowanie kolejnej ważnej instytucji państwowej.

W trosce zatem o utrzymanie SKO w Koszalinie w niezmiennym kształcie (zachowanie siedziby, utrzymanie poziomu zatrudnienia, obrona przed degradacją miasta itp.), jak również w trosce o finanse publiczne państwa (zmiana zwiększy koszty utrzymania powiększonych kolegiów, odpraw itp.) oraz dostępność kolegiów dla obywateli gorąco proszę Pana Premiera o pochylenie się nad tym ważnym problemem.

Można uchwalić ustawę o zmianach w samorządowych kolegiach odwoławczych, a nawet je zlikwidować, w każdym czasie, jednakże winno to nastąpić po bardzo wnikliwym i wszechstronnym rozpatrzeniu problemu oraz wszystkich jego aspektów, żeby potem szybko nie przekonać się, że zniszczono coś, co dobrze i sprawnie funkcjonowało. Nie gonią przecież żadne terminy, brak jest zobowiązań wobec Unii Europejskiej w tym względzie ani nie wymagają tego żadne przepisy prawa krajowego.

1. Czy policzono, jakie będą konsekwencje finansowe dotyczące planowanych zmian?

2. Jak będzie kształtowało się zatrudnienie w stosunku do obecnego?

3. Czy dokonano analizy skrócenia, czy wydłużenia się, czasu załatwiania spraw?

Poseł Stefan Strzałkowski

Białogard, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20207)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przesunięcia terminu budowy
drogi ekspresowej mającej połączyć
Poznań i Wrocław**

Do naszych biur poselskich wpływają prośby o interwencję w sprawie przesunięcia terminu budowy drogi ekspresowej mającej połączyć dwa duże miasta: Poznań i Wrocław. Organy samorządu terytorialnego miast i gmin, przez które ma przebiegać droga ekspresowa, ufając stałości i niezmienności decyzji naczelnych organów naszego kraju, podjęły na swoim terenie szereg działań wspierających tę budowę. Podjęły też decyzje planistyczne związane z przeznaczeniem terenów położonych wzdłuż planowanej drogi ekspresowej. Akceptując argumentację zawartą w ww. pismach, pytamy Pana Ministra: Czy Ministerstwo Infrastruktury zamierza podjąć działania w kierunku wywiązania się z zobowiązania wybudowania niezbędnej drogi ekspresowej Poznań – Wrocław?

Uzasadnienie: W ostatnim czasie ogólnopolskie media przekazują informacje, potwierdzone przez rząd RP, a także Ministerstwo Infrastruktury, o redukcji wydatków na budowę dróg i autostrad w 2011 r. o kwotę 20 mld zł. Taka decyzja rządu skutkować będzie koniecznością wykreślenia z przyjętego na lata 2007–2013 planu budowy autostrad i dróg ekspresowych niektórych zadań. Między innymi przesunięciu ma ulec realizacja drogi ekspresowej S5 Poznań – Wrocław. Ta droga jest drugą co do ważności drogą w Wielkopolsce, mającą odciążać przeciążoną na większości odcinków drogę krajową nr 5 i usprawnić ruch tranzytowy i międzynarodowy północ – południe.

Po wieloletnich negocjacjach z samorządami i społecznościami lokalnymi w dniu 4. listopada 2009 r. na posiedzeniu Komisji Opiniowania Projektów Inwestycyjnych przy GDDKiA w Warszawie ostateczny przebieg drogi ekspresowej S5 został przyjęty.

Przyznanie Polsce przez UEFA organizacji Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej w 2012 r. stanowiło dodatkowe potwierdzenie konieczności bezpiecznego połączenia Poznania i Wrocławia, miast, w których odbędą się mecze. Spowoduje to wielokrotne zwiększenie ruchu drogowego, który powinien odbywać się w bezpiecznych warunkach. Miasta i gminy wzdłuż planowanej drogi S5 podjęły już szereg działań planistycznych związanych z przeznaczeniem terenów wzdłuż planowanej drogi. Organizacja dużej imprezy międzynarodowej i liczne zapewnienia członków rządu wzmocniły przekonanie o rzeczywistej potrzebie wspierania budowy na Euro 2012.

Przesunięcie terminu budowy podważa zasady współpracy samorządów lokalnych z instytucjami szczebla centralnego. Budowa dróg w naszym kraju jest potrzebą rzeczywistą i nagłą i fakt ten nie pod-

lega dyskusji. Wydaje się, że oszczędności należy poszukać w innych dziedzinach, a nie tam, gdzie zaniebdania i zaniechanie mogą prowadzić do utraty życia i zdrowia obywateli. W tym stanie rzeczy niniejsza interpelacja jest w pełni zasadna.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199), realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie prosimy o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z wyrazami szacunku

Poseł Arkady Fiedler
oraz grupa posłów

Poznań, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20208)

do ministra infrastruktury

**w sprawie podjęcia działań mających na celu
zmianę przepisów dotyczących finansowania
przejazdów służbowych funkcjonariuszy
służb porządkowych krajów UE
sprawujących nadzór we współpracy
z funkcjonariuszami polskich służb
porządkowych nad przestrzeganiem ładu
i porządku w środkach transportu
publicznego przewoźników kolejowych
na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zbliżającymi się Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, a także w kontekście przystąpienia Polski do strefy Schengen chciałbym zwrócić uwagę na potrzebę wprowadzenia nowych regulacji prawnych w zakresie przejazdu umundurowanych patroli formacji porządkowych krajów UE współpracujących z funkcjonariuszami polskich służb porządkowych w czasie wykonywania czynności służbowych w środkach publicznego transportu zbiorowego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Z dotychczasowej praktyki wynika, że funkcjonariusze polskich formacji mundurowych w czasie współpracy z funkcjonariuszami krajów UE odbywają patrole w środkach kolejowych obcych przewoźników w sposób bezbiletowy. Taka zasada nie obowiązuje na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w stosunku do funkcjonariuszy krajów UE w pojazdach kolejowych. W tym przypadku obowiązuje całkowita odpłatność za przejazd.

Proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy możliwe jest wprowadzenie w polskim porządku prawnym takich postanowień prawnych, które umożliwiłyby formacjom porząd-

kowym krajów UE w czasie współpracy z polskimi formacjami mundurowymi bezbiletowy przejazd środkami publicznego transportu zbiorowego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Wrocław, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20209)

do ministra infrastruktury

w sprawie podjęcia działań mających na celu zmianę przepisów dotyczących finansowania przejazdów służbowych funkcjonariuszy sprawujących nadzór nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach publicznego transportu zbiorowego przewoźników kolejowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Ministrze! W związku ze zbliżającymi się Mistrzostwami Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 chciałbym zwrócić uwagę na potrzebę wprowadzenia zmian w zakresie finansowania przejazdów umundurowanych funkcjonariuszy służb porządkowych, które z mocy prawa mają obowiązek sprawowania nadzoru nad przestrzeganiem ładu i porządku w środkach transportu zbiorowego. Dotyczy to przede wszystkim środków publicznego transportu zbiorowego przewoźników kolejowych. Do takich formacji zaliczamy funkcjonariuszy: Straży Granicznej, Izby Celnej, Żandarmerii Wojskowej.

Zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 20 czerwca 1992 r. o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (Dz. U. z 1992 r. Nr 54, poz. 254) formacje, o których mowa, w czasie przejazdów służbowych są uprawnione do 100-procentowej ulgi za przejazd na podstawie biletów jednorazowych (art. 2 ust. 2 pkt 2–5).

Rozporządzenie ministra finansów z dnia 17 września 2010 r. w sprawie dotacji przedmiotowej do krajowych przewozów pasażerskich (Dz. U. Nr 188, poz. 1261) określa sposób i tryb udzielania i rozliczania dotacji przedmiotowej do krajowych przejazdów pasażerskich. Postanowieniami rozporządzenia objęte są także przejazdy funkcjonariuszy wspomnianych formacji, na podstawie ustawy o uprawnieniach do ulgowych przejazdów środkami publicznego transportu zbiorowego (§ 2 ust. 3). Jednakże na podstawie ustawy o transporcie kolejowym z dnia 28 marca 2003 r. (Dz. U. Nr 86, poz. 789) zarządcy i przewoźnicy kolejowi zobowiązani są do zapewnienia ładu i

porządku na obszarze kolejowym oraz w pociągach i innych pojazdach kolejowych (art. 58 ust. 3).

Uważam, że obie wymienione tu regulacje, rozporządzenie i ustawa o transporcie kolejowym, wykluczają się, w związku z czym bilety ze 100-procentową ulgą dla służb mundurowych powinny być zastąpione przejazdami całkowicie bezbiletowymi, w pełni bezpłatnymi. Działania funkcjonariuszy w pociągach i innych pojazdach kolejowych rejestrowane byłyby w dokumentach pokładowych przewoźników.

Proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy możliwe jest całkowite odstępnie od 100-procentowej zniżki za przejazd umundurowanych formacji porządkowych, za które to obecnie minister finansów zwraca środki przewoźnikom?

Z poważaniem

Poseł Michał Jaros

Wrocław, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20210)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, priorytet: Muzyka, pn. „XIV Międzynarodowy Festiwal Muzyki Uzdrowskiej Muzyka Świata”, złożonego przez Miejskie Centrum Kultury w Polanicy-Zdroju, woj. dolnośląskie

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek na zadanie pn. „XIV Międzynarodowy Festiwal Muzyki Uzdrowskiej Muzyka Świata” przez Miejskie Centrum Kultury w Polanicy-Zdroju, woj. dolnośląskie.

Głównym celem projektu jest powrót do tradycji koncertowania i słuchania muzyki na wysokim poziomie artystycznym w polskich uzdrowskich, ukazując twórczość muzyczną w bogatym kontekście kultury polskiej i światowej poprzez konfrontację tradycji i nowoczesności oraz różnorodności rodzajów i gatunków muzycznych.

Duża ilość koncertów plenerowych da możliwość bezpośredniego kontaktu ze sztuką kilkutyśnicowej grupie odbiorców zróżnicowanej wiekowo i społecznie – głównie kuracjuszy i turystów oraz publiczności miejscowej zamieszkującej na terenie ubogim w instytucje i wydarzenia kulturalne. Zróżnicowane nurty muzyczne festiwalu Muzyka Świata:

— nurt muzyki klasycznej (koncerty operowe, operetkowe, organowe i kameralne),

— nurt muzyki „korzeni i źródeł” (prezentacje artystyczne w wykonaniu zespołów zagranicznych – w tym zza wschodniej granicy oraz muzyki cygańskiej i żydowskiej),

— nurt muzyki popularnej i rozrywkowej na wysokim poziomie estradowym (w tym: jazz, musical),

— nurt piosenki poetyckiej i aktorskiej,

— nurt muzyki zdrojowej czerpiącej z różnych gatunków i stylów muzycznych,

dobrze wpisują się w uzdrowiskowy charakter miasta oraz okres realizacji projektu – sezon wakacyjny.

Koncepcja programowa oparta jest na założeniu promowania trwałych wartości kulturalnych w oparciu o edukację kulturalną. Projekt ma oddziaływać na promocję regionu i podnoszenie jego atrakcyjności dla turystów i mieszkańców. Wnioskodawca podkreśla wielonurtowość muzyczną festiwalu oraz to, że wstęp na wiele koncertów będzie bezpłatny, co zachęci do udziału w imprezie osoby mające utrudniony dostęp do kultury na wysokim poziomie artystycznym z powodów finansowych.

Wnioskodawca zaprosi do udziału w festiwalu wybitnych artystów polskiej sceny muzycznej, co znacznie przyczyni się wzrostu atrakcyjności imprezy. Program festiwalu stanowi kompleksową propozycję mającą na celu m.in. popularyzację i utrwalanie polskich dokonań artystycznych z dziedziny muzyki.

XIV Międzynarodowy Festiwal Muzyki Uzdrowskiej Muzyka Świata będzie się składał z 20 koncertów, które odbędą się w lipcu 2011 r. Zostaną zakupione następujące koncerty:

— nurt muzyki klasycznej – 5 koncertów (organowe i kameralne); istotnym założeniem w ramach tego nurtu będzie zderzenie dzieł wybitnych kompozytorów (J.S. Bach, A. Vivaldi, L. van Beethoven, G.F. Handel, W.A. Mozart, i in.) z transkrypcjami na organy i zespoły kameralne klasycznej i współczesnej muzyki instrumentalnej, ze szczególnym uwzględnieniem kompozytorów polskich (K. Szymanowski, F. Chopin, M. Surzyński, M. Górecki i in.);

— nurt muzyki „korzeni i źródeł” – 5 koncertów (prezentacje artystyczne w wykonaniu zespołów zagranicznych – w tym zza wschodniej granicy oraz muzyki cygańskiej i żydowskiej);

— nurt muzyki popularnej i rozrywkowej na wysokim poziomie estradowym – 3 koncerty (w tym: jazz, musical);

— nurt piosenki poetyckiej i aktorskiej – 3 koncerty;

— nurt muzyki zdrojowej czerpiącej z różnych gatunków i stylów muzycznych – 4 koncerty.

Do prowadzenia koncertów zostaną zatrudnieni profesjonalni konferansjerzy – znawcy tematyki, prelegenci.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 230 000 zł, środki pozostające w dyspozycji Ministra (kwota wnioskowana): 100 000 zł.

Szanowny Panie Ministrze! W mojej interpelacji chcę pokazać, że realizacja opisanego festiwalu Muzyka Świata umożliwi prezentację w atrakcyjnej formie różnorodnych zjawisk artystycznych (wielorakość gatunków muzycznych, zderzenie tradycji i nowoczesności), dotrze z ofertą do zróżnicowanych środowisk społecznych i wiekowych, zwiększy oddziaływanie społeczno-kulturalne na terenie oddalonym od centrów kulturalnych, podniesie atrakcyjność miasta jako miejscowości turystycznej, wypromuje turystykę kulturalną, jak również wypromuje młodych twórców i wykonawców z ziemi kłodzkiej i Dolnego Śląska.

Żywię nadzieję, że rzeczony wniosek przejdzie pozytywną weryfikację formalną i znajdzie uznanie Pana Ministra.

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20211)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie wniosku o udzielenie dotacji na dofinansowanie prac konserwatorskich, restauratorskich lub robót budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, zadanie pn. „Bystrzyca Kłodzka, XIV-wieczny system fortyfikacji miejskich. Remont i modernizacja południowo-wschodniego odcinka średniowiecznych murów obronnych, rekonstrukcja fragmentów muru, odtworzenie i zabezpieczenie umocnień, odbudowa części traktów pieszych (schodów) wpisanych w strukturę fortyfikacji miejskich”, złożonego przez gm. Bystrzyca Kłodzka, woj. dolnośląskie

Szanowny Panie Ministrze! Do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego został złożony wniosek przez gminę Bystrzyca Kłodzka na zadanie pn. „Bystrzyca Kłodzka, XIV-wieczny system fortyfikacji miejskich. Remont i modernizacja południowo-wschodniego odcinka średniowiecznych murów obronnych, rekonstrukcja fragmentów muru, odtworzenie i zabezpieczenie umocnień, odbudowa części traktów pieszych (schodów) wpisanych w strukturę fortyfikacji miejskich”.

Zadanie to polegać będzie na pracach konserwatorskich, restauratorskich i robotach budowlanych przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków, planowanych do przeprowadzenia w roku udzielenia dota-

cji, wymagających wyłonienia wykonawcy lub na podstawie przepisów o zamówieniach publicznych.

Obecnie mury obronne nie mogą być w pełni wyeksponowane i udostępnione zwiedzającym. Ma na to wpływ zarówno ich zły stan techniczny, jak i stan infrastruktury komunikacyjnej umożliwiające swobodny spacer wzdłuż obiektu. Istniejące w obrębie murów schody terenowe nie spełniają warunków swobodnego i bezpiecznego przejścia dla pieszych.

Przeprowadzenie prac remontowych i renowacyjnych murów oraz prac zabezpieczających umożliwi w dalszej kolejności poprawę dostępu do zabytku.

Prace konserwatorskie i budowlane przy zabytku obejmują ok. 3295,94 m² powierzchni muru. I etap prac polegać będzie na zabezpieczeniu murów przed napływem ścieków od strony starówki – likwidacji szamb osadników. II etap to przeprowadzenie robót budowlanych i konserwatorskich: przemurowanie nadmiernie zużytych murów, zabezpieczenie kotwami, przywrócenie statystyki muru, uzupełnienie brakującej struktury w murze kamiennym i ceglanym, spoinowanie i odtwarzanie nakryw, zabezpieczenie lica murów – usuwanie wysoleń, odgrzybianie i czyszczenie murów.

W ramach II i III etapu planowana jest przebudowa schodów – 3 traktów pieszych – znajdujących się w strukturze komunikacyjnej murów. Podczas ww. prac prowadzone będą prace i badania archeologiczne, nadzór autorski i inwestycyjny.

Całkowity przewidywany koszt realizacji zadania: 4 940 640 PLN, środki pozostające w dyspozycji ministra (kwota wnioskowana): 4 233 167 PLN.

Szanowny Panie Ministrze, w mojej interpelacji chcę pokazać, że ten XIV-wieczny obiekt posiada wyjątkową wartość naukową i artystyczną. Należy do niewielu obiektów w Polsce, które zachowały niemal w całości pierwotny układ średniowieczny. Posiada unikalne w skali kraju wartości plastyczne, a ze względu na swoją specyfikę stanowi przedmiot badań naukowych. Mur stanowi też granicę dla wpisu zespołu „miasta średniowiecznego Bystrzyca Kłodzka – historyczny ośrodek staromiejski w granicach murów miejskich”.

Jednakże obecny stan fortyfikacji średniowiecznych wymaga niezwłocznego podjęcia prac konserwatorskich i robót budowlanych. Brak natychmiastowych działań może spowodować dalsze postępujące niszczenie obiektu i nieodwracalne dla dorobku kulturowego straty.

Żywię nadzieję, że rzeczony wniosek przejdzie pozytywną weryfikację formalną i znajdzie uznanie Pana Ministra.

Z wyrazami należnego szacunku

Poseł Monika Wielichowska

Nowa Ruda, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20212)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sposobu udzielania przez PFRON osobom niepełnosprawnym pomocy finansowej z programu „Student”

Szanowna Pani Minister! Właśnie zakończyła się procedura związana z udzielaniem pomocy finansowej osobom niepełnosprawnym w ramach programu „Student”.

Zbieranie wniosków o to dofinansowanie rozpoczyna się od 10 września i trwa do 10 października, a podpisanie umowy następuje w połowie grudnia, natomiast wypłata pierwszej transzy (za I semestr) z końcem grudnia. Rozliczenie wydatków z I semestru musi nastąpić do 28 lutego. PFRON ma maksymalnie 45 dni roboczych (blisko 2 miesiące kalendarzowe) na sprawdzenie złożonych dokumentów, potem 14 dni na wypłatę drugiej transzy. W najbardziej niekorzystnym wariantcie może to nastąpić w maju. Rozliczenie II semestru następuje z końcem czerwca. Rok akademicki rozpoczyna się 1 października. Studenci z niepełnosprawnością, oczekując na decyzję PFRON, muszą finansować koszty studiów przez ok. 3 miesiące. Muszą prosić uczelnię o przesunięcie terminu wpłaty czesnego. Jeśli uczelnia nie zgodzi się na odłożenie zapłaty czesnego (w przypadku studentów niestacjonarnych), musi być ono pokryte przez studentów we własnym zakresie. Dodatkowo dochodzą do tego koszty noclegów i dojazdów. Dla większości osób z niepełnosprawnością są to bardzo duże obciążenia. Utrudnieniem jest również to, że studenci, do momentu podpisania umowy, nie mają informacji, na jakie dofinansowanie mogą liczyć. Jeśli PFRON chce skutecznie wesprzeć studentów z niepełnosprawnością, powinien przyspieszyć procedurę. Program przewiduje finansowanie kosztów m.in. noclegów, dojazdów i zakupu podręczników dla osoby z niepełnosprawnością, ale nie przewiduje finansowania noclegów i przejazdów dla ich opiekunów.

Wszelkie formalności związane z programem student załatwia w oddziale wojewódzkim PFRON właściwym dla miejscowości, w której znajduje się siedziba uczelni. Należy zróżnicować tę zasadę, tak aby studenci uczący się w trybie niestacjonarnym załatwiali formalności w oddziale PFRON właściwym dla miejsca zamieszkania, a nie miejscowości.

Ponadto w tym roku wielu studentów otrzymało oficjalne informacje, że mogą nie dostać drugiej transzy pieniędzy z programu „Student” w II semestrze nauki. Wzbudziło to zaniepokojenie rodziców, których niejednokrotnie nie stać na pokrycie kosztów nauki niepełnosprawnych dzieci. Dla wielu oznacza to konieczność rezygnacji z dalszego kształcenia się. Tym samym zostaną zaprzepaszczone publiczne pieniądze oraz szansa rozwoju dla młodych osób niepełnosprawnych.

Wobec powyżej przedstawionych problemów nasuwa się pytania:

1. Czy istnieje możliwość wprowadzenia przepisów, które umożliwiłyby studentom niepełnosprawnym załatwienie formalności w oddziale PFRON właściwym dla miejsca zamieszkania, a nie właściwym dla miejscowości, w której znajduje się siedziba uczelni?

2. Czy można przyspieszyć pracę PFRON, tak by niepełnosprawni studenci nie byli narażeni na ponoszenie kosztów związanych z kształceniem?

3. Czy istnieje możliwość, aby opiekunowie osób niepełnosprawnych mieli finansowane noclegi i przejazdy?

Z poważaniem

Poseł Renata Butryn

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20213)

do ministra gospodarki

**w sprawie postępującego wzrostu cen
benzyny i oleju napędowego**

Szanowny Panie Premierze! Przedstawiam Panu jako Ministrowi Gospodarki pod rozważę bardzo istotny problem, związany z galopującym wzrostem cen benzyny i oleju napędowego, co skutkuje zwiększonymi kosztami transportu i ostatecznie przekłada się na wzrost cen towarów i usług konsumpcyjnych. Sprawa ta była w tej kadencji przedmiotem mojego zainteresowania, kiedy to w 2008 r. interpelowałem prezesa Rady Ministrów. Nic na dobre w tej materii się nie zmieniło i nadal aktualne są słowa, które wówczas wystosowałem do premiera polskiego rządu. Z całą pewnością można zaryzykować stwierdzenie, iż brak interwencji ze strony rządu może spowodować nieodwracalne ujemne skutki w gospodarce narodowej. Ceny benzyny i oleju napędowego budzą poważne kontrowersje, albowiem w ich strukturze znaczącą część stanowią podatki i inne opłaty, które stanowią dochody budżetu. Sprawa ta wywołuje społeczny sprzeciw, szczególnie w sytuacji, gdy wnoszone w ten sposób dochody m.in. na Krajowy Fundusz Drogowy absolutnie nie przekładają się na tempo budowy autostrad i dróg ekspresowych, nie wspominając już o modernizacji zdewastowanych dróg niższej kategorii zarządzanych przez organy władzy publicznej. Co więcej, niedawno minister infrastruktury zapowiedział redukcję wielu inwestycji drogowych z obecnego „Krajowego programu budowy dróg”.

Dlatego też zwracam się do Ministra Gospodarki z prośbą o wyjaśnienie kwestii związanych z bardzo wysokimi i ciągle rosnącymi cenami paliw w naszym

kraju. Pytania, które postawiłem w 2008 r., są nadal aktualne, szczególnie w sytuacji, kiedy kierowane są do konstytucyjnego ministra odpowiedzialnego za rozwój polskiej gospodarki:

1. Jakie działania zamierza w najbliższym czasie podjąć rząd Rzeczypospolitej dla zminimalizowania negatywnych dla polskiej gospodarki skutków niekontrolowanego wzrostu cen paliw?

2. Jakie jest przeznaczenie środków finansowych wpływających do budżetu państwa z handlu paliwem? Proszę o wskazanie obszarów czy też przedsięwzięć finansowanych przez państwo z tych środków, ze szczególnym uwzględnieniem środków przeznaczanych na poprawę stanu technicznego dróg w naszym kraju.

3. Czy polski rząd rozważa możliwość zmniejszenia akcyzy i podatku VAT, które stanowią bardzo znaczącą część ceny paliwa? Czy rząd nie powinien rozważyć tego typu posunięć z myślą przede wszystkim o budżecie państwa oraz powiększającej się inflacji, na którą ceny paliw mają zasadniczy wpływ?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20214)

do ministra infrastruktury

**w sprawie skutków likwidacji kolejnych
placówek pocztowych**

Szanowny Panie Ministrze! Coraz więcej obywateli i organizacji społecznych wyraża sprzeciw wobec planowanej likwidacji oraz przekształcenia w agencje lub agencje znacznej liczby urzędów pocztowych w województwie wielkopolskim i w całym kraju. Likwidacji mają ulec placówki pocztowe zarówno w miastach, jak i na wsiach. Konsekwencją realizacji tych zamierzeń będzie poważne pogorszenie dostępności do usług świadczonych przez Poczta Polską SA w ramach służby publicznej. Wskazywany jest także fakt, iż spowoduje to marginalizację polskich usługodawców i przejście rynku usług pocztowych przez operatorów nastawionych przede wszystkim na zysk przy najmniejszym nakładzie kosztów. Ograniczanie zakresu usług przez Poczta Polską jest postrzegane jako zrzucanie przez rządzących odpowiedzialności za funkcjonowanie kolejnej sfery usług publicznych.

Stąd też pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy istnieje konkretny program restrukturyzacji sieci placówek Poczty Polskiej? Jeśli tak, to jakie są jego podstawowe założenia i zasady w zakresie

ewentualnej likwidacji kolejnych placówek pocztowych?

2. Jaka jest opinia Pana Ministra na temat ograniczania sieci placówek Poczty Polskiej i jego społecznych i gospodarczych skutków?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20215)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie interpretacji przepisów dotyczących ewidencji ludności

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności obywatel polski dokonujący zameldowania na pobyt stały lub czasowy przedstawia potwierdzenie pobytu w lokalu dokonane przez właściciela lub inny podmiot dysponujący tytułem prawnym do lokalu na formularzu zgłoszenia pobytu stałego lub formularzu zgłoszenia pobytu czasowego oraz, do wglądu, dokument potwierdzający tytuł prawny do lokalu tego właściciela lub podmiotu. Dokumentem potwierdzającym tytuł prawny do lokalu może być w szczególności umowa cywilnoprawna, wypis z księgi wieczystej, decyzja administracyjna lub orzeczenie sądu.

W praktyce stosowanie powyższych przepisów może prowadzić do powtarzających się nadużyć, o których informują mnie moi wyborcy. Istnieją przypadki, iż potwierdzenie pobytu danej osoby na pobyt stały w lokalu (najczęściej tzw. dzikich lokatorów) odbywa się na podstawie sfałszowanej lub nieważnej umowy najmu. Choć samo zameldowanie nie rodzi żadnych praw do lokalu, to w praktyce usunięcie takiej osoby z bezprawnie zajmowanego lokalu jest bardzo trudne, gdyż Policja najczęściej nie chce usuwać z mieszkania osób, które legitymują się meldunkiem.

W związku z powyższym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. W jakim zakresie, na gruncie ustawy z dnia 24 września 2010 r. o ewidencji ludności, urzędnik dokonujący zameldowania jest zobowiązany i uprawniony do weryfikacji przedstawionego tytułu prawnego do lokalu, w szczególności jeśli chodzi o umowy najmu zawarte w zwykłej formie pisemnej (w przypadku aktów notarialnych, wypisów z księgi wieczystej, decyzji administracyjnych przypadki nadużyć są z reguły rzadsze)?

2. Czy potwierdzenie pobytu dokonane przez osobę niemającą tytułu prawnego do lokalu stanowi pod-

stawę do unieważnienia czynności zameldowania? Jeśli tak, to w jakim odbywa się to trybie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20216)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie rozwoju amatorskiego sportu strzeleckiego w obliczu nowych przepisów ustawy o broni i amunicji

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z nowym brzmieniem art. 10 ust. 3 pkt 3 ustawy o broni i amunicji do otrzymania pozwolenia na broń dla celów sportowych niezbędne jest udokumentowane członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim, posiadanie kwalifikacji sportowych, o których mowa w art. 10b ustawy, oraz licencji właściwego polskiego związku sportowego. Ten ostatni wymóg wzbudził bardzo duże protesty w środowisku osób uprawiających strzelectwo sportowe w wymiarze amatorskim.

Z dostępnych mi informacji wynika, iż uzyskanie licencji Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego wymaga, na podstawie wewnętrznych przepisów PZSS, członkostwa w klubie lub stowarzyszeniu strzeleckim zrzeszonym w tymże związku. Tymczasem wiele z klubów i stowarzyszeń zrzesza osoby fizyczne, które nie są zainteresowane wyczynowym uprawianiem sportu strzeleckiego w konkurencjach olimpijskich, w związku z czym członkostwo w PZSS nie jest im do niczego potrzebne.

Nowe przepisy ustawowe postrzegane są więc jako narzucenie monopolu jednej instytucji na cały sport strzelecki w Polsce. Jest to sprzeczne z ideą funkcjonowania polskich związków sportowych, które zgodnie z art. 13 ustawy o sporcie są instytucjami powołanymi do organizowania i prowadzenia współzawodnictwa sportowego o tytuł mistrza Polski oraz o puchar Polski w danym sporcie, ustanawiania i realizacji reguł sportowych, organizacyjnych i dyscyplinarnych we współzawodnictwie sportowym organizowanym przez związek, powołania kadry narodowej oraz przygotowania jej do igrzysk olimpijskich, igrzysk paraolimpijskich, igrzysk głuchych, mistrzostw świata lub mistrzostw Europy oraz reprezentowania tego sportu w międzynarodowych organizacjach sportowych.

Z przepisów ustawy o sporcie w żaden sposób nie wynika, iż uprawianie danego sportu może być kategorycznie powiązane z obowiązkiem członkostwa w danym polskim związku sportowym. Taka norma z pewnością byłaby sprzeczna z konstytucyjnym pra-

wem wolności zrzeszania się, tymczasem nowe przepisy dotyczące strzelectwa sportowego taką właśnie normę w praktyce wprowadzają. Należy dodać, iż uzyskanie licencji wiąże się także z istotnymi kosztami, które utrudniają szeroki dostęp do amatorskiego uprawiania sportu strzeleckiego

W związku z tym pragnę skierować do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Sportu i Turystyki przeanalizowało już wpływ nowych rozwiązań w ustawie o broni i amunicji na rozwój strzelectwa sportowego w Polsce?

2. Czy wprowadzenie przymusu posiadania licencji polskiego związku sportowego i członkostwa w nim dla amatorskiego uprawiania danego sportu jest zdaniem Pana Ministra zgodne z Konstytucją RP oraz głównymi zasadami ustawy o sporcie?

3. Czy Pan Minister zamierza podjąć inicjatywę ustawodawczą, która zniesie wprowadzony w ustawie o broni i amunicji monopol Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego i ponownie umożliwi rozwój amatorskiego sportu strzeleckiego?

Z wyrazami szacunku

Posel Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20217)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do znowelizowanej ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie

Szanowna Pani Minister! Do biur poselskich wpływają interwencje sygnalizujące brak aktów wykonawczych do znowelizowanej ustawy z dnia 10 czerwca 2010 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Ustawa przewiduje wydanie rozporządzeń bez których – zdaniem wielu samorządów – przepisy oczekiwanego rozwiązania prawnego są martwe.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego występują opóźnienia w wydaniu rozporządzeń do ww. ustawy, która była projektem rządu?

2. Jaki jest obecny stan prac nad rozporządzeniami i kiedy zostaną opublikowane?

3. Czy akty prawne są przedmiotem konsultacji społecznych?

4. Czy zdaniem Pani Minister przepisy ustawy mogą funkcjonować bez ww. rozporządzeń?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20218)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie trybu dofinansowania klubów sportowych w zakresie sportu

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa o sporcie w art. 27 tworzy możliwość prawną określenia w drodze uchwały przez organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego warunków i trybu finansowania zadania własnego w zakresie sportu.

Ust. 3 art. 27 stanowi, że „przepisy ustawy nie naruszają uprawnień j.s.t. do wspierania kultury fizycznej na podstawie odrębnych przepisów”.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy j.s.t. mogą dofinansowywać realizację zadań w zakresie sportu według przepisów wynikających z ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie?

2. Czy art. 27 ustawy o sporcie to tylko możliwość prawna dla j.s.t., czy bezwzględny obowiązek prawny?

3. Czy zdaniem Pana Ministra prawidłowe są stanowiska regionalnych izb obrachunkowych, które sugerują, że w 2011 r. j.s.t. mogą dofinansować działalność sportową prowadzoną przez kluby sportowe tylko na podstawie przepisów art. 27 ust. 2 ustawy o sporcie?

Z wyrazami szacunku

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20219)

do ministra infrastruktury

w sprawie stanu prac nad rozporządzeniami wykonawczymi wynikającymi z art. 24a i art. 37a ust. 5 ustawy o żegludze śródlądowej

Szanowny Panie Ministrze! Ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie w art. 67 znowelizowano ustawę o żegludze śródlądowej.

W art. 24a i 37a ust. 5 ustawa przewiduje wydanie stosownych rozporządzeń przez ministra właściwego do spraw transportu.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Na jakim etapie w resorcie znajdują się prace nad rozporządzeniami i czy pro-

wadzone są konsultacje społeczne z organizacjami żeglarskimi w powyższej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20220)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie stanu prac nad aktami wykonawczymi do ustawy o sporcie

Szanowny Panie Ministrze! Sejm RP uchwalił 25 czerwca 2010 r. ustawę o sporcie, która w art. 93 uchyliła ustawę o kulturze fizycznej i ustawę o sporcie kwalifikowanym. Ustawa o sporcie weszła w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Do tej pory ukazało się jedno rozporządzenie z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie wzoru wniosku dotyczącego uznawania kwalifikacji w zawodzie trenera lub instruktora sportu.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Na jakim etapie w resorcie znajdują się prace nad aktami wykonawczymi do ustawy o sporcie i jaki jest harmonogram prac nad tymi rozporządzeniami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20221)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie przyznawania świadczeń pieniężnych dla osób deportowanych w granicach państwa polskiego

Szanowny Panie Ministrze! W Sejmie trwają prace nad nowelizacją ustawy z dnia 31 maja 1996 r. o świadczeniu pieniężnym przysługującym osobom deportowanym do pracy przymusowej oraz osadzonym w obozach pracy przez III Rzeszę i ZSRR wynikające z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 grudnia 2009 r.

19 stycznia 2010 r. Sejm rozpatrzył w drugim czytaniu sprawozdanie Komisji Polityki Społecznej i Rodziny w tej sprawie (druk nr 3769).

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jak będzie wyglądała procedura administracyjna po wejściu w życie ww. nowelizacji ustawy uzyskania świadczenia w świetle nowej definicji deportacji?

2. Jakie warunki łącznie będzie musiał spełnić wnioskodawca, aby uzyskać świadczenie pieniężne?

3. Czy osoby, którym odmówiono przyznania świadczeń po orzeczeniu TK, a przed wejściem w życie nowelizacji ustawy, będą mogły ponownie złożyć wnioski o przyznanie świadczeń?

4. Czy dzieci deportowane bez potrzeby udowodnienia pracy mogą otrzymać świadczenia pieniężne? Jeśli tak, to czy wobec nich wymagany jest okres deportacji (wywiezienia) na okres co najmniej 6 miesięcy?

5. Czy do okresu 6 miesięcy deportacji wymaganego do uzyskania świadczenia przez deportowane dzieci zalicza się okres prenatalny? Chodzi o kobiety w ciąży deportowane do pracy przymusowej.

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20222)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie zapisów ustawy o sporcie

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęły postulaty Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej w Toruniu wynikające z seminarium działaczy sportowych. Sprawa dotyczy definicji sportu dla wszystkich (rekreacji ruchowej) – art. 2 pkt 1.

Zgodnie z ustawą o sporcie z dnia 25 czerwca 2010 r.: „Sportem są wszelkie formy aktywności fizycznej, które poprzez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych...”.

Uczestnicy spotkania postulują do Pana Ministra o utrzymanie tytułu zawodowego instruktora sportu dla wszystkich (dotychczas rekreacji ruchowej), wprowadzenie pojęcia instruktor sportu dla wszystkich koresponduje z definicją sportu określoną w ustawie. Uczestnicy seminarium dopuszczają dowolność prowadzenia szkoleń, mogłoby to nadzorować tak jak dotychczas Ministerstwo Sportu i Turystyki lub organizacja o ogólnopolskim zasięgu, mająca programy szkoleń, kadre, jak również doświadczenie w tym zakresie.

Podstawowymi argumentami za przywróceniem tytułu zawodowego w sporcie dla wszystkich (rekreacji ruchowej) zgłaszanymi przez uczestników seminarium są:

— istniejące rozporządzenia, które nakazują zatrudniać do prowadzenia zajęć instruktorów rekreacji ruchowej,

— duży rozwój sieci prywatnych fitness klubów i sieci SPA, w których zajęcia mogą prowadzić zawodowi instruktorzy, pozostawienie w tym przypadku dowolności zatrudnienia osób prowadzących zajęcia bez jakichkolwiek uprawnień doprowadzi do zagrożenia zdrowia uczestników,

— niebezpieczeństwo, takie sygnały zgłaszano na seminarium, nieubezpieczenia działań w zakresie sportu dla wszystkich przez firmy ubezpieczeniowe z powodu braku zawodowych instruktorów prowadzących zajęcia,

— kompletne niezrozumienie ze strony biur pracy, dla których prowadzone są szkolenia instruktorskie, braku tytułu zawodowego instruktora rekreacji ruchowej, taki tytuł ciągle w ich wykazach funkcjonuje,

— niebezpieczeństwo wstrzymania dotacji z Unii Europejskiej na szkolenie instruktorów sportu dla wszystkich (rekreacji ruchowej) w ramach Narodowej Strategii Spójności „Kapitał ludzki”,

— z chwilą likwidacji zawodu instruktora rekreacji ruchowej dużym zagrożeniem dla zdrowia i życia dzieci i młodzieży staną się zajęcia ruchowe prowadzone przez osoby bez kwalifikacji zawodowych; kwalifikacje zawodowe w postaci zdobytej wiedzy i umiejętności ruchowych były dotychczas uzyskiwane w drodze szkoleń (w ramach kursów), a potwierdzeniem tego był dokument państwowy, tj. legitymacja instruktora rekreacji ruchowej w określonej specjalności.

Uczestnicy spotkania proszą również o rozważenie możliwości:

1) określenia w formie ustawowej zasad i warunków prowadzenia działalności w sporcie dla wszystkich w kontekście definicji o sporcie (art. 2 pkt 1 ustawy),

2) określenia przez ministra sportu i turystyki w ustawie lub rozporządzeniu kwalifikacji i tytułów zawodowych w sporcie dla wszystkich,

3) ustawowe doprecyzowanie tworzenia warunków w sporcie dla wszystkich i trybu finansowania, szczególnie przez samorząd terytorialny,

4) wyjaśnienie zasad współpracy pomiędzy stowarzyszeniami a Ministerstwem Sportu i Turystyki w aspekcie ustawy o pożytku publicznym i wolontariacie, która mówi, że współpraca odbywa się na zasadach pomocniczości, suwerenności stron, efektywności, uczciwej konkurencji i jawności,

5) ustawa o sporcie likwiduje możliwość prowadzenia działalności gospodarczej przez małe i średnie firmy zajmujące się działalnością szkoleniową, które zatrudniają liczną w skali kraju kadrę dydaktyczną,

6) ustawa o sporcie likwiduje zawód regulowany „instruktor rekreacji ruchowej”, a tym samym pozbawia pracy w skali kraju kilkadziesiąt tysięcy osób (pracujących w turystyce, hotelarstwie, ośrodkach SPA, OSiR, sanatoriach, klubach fitness, siłowniach itp.) i uszczupla Skarb Państwa polskiego o duże wpływy finansowe do budżetu.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Czy resort planuje dokonanie zmian w ustawie o sporcie, które uwzględnią powyższe postulaty?

2. Jakie jest stanowisko Pana Ministra na temat przedstawionych postulatów?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20223)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wycięcia z harmonogramu pierwszego etapu modernizacji linii kolejowej z Warszawy do Białegostoku

Z niepokojem przyjmujemy kolejne działania rządu dotyczące opóźniania rozwoju województwa podlaskiego, wynikające z realizacji koncepcji polaryzacyjno-dyfuzyjnej rozwoju Polski.

Po przesunięciu realizacji budowy drogi ekspresowej S8 oraz zaniechaniu budowy drogi ekspresowej S19 przyszła kolej na likwidację kolei.

Rząd planuje w ramach niczym nieuzasadnionych oszczędności wycięcie modernizacji pierwszego etapu linii kolejowej z Warszawy do Białegostoku. W imieniu mieszkańców województwa podlaskiego stanowczo sprzeciwiamy się dalszemu ograniczaniu inwestycji infrastrukturalnych w województwie podlaskim.

Ponadto prosimy o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego rząd zmienia politykę rozwoju wprowadzoną przez rząd Prawa i Sprawiedliwości, a uparczywie realizuje koncepcję rozwoju polaryzacyjno-dyfuzyjnego?

2. Ile budżet państwa straci na tym, że opóźni rozwój województwa podlaskiego zamiast prowadzić do wzrostu PKB w województwie podlaskim, a tym samym do zwiększenia dochodów budżetu państwa?

3. Jakie inne działania ograniczające rozwój województwa podlaskiego przewiduje rząd?

4. Czy nie byłoby zasadne utrzymanie modernizacji linii kolejowej z Warszawy do Białegostoku w planowanym terminie?

Z poważaniem

Posłowie Krzysztof Jurgiel
i Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20224)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie niemieckiego mięsa wieprzowego
skażonego dioksynami**

Szanowny Panie Ministrze! Na początku stycznia bieżącego roku ujawniono w Niemczech skandaliczny proceder polegający na dostarczaniu fermom drobiu i trzody chlewnej pasz skażonych dioksynami. W wyniku tego skażone zostały duże ilości produkowanych przez te fermy jaj, kurcząt, mięsa drobiowego i wieprzowego, które wydostały się także poza granice Niemiec. Zatrutą żywność wykryto w Holandii i Wielkiej Brytanii. Pomimo zapewnień głównego lekarza weterynarii, że w Polsce nie ma zagrożenia związanego z niemieckimi dioksynami, gdyż na naszym rynku nie ma ani jaj, ani mięsa, ani produktów przetworzonych pochodzących z niemieckich ferm, okazało się jednak, że zagrożenie takie jest całkiem realne. Wszystko za sprawą niemieckiego komunikatu z 12 stycznia br., w którym przyznano, że część skażonej dioksynami wieprzowiny z 35 świń oprawionych przez rzeźnię w niemieckim kraju związkowym Saksonia-Anhalt sprzedano do Polski i Czech. Nie jest natomiast jasne, czy mięso to trafiło do spożycia.

Podobna sytuacja miała miejsce w roku ubiegłym, kiedy to do Polski sprowadzono ze Szwecji duże ilości starych, ponaddwudziestoletnich konserw mięsnych. Sytuacja sprzed roku oraz ta opisana powyżej wskazuje niewątpliwie na wadliwe funkcjonowanie polskiego systemu kontroli jakości produktów spożywczych importowanych do naszego kraju.

Mając na uwadze powyższe, zwracamy się do Pana z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy prawdą jest, że skażona dioksynami wieprzowina trafiła na polski rynek?

2. Jakie kroki zmierzające do zmiany systemu kontroli produktów spożywczych importowanych do naszego kraju zamierza podjąć Pan Minister, tak aby uniknąć zagrożenia zdrowotnego polskich konsumentów?

Z poważaniem

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20225)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nowelizacji ustawy o ochronie
zwierząt**

Szanowny Panie Ministrze! Niepokojącym zjawiskiem, z jakimi borykają się samorządy, są bezpań-

skie psy, które z różnych powodów nie mają swoich właścicieli. Problem ten występuje szczególnie w miejscach, gdzie rady gmin nie podjęły uchwały o obowiązkowym czipowaniu psów. Z wcześniejszych wyjaśnień ministerstwa wynika, iż w celu zapewnienia bezpieczeństwa ludzi i zwierząt rada gminy, zgodnie z art. 11a ust. 1 ww. ustawy, może w drodze uchwały przyjąć program zapobiegający bezdomności zwierząt, obejmujący w szczególności: sterylizację albo kastrację zwierząt, poszukiwanie nowych właścicieli zwierząt i usypianie ślepych miotów. Biorąc pod uwagę, że katalog działań określonych w ustawie nie jest zamknięty, rada gminy może podjąć inne działania, takie jak np. obowiązkowe znakowanie wszystkich psów na terenie swojej gminy lub podjęcie współpracy z sąsiednimi gminami obejmującej budowę i wspólne finansowanie schronisk dla zwierząt. Ta argumentacja jest uzasadniona. Jednak biorąc pod uwagę, że wiele gmin nie wprowadzi takiego wymogu, problem ten nie będzie rozwiązany. Życie pokazuje, iż w wielu przypadkach następuje eskalacja zjawiska poprzez podrzucanie psów z terenów, gdzie takie prawo obowiązuje. Należy się zastanowić nad skutecznym sposobem rozwiązania problemu bezdomnych zwierząt, np. poprzez obowiązkowe czipowanie lub usypianie bezpańskich psów, wprowadzone przez nowelizację ustawy o ochronie zwierząt.

Panie Ministrze, w związku z powyższym zwracamy się do Pana z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo podejmie zmiany systemowe mające na celu obowiązek czipowania psów?

2. Czy Pan Minister widzi możliwość wprowadzenia poprawek do ustawy o ochronie zwierząt, a także adekwatnych zmian w stosownych rozporządzeniach w celu ujednolicenia norm prawnych na terenie całego kraju?

Poseł Robert Telus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20226)

do ministra zdrowia

**w sprawie planowanych zmian
w funkcjonowaniu pogotowia ratunkowego**

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z interpelacją w sprawie planowanych zmian w funkcjonowaniu pogotowia ratunkowego.

Od 1 lipca br. ma wejść w życie nowy system funkcjonowania pogotowia, który ma być podstawą kontraktowania jednostek ratownictwa medycznego przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ.

Zgodnie z planowanymi zmianami w województwie śląskim z 13 istniejących rejonów operacyjnych,

przy których działają dyspozytornie pogotowia ratunkowego, ma pozostać jedynie 6. W wyniku tych zmian znikną dyspozytornie w Kłobucku, Lublińcu i Myszkowie. O ile dyspozytornie z Kłobucka i Lublińca zostaną przeniesione do Częstochowy, to dla Myszkowa dyspozytornia pogotowia będzie znajdowała się aż w Sosnowcu.

Aby system działał sprawnie, wymaga również przekształcenia systemu informacji i łączności z radiowego na cyfrowy (GPS), co jest bardzo kosztowne. W przeciwnym razie planowane zmiany mogą być tragiczne w skutkach i wydłużyć czas dojazdu karetki do chorego.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na pytanie: Czy Ministerstwo Zdrowia dostrzega zagrożenia dla pacjentów wynikające z planowanych zmian i czy planując wprowadzenie zmian w systemie funkcjonowania pogotowia, zadbało o zabezpieczenie odpowiednich środków finansowych na rozbudowę i modernizację systemu informacji w kasie urzędów wojewódzkich?

Z poważaniem

Posłowie Jadwiga Wiśniewska
i Stanisław Szwed

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20227)

do ministra zdrowia

w sprawie konieczności zmiany wadliwych zapisów zarządzenia prezesa NFZ dotyczącego podstawowej opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa rodzinnego

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z interpelacją w sprawie konieczności zmiany wadliwych zapisów zarządzenia prezesa NFZ dotyczącego podstawowej opieki zdrowotnej i pielęgniarstwa rodzinnego.

W związku z wciąż pogarszającą się sytuacją dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej pacjentów przewlekle chorych pielęgniarki i położne zrzeszone w Okręgowej Radzie Pielęgniarek i Położnych w Częstochowie zwróciły się do mnie z apelem o zmianę wadliwych i niespójnych zapisów w zarządzeniach prezesa NFZ.

Według naczelnej i okręgowej rady pielęgniarek i położnych zmiany zapisów kolejnych zarządzeń prezesa NFZ dotyczących zasad zawierania i realizacji umów na rok 2011, mających umocowanie w zarządzeniu prezesa NFZ nr 74/2010/DSOZ, nie gwarantują pielęgniarkom i położnym zachowania uczciwej

konkurencji przy podpisywaniu kontraktów NFZ. Dodatkowo przyczyniają się do ograniczenia samodzielności zawodowej pielęgniarki środowiskowo-rodzinnej, a tym samym pozbawiają pacjentów świadczeń z zakresu pielęgniarstwa w miejscu zamieszkania.

Podstawowa opieka zdrowotna jest elementarną częścią systemu ochrony zdrowia, dlatego kontrowersje wzbudza fakt, że to płatnik decyduje, gdzie i komu należą się te świadczenia gwarantowane i który ze świadczeniodawców odgrywa najważniejszą na tym rynku rolę.

Okręgowa rada pielęgniarek i położnych wprost wskazuje wadliwe zapisy zarządzeń prezesa NFZ. Z rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 20 października 2005 r. jednoznacznie wynika, że głównym miejscem świadczeń pielęgniarki POZ jest miejsce zamieszkania świadczeniobiorcy, a nie gabinet pielęgniarki POZ. Tymczasem wedle zapisów zarządzenia prezesa NFZ podstawowa opieka zdrowotna to przede wszystkim udzielanie świadczeń pielęgniarstwa w gabinecie pielęgniarki POZ (warunki ambulatoryjne), co w praktyce pozbawia profesjonalnej opieki pielęgniarstwa pacjentów przewlekle chorych z ograniczoną sprawnością psychoruchową.

Inne nieścisłości, które wskazują pielęgniarki i położne, to brak wskazania, który ze świadczeniodawców jest odpowiedzialny za transport materiału biologicznego z domu pacjenta do badań diagnostycznych. Wiele kontrowersji budzi również niedookreślenie pojęcia „pielęgniarki środowiskowo-rodzinnej” i stosowanie bardzo ogólnego określenia „pielęgniarki POZ”, przez co dochodzi np. do łączenia stanowisk pielęgniarki zatrudnionej w gabinecie zabiegowym z pielęgniarką POZ (rodzinną).

Środowisko pielęgniarek i położnych wielokrotnie informowało o wskazanych niespójnościach, które budzą kontrowersje, likwidują samodzielność zawodową i degradują rolę pielęgniarstwa rodzinnego do roli podwykonawcy lub personelu pomocniczego.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na pytania:

1. Czy do ministerstwa docierają sygnały o niespójnych zapisach zarządzeń prezesa NFZ?

2. Czy wskazane przez środowisko pielęgniarek i położnych wadliwe zapisy zarządzeń prezesa NFZ zostaną niezwłocznie zmienione?

3. Czy możliwy jest powrót do koncepcji medycyny rodzinnej i pielęgniarstwa rodzinnego, w której lekarz i pielęgniarka realizowaliby świadczenia zdrowotne przede wszystkim w miejscu zamieszkania (pobytu pacjenta)?

Z poważaniem

Posłowie Jadwiga Wiśniewska
i Stanisław Szwed

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20228)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontrowersyjnych rozstrzygnięć
dotyczących przydzielania kontraktów
dla poradni specjalistycznych na 2011 r.
w woj. śląskim**

Szanowna Pani Minister! Zwracamy się do Pani Minister z interpelacją w sprawie kontrowersyjnych rozstrzygnięć dotyczących przydzielania kontraktów dla poradni specjalistycznych na rok 2011 w województwie śląskim.

Do śląskiego NFZ wpłynęła w tym roku rekordowa liczba (aż 800) odwołań z przychodni, które straciły kontrakty dla specjalistów na 2011 r. Pacjenci z dnia na dzień zostali pozbawieni dostępu do lekarzy, u których leczyli się od kilku czy kilkunastu lat. Stawia to pod znakiem zapytania bezpieczeństwo zdrowotne mieszkańców wielu gmin, w których zabraknie niektórych poradni specjalistycznych.

Przykładowo w całym powiecie myszkowskim, na ponad 70 tys. mieszkańców, nie będzie ani jednej poradni reumatologicznej. W Myszkowie i sąsiadującej gminie Żarki, skupiających razem ok. 50 tys. mieszkańców, zabraknie poradni gruźlicy i chorób płuc. Z kolei w całych Żarkach Letnisku nie będą świadczone bezpłatne usługi stomatologiczne. Kontraktu nie dostała także działająca w szpitalu w Myszkowie poradnia kardiologiczna. To tylko kilka przykładów absurdalnych efektów przydzielania w tym roku kontraktów.

Obecnie przydzielanie kontraktów opiera się o system rankingowania ofert składanych przez poszczególne ZOZ-y w oparciu o spełniane wymogi jakości oraz ceny oferowanych usług medycznych. Założenia teoretycznie są dobre, ale w praktyce często miejsce przychodni rzetelnie wypełniających kontrakt zajęły placówki, które w ofertach dla NFZ podały wirtualne dane. Dzieje się tak, ponieważ selekcji dokonuje automatycznie program komputerowy, który nie bierze pod uwagę chociażby czynnika geograficznego, czyli położenia przychodni w najdogodniejszej dla pacjenta lokalizacji. Program komputerowy nie sprawdzi też, czy dana przychodnia nie oszukuje oraz czy wykazany w ofercie sprzęt i lekarzy rzeczywiście posiada.

Ponadto, jak pokazują wyniki, wielu poradniom publicznym nie udało się przedłużyć kontraktu z funduszem. Czy takie działanie ma na celu zupełne wyeliminowanie PZOZ-ów?

Podstawowym błędem było również zbyt późne rozpisanie konkursu przez NFZ. Jego wyniki powinny być znane już w sierpniu, żeby poszczególne placówki i pacjenci mogli się przygotować na jego wyniki, a nie w grudniu, jak to miało miejsce w tym roku.

Tego typu działania prowadzą do tego, że odbiera się ludziom dostęp do leczenia i skazuje na stanie w wielomiesięcznych kolejkach.

W związku z powyższym prosimy Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w związku z podniesionymi argumentami Ministerstwo Zdrowia w ramach nadzoru nad NFZ doprowadzi do zweryfikowania sposobu przyznawania kontraktów, tak aby system uwzględniał położenie geograficzne, ilość obsługiwanych pacjentów oraz wieloletnie działanie danej poradni na rynku usług medycznych?

2. Co z pacjentami, którzy zapisali się już kilka miesięcy temu do kolejki w poradni specjalistycznej, która nie otrzymała przedłużenia kontraktu na 2011 r.? Czy mają na nowo „odstać swoje” w kolejce w innej przychodni? Jak ministerstwo zamierza rozwiązać ten problem?

Z poważaniem

Posłowie Jadwiga Wiśniewska
i Stanisław Szwed

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20229)

do ministra infrastruktury

**w sprawie odcinka autostrady A1
Tuszyn – Pyrzowice**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracamy się do Pana Ministra z interpelacją w sprawie odcinka autostrady A1 Tuszyn – Pyrzowice.

Przedłużający się proces decyzyjny i inwestycyjny dotyczący budowy odcinka autostrady A1 Tuszyn – Pyrzowice budzi ogromny niepokój wśród mieszkańców regionu częstochowskiego. Postulaty gmin regionu dotyczące dróg alternatywnych do autostrady oraz budowy trzeciego pasa dla ruchu lokalnego na częstochowskiej obwodnicy i niepobierania na niej opłat są nieuwzględniane i pomijane. Dlatego też 28 grudnia 2010 r. Rada Miasta Częstochowy podjęła uchwałę, w której wnosi o podjęcie pilnej i ostatecznej decyzji dotyczącej budowy odcinka Tuszyn – Pyrzowice.

Dotychczasowe działania ministerstwa w sprawie tego odcinka autostrady są sprzeczne z obietnicami wielokrotnie składanymi przez Pana Ministra (np. 29 listopada 2010 r. Częstochowa). Nowy rządowy „Program budowy dróg na lata 2011–2015” nie daje już nawet gwarancji wykonania tego odcinka do 2015 r., a przecież Pan Minister zapewniał mieszkańców Częstochowy, że odcinek, w ciągu którego znajduje się Częstochowa, będzie realizowany jako pierwszy.

Zaniepokojenie budzi również sprawa odpłatności za przejazd obwodnicą Częstochowy. Wieloletnie sta-

rania o bezpłatną obwodnicę zakończone obietnicą Pana Ministra, że przynajmniej fragment obwodnicy będzie bezpłatny (od Grabówki do Dźbowa), wobec najnowszego projektu rozporządzenia wydają się nie-realne.

W związku z powyższym prosimy Pana Ministra o odpowiedź na pytania zawarte w przedmiotowej uchwale Rady Miasta Częstochowy:

1. Czy ministerstwo podejmie ostateczną i wiążącą decyzję dotyczącą wykonania odcinka autostrady A1 (Tuszyn – Pyrzowice) wraz z obwodnicą Częstochowy, tak aby jego realizacja nastąpiła nie później niż do o 2015 r.?

2. Czy przy realizacji projektowanego odcinka autostrady A1 ministerstwo uwzględni postulaty gmin i miast regionu częstochowskiego dotyczące dróg alternatywnych do autostrady oraz budowy trzeciego pasa dla ruchu lokalnego na częstochowskiej obwodnicy i niepobierania na niej opłat?

Z poważaniem

Posłowie Jadwiga Wiśniewska
i Stanisław Szwed

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20230)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie budowy obwodnicy Suwałk

Panie Premierze! W związku z otrzymaną przeze mnie interwencją suwalskich samorządowców zwracam się o natychmiastowe podjęcie rzeczywistych działań zmierzających do rozpoczęcia budowy obwodnicy Suwałk oraz dwupasmowej drogi ekspresowej od granicy z Litwą przez Suwałki do Warszawy.

Stanowczo nie zgadzam się na ciągle odsuwanie w czasie terminu rozpoczęcia budowy obwodnicy Suwałk. Jak dotąd wszystkie osoby i instytucje odpowiedzialne za budowę tej obwodnicy wykazują lekceważenie dla uzasadnionych oczekiwań mieszkańców Suwałk i Suwalszczyzny. Domagam się zaprzestania łamania konstytucyjnych praw mieszkańców Suwalszczyzny oraz zapewnienia im bezpieczeństwa i równych praw z mieszkańcami innych regionów Polski, gdzie drogi ekspresowe i autostrady są już budowane albo będą budowane w ciągu najbliższych 2–3 lat, chociaż natężenie ruchu samochodowego, zwłaszcza tirów i autobusów, jest tam znacznie mniejsze niż w Suwałkach. Codziennie przez Suwałki i Suwalszczyznę przejeżdża ok. 7 tys. tirów i autobusów, a z roku na rok ich liczba rośnie.

Suwałczanie z najwyższym zaniepokojeniem przyjęli propozycje zawarte w projekcie „Programu budo-

wy dróg krajowych na lata 2011–2015”, z których jednoznacznie wynika, że budowa obwodnicy Suwałk została odsunięta w czasie na bliżej nieokreślony termin. Na liście zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r., oraz na liście zadań priorytetowych, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., nie ma obwodnicy Suwałk. Takie zapisy podważają wiarygodność najważniejszych przedstawicieli rządu, którzy gwarantowali rozpoczęcie budowy obwodnicy Suwałk w 2012 r. Takie deklaracje prezydentowi miasta Suwałk złożyli: w Augustowie w marcu 2009 r. Grzegorz Schetyna – ówczesny wicepremier i minister spraw wewnętrznych i administracji, a powtórzył te deklaracje w lutym 2010 r. w Białymstoku minister infrastruktury Cezary Grabarczyk. Co więcej białostocki oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad na swojej stronie internetowej potwierdza te deklaracje, gdyż wciąż znajduje się tam zapis o rozpoczęciu robót przy obwodnicy Suwałk w IV kwartale 2012 r.

Z najwyższym zaniepokojeniem przyjąć też należy zawartą w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” propozycję budowy obwodnicy Augustowa bez budowy obwodnicy Suwałk. Taka decyzja spowoduje skierowanie natężenia ruchu tirów i autobusów na nieprzystosowaną do tego drogę powiatową nr 1148B prowadzącą przez wieś Dubowo i teren chroniony Natura 2000 oraz przez centrum Suwałk.

Mieszkańcy Suwałk nie godzą się na takie rozwiązania, stanowczo protestują i domagają się natychmiastowego przedstawienia precyzyjnego i zgodnego z wcześniejszymi deklaracjami przedstawicieli rządu oraz Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad harmonogramu prac związanych z budową obwodnicy Suwałk i ujęcia tej inwestycji w rządowych planach inwestycyjnych na najbliższe lata, tak by najpóźniej za dwa lata możliwe było rozpoczęcie prac budowlanych. Obwodnica Suwałk spełnia kryteria wyboru realizacji zadań polegających na budowie obojętnej miejscowości, zawarte w załączniku nr 3 do projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. O budowie obwodnicy Suwałk dyskutuje się już ponad 30 lat i nie widać końca tych dyskusji. Suwałczanie będą protestować i interweniować wszędzie, gdzie to możliwe, aby zapewnić przede wszystkim mieszkańcom Suwałk bezpieczne i godziwe warunki życia, a inwestorom i przyjezdnym dogodne połączenia komunikacyjne.

Brak dogodnych połączeń komunikacyjnych stanowi podstawową barierę rozwoju Suwałk i regionu. Dostępność komunikacyjna to jeden z podstawowych aspektów rozważanych przez inwestorów podczas wyboru lokalizacji inwestycji, a w wypadku niektórych rodzajów działalności – wręcz kluczowy. Inicjatywy podejmowane przez suwalski samorząd mające na celu pozyskanie nowych inwestorów w celu gospodarczego i społecznego ożywienia regionu, jak np. utworzenie Parku Naukowo-Technologicznego Polska-Wschód czy Suwalskiej Specjalnej Strefy Ekono-

micznej nie są wspierane przez działania kierowane przez pana rządu w postaci budowy niezbędnej infrastruktury drogowej. Suwalszczyzna to region o unikatowych walorach naturalnych predysponujących do rozwoju turystyki, który nie jest jednak możliwy bez zapewnienia możliwości dojazdu. Odsuwanie terminu budowy obwodnicy Suwałk na bliżej nieokreślony termin oznacza tak naprawdę świadome skazanie Suwałk i Suwalszczyzny na gospodarczą i społeczną izolację.

Pominięcie budowy obwodnicy Suwałk w projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” rozbudza w mieszkańcach Suwałk brak zaufania do rządu utworzonego przez koalicję Platformy Obywatelskiej i Polskiego Stronnictwa Ludowego oraz pogłębia poczucie pozostawania w tzw. Polsce B, a ponadto jest sprzeczne z jedną z podstawowych zasad funkcjonowania Unii Europejskiej, która zakłada wyrównywanie różnic ekonomicznych i społecznych pomiędzy bogatymi i biednymi regionami Wspólnoty Europejskiej.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny nieumieszczenia budowy obwodnicy Suwałk oraz dwupasmowej drogi ekspresowej od granicy z Litwą przez Suwałki do Warszawy w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”? Czyżby kierowany przez Pana rząd chciał, ze względów czysto politycznych, ukarać mieszkańców Suwałk za ich wybór dokonany 21 listopada 2010 r., gdy kandydatka Platformy Obywatelskiej na prezydenta miasta Suwałk zdobyła tylko 9,04% głosów, a Komitet Wyborczy Platformy Obywatelskiej RP uzyskał jedynie 12,38% głosów, i te wyniki były o wiele gorsze od wyników osiągniętych przez Komitet Wyborczy Prawo i Sprawiedliwość i jego kandydata na prezydenta miasta Suwałk?

2. Czy zamierza Pan zmienić decyzję nieumieszczenia budowy obwodnicy Suwałk oraz dwupasmowej drogi ekspresowej od granicy z Litwą przez Suwałki do Warszawy w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, a jeżeli nie, to jakie działania podejmie Pan wobec protestujących przeciwko nieudolnym rządóm Platformy Obywatelskiej mieszkańców Suwalszczyzny, którzy zapowiadają wystąpienie ze skargą na państwo polskie do instytucji europejskich o naruszenie Europejskiej Karty Samorządu Terytorialnego oraz rozpoczęcie długotrwałej blokady drogi krajowej nr 8 i dojazdu do przejścia granicznego w Budzisku? Czy podobnie jak Pana sojusznicy rządzący krajami dawnego Związku Sowieckiego wysłał Pan oddziały Policji przeciwko tym, dla których budowa obwodnicy Suwałk jest zadaniem priorytetowym dla ich godnego i bezpiecznego życia?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20231)

do ministra gospodarki

w sprawie zmniejszającej się liczby małych sklepów tradycyjnych na rzecz sklepów wielkopowierzchniowych

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa, z którą występuję, dotyczy likwidacji małych sklepów na rzecz powstawania super- i hipermarketów. Od roku 1995, kiedy to Francuzi po raz pierwszy otworzyli w Polsce sklep wielkopowierzchniowy, daje zaobserwować się pojedynek pomiędzy małymi kupcami a dużymi sieciami handlowymi, który zdecydowanie przegrywają ci pierwsi. Liczba niewielkich sklepów jest, co prawda, wciąż duża, jednak zmniejsza się ona w bardzo szybkim tempie. Prognozy opublikowane przez „Rzeczpospolitą” przewidują, iż tylko w tym roku przestanie istnieć co najmniej 4 tys. małych sklepów.

Duże sieci handlowe nie bez powodu zyskują coraz większą rzeszę klientów. Są typowym przykładem tzw. nowoczesnego handlu – umieją przyciągnąć konsumenta, skupiają wiele rodzajów towarów i usług w jednym miejscu, charakteryzują się dłuższymi godzinami otwarcia i, co ważne, to właśnie one pokazały nam, czym jest promocja.

Zdawać by się mogło, że sklepy wielkopowierzchniowe są idealnym miejscem na zakupy. Niestety, działalność super- i hipermarketów charakteryzuje się również stosowaniem przez sprzedawców rozmaitych sztuczek i zastawianiem przez nich pułapek na klienta. Konsumenci są kuszeni promocjami i wyprzedażami, które często okazują się być zwyczajnym wymuszaniem nieplanowanych i w istocie zbędnych zakupów. Co więcej, sieci dyskontowe często starają się ukryć niedoskonałości produktów spożywczych, takich jak mięso czy owoce, poprzez umiejętne ich zapakowanie lub oświetlenie. Do innych sztuczek należą także m.in.: ustawianie najdroższych produktów danego rodzaju na wysokości wzroku czy umieszczanie podróbek w opakowaniach do złudzeniach przypominających te oryginalne.

Wielu konsumentów nie jest świadomych faktu, że stają się ofiarami wyżej opisanej manipulacji, przyczyniając się do likwidacji działalności drobnych przedsiębiorców. Często dopiero po zlikwidowaniu tzw. osiedlowych sklepików klienci odczuwają ich brak – narzekają na jakość świeżych produktów dostępnych w dużych dyskontach, a zaplanowane zakupy podstawowych produktów często kończą się kupowaniem zdecydowanie większej ilości produktów.

Sklepy wielkopowierzchniowe wydają się być udogodnieniem, lecz nierzadko okazują się być przedsiębiorstwami szkodzącymi konsumentom. Jednak, o ile działalność wielkich dyskontów żeruje na klientach, to super- i hipermarkety stanowią największy problem dla drobnych przedsiębiorców, którzy na ich

rzecz zmuszeni są do likwidacji swoich, często jedy-
nych, źródeł dochodu.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź
na następujące pytania:

1. Czy rząd planuje podejmować jakiegokolwiek
działania zmierzające do zaprzestania kolejnych li-
kwidacji małych sklepów?

2. Czy planowana jest dalsza ekspansja sieci dys-
kontowych poprzez wydawanie pozwoleń na budowę
hipermarketów w coraz mniejszych miejscowo-
ściach?

3. Czy zawile przepisy i wysokie obciążenia finan-
sowe, z którymi muszą borykać się drobni przedsię-
biorcy, mają szansę na pozytywną zmianę?

Z poważaniem

Poseł Łukasz Zbonikowski

Włocławek, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20232)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zdeprecjonowania w „Programie
budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”
modernizacji drogi ekspresowej S7 relacji
Warszawa – Radom – Kielce – Kraków**

W przygotowywanym przez rząd dokumencie
strategicznym „Program budowy dróg krajowych na
lata 2011–2015” modernizację najważniejszej dla Ra-
domia i ziemi radomskiej drogi ekspresowej S7 w re-
lacji Warszawa – Radom – Kielce – Kraków przewi-
dziano dopiero na po 2013 r. (modernizacja może się
rozpocząć przed 2013 r., tylko jeśli znajdą się dodat-
kowe fundusze).

Jak ważna jest to droga, wie każdy, kto choć raz
jechał nią w ostatnim czasie. Droga krajowa nr 7 jest
jedną z najbardziej obciążonych ruchem arterii w ca-
łym kraju!

Radom natomiast stał się na drodze z Warszawy
do Krakowa swoistym „wąskim gardłem”, a przejazd
przez Radom w okresach szczytu komunikacyjnego
(weekendy, święta), a także w sytuacji wypadku czy
innych utrudnień potrafi zająć ponad godzinę! Dla-
tego też konieczne jest jak najszybsze wybudowanie
zachodniej obwodnicy Radomia, a także dalszego od-
cinka w stronę Skarżyska-Kamiennej. Dzięki temu,
wraz z już przebudowywanymi odcinkami, byłby
możliwy ekspresowy przejazd z Warszawy aż do Ję-
drzejowa. Kolejny brakujący odcinek to Jędrzejów –
Kraków, o który również zabiegamy.

Jest to znaczące opóźnienie budowy tej trasy
względem planowanego dotychczas harmonogramu,
zgodnie z którym cała S7 od Gdańska aż do granicy
Polski miała być gotowa do 2013 r., a na odcinku
Warszawa – Kraków do 2012 r. Aby przeciwstawić się

temu, wspólnie ze środowiskami z Radomia, Kielc i
Krakowa przygotowana została i podpisana petycja
na rzecz jak najszybszej realizacji trasy S7.

Mieszkańcy miejscowości oszukanych przez Pana
Ministra położonych na trasie drogi S7 już blokują
przejazd w ramach protestu przeciwko tej decyzji rzą-
du. Eskalacja tych protestów zapewne będzie nara-
stać, jeśli Pan Minister nie wycofa się z tych szkodli-
wych dla naszego kraju decyzji.

Pytania:

Dlaczego Pan Minister zlekceważył budowę tej
drogi tak ważnej dla naszego kraju?

Czy tak ma wyglądać skomunikowanie naszego
kraju w kontekście organizacji mistrzostw Europy w
2012 r.?

Poseł Krzysztof Sońta
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20233)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie konieczności zwiększenia środków
finansowych z budżetu państwa na realizację
zadań z zakresu ochrony
przeciwpowodziowej**

Według informacji przesłanych przez Urząd Mar-
szałkowski Województwa Małopolskiego straty po-
stałe w wyniku powodzi tylko w bieżącym roku na
obiektach związanych z ochroną przeciwpowodziową,
administrowanych przez Małopolski Zarząd Me-
lioracji i Urzędzeń Wodnych w Krakowie wynoszą
ponad 800 mln zł, natomiast straty poniesione na
urządzeniach administrowanych przez Regionalny
Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie zostały osza-
cowane na ponad 652 mln zł. Straty te zapewne by-
łyby mniejsze, gdyby gospodarka wodna była finan-
sowana na właściwym poziomie.

Zniszczenia i szkody powstałe w wyniku przejścia
pierwszej i drugiej fali powodziowej w 2010 r. dotk-
nęły miasta na prawach powiatu: Kraków, Tarnów i
Nowy Sącz oraz 18 powiatów i 145 gmin. W sumie
było to ok. 70% obszaru woj. małopolskiego.

Alarm przeciwpowodziowy był ogłaszany na tere-
nie trzech miast (Krakowa, Nowego Sącza i Tarno-
wa) i 10 powiatów (suskiego, tarnowskiego, myślenic-
kiego, bocheńskiego, wadowickiego, brzeskiego, no-
wosądeckiego, oświęcimskiego, dąbrowskiego, wielic-
kiego); pogotowie przeciwpowodziowe obowiązywało
w 4 powiatach (limanowskim, tatrzańskim, nowotar-
skim, gorlickim).

Najtrudniejsza sytuacja powodziowa wystąpiła w
północno-wschodniej części woj. małopolskiego. Pod-

topieniu i zalaniu uległy znaczne obszary na terenie gmin: Szczurowa, Wietrzychowice i Szczucin. Podczas majowej i czerwcowej fali powodziowej na terenie tych gmin zalany został obszar o powierzchni ok. 22 tys. ha.

W sumie ponad 1 tys. km² powierzchni znalazło się pod wodą, z czego ok. 180 km² to tereny o wysokiej gęstości zaludnienia. Zalanych zostało 645 miejscowości, prawie 3,2 tys. km dróg, 16,5 km torów kolejowych. Uszkodzonych zostało 18 mostów, kładek oraz przepustów. Uszkodzonych też zostało 185 km wałów przeciwpowodziowych. Zalanych zostało też 640 firm i przedsiębiorstw. Na obszarze, który ucierpiał w wyniku zeszłorocznej powodzi, mieszka prawie 118 tys. osób. Wśród tych osób było 8,9 tys. osób, które musiały opuścić swoje domy. W czasie powodzi życie straciło 9 osób. Do ponownego zamieszkania nie nadaje się 1829 zalanych domów i mieszkań.

Powódź uaktywniła na terenie woj. małopolskiego ok. 1 tys. osuwisk. Najpoważniejsze straty z tego powodu wystąpiły w powiatach: wadowickim, limanowskim, nowosądeckim, myślenickim, bocheńskim, tarnowskim, ale też gorlickim (szczególnie w gminie Bobowa).

Okolo 18 tys. gospodarstw rolnych zostało poszkodowanych, a zalanych i podtopionych obszarów rolnych było ponad 81 tys. ha. Sanepid podaje, że podczas powodzi zalanych zostało 7245 studni przydomowych, 30 wodociągów wyłączono wówczas z eksploatacji. Zniszczeniu lub uszkodzeniu uległo 15 oczyszczalni ścieków. Ponadto zalanych zostało 8 cmentarzy.

Szkody w wyniku podtopień i zalań wystąpiły w 246 placówkach oświatowych (228 szkół i 18 przedszkoli) – wszystkie one wymagają remontu.

Nie minął rok od tych tragicznych wydarzeń, a mieszkańcy woj. małopolskiego już ze strachem patrzą na rzeki i potoki, które mogą zagrozić ich bezpieczeństwu w związku ze zwiększonym dopływem wody wskutek intensywnych opadów deszczu na wiosnę i roztopów.

Powodzi, a co za tym idzie, łez i cierpienia można było uniknąć, gdyby odpowiednie służby miały wystarczającą ilość funduszy. Trzeba podkreślić, że lepiej i taniej jest zapobiegać, a nie ciągle walczyć ze skutkami.

Mając na uwadze powyższe, postuluję o zwiększenie środków na zadania z zakresu ochrony przeciwpowodziowej. W sytuacji dalszego braku odpowiednich środków finansowych jednostki rządowe i samorządowe administrujące ciekami nie będą nadal w stanie usuwać bieżących szkód, a tym bardziej odpowiednio zabezpieczać zagrożonych terenów.

W związku z tym zwracamy się do Pana Prezesa z prośbą o udzielenie odpowiedzi na pytania:

1. Kto tak naprawdę jest odpowiedzialny za zabezpieczenie przeciwpowodziowe w państwie?

2. Które ministerstwo ma w swoim budżecie rezerwy na usuwanie skutków powodzi i na zabezpieczenia przeciwpowodziowe?

3. Jak Pan Premier ocenia stan zabezpieczeń przeciwpowodziowych w Małopolsce, gdzie górskie potoki i rzeki są najbardziej nieprzewidywalne?

4. Czy nie wystarczy już nam tragedii i musi dojść do kolejnych, aby ktoś w końcu zauważył problem zaniegania w regulacji rzek i potoków w całym kraju?

Z poważaniem

Posel Barbara Bartus
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20234)

do ministra środowiska

w sprawie przepisów regulujących zasady wydawania pozwoleń związanych z emisją gazów i pyłów do powietrza atmosferycznego

Szanowny Panie Ministrze! Zwracamy się do Pana Ministra z praktycznym problemem związanym z omijaniem przepisów ustawy Prawo ochrony środowiska. Wspomniana ustawa w art. 180 i art. 181 nakłada obowiązki uzyskiwania stosownych zezwoleń przez podmioty eksploatujące instalacje, które wprowadzają do powietrza gazy i pyły. Jednym z rodzajów powyższych pozwoleń jest pozwolenie zintegrowane, którego posiadanie jest wymagane w przypadku instalacji emitujących znaczne ilości szkodliwych substancji. Rodzaje tych instalacji zostały określone w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy.

Otrzymaliśmy informacje, że występują przypadki omijania przepisów Prawa ochrony środowiska. Zakłady funkcjonujące jako jednolite całości są formalnie dzielone pomiędzy np. członków rodziny w taki sposób, że każda z części nie przekracza poziomu, powyżej którego konieczne jest uzyskanie pozwolenia zintegrowanego. Powyższa działalność stoi w sprzeczności z ideą ustawy, ale jej sprzeczność z prawem nie jest oczywista.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dysponuje informacjami dotyczącymi skali zjawiska, o którym mowa powyżej?

2. Czy zdaniem ministerstwa opisane działania są zgodne z postanowieniami ustawy Prawo ochrony środowiska?

3. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość zmian legislacyjnych utrudniających powyższe praktyki?

Z poważaniem

Posłowie Krzysztof Brejza
i Tomasz Lenz

Inowrocław, dnia 16 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20235)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

w sprawie znikania programów regionalnych emitowanych na antenie ogólnopolskiej TVP

Szanowny Panie Ministrze! Z tego, co donoszą mi władze samorządowe Sopotu i telewizywnie województwa pomorskiego, oraz z własnych obserwacji wynika, iż od stycznia 2011 r. niektóre programy regionalne zniknęły z ogólnopolskiej anteny Telewizji Polskiej.

I tak lokalny program informacyjny „Panorama”, nadawany przez oddział gdański TVP, miał swoją ostatnią emisję dnia 3 stycznia br. na antenie ogólnopolskiej TVP2.

Nadmieniam, że rolą mediów lokalnych jest nie tylko dostarczanie wszechstronnej i bezstronnej informacji, ale też tworzenie środowiska społecznego, wzmacnianie tożsamości grupowej i podtrzymywanie więzi i tradycji.

Media lokalne poprzez specyfikę swojego działania uruchamiają interakcję społeczną oraz inspirują do działalności i aktywności społecznej, a szczególną rolę w tym działaniu odgrywa właśnie telewizja.

Poza tym zaprzestanie nadawania lokalnych programów w ogólnopolskiej TVP to marginalizacja regionalnych ośrodków mediów publicznych, co w konsekwencji może doprowadzić do ich całkowitej likwidacji.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Jakie są założenia i plany odnośnie do dalszego funkcjonowania regionalnych ośrodków mediów publicznych, tak bardzo mocno zakorzenionych w swoich środowiskach?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Konwiński

Słupsk, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20236)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie przeznaczania przez gminy środków finansowych za pobyt osoby nietrzeźwej w policyjnej izbie zatrzymań

Szanowny Panie Ministrze! Zdaniem Regionalnej Izby Obrachunkowej w Kielcach gmina nie może przeznaczać środków finansowych pochodzących z gminnego programu profilaktyki i rozwiązywania problemów alkoholowych oraz innych uzależnień na pokrycie kosztów badań lekarskich i pobyt w policyj-

nej izbie wytrzeźwień zatrzymanych osób nietrzeźwych z terenu gminy.

Osoby w stanie nietrzeźwości mogą zostać doprowadzone na Policję (w razie braku izby wytrzeźwień, zakładu opieki zdrowotnej lub innej właściwej placówki utworzonej lub wskazanej przez jednostkę samorządu terytorialnego) i za doprowadzenie i pobyt w pomieszczeniach Policji przeznaczonych do wytrzeźwień pobierane są opłaty. Ustawa o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi stanowi, że prowadzenie działań związanych z profilaktyką i rozwiązywaniem problemów alkoholowych oraz integracją społeczną osób uzależnionych od alkoholu należy do zadań własnych gmin, ale egzekucja należności z opłat za pobyt w policyjnej izbie wytrzeźwień następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

W ocenie RIO, brak jest podstaw prawnych do pokrycia tych kosztów z budżetu gminy.

Dlatego też, mając na uwadze powyższe, proszę u udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w myśl obowiązujących przepisów prawa gmina może przekazywać środki finansowe za pobyt osoby nietrzeźwej w policyjnej izbie zatrzymań?

2. Czy stanowisko RIO w powyższej sprawie jest właściwe i uzasadnione?

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20237)

do ministra infrastruktury

w sprawie problemów dotyczących egzekwowania opłaty planistycznej z tytułu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego

Szanowny Panie Ministrze! Gminy mają ogromne problemy z wyegzekwowaniem jakiegokolwiek kwoty z tytułu uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Ustawa o planowaniu nakłada bowiem obowiązek zapłacenia renty, tylko jeśli sprzedaje się działkę przed upływem pięciu lat od uchwalenia planu i gdy jej wartość (po jego uchwaleniu) wzrosła. Właściciele nieruchomości wolą poczekać pięć lat od uchwalenia planu, niż płacić rentę planistyczną. Duża ich część odwołuje się też od decyzji nakazujących im zapłatę. W Krakowie dzieje się tak w 80% spraw, przy czym do sądów administracyjnych dociera ok. 10%. Na ogół dochodzi do uchylecia decyzji i ponownego rozpoznania na skutek uchylecia formalnych albo zakwestionowania ustaleń operatu szacunkowego.

W warszawskim Samorządowym Kolegium Odwoławczym udało się właścicielom wygrać niejedną sprawę, bo operat miał więcej niż 12 miesięcy. Ponadto wiele decyzji zostało uchylonych po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 9 lutego 2010 r. (P 58/08). Trybunał stwierdził, że gminy nie powinny pobierać opłaty planistycznej na podstawie nowego planu zagospodarowania przestrzennego od właścicieli, których nieruchomości była objęta starym planem, tzn. uchwalonym na podstawie ustawy planistycznej z 1984 r. lub wcześniejszych, pod warunkiem że stary i nowy plan przewidywał takie samo przeznaczenie działki.

Dodatkowo gminy, naliczając rentę planistyczną, zakładają wpływ określonej kwoty do budżetu, jednakże większość tych pieniędzy nie udaje się wyegzekwować w ogóle albo wpłaty z ww. tytułu są znacząco mniejsze od zakładanych.

W związku z powyższym pragnę zapytać Pana Ministra:

1. Czy w resorcie infrastruktury prowadzone są analizy dotyczące powyższego problemu?

2. Jakie działania podejmuje ministerstwo w celu poprawy mechanizmów egzekwowania przez gminy renty planistycznej od właścicieli nieruchomości?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20238)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie podejmowania uchwał
przez jednostki samorządu terytorialnego
w zakresie udzielania dotacji dla klubów
sportowych**

Szanowny Panie Ministrze! Tworzenie warunków, w tym organizacyjnych, sprzyjających rozwojowi sportu jest zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego. Tak stanowi art. 27 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 2010 r. o sporcie, której przepisy weszły w życie 16 października zeszłego roku. Zgodnie z ust. 2 omawianego przepisu organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może określić, w drodze uchwały, warunki i tryb finansowania tego zadania własnego, wskazując sportowy cel publiczny, który jednostka ta zamierza osiągnąć.

Okazuje się jednak, że wspieranie sportu przez gminy, powiaty czy województwa możliwe jest również bez podjęcia uchwał, o których mowa w art. 27 ust. 2 ustawy o sporcie. Stanowisko takie prezentuje chociażby Regionalna Izba Obrachunkowa w Lublinie. W opublikowanym 21 grudnia 2010 r. na stronie

internetowej izby komunikacie czytamy, że kluby sportowe niedziałające w celu osiągnięcia zysku powinny być wspierane. Formą takiego wsparcia są dotacje z budżetu gminy, powiatu czy województwa. Dotacje tych należy udzielać z zachowaniem zasad określonych w przepisach ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. W myśl jej art. 221 ust. 1 i 2 podmioty niezaliczane do sektora finansów publicznych i niedziałające w celu osiągnięcia zysku mogą otrzymywać dotacje na cele publiczne związane z wykonywaniem zadań tej jednostki. Zlecenie zadań i udzielanie dotacji takim podmiotom powinno następować zgodnie z przepisami ustawy o działalności pożytku publicznego i wolontariacie.

W konsekwencji, zdaniem Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Lublinie, zbędne jest podejmowanie uchwał przez rady gmin (powiatów) czy sejmiki województw określających zasady dotowania takich klubów z powołaniem się na delegację zawartą w art. 27 ust. 2 ustawy o sporcie. Zasady udzielania takich dotacji zostały już bowiem uregulowane w przepisach powszechnie obowiązujących.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi:

1. Jakie stanowisko zajmuje ministerstwo w opisanej przeze mnie sprawie?

2. Czy opinia RIO w Lublinie może być podstawą do niepodejmowania uchwał przez jednostki stanowiące samorządu terytorialnego w przedmiotowym temacie?

3. Czy do resortu sportu i turystyki napływają informacje o ww. problemie?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Roszak

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20239)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu rozporządzenia
Rady Ministrów zmieniającego
rozporządzenie w sprawie autostrad
płatnych, w szczególności opłat za przejazd
autostradową obwodnicą Wrocławia A8
na odcinku węzeł Pawłowice – węzeł Nowa
Wieś Wrocławska dla samochodów osobowych
poruszających się w ruchu tranzytowym**

Szanowny Panie Ministrze! Jako posłowie Platformy Obywatelskiej Dolnego Śląska zwracamy się z prośbą o ponowne rozpatrzenie projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie autostrad płatnych w celu zmiany zapisu dotyczącego A8 (AOW). Autostradowa obwodnica Wrocławia pomimo swojej nazwy jest fragmentem drogi S8 i przebiega przez ob-

szar miasta. A zatem w związku ze swoją specyfiką powinna być ona bezpłatna na całym odcinku.

Podstawowym celem budowy AOW jest wprowadzenie ruchu tranzytowego z miasta, natomiast zapis zaproponowany w rozporządzeniu zaprzecza temu celowi, gdyż samochody osobowe przejeżdżające przez miasto w większości przypadków będą poruszały się drogami wewnętrznymi, aby uniknąć opłaty za przejazd tranzytem.

Autostrada obwodnica Wrocławia jest niezwykle ważną inwestycją dla mieszkańców, ponieważ jej prawidłowe wykorzystanie znacznie zmniejszy ruch w obrębie miasta oraz przyczyni się do poprawy stanu dróg.

AOW została zaprojektowana 20 lat temu i wówczas znajdowała się na obrzeżach Wrocławia. Obecnie w wyniku rozwoju aglomeracji przebiega przez obszar miasta. Takiej specyficznej sytuacji nie ma przy innych obwodnicach dużych miast. Ponadto wyjazdy z AOW w kierunku Poznania i Warszawy łączą się z drogami wylotowymi, które są drogami krajowymi nr 5 i nr 8, a nie autostradami, jak w pozostałych przypadkach obwodnic dużych miast. Specyfika AOW uzasadnia konieczność wprowadzenia bezpłatnego przejazdu na całym odcinku A8.

Szanowny Panie Ministrze! Czy ministerstwo podziela opinię, iż autostradowe obwodnice dużych miast powinny służyć do odciążenia tych miast od ruchu tranzytowego? Czy projekt rozporządzenia będzie służył ww. celowi? Czy ministerstwo bierze pod uwagę fakt, że wprowadzenie opłat za przejazd tranzytem będzie miało negatywny wpływ na komfort życia mieszkańców i przyczyni się do pogorszenia sytuacji gospodarczej aglomeracji?

AOW miała być bowiem drogą bezpłatną dla wszystkich samochodów osobowych oraz motocykli poruszających się nią w obrębie miasta.

Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. (t.j. Dz. U. z 2003 r. Nr 221, poz. 2199) i realizując uprawnienia posłów RP, uprzejmie proszę o odpowiedź na niniejszą interpelację.

Z poważaniem

Posel Grzegorz Schetyna
oraz grupa posłów

Wrocław, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20240)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie limitu dochodów, które mogą osiągnąć osoby pobierające rentę socjalną

Szanowna Pani Minister! Renty socjalne w Polsce pobiera obecnie blisko 250 tys. osób, a wysokość tego

świadczenia od marca 2010 r. wynosi 593 zł miesięcznie. Tylko 1% świadczeniobiorców jest zatrudnionych. Osoby niepełnosprawne będące beneficjentami rent socjalnych, które są w stanie pracować i wyrażają zainteresowanie podjęciem pracy zarobkowej, jako zasadniczą przeszkodę wymieniają regulacje prawne zawarte w ustawie z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej. W myśl art. 10 ust. 6 tej ustawy prawo do renty socjalnej zawieszają się za miesiąc, w którym zostały osiągnięte przychody w łącznej kwocie wyższej niż 30% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego do celów emerytalnych. Od 1 grudnia 2010 r. osoby pobierające rentę socjalną, aby nie stracić przysługującego im świadczenia, mogą osiągnąć miesięcznie zarobki maksymalnie w kwocie 961 zł brutto. Osoby niepełnosprawne chciałyby, aby nastąpiła zmiana przepisów ustawy o rencie socjalnej, która miałyby na celu podniesienie obowiązującego limitu zarobków. Sugerują, aby obowiązywały ich te same zasady, które odnoszą się do osób pobierających rentę na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zmiany te skutkowałyby zwiększeniem dotychczasowego limitu zarobków w wysokości 30% przeciętnego wynagrodzenia i wprowadzeniem limitów, które obowiązują emerytów, a więc 70 i 130% przeciętnego wynagrodzenia. Argumentują oni, że takie zmiany w obowiązujących przepisach zwiększyłyby ich szanse na aktywność zawodową, bez obawy o utratę tego świadczenia.

W związku z przedstawionym stanem faktycznym zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem: Czy ministerstwo rozważa wprowadzenie przepisów, które zwiększyłyby limity dochodów, po osiągnięciu których prawo do renty socjalnej ulega zawieszaniu?

Z poważaniem

Posel Jan Warzecha

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20241)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie okazywania przez funkcjonariuszy Policji świadectwa wzorcowania analizatora wydechu badanym kierowcom

Obecny stan prawny nie wymusza na funkcjonariuszach Policji przedkładania osobom badanym na zawartość alkoholu z użyciem analizatora wydechu żadnej dokumentacji świadczącej o jego sprawności i prawidłowości przedstawianych wskazań. Taki stan

rzeczy stwarza pole do nadużyć, gdyż jednostki Policji w poszukiwaniu oszczędności mogą nie wykonywać regularnych czynności diagnostycznych na analizatorach, a to z kolei stwarza ryzyko nieprawidłowego funkcjonowania tych urządzeń. Nawet niewielki błąd sprzętu może przesądzić o tym, że kierowca popełnił wykroczenie, a jego sprawa trafi do sądu grodzkiego. Analogicznie w przypadku granicy 0,5‰ ktoś może zostać uznany za przestępcę i trafić do więzienia. Ostatnie wydarzenia wskazują, że błędy alkomatów skutkujące bezpodstawnym oskarżeniem o popełnienie czynu zabronionego nie są rzadkością. Tymczasem nie każdy kierowca ma świadomość, iż przysługuje mu prawo poddania się badaniu na stacjonarnym alkomacie, znajdującym się na każdym komisariacie Policji.

Pytania:

1. Czy ministerstwo planuje wprowadzenie obowiązku każdorazowego okazywania przez funkcjonariuszy Policji świadectwa wzorcowania analizatora wydechu badanemu kierowcy?

2. Jakie kroki poczyni ministerstwo w celu kontrolowania jednostek Policji w zakresie poddawania analizatorów wydechu regularnym wzorcowaniom?

Pozostaję z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20242)

do ministra infrastruktury

w sprawie wpisania do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego pn. „Obwodnica Łapczycy woj. małopolskie na drodze krajowej nr 4”

Budowa obwodnicy Łapczycy jest jedną z priorytetowych inwestycji, która pomoże rozwiązać jeden z najważniejszych problemów komunikacyjnych Małopolski. Świadczą o tym dziesiątki ofiar, które zginęły lub zostały ranne na drodze krajowej nr 4 w rejonie miejscowości Łapczyca z powodu ruchu kołowego o ogromnym natężeniu. Budowa obwodnic w pobliskim Wojniczu, Pilźnie, Ropczycach świadczy, że władze resortu infrastruktury oraz GDDKiA mają świadomość, iż autostrada A4 nie rozwiąże problemu zagrożenia drogowego i ekologicznego w tych miejscowościach. Podobnie jest z Łapczycą, lecz tutaj – mimo 30-letnich planów – obwodnica nie powstała. Mieszkańcy i samorząd gminy Bochnia obawiają się, że teraz powstała realna groźba, iż w najbliższych latach nie rozpocznie się budowa oczekiwanej przez wszystkich obwodnicy. Determinacja mieszkańców

jest ogromna i grozi niekontrolowanym wybuchem protestu w przypadku zlekceważenia przez rząd RP słusznych postulatów mieszkańców całego regionu bocheńskiego. W ubiegłym roku w miejscowości Łapczyca miała miejsce na drodze krajowej nr 4 kilkugodzinna blokada. Warto zaznaczyć, że planowana budowa obwodnicy posiada prawomocną decyzję środowiskową, a projekt techniczny i pozwolenie na budowę, zgodnie z zapewnieniem Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, będzie gotowy w I półroczu 2011 r.

Pytanie: Czy ministerstwo rozważy możliwość wpisania do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego dotyczącego budowy obwodnicy Łapczycy w województwie małopolskim w ciągu drogi krajowej nr 4?

Pozostaję z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20243)

do ministra zdrowia

w sprawie likwidacji w woj. pomorskim książeczek RUM

Szanowna Pani Minister! Książeczki RUM w województwie pomorskim funkcjonowały przez 13 lat i na dobre się przyjęły. Mimo że nigdy nie były dowodem ubezpieczenia, to w większości przypadków taki dokument wystarczał. Pacjenci ponadto byli zadowoleni z ich posiadania. Stanowiły one dokumentację potwierdzającą historię choroby, zlecone i wykonane badania, a także wystawione skierowania. Zdaniem pomorskich lekarzy decyzja o likwidacji książeczek RUM to ogromny błąd. Wszystkie informacje będą musieli pisać ręcznie na własnych drukach, które najpierw muszą sobie sami kupić. W praktyce oznacza to kolejki w przychodniach, które i tak bywają bardzo długie, zwłaszcza w okresie zwiększonej zachorowalności na grypę i przeziębienie. Lekarze argumentują, że tracąc czas na wypisywanie danych pacjenta, przyjmą ich znacznie mniej. Znana jest również argumentacja NFZ, że takie rozwiązanie to oszczędność rzędu 3 mln zł rocznie, które będzie można przeznaczyć na świadczenia medyczne. Czy jednak możemy mieć pewność, że fundusze te zostaną skierowane na świadczenia dla pacjentów? Szereg wątpliwości pojawia się też w związku z wymogami dotyczącymi przedstawienia przez pacjentów dowodu ubezpieczenia. Obawiają się oni, że będą musieli na przykład ujawniać swoje zarobki, uzyskiwać zaświadczenia i tracić kolejne godziny, oczekując na poradę lekarską. Jak twierdzą zainteresowani, ręczne wypi-

sywanie recept i skierowań to więcej pomyłek przy wprowadzaniu danych z druków do systemów informatycznych rozliczania się placówek służby zdrowia z NFZ, a konieczność ich korygowania to następne koszty.

Mając na uwadze powyższe, proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co stało się przyczyną likwidacji książeczek RUM w województwie pomorskim po 13 latach ich właściwego funkcjonowania?

2. Czy istnieje możliwość ich przywrócenia?

3. Czy zapowiadane oszczędności zostaną skierowane na świadczenia dla pacjentów?

4. Czy likwidacja książeczek RUM w woj. pomorskim była konsultowana z lekarzami i pacjentami?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20244)

do ministra zdrowia

w sprawie powstania ogólnodostępnego państwowego banku krwi pępowinowej

Szanowna Pani Minister! Jak wynika z ogólnodostępnych informacji publikowanych w mediach, gdyby w Polsce udało się doprowadzić do powstania ogólnodostępnego państwowego banku krwi pępowinowej, można by co roku uratować ok. 200 osób chorych na białaczkę, które umierają, bo nie udaje się dobrać dla nich dawcy szpiku. Polski rząd, nie reagując na ten problem, pozwala jednocześnie na rozwój komercyjnych banków oferujących przechowywanie krwi pępowinowej. Banki te, często za bardzo duże pieniądze, oferując swoje usługi, posługują się agresywnym marketingiem – mają i często oszukują przyszłych rodziców. Na stronach internetowych komercyjnych banków krwi pępowinowej możemy przeczytać, że krew ta może okazać się lekarstwem nie tylko w przypadkach chorób nowotworowych, w których wskazane jest przeszczepianie szpiku, ale także w leczeniu wielu innych schorzeń.

„Do wskazań terapeutycznych wykorzystywania komórek macierzystych krwi pępowinowej należą: wszystkie rodzaje białaczek, niektóre nowotwory złośliwe, choroby układu immunologicznego, łącznie na dzień dzisiejszy ok. 80 bardzo groźnych schorzeń” – napisano w reklamie jednego z takich banków. Wielu ekspertów w tej dziedzinie uważa, że to jest naciąganie rodziców. W ich opinii jedynym właściwym rozwiązaniem jest utworzenie ogólnodostępnego państwowego banku krwi pępowinowej. W prasie można przeczytać, że w Polsce niestety nie można oddać

krwi pępowinowej swojego dziecka do publicznego banku. Są, co prawda trzy, ale żaden nie przyjmuje krwi pępowinowej, ponieważ państwo nie finansuje jej pobierania, testowania i przechowywania. Dlatego Polska pod względem ilości dostępnej do użytku wszystkich krwi pępowinowej na tle Europy prezentuje się bardzo marnie. Mamy zdeponowanych w przeliczeniu na 10 mln ludności 86 jednostek. Czesi mają 3150, Niemcy – 2577.

Opisany stan rzeczy budzi głęboki niepokój. Widać poważne dysproporcje pomiędzy Polską a naszymi sąsiadami. Przyjęty przez Radę Ministrów 12 października 2010 r. Program wieloletni pod nazwą „Narodowy program rozwoju medycyny transplantacyjnej na lata 2011–2020”, mimo że przewiduje rozwój bankowania allogenicznego komórek krwiotwórczych krwi pępowinowej do celów publicznych, wydaje się nieco spóźniony. Oferty banków komercyjnych dalece wyprzedzają posunięcia rządu w tym względzie.

Mając na uwadze przedstawiony w interpelacji problem, proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia podejmie działania zmierzające do powstania ogólnodostępnego państwowego banku krwi pępowinowej?

2. W jakim czasie pacjenci mogą spodziewać się podjęcia takiej inicjatywy?

3. Czy kierowany przez Panią resort prowadzi monitoring komercyjnych banków komórek macierzystych oraz sprawdza ich ofertę pod względem zgodności z obecnym dorobkiem naukowym w tej dziedzinie?

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20245)

do ministra finansów

w sprawie „Programu wspierania inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej na lata 2011–2020”

Szanowny Panie Ministrze! Pod koniec ubiegłego roku prezydenci pięciu dużych miast (Poznań, Wrocław, Gdańsk, Katowice i Lublin) wystosowali list do pana premiera Donalda Tuska w sprawie „Programu wspierania inwestycji o istotnym znaczeniu dla gospodarki polskiej na lata 2011–2020”. Zwrócili oni uwagę na niekorzystne skutki w zakresie konkurencyjności polskich miast w przyciąganiu zagranicznych inwestycji, jakie może nieść wejście w życie wspomnianego dokumentu w proponowanym brzmieniu.

Według wspomnianych wyżej doświadczonych samorządowców stojących na czele wspólnot samorządowych w pięciu wymienionych miastach program zawiera trzy niekorzystne zapisy:

1) zakaz łączenia grantu rządowego ze środkami z funduszy europejskich lub zwolnieniem podatkowym w specjalnych strefach ekonomicznych w ramach jednego projektu inwestycyjnego;

2) granty rządowe nie będą udzielane w aglomeracjach o niskiej stopie bezrobocia. Nowy schemat przyznawania punktów za lokalizację oparty o średnią stopę bezrobocia przesądza o zmniejszeniu atrakcyjności obszarów metropolitalnych;

3) „wartość inwestycji będących podstawą tworzenia nowych miejsc pracy powinna być istotnie wyższa od przyznanego wsparcia”.

Powyższe zapisy uniemożliwią wspieranie inwestycji w sektorze nowoczesnych usług w aglomeracjach miejskich, gdyż inwestycje te generują wiele miejsc pracy, lecz przy niewielkich nakładach inwestycyjnych. Jednocześnie, ze względu na wymagania kadrowe, inwestycje takie nie mają szans powodzenia w mniejszych ośrodkach miejskich.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z pytaniami:

Jaki jest merytoryczny powód zakazu łączenia grantu rządowego ze środkami z funduszy europejskich?

Czy nie uważa Pan Minister, iż schemat przyznawania punktów za lokalizację oparty o średnią stopę bezrobocia przesądzi o zmniejszeniu atrakcyjności obszarów metropolitalnych, a co za tym idzie, przyczyni się do wyhamowania tempa ich rozwoju?

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20246)

do ministra sprawiedliwości
oraz
ministra spraw zagranicznych

w sprawie ułatwienia powrotu dzieci przymusowo wywiezionych za granicę

Szanowny Panie Ministrze! Konwencja haska, której Polska jest stroną, powstała jako odpowiedź na zjawisko uprowadzania za granicę lub przetrzymywania dzieci przez osoby, które są zainteresowane sprawowaniem pieczy nad dzieckiem. Państwa będące sygnatariuszami tej konwencji dążą przede wszystkim do ograniczenia samowoli osób, które zainteresowane są zwiększeniem zakresu swych uprawnień wobec dziecka. Konwencja ta nakazuje w przypadku

dziecka przymusowo wywiezionego za granicę powrót do kraju, w którym się wychowywało.

W takich przypadkach to rodzic, który stara się o powrót uprowadzonego dziecka, pokrywa koszty sprowadzenia dziecka do kraju. Trudności pojawiają się zwłaszcza, gdy dziecko zostało uprowadzone na inny kontynent. Taki powrót wiąże się bardzo często z wysokimi kosztami podróży.

W związku z powyższym zwracamy się do Pana Ministra z pytaniem: Czy planuje Pan działania na rzecz ułatwienia powrotu dzieci przymusowo wywiezionych za granicę?

Posłowie Jacek Tomczak
i Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20247)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zmiany obowiązujących przepisów, a w szczególności ustawy o świadczeniach rodzinnych

Szanowna Pani Minister! W związku z interwencją skierowaną do mojego biura przez panią D. S.M., a w szczególności na przykładzie zgromadzonej dokumentacji i stanu faktycznego uprzejmie proszę o udzielenie informacji, czy widzi Pani możliwość zmiany ustawy o świadczeniach rodzinnych i innych obowiązujących przepisów.

Pani D. S.M. złożyła w Referacie Świadczeń Społecznych Urzędu Miasta Pszów wnioski o ustalenie prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w związku z opieką nad synem, który posiada orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności. Do wniosku dołączyła oświadczenie, iż ma ustalone prawo do renty z tytułu niezdolności. Pani D. S.M. nie pracuje zarobkowo, sprawuje całodobową opiekę nad synem. Zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, jeżeli osoba sprawująca opiekę ma ustalone prawo do emerytury, renty, renty socjalnej lub zasiłku stałego, niezależnie od dochodu rodziny. Zapis w powyższej ustawie jest sprzeczny z zasadami sprawiedliwości społecznej i wydaje się bardzo krzywdzący dla wielu rodzin, które są gorzej sytuowane finansowo.

Rodzina pani D. S.M. oprócz tego, że jest w złej sytuacji finansowej, została również dotknięta ciężką chorobą dziecka. Trzyosobowa rodzina z niepełnosprawnym 17-letnim synem żyje za kwotę miesięczną ogółem 1748,92 zł. Ojciec dziecka otrzymuje rentę z tytułu wypadku przy pracy w kwocie 932,57 zł. W tej sytuacji nawet z MOPS nie otrzymują pomocy stałej, bowiem o kwotę 10 zł przekroczony jest dochód na

członka rodziny. Uważam, że instytucje zobligowane do wydania decyzji w sprawie ustalenia prawa do świadczenia pielęgnacyjnego winny mieć swobodę uwzględniania wyjątkowo ciężkiej sytuacji takiej rodziny. Mam nadzieję, że Pani Minister, posiadając szeroką wiedzę w tym i podobnych przypadkach, których w Polsce nie brakuje, jak również dysponując odpowiednimi instrumentami prawnymi i wykonawczymi, rozwiąże przedstawiony problem, który moim zdaniem wymaga szybkiego załatwienia w drodze koniecznych zmian legislacyjnych.

Mając powyższe na uwadze, pragnę skierować do Pani Minister pytania:

1. Czy, przychylając się do mojej oceny przedstawionej sytuacji, resort podejmie skuteczne działania, aby umożliwić otrzymywanie zasiłku pielęgnacyjnego przez osoby mające ustalone prawo do renty inwalidzkiej oraz socjalnej, kiedy wysokość tych świadczeń jest mała i uniemożliwia normalne funkcjonowanie rodziny?

2. Mając ponadto na uwadze inne przypadki, w których osoby niepracujące opiekują się ludźmi obłożnie chorymi, nie pozostając w linii prostej spowinowaczone, czy nie powinny one również otrzymywać świadczeń – zasiłków pielęgnacyjnych?

3. Czy nie należałoby zatem poszerzyć katalogu osób uprawnionych do otrzymywania zasiłków pielęgnacyjnych lub umożliwić w uzasadnionych przypadkach podejmowanie takich decyzji przez właściwy organ (urząd miasta, gminy), po rozpoznaniu i rozpatrzeniu wniosku?

4. Czy istnieje możliwość, biorąc pod uwagę obecny stan prawny, przyznania zasiłku pielęgnacyjnego przez właściwy organ w przypadkach szczególnie trudnych, gdy nie jest możliwe spełnienie wszystkich warunków przez wnioskodawcę?

Z poważaniem

Poseł Adam Gawęda

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20248)

do ministra zdrowia
oraz
ministra rozwoju regionalnego

w sprawie utrzymania dotychczasowego zapisu art. 38 ust. 1 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych pozwalającego na lokowanie obiektów związanych z obsługą turysty na obszarze strefy uzdrowiskowej A

Szanowna Pani Minister! W związku z głosowaniem, które miało miejsce dnia 27 października 2010 r.

na połączonych posiedzeniach Komisji: Zdrowia oraz Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej, na którym odrzucono wniosek za utrzymaniem dotychczasowego zapisu art. 38 ww. ustawy, pragnę zwrócić uwagę ministerstwa na daleko idące konsekwencje takiej decyzji i utrzymanie przedmiotowego przepisu w mocy.

Przedstawione stanowisko komisji przede wszystkim jednoznacznie zmierza do pozbawienia gmin uzdrowiskowych możliwości rozwoju i oznacza w rezultacie likwidację wielu miejsc pracy w rejonach dotkniętych często wysokim bezrobociem (przykładem może być chociażby miasto i gmina Świeradów-Zdrój).

Wprowadzone rozwiązanie jest ewenementem na skalę europejską, bowiem nie ma dziś w Europie, a nawet na świecie takiego kraju, w którym istniałby ustawowy zakaz prowadzenia działalności turystycznej w uzdrowisku. Wręcz przeciwnie – turystyka, turystyka uzdrowiskowa, lecznictwo uzdrowiskowe, rekreacja i sport wszędzie są ze sobą nieodłącznie związane i wzajemnie się uzupełniają, bo taka jest istota prowadzenia tych działalności.

Przyjęcie takiego rozwiązania oznaczać będzie w praktyce nieprzewidywalne – a w zasadzie przewidywalne – skutki społeczne i gospodarcze w zakresie rozwoju gminy uzdrowiskowej. Dziś na skutek sprawdzonej w praktyce i utrwalonej przez ponad 200 lat zasłóści w dużej obszarowo strefie uzdrowiskowej A znajduje się zazwyczaj bardzo niewielka liczba obiektów leczniczych (sanatoria, szpitale) i ogromna liczba obiektów turystycznych, kulturalnych oraz sportowo-rekreacyjnych.

Utrzymanie zapisu o zakazie realizacji „obiektów związanych z obsługą turysty” zamyka drogę do jakichkolwiek prac modernizacyjnych, przebudowy i rozbudowy tych obiektów, bowiem miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego – który musi być zgodny z ustawą o uzdrowiskach – nie pozwoli na realizację tych inwestycji. Zapis ten zamyka drogę do budowy nowoczesnego uzdrowiska z basenami, obiektami rekreacyjnymi, obiektami kultury, obiektami SPA, hotelami, biurami informacji turystycznej i terenami sportowo-rekreacyjnymi, a więc tego wszystkiego, co już posiadają uzdrowiska europejskie i co zaczęły budować polskie uzdrowiska. Ten zapis to ewidentny krok wstecz w budowaniu pozycji przewagi rynkowej polskich uzdrowisk i to w sytuacji, kiedy właściciele zakładów leczniczych, nie mogąc „związać końca z końcem”, „rzucają się” na uruchamianie innych działalności i poszerzają komercję, bo na skutek malejących nakładów na lecznictwo uzdrowiskowe nie mogą utrzymać istniejących jeszcze sanatoriów.

W związku z powyższym bardzo proszę Panią Minister o ustosunkowanie się do powyższego problemu i udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania, a w konsekwencji o podjęcie działań zmierzających do reasumpcji głosowania i odrzucenie przyjętej przez komisję poprawki, bo jej skutki będą katastrofalne.

1. Czy ministerstwo popiera pogląd, że uchylenie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym (...) winno podlegać w pierwszej kolejności konsultacji z miejscową społecznością i władzami lokalnymi gmin uzdrowiskowych?

2. Jak w kontekście proponowanych zmian ocenia Pani Minister konkurencyjność polskich uzdrowisk i gmin uzdrowiskowych na rynku europejskim?

3. W jaki sposób ministerstwo wyobraża sobie rozwój, modernizację i unowocześnianie w przypadku utrzymania zapisu o zakazie realizacji „obiektów związanych z obsługą turysty”?

4. Czy ministerstwo dokonało wnikliwej analizy wpływu proponowanych zmian na interesy gmin uzdrowiskowych i podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w gminach uzdrowiskowych, jak również interesy mieszkańców tych gmin?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20249)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktowania świadczeń
zdrowotnych przez Małopolski Oddział
Wojewódzki NFZ na 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani Minister z interpelacją w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia na rok 2011.

W związku z pojawieniem się informacji i niepokojących sygnałów od oferentów – potencjalnych świadczeniobiorców uczestniczących w postępowaniach konkursowych prowadzonych przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia głównie w zakresie usług szpitalnych, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej oraz stomatologicznej – pragnę wyrazić swoje głębokie zaniepokojenie i zwrócić uwagę ministerstwa na prawdopodobne ograniczenie dostępności usług medycznych w Małopolsce w roku 2011 i latach następnych, a co z tego wynika – obniżenie ich jakości z powodu zaniżonego wartościowania świadczeń.

Do konkursu ofert na usługi specjalistyczne w 2011 r. przystąpiło w Małopolsce 2581 przychodni specjalistycznych i poradni przy szpitalnych. Oferty oceniane były pod kątem jakości, ceny i kompleksowości oferowanych usług. W efekcie NFZ zakontraktował je w 1600 placówkach, a odrzucił prawie 1000, w tym wiele prestiżowych ośrodków, które od lat leczyły chorych. Wszystko to miało miejsce tuż przed

końcem ubiegłego roku, co nie pozwoliło nawet w sposób cywilizowany na poinformowanie pacjentów, że świadczenia nie będą im udzielane.

Decydowanie o milionach środków publicznych czynione w Małopolskim Oddziale NFZ, tzw. konkurs ofert jest procedowany na zupełnie niejasnych zasadach, dlatego Ministerstwo Zdrowia w trybie natychmiastowym powinno podjąć zdecydowane działania zapobiegające powyższemu zagrożeniu. Przykłady absurdalnych wręcz działań funduszu to m.in. budzący niepokój sposób dystrybucji środków przeznaczonych na leczenie ubezpieczonych w Małopolsce, sposób prowadzenia negocjacji i związane z tym nieprawidłowości, chaos organizacyjny i słabo przygotowana logistyka przeprowadzonych negocjacji, brak możliwości poznania oceny swojej oferty oraz podpisywanie protokołów „uzgodnień”, które nie obligują strony MOW NFZ do zawarcia umowy.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się z prośbą do Pani Minister o ustosunkowanie się do powyższego problemu i udzielenie wyczerpującej odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są przyczyny tak nieracjonalnego procedowania przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ?

2. Jakie działania podejmuje kierowany przez Panią Minister resort w celu usprawnienia finansowania świadczeń zdrowotnych dla jednostek medycznych z terenu Małopolski?

3. Co zamierza uczynić rząd dla ustabilizowania systemu ochrony zdrowia, aby zapobiec tego typu naruszeniom w przyszłości?

4. Czy nie uważa Pani Minister, że należałoby zwiększyć nakłady na świadczenia zdrowotne w Małopolsce poprzez zmianę planu finansowego NFZ polegającą na zmniejszeniu znaczącej „rezerwy migracyjnej” zapisanej w pozycji B2.17 i przeniesieniu uwolnionych środków na ambulatoryjne leczenie specjalistyczne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 11 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20250)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji wydziałów
gospodarczych**

Na podstawie art. 192 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2002 r. Nr 23, poz. 398, z 2003 r. Nr 23, poz. 337, z 2004 r. Nr 12, poz. 182, z 2005 r. Nr 16, poz. 263, Nr 42, poz. 556, Nr 66, poz. 912 i Nr 76, poz. 1062, z 2006 r. Nr 15, poz. 194 oraz z 2007 r. Nr 23, poz. 253) kieruję do Pana Ministra

interpelację w sprawie planów likwidacji wydziałów gospodarczych.

Wiele pytań i wątpliwości wśród sędziów i prokuratorów budzi projekt likwidacji wydziałów gospodarczych w sądach. W ubiegłych latach wydziały gospodarcze w stopniu większym niż pozostałe zostały wyposażone w sieć komputerową, sprzęt oraz specjalistyczne oprogramowanie. Skierowano do nich najlepiej wykwalifikowanych pracowników, asystentów sędziego, a także referendarzy sądowych powoływanych do rozpatrywania postępowań upominawczych. Wszystko to przyczyniło się do przyspieszenia postępowań. Ewentualne scalenie wydziałów gospodarczych w poważnym stopniu może przedłużyć postępowania sądowe. W wydziałach, do których byłyby przekazywane sprawy z likwidowanych wydziałów, powstaną zaległości m.in. z powodu braku wystarczającej liczby sędziów do rozpoznawania zwiększonej liczby spraw, braku sprzętu, a nawet pomieszczeń. Wszystko to może spowodować wieloletnie zaległości. To w naturalny sposób będzie rzutować na działania przedsiębiorców, których sprawy są rozpatrywane w wydziałach gospodarczych. Spowolnienie rozpatrywania tych spraw może negatywnie wpłynąć na gospodarkę.

Mając na uwadze informacje przedstawione powyżej, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w ministerstwie są prowadzone prace mające na celu likwidację wydziałów gospodarczych, a jeśli tak, to w jakim zakresie?

2. W skonsolidowanych wydziałach mogą wystąpić trudności organizacyjno-techniczne związane z lokalizacją pracowników i sprzętu. Jaka jest opinia ministerstwa w tej kwestii?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20251)

do ministra zdrowia

w sprawie sposobu ustalania planów finansowych przez Centralę NFZ poprzez zaniżanie przychodów przy konstruowaniu planu finansowego dla oddziałów wojewódzkich NFZ Polski południowo-wschodniej, w tym Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ, w latach poprzednich oraz na lata 2011–2013

Szanowna Pani Minister! Wiele emocji budziła zmiana algorytmu podziału środków pomiędzy wojewódzkie oddziały NFZ dokonana przez poprzedni

rząd. Zmiany wprowadzone do ustawy w 2006 r. okazały się wyjątkowo niekorzystne dla województw Polski południowo-wschodniej. Sejm obecnej kadencji przegłosował wprowadzenie zmian do ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, tak aby usunąć z niej tzw. korektę kosztową, która była uwzględniana przy podziale środków pomiędzy poszczególne województwa. W praktyce oznaczało to odejście od zasady „biedny potrzebuje mniej”. Ta nowelizacja ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych wyzwoliła nadzieję na zdecydowaną poprawę sytuacji finansowej świadczeniodawców działających na terenie Polski południowo-wschodniej, w tym woj. lubelskiego.

W trakcie moich licznych spotkań z przedstawicielami środowiska medycznego bardzo często padają zarzuty o celowe zaniżanie przez Centralę NFZ planowanych przychodów przy konstruowaniu planu finansowego na kolejne lata. Niektórzy specjaliści z zakresu zarządzania finansami mówią wprost o tzw. grze na biedę.

Ten pozornie drobny zabieg polegający być może na nazbyt ostrożnym szacowaniu planowanych przychodów ma bardzo poważne konsekwencje finansowe dla oddziałów NFZ z województw Polski południowo-wschodniej, w tym dla Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ. Gdyby prezes NFZ w projekcie planu finansowego wykazał zdecydowany wzrost nakładów na finansowanie kosztów świadczeń, to wzrost ten trafiłby w głównej części do województw: podkarpackiego, lubelskiego i świętokrzyskiego. Metoda stosowana przez Centralę NFZ polegająca na zaniżeniu planowanych kosztów finansowania świadczeń preferuje województwa, które mają wysokie udziały w budżecie NFZ. Po podpisaniu planu finansowego NFZ przez ministra zdrowia Centrala NFZ zaczyna natychmiast wykazywać przychody ponadplanowe, ale one nie trafiają do województw najbardziej pokrzywdzonych w latach 2006–2008.

Ponadplanowe przychody rozdzielane są kluczem procentowym, a ten został ustalony przy zaniżonych przychodach. Efektem takiego sposobu rozdziału pieniędzy jest powiększająca się dysproporcja w poziomie finansowania świadczeń w poszczególnych województwach. Świadczeniodawcy działający na terenie województw Polski południowo-wschodniej, w tym woj. lubelskiego, muszą zdecydowanie ograniczać przyjęcia i pomimo tego mają płacone tylko za część zrealizowanych świadczeń, a w innych województwach płatnik płaci za wszystkie wykonane świadczenia (również za ponadplanowe tzw. nadwykonania). Ubocznym efektem takich działań jest niczym nieuzasadnione podnoszenie poziomu finansowania świadczeń w latach przyszłych w niektórych województwach. Jak powszechnie wiadomo, planowane koszty finansowania świadczeń oddziału wojewódzkiego funduszu w danym roku nie mogą być niższe od poziomu finansowania w roku poprzednim (art.

118 ust. 4 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych).

Mamy więc do czynienia z błędnym kołem. Część województw ma zawyżone finansowanie w roku bieżącym, a to z kolei powoduje konieczność zwiększenia finansowania w roku następnym. Natomiast służba zdrowia w województwach, które straciły na poprzednio obowiązującym algorytmie, ciągle boryka się z ogromnymi niedoborami finansowymi.

Zwracam się z prośbą o przeprowadzenie rachunków symulacyjnych i przygotowanie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka kwota byłaby zapisana w planie finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na 2010 r., gdyby Centrala NFZ na etapie prac nad projektem planu przyjęła plan obowiązujący pod koniec roku 2010? Zgodnie z załącznikiem do uchwały Rady NFZ z 29 listopada 2010 r. dla wszystkich oddziałów wojewódzkich wynosi on 56 614 998 zł, a pierwotnie planowano, że wyniesie 54 166 081 zł – załącznik do uchwały Rady NFZ z 23 lipca 2009 r.

2. Jaka kwota byłaby zapisana w projekcie planu finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ na 2011 r., gdyby Centrala NFZ na etapie prac nad projektem planu przyjęła plan obowiązujący pod koniec roku 2010? Zgodnie z załącznikiem do uchwały Rady NFZ z 22 lipca 2010 r. plan finansowania kosztów świadczeń dla wszystkich województw ustalono na poziomie 56 227 396 zł, a następnie kolejne zarządzenia prezesa Centrali NFZ zwiększyły go do 57 098 437 zł – załącznik do zarządzenia prezesa NFZ z 25 sierpnia 2010 r.

Z poważaniem

Poseł Marian Starownik

Lublin, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20252)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie ograniczenia możliwości doliczania okresów zatrudnienia po zwolnieniu ze służby funkcjonariuszom Policji, których pobierane świadczenia emerytalne stanowią 75% podstawy wymiaru

Szanowny Panie Ministrze! Środowisko policyjne nie może zgodzić się z niekorzystnym zapisem, niezwalającym funkcjonariuszom Policji, którzy po przejściu na emeryturę z pełnej wysługi lat, podjęli dodatkowo pracę zarobkową – nie mogą tych dodatkowych przepracowanych lat doliczyć do świadczeń emerytalnych. Od wynagrodzenia odprowadzane są

zgodnie z przepisami składki do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Składki zgodnie z obowiązującym prawem nie ulegają „przedawnieniu”, lecz w tym przypadku nie można z nich skorzystać. Z tej przyczyny emeryci policyjni wnoszą o uchylenie krzywdzącego dla nich prawa zawartego w ustawie o zaopatrzeniu emerytalnym z dnia 18 lutego 1994 r. – art. 14 ust. 2 pkt 1.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy ministerstwo zweryfikuje stanowisko funkcjonariuszy Policji dotyczące stanu prawnego istniejącej ustawy o świadczeniach emerytalnych służb mundurowych?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20253)

do ministra zdrowia

w sprawie zmian w programie stażu podyplomowego lekarzy i lekarzy dentystów

Szanowna Pani Minister! Staż podyplomowy lekarzy i lekarzy dentystów jest nierozłączną, ważną i istotną częścią edukacji lekarskiej – pomostem pomiędzy okresem kształcenia akademickiego, głównie teoretycznego, a późniejszym rozwojem zawodowym, ukierunkowanym na zdobywanie wiedzy i umiejętności w poszczególnych specjalizacjach medycznych. Staż jest niezbędnym okresem przejściowym, pozwalającym na oswojenie się adeptów medycyny z prawdziwym życiem zawodowym, z możliwością codziennego, wielogodzinnego kontaktu z chorym, podejmowania pierwszych decyzji lekarskich. Uczy pracy w zespole, zasad prowadzenia dokumentacji medycznej. Jest to przede wszystkim czas podpatrywania w codziennej pracy bardziej doświadczonych kolegów i przekładania zdobytej wiedzy na praktykę kliniczną. Śląska Konferencja Towarzystw Lekarskich reprezentuje stanowisko, iż należy przedsięwziąć działania służące zreformowaniu, uproszczeniu i skróceniu drogi specjalizacyjnej lekarzy i lekarzy dentystów, jednak staż podyplomowy powinien w dotychczasowym kształcie pozostać elementarnym fragmentem edukacji lekarskiej. Jakikolwiek zmiany w programie stażu podyplomowego (skrócenie, likwidacja) muszą być poprzedzone co najmniej kilkuletnią, gruntowną reformą wyższego szkolnictwa medycznego, polegającą m.in. na znacznym uprządkowaniu zajęć dydaktycznych i zdobywaniu podstawowych umiejętności w trakcie kształcenia przeddyplomowego. ŚKTL deklaruje udział w dyskusji i pracach na rzecz reformy kształcenia przed- i podyplomowego lekarzy i lekarzy

dentystów w Polsce. Za stanowiskiem śląskiej konfederacji przemawia dodatkowo opinia Ogólnopolskiej Konferencji Młodych Lekarzy:

1. LEP/LDEP jest obecnie jedynym, obiektywnym kryterium kwalifikacyjnym na specjalizacje lekarskie i lekarsko-dentystyczne.

2. Kwalifikacja na specjalizację w oparciu o średnią ze studiów oraz w oparciu o „predyspozycję i motywację kandydatów” (dodatkowo dorobek zawodowy i naukowy) jest nieobiektywną, a wręcz korupcjogenną metodą kwalifikacji na specjalizacje lekarskie i lekarsko-dentystyczne.

3. Brak standaryzacji egzaminów oraz programów studiów pomiędzy uczelniami, także zagranicznymi (programy wymian studentów).

Są przeciwni skróceniu faktycznego czasu realizacji programu studiów i likwidacji stażu podyplomowego ze względu na:

1) brak gotowych projektów gruntownej zmiany programu studiów,

2) uczestnictwo w zespole terapeutycznym (nauka umiejętności praktycznych) jest możliwe dzięki posiadaniu (ograniczonego) prawa wykonywania zawodu,

3) zgodnie z opublikowanymi danymi większość (92%) lekarzy stażystów jest przeciwko zniesieniu stażu podyplomowego.

Całokształt propozycji, ich zdaniem, jest szkodliwy w odniesieniu do jakości nauki medycznej, jakości świadczeń medycznych i bezpieczeństwa pacjenta.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy ministerstwo ujmie stanowisko Śląskiej Konferencji Towarzystw Lekarskich w trakcie prac nad zmianami w programie stażu podyplomowego lekarzy i lekarzy dentystów?

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 22 grudnia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20254)

do ministra sportu i turystyki

w sprawie ustawy o sporcie

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie sportem są wszelkie formy aktywności fizycznej, które przez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej i psychicznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach. Środowisko eksperckie związane ze sportem bardzo krytycznie ocenia ustawę o sporcie, która pomija zagadnienie sportu dla wszystkich, a nie definiując pojęć takich jak sport, kultura fizyczna, utrudnia jednolitą interpretację. Przedmiotowa ustawa likwiduje również możliwość prowadzenia działalno-

ści gospodarczej przez małe i średnie firmy zajmujące się działalnością szkoleniową, które zatrudniają liczną w skali kraju kadrę dydaktyczną. Ustawa likwiduje także zawód regulowany instruktora rekreacji ruchowej, a tym samym pozbawia pracy w skali kraju kilkadziesiąt tysięcy osób (pracujących w turystyce, hotelarstwie, ośrodkach SPA, OSiR, sanatoriach, klubach fitness, siłowniach itp.) i uszczupla polski Skarb Państwa o duże wpływy finansowe do budżetu.

Wątpliwości budzi również to, czy klub sportowy, który zajmuje się jedynie sportem dla wszystkich (rekreacją ruchową), może stać się klubem sportowym w rozumieniu tej ustawy i tym samym czy może korzystać z dotacji władz publicznych. Niezmiernie ważnym problemem wynikającym z ustawy o sporcie jest brak tytułów zawodowych w sporcie dla wszystkich i sporcie osób niepełnosprawnych. Jak informują eksperci, brak jakichkolwiek zapisów w tym zakresie wprowadza chaos w funkcjonowaniu sportu dla wszystkich w Polsce, i postulują wprowadzenie tytułu zawodowego instruktora sportu dla wszystkich (dotychczas rekreacji ruchowej).

Wprowadzenie pojęcia instruktora sportu dla wszystkich korespondowałoby z definicją sportu określoną w ustawie. Swoje stanowisko eksperci argumentują tym, że istnieją akty prawne, które zobowiązują zatrudniać do prowadzenia zajęć instruktorów rekreacji ruchowej. Rozwój prywatnych sieci fitness, klubów i sieci SPA, w których zajęcia mogą prowadzić osoby bez jakichkolwiek uprawnień, doprowadzi do zagrożenia zdrowia uczestników tych zajęć. Z chwilą likwidacji zawodu instruktora rekreacji ruchowej dużym zagrożeniem dla zdrowia i życia dzieci i młodzieży staną się zajęcia ruchowe prowadzone przez osoby bez kwalifikacji zawodowych. Kwalifikacje zawodowe w postaci zdobytej wiedzy i umiejętności ruchowych były dotychczas uzyskiwane w drodze szkoleń (w ramach kursów), a potwierdzeniem tego był dokument państwowy, tj. legitymacja instruktora rekreacji ruchowej o określonej specjalności.

Panie Ministrze:

1. Jakie jest Pana stanowisko w przedmiotowej sprawie?

2. Czy podejmie Pan działania, by zostały określone zasady i warunki prowadzenia działalności w sporcie dla wszystkich w odniesieniu do definicji w obowiązującej ustawie o sporcie (art. 2 ust. 1 ustawy)?

3. Czy podejmie Pan działania, by zostały określone kwalifikacje i tytuły zawodowe w sporcie dla wszystkich?

4. Czy podejmie Pan działania, aby wprowadzić zawód regulowany instruktora rekreacji ruchowej?

5. Jakie są zasady współpracy pomiędzy stowarzyszeniami a Ministerstwem Sportu i Turystyki w aspekcie ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, która stanowi, że współpraca odbywa się na zasadach pomocniczości, suwerenności stron, efektywności, uczciwej konkurencji i jawności?

6. Czy klub sportowy, który zajmuje się jedynie sportem dla wszystkich (rekreacją ruchową), może stać się klubem sportowym w rozumieniu ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie i tym samym czy może korzystać z dotacji władz publicznych?

Z poważaniem

Posel Tomasz Lenz

Toruń, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20255)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy odcinka autostrady A1
w okolicach Częstochowy**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim tygodniu 2010 r. w lokalnej prasie pojawiły się doniesienia na temat przesunięcia terminu budowy częstochowskiego odcinka autostrady A1. Związane jest to z zakończonym 27 grudnia procesem konsultacji społecznych „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Wynika z niego, że odcinek autostrady A1 Tuszyn – Pyrzowice, w ciągu której znajduje się obwodnica Częstochowy, przewidywany jest do realizacji po roku 2013 (załącznik nr 2 ww. programu). Jak wynika z proponowanej treści programu (pkt 3.7: Partnerstwo publiczno-prywatne (PPP) jako uzupełniający model finansowania, s. 32), Ministerstwo Infrastruktury zastanawia się nad powrotem do formuły PPP w przypadku omawianego odcinka, jeżeli sytuacja koniunktury finansowej ulegnie poprawie. Należy przypomnieć, że formuła PPP w przypadku tego odcinka nie znalazła swojego finału – Autostrada Południe SA, która wygrała przetarg i na początku 2010 r. miała przedstawić finansowanie inwestycji, nie sprostала zadaniu.

Podczas ostatniej wizyty Pana Ministra w Częstochowie odbyło się spotkanie z Samorządowym Zespołem Koordynacyjnym Budowy Autostrady A1. W czasie tego spotkania tłumaczył Pan samorządowcom, że w połowie 2011 r. zostanie rozstrzygnięty przetarg na wykonawcę projektu, który zgodnie z zamówieniem ma powstać w ciągu 12 miesięcy. Następnie ma zostać ogłoszony przetarg na wykonanie, budowa zaś ma być podzielona na etapy. Podczas odpowiedzi na pytania w sprawach bieżących w dniu 18 marca br. podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury Radosław Stępień zapewniał nas, że zmiana systemu rozliczania tej inwestycji nie spowoduje żadnych opóźnień w stosunku do poprzednio podawanych terminów. Termin ten podany był jako rok 2014. Wielokrotnie podczas debat sejmowych, w interpelacjach i zapytaniach poselskich, a także rozmowach bezpośrednich pytałam Pana Ministra, jak będzie w przy-

szłości wyglądać system pobierania opłat za przejazd autostradami i czy obwodnica Częstochowy zostanie objęta stawką zerową za przejazd. Podczas wspomnianego wcześniej spotkania z zespołem samorządowym mówił Pan o przygotowywanym projekcie rozporządzenia, który miał zastąpić projekt przygotowanego uprzednio.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z powyższymi zmianami, kierując się troską o jak najszybszą budowę autostrady w okolicy Częstochowy oraz bezpłatny przejazd na tym odcinku, a także w związku z pojawiającymi się niespójnymi informacjami podawanymi przez media oraz niepokojem nowo wybranej rady miasta, która na ostatniej sesji przyjęła w tej sprawie stanowisko, pragnę zadać Panu ponownie następujące pytania:

1. Czy możliwe jest podanie realnego terminu rozpoczęcia/ukończenia budowy autostrady A1, a w szczególności odcinka, który będzie tzw. obwodnicą Częstochowy (możliwa wersja optymistyczna i pesymistyczna)?

2. Czy „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” po zakończonych konsultacjach będzie podlegał zmianom i w jakim kierunku będą zmierzać te zmiany? Czy konsultujący wnieśli do programu dużo uwag i jakiego typu to były uwagi?

3. Proszę o podanie terminu, w jakim Samorządowy Zespół Koordynacyjny Budowy Autostrady A1 w rejonie Częstochowy będzie mógł uczestniczyć w konsultacjach dotyczących projektu oraz zagospodarowania terenów, przez które przebiegnie droga (taką obietnicę uzyskałam od Pana Ministra podczas wizyty w Częstochowie)?

4. Na jakim etapie jest nowy projekt rozporządzenia dotyczący niepobierania opłat za przejazd niektórymi odcinkami autostrad w Polsce i czy Częstochowa jest w nim uwzględniona?

5. Czy częstochowianie oraz wszyscy użytkownicy DK1 mogą liczyć na to, że z dodatkowych środków przekazanych przez minister rozwoju regionalnego zostanie przyspieszona budowa autostrady A1?

Z poważaniem

Posel Izabela Leszczyna

Warszawa, dnia 29 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20256)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie stosowania przepisów ustawy
o grach hazardowych**

Szanowny Panie Premierze! Niniejsza interpelacja dotyczy kwestii podejmowania przez ministra finansów działań zmierzających do przeciwdziałania

zjawisku oferowania na terytorium naszego kraju internetowych usług bukmacherskich wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r. Nr 201, poz. 1540).

Zgodnie z uzasadnieniem rządowego projektu ustawy o grach hazardowych uchwalonej przez Sejm RP w dniu 19 listopada 2009 r. do podstawowych, systemowych zmian zaproponowanych w niniejszym projekcie miało m.in. należeć „zwiększenie pewności podmiotów legalnie prowadzących działalność poprzez wprowadzenie restrykcyjnych kar administracyjnych dla podmiotów prowadzących działalność w zakresie gier hazardowych urządzanych bez zezwolenia lub koncesji oraz dla ich uczestników”.

Osiągnięcie zakładanego celu miały umożliwić zawarte w przepisach ustawy karnej skarbowej sankcje za urządzenie gier i zakładów wzajemnych bez wymaganego zezwolenia oraz sankcje za uczestnictwo w zagranicznej grze lub zakładzie wzajemnym. Istniejące w tym zakresie „narzędzia prawne” zostały wzmocnione przez wprowadzenie dodatkowych sankcji karnych skarbowych za wszelkie działania mające na celu nielegalne reklamowanie gier i zakładów wzajemnych oraz informowanie o sponsorowaniu przez podmiot prowadzący działalność w zakresie takich gier lub zakładów. Zaostrzenie sankcji w zakresie naruszania przepisów w zakresie niedozwolonej reklamy miało umożliwić ograniczenie procederu oferowania w kraju zakładów bukmacherskich w sieci Internet przez zagraniczne podmioty. Zgodnie z założeniami projektodawcy „karany miał być nie tylko podmiot, który czerpie korzyści z reklamy i informacji o sponsorowaniu (poprzez zwiększenie popytu na świadczone przez niego usługi), ale także ten, kto zleca taką reklamę oraz kto ją prowadzi oraz umieszcza reklamę lub informuje o sponsorowaniu”.

Liczne publikacje na temat aktualnej sytuacji na rynku gier i zakładów wzajemnych wskazują na stały rozwój procederu oferowania w kraju usług bukmacherskich w sieci Internet przez zagraniczne podmioty oraz na brak reakcji regulatora tego rynku, reprezentowanego przez ministra finansów, na ww. naruszenia przepisów ustawy o grach hazardowych. Zgodnie z doniesieniami prasowymi przychody szarej strefy zagranicznych zakładów bukmacherskich kilkakrotnie przewyższają już obroty legalnych firm bukmacherskich, przyczyniając się do poważnych strat podatkowych budżetu państwa. Obok negatywnych skutków finansowych nie można pominąć negatywnych skutków społecznych związanych z udziałem w nielegalnych zakładach bukmacherskich graczy pozbawionych ochrony przewidzianej w przepisach ustawy o grach hazardowych.

W związku z powyższym uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Ile postępowań karnych skarbowych zostało wszczętych od dnia wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych:

a) w stosunku do osób i firm oferujących na terytorium naszego kraju internetowe zakłady bukmacherskie wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych?

b) w stosunku do osób i firm reklamujących zagraniczne internetowe zakłady bukmacherskie oraz w stosunku do osób i firm czerpiących korzyści z reklamy i informowaniu o sponsorowaniu takiej działalności?

c) w stosunku do osób uczestniczących w zagranicznych zakładach wzajemnych oferowanych w kraju wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych?

2. W jaki sposób zostały zakończone ww. postępowania karne skarbowe? W szczególności proszę o informację o wymierzonych sankcjach karnych skarbowych i wpływach do budżetu państwa z tytułu wymierzonych kar finansowych.

Z poważaniem

Poseł Marek Wikiński

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20257)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie planowanego przez rząd
ograniczenia wydatków na aktywne formy
przeciwdziałania bezrobociu**

W planie finansowym Funduszu Pracy na 2011 r. po raz pierwszy od paru lat przewidziano więcej środków na wypłatę zasiłków i świadczeń niż na aktywizację zawodową bezrobotnych. Budzi to zaniepokojenie, gdyż koszty programów rynku pracy w niektórych powiatach będą mogły być jedynie w zakresie zobowiązań z roku 2010. Co za tym idzie, nie ma możliwości kontynuowania wielu programów w przyszłym roku, ponieważ nie przewiduje się na to środków z budżetu. Podstawowym celem Funduszu Pracy jest aktywizacja osób bezrobotnych i pomoc w znalezieniu przez nich zatrudnienia. Jest to pomoc, która dużo bardziej motywuje do aktywnego poszukiwania pracy, podnoszenia lub zmieniania kwalifikacji, gdyż oferuje m.in. szkolenia i staże. Zmniejszenie środków na takie formy pomocy może spowodować zaprzepaszczenie wypracowanych dotychczas osiągnięć w tej dziedzinie. Dotknie to przede wszystkim powiaty w województwach o wysokim poziomie bezrobocia, gdzie na listach osób bezrobotnych figurują ludzie bez kwalifikacji zawodowych, starsi, z niskimi kwalifikacjami, niedostosowanymi do potrzeb pracodawców, ale także ludzie młodzi i absolwenci szkół. Ich produktywność na rynku pracy w większości przypadków wymaga wspomagania przez instrumenty polityki rynku pracy. Zmniejszenie środków

na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu dotknie także małych przedsiębiorców i firmy, które często wspomagają swoje funkcjonowanie subsydiowaniem miejsc pracy z Funduszu Pracy, co znacznie obniżało im koszty zatrudnienia i równocześnie dawało możliwość utworzenia dodatkowych miejsc pracy. W przypadku gdy środków na to zabraknie, istnieje możliwość, iż zwiększy się zatrudnienie w tzw. szarych strefach, z nierzadko uwłaczającymi ludzkiej godności warunkami pracy i płacy.

W związku z powyższą opisaną sytuacją pytam Panią Minister:

1. Dlaczego dziury w budżecie państwa chce się załatać kosztem obywateli najbardziej narażonych na wykluczenie społeczne?

2. Czy rozsądnie jest narażać państwo polskie na zaprzepaszczenie wypracowanych przez lata osiągnięć w dziedzinie zwalczania bezrobocia?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20258)

do ministra zdrowia

w sprawie poprawy organizacji i warunków leczenia chorych na mukowiscydozę w Polsce

Sytuacja chorych na mukowiscydozę w Polsce jest dalece niezadowalająca. Warunki leczenia mukowiscydozy są na tak niskim poziomie, że średni czas życia chorego wynosi zaledwie 22 lata, podczas gdy w krajach Europy Zachodniej średnia ta oscyluje w okolicach 36–40 lat. Wywołane jest to głównie brakiem odpowiednich warunków leczenia oraz ograniczonym dostępem do leków. Dlatego też Polskie Towarzystwo Mukowiscydozy oraz Polskie Towarzystwo Walki z Mukowiscydozą od maja bieżącego roku postulują zwrócenie uwagi na swoje propozycje zmian w polskiej służbie zdrowia. Zmiany wymaga przede wszystkim rozporządzenie ministra zdrowia w sprawie wymagań, jakim powinny odpowiadać pod względem fachowym i sanitarnym pomieszczenia i urządzenia zakładu opieki zdrowotnej. W Polsce nie ma ani jednego oddziału czy przychodni, które spełniałyby światowe standardy w sposobie leczenia mukowiscydozy.

Tymczasem zapewnienie odpowiednich warunków sanitarno-epidemiologicznych i izolacja chorych na oddziałach szpitalnych to czynniki decydujące o długości i jakości życia chorych. Konieczne jest zatem wprowadzenie takich procedur, które pozwolą na dostosowanie przychodni i oddziałów szpitalnych do leczenia chorych na tę rzadką przypadłość. Potrzeb-

ne jest także podniesienie wyceny świadczeń z zakresu leczenia mukowiscydozy oraz zwiększenie dostępności leków, które należy stosować regularnie i rutynowo. W Polsce leczenie chorego na mukowiscydozę jest dużym obciążeniem zarówno dla samego chorego, jak i dla jego rodziny.

Bardzo ważnym, a wciąż jeszcze nie rozwiązanym, problemem jest kwestia wykonywania przeszczepów płuc w Polsce. Jest to zabieg ratujący życie, a chorzy w Polsce nie mogą liczyć na jego przeprowadzenie w naszym kraju. Udaje się często dokonać przeszczepu poza granicami, jednak refundacja ze strony NFZ jest znikoma. W Polsce wciąż brakuje odpowiedniego zaplecza lokalowego, ale także są problemy z pozyskiwaniem organów od zmarłych dawców. Chorzy na mukowiscydozę poruszają także tak ważną kwestię, jaką jest możliwość prowadzenia dożylnych antybiotykoterapii w warunkach domowych w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego. Spowoduje to skrócenie okresu hospitalizacji, a co za tym idzie zmniejszy koszty ponoszone dotychczas przez NFZ. Co więcej, w przypadku dzieci pozwoli to uniknąć tęsknoty i traumy związanej z pobytem w szpitalu.

Sytuacja chorych na mukowiscydozę w naszym kraju budzi moje głębokie zaniepokojenie, dlatego też zwracam się z pytaniem do Pani Minister: Jakie są plany Ministerstwa Zdrowia co do poprawy sytuacji chorych na mukowiscydozę w Polsce? Co ministerstwo zamierza zrobić, aby ulepszyć sytuację chorych z naszego kraju na tle innych krajów europejskich i poprawić standardy leczenia tej choroby?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 28 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20259)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie likwidacji Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Pile

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Sprawiedliwości w projekcie rozporządzenia ujawniło pomysł likwidacji wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych, przekształcając je w zwykłe wydziały sądów powszechnych. Przedstawiony projekt budzi zaniepokojenie wśród przedsiębiorców, bowiem oznacza on kolejne zmiany w prawie w tym zakresie. Izby reprezentujące przedsiębiorców stoją na stanowisku, iż likwidacja sądów gospodarczych nie jest korzystna, bowiem sprawy gospodarcze posiadają swoistą specyfikę.

Nie można traktować wydziałów gospodarczych w sądach rejonowych jako przedsięwzięć gospodarczych, których celem jest wyłącznie wypracowanie zysków. Należy również wziąć pod uwagę koszty, jakie poniosą przedsiębiorcy z Piły w związku z likwidacją wydziału gospodarczego w tym mieście.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Dlaczego planowana jest likwidacja Wydziału Gospodarczego w Sądzie Rejonowym w Pile?

Z kim ministerstwo konsultowało projekt likwidacji wydziału gospodarczego?

Poseł Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20260)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planowanej likwidacji wydziałów
gospodarczych w niektórych sądach
okręgowych**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z informacjami, jakie napłynęły do mnie w ciągu ostatnich dni, wyrażam głębokie zaniepokojenie planami Ministerstwa Sprawiedliwości dotyczącymi likwidacji wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych.

Myślę, że nie trzeba nikogo przekonywać, że wydziały gospodarcze są ważnymi wydziałami sądów okręgowych we wszystkich regionach kraju. Ich likwidacja spowoduje szereg problemów nie tylko dla podmiotów gospodarczych.

Aby potwierdzić moje informacje, zwróciłem się z pytaniem do prezesa Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, czy przedmiotem zainteresowania Ministerstwa Sprawiedliwości jest V Wydział Gospodarczy Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Otrzymałem twierdzącą odpowiedź.

Moim zdaniem należy jednoznacznie stwierdzić, iż istnienie V Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze jest konieczne i niezbędne.

Wydział Gospodarczy Sądu Okręgowego w Zielonej Górze jest ważną instytucją dla województwa lubuskiego. Obecnie jest to jedyny działający wydział gospodarczy w regionie lubuskim. W ciągu roku prowadzonych jest w nim ponad 600 postępowań. Specyfika tych spraw i ulokowanie podmiotów, których one dotyczą, bronią twierdzenie, że niezbędne jest, aby postępowania były prowadzone przez właściwy sąd w regionie.

Dodać należy, że likwidacja wydziału gospodarczego spowoduje znaczne wydłużenie postępowań, przyczyni się do zwiększenia ich kosztów, zarówno po stronie właściwego sądu, jak i stron postępowania.

Do takich sytuacji już doszło, gdy zostały wcześniej zlikwidowane wydziały gospodarcze.

W kontekście przedstawionej sytuacji pozwalam sobie zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Dlaczego Ministerstwo Sprawiedliwości planuje likwidację wydziałów gospodarczych w niektórych sądach okręgowych, skoro praktyka pokazała, że takie likwidacje nie przynoszą żadnych oszczędności, a mają negatywne oddziaływanie na zainteresowane środowiska?

2. Czy w planach Ministerstwa Sprawiedliwości jest likwidacja V Wydziału Gospodarczego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze?

3. Czy Ministerstwo Sprawiedliwości dokonało analizy, o ile wydłuży się okres oczekiwania na wydanie orzeczeń sądowych w poszczególnych sprawach i o ile zwiększą się koszty np. stron postępowania po likwidacji poszczególnych wydziałów gospodarczych sądów okręgowych?

4. Jeżeli zdaniem Ministerstwa Sprawiedliwości jest zbyt mało rozpatrywanych spraw przez Wydział Gospodarczy Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, to czy ministerstwo rozważało możliwość rozpatrywania przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wszystkich spraw z całego województwa lubuskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Bogusław Wontor

Zielona Góra, dnia 14 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20261)

do ministra finansów

**w sprawie wstrzymania wartościowania
i opisu stanowisk służbowych w Służbie Celnej**

Szanowny Panie Ministrze! Związek Zawodowy Celnicy PL zwrócił się do biur poselskich z prośbą o podjęcie działań zmierzających do wstrzymania wartościowania i opisu stanowisk w Służbie Celnej oraz uchylecia zarządzenia nr 43 ministra finansów z dnia 18 maja 2010 r. Celnicy uważają, że wprowadzenie w życie zasad określonych we wspomnianym zarządzeniu spowoduje negatywne skutki dla budżetu, zagraża ciągłości realizowanych zadań, spowoduje degradację funkcjonariuszy i pozbawi Służbę Celną możliwości efektywnego wykorzystywania zasobów kadrowych o wysokich kwalifikacjach oraz będzie sprzyjać rozwojowi korupcji i pogorszy jakość obsługi petentów.

Dlatego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego zarządzenie nr 43 zostało wprowadzone w życie mimo negatywnych opinii wszystkich związków zawodowych?

2. Dlaczego Pan Minister nie chce prowadzić rzetelnego dialogu ze związkami zawodowymi?

3. Czy zadaniem podjętych działań przez Ministerstwo Finansów jest dokonywanie czystek kadrowych i „wycinanie” najlepszych kadr?

Z poważaniem

Posel Andrzej Szlachta

Rzeszów, dnia 23 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20262)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji
VI Wydziału Gospodarczego
w Sądzie Okręgowym w Toruniu**

Szanowny Panie Ministrze! Prasa donosi, że Ministerstwo Sprawiedliwości planuje zlikwidować VI Wydział Gospodarczy w Sądzie Okręgowym w Toruniu. Reforma polegająca na likwidacji części wydziałów gospodarczych w całym kraju jest uzasadniana koniecznością zrationalizowania zatrudnienia oraz obniżenia kosztów utrzymania sądów okręgowych. Tymczasem zniesienie wydziału w Toruniu zniweczy wieloletni wysiłek sędziów dążących do jak najsprawniejszego załatwiania spraw. Wydział gospodarczy w Toruniu obejmuje sprawy gospodarcze z I i II instancji okręgów toruńskiego i włocławskiego. Pracuje w nim 4 sędziów. To, według prezesa sądu, optymalna obsada przy napływie spraw w liczbie 668 w 2008 r., 723 w 2009 r., 743 w 2010 r. W wydziale nie ma spraw starszych niż dwuletnie, a tych trwających do 2 lat jest 10. Co ważne, w pierwszym półroczu obciążenie sędziów gospodarczych w Toruniu było większe niż ich kolegów w Bydgoszczy (112,3 sprawy na jednego sędziego toruńskiego, 88,4 – na bydgoskiego), tymczasem to toruński wydział ma zostać zlikwidowany.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czym kieruje się ministerstwo, typując poszczególne wydziały do likwidacji?

2. Czy ministerstwo zamierza wycofać się z nieuzasadnionej decyzji o likwidacji VI Wydziału Gospodarczego w Sądzie Okręgowym w Toruniu?

Z poważaniem

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20263)

do ministra infrastruktury

**w sprawie bezpłatnego przejazdu odcinkiem
autostrady A1 stanowiącym fragment
obwodnicy Torunia**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dotarło pismo od prezydenta miasta Torunia, w którym zasygnalizowany jest problem bezpłatnego przejazdu odcinkiem autostrady A1 stanowiącym fragment obwodnicy Torunia. Prezydent Torunia zauważa, że w odpowiedzi, jakiej mu udzielono z Ministerstwa Infrastruktury z dnia 13 sierpnia 2010 r., nie odniesiono się do poruszonego przez prezydenta problemu ewentualnych opłat za przejazd obwodnicowym odcinkiem autostrady A1 pomiędzy węzłami Czerniewice (Toruń-Południe), Lubicz (Toruń-Wschód) i Turzno (Toruń-Północ). Ostatni z wymienionych zostanie powiązany z projektowaną przez samorząd województwa drogą obsługującą fabryki zlokalizowane w Pomorskiej Specjalnej Strefie Ekonomicznej w Łysomicach. W przyszłości przewiduje się jej odrębne powiązanie z miastem i niezależne od tego przedłużenie w kierunku Bydgoszczy, do połączenia z drogą krajową nr 80.

Kwestia odpłatności za przejazd obwodnicą budzi coraz większe zainteresowanie i zaniepokojenie. Trudno bowiem wyobrazić sobie, aby rozwiązania przyjęte w odniesieniu do Torunia były odmienne od przyjętych dla innych dużych ośrodków miejskich, np. Poznania czy w przyszłości Częstochowy. Odcinek obejmujący przeprawę przez Wisłę, na który nałożono drogę krajową nr 10, z założenia niepłatną, zrealizowano za środki budżetu państwa. Jest on użytkowany od kilkunastu lat, w znacznym stopniu na potrzeby ruchu lokalnego. Wprowadzenie na nim ograniczeń wynikających z uruchomienia sprzedaży biletów obniży sprawność przejazdów i zmusi miejscowych kierowców do rezygnacji z jego wykorzystania. Przyczyni się to do pogorszenia sytuacji komunikacyjnej w mieście. Budowany obecnie odcinek autostrady od Nowych Marz ma być oddany do użytku w przyszłym roku, dalszy, obejmujący nowy węzeł drogowy w Czerniewicach wraz z punktem poboru opłat – w późniejszym terminie. W tej sytuacji prezydent miasta Torunia sugeruje, żeby stare łącznice drogi krajowej nr 1 pozostawały do końca dostępne dla ruchu publicznego. Ich ewentualne zamknięcie nie powinno nastąpić przed uruchomieniem nowego węzła na drodze S10, umożliwiającego inne skomunikowanie lewobrzeżnej części Torunia z autostradą.

Kolejnym problemem jest włączenie ulic lewobrzeżnej części Torunia do systemu komunikacyjnego drogi ekspresowej S10 oraz autostrady A1. Władze miasta satysfakcjonuje informacja o rezerwie terenu pod węzeł Rudak, przewidzianej w trakcie

projektowania drogi ekspresowej S10. Realizowany w praktyce jako element drogowego węzła zespole- nego Czerniewice (Toruń-Południe), zgodnie z przedstawioną koncepcją, znakomicie wpisuje się w docelowy układ uliczny Torunia, umożliwiając bardzo dogodnie powiązanie autostrady A1 z drogą krajową nr 1 w jej zmienionym przebiegu. Miasto przewiduje przeniesienie zasadniczy odcinek tej drogi na całkowicie przygotowaną do budowy, obecnie oczekującą na uruchomienie finansowania, nową przeprawę mostową przez Wisłę. Niezwłoczna budo- wa węzła Rudak, stanowiącego wraz ze swoim po- łączeniem dopełnienie projektu wspomnianej trasy mostowej, usunęłaby praktycznie wszelkie niedo- godności powstające dla Torunia wskutek ograni- czenia powiązań z innymi drogami publicznymi w węzle Czerniewice (Toruń-Południe). Odnosi się to zwłaszcza do ruchu ciężarowego – docelowego i ge- nerowanego lokalnie, który nie przestanie wykorzy- stywać drogi krajowej nr 1 na jej miejskim odcinku.

Szczególnym walorem węzła jest bliskie położenie względem terenów Toruńskiego Parku Technolo- gicznego i znajdujących się w pobliżu firm zrzeszo- nych w Izbie Przemysłowo-Handlowej. Położenie to umożliwia ich sprawną obsługę komunikacyjną, nie powodując istotnych uciążliwości dla wielu obszarów zabudowy mieszkaniowej. Miasto opowiada się z tych względów za realizacją węzła Rudak, zakładając, że następowalaby ona na dotychczas przyjętych zasadach ponoszenia przez miasto kosztu budowy dróg dojazdowych tylko i wyłącznie w granicach miasta, zaś przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajo- wych i Autostrad – kosztów odcinka zamiejskiego. Władze Torunia nie dopuszczają jednak sytuacji, w której decyzja o podjęciu tej inwestycji spowodowa- łaby zwłokę w skomunikowaniu lewobrzeżnej części Torunia z autostradą w stosunku do terminu wy- nikającego z porozumienia zawartego w dniu 9 paź- dziernika 2007 r. (aneksowanego w ubiegłym roku) pomiędzy gminą miasta Toruń a generalnym dy- rektorem dróg krajowych i autostrad w Warszawie w sprawie zadania „Budowa trasy staromostowej w nowym przebiegu drogi krajowej nr 15 od węzła Klu- czyki (wraz z węzłem) do mostu drogowego im. J. Piłsudskiego” w części obejmującej odcinek od drogi ekspresowej S10 do trasy średnicowej Podgórze. To- ruń musi docelowo uzyskać prawidłowe połączenie zarówno z autostradą A1, jak i z drogą ekspresową S10. Wiedząc o podjętych pracach projektowych nad tą drogą, władze miasta wnoszą o uwzględnienie w nich oprócz koniecznej rozbudowy funkcjonującego już węzła Nieszawka (Toruń-Podgórze) wszystkich dalszych, wcześniej tu wymienionych, w szczególności węzła Rudak. Docelowo węzły te będą obsługiwać nie tylko miasto, ale także urbanizujące się tereny obecnego poligonu wojskowego, położone w większo- ści w gminie Wielka Nieszawka. Istotne jest, aby za- pewnić dodatkowe połączenie lewobrzeżnej części Torunia z autostradą przed likwidacją dotychczas- wych łącznic w Czerniewicach.

Kolejną ważną kwestią jest problem usprawnienia przejazdu drogą ekspresową S10 z Bydgoszczy do To- runia oraz do autostrady A1. Podkreślając w tym miejscu ponownie znaczenie drogi S10 dla Bydgosko- -Toruńskiego Obszaru Metropolitalnego, powtarzając stanowisko Konwentu Prezydentów Miast Wojewódz- twa Kujawsko-Pomorskiego przyjęte w dniu 6 maja 2010 r. w Inowrocławiu, trzeba zintensyfikować dzia- łania mające na celu jak najszybsze dostosowanie jej do parametrów drogi ekspresowej na odcinku od wę- zła autostradowego Czerniewice (Toruń-Południe) do węzła w Stryszku (Bydgoszcz-Południe). W tym roku został oddany do użytku fragment obwodnicy Byd- goszczy pomiędzy Stryszkem i Białymi Błotami (wę- zeł Bydgoszcz-Błonie), po jej rozbudowie do pełnych parametrów drogi ekspresowej w ramach zadania „Budowa drogi ekspresowej S5”. Decyzje, które w tym czasie podjęto, sprawiły, że droga S5 pobiegnie osta- tecznie inną trasą. Odcinek zrealizowany leży w cią- gu drogi S10 i stał się praktycznie pierwszym etapem jej docelowej budowy w województwie kujawsko-po- morskim. Za sprawą niewielkiej długości i położenia ma on obecnie dość ograniczone znaczenie funkcyj- nalne. Przedłużenie do autostrady A1 do węzła Czer- niewice (Toruń-Południe) zasadniczo zmieni ten stan, zapewniając przy okazji Toruniowi dogodniejsze po- łączenie z regionalnym portem lotniczym w Bydgosz- czy i umożliwiając jego bardziej dynamiczny rozwój.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra:

1. Czy w planach ministerstwa jest zapewnienie bezpłatnego przejazdu odcinkiem autostrady A1 sta- nowiącym fragment obwodnicy Torunia? Jakiego kroki zamierza poczynić w tym kierunku ministerstwo?

2. Jakiego kroki zamierza poczynić ministerstwo, aby dostosować drogę S10 do parametrów drogi eks- presowej na odcinku od węzła autostradowego Czer- niewice (Toruń-Południe) do węzła w Stryszku (Byd- goszcz-Południe)?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20264)

do ministra infrastruktury

**w sprawie realizacji inwestycji drogowych
na Lubelszczyźnie, w szczególności
drogi ekspresowej S17**

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkańcy Lubelsz- czyzny z dużym zdziwieniem i zaniepokojeniem przy- jęli informację o przesunięciu rozpoczęcia budowy drogi ekspresowej S17. Ma ono nastąpić po roku 2013. W tym miejscu należy przypomnieć ogromne znacze-

nie dla transportu krajowego i międzynarodowego drogi krajowej S17. Jej trasa: Warszawa – Lublin – Piaski – Zamość – Hrebenne to nie tylko ważne połączenie na wschodzie naszego kraju, ale również ważna część sieci transportu TINA (dalszy bieg trasy prowadzi do Kowla lub Lwowa oraz Odessy czy Bukaresztu). Znaczenie tej drogi jest tym większe, że – co niezmiennie należy przypominać – już w przyszłym roku wspólnie z Ukrainą zorganizowane zostaną Mistrzostwa Europy w Piłce Nożnej.

Władze samorządowe powiatów, przez które droga przebiega, inni samorządowcy, mieszkańcy i kierowcy zgodnie oceniają znaczenie tej trasy i argumentują konieczność realizacji wspomnianej inwestycji. Podkreślają jednocześnie, że droga S17 jest najbardziej niebezpieczną drogą krajową w Polsce, co pokazuje wskaźnik wypadkowości. Zwracają uwagę również, że znaczna jej część przebiega przez obszary zurbanizowane, włącznie z większymi miastami i dużymi miejscowościami. Powoduje to oczywiście dodatkowe utrudnienia w ruchu w ich obrębie. Dodatkowo publikowane informacje na temat dynamiki ruchu drogowego pokazują, że obciążenie drogi S17 systematycznie wzrasta i przewyższa znacznie średnie krajowe. Ten trend na pewno nie odwróci się w najbliższych latach. Tak duże natężenie ruchu pojazdów powoduje poważne straty w infrastrukturze technicznej, włącznie z uszkodzeniami budynków usytuowanych w sąsiedztwie drogi.

Te i inne okoliczności sprawiają, że tysiące, dziesiątki tysięcy mieszkańców Lubelszczyzny oczekuje na zmniejszenie uciążliwości związanych z drogą S17 i z brakiem obwodnic miejscowości. Koszty tych niedogodności ponoszą nie tylko sami mieszkańcy, ale również budżet państwa m.in. z tytułu wypadków komunikacyjnych.

W tym miejscu można by szeroko pisać o znaczeniu funkcjonalności drogi S17 z perspektywy rozwoju Lubelszczyzny, konieczności jej skomunikowaniu m.in. ze stolicą, o wadze tranzytu i konieczności rozwoju i otwarcia na Ukrainę. Nie wątpię, że te argumenty są dobrze znane, więc chcielibyśmy prosić Pana Ministra o ponowną analizę decyzji i planów związanych z przyszłym finansowaniem drogi S17. Proszę również o szczegółowe informacje na temat ostatnich decyzji w opisywanej sprawie. Jaka będzie przyszłość drogi ekspresowej S17?

Poseł Grzegorz Raniewicz
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20265)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie roli i miejsca Arktyki w polityce zagranicznej Polski

Szanowny Panie Ministrze! Następstwa zmian klimatycznych coraz wyraźniej dostrzegane wokół bieguna północnego przyczyniły się na przestrzeni ostatnich kilku lat do wzrostu zainteresowania wielu państw oraz organizacji międzynarodowych tym obszarem. Związane są z nim zarówno nadzieje m.in. na eksploatację niedostępnych dotąd złóż surowców mineralnych (przede wszystkim ropy i gazu) oraz na nowe szlaki żeglugowe przebiegające powyżej koła podbiegunowego, ale również obawy dotyczące perspektyw jego dalszego pokojowego rozwoju i zakresu prowadzonej w jego obrębie współpracy międzynarodowej.

Polska ma status obserwatora w Radzie Arktycznej i cieszy się długą i bogatą tradycją w zakresie badań naukowych w rejonie Arktyki. To jedyne forum skupiające głównych arktycznych rozgrywających i jedyna platforma, na której mogą zostać wypracowane rozwiązania dla całej Arktyki. Wielu analityków wskazuje, że rola rady będzie rosła. Ale by móc decydować o tym obszarze, potrzebna jest solidna wiedza i naukowe dane.

Aktualnie o rządy nad Arktyką i o jej przyszłość toczy się fascynująca gra. Istotna z polskiego punktu widzenia jest możliwość wykorzystywania północnych połączeń morskich w celu przewozu surowców energetycznych z odległych regionów Arktyki. Powiązanie inwestycji energetycznych na Morzu Barentsa z budzącym kontrowersje projektem budowy Gazociągu Północnego po dnie Bałtyku sprawia, że rozwój sytuacji w Arktyce może mieć wpływ również na bezpieczeństwo energetyczne Polski. Ważnym aspektem z polskiego punktu widzenia, w kontekście zagadnień dotyczących transportu, będzie polityka prowadzona w tym zakresie przez Rosję. Już obecnie zauważalne są tendencje zmierzające do kierowania części ruchu tranzytowego między tym krajem a Europą Zachodnią z pominięciem Polski. Polska jako członek UE będzie musiała sformułować swoje stanowisko w odniesieniu do kwestii arktycznych, które będą przedmiotem coraz większej uwagi całej Unii.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. W jakim stopniu Polska jako członek obserwatora w Radzie Arktycznej współdecyduje o rozwoju tego regionu? Czy obserwując prace rady, podejmuje jakieś inicjatywy?

2. Czy Polska ma wypracowane podejście do kwestii Arktyki? Czy istnieje polska polityka zagraniczna wobec regionu Arktyki? Jakie są priorytety Polski w odniesieniu do regionu arktycznego?

3. Jakie są perspektywy współpracy z państwami regionu arktycznego?

4. Czy obecnie są podejmowane przez polską dyplomację jakieś działania wobec Rady Arktycznej?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20266)

do ministra środowiska

w sprawie udzielenia pomocy podmiotom fizycznym w likwidacji azbestu

Szanowny Panie Ministrze! Szkodliwość azbestu stosowanego do niedawna w budownictwie jest jednym z największych zagrożeń dla życia i zdrowia ludzi. Azbest powoduje degradację środowiska naturalnego, wpływając jednocześnie na zdrowie i życie zarówno obecnych, jak i przyszłych pokoleń. Zwiększa się liczba właścicieli nieruchomości zainteresowanych pozbyciem się materiałów azbestowych. Wynika to m.in. z nałożonego przez ustawodawcę terminu wykonania powyższych prac do 2032 r. Koszt realizacji tego zadania dla średniej wielkości budynku gospodarczego wynosi w przybliżeniu 8 tys. zł. Kwota ta jest często zaporą zniechęcającą właścicieli obiektów, którzy z uwagi na brak własnych możliwości nie są w stanie zlikwidować problemu bez uzyskania pomocy finansowej. W ocenie samorządów bezpośrednio zaangażowanych w uświadamianie mieszkańców o szkodliwości pokryć azbestowych oraz konieczności ich usunięcia konieczne jest wprowadzenie instrumentów wsparcia finansowego umożliwiających przyznawanie dopłat dla właścicieli dokonujących utylizacji szkodliwego materiału. Jako potencjalnych płatników należy wskazać Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, a także starostwa powiatowe oraz gminy.

Bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Czy znany jest Panu opisany powyżej problem, a także jakie działania zamierza podjąć resort infrastruktury w celu udzielenia pomocy podmiotom fizycznym w likwidacji azbestu?

Z poważaniem

Poseł Krystyna Łybacka

Poznań, dnia 13 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20267)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie kosztów poniesionych przez budżet państwa w związku z katastrofą smoleńską

Panie Premierze! Katastrofa smoleńska była z całą pewnością największą narodową tragedią, jaka może się zdarzyć w czasie pokoju. Śmierć prezydenta RP wraz z małżonką, znacznej części elity politycznej i wojskowej (w całej kampanii wrześniowej 1939 r. zginęło mniej polskich generałów niż na pokładzie TU-154). Nic dziwnego, że katastrofa ta pociąga i pociągać będzie jeszcze przez długie lata konsekwencje natury moralnej, psychologicznej i politycznej. Najbliższym ofiar nic nie wynagrodzi ich bólu i cierpienia. Szkody moralne są nie do naprawienia, a nawet nie do oszacowania.

Katastrofa pociągnęła jednak za sobą, o czym media i politycy milczą, a opinia publiczna nie jest informowana, konsekwencje finansowe dla budżetu państwa.

W związku z tym zwracam się do Pana Premiera z interpelacją, pytając: Jakie realne wydatki z budżetu państwa były poniesione w konsekwencji katastrofy, i z budżetu jakich resortów zostały pokryte?

W szczególności – jaka była wartość materialna zniszczonego samolotu TU-154?

Ile stroną polską kosztowały badania szczątków ofiar, ich identyfikacja, udział polskich ekspertów w badaniach na terenie Rosji?

Ile kosztowało sprowadzenie zwłok do Polski i koszty pogrzebów?

Ile dotąd kosztowało śledztwo prokuratury wojskowej i badania rządowej komisji pod przewodnictwem ministra Jerzego Millera?

Czy rząd Polski dysponuje danymi, choćby szacunkowymi, jakiego rzędu wydatki związane z katastrofą poniosła strona rosyjska?

Spółeczeństwo ma prawo wiedzieć wszystko o przyczynach katastrofy, ale także o jej skutkach, w tym skutkach finansowych. Ta wiedza jest istotna także dla sprawiedliwej oceny organów państwa i ich działalności po katastrofie.

Nie ukrywam, i dawałem temu niejednokrotnie wyraz publicznie, że w mojej ocenie, poza jednym fragmentem (o którym tu przemilczę), organy państwa, w szczególności rząd, bezpośrednio po katastrofie zachowały się i funkcjonowały wzorowo.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20268)

do ministra infrastruktury

w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” i przyspieszenia budowy trasy S8 na odcinku Wyszaków – Białystok

Szanowny Panie Ministrze! Przyjęty 25 września 2007 r. uchwałą nr 163/2007 przez ówczesną Radę Ministrów „Program budowy dróg krajowych” obejmował realizację w latach 2009–2012 drogi S8 na odcinku Wyszaków – Białystok o łącznej długości 111,8 km. Jednak już teraz wiadomo, iż dojdzie do ograniczenia budowy przedmiotowego odcinka, co jest niezrozumiałe, zważywszy na strategiczne położenie oraz rolę, jaką odegra ona dla rozwoju regionu jako jedna z głównych tras mających bezpośrednio wpływ na jego rozwój gospodarczy.

Dlatego zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego przedmiotowa inwestycja znalazła się na liście rezerwowej?
2. Z czego wynika przedmiotowe opóźnienie?
3. Kiedy przedmiotowa inwestycja zostanie zakończona?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20269)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy drogi S19 na odcinku Białystok – Międzyrzec Podlaski – Lubartów – Kraśnik – Stobiernia

Szanowny Panie Ministrze! Obecny „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który w dniu 6 grudnia 2010 r. został przez ministra infrastruktury skierowany do konsultacji społecznych oraz uzgodnień międzyresortowych, droga S19 w ogóle nie znalazła się w załączniku nr 1 zatytułowanym „Lista zadań priorytetowych”, wymieniającym inwestycje, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r.

Najszybsza budowa drogi S19 jest w stanie zagwarantować rozwój województwa podlaskiego. Inwestycja ta ma charakter strategiczny nie tylko dla całego regionu, ale też dla ruchu tranzytowego w całej Polsce i w tej części Europy.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Kiedy przedmiotowa inwestycja zostanie zakończona?
2. Dlaczego przedmiotowa inwestycja nie znalazła się na liście zadań priorytetowych?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20270)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie sposobu naliczeń etatowych w Policji

Szanowny Panie Ministrze! Zwrócili się do mnie przedstawiciele Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Policjantów z prośbą o interwencję w sprawie nowego sposobu naliczeń etatowych Policji w województwie podlaskim.

W dniach 6–7 grudnia 2010 r. podczas odprawy służbowej kierownictwa Policji został ogłoszony nowy sposób naliczeń etatowych. Zgodnie z aktualnymi rozwiązaniami podlaska Policja na początku 2011 r. stracić ma 155 etatów policyjnych. Według nowo opracowanego algorytmu naliczania etatów pod uwagę jest brana przestępczość, co wiąże się z tak dużą redukcją etatów. Województwo podlaskie jest jednym z bezpieczniejszych w kraju, co skutkowało utratą w roku ubiegłym 145 etatów i od przyszłego roku kolejnych 155. Wynika z tego, że jeżeli podlaska Policja pracuje dobrze, ograniczyła przestępczość, podniosła bezpieczeństwo obywateli, to liczba policjantów ulega zmniejszeniu. Redukcja etatów o 300 funkcjonariuszy stanowi ok. 10% całego stanu etatowego garnizonu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zmiany etatowe w podlaskiej Policji nie zmienią poziomu bezpieczeństwa mieszkańców województwa podlaskiego?
2. Czy w innych województwach liczba policjantów ulega zmianie?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20271)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy Suwałk

Szanowny Panie Ministrze! W ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono istotnej inwestycji dla województwa podlaskiego, jaką jest budowa obwodnicy Suwałk. Przedmiotowego przedsięwzięcia nie ma również w ramach listy rezerwowej, co powoduje, iż praktycznie są nikłe szanse na jej realizację w najbliższym czasie. Jest to tym bardziej niezrozumiałe zważywszy na fakt, iż przedmiotowy odcinek znajduje się w ramach trasy S8, która w niedalekiej perspektywie stanie się jedynym z najważniejszych szlaków komunikacyjnych w tym regionie. Przypomnę, że codziennie przez Suwałki i Suwalszczyznę przejeżdża ok. 7 tys. tirów i autobusów na dobę i z roku na rok ich liczba rośnie o blisko jedną trzecią. Potwierdzają to mapki natężenia ruchu znajdujące się w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Dlaczego przedmiotowa inwestycja nie została umieszczona nawet na liście rezerwowej w ramach „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”?

3. Czy planowane jest wprowadzanie zmian do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” i umieszczenie przedmiotowej propozycji na liście rezerwowej?

4. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

Pozostaję z szacunkiem

Poseł Jan Kamiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20272)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”,
a w szczególności budowy drogi ekspresowej S7**

Szanowny Panie Ministrze! Chciałbym poruszyć problem dotyczący projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, a dokładnie budowy planowanych elementów drogi ekspresowej S7 na odcinku Radom – Kielce – Kraków.

Droga ekspresowa S7 jest jedną ze strategicznych arterii transportowych kraju łączących północ z po-

łudniem, zaś wskazane odcinki są na ostatnim etapie przygotowań do budowy. Uregulowane są sprawy własnościowe, dokonane wykupy gruntów, wydane są stosowne decyzje środowiskowe, gotowa jest dokumentacja budowlana, przeprowadzone są przetargi.

Od kilkudziesięciu lat pomijana jest rola Kielc i Radomia jako wielofunkcyjnych węzłów drogowych, a jej najważniejszym elementem w przedmiotowym obszarze jest droga ekspresowa S7. Natychmiastowej poprawy wymaga też system skomunikowania dwóch największych polskich miast Krakowa i Warszawy, a arterią pozwalającą zrealizować to zamierzenie była właśnie trasa S7. Inwestycja ta jest niezbędna dla rozwoju aglomeracji krakowskiej.

Należy przywrócić tą inwestycję w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Zwracam się do Pana Ministra nie tylko w imieniu mieszkańców Kielc, Radomia, Krakowa, ale także innych miast i miejscowości położonych wzdłuż trasy S7. Nie chcemy dalszej marginalizacji tych regionów. Nie chcemy, by rozwój terenów dotkniętych niedorozwojem infrastrukturalnym był wstrzymywany niezrozumiałymi decyzjami. Nowa droga to nowe możliwości inwestycyjne, to szansa na rozwój gospodarczy. Gdy zostanie wstrzymana budowa trasy S7, to za kilka lat nie będziemy w stanie konkurować z innymi regionami naszego kraju. Chodzi także o poprawę bezpieczeństwa. Obecnie natężenie ruchu na istniejącej siódemce jest bardzo duże.

Zwracam się zatem do Pana Ministra z pytaniami:

Dlaczego został przywrócony priorytet dla budowy dróg S17 i S3, a nie S7 i co o tym zdecydowało?

Dlaczego kryzys gospodarczy wymusił szczególną ostrożność w dysponowaniu finansami właśnie na trasie S7?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Pałysz

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20273)

do ministra finansów

**w sprawie „Programu rozwoju obrotu
bezgotówkowego”**

Szanowny Panie Ministrze! Wedle wyliczeń resortu finansów z tytułu tego, że podatnicy obecnie opłacają gotówką podatki czy też rachunki, koszty tego typu operacji wynoszą niemal 10 mld zł w skali roku. Na przedmiotową kwotę składają się m.in. koszty ochrony konwojów bankowych, pracowników, przechowywania i produkcji nowych banknotów. W związku z powyższym ministerstwo podjęło działania mające na celu propagowanie przedmiotowego

programu, co pozwoliłoby na powstanie oszczędności z tego tytułu.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Kiedy przedmiotowy program wejdzie w życie?
2. Jakie zmiany w dotychczas obowiązujących przepisach są rozważane?
3. Na jakim etapie są prace nad przedmiotowym programem?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20274)

do ministra finansów

**w sprawie możliwości rejestracji firmy
w urzędzie skarbowym**

Szanowny Panie Ministrze! Wedle założeń ministerstwa finansów od 1 lipca bieżącego roku podatnicy będą mieli możliwość rejestrowania firm także w urzędach skarbowych. Będzie się to odbywać poprzez złożenie formularza EDG-1, który następnie będzie przesyłany do Ministerstwa Gospodarki, które przez Centralną Ewidencję i Informację o Działalności Gospodarczej wyśle go do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz Głównego Urzędu Statystycznego.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy przedmiotowe zmiany faktycznie doprowadzą do skrócenia czasu oczekiwania na rejestrację?
2. Czy rejestracja przedsiębiorców w całości będzie mogła odbywać się w urzędach skarbowych bez konieczności przesyłania dokumentów przez urząd skarbowy do właściwego urzędu gminy i oczekiwania na dokonanie rejestracji?
3. Jeśli nie, to dlaczego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20275)

do ministra zdrowia

w sprawie zasad wyjazdu do uzdrowiska

Szanowna Pani Minister! Pacjenci alarmują w związku z cenami sanatoriów i uzdrowisk, gdyż ze

względu na wysokie ceny rzadziej mogą korzystać z takiego typu leczenia.

Skierowanie na leczenie uzdrowiskowe wystawia lekarz ubezpieczenia zdrowotnego – taki, który ma podpisaną umowę z NFZ na świadczenie swoich usług w danym roku albo pracuje w placówce mającej taką umowę. Wystawiając to skierowanie, lekarz kieruje się stanem zdrowia pacjenta (musi on być samodzielny), a także wskazaniem uzasadniającymi odbycie tego rodzaju kuracji.

Pacjent musi przygotować się na to, że wyjazd do sanatorium nie jest bezpłatny. Zobowiązany jest za opłatę przejazdu, a także ponosi częściową odpłatność za koszty wyżywienia i zakwaterowania, które ustala minister zdrowia. Od 1 lutego tego roku ceny pobytu zostały podwyższone. Nowe wysokości opłat nie obejmą wyłącznie tych osób, które dopiero zamierzają złożyć wnioski o skierowanie na leczenie uzdrowiskowe. Więcej zapłacą także ci, którzy co prawda wniosek już złożyli i został on pozytywnie rozpatrzone przez fundusz, ale wciąż oczekują na ustalenie dokładnego terminu wyjazdu.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte w powyższej sprawie?
2. Czy jest opracowany system, który pomoże pacjentom korzystać z leczenia uzdrowiskowego?
3. Czy jest możliwość dofinansowania pacjentów najbardziej potrzebujących?
4. Dlaczego ci, którzy złożyli wniosek wcześniej, ale czekają na wolny termin, muszą płacić więcej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20276)

do ministra zdrowia

**w sprawie niewykorzystanych miejsc
szpitalnych**

Szanowna Pani Minister! Według najnowszego raportu Głównego Urzędu Statystycznego średnie wykorzystanie łóżek szpitalnych w 2009 r. wyniosło 254 dni w roku, co jest wynikiem gorszym od odnotowanego w 2008 r. W konsekwencji oznacza to, iż przez 111 dni w roku łóżka nie są wykorzystywane, pomimo że mogliby z nich korzystać potrzebujący pacjenci. Najmniejsze wykorzystanie było odnotowane na oddziałach okulistycznych, natomiast najwyższe – na psychiatrycznych i hematologicznych. Dodatkowo nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż w Polsce jest największy wskaźnik ilości łóżek przypadających na

każde 1000 mieszkańców i wynosi 6,6 łóżka. Przedmiotowy wskaźnik i tak jest wysoki, gdyż wedle danych OECD w Wielkiej Brytanii wynosi on 3,4, a w Norwegii – 3,5.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji i zwiększenia ich wykorzystania?
2. Czy w związku z zaistniałą sytuacją planowane jest zmniejszenie liczby łóżek szpitalnych?
3. Jeśli tak, to o ile i kiedy to nastąpi?
4. Jeśli tak, to jakie oddziały przedmiotowa redukcja obejmie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20277)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie gwałtownego wzrostu bezrobocia

Szanowny Panie Premierze! Według ostatnich danych szacunkowa stopa bezrobocia rejestrowego w grudniu 2010 r. wyniosła 12,3% i w stosunku do listopada ubiegłego roku wzrosła o 0,6 punktu procentowego. Należy mieć dodatkowo na uwadze, iż w analogicznym okresie roku poprzedniego przedmiotowy wskaźnik wynosił 12,1%. W praktyce oznacza to, iż w grudniu liczba osób pozostających bez pracy wyniosła 1953,9 tys. osób i w porównaniu do końca listopada 2010 wzrosła o 95,6 tys. osób. Jest to tym bardziej niepokojące, gdyż w całym 2010 r. do urzędów pracy pracodawcy zgłosili 1020,5 tys. wolnych miejsc pracy i miejsc aktywizacji zawodowej, co wprawdzie jest wzrostem w stosunku do lat poprzednich, ale i tak nie jest wystraszające na potrzeby rynku.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?
2. Jakie działania zostaną podjęte w celu pomocy dla przedsiębiorców chcących zatrudnić osoby bezrobotne?
3. Czy przedsiębiorcy będą mieli z tego tytułu jakieś dodatkowe ulgi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20278)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wyludniania się woj. podlaskiego

Szanowny Panie Premierze! Coraz więcej osób w poszukiwaniu pracy i lepszych zarobków wyprowadza się do bogatszych województw i miast. Według danych za III kwartał minionego roku w województwie podlaskim mieszka ponad milion sto osiemdziesiąt osiem tysięcy ludzi. W Białymstoku prawie trzysta tysięcy osób, w Łomży – ponad sześćdziesiąt trzy tysiące osób, a w Suwałkach – blisko siedemdziesiąt tysięcy osób. W województwie podlaskim liczba ludności systematycznie maleje, biorąc pod uwagę lata od 2000 r., jest to skutkiem utrzymującego się ujemnego salda migracji.

Hamulcem w rozwoju nowoczesnych technologii jest właśnie demografia. Województwo podlaskie przestaje być atrakcyjne ze względu na słabą infrastrukturę, infrastrukturę transportową, ale również i kulturową, i mimo wszystko przez turystyczną.

Zmniejszenia liczby mieszkańców województwa podlaskiego nie powoduje przyrost naturalny, ten już od wielu lat jest dodatni. Na oddziale położniczym szpitala klinicznego w Białymstoku na świat przychodzi rocznie około dwóch tysięcy dzieci. W województwie podlaskim średnio co roku rodzi się ponad dwaście tysięcy dzieci.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zostały poczynione odpowiednie kroki, aby zmniejszyć wyludnianie się tych terenów?
2. Jakie działania rząd zamierza podjąć w celu polepszenia sytuacji rynku pracy w województwie podlaskim?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20279)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie zapisów Kodeksu cywilnego dotyczących służebności mieszkania

Szanowny Panie Ministrze! Wedle artykułu 303 Kodeksu cywilnego: „Jeżeli uprawniony z tytułu służebności osobistej dopuszcza się rażących uchybień przy wykonywaniu swego prawa, właściciel nieruchomości obciążonej może żądać zamiany służebności na rentę”. Przedmiotowy zapis jednoznacznie wskazuje, iż jedynym uprawnieniem jest zamiana

służebności na rentę. W praktyce powoduje to, iż nie ma możliwości unieważnienia przedmiotowego oświadczenia woli.

Dlatego, mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy rozważana jest zmiana przedmiotowego przepisu, tak aby właściciel nieruchomości obciążonej mógł mieć również możliwość unieważnienia przedmiotowego oświadczenia woli?

2. Jeśli tak, to kiedy to nastąpi?

3. Jeśli nie, to dlaczego, skoro jest to dobrowolne oświadczenie woli właściciela?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20280)

do ministra środowiska

**w sprawie likwidacji azbestu
w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Ministrze! Materiał, w którym kryje się azbest, to śmiertelne niebezpieczeństwo, zwłaszcza kiedy płyty są pokruszone i pylą, gdyż włókna azbestu są rakotwórcze i szkodliwe dla zdrowia.

Wojewódzki Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Białymstoku ma ponad dwa miliony złotych na likwidację azbestu do rozdysponowania podlaskim gminom.

Program ten zakłada dofinansowanie w 100% transportu i zdeponowania azbestu. Bez tych pieniędzy z funduszu koszty byłyby dużo większe i obciążałyby właścicieli budynków albo samorządów. Niestety, w ubiegłym roku ze stu czternastu gmin po pieniądze z funduszu sięgnęło tylko dwadzieścia pięć. Polska musi pozbyć się azbestu do 2032 r., tj. za 21 lat, jednak ze względu na szczególnie niebezpieczeństwo powinno być to zrobione dużo wcześniej. Tym bardziej, iż szacuje się, że na samym Podlasiu jest jeszcze około trzydziestu czterdziestu tysięcy ton azbestu.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Kto prowadzi ewidencję składowanego materiału?

2. Ile już zutylizowano ton materiału?

3. Jakie kroki ma zamiar podjąć rząd, aby wpłynąć na samorządowców w celu bardziej efektywnej kampanii promującej usunięcie rakotwórczego azbestu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20281)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie złego stanu technicznego bloków
mieszkalnych budowanych z prefabrykatów**

Szanowny Panie Premierze! Pierwsze bloki mieszkalne skonstruowane w oparciu o prefabrykaty powstały pod koniec lat 50. ubiegłego wieku na warszawskich Jelonkach. Wedle pierwotnych założeń trwałość przedmiotowych budynków była przewidziana na 50–60 lat. Tym samym od pewnego czasu pojawiają się przypadki kruszenia się bloków wybudowanych z wielkiej płyty. Przedmiotowe zjawisko jest bardzo niebezpieczne dla mieszkańców tych budynków, co pokazała m.in. katastrofa budowlana, do jakiej doszło w 1992 r. na osiedlu Nowa Wola w Rzeszowie. Jednak w opinii ekspertów jest to dopiero początek przedmiotowego problemu, a jego kulminacja będzie miała miejsce w latach 2025–2030. Dodatkowo sytuację pogarsza fakt, że w czasach, gdy je budowano, dochodziło do licznych kradzieży na budowach i tym samym przedmiotowe konstrukcje nie były należycie wykonane, co dodatkowo wpływa na obniżenie ich trwałości.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany istniejącej sytuacji?

2. Jak dużo budynków wybudowanych z prefabrykatów stanowi zagrożenie wystąpieniem katastrofy budowlanej?

3. Czy jest prowadzony rejestr budynków wybudowanych z prefabrykatów, których trwałość może stanowić zagrożenie dla jego mieszkańców?

4. Jeśli tak, to czy sprawowany jest stały nadzór techniczny nad takimi obiektami?

5. Czy w przypadku podjęcia decyzji o wyburzeniu niektórych z takich obiektów jego mieszkańcy otrzymają lokale zastępcze na takich samych prawach jak dotychczas posiadane przez nich?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20282)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie renegocjacji umów m.in. z Cyprem,
Luksemburgiem czy Holandią, których
zamorskie terytoria, takie jak Antyle
Holenderskie, są tzw. rajami podatkowymi**

Szanowny Panie Premierze! Ministerstwo finansów coraz częściej analizuje podpisane dotychczas umowy dwustronne, argumentując, że umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania miały stworzyć preferencyjne warunki dla krajów rozwijających się, a nie warunki do ucieczki podatników przed polskim fiskusem. Według resortu umowy egzaminu nie zdały, więc trzeba zmienić ich zapisy.

Resort liczy, że po wprowadzeniu zmian w umowach międzynarodowych zwiększą się podatkowe wpływy do polskiego budżetu. Nie potrafi jednak powiedzieć, jakie kwoty wchodzi w grę.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte w powyższej sprawie?

2. Czy jest opracowany system, który ma pomóc, aby do budżetu Polski wpływały podatki opłacane dotychczas za granicą?

3. Czy prawdą jest, że rząd zamierza podjąć działania mające na celu zmianę zapisów umowy, tak aby nie zawierała ona klauzuli tax sparing, która polega na tym, że spółka zarejestrowana na Cyprze przy wypłacie dywidendy powinna zapłacić 10% podatku na Cyprze i 9% podatku w Polsce?

4. O ile planowane jest zwiększenie wpływów podatkowych do polskiego budżetu z tytułu zmian w przedmiotowych umowach dwustronnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 20 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20283)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie otrzymania ulgi prorodzinnej

Szanowny Panie Premierze! Przepisy ustawy o PIT nie precyzują, przez jaką część roku trzeba samotnie wychowywać potomstwo, aby z tej preferencji skorzystać. Rodzice samotnie wychowujący dzieci mogą rozliczyć PIT na preferencyjnych zasadach. Określają podatek w podwójnej wysokości podatku obliczonego od połowy swoich dochodów.

Zmienione przepisy nie zawierają wymogu, że osoba powinna samotnie wychowywać dziecko przez cały rok. Oznacza to, że może to być tylko część roku podatkowego. Zgodnie z nowymi regulacjami wspólne opodatkowanie z dzieckiem przysługuje rodzicowi lub opiekunowi prawnemu, który jest m.in. panną, kawalerem, wdową, wdowcem, rozwódką, rozwodnikiem, jeżeli ten rodzic lub opiekun w roku podatkowym samotnie wychowuje dzieci. W efekcie znów urzędnicy fiskusa będą decydować, czy w danym przypadku rodzic samotnie wychowywał dziecko.

Nowelizacja ustawy o PIT na 2011 r. wprowadziła istotne zmiany w zasadach rozliczania podatku dla osób samotnie wychowujących dzieci.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte w powyższej sprawie?

2. Ile dni trzeba być rodzicem samotnie wychowującym dzieci?

3. Jak udowodnić matce dziecka, która np. jest w konkubinacie, że sama je wychowuje?

4. Czy wystarczy, aby rodzic legitymował się określonym statusem społecznym?

5. Czy można zastosować wspólne rozliczenie z dzieckiem, mając tylko status osoby samotnie wychowującej dziecko wynikający z definicji ustawowej, która zawierała wyłącznie kryteria formalne, czy też należy faktycznie samemu to dziecko wychowywać?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 20 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20284)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie planów likwidacji możliwości
uiszczania opłat sądowych i kancelaryjnych
w postaci znaków sądowych**

Szanowny Panie Premierze! Ministerstwo Sprawiedliwości podjęło działania mające na celu likwidację uiszczania opłat sądowych i kancelaryjnych w postaci znaków sądowych. Przedmiotowe zmiany według założeń resortu mają na celu ograniczenie kosztów, co w praktyce jedynak może mieć efekt odwrotny i spowodować przerzucenie kosztów na budżety sądów oraz bezpośrednio na społeczeństwo. Dodatkowo znaczki mają istotne znaczenie przy wnoszeniu drobnych opłat sądowych, kiedy sam przelew bankowy może być droższy od samej opłaty, co w konsekwencji spowoduje podniesienie kosztów.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Kiedy zostanie zlikwidowana możliwość uiszczania opłat sądowych i kancelaryjnych w postaci znaków sądowych, w postaci znaczków sądowych?

2. Jakie są szacowane oszczędności z tego tytułu?

3. Czy przedmiotowe zmiany nie spowodują, iż znacząco zwiększy się nakład pracy służb kasowo-księgowych w sądach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20285)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie „Programu polskiej energetyki jądrowej”

Szanowny Panie Premierze! Wedle pierwotnych założeń „Program polskiej energetyki jądrowej” (PPEJ) miał by przyjęty przez Radę Ministrów do dnia 31 grudnia 2010 r. W praktyce okazało się to niemożliwe, gdyż zaistniała konieczność przeprowadzenia strategicznej oceny jego oddziaływania na środowisko. Tym samym spowodowało to opóźnienie w przyjęciu przedmiotowego programu i jako realną datę przyjęcia określono na 30 czerwca 2011 r. W związku z powyższym kolejne etapy realizacji planu zostały przesunięte i tak pod znakiem zapytania stoi ustalenie lokalizacji i zawarcie kontraktu na budowę elektrowni miało nastąpić do końca 2013 r. czy też uruchomienie pierwszego bloku pierwszej polskiej elektrowni jądrowej do końca 2020 r.

Dlatego mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie kroki zostaną podjęte w celu zmiany zaistniałej sytuacji?

2. Z czego wynika konieczność przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko?

3. Czy termin 30 czerwca 2011 r. jest możliwy do dotrzymania, skoro już dotychczas wielokrotnie przekładano terminy przyjęcia programu (PPEJ)?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jarosław Matwiejuk

Białystok, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20286)

do ministra infrastruktury

w sprawie opóźnień w kontraktowaniu środków z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, priorytet VII, działanie 7.1: Rozwój transportu kolejowego, oraz prawdopodobnych następstw tych opóźnień

Z informacji w sprawie stanu wdrażania Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” w zakresie priorytetów VI, VII i VIII przedstawionej w listopadzie 2010 r. na posiedzeniu sejmowej Komisji Infrastruktury – podkomisja ds. monitorowania funduszy europejskich wynika, że środki alokowane w priorytecie VII: Transport przyjazny środowisku, działanie 7.1: Rozwój transportu kolejowego zostały zakontraktowane zaledwie w 19,3%. W trakcie debaty nad przedstawioną informacją upływał czwarty rok dostępności pieniędzy z programu PO IiŚ. Podane przez rząd informacje o zadowalającym przebiegu wdrażania programu były zaś o tyle mało wiarygodne, że operowano w nich takimi kategoriami, jak: „umowy podpisane do alokacji PO IiŚ”, „wnioski w ocenie”, „wnioski planowane do złożenia do końca 2010 r.”, „wnioski planowane do złożenia do końca 2011 r.” Wyrażone przeze mnie wówczas wątpliwości co do dużego prawdopodobieństwa utraty środków w tym priorytecie na skutek opóźnień w kontraktowaniu zostały przez reprezentanta MI skontrowane wypowiedzią, że absolutnie nie występuje zagrożenie niewykorzystania dostępnych pieniędzy.

W dniu dzisiejszym, tj. 20 stycznia 2011 r., „Dziennik Gazeta Prawna” w artykule „Kolejowa zrzutka na ratowanie dróg” informuje o planach przeniesienia środków przeznaczonych na modernizację kolei i przeznaczenia ich na sfinansowanie inwestycji drogowych, na których realizację brak pieniędzy.

W związku z powyższą informacją proszę o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jakie projekty kolejowe zostaną ostatecznie zdjęte z listy zadań do realizacji w ramach działania 7.1?

2. Czy ich realizacja zostanie tylko przesunięta na późniejszy okres programowania, czy zaniechana całkowicie?

3. Czy i jakie zostały/zostaną wyciągnięte konsekwencje wobec osób winnych zaniedbań w zakresie przygotowania inwestycji w infrastrukturę kolejową?

4. Czy Ministerstwo Infrastruktury wywiązało się w sposób właściwy z pełnienia roli instytucji pośredniczącej, skoro doszło do tak znaczącego opóźnienia w kontraktowaniu środków PO IiŚ na działanie 7.1: Rozwój transportu kolejowego?

5. Czy – stosownie do informacji przekazanej w listopadzie – zostało złożonych do końca 2010 r. 6 wniosków wyczerpujących ok. 31% alokacji środków?

6. Jaki procent alokacji środków zakontraktowano na koniec 2010 r.?

7. W jaki sposób rząd planuje zniwelować pogłębiającą się zapaść w sferze infrastruktury kolejowej, skoro nie jest w stanie wykorzystać w zaplanowany sposób puli środków Unii Europejskiej przeznaczonych na likwidację zapóźnień?

Poseł Anna Paluch

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20287)

do ministra zdrowia

w sprawie zagrożenia dostępności świadczeń medycznych w woj. małopolskim w wyniku bałaganu organizacyjnego, nieprzejrzystych i niejawnych procedur w negocjacjach z oferentami prowadzonych przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ

W związku z trwającymi postępowaniami konkursowymi na kontraktowanie usług medycznych w Małopolsce przez oddział wojewódzki NFZ do mojego biura poselskiego napływają liczne stanowiska, rezolucje i wystąpienia kierowane przez samorządy lokalne, przez organy prowadzące placówki medyczne oraz przez liczne niepubliczne zakłady opieki zdrowotnej, dotyczące tych postępowań. Wzmiankowane wystąpienia dają bardzo niekorzystny obraz chaosu organizacyjnego, uznaniowości, nieprzejrzystości procedur panujących w procesie kontraktowania usług medycznych w woj. małopolskim. Postępowanie MOW NFZ, zdaniem wielu podmiotów, narusza uregulowania przepisu art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z którym: „Fundusz jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji”. Tymczasem MOW NFZ utajnia kryteria oceny, na podstawie których dany oferent zajmuje wyższe czy niższe miejsce w rankingu. Panuje bałagan, fundusz nie wywiązuje się z terminów procedowania. Sytuacje takie jak odmowa kontraktowania świadczeń z zakresu neurochirurgii – hospitalizacji wobec Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II w Nowym Targu, bez podania przyczyny niezakontraktowania tych świadczeń, gdzie placówka działa dla ok. 190 tys. stałych mieszkańców i licznych turystów, zagrażają brakiem dostępu do natchmiastowej, ratującej życie pomocy lekarskiej dla bardzo licznej grupy obywateli.

Podobne zagrożenie brakiem dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej występuje w zakresie leczenia specjalistycznego. Liczne skargi napływają od placówek niepublicznych udzielających tych świadczeń. W następstwie działań MOW NFZ zamiast kilku lub kilkunastu poradni z określonej specjalności pozostanie jedna lub dwie na terenie województwa, znikają przychodnie świadczące usługi do godz. 22, działające jako ostry dyżur okulistyczny. Ponadto pacjenci oczekujący nieraz rok i dłużej na zabiegi specjalistyczne, jak np. operacja zaćmy, po likwidacji niektórych placówek leczenia specjalistycznego wskutek niezawarcia kontraktu z MOW NFZ będą musieli szukać nowych ośrodków i czekać na zabieg w nowej kolejce. Jaka zatem jest sytuacja pacjenta, który ma zleconą pilną konsultację specjalistyczną, a nie może z niej skorzystać, bo limity przyjęć pacjentów już się na ten rok wyczerpały, chociaż jest połowa stycznia? Społeczności lokalne obawiają się również obniżenia jakości usług medycznych na skutek zanizonego wartościowania tych świadczeń przez MOW NFZ.

Czy Ministerstwo Zdrowia dysponuje danymi, jaka jest dostępność świadczeń zdrowotnych, w sensie przestrzennego rozmieszczenia placówek opieki zdrowotnej, i czy analizuje te dane jako organ państwa odpowiedzialny za zapewnienie obywatelom konstytucyjnie zagwarantowanego, równego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Konsekwencje woluntaryzmu i uznaniowości w kontraktowaniu usług medycznych przez MOW NFZ, zwłaszcza w zakresie specjalistycznego leczenia ambulatoryjnego, poniosą pacjenci. Czy Ministerstwo Zdrowia bada przesłanki decydujące o rozstrzygnięciach kontraktów i czy analizuje możliwość występowania zjawisk korupcyjnych przy ich negocjowaniu i zawieraniu?

Poseł Anna Paluch

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20288)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktów z placówkami służby zdrowia w Małopolsce

Szanowna Pani Minister! Koniec roku dla wszystkich placówek służby zdrowia jest czasem wyężonej pracy w związku z negocjacjami i podpisywaniem kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia. Ostatni rok pokazał, że mimo spełniania wymaganych przepisami obostrzeń wiele placówek na terenie Małopolski pozostało nieuwzględnionych przy podziale kontraktów. Przyczyną obecnego stanu rzeczy jest brak odpowiednich mechanizmów negocjacyj-

nych, co skutkuje kontraktowaniem usług z podmiotami wybranymi przypadkowo. Prestiżowe ośrodki zdrowia w Małopolsce, które od lat leczą chorych i cieszyły się dużą popularnością, zostały odrzucone, a obecne kontrakty drastycznie zmniejszyły dostępność do nieodpłatnego leczenia, zniknęło także wiele specjalistycznych placówek, co niesie ze sobą bardzo niekorzystne skutki dla Małopolan.

Ograniczenie możliwości korzystania ze specjalistycznego leczenia w ramach funduszu znacznie obniża jakość życia obywateli. Wielu pacjentów korzysta tylko z tej formy leczenia, gdyż nie posiadają wystarczających środków finansowych na prywatną opiekę medyczną. Zostają skazani na jeszcze dłuższe oczekiwania w kolejkach, a niejednokrotnie, z racji dużych odległości dzielących ich miejsce zamieszkania od placówki medycznej, będą musieli przerwać leczenie.

Ponadto zostały utajnione kryteria wyboru placówek, z którymi miał zostać podpisany kontrakt, zapanał ogromny chaos, a placówki nie otrzymały możliwości podjęcia dodatkowych negocjacji z małopolskim NFZ.

W związku z powyższym zwracam się do pani Ewy Kopacz, minister zdrowia, z pytaniami:

1. W jaki sposób planuje się rozwiązać powyższy problem i umożliwić obywatelom godne warunki leczenia?

2. Czy i kiedy przewiduje się podpisanie kontraktów z placówkami służby zdrowia już sprawdzonymi, ale odrzuconymi w konkursie ofert?

3. Czy zasady i kryteria, na podstawie których są wyłaniane placówki medyczne, zostaną przedstawione wszystkim podmiotom ubiegającym się o zakontraktowanie?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Adamczyk

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20289)

do ministra finansów

w sprawie podatku od towarów i usług

Szanowny Panie Ministrze! Niniejsza interpelacja dotyczy mieszkań komunalnych (w całym kraju) zarządzanych przez jednostki budżetowe gmin, takie jak m.in. Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w Bielsku-Białej, oraz dostawy mediów do tych mieszkań, w szczególności ciepła i wody. Zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi podatku VAT dostawcy mediów są płatnikami podatku VAT, który doliczają do ceny sprzedawanych przez siebie mediów. Media te kupują m.in. wspólnoty mieszkaniowe, które nie

mają problemu z rozliczeniem podatku VAT, ponieważ nie są podatnikami podatku VAT i płać za media cenę brutto, a podatkiem VAT obciążają – według przyjętych w danej wspólnocie kryteriów – mieszkańców wspólnoty.

Inna sytuacja jest w przypadku mieszkań komunalnych zarządzanych przez gminną jednostkę budżetową, np. Zakład Gospodarki Mieszkaniowej w Bielsku-Białej (ZGM), będący podatnikiem podatku VAT. W takim przypadku faktura za dostawę mediów jest wystawiana przez dostawcę na gminę reprezentowaną przez ZGM. ZGM jest tzw. VAT-owcem i nie może odliczyć podatku VAT, a występuje w tej sytuacji jako pośrednik w dostawie mediów, tzn. kupuje media, ale nie jest ich bezpośrednim odbiorcą, lecz sprzedaje je dalej najemcom mieszkań. Skoro ZGM sprzedaje media, musi naliczyć podatek VAT. Stąd podwójne opodatkowanie.

Taki stan wynika z przepisów prawa podatkowego i obowiązuje na terenie całej Polski. Najemcy mogliby nie płacić podwójnie podatku, ale w przypadku gdyby byli bezpośrednimi odbiorcami mediów, czyli musieliby zostać właścicielami lokali, albo też w przypadku gdy istniałyby możliwości techniczne do podpisania umów dostawy bezpośrednio z dostawcami mediów bez pośredników, przy czym w przypadku starego budownictwa często nie jest to możliwe w zakresie dostawy wody i ciepła. Wskazać przy tym należy, iż opisana regulacja prawna narusza zasadę zakazu podwójnego opodatkowywania tym samym podatkiem tych samych dostaw. Ponadto jest bardzo krzywdząca dla mieszkańców, którzy za dostawy mediów są obciążani dodatkową stawką VAT.

W związku z powyższym zapytuję:

1. W jaki sposób można rozwiązać opisany wyżej problem, by uniknąć podwójnego opodatkowywania tych samych dostaw podatkiem VAT?

2. Czy w tym zakresie Ministerstwo Finansów zamierza wprowadzić stosowne regulacje prawne eliminujące opisany problem?

Z poważaniem

Poseł Jacek Falfus

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20290)

do ministra infrastruktury

w sprawie wysokości opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów

Szanowny Panie Ministrze! Rozporządzenie ministra infrastruktury z dnia 29 września 2004 r. w

sprawie wysokości opłat związanych z prowadzeniem stacji kontroli pojazdów oraz przeprowadzaniem badań technicznych pojazdów (Dz. U. Nr 223, poz. 2261, ze zm.) określa wysokość opłat za wydanie poświadczenia, o którym mowa w ustawie Prawo o ruchu drogowym, oraz wysokość opłat za przeprowadzanie badań technicznych pojazdów. Wysokość opłat została ustalona w stawkach brutto, tj. zawierających podatek VAT. Mimo iż od dnia 1 stycznia 2011 r. zostały zmienione stawki podatku VAT, rozporządzenie nie zostało zmienione i dostosowane do nowych stawek. Powoduje to, iż konsekwencjami podwyżki stawki VAT zostały obciążone podmioty wykonujące badania techniczne pojazdów.

W związku z powyższym zapytuję:

Dlaczego opłaty za przeprowadzanie badań technicznych pojazdów nie zostały dostosowane do nowych przepisów podatkowych?

Czy Pan Minister zamierza dokonać odpowiedniej zmiany rozporządzenia?

W jaki sposób podmioty wykonujące badania techniczne pojazdów mogą sobie zrekompensować straty spowodowane brakiem dostosowania rozporządzenia do obowiązujących od 1 stycznia 2011 r. przepisów podatkowych?

Z poważaniem

Posel Jacek Falfus

Warszawa, dnia 4 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20291)

do ministra gospodarki

w sprawie terminów ważności świadectw kwalifikacyjnych, którymi muszą legitymować się pracownicy i użytkownicy urządzeń, instalacji i sieci elektrycznych, ciepłych oraz gazowych

Szanowny Panie Premierze! Zgodnie z art. 54 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, ze zm.) w brzmieniu obecnie obowiązującym osoby zajmujące się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji określonych w przepisach, o których mowa w ust. 6 cytowanego przepisu, obowiązane są posiadać kwalifikacje potwierdzone świadectwem wydanym przez komisję kwalifikacyjną. Stosownie do ust. 1a przepisu sprawdzenie spełnienia wymagań kwalifikacyjnych powtarza się co pięć lat.

Aktualnie planuje się jednak zmianę powołanego przepisu (druk Sejmu nr 3237), w której zmierza się do uchylenia art. 54 ust. 1a i wprowadzenia ust. 1b i 1c. Zdaniem osób profesjonalnie zajmujących się eksploatacją sieci oraz urządzeń i instalacji zmiana ta

wprowadza w dotychczasowe wymogi szereg niejasności i jest szkodliwa dla bezpieczeństwa pracy w energetyce. Zważywszy na bezpieczeństwo pracowników i użytkowników urządzeń, instalacji i sieci energetycznych, wydaje się, iż powtarzanie co 5 lat procedur z zakresu szkolenia i egzaminów na świadectwa kwalifikacyjne zwiększa bezpieczeństwo przy eksploatacji urządzeń i instalacji energetycznych.

W związku z powyższym zapytuję:

Z jakich przyczyn planowana jest opisana wyżej zmiana?

Czy ministerstwo analizowało skutki wprowadzenia zmiany?

Z poważaniem

Posel Jacek Falfus

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20292)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie projektowanych zmian w ustawie o samorządzie gminnym dotyczących procedury zmiany granic i utworzenia nowej jednostki samorządu gminnego

Szanowny Panie Ministrze! W Sejmie trwają prace nad nowelizacją ustawy o samorządzie gminnym, która miałaby udemokratyzować procedurę zmiany granic, podziału i utworzenia nowej jednostki gminnego samorządu terytorialnego. W obecnym stanie prawnym gminy tworzone są i dzielone na mocy rozporządzenia Rady Ministrów wydawanego z inicjatywy (a co najmniej po wydaniu opinii) odpowiedniej rady gminy – nie przeprowadza się w tej sprawie referendum lokalnego.

W gruncie rzeczy zatem podział gminy zależy od woli rady gminy, a niezależny jest od bezpośredniej woli mieszkańców.

Projekt nowelizacji, znajdujący się w Sejmie, może zmienić ten stan rzeczy, bowiem przewiduje przeprowadzenie rozstrzygającego w tej sprawie referendum lokalnego. Jeśli mieszkańcy w referendum podejmą decyzję o podziale gminy, to Rada Ministrów wyda stosowne rozporządzenie, pod warunkiem jednak, że nowa gmina nie będzie mniejsza od dziś najmniejszej – ok. 1600 mieszkańców.

Prace nad ww. projektem ustawy utknęły jednak w komisji spraw wewnętrznych. Istnieje zatem obawa, że ustawa nie zostanie uchwalona do końca obecnej kadencji Sejmu i w myśl zasady dyskontynuacji prac Sejmu ulegnie przepadkowi.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie proszę zatem Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest stanowisko Pana Ministra i kierowanego przez Pana resortu w sprawie ww. ustawy o zmianie ustawy o samorządzie gminnym?

2. Czy referendum lokalne, o którym mowa w nowelizacji, w przypadku wejścia w życie ustawy będzie przeprowadzane na terytorium całej gminy, czy tylko tej jej części, na której ma być utworzona nowa jednostka?

3. Czy kierowany przez Pana Ministra resort popiera poprawki i sugestie, zgodnie z którymi nowe gminne jednostki samorządu terytorialnego po podziale i utworzeniu nie mogłyby być mniejsze niż trzykrotność najmniejszej dziś gminy, tj. ok. 4200 mieszkańców?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20293)

do ministra zdrowia

**w sprawie finansowania z NFZ
świadczeń okulistycznych z zakresu
chirurgii jednego dnia**

Szanowna Pani Minister! Pragnę zwrócić uwagę Pani Minister na nieprawidłowości związane z podziałem funduszy na chirurgię okulistyczną w województwie lubelskim. W wyniku przeprowadzonego w Lublinie postępowania konkursowego 6 mln zł przeznaczono na 6 podmiotów stających do konkursu w ramach hospitalizacji planowych zaś ok. 1,7 mln zł na 10 podmiotów w ramach hospitalizacji jednodniowych. Wynikiem tego jest brak równego traktowania podmiotów przy podziale środków NFZ na ten cel oraz nierównomierne zakontraktowanie terytorialne podmiotów świadczących te usługi.

Komisja dokonała wyboru oferentów do hospitalizacji planowych już od 71 pkt, a do hospitalizacji jednodniowych aż od 100 pkt, uzasadniając tę decyzję ograniczoną ilością środków finansowych przeznaczonych na zabezpieczenie świadczeń zdrowotnych będących przedmiotem konkursu. Przy tym wszystkim aż nadto widoczny jest brak obiektywizmu przy ocenie ofert. W wyniku postępowania zarówno w jednodniówkach, jak i planowych wygrał bowiem podmiot posługujący się tym samym sprzętem w trzech jednostkach.

Tymczasem wiele doskonale wyposażonych podmiotów – zarówno w sprzęt jak i doskonałych fachowców – zostało bez kontraktów. Złożone przez te podmioty oferty zapewniały ciągłość udzielania świadczeń, ich kompleksowość i dostępność oraz przedstawiały najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do

przedmiotu zamówienia. W wielu przypadkach łączna liczba uzyskanych po negocjacjach punktów wynosiła 95. Komisja dokonała jednak wyboru oferentów, którzy w rankingu końcowym uzyskali 100 pkt, tj. o 5 więcej, za certyfikat ISO, uzasadniając taki wybór ilością środków finansowych przeznaczonych na zabezpieczenie tych świadczeń.

Takie rozstrzygnięcie spowodowało, że dla całego powiatu zamojskiego i kilku innych powiatów byłego województwa zamojskiego istnieje możliwość poddania się operacji np. zaćmy wyłącznie w Szpitalu im. Jana Pawła II w Zamościu. Trzeba jednak podkreślić, że okres oczekiwania na operację zaćmy w Oddziale Okulistycznym Szpitala Jana Pawła II w Zamościu wynosi ok. 1,5 roku.

Narodowy Fundusz Zdrowia ma na celu ustawowe zadanie – zapewnienie udzielania świadczeń na danym obszarze. Jak ocenić wyniki tego postępowania? Gdzie konstytucyjna zasada równego dostępu do świadczeń? Gdzie równość podmiotów gospodarczych na konkurencyjnym rynku?

Mając na uwadze powyższe oraz podkreślając fakt, że 99% odwołań zostało już potraktowane przez NFZ w Lublinie sztamkowo i negatywnie, uprzejmie proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zdaniem Pani Minister ustalenie obszaru konkurencji podmiotów ubiegających się o kontrakt w zakresie chirurgii jednego dnia jako całego województwa lubelskiego samo w sobie nie było sprzeczne z konstytucyjną zasadą równego dostępu pacjentów do świadczeń zdrowotnych finansowanych z NFZ? Wszak wyniki postępowania w oparciu o takie założenie doprowadziły do zupełnie nierównomiernego terytorialnego podziału środków na chirurgię jednego dnia.

2. Jaki jest sens tak wysokiego punktowania certyfikatu ISO (5 pkt) skoro skądinąd wiadomo, iż certyfikat taki można nabyć za ok. 10 tys. zł, co prowadzi do patologii?

3. Dlaczego kryteria NFZ prowadzą w istocie do monopolizacji rynku świadczeń zdrowotnych, zamiast czynić odwrotnie, tzn. ukonkurencyjnić ten rynek, z korzyścią dla pacjentów?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Zawiślak

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20294)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie legalności podwyżek cen wody i ścieków, ustanowionych dla mieszkańców gminy na podstawie przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, z pominięciem kompetencji przysługujących radzie gminy, na przykładzie Starachowic

Szanowny Panie Premierze! Pragnę zwrócić Pańską uwagę na zagadnienie dotyczące ustalenia taryf za zbiorcze dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków dla mieszkańców gmin, które na podstawie przepisów ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę... ustanowiły przedsiębiorstwa wykonujące to obowiązkowe i własne zadanie. Problem ten kieruję do Prezesa Rady Ministrów ze względu na sprawowany nadzór nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego. O podjęcie działań zmierzających do zbadania tego zagadnienia zwrócili się do mnie radni Rady Miejskiej w Starachowicach, którzy twierdzą, że w procesie ustanawiania nowej taryfy wodno-ściekowej na 2011 r. doszło do naruszenia przepisów cytowanej wyżej ustawy, przede wszystkim poprzez fakt ustanowienia tej taryfy bez zatwierdzenia jej przez radę gminy, której organ wykonawczy (prezydent miasta) nie przedstawił do procedowania tego zagadnienia. Prezydent miasta swoim zarządzeniem wydanym w trybie art. 24 ust. 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę... „przyjął” wniosek przedsiębiorstwa wodociągów i kanalizacji dotyczący zatwierdzenia taryfy za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków na terenie gminy. W zarządzeniu tym stwierdza: „projekt uchwały rady miejskiej w sprawie zatwierdzenia taryfy przedkłada się przewodniczącemu rady miejskiej”. Zarządzenie to zostało wydane 2 dni po ostatnich wyborach samorządowych, kiedy jeszcze nie funkcjonowała rada gminy nowej kadencji. Na pierwszym po wyborach posiedzeniu rady prezydent miasta nie zgłosił wniosku o wprowadzenie do porządku obrad punktu dotyczącego zatwierdzenia taryfy cen wody i ścieków, tak aby dotrzymać terminu określonego w art. 25 ust. 5 cytowanej ustawy, przez co uniemożliwił radzie rozpatrzenia tej sprawy, pozbawiając ją kompetencji określonej w art. 25 ust. 1 tej ustawy. Po zamknięciu sesji rady prezydent miasta wycofał z biura rady projekt przedmiotowej uchwały. W konsekwencji przedsiębiorstwo ogłosiło komunikat w sprawie nowych opłat za wodę i ścieki.

Wobec powyższego istotne są pytania:

1. Czy ustaloną w powyższym trybie taryfę należy uznać za legalną (zgodną z obowiązującym prawem)?
2. Czy w tej sytuacji nie mamy do czynienia z tzw. obejściem prawa, albowiem pozbawiono radnych kompetencji wynikających z art. 24 ust. 5 cytowanej

ustawy w przedmiocie odmowy zatwierdzenia taryfy w przypadku jej niezgodności z prawem, o czym przesądza organ stanowiący, a nie wykonawczy?

3. Czy w tej sytuacji, kiedy na skutek podejmowanych działań lub braku tych działań, celem niezastąpienia sytuacji, w której rada gminy mogłaby zająć stanowisko wobec przedłożonego przez przedsiębiorstwo wodno-kanalizacyjne wniosku o zatwierdzenie taryfy, może mieć zastosowanie art. 24 ust. 8 ustawy?

4. Jakie należy podjąć działania prawne, aby skutecznie zablokować ustaloną wbrew prawu taryfę wodno-ściekową?

5. Kto w takiej sytuacji ponosi odpowiedzialność za bezprawne ustalenie nowej taryfy wodno-ściekowej i jakiego rodzaju jest to odpowiedzialność?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Lipiec

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20295)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego
oraz
ministra skarbu państwa

w sprawie pozbawienia tysięcy mieszkańców Dolnego Śląska możliwości oglądania programów telewizyjnych emitowanych przez wrocławski ośrodek TVP

Szanowny Panie Ministrze! W pierwszych dniach stycznia tego roku nastąpiło rozdzielanie anteny ośrodka telewizyjnego (OT) Wrocław i TVP. Podjęta przez TVP decyzja oznacza, że blisko 20% liczby mieszkańców Dolnego Śląska nie może odbierać programów TVP Wrocław. Obecnie sygnał regionalnej wrocławskiej stacji telewizyjnej dociera do 78% populacji województwa i obejmuje 65% jego terytorium. W wyniku rozdzielania anteny TVP Wrocław i TVP2 możliwość oglądania lokalnego programu informacyjnego utracili mieszkańcy powiatów zgorzeleckiego (95 tys. mieszkańców) i lubańskiego (56 tys. mieszkańców). Należy przy tym zwrócić uwagę, iż w tych właśnie powiatach wystąpiła w minionym roku katastrofalna powódź.

Regionalna telewizja, jaką jest TVP Wrocław, stanowi ważne źródło informacji zarówno na temat zagrożeń powodziowych, jak i możliwości otrzymania pomocy. Dziennikarze „Faktów” Wrocław, regionalnego programu informacyjnego TVP, patrzą także na ręce władzy i rozliczają ze złożonych powodzianom obietnic. Wrocławski ośrodek TVP zorganizował zakrojoną na szeroką skalę akcję bezpośredniej pomocy powodzianom z Bogatyni i okolic. Przez blisko dwa

tygodnie w mieście tym funkcjonował namiot TVP Wrocław, w którym rozdawana była pomoc najbardziej potrzebującym. Konwoje z pomocą w ramach akcji kierowanej przez red. Grażynę Orłowską-Sondej docierały także do mniejszych poszkodowanych miejscowości.

Przedstawiciele TVP Wrocław wchodzi także w skład komitetu koordynacyjnego utworzonego przez wojewodę dolnośląskiego mającego za zadanie długofalową akcję odbudowy zniszczonych przez powódź terenów. Częściowy zasięg anteny własnej TVP Wrocław oznacza także, iż informacji lokalnych pozbawieni zostali także mieszkańcy górzystych regionów Dolnego Śląska, m.in. powiatów jeleniogórskiego, lwóweckiego, kamiennogórskiego i kłodzkiego. Są to również tereny o znacznym zagrożeniu powodziowym. Aspekty praktyczne, których dobrym przykładem jest niedawna powódź, nie są jedynym powodem, dla którego rozdzielenie pasm OT Wrocław i TVP2 można uznać za niefortunne. Odcięcie dużej liczby mieszkańców od możliwości oglądania programu regionalnego nie sprzyja z pewnością budowaniu kulturowej tożsamości Dolnego Śląska, regionu wyjątkowo zróżnicowanego i podzielonego.

Warto także wspomnieć o innych problemach, z jakimi borykają się widzowie i dziennikarze lokalnych ośrodków telewizyjnych. Jednym z nich jest nieobecność lokalnych programów w telewizjach kablowych. Pomimo że odpowiednie ustawodawstwo nakłada na operatorów kablowych obowiązek umieszczenia w ofercie programów regionalnych TVP, niektórzy z nich, w tym także m.in. operator bardzo liczący się na rynku (VECTRA), umieszczają w pakiecie program regionalny, ale OT Warszawa. To, jaką korzyść z jego oglądania odnosi np. widz we Wrocławiu, pozostaje tajemnicą. Co więcej, pomimo rozdzielenia pasm TVP2 i ośrodków regionalnych anteny tych ostatnich służą w licznych sytuacjach do transmisji ważnych wydarzeń obsługiwanych przez TVP Info, m.in. obrad Wysokiej Izby, tak jak miało to miejsce przy okazji obrad poświęconych katastrofie smoleńskiej w dniu 18 stycznia 2011 r.

Nagle zdejmowanie programów lokalnych dodatkowo utrudnia efektywną pracę ośrodków regionalnych Telewizji Polskiej, których podstawową rolą jest i powinno być nadal rzetelne informowanie o sprawach ważnych w skali regionu, takich, o których obywatel nie dowie się z ogólnopolskiej anteny. Podjęta przez TVP decyzja o rozdzieleniu pasma dotyka nie tylko mieszkańców Dolnego Śląska, ale również województw: podkarpackiego, zachodniopomorskiego, pomorskiego i wielkopolskiego.

Wobec powyższego zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy Pan Minister akceptuje decyzję TVP, w wyniku której tysiące mieszkańców Dolnego Śląska i województw: podkarpackiego, zachodniopomorskiego, pomorskiego oraz wielkopolskiego zostało pozbawionych możliwości oglądania programów regionalnych ośrodków telewizyjnych?

2. Czy decyzja dotycząca rozdzielenia pasma nie utrudnia realizacji zadań publicznej telewizji określonych w art. 30 pkt 5 ustawy o radiofonii i telewizji?

Z poważaniem

Poseł Janusz Krasoń

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20296)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zmian w strukturze wydatków
Funduszu Pracy na 2011 r.**

Szanowna Pani Minister! W ostatnim czasie docierało do mnie wiele sygnałów dotyczących zagrożeń, jakie niesie za sobą planowane drastyczne ograniczenie środków Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu. W kolejnej już interpelacji podkreślałam, iż w województwie warmińsko-mazurskim odnotowuje się najwyższą stopę bezrobocia. Do tej pory otrzymane środki w sposób efektywny wpływały na rynek pracy, aktywizując osoby bez pracy, oraz pozwalały łagodzić przykre skutki bezrobocia.

Zaproponowane zmiany z całą pewnością przyniosą niekorzystne skutki dla społeczeństwa. Przede wszystkim bardzo drastycznie obniży się poziom życia obywateli bądź też w wielu przypadkach nastąpi całkowite pozbawienie środków do życia tysięcy Polaków. Należy pamiętać, iż zła sytuacja materialna dotknie nie tylko osoby z dnia na dzień tracące zatrudnienie, lecz także członków ich rodzin. Dzieci uwikłane w finansowe kłopoty rodziców zostaną zmuszone do życia w niedostatku. Pozbawione radości dzieciństwa oraz dostępu do wielu cywilizacyjnych osiągnięć, obarczone dziedzictwem biedy, powielą w dorosłym wieku schemat życia rodziców.

Działania na rzecz promocji zatrudnienia stają się bardzo ograniczone. Brak wsparcia finansowego doprowadzi do zmniejszenia ilości subsydiowanych miejsc pracy, a pracodawcy stracą możliwość korzystania z instrumentów obniżających koszty zatrudniania pracowników. W konsekwencji zwiększy się bezrobocie, a wraz z nim zwiększą się obszary wykluczenia społecznego. Nastąpi zwiększenie wydatkowania środków publicznych w zakresie pomocy społecznej.

Należy stanowczo przeciwdziałać zjawiskom niepożądanym, które towarzyszą negatywnym skutkom niemożności zdobycia pracy bądź jej utraty, takim jak skrajna bieda czy alkoholizm. Zadaniem samorządów winno być wspieranie procesów inwestycyjnych oraz programów rozwijających infrastrukturę gmin. W zaistniałej sytuacji jednostki samorządowe zmuszone

zostaną do przesunięcia środków budżetowych na opiekę socjalną dla bezrobotnych obywateli.

Pani Minister:

1. Co zamierza Pani uczynić dla zwiększenia, szczególnie w województwie warmińsko-mazurskim, wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.?

2. W jaki sposób zamierza Pani łagodzić negatywne skutki bezrobocia oraz wspierać aktywizację zawodową mieszkańców Warmii i Mazur?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Gosiewski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20297)

do ministra zdrowia

**w sprawie zmian proponowanych przez
Ministerstwo Zdrowia w art. 38 ustawy
o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach
i obszarach ochrony uzdrowiskowej
oraz o gminach uzdrowiskowych**

Szanowna Pani Minister! W toku prac trwających nad zmianą ww. ustawy pojawiło się wiele problemów, jednym z nich jest art. 38 ust. 1, w którym uwydatniła się różnica stanowisk pomiędzy projektem Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej (druk nr 2770) a projektem rządowym (druk nr 3111). W projekcie Pani resortu nie przewiduje się zapisu, który pozwalałby na tworzenie i modernizowanie infrastruktury służącej turystom. Ogranicza się on do potrzeb lecznictwa uzdrowiskowego i pacjentów. Założenia te mają prowadzić do zabezpieczenia strefy A i do przeniesienia infrastruktury turystycznej do strefy B.

W związku z powyższym docierają do mnie słuszne, w mojej ocenie, zastrzeżenia zgłaszane przez przedstawicieli władz samorządowych. Według ich stanowiska w wymienionej strefie obecnie większość zlokalizowanych obiektów to obiekty turystyczne, obiekty lecznicze stanowią znikomą ilość. W takiej sytuacji propozycje ministerstwa ograniczają możliwości gospodarowania i rozwijania stref uzdrowiskowych przez samorządy. Pozostawienie obszaru obejmującego kilkaset hektarów wyłącznie do dyspozycji leczniczej jest posunięciem teoretycznie słusznym, lecz ekonomicznie niepoważnym, skazującym administrujące nimi władze samorządowe na doraźne i szkodliwe decyzje.

Wobec powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakimi analizami lub symulacjami dysponuje Ministerstwo Zdrowia, forsując swój projekt?

Czy ewentualnie uwzględniono w tych analizach racje i interesy bezpośrednio zainteresowanych zmianami władz samorządowych?

Jakie uwarunkowania skłoniły Ministerstwo Zdrowia do omawianych wyżej zmian?

Dlaczego Ministerstwo Zdrowia dąży do skreślenia w art. 38 ust. 1 zapisu „lub turysty” wbrew stanowisku przedstawicieli samorządów i projektowi Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej?

Z poważaniem

Poseł Jan Religa

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20298)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uruchomienia w Szczecinie
zakładu montującego wagony towarowe
z chińskich części**

Szanowny Panie Ministrze! Planowane uruchomienie w Szczecinie zakładu montującego wagony towarowe z chińskich części spowoduje upadek krajowych przedsiębiorstw zajmujących się produkcją i naprawą wagonów towarowych. Już obecnie firmy z tej branży musiały przejść wielokrotne restrukturyzacje polegające na zmniejszaniu liczby zakładów i pracowników ze względu na to, że w ciągu ostatnich lat PKP Cargo niemalże w ogóle nie dokonywało zakupu taboru. Natomiast po pojawieniu się w Szczecinie chińskiej firmy produkującej wagony planowany jest w ciągu 5 lat zakup 2,5 tys. wagonów. Jeśli współpraca z chińskimi firmami się uda, w Polsce stracić prace może nawet 3 tys. osób.

Zrozumiałym jest fakt, że PKP Cargo szuka w ten sposób oszczędności, zwłaszcza że wagony produkowane przez szczeciński zakład mogą być nawet o 30% tańsze od krajowych. Nasze zakłady mogą przeciwstawić się konkurencji europejskiej (firmom włoskim czy niemieckim), bo działają na równych prawach. Nie są w stanie natomiast konkurować z chińskimi przedsiębiorstwami wspieranymi przez państwo. Jeszcze 4 lata temu przy produkcji i modernizacji taboru oraz lokomotyw pracowało 16 800 osób, do roku 2010 liczba ta spadła o ponad połowę, do 8300. Nie możemy pozwolić na tak liczne zwolnienia w branży kolejowej, napędzając koniunkturę Chin kosztem Polski.

Szanowny Panie Ministrze, proszę o odpowiedź na pytania: Jaki jest powód tak daleko idącej otwartości na inwestorów chińskich bez względu na fakt groźby masowych zwolnień polskich pracowników? Czy istnieje możliwość dalszej współpracy z polskimi

firmami modernizacji i produkcji taboru zamiast z firmami chińskimi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jerzy Materna

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20299)

do ministra finansów

**w sprawie likwidacji ulgi akcyzowej
od biokomponentów dodawanych do paliw**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym obowiązuje system obniżonych stawek akcyzy dla paliw silnikowych z udziałem biokomponentów. Akcyza na benzyny silnikowe wynosi 1565 zł za 1000 l, zaś za 1% zawartości biokomponentu w benzynie można odliczyć 1,565 zł. Dla oleju napędowego akcyza wynosi 1048 zł za 1000 l, a za 1% zawartości biokomponentu w oleju napędowym można odliczyć 1,048 zł. Na mocy przepisów ustawy z 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej nastąpi od 1 maja 2011 r. likwidacja ulgi akcyzowej od biokomponentów dodawanych do benzyn silnikowych i olejów napędowych. W Polsce zdecydowana większość paliw sprzedawanych na stacjach zawiera w swym składzie do 5% biokomponentów, a więc likwidacja tej ulgi skutkować będzie wzrostem ich cen.

Szacuje się, że podwyżka spowodowana tą zmianą w przepisach wyniesie średnio od 5 do 7 gr na litrze paliwa, a dodając do tego wzrost stawki podatku VAT od początku tego roku z 22 do 23%, ceny paliw mogą ulec zmianie do kilkunastu groszy na litrze. Dzięki likwidacji ulgi akcyzowej od biokomponentów dodawanych do paliwa budżet państwa uzyska wpływ w wysokości około 1,5 mld zł rocznie, ale koszt jej likwidacji pokryją w całości przedsiębiorcy i kierowcy indywidualni.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie argumenty spowodowały decyzję o likwidacji ulgi akcyzowej od biokomponentów dodawanych do paliwa?

2. Czy likwidacja tej ulgi wpłynie na ceny innych towarów i usług w Polsce?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20300)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie dofinansowania lokali zastępczych
dla powodzi**

Szanowny Panie Ministrze! Ostatnio w akademikach, w których na terenie miasta Sandomierza zakwaterowane są osoby poszkodowane w ubiegłorocznej powodzi, pojawiły się informacje o konieczności uiszczania opłaty w wysokości 10 zł za jeden osobodzień pobytu powodzińców tam zakwaterowanych. Opłata ta obowiązuje od dnia 1 stycznia 2011 r. Została ona wprowadzona przez burmistrza miasta Sandomierza i jest związana z ograniczeniem finansowania przez władze miasta Sandomierza kosztów związanych z wynajmem lokali dla powodzińców, którzy stracili lokum w wyniku klęski żywiołowej. Głównym argumentem burmistrza decydującym o ograniczeniu dofinansowania jest brak w budżecie miasta środków finansowych, aby opłacać pobyt powodzińców w akademikach.

W tym miejscu należy podkreślić, że sandomierscy powodzińcy byli przekonani, że będą mogli mieszkać w wynajmowanych na koszt miasta lokalach zastępczych do wiosny, czyli do czasu zakończenia remontów w ich domach lub przeprowadzki do obiecanych nowych mieszkań socjalnych. Ich przeświadczenie w tym zakresie ugruntowała także informacja zamieszczona na stronie MSWiA, jak również komunikat PAP. Wiadomość ta dotyczyła deklaracji złożonej przez Pana Ministra w zakresie przedłużenia okresu dofinansowania przez państwo dopłat do czynszu powodzińców mieszkających w internatach i hotelach. Z informacji tej jednoznacznie wynikało, iż zdecydował Pan o wydłużeniu okresu pomocy rządowej do 31 marca 2011 r.

Na uwagę zasługuje również fakt, iż z ustaleń poczynionych przeze mnie koszt zakwaterowania w akademiku na terenie Sandomierza jednej dorosłej osoby miesięcznie wynosi 900 zł, a dziecka jest o połowę tańszy. Z wzmianek płynących z MSWiA, jak i ze środków masowego przekazu wynika natomiast, że do końca marca 2011 r. każdy z powodzińców, który obecnie przebywa w wynajmowanych lokalach zastępczych, internatach, akademikach i hotelach, może uzyskać miesięczne dofinansowanie do płaconego czynszu w kwocie do 1000 zł. Tak więc zdziwienie moje budzi fakt, że władze miasta Sandomierza żądają od osób poszkodowanych w powodzi miesięcznej dopłaty w kwocie 300 zł związanej z ich pobytym w akademikach, tym bardziej że, jak zostało to już podkreślone, z deklaracji Pana Ministra jasno wynika, że pomoc państwa w stosunku do ww. wymienionych osób jest uruchomiona i trwać będzie do 31 marca 2011 r. Również poczynania pracowników urzędu wojewódzkiego, na stanowisko których powołuje się burmistrz miasta, może stanowić spore zaskoczenie,

a wręcz świadczyć o ignorancji urzędniczej. Przejawia się to w oczekiwaniu przez urząd wojewódzki na stanowisko MSWiA w sprawie możliwości dofinansowania lokali zastępczych dla powodzian. Stanowisko podległego Panu resortu jest przeczę powszechnie znane, co wynika z publicznie składanych deklaracji i oświadczeń, które swoje potwierdzenie znajdują na stronach internetowych ministerstwa.

Mając na uwadze przytoczone powyżej argumenty, jak również liczne niejasności, proszę uprzejmie o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy ograniczenie przez władze miasta Sandomierza dofinansowania do czynszu dla osób poszkodowanych w powodzi i przebywających w lokalach zastępczych jest spowodowane ograniczeniem kwoty globalnego dofinansowania rządowego dla miasta Sandomierza?

2. Czy powodzianom z Sandomierza i okolic przysługuje dofinansowanie z budżetu państwa do czynszu, w sytuacji gdy zamieszkują oni w lokalach zastępczych takich jak akademik?

3. Czy w związku z tym, że, jak to wynika z publicznych wypowiedzi burmistrza Sandomierza zamieszczonych na łamach lokalnej prasy, sandomierzanie, którzy ucierpieli w powodzi, mogą liczyć na większą kwotę dofinansowania do lokali zastępczych ze względu na fakt, że Sandomierz nie korzystał z tej formy pomocy proponowanej przez MSWiA?

4. Czy pobieranie opłaty w wysokości 10 zł przez władze miasta za jeden osobodzień od powodzian zakwaterowanych w akademiku zdaniem Pana Ministra jest zgodne z ogólnie przyjętą polityką rządu w sytuacji, gdy proponowana kwota dofinansowania jest wystarczająca i w całości pokrywa miesięczny koszt czynszu jednej osoby wynajmującej lokal w akademiku czy internacie?

Uprzejmie proszę o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie i pisemne zapewnienie skierowane do burmistrza, w którym Pan Minister potwierdzi przyznanie dofinansowania do lokali zastępczych dla powodzian z określeniem jego miesięcznej wysokości.

Z poważaniem

Poseł Marek Kwitek

Sandomierz, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20301)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zamiarów wprowadzenia
odpłatności za przejazd autostradami
na odcinkach aglomeracyjnych**

Szanowny Panie Ministrze! Po zapoznaniu się z płynącymi z Ministerstwa Infrastruktury informa-

cjami na temat zamiarów wprowadzenia odpłatności za przejazd autostradami również na odcinkach aglomeracyjnych stwierdzam, że opcja ta jest całkowicie nie do przyjęcia. Uważam, że konieczne jest dokonanie przez rząd RP niezbędnych zmian prawnych i dostosowań organizacyjnych, umożliwiających nieodpłatne korzystanie z autostrad na wyżej wymienionych odcinkach. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2571, z późn. zm.) to rząd RP ustala, w drodze rozporządzenia, które odcinki autostrad będą płatne.

Na obszarze całego kraju istnieją odcinki autostrad (zwłaszcza autostradowe obwodnice aglomeracji miejskich), które oprócz przenoszenia ruchu tranzytowego spełniają również funkcję przenoszenia ruchu lokalnego. Dla odcinków tych na ogół nie istnieją alternatywne powiązania komunikacyjne, które wykluczałyby konieczność korzystania przez użytkowników ruchu lokalnego z autostrad. W tej sytuacji mieszkańcy jednego miasta, korzystając z autostrady, często podróżują z jednej dzielnicy do drugiej w ramach codziennych przejazdów do pracy, do ośrodków handlowych, urzędów itp.

Sytuacja ta występuje w szczególności dużym natężeniu w aglomeracji górnośląskiej będącej ogromnym, prawie dwumilionowym, spójnym organizmem urbanistycznym. W szczególności problem ten dotyczy autostrady A4, która na odcinku od węzła Kleszczów do węzła Brzęczkowie spełnia w ogromnym stopniu funkcję obsługi ruchu lokalnego między graniczącymi miastami aglomeracji górnośląskiej, a także pomiędzy dzielnicami poszczególnych miast. Na odcinku tym w obrębie aglomeracji górnośląskiej codziennie do pracy dojeżdża co najmniej kilkadziesiąt tysięcy osób. Wprowadzenie opłat na tej trasie sprawiłoby, że cały ruch powróciłby na ulice miast aglomeracji i je zakorkował. Podobne uwagi dotyczą również autostrady A1, która na niektórych odcinkach na obszarze woj. śląskiego będzie służyła także do obsługi ruchu lokalnego (zwłaszcza w odniesieniu do aglomeracji górnośląskiej, częstochowskiej i rybnickiej).

Podniesiony problem wymaga rozwiązań systemowych dotyczących całego kraju. Korzystanie z przejazdu na odcinkach autostrad stanowiących obwodnice miast powinno być odpłatne jedynie dla przejeżdżających tranzytem, ruch lokalny zaś powinien pozostać bezpłatny. Rozwiązanie takie udało się wypracować w przypadku obwodnicy Poznania w ciągu autostrady A2 wybudowanej przez prywatną firmę. Wprowadzenie odpłatności na terenach aglomeracji miejskich oznacza także znaczące podrożenie budowy i eksploatacji autostrad na odpowiednich odcinkach. Przede wszystkim jednak wprowadzenie odpłatności za korzystanie z autostrad dla celów związanych z ruchem lokalnym, przy braku równoległych, funkcjonalnych powiązań drogowych, oznaczałoby dla aglomeracji miejskich – usytuowanych przy obecnych i przyszłych autostradach – stworzenie znaczącej bariery rozwojowej

(wbrew deklarowanym intencjom przyświecającym budowaniu tego rodzaju dróg) oraz wywołanie dużych konfliktów społecznych.

Szanowny Panie Ministrze, czy rząd, mając na uwadze powyższe argumenty, wprowadzi zmiany mające na celu polepszenie sytuacji użytkowników ruchu lokalnego autostrad?

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska

Ruda Śląska, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20302)

do ministra finansów

w sprawie pozbawienia jednostek samorządu terytorialnego prawa do zakładania lokat bankowych ze środków pochodzących z dotacji

Szanowny Panie Ministrze! Art. 48 ustawy o finansach publicznych z dnia 27 sierpnia 2009 r. (Dz. U. Nr 157, poz. 1240) mówi:

„Jednostki sektora finansów publicznych, z wyłączeniem jednostek, o których mowa w art. 9 pkt 1, 3 i 4, mogą dokonywać lokat wolnych środków, z wyjątkiem środków pochodzących z dotacji z budżetu:

- 1) w skarbowych papierach wartościowych;
- 2) w obligacjach emitowanych przez jednostki samorządu terytorialnego;
- 3) na rachunkach bankowych w bankach mających siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”.

Wprowadzenie wraz z wejściem w życie ustawy, tj. od dnia 1 stycznia 2010 r., przepisu zakazującego większości jednostek sektora finansów publicznych lokowania wolnych środków pochodzących z dotacji powoduje zmniejszenie dochodów całego sektora finansów publicznych, jednocześnie prowadząc do nieuzasadnionego uprzywilejowania banków komercyjnych.

Oczywiste jest, że jednostka samorządu terytorialnego nie jest podmiotem nastawionym na osiągnięcie zysku i podstawowym przedmiotem jej działalności nie powinno być pomnażanie środków finansowych będących w jej dyspozycji. Należy jednak pamiętać, iż obowiązuje zasada racjonalności gospodarowania środkami publicznymi. Rachunki bankowe będące w posiadaniu jednostki samorządu terytorialnego są praktycznie nieoprocentowane, a założenie lokaty jest jedynym sposobem uzyskania jakichkolwiek korzyści z posiadanych w danym momencie wolnych środków. Niepodjęcie takiego działania stanowi wymierną stratę dla całego sektora finansów publicz-

nych, a jedynym beneficjentem takiego rozwiązania są banki komercyjne, które mimo obracania pieniędzmi samorządów i uzyskiwania dzięki temu określonych korzyści majątkowych nie muszą dzielić się z nimi uzyskanym zyskiem. Należy podkreślić, że ze względu na specyfikę sektora i wysokości kwot będących w dyspozycji jednostek objętych tym zakazem wartość możliwych do uzyskania odsetek z lokat, a tym samym wysokość strat sektora finansów publicznych, może sięgać sum wyrażonych w setkach milionów złotych. Tym samym przepis ten powoduje udzielenie nielegalnej pomocy publicznej o takiej właśnie wartości bankom komercyjnym.

Omawiana regulacja nie wpłynie w żaden sposób na poprawę terminowości i racjonalności wydawania środków. Trudno też doszukać się powiązania z postanowieniami art. 44 ust. 3 ustawy o finansach publicznych, stanowiącymi, iż wydatki publiczne powinny być dokonywane w sposób celowy i oszczędny, z zachowaniem zasad uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów oraz optymalnego doboru metod i środków służących osiągnięciu założonych celów w sposób umożliwiający terminową realizację zadań, a także w wysokości i terminach wynikających z wcześniej zaciągniętych zobowiązań. Aktualnie dotacje przekazywane są najczęściej raz w miesiącu według bardzo ogólnego harmonogramu, który na ogół jest zbieżny z terminem wydatkowania środków. Powoduje to, iż pieniądze wpływają na rachunek bankowy jednostki samorządu terytorialnego i mimo istnienia na rynku instrumentów finansowych umożliwiających uzyskanie dodatkowych korzyści i pomnożenie pieniądza publicznego nie ma możliwości ich wykorzystania. Zwracam również uwagę na fakt, że wprowadzenie omawianego przepisu rodzi największe problemy dla jednostek stosujących nowoczesne rozwiązania finansowe w zakresie zarządzania płynnością.

Wprowadzone w ustawie o finansach publicznych postanowienie art. 48 o zakazie lokowania wolnych środków pochodzących z dotacji z budżetu w sposób nieuzasadniony ogranicza środki finansowe pozostające w dyspozycji wielu jednostek sektora finansów publicznych, w tym samorządów lokalnych, zwiększając tym samym zyski banków komercyjnych. Rozwiązanie to jest absurdalne i nie znajduje żadnego uzasadnienia, o czym świadczą liczne interwencje władz samorządowych w biurze poselskim.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytanie: Czy istnieje możliwość wyeliminowania z art. 48 ww. ustawy szkodliwego dla systemu finansów publicznych z punktu widzenia samorządu terytorialnego zapisu: „z wyjątkiem środków pochodzących z dotacji z budżetu”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska

Ruda Śląska, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20303)

do ministra finansów

**w sprawie zmiany ustawowych ograniczeń
możliwości zadłużania się jednostek
samorządu terytorialnego wynikających
z indywidualnego wskaźnika zadłużenia**

Szanowny Panie Ministrze! W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) zmieniono sposób obliczania wskaźnika zadłużenia dla jednostek samorządu terytorialnego, jaki ma mieć zastosowanie po raz pierwszy do uchwał budżetowych na rok 2014.

Wprowadzenie nowego systemu ograniczania zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego poprzez indywidualnie obliczany wskaźnik zadłużenia wymaga przyjęcia innych założeń, w szczególności dla tych jednostek samorządu terytorialnego, w których udział wydatków majątkowych jest od szeregu lat znaczący. Między innymi w związku z wykorzystywaniem funduszy unijnych gminy są obecnie na ogół znacznie zadłużone. Posiadają one wiele długoterminowych zobowiązań, których możliwości spłaty były kalkulowane w oparciu o inny stan prawny, a czas spłaty tych zobowiązań wykracza poza trzyletni okres przejściowy przewidziany w nowej ustawie. Gminy aktywne miały i mają aktualnie wysokie dochody, głównie dzięki pozyskanym środkom unijnym. W czasie gdy poważnie zmaleje strona dochodowa na skutek zmniejszenia udziału funduszy unijnych i innych środków bezzwrotnych, a także w związku z obecnym kryzysem gospodarczym obliczanie wskaźnika na bazie dochodów ogółem z trzech minionych lat może spowodować, że nie będzie możliwe opracowanie budżetu i wieloletniej prognozy finansowej z uwzględnieniem ww. reguł zawartych w nowej ustawie. Wywiązanie się z umów kredytowych (pożyczkowych), bez przekroczenia wskaźnika, stanie w wielu jednostkach samorządu terytorialnego pod wielkim znakiem zapytania.

Wprowadzenie nowych ograniczeń zadłużania się przez jednostki samorządu terytorialnego miało z jednej strony wzmocnić kontrolę nad narastaniem długu publicznego, a z drugiej umożliwić elastyczne zarządzanie długiem, dostosowane do rzeczywistych możliwości. Jest to idea w pełni słuszna, ale zastosowanie jej w praktyce dla niektórych jednostek samorządu terytorialnego stanowi przeszkodę nie do pokonania. Konstrukcja nowego wskaźnika jest taka, że sprzyja on tym jednostkom, które mają od lat realnie wysoką nadwyżkę operacyjną i wysokie wpływy ze sprzedaży majątku, a ich obecne zadłużenie jest stosunkowo niskie. W takiej sytuacji można kreować politykę inwestycyjną i zadłużeniową pod kątem nowego wskaźnika, tak by spełniać ustawowe wymagania. Diametralnie inna jest sytuacja w tych jednostkach samorządu terytorialnego, w których od lat

inwestuje się nie tylko w oparciu o środki unijne, ale również ze środków własnych. Wygenerowane w ten sposób zadłużenie uniemożliwia nie tylko spełnienie nowych ograniczeń, ale przede wszystkim dalszy rozwój. Zastosowanie nowego mechanizmu kontrolowania poziomu zadłużenia sparaliżuje funkcjonowanie wielu jednostek jeszcze przed końcem 2011 r. Karanie w ten sposób aktywności na rzecz rozwoju lokalnego jest wysoce niesprawiedliwe. Nowy wskaźnik limitujący spłatę zobowiązań może również – w sposób pośredni – w przyszłości uniemożliwić wielu samorządom wykorzystywanie środków unijnych, co w efekcie wpłynie na pogorszenie poziomu wykorzystywania pomocy unijnej w skali kraju.

Szanowny Panie Ministrze! Czy rząd podejmie działania zmierzające do uniknięcia wskazanych zagrożeń i spowoduje bardzo szybkie wprowadzenie niezbędnych zmian w ustawie o finansach publicznych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska

Ruda Śląska, dnia 18 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20304)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie ustanowienia ustawowego
obowiązku znakowania zwierząt domowych**

Szanowny Panie Ministrze! Niektóre samorzady próbują na własną rękę przeprowadzać różnego rodzaju akcje zarówno czipowania, jak i mające na celu zmniejszenie populacji zwierząt bezdomnych (poprzez kastrację i sterylizację psów i kotów). Jednakże działania te są nieskoordynowane i przez to mało skuteczne. Podstawowymi problemami związanymi z czipowaniem są:

- brak jednej bazy danych, w której są gromadzone informacje o zwierzętach znakowanych,
- brak przepisów nakazujących właścicielom zwierząt dokonania obowiązku czipowania,
- brak uregulowań prawnych w kwestii ponoszenia przez właścicieli zwierząt kosztów związanych z wylapywaniem i przechowywaniem zwierząt w schroniskach.

Głównym celem czipowania jest poprawa świadomości społeczeństwa i dbałość o polepszenie poziomu opieki nad zwierzętami, poprawa bezpieczeństwa obywateli oraz dbałość o ład i porządek, zapobieganie wścieklicznie poprzez egzekwowanie ustawowego obowiązku szczepienia psów dzięki ich ewidencjonowaniu, ograniczenie kosztów gmin ponoszonych na wylapywanie zwierząt, regulacja rynku hodowli oraz handlu zwierzętami, ewidencjonowanie psów dla ce-

łów podatkowych, stopniowe zmniejszanie populacji bezpiecznie żyjących psów i kotów.

Czipowanie zwierząt umożliwia szybkie ustalenie właściciela. W momencie znalezienia psa można specjalnym czytnikiem odczytać jego numer i po sprawdzeniu w elektronicznej bazie danych uzyskać informacje o właścicielu i powiadomić go o odnalezieniu czworonoga. Elektroniczny czip z zakodowanym niepowtarzalnym numerem jest na tyle mały, że nie przeszkadza zwierzęciu i nie stanowi zagrożenia dla jego zdrowia. Jest on wprowadzany podskórnie na szyi lub między łopatkami. Elektroniczne oznakowanie jest również niezbędnym wymogiem, aby podróżować ze zwierzęciem po krajach Unii Europejskiej.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra pytanie: Szanowny Panie Ministrze, czy rząd planuje w najbliższym czasie podjąć stosowne działania mające na celu ustanowienie ustawowego obowiązku znakowania zwierząt domowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Danuta Pietraszewska

Ruda Śląska, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20305)

do ministra skarbu państwa

w sprawie planowanej sprzedaży należących do Skarbu Państwa akcji Grupy Lotos SA

Szanowny Panie Ministrze! Na stronach internetowych Ministerstwa Skarbu Państwa zostało opublikowane zaproszenie w sprawie nabycia akcji spółki Grupa Lotos Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku.

Z zaproszenia wynika, że inwestor będzie mógł nabyć 69 076 392 (słownie: sześćdziesiąt dziewięć milionów siedemdziesiąt sześć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dwa) akcje należące do Skarbu Państwa, stanowiące 53,1875% kapitału zakładowego Grupa Lotos Spółka Akcyjna z siedzibą w Gdańsku.

Mój duży niepokój budzi termin potencjalnej prywatyzacji, który zbiega się z końcową fazą realizacji Programu Kompleksowego Rozwoju Technicznego (PKRT) oraz Programu 10+. Program ten rozpoczęto w latach 2006–2007, kiedy kierowałem resortem skarbu państwa. Dzięki zrealizowanym inwestycjom (nakłady na PKRT szacowane są na 1,5 mld euro) zwiększa się konkurencyjność największego zakładu produkcyjnego Grupy Lotos, ale przede wszystkim spodziewana jest dalsza poprawa wskaźników ekonomicznych Grupy Lotos, prowadząca do zwiększenia jej wartości dla akcjonariuszy.

Zgodnie z informacjami publikowanymi przez spółkę, Program 10+ to m.in.: pełna eksploatacja nowych instalacji po 2010 r., ponad 10 mln ton roczne-

go potencjału przerobu ropy naftowej oraz ponad 10 mld PLN wartości firmy. Realizacja tych ogromnych inwestycji dobiega końca. Tym samym utworzone zostały mocne fundamenty trwałego, systematycznego, innowacyjnego i proekologicznego wzrostu, a Lotos – po raz kolejny cytuję informacje publikowane przez spółkę – będzie jednym z najnowocześniejszych koncernów naftowych w Europie z konsekwentnie rosnącymi udziałami w rynku, tworzącym nową wartość dla akcjonariuszy, skutecznie zarządzanym i przyjaznym dla środowiska.

Należy pamiętać, że poczynione inwestycje przynoszą konkretne efekty. Lotos znacznie zwiększył w 2010 r. przerób surowca oraz produkcję paliw, dzięki czemu koncern już teraz jest w stanie dostarczać dodatkowe wolumeny paliw na rynek. W całym 2009 r. rafineria Grupy Lotos SA w Gdańsku przerobiła ok. 5,5 mln ton ropy. Dla porównania po 9 miesiącach 2010 r. przerób surowca wyniósł 5,8 mln ton. W całym 2010 r. Lotos zakładał przerób na poziomie ok. 8 mln ton. W samym tylko III kwartale 2010 r. wolumen sprzedaży Lotosu wyniósł ponad 2,3 mln ton produktów naftowych i był większy o ok. 12% w porównaniu z III kwartałem 2009 r. Udział Lotosu w rynku paliw ogółem zwiększył się w miesiącach styczeń – sierpień 2010 r. do 29,5%. To jest o 1,2 punktu procentowego więcej w porównaniu z końcem 2009 r.

Poprawiają się również wyniki finansowe. Za rok 2009 zysk operacyjny wyniósł blisko 420 mln zł, gdy w roku 2008 zanotowano stratę operacyjną blisko 146 mln zł. Zysk na sprzedaży w roku 2009 wyniósł ponad 1,570 mld zł, podczas gdy rok wcześniej osiągnął 1,007 mld zł. Ponadto narastająco za trzy kwartały 2010 r. zysk na sprzedaży wynosił 1,485 mld zł, przy przychodach ze sprzedaży w wysokości ponad 13,9 mld zł, wobec niecałych 10,3 mld w analogicznym okresie roku poprzedniego. Wartość EBITDA po trzech kwartałach 2010 r. przekraczała 812 mln zł, a na koniec roku 2010 powinna przewyższyć wartość 1 mld zł.

Biorąc pod uwagę m.in. wskazane okoliczności, analitycy DM IDM SA w raporcie z 2 stycznia wskazują Lotos jako jedną ze spółek, których akcje potencjalnie mogą zachowywać się w 2011 r. lepiej niż reszta rynku. Świadczą o tym również znaczące umowy przychodowe, o których informowały władze Grupy Lotos, tj. na dostawę paliw w roku 2011 r. m.in. do polskiego oddziału BP Europa czy Shell.

W tym kontekście warto wspomnieć, że wartość giełdowa akcji Lotos należących do Skarbu Państwa (przy kursie 36,5 zł za akcję) wynosi 2,52 mld zł. Natomiast odnosząc cenę nabycia do EBITDA (która stosowana jest do oceny transakcji w sektorze spółek paliwowych), wartość ta jest kilkakrotnie wyższa. Dla porównania, kiedy MOL dokonywał w październiku 2008 r. nabycia ponad 22% pakietu akcji chorwackiej spółki INA, cena nabycia przekraczała wskaźnik 8 EBITDA. Natomiast przy nabyciu Możejka przez PKN Orlen cena nabycia wynosiła 6,6 EBITDA.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Z jakich powodów mają zostać sprzedane należące do Skarbu Państwa akcje Grupy Lotos?

2. Nabyciem Lotosu jest zainteresowana firma Lukoil. Czy zauważa Pan ryzyko związane z przejęciem firmy przez kapitał kontrolowany przez Kreml, czy też jest to dla Pana czynnik zaniedbywalny?

3. Nawet zakładając, że Pan Minister jako ideologicznie zdeterminowany liberał (do czego ma Pan prawo), jako niechętny własności publicznej, zamierza sprzedać firmy strategiczne, pozostaje pytanie: Dlaczego sprzedaż jest prowadzona jeszcze przed osiągnięciem pełnych efektów przeprowadzonego programu inwestycji, skutkujących wzrostem wartości firmy dla akcjonariusza?

4. Czy uważa Pan za zasadne sprzedanie firmy, która posiada dostęp do własnych złóż surowca przez Petrobaltic, co zwiększa bezpieczeństwo energetyczne kraju?

Z poważaniem

Posel Wojciech Jasiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20306)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie szykan litewskiej inspekcji
językowej wobec administracji samorządu
rejonu wileńskiego**

W ostatnich dniach do budynku administracji Samorządu Rejonu Wileńskiego, którego mieszkańcami w 65% są Polacy, wkroczyli inspektorzy litewskiej inspekcji języka państwowego i przeprowadzili kontrolę. W trakcie kontroli nakazali usunięcie wszystkich tablic informacyjnych, wiele lat temu umieszczonych z zewnątrz i wewnątrz budynku, w tym z nazwą urzędu, gdzie obok napisów w języku litewskim były napisy w języku polskim. Ponadto inspektorzy zażądali zdjęcia z drzwi pokojów tabliczek z nazwiskami urzędników w języku polskim. W wyniku kontroli litewska inspekcja języka państwowego nałożyła karę pieniężną w wysokości 600 litów (ok. 750 zł) na kierownika administracji samorządu rejonu wileńskiego. Jak stwierdził Arunas Dambrauskas, wicenczelnik litewskiej inspekcji języka państwowego, gdy na Litwie obowiązywała ustawa o mniejszościach narodowych, napisy po polsku mogły istnieć, a skoro ustawy nie ma – nie mogą, gdyż nie zezwala na to ustawa o języku państwowym.

Ustawa o mniejszościach narodowych została na Litwie przyjęta jeszcze w 1989 r., gdy Litwa była republiką radziecką. W 1991 r. wprowadzono wąską

nowelizację tej ustawy, polegającą głównie na zamiarze zapisu Litewska Socjalistyczna Republika Radziecka na zapis Republika Litewska. W kolejnych latach kilkakrotnie przedłużano termin obowiązywania tej ustawy, jednak ostatecznie jej ważność wygasła z końcem grudnia 2009 r., gdyż litewscy politycy nie zdecydowali się na dalsze jej przedłużenie, twierdząc, że prawa mniejszości są zagwarantowane w konstytucji państwa litewskiego i innych ustawach. Obecna argumentacja wicenczelnika Dambrauskasa pokazuje, że Litwini sami stwierdzają pomniejszenie praw mniejszości narodowych na Litwie, które dokonuje się w świetle prawa.

W związku z powyższym mam następujące pytania:

1. Czy polskie MSZ zna ten kolejny przykład litewskich szykan wobec administracji samorządu rejonu wileńskiego, którym kierują Polacy, i czy wystosowało protest w tej sprawie do władz litewskich? Jeśli nie wystosowało takiego protestu, czy zamierza to uczynić, a jeśli wystosowało, jak on brzmiał i jaka była odpowiedź strony litewskiej?

2. Na jakim etapie prac w Sejmie litewskim jest nowa ustawa o mniejszościach narodowych i dlaczego wstrzymano nad nią prace? Czy zapisy znajdujące się obecnie w projekcie tej ustawy satysfakcjonują polskie MSZ i organizacje polskiej mniejszości na Litwie? Kiedy można spodziewać się uchwalenia tej ustawy?

3. Czy MSZ podejmuje starania, aby mocniej wyartykułować w litewskim ustawodawstwie prawa polskiej mniejszości na Litwie, w tym prawo do używania polskiego języka w miejscach publicznych?

4. Jakie działania podjął MSZ, aby zmienić niekorzystne dla polskiej mniejszości zapisy w procedowanej obecnie w Sejmie litewskim ustawie mającej zreformować tamtejszą oświatę, a de facto doprowadzić do likwidacji połowy polskich szkół na Litwie?

Z wyrazami szacunku

Posel Artur Górski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20307)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie nieodwołania przedstawiciela
społeczności romskiej ze składu Komisji
Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych
i Etnicznych mimo jednoznaczного
stanowiska tej społeczności**

Panie Ministrze! Przedstawiciele społeczności romskiej od dawna zabiegają o odwołanie swego przedstawiciela w komisji wspólnej rządu i mniejszości narodowych pana R. C.

Zwierzchnik Romów w Polsce potwierdził, że pan R. C. został wykluczony ze środowiska i społeczności Polska Roma. Środowiska (organizacje) romskie wypowiadały się w tej sprawie w formie plebiscytu (głosowania). Za odwołaniem pana C. ze składu komisji głosowało 21 organizacji, przeciw – 19.

Fakty te ministerstwu są znane, jednak pan C. nadal nie został odwołany, a jego miejsca nie zajął inny, cieszący się poparciem środowiska Romów jego przedstawiciel. Odwołanie pana C. w ciągu kilku dni obiecywał prezesowi Stowarzyszenia Romów w Polsce panu Kwiatkowskiemu w mojej obecności pan wiceminister Tomasz Siemoniak. Mimo upływu wielu miesięcy ta obietnica nie została zrealizowana.

Powoływanie się w prywatnych rozmowach przez przedstawicieli ministerstwa, że za odwołaniem pana C. głosowała tylko nieznaczna większość organizacji romskich (21, gdy przeciw było 19) nie zmienia faktu, że wedle czytelnych reguł demokracji, zwykła większość (gdy nie zastrzeżono bezwzględnej czy kwalifikowanej – a nie zastrzeżono) jednoznacznie przesądza sprawę. Albo wniosek uzyskał większość, albo nie. Nie ma znaczenia, czy była to „niewielka większość” czy „wielka”.

Utrzymywanie tego stanu rzeczy budzi w środowisku romskim niepokój, co więcej podważa jego zaufanie do organów państwa, w szczególności zaś do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji.

W związku z powyższym apeluję do Pana Ministra o szybkie wywiązanie się z przyjętego wobec mniejszości romskiej zobowiązania i pytam zarazem, co w tej sprawie zamierza uczynić.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20308)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie sytuacji i kształtowania się niemieckiego rynku pracy dla Polaków

Jak wiadomo, Niemcy pozostają głównym partnerem gospodarczym i handlowym Polski. Polskę i Niemcy łączą traktaty i porozumienia o wielorakiej współpracy. Nie jest również tajemnicą, że wielu Polaków pracuje na niemieckim rynku pracy. Ostatnio media informowały o dalszym otwieraniu się niemieckiego rynku pracy dla Polaków.

Wskutek kryzysu finansowego bezrobocie wciąż pozostaje groźnym wyzwaniem dla polskiej gospodarki i nastrojów społecznych. Z drugiej strony widać rezultaty działań koalicji PO-PSL w stabilizowaniu

sytuacji finansowej i pobudzaniu wzrostu gospodarczego. Wiele wskazuje na to, iż jeszcze w tym roku powinniśmy odnotować pewien wzrost zatrudnienia. Jednakże z powodu dużego zainteresowania niemieckim rynkiem pracy dla naszych rodaków uprzejmie zapytuje Panią Minister:

1. Jakie ustawy i przepisy regulują dotychczasową sytuację Polaków na niemieckim rynku pracy?

2. W jakim stopniu nastąpił wzrost zatrudnienia Polaków w gospodarce niemieckiej po wejściu Polski w 2004 r. do Unii Europejskiej?

3. Jakie są obecnie szacunki dotyczące legalnego lub w szarej strefie zatrudnienia Polaków na niemieckim rynku pracy?

4. W jakim stopniu i w jakim harmonogramie następuje obecnie otwarcie niemieckiego rynku pracy dla Polaków?

5. Czy i w jaki sposób Pani Minister ma możliwość monitorowania zatrudnienia Polaków na niemieckim rynku pracy?

6. Na ile zatrudnienie Polaków na niemieckim rynku pracy stanowi rozwiązanie nadmiaru siły roboczej w Polsce, a w jakim stopniu zagraża to odpływem polskich fachowców z rodzimego rynku?

7. Jak będzie kształtować się (wedle prognozy) zatrudnienie Polaków na niemieckim rynku pracy w najbliższych 2–3 latach?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20309)

do ministra finansów

w sprawie niewystarczającej ochrony danych osobowych podatników w systemie „Karta kontroli”

Sposób i standardy gromadzenia i przetwarzania danych osobowych normuje rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie dokumentacji przetwarzania danych osobowych oraz warunków technicznych i organizacyjnych, jakim powinny odpowiadać urządzenia i systemy informatyczne służące do przetwarzania danych osobowych. § 7 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi m.in., że dla każdej osoby, której dane są przetwarzane w systemie informatycznym, z wyjątkiem edytorów tekstu, system zapewnia odnotowanie daty pierwszego wprowadzenia danych do systemu, a także identyfikatora użytkownika wprowadzającego dane osobowe do systemu, a odnotowanie – zgodnie z ust. 2 tego paragrafu – następuje w spo-

sób automatyczny po zatwierdzeniu przez użytkownika operacji wprowadzenia danych.

Niestety, należy z przykrością stwierdzić, że systemy informatyczne używane przez aparat skarbowy państwa nie spełniają podanych wyżej wymogów. Jak wykazała kontrola generalnego inspektora ochrony danych osobowych przeprowadzona w dziesięciu urzędach kontroli skarbowej, program informatyczny „Karta kontroli” nie spełnia wymogów określonych w powołanych wyżej przepisach rozporządzenia ministra SWiA z 29 kwietnia 2004 r. System gromadzi ważne dane o podatnikach i ich zaległościach wobec budżetu państwa powstałych w wyniku stwierdzenia nieprawidłowości. Są to bardzo istotne dane zarówno dla osób fizycznych, jak i dla przedsiębiorstw. Mimo to użytkowany przez służby skarbowe program nie zapewnia odnotowania i raportowania daty wprowadzenia danych i identyfikatora użytkownika. Wada tego systemu może być źródłem bałaganu w zasobie informacji o podatnikach urzędów kontroli skarbowej, ale także naraża podatników na udostępnienie ważnych informacji ich dotyczących osobom niepowołanym.

Przykłady z ostatnich miesięcy, tj. wyciek ogromnej ilości ważnych danych administracji amerykańskiej na portalu WikiLeaks, były oczywistym następstwem niefrasobliwego, lekkomyślnego traktowania posiadanych zasobów informacji i łatwego dostępu do nich dla zbyt szerokiego grona użytkowników.

Reakcja pracowników MF i UKS po ujawnieniu wyników kontroli GIODO, tzn. bagatelizowanie stwierdzonych w wyniku kontroli GIODO wad systemu „Karta kontroli”, nie napawa optymizmem, kieruję zatem do Pana Ministra poniższe pytania:

1. Jakie działania Pan podejmie w celu wyeliminowania nieprawidłowości ujawnionych przez GIODO w funkcjonowaniu systemu „Karta kontroli”?

2. Czy w szczególności przewiduje się wprowadzenie zmian w zasadach obiegu i archiwizacji dokumentów zawierających wyniki kontroli celem uniknięcia zbyt długiego ich przechowywania w systemie, do którego ma dostęp zbyt szerokie grono użytkowników?

Poseł Anna Paluch

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20310)

do ministra finansów

w sprawie wydatków na cele rehabilitacyjne oraz wydatków związanych z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych, poniesionych w roku podatkowym przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne

W związku z wykonywaniem przeze mnie obowiązków poselskich otrzymuję liczne sygnały dotyczące problemu możliwości odliczania wydatków osób posiadających decyzje przyznające rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 26 ust. 7d pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych warunkiem odliczenia wydatków, o których mowa w ust. 7a ustawy, jest posiadanie przez osobę, której dotyczy wydatek, m.in. decyzji przyznającej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Trzeba zwrócić uwagę, że ust. 7a ww. ustawy traktuje jedynie o grupach inwalidzkich. Dla potrzeb ustawy zgodnie z art. 26 ust. 7f sformułowano natomiast zapis, że ilekroć w przepisach ust. 7a jest mowa o osobach zaliczonych do:

1) I grupy inwalidztwa – należy przez to rozumieć odpowiednio osoby, w stosunku do których, na podstawie odrębnych przepisów, orzeczono:

a) całkowitą niezdolność do pracy oraz niezdolność do samodzielnej egzystencji albo

b) znaczny stopień niepełnosprawności;

2) II grupy inwalidztwa – należy przez to rozumieć odpowiednio osoby, w stosunku do których, na podstawie odrębnych przepisów, orzeczono:

a) całkowitą niezdolność do pracy albo

b) umiarkowany stopień niepełnosprawności.

Powyższe oznacza, że pojęcie I oraz II grupy inwalidztwa nie odnosi się do osób posiadających orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy. Na podstawie powyższych przepisów zauważyć jednak trzeba, że pomimo spełniania ustawowego warunku z art. 26 ust. 7d pkt 2 ustawy do odliczenia wydatków, tj. posiadania decyzji przyznającej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, osoba częściowo niezdolna do pracy nie może być pewna, czy może odliczać ww. wydatki, gdyż z art. 26 ust. 7f nie wynika, aby taka osoba była zaszeregowana do jednej z dwóch grup inwalidztwa.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na niżej postawione pytania:

1. Czy posiadanie decyzji przyznającej rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy jest wystarczającym warunkiem odliczenia wydatków, o którym mowa w art. 26 ust. 7a ustawy?

2. W razie udzielenia pozytywnej odpowiedzi na pytanie pierwsze – czy zatem osoba z decyzją przy-

znającą rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy może odliczać wydatki, o których mowa w art. 26 ust. 7a ustawy?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Poseł Jan Bury s. Józefa

Rzeszów, dnia 17 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20311)

do ministra rozwoju regionalnego

**w sprawie obowiązku stosowania ustawy
Prawo zamówień publicznych
przez organizacje pozarządowe
realizujące projekty w ramach PO KL**

Organizacje pozarządowe na podstawie umów podpisywanych z instytucjami wdrażającymi otrzymują dofinansowanie w postaci dotacji na wykonywanie zadań wynikających z realizowanych projektów. W szczególności dotyczy to udzielania pożyczek na preferencyjnych zasadach. Ponieważ te organizacje realizują dużą ilość projektów w ramach PO KL, w strukturze ich przychodów dotacje stanowią ponad 50-procentową większość. Pozostała część jest uzyskiwana z inwestowania środków własnych tych organizacji w pożyczki dla przedsiębiorstw, które od tych środków płacą oprocentowanie. Natomiast kapitał założycielski tych organizacji pozarządowych pochodzi ze środków spoza sfery finansów publicznych. Ponadto należy dodać, że z realizacji projektu organizacje pozarządowe nie mają zysku, a w przypadku niepowodzenia powstała strata jest finansowana ze środków własnych tych podmiotów, a nie ze środków publicznych.

Problem pojawia się w związku ze stosowaniem w praktyce art. 3 ust. 1 pkt 3 wyżej cytowanej ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych. Przepis ten stanowi, że ustawę stosuje się do udzielania zamówień publicznych, zwanych dalej „zamówieniami”, przez inne niż określone w pkt 1, czyli nienależące do sfery finansów publicznych, osoby prawne, utworzone w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, jeżeli podmioty, o których mowa w tym przepisie oraz w pkt 1 i 2, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:

- a) finansują je w ponad 50% lub
- b) posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub
- c) sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub
- d) mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego.

Pomijając wątpliwości odnośnie do pojęcia potrzeb o charakterze powszechnym niemających charakteru przemysłowego ani handlowego, należy stwierdzić, że przedmiotowy zapis budzi największe problemy w interpretacji i stosowaniu w części dotyczącej pojęcia finansowania „w ponad 50%”. Są tu możliwe niejako dwie interpretacje: pierwsza, że to pojęcie należy rozpatrywać w kontekście przychodów organizacji pozarządowej, druga, że dotyczy ono finansowania takiej organizacji, w tym do pokrywania jej strat. Należy przy tym zauważyć, że ustawodawca rozróżnia pojęcie finansowania podmiotu od finansowania ze środków publicznych poszczególnych zamówień dokonywanych przez podmiot, co znajduje odzwierciedlenie w treści ust. 1 pkt 5 wyżej cytowanego art. 3.

Przyjmując, że zachodzi pierwsza sytuacja, powstaje szereg innych wątpliwości, w szczególności w jakim zakresie czasowym należy obliczać wysokość finansowania czy też jaka jest relacja pomiędzy pkt 3 a pkt 5 ust. 1 wyżej cytowanego art. 3, skoro oba zapisy dotyczą m.in. kręgu tych samych podmiotów. Wreszcie jak te zapisy mają się do nowelizacji ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r., która weszła w życie 29 stycznia 2010 r. i uchyliła w art. 3 w ust. 1 pkt 6, na podstawie którego to zapisu organizacje pozarządowe często były zobowiązane do stosowania przepisów ustawy.

Dlatego też moim zdaniem przekonywająca jest inna interpretacja, zgodnie z którą finansowanie, o którym mowa w tym przepisie, musi mieć charakter stałego wsparcia udzielanego danemu podmiotowi, które powoduje finansowe uzależnienie tego podmiotu od podmiotów ze sfery finansów publicznych, co korespondowałoby z uzależnieniem formalnym, o którym mowa w podpunktach lit. b i lit. c tego przepisu. W tym ujęciu dotacje uzyskiwane na realizację projektu nie finansują organizacji pozarządowej, jako takiej, ale stanowią dofinansowanie prowadzonej przez nią, a zleconej przez instytucję wdrażającą działalność. Powyższe jest zgodne z definicją dotacji określoną w art. 126 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, który stanowi, że dotacje są to podlegające szczególnym zasadom rozliczania środki z budżetu państwa, budżetu jednostek samorządu terytorialnego oraz z państwowych funduszy celowych przeznaczone na podstawie niniejszej ustawy, odrębnych ustaw lub umów międzynarodowych na finansowanie lub dofinansowanie realizacji zadań publicznych. Logiczne jest, że w takim ujęciu organizacje pozarządowe są zwolnione ze stosowania ustawy Prawo zamówień publicznych.

Przedmiotowa kwestia jest istotna, albowiem dotyka szeregu organizacji pozarządowych, w których środki pozyskiwane poza projektami są znacznie niższe niż te pochodzące z projektów. Przyjęcie interpretacji o konieczności stosowania tej ustawy, poza nałożeniem dodatkowych obowiązków na organizacje pozarządowe, wyeliminowałby w praktyce stosowanie zasady uczciwej konkurencji, która jest kojarzona z tego typu organizacjami. Wreszcie stawiałoby pod znakiem zapytania zasadność zapisu określonego w

ust. 3 omawianego art. 3, który to przepis i tak wprowadza możliwość, aby przy przyznawaniu środków finansowych na dofinansowanie projektu instytucje wdrażające mogły uzależnić ich przyznanie od zastosowania przy ich wydatkowaniu zasad równego traktowania, uczciwej konkurencji i przejrzystości. Nie wydaje się, aby takie cele przyświecały ustawodawcy.

Biorąc pod uwagę powyższe, zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Która interpretacja przepisów w tym zakresie jest wiążąca?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20312)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie likwidacji proceduru
uzyskiwania fikcyjnych zwolnień lekarskich
przez pracowników służb mundurowych**

Szanowny Panie Premierze! Jednym z najbardziej rzucających się w oczy problemów trapiących Polskę jest uprzywilejowanie niektórych grup zawodowych kosztem innych. W tym kontekście najczęściej wymieniana się m.in. przedstawiciele służb mundurowych. Cieszą się oni szczególnymi uprawnieniami, znacząco wyróżniającymi ich spośród innych grup zawodowych. Chodzi przede wszystkim o specjalne unormowania prawne w zakresie emerytur. Stały już przedmiot debaty publicznej stanowi konieczność wydłużenia okresu trwania niezbędnego zatrudnienia takich pracowników, a co za tym idzie, opóźnienia przechodzenia przez nich na emeryturę. Obecnie jest to okres zaledwie 15 lat, a więc bez porównania krótszy od standardowego. W rezultacie na emeryturę przechodzą bardzo młodzi i znajdujący się wciąż w pełni sił pracownicy służb mundurowych.

Jest to jednak tylko jedna z patologii wynikających ze szczególnego traktowania przez nasz system prawny tej grupy zawodowej. O innej donosiły niedawno media, informując o stanowiącym prawdziwą plagę procederze przebywania przez osoby zatrudnione w służbach mundurowych (w Policji, Wojsku Polskim, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Celnej, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego) na fikcyjnych zwolnieniach lekarskich. Jak twierdzą dziennikarze jednej z gazet („Mundurowi na lewych zwolnieniach. Zamiast pracować jeżdżą na wycieczki”, „Gazeta Wyborcza” z 8 listopada 2010 r.), problem dotyczy w największym stopniu Policji, której pracownicy miesięcznie w skali całego kraju przedstawiają średnio aż 192 tys. zwol-

nień L4, podczas gdy zatrudnionych w tej służbie jest 92 tys. funkcjonariuszy. Oczywiście nie jest tak, że mundurowi w większym niż inni pracownicy stopniu zapadają na różnego rodzaju choroby – okazuje się, że bardzo często w trakcie zwolnienia wyjeżdżają na wycieczki lub w inny sposób spędzają uzyskany dodatkowy wolny czas.

Niestety, zgodnie z przepisami polskiego prawa funkcjonariusze służb mundurowych, będąc na zwolnieniu, otrzymują pełne wynagrodzenie, choć w przypadku innych pracowników w takiej sytuacji ulega ono obniżeniu o 20%. Stanowi to klasyczny przejaw całkowicie nieuzasadnionego uprzywilejowania tej grupy zawodowej, czego koszty ponosi państwo, czyli wszyscy podatnicy. Co gorsza, nie istnieje żaden system kontroli uczciwości mundurowych polegający na możliwości weryfikacji zwolnień lekarskich. Wynika to z faktu, że osoby zatrudnione w służbach mundurowych nie odprowadzają składek emerytalnych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a ich emerytury i zasiłki chorobowe są wypłacane bezpośrednio z budżetu państwa.

Takie uprzywilejowanie pracowników tych służb powinno zostać jak najszybciej zlikwidowane. Według informacji medialnych sprawą zajmuje się już Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, gdzie mają trwać prace zmierzające do takiej modyfikacji przepisów, aby za okres przebywania na zwolnieniu lekarskim wypłacane było tylko 80% wynagrodzenia. Nie ma natomiast planów objęcia przedstawicieli służb mundurowych ubezpieczeniami ZUS. Niestety, jak do tej pory nie pojawiły się żadne doniesienia na temat ewentualnego wprowadzenia jakichś form kontroli uczciwości zwolnień mundurowych.

Opisana powyżej patologia aktualnych regulacji jest szczególnie szkodliwa z kilku powodów.

Po pierwsze, stanowi jeden z przykładów niezrozumiałego uprzywilejowania jednej z grup zawodowych kosztem innych, co budzić musi zastrzeżenia pod względem zgodności z art. 32 Konstytucji RP ustanawiającym zasadę równości wobec prawa. O ile bowiem w imię zwiększania atrakcyjności pracy w służbach mundurowych da się do pewnego stopnia uzasadnić krótszy okres przedemerytalnego zatrudnienia w takich służbach, o tyle niewątpliwie nie sposób znaleźć argumenty za odstępstwem od wspomnianej zasady w zakresie wynagrodzeń wypłacanych za okres czasu spędzony na zwolnieniu lekarskim. Trudno bowiem sobie wyobrazić sytuację, w której demokratyczne państwo prawne, jakim – zgodnie z art. 2 konstytucji – jest Rzeczpospolita Polska, „kusi” do pracy w służbach mundurowych możliwością pozbawionego negatywnych konsekwencji finansowych uzyskiwania zwolnień L4.

Po drugie, prowadzi do wzrostu zagrożenia dla obronności kraju i bezpieczeństwa jego obywateli. Nieobecność pracowników przebywających na nieuzasadnionych przesłankami faktycznymi zwolnieniach lekarskich skutkuje przecież zmniejszeniem liczby funk-

cjonariuszy gotowych do realizacji bieżących zadań stojących przed służbami mundurowymi.

Po trzecie, rezultatem omawianego proceduru są szkody dla budżetu państwa, gdyż wydawane są z niego środki stanowiące wynagrodzenie dla pracowników, którzy w danym okresie czasu żadnej pracy nie wykonywali.

Po czwarte, tolerowanie przez państwo przedstawionej patologii jest niesprawiedliwe, gdyż uczciwi policjanci i pracownicy innych służb mundurowych otrzymują wynagrodzenia w identycznej wysokości jak ich nieuczciwi koledzy, którzy przebywają na fikcyjnych zwolnieniach.

Po piąte wreszcie, aktualna regulacja jest absurdalna z czysto ekonomicznego punktu widzenia, jako że wręcz zachęca do tego, aby mundurowi załatwiali sobie fikcyjne zwolnienia – to się po prostu nieuczciwym pracownikom opłaca.

W pełni popierając wyrażony przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji zamiar obniżenia wysokości wynagrodzenia wypłacanego pracownikom służb mundurowych przebywającym na zwolnieniach lekarskich, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Jakiego kroki zamierza Pan przedsięwziąć w celu ograniczenia proceduru uzyskiwania przez pracowników służb mundurowych fikcyjnych zwolnień lekarskich?

2. Czy przewiduje Pan możliwość objęcia pracowników tych służb systemem emerytalnym realizowanym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych?

Z wyrazami szacunku,

Poseł Łukasz Gibała

Kraków, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20313)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie dopłat bezpośrednich dla rolników

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłasza się coraz większa liczba rolników z woj. opolskiego z zapytaniem dotyczącym dopłat bezpośrednich. Rolnicy wskazują na zbyt długi okres oczekiwania na wypłatę środków finansowych pochodzących z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich. Z informacji uzyskanych od rolników, dotychczasowy okres wypłat dopłat bezpośrednich wynosił maksymalnie jeden miesiąc. Natomiast za rok 2010 rolnicy do chwili obecnej w większości przypadków (w woj. opolskim) nie otrzymali dopłat bezpośrednich.

Opóźnienia w dopłatach bezpośrednich w porównaniu do lat poprzednich skutkują tym, iż wielu rolników jest zmuszonych do zaciągnięcia kredytów, aby móc kontynuować działalność produkcyjną.

Należy podkreślić, iż środki finansowe, jakie były wypłacane rolnikom w terminie 30-dniowym, w znaczącym stopniu wpływały na racjonalizację kosztów związanych z prowadzeniem produkcji rolnej.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Jaki jest maksymalny termin wypłat dopłat bezpośrednich dla rolników?

2. Jakie są przyczyny opóźnień w dopłatach bezpośrednich dla rolników za 2010 r.?

3. Kiedy są planowane wypłaty dopłat bezpośrednich dla rolników z woj. opolskiego i jaki odsetek rolników w woj. opolskim otrzymał dopłaty bezpośrednie?

Z poważaniem

Poseł Adam Krupa

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20314)

do ministra infrastruktury

w sprawie ulg dla emerytowanych pracowników PKP i zniżek dla seniorów

Panie Ministrze! Obok wielu problemów dotyczących infrastruktury drogowej i kolejowej w naszym kraju istnieją też sprawy dotyczące zwykłych obywateli, a szczególnie emerytów kolejowych.

Ludzie, którzy wiele lat przepracowali na kolei, dzisiaj narażeni są na wiele uciążliwości, aby nabyć znaczki uprawniające do zniżki na przejazdy. Znaczków tych emeryci nie mogą nabyć blisko swego miejsca zamieszkania, a muszą odbywać dalekie podróże, np. z Siedlec do Warszawy czy Katowic.

Jest to odbierane przez nich jako szykanowanie, gdyż są to osoby w podeszłym wieku, często chore i mające trudności w poruszaniu się. Od tych ludzi wymaga się dojazdu i oczekiwania w długich kolejkach.

Innym problemem są legitymacje seniora ułatwiające ludziom starszym odbywanie podróży. Do tej pory kosztowały one 75 zł i uprawniały do podróży ze zniżką 50% w pociągach należących do wszystkich przewoźników. Obecnie legitymacja kosztuje 150 zł i upoważnia do przejazdów tylko pociągami jednej spółki.

Czy Ministerstwo ułatwi emerytom kolejowym nabywanie znaczków do legitymacji emeryckich jak najbliższej ich miejsca zamieszkania?

Czy konieczne są tak duże podwyżki kosztów podróży osób starszych?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 8 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20315)

do ministra kultury i dziedzictwa narodowego

**w sprawie używania wulgaryzmów
w środkach masowego przekazu**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas wielu spotkań z wyborcami, a także w przesyłanych do mego biura poselskiego pismach spotykam się z zarzutami dotyczącymi powszechnego używania wulgaryzmów w programach radiowych i telewizyjnych.

Na podstawie ustawy o ochronie języka polskiego zwykli obywatele są karani mandatami za używanie wulgaryzmów w miejscach publicznych, jest to słuszne, gdyż wszyscy powinniśmy dbać o czystość polszczyzny. Jednak używający takich wyrazów w środkach masowego przekazu są traktowani inaczej, ich nikt nie karze, a przecież to oni oddziałują na znaczną liczbę ludzi, a także młodzież i dzieci, które często bezkrytycznie naśladują swoich idoli.

Obywatele są zdziwieni takim nierównym traktowaniem obywateli przez prawo, przecież szkodliwość używania wulgaryzmów w mediach jest o wiele większa niż użycie takich wyrazów przez osobę w miejscu publicznym. I właśnie dlatego nadawcy powinni być karani o wiele surowiej.

Czy ministerstwo planuje jakąś akcję mającą na celu popularyzację kultury języka i jego piękna?

Czy kierowane przez pana ministerstwo planuje podjęcie kroków zmierzających do wyeliminowania wulgaryzmów z naszego języka i środków masowego przekazu?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tchórzewski

Siedlce, dnia 3 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20316)

do ministra infrastruktury

w sprawie opłat za przejazd autostradą A1

Szanowny Panie Ministrze! W nowym projekcie rozporządzenia minister infrastruktury wyłącza z odpłatności tylko 7 odcinków autostrad w Polsce. Obowiązującymi dla mieszkańców aglomeracji katowickiej są wyłączone z odpłatności fragmenty dróg aglomeracji katowickiej oraz fragment drogi autostrady A1 od węzła Sośnica do Bytomia. W dalszym ciągu jednak w projekcie rozporządzenia nie został ujęty fragment autostrady A1 od węzła Sośnica do Gorzyczek – granica państwa. Odcinek ten ma jednak duże znaczenie dla odciążenia okolicznych miast

i gmin z ruchu tranzytowego. Uważam, że takie rozwiązanie jest krzywdzące dla mieszkańców ziemi rybnicko-wodzisławskiej, ponieważ region ten stanie się mniej atrakcyjny dla potencjalnych inwestorów, co spowoduje wolniejszy rozwój Rybnika oraz miast ościennych.

W związku z powyższym proszę pana ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Czy minister podjął jakieś działania związane z ułatwieniem życia mieszkańcom woj. śląskiego, w tym również mieszkańcom aglomeracji rybnickiej poprzez całkowite zniesienie opłat za przejazd autostradą A1 na terenie Śląska?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Janik

Rybnik, dnia 14 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20317)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wprowadzenia do „Programu
budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”
budowy północnej obwodnicy Krakowa,
budowy obwodnicy Skawiny i Zabierzowa
oraz budowy drogi ekspresowej S7**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie wprowadzenia do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowy północnej obwodnicy Krakowa, budowy obwodnicy Skawiny i Zabierzowa oraz budowy drogi ekspresowej S7.

W żywotnym interesie Polski jest jak najszybsze stworzenie sprawnych połączeń transportowych z resztą Europy za pomocą nowoczesnej sieci autostrad, dróg ekspresowych oraz innych dróg krajowych, dlatego z ogromnym niepokojem mieszkańcy powiatu krakowskiego oraz całego regionu Małopolski śledzą planowane i realizowane przez rząd inwestycje infrastrukturalne w regionie.

W związku z informacjami dotyczącymi „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” wnoszę do Pana Ministra o wprowadzenie do programu budowy północnej obwodnicy Krakowa, budowy obwodnicy Skawiny i Zabierzowa oraz budowy drogi ekspresowej S7 do granic woj. świętokrzyskiego wężła Rybitwy.

Brak zapisów gwarantujących realizację ww. inwestycji wpłynie negatywnie na drożność komunikacyjną i możliwości rozwojowe pow. krakowskiego. Były to inwestycje o strategicznym znaczeniu dla całej aglomeracji krakowskiej, od dawna planowane.

Zaniechanie budowy obwodnicy Skawiny i Zabierzowa wpłynie negatywnie na możliwości rozwojowe

tych gmin i warunki życia mieszkańców. Postulaty lokalnych społeczności odnośnie do budowy obwodnic były dostrzegane na forum regionu, a ich słuszość dokumentują badania dotyczące braku zachowania norm ochrony środowiska w otoczeniu istniejących dróg krajowych. Ponadto budowa obwodnicy Skawiny jest już rozpoczęta oraz posiada zezwolenie na budowę na II i III etap.

W związku z powyższym uprzejmie proszę Pana Ministra o wnikliwą analizę problemu i udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy wprowadzi Pan do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowę północnej obwodnicy Krakowa, budowę obwodnicy Skawiny i Zabierzowa oraz budowę drogi ekspresowej S7? Jaki konkretny termin przewiduje ministerstwo na wykonanie ww. inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20318)

do ministra infrastruktury

w sprawie wpisania do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zadania inwestycyjnego pn. „Obwodnica Łapczycy woj. małopolskie na drodze krajowej nr 4”

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana z interpelacją w sprawie wpisania do narodowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015 zadania inwestycyjnego pn. „Obwodnica Łapczycy woj. małopolskie na drodze krajowej nr 4”.

W związku z aktualizacją „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” Ministerstwo Infrastruktury ze względu na deficyt finansów publicznych skreśliło niezwykle ważną inwestycję – budowę obwodnicy Łapczycy, która jest jednym z najważniejszych problemów komunikacyjnych Małopolski planowanym już od ponad 30 lat. O konieczności uwzględnienia tego zadania świadczą chociażby dziesiątki ofiar, które zginęły lub zostały ranne z powodu ruchu kołowego o ogromnym natężeniu, który stanowi zagrożenie dla życia i zdrowia mieszkańców.

Natężenie ruchu na drodze krajowej nr 4 jest ogromne i z każdym rokiem rośnie. W ubiegłym roku w miejscowości Łapczyca miała miejsce na drodze krajowej nr 4 kilkugodzinna blokada. Determinacja mieszkańców jest ogromna i grozi niekontrolowanym wybuchem protestu w przypadku zlekceważenia przez rząd słusznych postulatów całego regionu.

Planowana budowa obwodnicy posiada prawną decyzję środowiskową z 16 czerwca 2010 r. (RiG-7639/58/17/06/08/10), a projekt techniczny i po-

zwolenie na budowę zgodnie z zapewnieniem Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad będzie gotowy w I półroczu 2011 r.

Panie Ministrze! Bardzo proszę Pana o ustosunkowanie się do powyższego problemu i udzielenie odpowiedzi na pytanie: Czy jest realna szansa, że ponownie wprowadzi Pan do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowę obwodnicy Łapczycy? Czy zatrważające statystyki ofiar śmiertelnych oraz ilości osób rannych w wypadkach drogowych tej miejscowości nie są wystarczającą przesłanką do rychłego rozpoczęcia prac?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Łatas

Myślenice, dnia 18 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20319)

do ministra zdrowia

w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu utrwalonego przez lata systemu placówek służby zdrowia w pow. tarnowskim oraz na terenie miasta Tarnowa

Pierwsze dni nowego roku stały się dla wielu mieszkańców Tarnowa i regionu tarnowskiego dniami zagubienia, frustracji i wywołanego nią zdenerwowania. Wszystko to na skutek działań Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. W sposób stanowiący całkowitą tajemnicę dla najbardziej zainteresowanych, czyli dla pacjentów, dokonano dekompozycji ustalonego latami systemu placówek służby zdrowia. Planowe wizyty i inne świadczenia, na które wielu chorych oczekiwało miesiącami, stały się nagle nieaktualne, na skutek niepodpisana przez MOW NFZ kontraktów z danymi placówkami, które do tej pory świadczenia te wykonywały. Pacjentom jednocześnie nie zaproponowano żadnych alternatywnych rozwiązań – nagle z dnia na dzień ciężko chorzy niejednokrotnie ludzie stracili możliwość specjalistycznych badań, konsultacji i innych zabiegów.

Szanowna pani minister, od początku roku do mojego biura poselskiego wpływają pisma, w których podnoszone są skargi na obecny stan rzeczy. Jako parlamentarzystka sprawująca mandat z woli mieszkańców Tarnowa i powiatu tarnowskiego nie mogę nie zainteresować w tej bulwersującej sprawie.

Dnia 28 grudnia 2010 r. Rada Miasta Tarnowa podjęła uchwałę nr IV/39/2010 w sprawie sprzeciwu wobec decyzji władz Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ prowadzącej do likwidacji niektórych poradni specjalistycznych wchodzących w skład Mo-

ścickiego Centrum Medycznego, Specjalistycznego Szpitala im. E. Szczeklika, zespołu przychodni specjalistycznych oraz innych placówek na terenie miasta z powodu braku finansowania ze środków NFZ.

30 grudnia 2010 r. Rada Powiatu Tarnowskiego wydała rezolucję w sprawie negatywnych wyników rozstrzygnięć konkursowych Narodowego Funduszu Zdrowia oddział w Krakowie, zastosowanych wobec poradni prowadzących działalność w zakresie opieki zdrowotnej na terenie powiatu tarnowskiego. Rezolucja powyższa podnosi:

W wyniku rozstrzygnięć konkursowych z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie ambulatoryjnej opieki specjalistycznej zlikwidowane zostały poradnie specjalistyczne na obszarze gminy Zakliczyn działające w ramach NZOZ Centrum Zdrowia s.c. w Zakliczynie. Są to poradnie: ginekologiczna, okulistyczna, neurologiczna, reumatologiczna, logopedyczna, endokrynologiczna, kardiologiczna. Ubytek tych placówek nie został w żaden sposób mieszkańcom zrekomensowany.

NFZ nie zakontraktował również świadczeń stomatologicznych w Janowicach i Lichwinie. Należy dodać, iż na terenie gminy Pleśna nie funkcjonują inne podmioty wykonujące te świadczenia, a w okolicznych gminach (Tuchów Zakliczyn i Wojnicz) kontraktów nie przedłużono bądź znacznie zmniejszono ich wymiar ilościowy.

Unieważnienie w dniu 15 grudnia 2010 r. postępowania konkursowego powoduje brak zabezpieczenia świadczeń z zakresu położnictwa, ginekologii i neonatologii świadczonych dotychczas w placówce w Tuchowie.

Szanowna pani minister, jako organ pełniący merytoryczny nadzór nad Narodowym Funduszem Zdrowia jest pani odpowiedzialna za stan zdrowia mieszkańców Tarnowa i powiatu tarnowskiego.

W związku z powyższym interpeluję.

1. W jaki sposób zrekomensuje pani pacjentom z Tarnowa i okolic utratę miejsca w kolejce do lekarzy specjalistów i czy rozważa pani możliwość pokrywania wydatków poniesionych w prywatnych gabinetach przez osoby, których kolejki przepadły, ze środków Ministerstwa Zdrowia?

2. Poprzez jakie działania zamierza pani zapobiec gwałtownemu pogorszeniu się dostępu do specjalistycznych świadczeń medycznych na terenie miasta Tarnowa i powiatu tarnowskiego?

3. Jakie działania podejmie pani, aby zapewnić mieszkańcom Zakliczyna i okolic dostęp do świadczeń specjalistycznych w zakresie opieki ginekologicznej, okulistycznej, neurologicznej, reumatologicznej, logopedycznej, endokrynologicznej, kardiologicznej w miejscu bądź w pobliżu miejsca zamieszkania?

Z poważaniem

Poseł Barbara Marianowska

Tarnów, dnia 11 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20320)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy obwodnicy w Jarocinie

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 ust. 3 Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej kieruję do Pana Ministra interpelację poselską w sprawie budowy obwodnicy w Jarocinie.

Obwodnica Jarocina S11 w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” została przewidziana jako inwestycja drugoplanowa, zrealizowana po 2013 r. W mieście Jarocin krzyżują się trzy drogi krajowe: 11, 12 i 15 oraz droga wojewódzka nr 443, co powoduje wyjątkowe natężenie ruchu (ok. 25 tys. pojazdów na dobę). Powoduje to liczne zatory komunikacyjne oraz wypadki i kolizje drogowe. Ponadto normy dotyczące zanieczyszczenia środowiska oraz hałasu w centrum miasta są znacznie przekroczone. Powstanie obwodnicy Jarocina S11 przyczyniłoby się do poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego, zlikwidowałoby występowanie zatorów komunikacyjnych, skróciło czas przejazdu użytkownikom drogi oraz wpłynęło na poprawę środowiska naturalnego. Inwestycja przyczyniłaby się też do poprawy warunków życia zarówno mieszkańców Jarocina, jak i powiatu jarocińskiego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

Dlaczego ministerstwo przesunęło budowę obwodnicy Jarocina, która miała rozpocząć się na przełomie 2009/2010 r., po roku 2013?

Czy jest szansa wcześniejszej budowy tej obwodnicy?

Poseł Jan Filip Libicki

Poznań, dnia 14 stycznia 2011 r.

Interpelacja (nr 20321)

do ministra infrastruktury

w sprawie przekształceń w Poczcie Polskiej SA

W związku z restrukturyzacją w Poczcie Polskiej SA – w samej Wielkopolsce – pracę stracić może od kilku do nawet 3 tys. osób. Związkowcy sprzeciwiają się planowanej likwidacji oraz przekształceniu w agencje lub agencje znacznej liczby urzędów pocztowych w województwie wielkopolskim i w całym kraju. Według związkowców konsekwencją realizacji tych zamierzeń będzie likwidacja licznych miejsc pracy, często w środowiskach dotkniętych wysokim bezrobociem, oraz poważne pogorszenie dostępności

usług świadczonych przez Poczte Polską SA w ramach służby publicznej.

Nie widać przesłanek, by proces przekształcania urzędów i filii pocztowych w agencje został zatrzymany. W Poznaniu jest w tej chwili 40 urzędów pocztowych i 46 filii, a w pozostałych miastach powiatowych regionu 50 urzędów i 48 filii. Już w tej chwili w Wielkopolsce działa 125 agencji. Według nieoficjalnych informacji Poczta Polska SA ma w planie likwidację ok. 40% placówek. To oznacza, że w Wielkopolsce pracę stracić może od kilkuset do nawet 3 tys. osób z 10 tys. zatrudnionych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem:

1. Co zamierza Pan Minister zrobić w kwestii zwolnień pracowników Poczty Polskiej SA?

2. Czy resort infrastruktury planuje zlikwidować nawet 3 tys. urzędów pocztowych na wsiach i w małych miastach?

Z poważaniem

Poseł Eugeniusz Grzeszczak

Słupca, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20322)

do ministra finansów

**w sprawie podatku od nieruchomości
związanych z prowadzeniem działalności
gospodarczej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie przepisów regulujących podatki od nieruchomości związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z postanowieniami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przedsiębiorca ma prawo zawiesić prowadzenie działalności na określony czas. W tym okresie obowiązki dotyczące podatków i świadczeń na ubezpieczenia społeczne są określone w inny sposób niż w czasie prowadzenia działalności.

Jednakże podatki od nieruchomości pomimo zawieszenia działalności pozostają niezmiennione. Przedsiębiorca, który zawiesił działalność gospodarczą, ma obowiązek płacić ten podatek w takiej wysokości, jakby ją nadal prowadził. Jest to sprzeczne z ideą zawieszenia działalności gospodarczej, zgodnie z którą brak dochodów powinien być związany z brakiem lub obniżeniem obciążeń fiskalnych. Zasadne wydaje się rozważenie zmian ustawodawczych w przedstawionym zakresie.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo dopuszcza możliwość zmian ustawodawczych prowadzących do obniżenia podatków od nieruchomości w czasie zawieszenia działalności gospodarczej?

2. Jakie, zdaniem ministerstwa, byłyby całkowite skutki takich zmian dla budżetów lokalnych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Krzysztof Brejza

Inowrocław, dnia 16 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20323)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zagrożenia dotyczącego
ograniczeń w rozbudowie i dostępie do portu
w Świnoujściu spowodowanego zbyt płytkim
ułożeniem rurociągu**

Szanowny Panie Premierze! Konsorcjum Nord Stream, które buduje gazociąg północny pod Morzem Bałtyckim, poinformowało na początku stycznia br., że dotychczas ułożono w sumie 900 km – czyli 3/4 planowanej długości – pierwszej nitki tego rurociągu. Według komunikatu konsorcjum realizacja inwestycji przebiega zgodnie z planem, a zatem jesienią tego roku pierwsza nitka magistrali zostanie oddana do użytku.

Ułożenie gazociągu północnego budzi wciąż obawy, że rurociąg zablokuje w przyszłości rozbudowę portu w Świnoujściu. Na odcinku, na którym krzyżuje się on z północnym torem podejściowym do portu, rury zostały ułożone na głębokości 17,5 m, co uniemożliwi dostęp do Świnoujścia statkom o zanurzeniu powyżej 13,5 m. Temat ten został poruszony podczas grudniowych polsko-niemieckich konsultacji międzyrządowych w Berlinie. Kanclerz Niemiec Angela Merkel powiedziała wówczas, że strona niemiecka postara się znaleźć rozwiązania prawne, które ułatwiłyby w przyszłości zagwarantowanie niezakłóconego dostępu do portu w Świnoujściu. Tymczasem Federalny Urząd Żeglugi i Hydrografii (BSH) w Stralsundzie jeszcze nie zakończył rozpatrywania zastrzeżeń do pozwolenia na budowę gazociągu północnego, złożonych przez władze morskich portów Szczecin i Świnoujście, a rzecznik konsorcjum Nord Stream Steffen Ebert powiedział, że spółka nie zamierza wprowadzać żadnych zmian w ułożeniu rurociągu na spornym odcinku.

W związku z powyższym zwracam się do pana premiera z pytaniem: Czy może pan premier potwierdzić, iż zostały przeprowadzone rozmowy, które gwarantują realizację inwestycji w sposób, który nie zakłóci dostępu do portu w Świnoujściu?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20324)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie reorganizacji wojskowych
pracowni psychologicznych**

Szanowny Panie Ministrze! Pracownie psychologiczne w Siłach Zbrojnych RP funkcjonują od 1963 r. W 2004 r. zostały poddane restrukturyzacji. Podporządkowano je wojewódzkim sztabom wojskowym, tworząc pracownie psychologiczne w miejscu dyslokacji WShW. Realizowały one zadania związane z doborem do wyższego szkolnictwa wojskowego na wybrane specjalności wojskowe i stanowiska pracy oraz prowadziły działalność konsultacyjną, poradnictwo i doradztwo psychologiczne. Na podstawie rozporządzeń ministra obrony narodowej z dnia 12 maja 2009 r. (Dz. U. Nr 81) i 22 lipca 2010 r. (Dz. U. Nr 150) utworzono Centralną Wojskową Pracownię Psychologiczną, regionalne wojskowe pracownie psychologiczne i wojskowe pracownie psychologiczne. Generalnie podstawowe obowiązki oraz zakres realizowanych badań i działań pracowni nie uległy radykalnym zmianom. Wątpliwości budzi jedynie sposób realizacji rozporządzeń. W istniejących placówkach pracowni psychologicznej i pracowniach w grudniu 2010 r. pracownicy otrzymali wypowiedzenia umów o pracę. Zmiana koncepcji reorganizacji pracowni skutkuje zatem konsekwencjami organizacyjnymi, ekonomicznymi i społecznymi. Ponad 150 osób traci pracę. Brak jest informacji dotyczących ponownego lub przewidywanego zatrudnienia personelu.

Wojskowe pracownie psychologiczne realizujące zadania naboru personelu i kwalifikowania żołnierzy na specjalności przydatne dla Sił Zbrojnych utracą zdolność realizacji przedsięwzięć, jeżeli faktycznie zadziałają prawne skutki wypowiedzeń wynikające z KP oraz organizacyjne wymogi likwidacji istniejących instytucji. W kategoriach funkcjonalnych i społecznych zastosowane wypowiedzenia skutkują utratą wyszkolonego, kompetentnego i ukierunkowanego na zadania personelu. Większość pracowników pracowni pracuje w strukturach wojska od wielu lat, identyfikując się z instytucją. Wykształcenie i rozwój indywidualny warunkuje, iż są to wysokiej klasy specjaliści z zakresu psychologii pracy i służby wojskowej. Realizują oni nie tylko badania na rzecz doboru personelu, profilaktyki i edukacji, ale także znają środowisko wojskowe i problemy związane z funkcjonowaniem żołnierzy na polu walki i w kategoriach szkoleniowych. Zatrzymanie dorobku pracowni psychologicznych może spowodować sytuację, że żołnierze zostaną pozbawieni opieki psychologicznej po realizacji szczególnie trudnych zadań. Profesjonalne Siły Zbrojne są zobowiązane zagwarantować żołnierzom właściwą opiekę psychologiczną.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem:

1. Jaka jest rzeczywista koncepcja objęcia opieką psychologiczną polskich żołnierzy?
2. Czy rzeczywiście nastąpi całkowita likwidacja pracowni psychologicznych?
3. Jeśli pojawi się inna forma organizacji niż pracownie psychologiczne, jak zostaną potraktowani dotychczasowi pracownicy pracowni?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Wziątek

Połczyn-Zdrój, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20325)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie możliwości udzielenia pomocy
finansowej zarządcóm nieruchomości
na realizację przepisów rozporządzeń
ministra spraw wewnętrznych i administracji
dotyczących ochrony przeciwpożarowej**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęła prośba o interwencję od Zarządu Robotniczej Spółdzielni Mieszkaniowej „Armatury” w Kielcach. Sprawa dotyczy obowiązków wynikających dla zarządców nieruchomości z zapisów rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów z dnia 7 czerwca 2010 r. oraz rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych i administracji w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych z dnia 24 lipca 2009 r.

W myśl tych rozporządzeń na zarządców budynków nałożono obowiązek zastosowania wysokich zaworów hydrantowych na nawodnionych pionach wraz z zastosowaniem układu hydroforowego w celu zapewnienia odpowiedniej ilości wody dla celów przeciwpożarowych.

Zarządcy zgłaszają, że realizacja tych zaleceń wiąże się z koniecznością pokonania szeregu barier organizacyjno-technicznych, a przede wszystkim ogromnymi nakładami finansowymi spółdzielni i wspólnot mieszkaniowych. Większość z nich nie będzie w stanie zrealizować tych zadań własnymi środkami. W związku z czym zachodzi potrzeba podjęcia działań legislacyjnych i wykonawczych w zakresie zapewnienia pomocy finansowej państwa dla wszystkich podmiotów realizujących nowe zobowiązania wynikające z ustawy i rozporządzeń w zakresie ochrony przeciwpożarowej.

Spółdzielnia mieszkaniowa „Armatury” w Kielcach opisuje, iż zrealizowana we wcześniejszych la-

tach budowa dróg pożarowych w rejonach budynków wysokich pochłonęła już znaczne środki finansowe. Realizacja kolejnych nowych obowiązków przyniesie nowe poważne wydatki, a zapewnienie w tak krótkim czasie tak wielkich środków finansowych przez zarządców nieruchomości tylko i wyłącznie dla realizacji obowiązków wynikających z rozporządzeń (bez uwzględnienia innych potrzeb remontowych) jest praktycznie niemożliwe.

Rozumiejąc, że nadrzędnym celem jest bezpieczeństwo mieszkańców, popieram konieczność wprowadzania prac zapewniających bezpieczeństwo przeciwpożarowe osób i mienia. Jednak nakładanie na zarządców nieruchomości, a de facto na samych mieszkańców coraz to nowych obowiązków w tym zakresie nie może odbywać się kosztem ogółenia spółdzielni mieszkaniowych i wspólnot mieszkaniowych ze środków na bieżące remonty i utrzymanie nieruchomości. W związku z tym pragnę zapytać:

1. Czy ministerstwo przewiduje możliwość dofinansowania dla zarządców nieruchomości w związku z realizacją zaleceń wynikających z ww. rozporządzeń?

2. Czy ministerstwo rozważa możliwość wydłużenia czasu, w jakim zarządcy nieruchomości będą mieli możliwość dostosowania nieruchomości do nowych wymogów bezpieczeństwa przeciwpożarowego?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20326)

do ministra infrastruktury

w sprawie planów zaniechania realizacji inwestycji oraz anulowania przetargu na budowę odcinka drogi S7 od Skarżyska do granic woj. świętokrzyskiego

Szanowny Panie Ministrze! Codziennie słyszymy, że w interesie Polski jest jak najszybsze stworzenie sprawnych połączeń transportowych z resztą Europy za pomocą nowoczesnej sieci autostrad, dróg ekspresowych oraz innych dróg krajowych. Program budowy dróg krajowych i autostrad na lata 2008–2012 miał na celu wspieranie rozwoju gospodarczego kraju i poprawę jakości życia obywateli poprzez stworzenie sprawnego, bezpiecznego i zrównoważonego systemu transportowego. Niestety, rząd postanowił dokonać drastycznych cięć. W związku z tym w październiku okazało się, że planowany limit wydatków Krajowego Funduszu Drogowego zostanie ograniczo-

ny o 16 mld zł – do 78 mld. Wobec tego w całym kraju trzeba będzie najwyczejniej anulować 45 już trwających przetargów.

Okazuje się, że wcześniejsze pana obietnice i zapewnienia dotyczące budowy wszystkich pierwotnie planowanych elementów drogi ekspresowej S7 na odcinku ze Skarżyska-Kamiennej do granicy województwa świętokrzyskiego, nie miały ostatecznie zostać wcielone w życie. Nadmienić należy przy tym, że droga krajowa nr 7 jako jedna z dróg w podstawowej sieci drogowej w Polsce pełni funkcję jednego z najważniejszych połączeń zarówno o znaczeniu krajowym, jak i międzynarodowym (E77). Jest też jedną ze strategicznych arterii transportowych kraju, łączących północ z południem. Nadmienić trzeba, że podjęto już wiele kosztownych decyzji w zakresie planowania i realizacji innych dróg, stanowiących dojazd do drogi S7. Za tymi decyzjami stoją konkretne, wysokie i już poniesione nakłady inwestycyjne. Uważam, że jest to nic innego jak zwykle marnotrawstwo oraz marginalizacja naszego regionu. Decyzja ta jest tym bardziej niezrozumiała, że uregulowane są już sprawy własnościowe, dokonano wykupu gruntów, wydane są stosowne decyzje środowiskowe, gotowa jest dokumentacja budowlana. Przygotowano teren poprzez wycinkę lasu. Zamrożenie tej inwestycji na jej obecnym etapie niesie ze sobą problemy komunikacyjne na ważnej arterii drogowej. Rada Powiatu Skarżyskiego, jak i mieszkańcy, którzy bardzo aktywnie uczestniczyli w ustaleniach dotyczących przebiegu drogi, nie przyjmują do wiadomości faktu zaniechania prowadzenia inwestycji, zwłaszcza na tak zaawansowanym już etapie realizacji.

Ponieważ okazało się, że dojdzie do anulowania zaawansowanych przetargów na budowę kluczowych dróg ekspresowych i obwodnic, zwykłym frazesem okazały się informacje na stronach internetowych Ministerstwa Infrastruktury, że dzięki uproszczeniu i uporządkowaniu przepisów rząd PO i PSL jest liderem w liczbie podpisanych umów na budowę dróg i autostrad. Takie odstępstwo od realizacji planowanego odcinka drogi S7 powoduje również złamanie umowy społecznej i odebranie mieszkańcom nadziei, że polski rząd potrafi dotrzymać obietnic.

W związku z tym pragnę zapytać:

1. Jaki wpływ będą miały planowane przez Ministerstwo Infrastruktury i Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad opóźnienia w budowie dróg na organizację mistrzostw Europy w piłce nożnej w 2012 r.?

2. Czy w wyniku konsultacji społecznych nowego planu budowy dróg krajowych dokonana pan w nim jakichkolwiek korekt?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20327)

do ministra zdrowia

**w sprawie zapobieżenia zmniejszeniu
dostępności wybranych usług medycznych
na skutek podważania w znowelizowanej
ustawie o podatku od towarów i usług
ich terapeutycznego charakteru**

Szanowna Pani Minister! Chciałbym na wstępie odwołać się do pani obietnic wsparcia i pomocy, z możliwością refundacji włącznie, złożonych pacjentom podejmującym trudną walkę z niepłodnością. Jako polityk nie będę odnosił się w tym miejscu do wymiaru etycznego czy moralnego zapłodnienia pozaustrojowego, niemniej jako parlamentarzysta chciałbym, aby nie pozostał niezauważony obecny stan rzeczy w tej materii, pozostający w jawnej sprzeczności do niegdyśszych deklaracji. Jednym ze skutków dokonanej zmiany zapisów ustawowych o podatku VAT jest modyfikacja zakresu zwolnienia usług medycznych, które od 1 stycznia 2011 r. są z płacenia podatku VAT zwolnione. I tak: najwyższą stawką podatkową obciążone są obecnie m.in. takie usługi, jak opieka paliatywna, część rehabilitacji, operacje plastyczne czy zabiegi zapłodnienia pozaustrojowego (in vitro). Informuję również panią minister, że kwestię ustalenia właściwej interpretacji przepisów znowelizowanej ustawy o podatku VAT w kwestii zakresu usług medycznych nieobjętych zwolnieniem z obowiązku podatkowego uczyniłem przedmiotem mojej interpelacji do ministra finansów. W kierowanym przez panią resorcie ludzie, którzy zgodnie ze swoimi przekonaniem uczynili swój sens życia z dawania życia innym, upatrują innego rodzaju wsparcia.

Szanowna pani minister, nie jest tajemnicą, że problem niepłodności jest zjawiskiem coraz bardziej powszechnym i obecnym w świadomości ludzi coraz mocniej. Podczas jednak gdy w innych przypadkach taka powszechność zjawiska prowadziła by w stronę zinterpretowania go w kategoriach choroby cywilizacyjnej i popierania wszelkich poszukiwań leków i terapii, mogących uzdrowić tę sytuację, w przypadku zabiegów zapłodnienia pozaustrojowego w Polsce, za pośrednictwem znowelizowanej ustawy o podatku VAT, w zawołany sposób odmawia się ludziom walczącym z niepłodnością nawet samego statusu pacjenta, a samym procedurom in vitro miana terapii. Jawna sprzeczność tych prób zmierzających do ograniczenia dostępności tej formy leczenia dla większości obywateli poprzez radykalną podwyżkę cen związaną z 23-procentową stawką VAT z przywołanymi tu na wstępie deklaracjami pani minister, pozwala mi zwrócić się do pani z następującymi pytaniami:

1. Czy zamierza pani minister w ramach kierowanego przez panią resortu włączyć się w tę tematykę

i podjąć działania zmierzające do większego uwzględnienia stanowiska medycznego w rozpatrywaniu terapeutycznego charakteru zabiegów zapłodnienia pozaustrojowego i tym samym pozostawić rozstrzygnięcia o tym, z prawdopodobną niekorzyścią pacjentów placówek leczenia niepłodności w Polsce, w rękach fiskusa?

2. Czy wyborcy zainteresowani tym tematem mogą liczyć na odważne i jednoznaczne stanowisko resortu zdrowia w kwestiach związanych z leczeniem niepłodności w Polsce?

Z poważaniem

Posel Henryk Milcarz

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20328)

do ministra finansów

**w sprawie doprecyzowania zapisów
znowelizowanej ustawy o podatku
od towarów i usług w zakresie katalogu
usług medycznych, które od 1 stycznia 2011 r.
mogą nie być w dalszym ciągu zwolnione
z podatku, a co za tym idzie, zostanie na nie
nałożona 23-procentowa stawka podatku VAT**

Szanowny Panie Ministrze! Jednym ze skutków zmiany zapisów ustawowych o podatku VAT jest modyfikacja zakresu usług medycznych, które od 1 stycznia 2011 r. są z płacenia podatku VAT zwolnione. I tak: najwyższą stawką podatkową obciążone są obecnie m.in. takie usługi, jak opieka paliatywna, część rehabilitacji, operacje plastyczne czy zabiegi zapłodnienia pozaustrojowego (in vitro). Wynika to z faktu, iż nowa ustawowa definicja w sposób opisowy określa podmiot oraz przedmiot zwolnienia z VAT, likwidując dotychczas istniejące odwołanie do klasyfikacji statystycznej. Zakres przedmiotowy obejmuje teraz usługi w zakresie opieki medycznej służące profilaktyce, zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu i poprawie zdrowia. Co do zasady więc zwolnieniem objęta została wyłącznie profilaktyka zdrowotna i terapia.

Jeśli czytać literalnie same przepisy, to cena wszystkich zabiegów, dla których nie zostanie potwierdzone, że ich bezpośrednim celem jest poprawa zdrowia, radykalnie wzrasta. Jak jednak fiskus zamierza weryfikować prawidłowość zastosowanej stawki VAT, tego już przepisy, nawet pomiędzy przysłowiowymi wierszami, nie precyzują.

Paradoks tej sprawy jest następujący: do 2011 r. zwolnienie od VAT usług świadczonych przez lekarzy, przychodnie oraz szpitale zajmujące się leczeniem niepłodności, w tym wykonywanie zabiegów zapłod-

nienia pozaustrojowego (in vitro), wydawało się bezdyskusyjne. W konsekwencji nowelizacji ustawy o VAT przestało to jednak być tak oczywiste i dla wszystkich.

Czy zatem nie jest tak, że za taką, a nie inną wykładnię nowych przepisów zapłacić mają pacjenci? Bo to, że nowe przepisy podatkowe takowej wykładni wymagają, nie ulega wątpliwości.

Pozostawmy jednak mocno niekonkretny charakter opisowy definicji, dający pole do popisu dla różnorodnych interpretacji i dywagacji, dotyczących ludzkiego zdrowia i życia, na które lekiem ma być nieśmiało wtrącana opcja indywidualnego rozpatrywania poszczególnych przypadków. Pozostawmy przez chwilę na boku drugą co do ważności przyczynę prawdopodobnego przypisania – od tego roku – procedurom in vitro (ale także i innym formom opieki medycznej) 23-procentowej stawki VAT.

Rzecz jest daleko poważniejsza i wymaga odwagi i wiary we własną wszechwiedzę, jakiej ja, niebędąc członkiem środowiska medycznego, nigdy nie ośmieliłbym się sobie przypisać: najwyraźniej wątpliwości fiskusa dotyczą spełnienia przez terapię niepłodności warunku wpisywania się w ten tak nieprecyzyjnie ujęty zakres przedmiotowy usług medycznych objętych zwolnieniem z podatku VAT. Z góry nie zdroszczę osobom, które miałyby decyzje tak obciążone odpowiedzialnością za drugiego człowieka podejmować. Wiemy też z praktyki, że często o przyznaniu refundacji na leczenie, nawet ratujące życie ludzkie, decydowały całe komisje nielekarzy.

I tu dochodzimy do najdziwniejszego wymiaru tej sprawy: objęcie od 1 stycznia 2011 r. procedur zapłodnienia pozaustrojowego 23-procentowym podatkiem VAT to efekt podważania jego terapeutycznego charakteru. A decydować o tym, czy leczenie niepłodności jest zabiegiem służącym zdrowiu czy nie, chce fiskus. W związku zaś z faktem, że stan niepewności, jaki w tej kwestii panuje od początku 2011 r. wśród osób, które zgodnie ze swoimi przekonaniem upatrują sensu swego życia w dawaniu życia innym, i niezależnie od tego, czy ktoś podziela te poglądy czy nie, są również wyborcami parlamentarzystów takich jak ja, chciałbym zwrócić się do pana ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy zamierza pan minister w ramach kierowanego przez pana resortu podjąć działania zmierzające do doprecyzowania zapisów znowelizowanej ustawy o podatku VAT w miejscu, gdzie poprzez opisową i niejasną definicję zakresu usług medycznych podlegających opodatkowaniu 23-procentową stawką VAT, doprowadzają one do konieczności podejmowania, być może błędnych z punktu widzenia przepisów podatkowych, decyzji o podwyższeniu cen usług medycznych dla pacjentów szukających w tych placówkach pomocy w walce z niepłodnością?

2. Czy i w jakim terminie można spodziewać się jednoznacznej interpretacji konieczności naliczania na podstawie nowych przepisów podatkowych 23-procentowego podatku VAT dla zabiegów zapłodnie-

nia pozaustrojowego in vitro, wraz z przekonującą argumentacją dla takiej, a nie innej wykładni?

Z poważaniem

Posel Henryk Milcarz

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20329)

do ministra finansów

w sprawie podatku od zysków kapitałowych i podatku od zysku z oszczędności

Podatek od zysków kapitałowych, potocznie nazywany podatkiem Belki, od samego początku budził wiele kontrowersji. Jego celem miało być zapewnienie większych wpływów budżetowych, a tym samym zmniejszenie deficytu budżetowego. Jednakże, jak wykazała praktyka, chociażby przez wybranie odpowiedniej lokaty bankowej można uniknąć płacenia tego podatku w sposób legalny i zgodny z ustawą. Wystarczy założyć rachunek bankowy z kapitalizacją dzienną. Zgodnie z Ordynacją podatkową podstawa opodatkowania oraz sam podatek są zaokrąglane do pełnych złotych. Jeśli kwota zgromadzona w okresie kapitalizacji jest mniejsza od 2,5 zł, to w wyniku zaokrąglenia podatek nie wystąpi.

Należy zauważyć, że podatek ten płacą głównie średnio zamożne osoby, a nie najbogatsze, dla których dostępne są inne sposoby inwestowania. Ponadto jest podatkiem droгим w poborze, który zmusza firmy będące jego płatnikami do utrzymywania systemów wspomagających jego obliczanie i raportowanie, wpływa negatywnie na przyszłą sytuację emerytalną polskiego społeczeństwa, dławiąc i tak niebezpiecznie niski poziom naszego oszczędzania emerytalnego, co w konsekwencji może doprowadzić do kryzysu systemu ubezpieczeń emerytalnych, w tym nawet niepokojów społecznych, oraz działa przeciwko bogaceniu się polskiego społeczeństwa, zabierając 19% dochodów z inwestycji kapitałowych lub z opodatkowania zaoszczędzonych środków. Opodatkowaniu podlegają pasywne dochody, które w większości przypadków były już raz opodatkowane w momencie ich uzyskania; występuje więc tutaj podwójne opodatkowanie uzasadnione wyłącznie nadmiernym fiskalizmem państwa.

W ramach idei obniżania i upraszczania podatków wielokrotnie obiecywano jego zniesienie, jednak, jak do tej pory, bez rezultatu. Na początku 2009 r. debata o podatku Belki powróciła, rząd postanowił jednak, że nie będzie wprowadzał jakichkolwiek zmian aż do zakończenia spowolnienia gospodarczego. Niezbędne było wówczas posiadanie każdego możliwego zabezpieczenia dochodów budżetowych i utrzymanie

w ryzach deficytu budżetowego. Kolejne odłożenie decyzji w czasie, aż do momentu ustabilizowania się sytuacji gospodarczej, poparli ekonomiści.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Jakie jest obecne stanowisko Ministerstwa Finansów w sprawie zniesienia podatku od zysków kapitałowych?

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 8 grudnia 2010 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20330)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie zwiększenia dotacji Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w woj. warmińsko-mazurskim

W 2010 r. na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu na Warmii i Mazurach przeznaczono ponad 292 mln zł. Dzięki temu bezrobocie spadło do 19% w województwie, 18,7% w powiecie olsztyńskim i 6,6% w samym Olsztynie. Tymczasem struktura wydatków Funduszu Pracy na 2011 r. przewiduje zmniejszenie dotacji o ponad 70%. Oznacza to konieczność ograniczenia najbardziej skutecznych form przeciwdziałania bezrobociu, takich jak stypendia stażowe i dotacje na działalność gospodarczą. Odbija się to negatywnie zwłaszcza na sytuacji młodych ludzi, którzy do tej pory korzystali z pomocy w uzyskaniu stażu absolwenckiego czy założeniu własnej firmy. Szacuje się, że ok. 60% stażystów zostaje zatrudnionych, a ok. 80% podmiotów utworzonych dzięki dotacjom na własną działalność gospodarczą utrzymuje się na rynku. Obecnie, pozbawieni takich możliwości, młodzi ludzie z Warmii i Mazur prawdopodobnie skorzystają z otwarcia rynków pracy w Niemczech i Austrii, co będzie miało negatywne skutki dla naszej gospodarki.

Należy także wziąć pod uwagę, że planowane zmiany pociągną za sobą zwiększenie obszarów wykluczenia społecznego i rozwój szarej strefy, a co za tym idzie, wzrost wydatków na inne obszary aktywności samorządu, zwłaszcza pomoc społeczną. Jednostki samorządu terytorialnego zostaną zmuszone do przesunięcia własnych środków budżetowych na pomoc i opiekę socjalną dla obywateli. Spowoduje to spowolnienie programów inwestycyjnych rozwijających infrastrukturę gmin i przysparzających gminom nowych miejsc pracy, a w konsekwencji – spowolnienie rozwoju samorządów lokalnych. Oszczędność budżetowa jest więc w tym wypadku pozorna.

Dotychczasowe środki Funduszu Pracy stanowiły realną pomoc w walce z bezrobociem. Pozwalały na aktywizowanie bezrobotnych, przekwalifikowanie

osób zwalnianych z pracy i zagrożonych zwolnieniami grupowymi. Jako reprezentantka ziemi warmińsko-mazurskiej apeluję, aby dokonać rozdziału dotacji z Funduszu Pracy według potrzeb, a tym samym zwiększyć wydatki na województwo warmińsko-mazurskie jako region o najwyższej stopie bezrobocia w Polsce.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania:

1. Dlaczego województwo najbardziej zagrożone bezrobociem zostało pozbawione dotacji na równi z pozostałymi województwami?

2. Czy województwo warmińsko-mazurskie, jako region o najwyższej stopie bezrobocia, może liczyć na zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu?

3. Jak Pani Minister zamierza zrealizować obniżenie stopy bezrobocia, które zakłada ustawa budżetowa na 2011 r., przy tak drastycznym zmniejszeniu środków na aktywną i skuteczną walkę z bezrobociem?

Poseł Iwona Arent

Olsztyn, dnia 19 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20331)

do ministra infrastruktury

w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 20 grudnia 2010 r. Sejmik Województwa Małopolskiego uchwalił apel nr 1/10 w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Treść apelu z pewnością jest Panu Ministrowi znana, jednakże dla przypomnienia wymienię poniżej wykaz inwestycji drogowych, których program nie przewiduje lub odsuwa w czasie rozpoczęcie ich realizacji. Są to:

- budowa drogi ekspresowej S7 po stronie wschodniej Krakowa oraz na odcinkach: granica woj. świętokrzyskiego – Kraków i Lubień – Rabka,
- budowa północnej obwodnicy Krakowa,
- budowa obwodnic: Zatora, Skawiny, Zabierzowa,
- budowa Beskidzkiej Drogi Integracyjnej,
- przebudowa drogi krajowej nr 73 w celu połączenia autostrady A4 z drogą krajową nr 4,
- przebudowa drogi krajowej nr 73 na odcinku Szczucin – Tarnów,
- przebudowa drogi krajowej nr 75 na odcinku Niepołomice – Targowisko,
- budowa mostu w Piwnicznej na drodze krajowej nr 87,
- modernizacja trasy krajowej 75 łączącej autostradę A4 z Nowym Sączem i Muszyną oraz budowa nowej drogi ekspresowej łączącej Nowy Sącz z Brzeskiem.

Do tego wykazu należy dodać budowę drogi ekspresowej S1 z węzła Suchy Potok (Bielsko-Biała) do węzła Kosztowy (Mysłowice) na autostradzie A4.

Ponieważ podobnie jak radni Sejmiku Województwa Małopolskiego uważam, że wymienione inwestycje są ważne i niezbędne do rozwoju Małopolski, przeto proszę o odpowiedź na pytanie: W jaki sposób i kiedy będzie realizowana każda z wymienionych inwestycji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 12 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20332)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S3
na odcinku z Legnicy do Lubawki**

Szanowny Panie Ministrze! Składam na Pana ręce interpelację w sprawie budowy drogi S3 z Legnicy do Lubawki. „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” zakładał realizację budowy odcinka drogi ekspresowej S3 w latach 2009–2011. Z przedstawionego do konsultacji projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” wynika, że realizacja budowy drogi S3 na tym odcinku, która była już wielokrotnie odkładana, przewidywana jest dopiero po roku 2013.

Inwestycja ta powinna być priorytetem z uwagi na to, że droga ekspresowa S3 stanowiła będzie poprawę powiązań transportowych o przebiegu północ – południe Polski. Poprawi także przepustowość oraz bezpieczeństwo komunikacyjne w tym regionie, szczególnie podczas trwania Euro 2012, podczas którego znacząco zwiększy się ruch na polskich drogach, szczególnie w regionach przygranicznych. Odłożenie w czasie tak dużej inwestycji oznacza także straty finansowe dla przygotowujących się do niej samorządów i firm prywatnych. Wpływnie także niekorzystnie na lokalny rynek pracy i funkcjonowanie Specjalnej Strefy Ekonomicznej Małej Przedsiębiorczości w Kamiennej Górze. Warto przypomnieć, że region, przez który ma przebiegać wspomniana trasa, dotknięty jest bezrobociem przekraczającym znacznie średnią krajową, sięgającym 20%.

Niezrozumiałe jest dla mnie zaniechanie planów budowy odcinka drogi S3 z Legnicy do Lubawki, skoro część zadań inwestycyjnych w jej ramach zostało już ukończonych. W grudniu 2010 r. w siedzibie oddziału GDDKiA we Wrocławiu podpisano umowę na opracowanie projektu budowlanego dla południowego odcinka drogi ekspresowej S3. Wykonawca w terminie 11 miesięcy ma wykonać opracowanie doku-

mentacji budowlanej, która zawiera projekty budowlane, projekty wykonawcze oraz dokumentację przetargową. Dokumentacja po dwóch latach traci ważność, więc jeśli inwestycja ma zostać zrealizowana po roku 2013, niezbędne będzie sporządzanie nowej dokumentacji.

Pragnę nadmienić, że projekt budowy południowego odcinka drogi S3 posiada także decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, która została wydana w grudniu 2009 r.

W związku z przedstawionymi faktami proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie były przyczyny decyzji Ministerstwa Infrastruktury o przełożeniu terminu budowy tak ważnej drogi ekspresowej?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury wykonało całościową analizę skutków finansowych, gospodarczych i społecznych przełożenia terminu realizacji wymienionej trasy?

Wnoszę o przywrócenie poprzedniego terminu realizacji budowy odcinka trasy S3 Legnica – Lubawka zatwierdzonego w październiku 2007 r. w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Z poważaniem

Poseł Marzena Machałek

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20333)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sprzedaży Przedsiębiorstwa
Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z odpowiedzią na interpelację w sprawie sprzedaży Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju udzieloną w dniu 17 sierpnia 2010 r. przez Ministra Skarbu Państwa pana Aleksandra Grada pragnę ustosunkować się do zawartych w niej twierdzeń, wnosząc o ponowne przeanalizowanie sprawy przez Pana Ministra.

Na wstępie uwagi wymaga, że Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej SA świadczy usługi w zakresie zaopatrzenia w ciepło, które to zadanie zostało przez ustawę o samorządzie gminnym uznane za zadanie własne gminy. Działalność swą wykonuje w warunkach monopolu naturalnego. Logicznym wydaje się zatem, że lokalne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej – tak jak znakomita większość innych przedsiębiorstw energetyki ciepłej – powinno zostać skomunalizowane i przekazane zainteresowanym gminom. Wszystkie warunki do komunalizacji spółki zostały spełnione i przeszkód prawnych do zakończenia tego procesu nie ma.

Postępowanie prowadzone przez Pana Ministra Skarbu Państwa zmierzało zaś w zupełnie innym kierunku. Wpierw Pan Minister próbował skłonić zainteresowane gminy do wyrażenia zgody na koncepcję połączenia Spółki Energetycznej Jastrzębie SA i Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA, która to koncepcja nie mogła być przez wszystkie gminy zaakceptowana, albowiem Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju działa na obszarze gmin: Pawłowice, Rydułtowy, Kuźnia Raciborska, Pszów, Żory, Wodzisław Śląski, Czerwionka-Leszczyny, Knurów, Racibórz i Jastrzębie-Zdrój, a połączenie miało dotyczyć tylko obszaru Jastrzębia-Zdroju i to spółki zależnej i gospodarczo i kapitałowo od Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA. Mimo to gminy nie wypowiedziały się przeciw tej koncepcji, lecz wskazały, że koncepcja ta może być rozpatrywana po komunalizacji spółki.

Jak wskazują zainteresowane gminy, w trakcie spotkania odbytego w Ministerstwie Skarbu Państwa w dniu 31 marca 2010 r. z udziałem przedstawicieli ministerstwa przemysłu, SEJ SA, PEC SA oraz gmin uzgodniono, że zespół ekspertów przedstawi opracowanie co do potrzeby i sposobu połączenia PEC SA i SEJ SA. Już choćby z treści tego uzgodnienia wynika, że nie było spójnej i popieranej przez Ministra Skarbu Państwa propozycji fuzji spółek. Mimo tych uzgodnień Minister Skarbu Państwa podjął decyzję o prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA i wyraźnie wskazał motywy takiej decyzji, a to: „istnienie możliwości pozyskania inwestora strategicznego dla spółki utworzonej w wyniku komercjalizacji, tj. Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA z siedzibą w Jastrzębiu-Zdroju”. W istocie więc motywem takiej decyzji jest pokusa przejęcia przychodów z prywatyzacji przez Ministra Skarbu Państwa. Pan Minister nie wziął jednak pod uwagę dobra obywateli, społeczności lokalnej, której potrzeby zaspokajają lokalne Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej.

W ocenie zaś zainteresowanych gmin, skoro zarówno administracja rządowa, łącznie z Panem Ministrem, jak i administracja samorządowa należą do sektora finansów publicznych, to zobowiązani są czynić wszystko, by obywatele mieli poczucie podmiotowości, a potrzeby społeczności lokalnej były w rozsądny sposób zaspokojone.

W związku z powyższym zainteresowane gminy zgłaszają stanowczy protest i wnoszą o zmianę tej zaskakującej i niekorzystnej dla gmin decyzji.

W tym stanie rzeczy proszę Pana Ministra o ponowne przeanalizowanie przedstawionej sprawy i zajęcie stanowiska.

1. Czy w związku z tym, iż zaopatrzenie w energię ciepłą jest ustawowym zadaniem gminy, nie powinna ona mieć wpływu na dobór operatora? W jaki sposób gmina ma realizować swój obowiązek, skoro przez prywatyzację Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju zostanie pozbawiona operatora?

2. Czy po analizie sytuacji społecznej i gospodarczej w Jastrzębiu-Zdroju oraz dodatkowych argumentów przedstawionych w niniejszej interpelacji Pan Minister może rozważyć odstąpienie od decyzji prywatyzacji Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej SA w Jastrzębiu-Zdroju?

Z poważaniem

Poseł Jacek Falfus

Bielsko-Biała, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20334)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie uzyskania informacji
o działaniach rządu wobec Federacji
Rosyjskiej w okresie od kwietnia 2010 r.
do dnia otrzymania projektu raportu
Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego
(MAK), w świetle wykazu braków
dokumentów, danych i informacji zawartych
w „Uwagach...” Rzeczypospolitej Polskiej
przekazanych 19 grudnia 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! Zwracam się z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi w sprawie uzyskania informacji o działaniach rządu RP wobec Federacji Rosyjskiej w okresie od kwietnia 2010 r. do dnia uzyskania projektu raportu Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK), w świetle wykazu braków dokumentów, danych i informacji zawartych w „Uwagach...” Rzeczypospolitej Polskiej przekazanych 19 grudnia 2010 r.

Zakres braków opisanych w „Uwagach...” przesłanych przez Rzeczpospolitą Polską w sposób oczywisty ukazuje niezgodność z obowiązkowymi i prawnymi wymogami konwencji chicagowskiej (w tym z jej załącznikiem 13) raportu opublikowanego przez MAK.

W ramach odrębnie prowadzonego przez Naczelną Prokuraturę Wojskową śledztwa, w tym także przez właściwą prokuraturę na terenie Federacji Rosyjskiej, nieudostępnienie tego zakresu dokumentów, danych i informacji powinno stanowić przesłankę do wszczęcia co najmniej postępowania wyjaśniającego. W każdym państwie, w którym funkcjonują cywilne bądź wojskowe komisje badające wypadki lotnicze (w krajach, które ratyfikowały konwencję chicagowską), nieudostępnienie pełnych danych dotyczących wyjaśnienia przyczyn katastrofy lotniczej przez właściwy podmiot byłoby przedmiotem odrębnego śledztwa.

Z informacji dotychczas przekazanych w 2010 r. w Sejmie przez akredytowanego przedstawiciela Rzeczypospolitej Polskiej, a także z wykazu „braków” zawartych w „Uwagach...” Rzeczypospolitej Polskiej wynika, iż od dnia 19 kwietnia 2010 r. strona rosyj-

ska naruszała wielokrotnie obligatoryjne wymogi dotyczące procesu badania katastrofy lotniczej w Smoleńsku zawarte w konwencji chicagowskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ile raportów (informacji) wskazujących na naruszenie konwencji chicagowskiej adresowanych do Pana Premiera bądź do innych przedstawicieli rządu, w szczególności ministra Jerzego Millera, skierował akredytowany przedstawiciel Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od kwietnia do dnia otrzymania przez Rzeczpospolitą Polską projektu raportu MAK-u? Jakże Pan Premier podjął osobiście działania, aby wyegzekwować interes Rzeczypospolitej Polskiej?

2. Czy sprawa wielokrotnego naruszenia konwencji chicagowskiej przez rosyjski MAK stawała w porządku obrad Rady Ministrów między kwietniem a dniem otrzymania projektu raportu? Jeśli tak, to proszę o udzielenie informacji w tej sprawie ze wskazaniem posiedzeń Rady Ministrów, na których te zagadnienia były omawiane.

3. Czy ambasador Federacji Rosyjskiej był kiedykolwiek poproszony przez Pana Premiera bądź ministra spraw zagranicznych o wyjaśnienia w materii dotyczącej wielokrotnego naruszenia konwencji chicagowskiej przez MAK w czasie przygotowywania projektu raportu? Jeśli tak, to proszę o udzielenie informacji, czy w tej materii zostały złożone na ręce ambasadora Federacji Rosyjskiej w Polsce noty dyplomatyczne między kwietniem 2010 r. a dniem otrzymania projektu raportu.

4. W związku z dokonaniem przez rząd wyborem drogi prawnej (cywilnej) dotyczącej procedury wyjaśnienia przyczyn katastrofy z dnia 10 kwietnia 2010 r. opartym na konwencji chicagowskiej, zwracam się z pytaniem: Jakie działania związane z międzynarodowym wymogiem otrzymania zgodnego z prawem projektu raportu podejmował minister infrastruktury nadzorujący dział lotnictwo oraz m.in. takie instytucje, jak: Urząd Lotnictwa Cywilnego, Państwowa Komisja Badania Wypadków Lotniczych, a także posiadający swojego przedstawiciela w randze radcy-ministra pracującego w ambasadzie Rzeczypospolitej Polskiej w Moskwie?

Z poważaniem

Poseł Jerzy Polaczek

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20335)

do ministra zdrowia

w sprawie podatku VAT od prywatnych ośrodków świadczących usługi z zakresu rehabilitacji dla dzieci niepełnosprawnych ruchowo

Zwracam się z interpelacją do Pani Minister w sprawie podatku VAT od prywatnych ośrodków rehabilitacji dla dzieci niepełnosprawnych ruchowo.

W związku z wprowadzeniem nowej stawki podatku VAT – 23% pojawiły się problemy z interpretacją, czy jako spółki handlowe świadcząca usługi medyczne ośrodki te podlegają opodatkowaniu VAT 23%? Nie ma jasnej i konkretnej odpowiedzi w tej kwestii. Polityka obecnego rządu nie zabezpiecza w pełni opieki rehabilitacyjnej. Długie terminy oczekiwania i ograniczona dostępność korzystania z ćwiczeń rehabilitacyjnych niejednokrotnie przekreślają szanse dziecka na osiągnięcie poprawy stanu zdrowia. Rodzice, by korzystać z naszych prywatnych placówek, pozyskują samodzielnie środki pieniężne z różnego rodzaju darowizn od osób fizycznych i prawnych, by zapewnić swym dzieciom systematyczną rehabilitację.

Zwracam się w interpelacji z następującymi pytaniami do Pani Minister: Czy spółki handlowe świadczące usługi z zakresu rehabilitacji medycznej mają wystawiać fakturę VAT ze stawką 23% fundacjom, w których podopieczni mają subkonta? Czy taka forma nie jest pobieraniem podatku od darowizn?

Z poważaniem

Poseł Daniela Chrapkiewicz

Starogard Gdański, dnia 17 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20336)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie podwyżki stawki podatku VAT na ubranka dla niemowląt i obuwiu dla dzieci

Projekt nowelizacji ustawy o podatku od towarów i usług przewiduje wzrost stawki podatku VAT na ubranka dla niemowląt i obuwiu dla dzieci z 8% do 23%. Decyzja o podwyżce to skutek wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TS UE) w sprawie Komisja Europejska przeciwko Polsce (C-49/09) z 28 października 2010 r., który uznał, że stosując obniżoną stawkę VAT w stosunku do dostaw, importu i wewnątrzwspólnotowego nabycia odzieży i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwia

dziecięcego, Polska naruszyła przepis art. 98 dyrektywy 2006/112/WE w związku z jej załącznikiem III. Właściwa dla nich powinna być stawka podstawowa, która w Polsce należy do najwyższych w Europie. W większości krajów europejskich opodatkowanie artykułów dziecięcych jest bardzo niskie. Uzdrawianie sytuacji finansowej państwa nie powinno polegać na oszczędzaniu na polityce rodzinnej.

Przedstawiony stan faktyczny nijak ma się do kreowanej przez rząd polityki prorodzinnej. Takie regulacje, jak łatwo się domyśleć, będą prowadzić do zmniejszenia liczby urodzeń w naszym kraju, gdyż młodzi ludzie w obawie przed bardzo wysokimi kosztami związanymi z zapewnieniem dziecku podstawowych artykułów rzadziej będą decydować się na posiadanie dziecka. Warto dodać, iż już na kilka miesięcy przed planowaną podwyższą stawki VAT koszt zakupu artykułów dziecięcych jest niebagatelny i stanowi poważną przeszkodę dla młodych rodziców, co w konsekwencji jest jednym z głównych powodów niskiego przyrostu naturalnego w naszym kraju.

Pytanie: Jakie działania ma zamiar podjąć rząd, aby uchronić obywateli przed drastycznymi podwyżkami cen artykułów dla dzieci i niemowląt?

Pozostaję z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 24 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20337)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zapewnienia przez rząd
środków finansowych na realizację
Beskidzkiej Drogi Integracyjnej**

Na początku grudnia 2010 r. Ministerstwo Infrastruktury opublikowało „Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierający wykaz najważniejszych inwestycji, jakie będą realizowane na drogach krajowych w najbliższych latach. Rządowy program pomija jednak w wykazie przedsięwzięć budowę drogi krajowej nr 52 Bielsko-Biała – Głogoców, zwanej Beskidzką Drogą Integracyjną. Każda duża inwestycja drogowa w Polsce, która ma być realizowana z budżetu państwa, Krajowego Funduszu Drogowego lub funduszy unijnych, musi być uwzględniona w tym programie. Tymczasem wbrew szumnym zapowiedziom przedsięwzięcie to nie figuruje w planach rządowych inwestycji.

Budowa przedmiotowej drogi jest przedsięwzięciem, z którym są związane olbrzymie oczekiwania dotyczące usprawnienia komunikacji i rozwoju regionu. Interes lokalny, a także kierunek przyjętej polityki transportowej wskazują na konieczność jej jak

najszybszego powstania. Brak właściwych rozwiązań komunikacyjnych powoduje występowanie znacznej liczby wypadków i kolizji, łącznie z wypadkami śmiertelnymi. Pomimo występujących w tym regionie dobrych terenów inwestycyjnych trudności komunikacyjne są główną przyczyną ograniczającą szansę napływu inwestorów zewnętrznych i tym samym rozwój społeczno-gospodarczy regionu. Inwestycja ta jest również jednym z punktów zawartych w strategii rozwoju regionalnego województwa małopolskiego.

W świetle ostatnich wydarzeń wśród mieszkańców narastają obawy i wątpliwości, że do 2015 r. nie tylko nie dojdzie do rozpoczęcia budowy BDI przez nasz region, ale jak na razie nie ma żadnych gwarancji, że również w następnych latach budowa tej trasy zakończy się szczęśliwym finałem. Pomimo iż przedstawiciele GDDKiA i projektanci zapewniają, że prace projektowe ciągle trwają, a niedawne konsultacje społeczne dla wyboru wariantów BDI zaprezentowane przez GDDKiA mieszkańcom wielu gmin były potrzebne, nie wiadomo jeszcze, jak długo potrwać będą procedury. Zawszęd pojawiają się głosy, że wybudowanie BDI w 2015 r. jest nierealne. To zła wiadomość dla zatłoczonych miast wzdłuż całej drogi krajowej nr 52, które nieustannie muszą zmagać się z utrudnieniami w komunikacji.

Pytania:

1. Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby przyspieszyć realizację Beskidzkiej Drogi Integracyjnej i poczynić niezbędne ustalenia co do wariantu przebiegu trasy?

2. Jaki termin zakończenia budowy BDI w ocenie rządu jest realny?

3. Czy w najbliższym czasie rząd ma zamiar zaangażować w realizację tego przedsięwzięcia środki finansowe?

Pozostaję z wyrazami szacunku

Poseł Marek Polak

Andrychów, dnia 24 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20338)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie interpretacji przepisów
dotyczących przekształcenia własnościowego
prawa do lokalu spółdzielczego w prawo
odrębnej własności**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z art. 17.14 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych członkowie spółdzielni mają prawo do przekształcenia własnościowego prawa do lokalu spółdzielczego w prawo odrębnej własności. Przywołany artykuł określa również w ust. 1 pkt 1 i 2 obowiązek zawarcia przez spół-

dzielnię mieszkaniową umowy przeniesienia własności lokalu po spełnieniu przez wnioskodawcę ściśle określonych warunków. Art.17 ust. 2 wymienia także wszystkie koszty, które ponosi wnioskodawca.

Utrudnianie przez zarząd spółdzielni skorzystania z prawa do przeniesienia własności lokalu skutkuje przewidzianą w art. 27.2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych odpowiedzialnością karną.

W związku z tym chciałbym zapytać Pana Ministra, czy spółdzielnia ma prawo uzależniać przeniesienie własności lokalu od innych niż określone w ustawie warunków, a konkretnie w art. 17.14?

Czy władze spółdzielni mogą, np. powołując się na uchwały własnej rady nadzorczej, uzależniać przeniesienie prawa własności od dostarczenia przez wnioskodawcę dokumentacji projektowej lokalu? Czy w oparciu o uchwały rady nadzorczej zarząd spółdzielni może np. żądać pokrycia przez wnioskodawcę kosztów sporządzenia takiej dokumentacji do celów związanych z przeniesieniem własności lokalu?

Proszę również uprzejmie o odpowiedź, czy domaganie się przez władze jakiegokolwiek spółdzielni mieszkaniowej spełnienia pozaustawowych warunków i uzależnianie od tego przeniesienia własności lokalu wyczerpuje znamiona art.27.2 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych.

Z poważaniem

Posel Wiesław Andrzej Szczepański

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20339)

do ministra infrastruktury

w sprawie harmonogramu prac związanych z modernizacją linii kolejowej E75 Białystok – Warszawa

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 16 grudnia 2010 r. podczas 80. posiedzenia Sejmu zwróciłem się do Pana Ministra z pytaniem w sprawie przyspieszenia modernizacji linii kolejowej nr E75 Białystok – Warszawa. Modernizacja tego odcinka dla mieszkańców woj. podlaskiego jest kluczowa, ponieważ stanowi część korytarza wchodzącego w skład sieci TEN-T (ogólnoeuropejska sieć transportowa), która łączy Polskę z Litwą, Łotwą, Estonią i Finlandią.

W imieniu Pana Ministra, podsekretarz stanu Juliusz Engelhardt potwierdził, iż jednym z najważniejszych projektów do realizacji jest projekt o numerze 7121 „Modernizacja linii kolejowej E75 Rail Baltica, Warszawa – Białystok – granica z Litwą”. Zgodnie z wyjaśnieniami pana ministra w latach 2011–2014 będzie realizowany projekt modernizacji linii kolejowej Warszawa – Sadowne. Dokumentacja jest przygotowy-

wana i posiada pełne zabezpieczenie środków finansowych na kwotę 2375 mln zł. Dlatego też wcześniej wyznaczony harmonogram prac nad wyżej wymienionym przedsięwzięciem powinien być zachowany.

W związku z trwającą dyskusją odnośnie do inwestycji drogowych i kolejowych w woj. podlaskim, działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 9 maja 1996 r. o wykonywaniu mandatu posła i senatora (Dz. U. Nr 74, poz. 350, z późn. zm.), proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Czy harmonogram prac związanych z modernizacją linii kolejowej E75 Białystok – Warszawa, podany przez pana ministra Juliusza Engelhardta, jest nadal aktualny i czy posiada pełne zabezpieczenie finansowe?

Z poważaniem

Posel Józef Piotr Klim

Białystok, dnia 24 stycznia 2011 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 20340)

do ministra zdrowia

w sprawie zmiany organizacji systemu opieki zdrowotnej w zakresie świadczeń realizowanych przez pogotowia ratunkowe

Szanowna Pani Minister! Zmiana organizacji systemu opieki zdrowotnej w Polsce po roku 1998 pociągnęła za sobą przekształcenia w zakresie funkcjonowania dotychczasowych państwowych zakładów opieki zdrowotnej oraz możliwość tworzenia nowych niepublicznych podmiotów.

Nowa koncepcja funkcjonowania systemu opieki zdrowotnej dotyczyła również świadczeń z zakresu pogotowia ratunkowego, w późniejszym czasie zmienionego w Państwowe Ratownictwo Medyczne. W tym czasie zostały przekształcane i ewentualnie łączone lub prywatyzowane kolumny transportu sanitarnego. Ulegały również przekształceniom w niepubliczne zakłady dotychczasowe pogotowia ratunkowe należące do różnych branż przemysłowych, np. górnicze, kolejowe, hutnicze itp.

Od tego momentu świadczenia w zakresie pogotowia ratunkowego były kontraktowane przez ówczesne kasy chorych, a następnie przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Podstawą zawarcia umów były wojewódzkie plany medycznych działań ratunkowych. Wpływ na rozmieszczenie zespołów pogotowia i ich ilość mieli starostowie.

Od 2006 r., tj. od chwili wejścia w życie ustawy o Państwowym Ratownictwie Medycznym, kompetencje do tworzenia wojewódzkich planów medycznych działań ratunkowych zostały przyznane wojewo-

W tym czasie dysponentki jednostek, tj. wojewódzkie stacje pogotowia ratunkowego, zawiązały stowarzyszenie pod nazwą Związek Pracodawców Ratownictwa Medycznego Samodzielnych Publicznych Zakładów Opieki Zdrowotnej, które swoimi działaniami lobbingsowymi doprowadziły po części do zmian koncepcji funkcjonowania systemu ratownictwa medycznego. Uzgodnienia prowadzone przez to środowisko w Ministerstwie Zdrowia spowodowały daleko idące zmiany w planowaniu systemu i niestety powrót do łączenia podmiotów, monopolizacji systemu i wprowadzenia rozwiązań centralnej służby zdrowia. Taki sposób prowadzenia polityki zdrowotnej w obszarze, jakim jest ratownictwo medyczne – czyli bardzo ważnym i wrażliwym społecznie rodzajem świadczeń medycznych – zagraża bezpieczeństwu zdrowotnemu obywateli i bezpieczeństwu funkcjonowania służb bezpośredniego reagowania w państwie.

Ponieważ ratownictwo medyczne nie jest służbą publiczną, a jedynie świadczeniem zdrowotnym finansowanym ze środków publicznych, kontraktowanym w oparciu o zamówienie publiczne, w sposób szczególny wydaje się, że łączenie podmiotów w duże organizacje jest rozwiązaniem niedobrym. Duże organizacje w tym zakresie (co pokazują wyniki przeprowadzonych kontroli u świadczeniodawców) są mniej wydolne, wykazują więcej nieprawidłowości, a w przyszłości łatwiej będą mogły stawiać żądania płacowe, socjalne itp.

Z początkiem 2010 r. Ministerstwo Zdrowia oraz wojewodowie informowali dysponentów o koncepcji kontraktowania świadczeń z zakresu ratownictwa medycznego, w oparciu o rejony operacyjne, powiększone do obszaru powiatu. I do takiej formy kontraktowania świadczeniodawcy zaczęli się przygotowywać. Niestety, naciski Związku Pracodawców RM SPZOZ doprowadziły do pilnej zmiany tej koncepcji realizowanej przez konwent wojewodów i postanowiono kontraktować te świadczenia w oparciu o rejony operacyjne, ale powiększone do rozmiarów kilku powiatów. Działanie to odbierane jest jako świadome wprowadzenie w błąd świadczeniodawców, i należy się liczyć z możliwością występowania tych podmiotów z roszczeniami.

Żaden z dotychczasowych świadczeniodawców – z wyjątkiem lobbujących podmiotów – nie jest w stanie samodzielnie złożyć oferty. Dzisiaj zmusza się i proponuje pozostałej części świadczeniodawców podpisywanie umów podwykonawstwa. Takie rozwiązanie zdecydowanie narusza zasady uczciwej konkurencji.

Kolejnym mało przemyślanym rozwiązaniem jest planowana likwidacja dyspozytorni u dotychczasowych dysponentów i utworzenie kilku dyspozytorni w województwie obejmujących swoim zasięgiem kilka powiatów (zbieżnie z rejonami operacyjnymi). Już dzisiaj wojewodowie wstrzymali wzrost stawki za dobogotowość zespołów, aby po nowym kontraktowaniu te środki przeznaczyć na tworzenie nowych dyspozy-

torni. Będzie to rodziło skutki w postaci grupowych zwolnień personelu.

Niepokój budzi fakt, że już funkcjonujące tzw. centra powiadamiania ratunkowego, na które zostały wydatkowane środki publiczne dla ich utworzenia, mają zostać pominięte i zlikwidowane, a tworzy się nowe dyspozytornie w miejscach zupełnie do tego nieprzygotowanych i wydaje się kolejne środki publiczne.

Powyższe rozwiązania stanowią zagrożenie dla wszystkich zakładów opieki zdrowotnej, które zostały przekształcone z samodzielnych publicznych w niepubliczne. Nie widać bowiem gwarancji państwa w utrzymaniu świadczeń.

Ponieważ obecny system pozostawia wiele wątpliwości, dobrym rozwiązaniem może okazać się rozważenie modelu, w którym państwo gwarantuje system łączności, organizację tego systemu, sprawuje kontrolę, nadzór i finansowanie, modelu, w którym dyspozytornie byłyby zarządzane przez służby wojewody, wojewoda zatrudnia personel i organizuje funkcjonowanie takiej dyspozytorni. Natomiast wykonywanie zadań, tj. świadczenia medyczne poszczególnych zespołów państwo kontraktuje na zewnątrz u świadczeniodawców, w oparciu o małe rejony operacyjne. Takie połączenie funkcji gwarantuje sprawność systemu, ponieważ każdy z zespołów jest połączony z centrum zarządzania – dyspozytornią, co nie zagraża powstawaniem konfliktów wewnętrznych, przy czym zapewnia wysoki poziom realizacji zadań.

Szanowna Pani Minister, ponieważ wprowadzone przez Ministerstwo Zdrowia rozwiązania rodzą wiele wątpliwości i praktycznych zastrzeżeń, kieruję do Pani następujące pytania:

1. Ponieważ nowo tworzone dyspozytornie mają być własnością jednego z wskazanych świadczeniodawców, na jakiej podstawie dzisiaj dofinansowuje się taki podmiot?

2. Czy – jeśli taki podmiot nie będzie chciał w przyszłości realizować tego świadczenia – środki przeznaczone na dostosowanie dyspozytorni zostaną zwrócone, a jeśli tak, to komu?

3. Czy – jeśli w kolejnych latach do konkursu będzie chciał złożyć ofertę nowy podmiot – i na jakich zasadach przejmie już funkcjonującą dyspozytornię?

4. Dyspozytornie planuje się tworzyć niejednokrotnie w budynkach publicznych, np. w budynku straży pożarnej, samorządu wojewódzkiego czy powiatowego. W jaki sposób nowy świadczeniodawca, który chciałby złożyć ofertę, może korzystać z tej infrastruktury?

5. Czy racjonalne jest wydatkowanie środków publicznych na nowe dyspozytornie w miejscach zupełnie do tego nieprzygotowanych w miejsce już funkcjonujących tzw. centrów powiadamiania ratunkowego?

6. Dlaczego resort zdrowia dopuścił do kontraktowania świadczeń w oparciu o rejony operacyjne, ale powiększone do rozmiarów kilku powiatów?

7. Czy resort rozważy możliwość wprowadzenia modelu, w którym państwo gwarantuje system łączności, organizację tego systemu; systemu, w którym państwo sprawuje kontrolę, nadzór i finansowanie?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20341)

do ministra zdrowia

w sprawie uproszczenia i skrócenia drogi specjalizacyjnej lekarzy i lekarzy dentyków

Szanowna Pani Minister! Staż podyplomowy lekarzy i lekarzy dentyków jest tradycyjnym i bardzo istotnym fragmentem edukacji lekarskiej. Stanowi on element łączący okres kształcenia akademickiego (teoretycznego nabywania wiedzy) z praktycznym rozwojem zawodowym ukierunkowanym na zdobywanie umiejętności w poszczególnych specjalizacjach medycznych.

Staż jest niezbędnym okresem pozwalającym na praktyczne wykorzystanie przyswojonej wiedzy, na codzienny kontakt z chorym i podejmowanie pierwszych decyzji lekarskich, przekładając zdobytą na praktykę kliniczną.

Mając na uwadze istotę stażów podyplomowych lekarzy i lekarzy dentyków, praktyka, a także opinie lekarzy – praktyków wskazują, że droga specjalizacyjna lekarzy i lekarzy dentyków mogłaby zostać nieco uproszczona i skrócona na poczet uprzątnienia zajęć dydaktycznych i zdobywania podstawowych umiejętności w trakcie kształcenia przeddyplomowego.

Szanowna Pani Minister, mając na uwadze opinie specjalistów – praktyków w wyżej podniesionej kwestii, kieruję do Pani następujące pytanie: Czy możliwe jest podjęcie w przyszłości reformy wyższego szkolnictwa medycznego w celu uproszczenia i skrócenia drogi specjalizacyjnej lekarzy i lekarzy dentyków?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 20 grudnia 2010 r.

Interpelacja
(nr 20342)

do ministra gospodarki

w sprawie przyjęcia przez Komisję Europejską nowych warunków przyznawania darmowych uprawnień do emisji dwutlenku węgla przedsiębiorstwom z terenu całej Unii Europejskiej

Szanowny Panie Wicepremierze! W grudniu ubiegłego roku Komisja Europejska przyjęła nowe warunki przyznawania darmowych uprawnień do emisji CO₂ przedsiębiorstwom z terenu całej Unii Europejskiej. Limity emisji CO₂ zostały ustalone na podstawie benchmarków ukazujących emisje 10% najbardziej wydajnych instalacji w Unii Europejskiej w latach 2007–2008. Za podstawę został przyjęta przez Komisję Europejską tzw. benchmark gazowy.

Tymczasem wskaźnik emisyjny z węgla jest wyższy o ok. 70% w porównaniu ze wskaźnikiem emisji CO₂ z gazu. W odniesieniu do naszego kraju, gdzie głównym paliwem energetycznym jest węgiel kamienny i brunatny spowoduje to znaczące ograniczenie przyznanych bezpłatnych uprawnień do emisji dla instalacji produkujących energię właśnie z węgla. Będzie to miało bezpośrednie przełożenie na wzrost cen ciepła, zahamowanie inwestycji w polskim sektorze ciepłowniczym, a nawet może doprowadzić do przeniesienia produkcji do krajów spoza Unii Europejskiej, w których limity nie obowiązują.

Skutków tych nie złagodzi propozycja Komisji Ochrony Klimatu przydzielenia bezpłatnych uprawnień emisyjnych dla ciepła produkowanego dla celów mieszkaniowych.

Powyższe kwestie zostały poruszone w piśmie, skierowanym do mnie przez prezesa zarządu Synthos SA, spółki chemicznej, która w swoich strukturach posiada elektrociepłownię przemysłowe, zasilające w ciepło miasto Oświęcim oraz Kralupy w Czechach.

Z szacunków przedstawionych przez spółkę Synthos SA wynika, że w okresie 2013–2020 będzie zmuszona zakupić uprawnienia do emisji CO₂ na kwotę ok. 230 mln PLN, przy założeniu otrzymania 100% bezpłatnych uprawnień dla sprzedawanego mieszkańcom Oświęcimia ciepła. Jeżeli ta regulacja nie zostanie ostatecznie zaaprobowana, powyższa suma wzrośnie o ponad 100 mln PLN. Koszty te są porównywalne z nakładami na planowaną przez spółkę Synthos inwestycję budowy nowej instalacji do produkcji kauczuków rozpuszczalnikowych. Konieczność zakupu uprawnień praktycznie wyklucza możliwość realizacji tej inwestycji.

Branża ciepłownicza w Polsce powinna mieć szansę na rozwój. W tym celu konieczne jest wprowadzenie realnego tzw. okresu przejściowego, który pozwoliłby na dostosowanie się do nowych wymogów emisyjnych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Wicepremiera z następującymi pytaniami:

1. Jakie działania zostały dotychczas podjęte przez rząd w celu zastosowania przez Komisję Europejską zasady benchmarku uwzględniającego rodzaj stosowanego paliwa (fuel specific)?

2. Na jaką pomoc ze strony rządu może liczyć polski sektor energetyki w związku z przyjęciem przez Komisję Europejską nowych warunków przyznawania darmowych uprawnień do emisji CO₂ przedsiębiorstwom z terenu całej Unii Europejskiej?

Z poważaniem

Poseł Beata Szydło

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20343)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy drogi ekspresowej S7

Szanowny Panie Ministrze! W listopadzie 2008 r. w odpowiedzi na moją interpelację w sprawie budowy drogi S7 ówczesny podsekretarz stanu Zbigniew Rabciak pisał: „Budowa drogi ekspresowej S7 jest jednym z priorytetów rządu. Przedmiotowa inwestycja została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, zatwierdzonym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25.09.2007 r.”

Według tego dokumentu na odcinku drogi S7 Lubień – Rabka powinny trwać zaawansowane prace budowlane. Tymczasem minister infrastruktury przedstawił 6 grudnia 2010 r. projekt nowego „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, w którym nie znajdują się plany budowy drogi S7 na odcinku Lubień – Rabka. Oznacza to, iż w praktyce po tej decyzji do 2020 r. nasz region nie ma szans na realizację tej inwestycji.

Jako reprezentant obywateli i ziemi podhalańskiej pragnę zapytać:

1. Ile środków finansowych wydatkowała GDDKiA na przeprowadzenie całości prac projektowych dla odcinka drogi S7 Lubień – Rabka do końca 2010 r.?

2. Kiedy ministerstwo planuje rozpoczęcie prac budowlanych na wymienionym odcinku i z jakich środków mają być one sfinalizowane?

Poseł Edward Siarka

Nowy Targ, dnia 25 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20344)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji
Uzdrowiska Kamień Pomorski SA**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracają się do mnie zarówno mieszkańcy Kamienia Pomorskiego, jak i przedstawiciele władz samorządowych i wyrażają swoje zaniepokojenie przebiegiem procedury prywatyzacyjnej Uzdrowiska Kamień Pomorski. To firma, która w dużej mierze decyduje zarówno o obliczu Kamienia Pomorskiego, jak i o kondycji finansowej jego mieszkańców. To największy pracodawca i często jedyny kontrahent dla szeregu małych firm działających na terenie miasta i powiatu kamieńskiego. Od sześćdziesięciu lat uzdrowisko przyjmuje tysiące kuracjuszy. W ostatnich latach poczynione zostały znaczące nakłady inwestycyjne, podnoszące standard i konkurencyjność zakładu. Tymczasem pojawiają się informacje o rzekomo bardzo niskiej kwocie wynegocjowanej od potencjalnego inwestora. Społeczność Kamienia Pomorskiego jest żywo zainteresowana, aby w trakcie procesu prywatyzacyjnego został wzięty pod uwagę i odpowiednio zabezpieczony także interes lokalnej społeczności i pracowników uzdrowiska.

Dlatego pytam Pana ministra:

1. Na jakim etapie znajduje się obecnie proces prywatyzacji Uzdrowiska Kamień Pomorski?

2. Jak duże nakłady inwestycyjne i w jakim okresie będzie musiał ponieść potencjalny inwestor?

3. Czy pracownicy uzdrowiska będą mieli gwarancję zatrudnienia i jak będzie wyglądał pakiet socjalny zabezpieczający ich interesy?

4. Czy inwestor będzie zobowiązany do prowadzenia lecznictwa uzdrowiskowego w obiektach uzdrowiska i przez jaki okres?

Z poważaniem

Poseł Konstanty Oświęcimski

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

Interpelacja
(nr 20345)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie sposobu ustalania i wysokości
opłat za czynności wykonywane przez
Inspekcję Weterynaryjną, sposobu i miejsc
pobierania tych opłat oraz sposobu
przekazywania informacji KE**

Szanowny Panie Ministrze! Jako poseł VI kadencji Sejmu RP, wyrażam swoje zaniepokojenie prze-

dłużającymi się negocjacjami między Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi i Komitetem Protestacyjnym Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.

W związku z niepodjęciem przez stronę rządową rozmów dotyczących funkcjonowania Inspekcji Weterynaryjnej i zawodu lekarza weterynarii, Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna zmuszona została do podjęcia uchwały o odstąpieniu lekarzy weterynarii od podpisywania umów z powiatowymi lekarzami weterynarii na 2011 r. Realizacja tej uchwały stanowi zagrożenie w postaci całkowitego paraliżu obrotu zwierząt. Może to skutkować brakiem produktów pochodzenia zwierzęcego w sklepach. Bezpieczeństwo zdrowia publicznego wiąże się nierozdzielnie z koniecznością wystawiania weterynaryjnych świadectw zdrowia dla zwierząt w obrocie wewnętrznym i w handlu w czasie ich przemieszczania. Niezadowolenie środowiska weterynaryjnego z wprowadzanych przez ministerstwo zmian, może więc doprowadzić do zagrożenia dla bezpieczeństwa zdrowia publicznego.

Apeluję więc o podjęcie natychmiastowych działań, zmierzających do rozwiązania konfliktu. Po zapoznaniu się ze stanowiskiem Rady Świętokrzyskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w Kielcach z dnia 3 stycznia 2011 r. oraz komunikatem Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 9 grudnia 2010 r., dostrzegam konieczność podjęcia przez ministerstwo negocjacji z komitetem protestacyjnym Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej w następujących obszarach:

1. Wyłączenia Inspekcji Weterynaryjnej ze struktur Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz z pakietu ustaw dotyczących konsolidacji i racjonalizacji zatrudnienia w administracji państwowej.

2. Odstąpienia od łączenia organów Inspekcji Weterynaryjnej z innymi inspekcjami w ramach resortu rolnictwa.

3. Zapewnienia, właściwego w stosunku do wykonywanych zadań, poziomu zatrudnienia i organizacji Inspekcji Weterynaryjnej.

4. Regulacji płac lekarzy weterynarii zatrudnionych w Inspekcji Weterynaryjnej do poziomu wynagrodzeń zbliżonego do obowiązującego w innych krajach Unii Europejskiej.

5. Nowelizacji rozporządzenia w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia na wykonywanie czynności przez lekarzy weterynarii.

Oczekuję w związku z tym odpowiedzi na pytania:

1. Czy ministerstwo w związku ze zwiększeniem zakresu obowiązków dla lekarzy weterynarii zatrudnionych w Inspekcji Weterynaryjnej przewidziało środki na zwiększenie wynagrodzeń?

2. Jaki jest cel wprowadzenia zmian w strukturach Inspekcji Weterynaryjnej?

Z poważaniem

Poseł Henryk Milcarz

Kielce, dnia 18 stycznia 2011 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Bańkowskiej**

**w sprawie zróżnicowania wypłat stypendiów
z tytułu staży i szkoleń, których uczestnikami
są osoby bezrobotne (16647)**

Szanowny Panie Marszałku! W uzupełnieniu pisma z dnia 4 sierpnia 2010 r. będącego odpowiedzią na interpelację poselską pani poseł Anny Bańkowskiej, nadesłaną przy piśmie z dnia 30 czerwca 2010 r., nr SPS-023-16647/10, w sprawie konsekwencji podatkowych związanych z otrzymywaniem wypłat stypendiów z tytułu staży i szkoleń, których uczestnikami są osoby bezrobotne, uprzejmie informuję.

Na wniosek Ministerstwa Finansów resorty: rozwoju regionalnego oraz pracy i polityki społecznej przedstawiły informacje na temat ww. świadczeń, w szczególności w zakresie wysokości wypłacanych kwot z tego tytułu. Na podstawie przekazanych danych liczbowych Ministerstwo Finansów szacuje, że skutek finansowy dla sektora finansów publicznych związany z ewentualnym zaniechaniem poboru podatku dochodowego dla roku podatkowego wyniósłby:

boru podatku dochodowego od osób fizycznych w tej sprawie.

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie treści oraz stanu realizacji
wniosków Naczelnej Prokuratury Wojskowej
w ramach międzynarodowej pomocy prawnej
w związku z prowadzonym śledztwem
w sprawie katastrofy samolotu TU-154M (18296)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 8 października 2010 r., przy którym przekazana została interpelacja pana posła Jerzego Polaczka, uprzejmie informuję, że minister sprawiedliwości nie posiada informacji pozwalających na udzie-

Wszystkie rodzaje stypendiów wypłacanych przez Fundusz Pracy ¹⁾ będących jedynym źródłem przychodów podatnika w roku podatkowym	Wszystkie rodzaje stypendiów wypłacanych przez Fundusz Pracy niebędących jedynym źródłem przychodów podatnika w roku podatkowym	Wyłącznie przychody z tytułu staży wypłacanych z Funduszu Pracy będące jedynym źródłem przychodów podatnika w roku podatkowym	Wyłącznie od przychodów z tytułu staży wypłacanych z Funduszu Pracy niebędące jedynym źródłem przychodów podatnika w roku podatkowym
109 707 tys. zł	285 002 tys. zł	89 317 tys. zł	232 030 tys. zł

Z powyższego wynika, że decyzja o wydaniu rozporządzenia w sprawie zaniechania poboru podatku od wypłacanych z Funduszu Pracy ww. świadczeń spowodowałaby znaczący ubytek dochodów sektora finansów publicznych. Obecny stan finansów publicznych wymaga od ministra finansów szczególnej uwagi w podejmowaniu działań, których skutkiem mogłoby być obniżenie dochodów bądź zwiększenie wydatków sektora finansów publicznych. Kierując się tą zasadą, minister finansów podjął decyzję o niewydawaniu rozporządzenia w sprawie zaniechania po-

¹⁾ Stypendia na szkolenie bezrobotnych oraz innych uprawnionych osób, staże zawodowe bezrobotnych, przygotowanie zawodowe dorosłych, kontynuowanie nauki przez bezrobotnych w wieku 25 lat oraz nieposiadających kwalifikacji.

lenie odpowiedzi na pytania zawarte w tej interpelacji. Kwestie podniesione w interpelacji należą wyłącznie do właściwości organów prokuratury, a wnioski o pomoc prawną w tej sprawie przekazywane były stronie rosyjskiej za pośrednictwem Prokuratury Generalnej.

W tej sytuacji minister sprawiedliwości zwrócił się do prokuratora generalnego o przekazanie takich informacji, które pozwoliłyby na udzielenie odpowiedzi na interpelację. Odpowiadając na to wystąpienie, prokurator generalny zwrócił uwagę, że nie jest organem zobowiązanym do udzielania odpowiedzi na interpelacje poselskie, stosownie do art. 115 ust. 1 konstytucji. Uwzględniając jednakże duże zainteresowanie posłów, jak również i opinii publicznej postępowaniem śledztwa w sprawie katastrofy samolotu TU-154M w dniu 10 kwietnia 2010 r., prokurator gene-

ralny ustosunkować się miał do pytań zawartych w tej interpelacji podczas wspólnego posiedzenia sejmowych Komisji Infrastruktury oraz Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka w dniu 21.10.2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 27 października 2010 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację
posła Andrzeja Orzechowskiego**

**w sprawie prawa cudzoziemca do zakupu
lokalu w budynku wielorodzinnym z udziałem
w drodze wewnętrznej (19030)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19030p/10) dotyczącego ponownej interpelacji posła na Sejm RP pana Andrzeja Orzechowskiego w sprawie prawa cudzoziemca do zakupu lokalu w budynku wielorodzinnym z udziałem w drodze wewnętrznej uprzejmie informuję, iż podtrzymuję przedstawione w piśmie z dnia 28 października 2010 r. (sygn. BMP-0713-40-29/10/MM) stanowisko o konieczności uzyskania przez cudzoziemca zezwolenia na nabycie udziału w nieruchomości stanowiącej drogę dojazdową lub tereny wewnątrzsiedlowe, takie jak drogi wewnętrzne, ciągi piesze, tereny komunikacji, place zabaw itp., jeżeli nieruchomość tego typu ma założoną księgę wieczystą oddzielną od księgi wieczystej prowadzonej dla działki gruntu, na której znajduje się budynek wielorodzinny z wyodrębnionymi lokalami mieszkalnymi. Droga dojazdowa i grunt, na którym znajduje się budynek wielorodzinny, stanowią bowiem wtedy odrębne przedmioty własności, mimo iż są powiązane funkcjonalnie. Podkreślić należy, iż interpretacja ta zgodna jest z definicją nieruchomości gruntowej i działki gruntu, ujętą odpowiednio w art. 4 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651, z późn. zm.).

Ponadto pragnę poinformować, iż obecnie nie są prowadzone prace nad zmianą ustawy z dnia 24 marca 1920 r. o nabywaniu nieruchomości przez cudzoziemców (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 167, poz. 1758, z późn. zm.), jednakże MSWiA dostrzega zasadność wprowadzenia do zawartego w art. 8 ust. 1 przedmiotowej ustawy katalogu zwolnień z obowiązku uzyskania przez cudzoziemca zezwolenia – zwolnienia

z obowiązku uzyskania zezwolenia na nabycie udziału w nieruchomości stanowiącej drogę dojazdową lub teren wewnątrzsiedlowy związany funkcjonalnie z nabywanym przez cudzoziemca bez zezwolenia lokalem mieszkalnym.

Jednocześnie biorąc pod uwagę fakt, iż poruszona przez pana posła kwestia ma charakter jednostkowy, obecnie nie planuje się podjęcia niezwłocznych prac nad nowelizacją ww. ustawy w tym zakresie. Należy przy tym podkreślić, iż obecnie cudzoziemcy mają możliwość nabywania nieruchomości stanowiących drogi dojazdowe lub tereny wewnątrzsiedlowe związane funkcjonalnie z lokalem mieszkalnym po uprzednim uzyskaniu zezwolenia ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację
posła Eugeniusza Czykwina**

**w sprawie wynagrodzenia za czynności
tłumacza przysięgłego (19341)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 stycznia 2011 r. o numerze SPS-023-19341p/11, przy którym przesłana została powtórna interpelacja posła Eugeniusza Czykwina w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Nie można zgodzić się z proponowaną przez pana posła interpretacją, zgodnie z którą za tłumaczenie ustne tłumacz powinien otrzymywać podwójną zapłatę, tj. za tłumaczenie na język polski oraz za tłumaczenie na język obcy. Tłumacz, dokonując tłumaczenia ustnego, powinien otrzymać jeden raz wynagrodzenie za czas od godziny, na którą został wezwany, do godziny zwolnienia go z udziału w czynności, zgodnie z § 6 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego. Wykładni wymaga przepis § 6 ust. 1 tego aktu prawnego, a mianowicie która ze stawek wymienionych w § 2 ust. 1 powinna być stosowana. W odpowiedzi na interpelację pana posła z dnia 3 grudnia 2010 r. przedstawiłem stanowisko Ministerstwa Sprawiedliwości, które pragnę w dalszym ciągu podtrzymać. Należy ponadto zauważyć, iż taka interpretacja jest korzystna dla tłumaczy, gdyż przyznaje im wyższe stawki

wynagrodzenia, czyli takie jak za tłumaczenie z języka polskiego na język obcy.

Przedstawiając powyższe, należy jednak zgodzić się z panem posłem, iż obowiązujące brzmienie przepisu § 6 ust. 1 może powodować nieporozumienia. Dlatego też poleciłem przygotowanie projektu nowelizacji rozporządzenia w sprawie wynagrodzenia za czynności tłumacza przysięgłego, w której doprecyzowane zostanie brzmienie w § 6 ust. 1 poprzez dodanie pkt 2 w odniesieniu do § 2 ust. 1. Mam nadzieję, że taka zmiana zapobiegnie w przyszłości powstawaniu problemów, o jakich wspominał pan poseł w swojej interpelacji.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie propozycji kontraktów
na przyszły rok (19529)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pani Anny Sobeckiej z dnia 23 listopada 2010 r. w sprawie propozycji kontraktów na przyszły rok, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19529/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia, natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 do zadań dyrektora OW NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oddziału oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkie-

go należy do kompetencji dyrektora tego oddziału. Również w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Uwzględniając powyższe, w związku z zapytaniem pani poseł minister zdrowia wystąpił do dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Z informacji przekazanych przez dyrektora Kujawsko-Pomorskiego OW NFZ wynika, że w ramach obowiązujących umów i procedur Kujawsko-Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w Bydgoszczy złożył wszystkim szpitalom propozycje finansowe kontraktów w lecznictwie szpitalnym na 2011 r.

Podstawą propozycji finansowych był poziom finansowania świadczeń – wartości umów na dzień 1 stycznia 2010 r. Takie propozycje nie spowodowały zmniejszenia wartości umów na 2011 r. w porównaniu z pierwotnymi wartościami umów w 2010 r. W chwili obecnej prowadzone są negocjacje z poszczególnymi placówkami. Posiadane przez oddział NFZ środki nie wystarczają na zakontraktowanie świadczeń zgodnie z oczekiwaniami i propozycjami dyrektorów szpitali*).

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Michała Wojtkiewicza
i Marka Polaka**

w sprawie miejscowego planu odbudowy (19538)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 7 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19538/10, dotyczące interpelacji posłów na Sejm Rzeczypospolitej panów Michała Wojtkiewicza i Marka Polaka, dotyczącej miejscowego planu odbudowy (MPO), zgodnie z deklaracją wyrażoną w piśmie z 29 grudnia 2010 r. przedstawiam odpowiedź, wynikającą z otrzymanej opinii Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, na pytanie pierwsze, dotyczące ewentualnej ko-

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

nieczności przeprowadzania strategicznej oceny oddziaływania na środowisko.

Przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko wymagane jest dla projektów dokumentów wymienionych w art. 46 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.), zwanej dalej ustawą o.o.ś. W art. 46 pkt 1 ustawy o.o.ś. wymienione są m.in. plany zagospodarowania przestrzennego. Art. 46 pkt 2 ustawy o.o.ś. wymienia m.in. projekty dokumentów sektorowych z zakresu wykorzystywania terenu, o ile wyznaczają one ramy dla późniejszej realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Z kolei art. 46 pkt 3 nakłada obowiązek przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko dla projektów planów innych niż wymienione w pkt 1 i 2, wówczas gdy ich realizacja może spowodować znaczące oddziaływanie na obszar Natura 2000, jeżeli nie są one bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynikają z tej ochrony.

Należy nadmienić, że zgodnie z art. 48 ustawy o.o.ś. organ opracowujący projekty dokumentów, o których mowa w art. 46 pkt 1 i 2 tej ustawy, może, po uzgodnieniu z właściwymi organami ochrony środowiska i inspekcji sanitarnej, odstąpić od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli uzna, że realizacja postanowień danego dokumentu nie spowoduje znaczącego oddziaływania na środowisko, przy czym, zgodnie z art. 48 ust. 1a ustawy o.o.ś., odstąpienie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku dokumentów, o których mowa w art. 46 pkt 1 tej ustawy (m.in. planów zagospodarowania przestrzennego), może dotyczyć wyłącznie projektów dokumentów stanowiących niewielkie modyfikacje przyjętych już dokumentów. Odstąpienie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko w przypadku dokumentów, o których mowa w art. 46 pkt 2 ustawy o.o.ś. (m.in. opracowań z zakresu wykorzystania terenu), zgodnie z art. 48 ust. 2 tej ustawy, może również dotyczyć projektów dokumentów stanowiących niewielkie modyfikacje przyjętych już dokumentów, a także projektów dokumentów dotyczących obszarów w granicach jednej gminy. W myśl art. 48 ust. 3 ustawy o.o.ś., w każdym przypadku odstąpienie od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko wymaga uzasadnienia, zawierającego informację o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 49 tej ustawy. Przywołany zapis wskazuje wszystkie przesłanki, jakie muszą zostać przeanalizowane, jeżeli rozważane jest odstąpienie od oceny strategicznej.

Ponadto, w myśl art. 47 ustawy o.o.ś., przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko jest wymagane także w przypadku projektów dokumentów innych niż wymienione w art. 46 tej

ustawy, jeżeli w uzgodnieniu z właściwym organem, o którym mowa w art. 57 ustawy o.o.ś. (w tym przypadku: regionalnym dyrektorem ochrony środowiska), organ opracowujący projekt dokumentu stwierdzi, że wyznacza on ramy dla późniejszej realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko lub że realizacja postanowień tego dokumentu może spowodować znaczące oddziaływanie na środowisko. Przy czym zgodnie z art. 50 ustawy o.o.ś. przeprowadzenie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko jest wymagane również w przypadku wprowadzania zmian do już przyjętego dokumentu, o którym mowa w art. 46 lub 47, o ile nie mają zastosowania przepisy art. 48.

Podsumowując, należy stwierdzić, że to, czy miejscowy plan odbudowy podlega strategicznej ocenie oddziaływania na środowisko, zależy od specyfiki dokumentu decydującej o umieszczeniu go w danej kategorii opracowań strategicznych ujętych w ustawie o.o.ś. W każdym przypadku konieczna jest indywidualna analiza, umożliwiająca wybór ścieżki postępowania adekwatnej do zawartości danego projektu dokumentu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie planowanych zmian w zasadach
przyznawania pomocy socjalnej (19556)**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 20 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19556/10, interpelacją posła Wojciecha Wilka w sprawie planowanych zmian w zasadach przyznawania pomocy socjalnej uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wprowadza prawo składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń. Krajowe akty prawne nakładają na obywateli zbyt wiele obowiązków przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń w celu udowodnienia w toczącym się postępowaniu stanu faktycznego lub prawnego. Proponowane zmiany mają ograniczyć zbędne obowiązki administracyjne.

Instytucja oświadczenia ma na celu zmianę dotychczasowej praktyki nakładającej na petentów ciężar udowodnienia stanu faktycznego i prawnego. Wprowadzenie oświadczeń będzie wyrazem zaufania organów administracji do obywateli i przedsiębiorców. Pozwoli na osiągnięcie tych samych skutków dowodowych, co w przypadku zaświadczeń, redukując jednocześnie czas obywateli konieczny na ich uzyskanie oraz czas urzędników/pracodawców niezbędny do ich wystawiania. Tym samym skróci to procedury administracyjne. Organ będzie mógł szukać potwierdzenia informacji zawartych w oświadczeniu, ale jedynie fakultatywnie, w uzasadnionych przypadkach podejrzenia oświadczenia nieprawdy. Nie byłoby wskazane, gdyby organ weryfikował każde oświadczenie składane przez przedsiębiorcę lub obywatela. Takie postępowanie mogłoby doprowadzić do wydłużenia procedur administracyjnych i byłoby sprzeczne z głównymi założeniami wprowadzenia kultury oświadczeń.

W konstruowaniu przedmiotowych przepisów kierowano się zasadą, aby organ jak najwięcej informacji pozyskiwał elektronicznie bądź od innych organów administracji.

Konsultacje społeczne przeprowadzone w trakcie prac nad projektem ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wykazały, że istnieje potrzeba zliberalizowania przepisów dotyczących udokumentowania osiągniętego dochodu w przypadku ubiegania się o świadczenia z pomocy społecznej. W przypadku potwierdzenia wysokości dochodu pozostawiono obywatelom wybór. Będą mogli złożyć oświadczenie albo dostarczyć zaświadczenie. Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. W sytuacji gdy składający nie będzie miał pewności co do stanu faktycznego lub prawnego, ma prawo dostarczyć zaświadczenie. Jednocześnie warto podkreślić, że przepisy zaproponowane w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych nie pozbawiają organów administracji prawa wydawania odpowiednich zaświadczeń.

W sytuacjach uzasadnionego podejrzenia podania nieprawdziwych danych w oświadczeniu o dochodach organ będzie mógł uzyskać informacje od właściwego urzędu skarbowego lub ZUS. Organy nie mają obowiązku sprawdzania wszystkich oświadczeń. Wybór

dostarczania oświadczenia wprowadzono w następujących ustawach:

- ustawa z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej,
- ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych,
- ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej,
- ustawa z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych został przekazany do Sejmu RP w kształcie zaakceptowanym przez wszystkie resorty, w tym Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej. Również w trakcie konsultacji wyjaśniono wszystkie pytania i wątpliwości zgłaszane przez resorty.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie rządowego projektu ustawy
o działalności leczniczej (19562)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Sławomira Zawislaka, przesłanej przy piśmie o znaku SPS-023-19562/10 z dnia 15 grudnia 2010 r., w części dotyczącej kwot zabezpieczonych przez Narodowy Fundusz Zdrowia na poszczególne kategorie świadczeń zdrowotnych dla podmiotów z terenu Lubelszczyzny przekazuję w załączeniu zestawienie porównawcze nakładów na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w latach 2005–2011. Powyższa informacja stanowi uzupełnienie odpowiedzi na interpelację pana posła udzielonej pismem o znaku MZ-OZZ-070-23386-2/AWI/11 z dnia 5 stycznia br.

Porównanie nakładów na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w latach 2005–2011 – Lubelski OW NFZ

(w tys. zł)

Lp.	Wyszczególnienie	Wykonanie planu finansowego					Plan finansowy	
		2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
B2	Koszty świadczeń zdrowotnych B2.1+...+B2.18), w tym:	1 790 504	2 006 961	2 271 722	2 778 030	3 039 280	3 134 603	3 178 445
B2.1	podstawowa opieka zdrowotna	215720	234 887	268 582	346 212	435 421	428 000	431 400

B2.2	ambulatoryjna opieka specjalistyczna	101 066	134 125	169 797	197 742	212 909	213 373	227 111
B2.3	leczenie szpitalne, w tym:	805 099	875 102	1 060 830	1 348 857	1 435 607	1 497 147	1 499 901
B2.3.1	programy terapeutyczne (lękowe)/1*			35 424	47 318	58 193	78 027	76 789
B2.4	opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień	61 217	68 446	81 627	97 297	102 630	108 067	112 022
B2.5	rehabilitacja lecznicza	29 471	48 197	67 358	79 219	83 664	87 645	91 184
B2.6	świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze w ramach opieki długoterminowej/2*	22 180	28 703	36 571	45 930	34 810	39 961	42 759
B2.7	opieka paliatywna i hospicyjna/2*					10 903	11 378	13 349
B2.8	leczenie stomatologiczne	52 989	64 015	77 494	108 877	114 761	115 246	115 735
B2.9	lecznictwo uzdrowiskowe	15 576	25 707	27 813	29 970	39 095	39 014	38 100
B2.10	pomoc doraźna i transport sanitarny/3*	61 448	66 723	1888	2021	2152	2150	2500
B2.11	koszty profilaktycznych programów zdrowotnych finansowanych ze środków własnych funduszu	3055	8884	9236	5119	6280	7290	8047
B2.12	świadczenia zdrowotne kontraktowane odrębnie	51 300	56 224	66 671	66 986	67 314	74 287	79 145
B2.13	zaopatrzenie w sprzęt ortopedyczny, środki pomocnicze i lecznicze środki techniczne	23 932	26 784	27 832	30 895	29 551	31 900	33 000

1/* Od 2007 r. wydzielono z lecznictwa szpitalnego poz. B.2.3.1. w związku ze zmianą rozporządzenia ministra finansów w sprawie gospodarki finansowej NFZ.

2/* Od 2009 r. z opieki długoterminowej wydzielono poz. B.2.6 i B.2.7 w związku ze zmianą rozporządzenia ministra finansów w sprawie gospodarki finansowej NFZ.

3/* Od 2007 r. wydzielono PRM do poz. B.4 (pozostały koszty finansowania SOR („N”) przez NFZ); ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410).

Porównanie nakładów na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w latach 2005–2011 – Lubelski OW NFZ

(w tys. zł)

Lp.	Wyszczególnienie	Wykonanie planu finansowego					Plan finansowy	
		2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011
B2.14	refundacja cen leków, w tym:	347 406	369 163	374 932	419 575	464 386	469 573	483 800
B2.14.1	refundacja cen leków, o których mowa w art. 36 ust. 4 ustawy/4*			1586	1219	1066	2000	2000
B2.15	rezerwa na koszty zadań wynikających z przepisów o koordynacji	46				0	0	0
B2.16	rezerwa na pokrycie kosztów świadczeń zdrowotnych oraz refundacji cen leków					0	0	0
B2.17	rezerwa na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w ramach migracji ubezpieczonych					0	0	0
B2.18	koszty świadczeń zdrowotnych z lat ubiegłych			1090	- 670	- 203	9572	392
B.3	Koszty programów polityki zdrowotnej realizowanych na zlecenie	1962	36	98	75	0	0	0
IM	Koszty realizacji zadań zespołów ratownictwa medycznego/5*			75 290	91 242	105 733	106 080	109 706

4/* Od 2007 r. z refundacji cen leków wydzielono poz. B.2.14.1 w związku ze zmianą rozporządzenia ministra finansów w sprawie gospodarki finansowej NFZ.

5/* Od 2007 r. uruchomienie systemu Państwowego Ratownictwa Medycznego (przedszpitalnego) finansowanego z budżetu państwa; ustawa z dnia 8 września 2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz. U. Nr 191, poz. 1410).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Materny**

w sprawie monitoringu reduktorów średniego ciśnienia w instalacjach gazowych (19583)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19583/10), przy którym przesłana została interpelacja pana posła Jerzego Materny dotycząca monitoringu reduktorów średniego ciśnienia w instalacjach gazowych, przedstawiam poniższe informacje w sprawie poruszonej przez pana posła.

Zgodnie z ustawą Prawo energetyczne operator systemu dystrybucyjnego jest odpowiedzialny m.in. za bezpieczeństwo dostarczania paliw gazowych poprzez zapewnienie bezpieczeństwa funkcjonowania systemu gazowego oraz eksploatację, konserwację i remonty sieci, instalacji i urządzeń, w sposób gwarantujący niezawodność funkcjonowania systemu gazowego.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z informacjami otrzymanymi od Zarządu Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa SA w dniu 1 grudnia 2010 r. celem wyjaśnienia przyczyn awarii powołana została w Dolnośląskiej Spółce Gazownictwa sp. z o.o. specjalna komisja, której prace odbywały się równolegle z pracami dochodzeniowymi prowadzonymi przez Prokuraturę Rejonową w Zielonej Górze. W dniu 4 stycznia 2011 r. przeprowadzone zostało badanie techniczne stacji gazowej, które wskazało na techniczną przyczynę zdarzenia.

Informacje zawarte w raporcie komisji ds. wyjaśnienia przyczyn awarii sieci gazowej w Zielonej Górze w dniu 30 listopada 2010 r. wskazały kilka przyczyn, których jednoczesne wystąpienie spowodowało awarię. Bezpośrednią przyczyną awarii była według komisji awaria zaworu szybkozamykającego na ciągu rezerwowym stacji gazowej.

W odpowiedzi na zawarte w interpelacji pana posła pytanie i postulat monitorowania reduktorów istotne są ustalenia dokonane na podstawie billingów telefonicznych z czasu wystąpienia awarii. Z analizy tych billingów wynika, że informacja o ulatnianiu się gazu była przekazana szybko, a monitoring reduktora nie zmieniłby przebiegu zdarzenia. Zatem wprowadzenie monitoringu reduktorów nie jest działaniem skutecznie eliminującym zagrożenie, gdyż nie skraca istotnie czasu reakcji służb pogotowia i straży pożarnej.

Najbardziej efektywne i celowe są działania zapobiegawcze. Zgodnie z tą zasadą w dniu 10 grudnia 2010 r. przeprowadzono dodatkowe oględziny wszystkich stacji redukcyjnych drugiego stopnia eksploatowanych przez DSG celem potwierdzenia prawidłowego ich funkcjonowania.

Zgodnie z raportem komisji postuluje się następujące propozycje działań zapobiegawczych:

— niezwłoczne dokonanie przeglądu wszystkich stacji redukcyjnych i zapewnienie, że rurki odpowietrzające z reduktorów wyprowadzone są niezależnymi upustami,

— sprawdzenie konstrukcji rur wydmuchowych zaworu upustowego i ich ewentualne przebudowanie w sposób wykluczający możliwość zasyfonowania,

— sprawdzenie, czy wszystkie wyloty rur upustowych i odpowietrzających są zabezpieczone przed opadami atmosferycznymi, i ich ewentualne odpowiednie przebudowanie,

— dokonanie przeglądu wszystkich zaworów szybkozamykających typu zainstalowanego na stacji, na której nastąpiła awaria.

Powyższe zalecenia mają na celu zapewnienie, że sytuacja taka jak w dniu 30 listopada 2010 r. nie powtórzy się. Realizacja podanych zaleceń podniesie niezawodność i bezpieczeństwo pracy stacji redukcyjnych poprzez wyeliminowanie możliwości zajścia podobnej awarii, co daje lepsze zabezpieczenie niż przekazanie informacji o powstaniu zagrożenia wynikającego z nieprawidłowej pracy reduktora w wyniku stosowania monitoringu.

Przedkładając powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na zgłoszone przez pana posła pytania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Mieczysława Marcina Łuczaka

w sprawie kierowców prowadzących pojazdy pod wpływem alkoholu (19606)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie kierowców prowadzących pojazdy pod wpływem alkoholu, przekazaną za pismem z dnia 15 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19606/10), uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Problematyka skutecznego ścigania czynów godzących w bezpieczeństwo w komunikacji popełnianych przez osoby, które, kierując pojazdami, znajdują się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających, niewątpliwie należy do najbardziej istotnych obecnie zagadnień polityki karnej, zarówno ze względu na skalę tego rodzaju przestępczości, jak i rozmiar negatywnych skutków społecznych, jakie z niej wynikają.

Obowiązujące przepisy zawierają szereg rozwiązań umożliwiających sądom orzekanie w stosunku do osób uczestniczących w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym kar i środków karnych adekwatnych do ciężaru tych czynów oraz potrzeb w zakresie generalnej i indywidualnej prewencji. Dotyczy to także nietrzeźwych sprawców wypadków komunikacyjnych.

Już samo prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego stanowi przestępstwo zagrożone grzywną, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do lat 2 (art. 178a § 1 K.k.). Prowadzenie w takim stanie lub pod wpływem takiego środka na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania innego pojazdu niż pojazd mechaniczny (np. roweru) również może skutkować wymierzeniem sprawcy oprócz kar nieizolacyjnych kary pozbawienia wolności w wymiarze do jednego roku (art. 178a § 2 K.k.).

W wypadkach, w których znajdujący się w stanie nietrzeźwości albo pod wpływem środka odurzającego uczestnik ruchu spowoduje wypadek lub katastrofę w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym albo spowoduje bezpośrednio niebezpieczeństwo takiej katastrofy, sąd zobowiązany jest, zgodnie z treścią art. 178 § 1 K.k., orzec karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo, w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Tym samym za czyny tego rodzaju możliwe jest wymierzenie nawet tak surowej kary, jak 15 lat po-

zbawienia wolności np. wobec sprawcy, który w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego spowodował katastrofę w ruchu komunikacyjnym zagrażającą życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach.

Prewencyjne oddziaływanie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego albo przez sprawcę, który zbiegł z miejsca zdarzenia, niewątpliwie wzmacnia orzekany obligatoryjnie w takich wypadkach środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju (art. 42 § 2 K.k.).

Zakaz prowadzenia pojazdów, który orzekany jest w latach, musi być orzeczony na okres nie krótszy od roku, a może być orzeczony nawet na 10 lat (art. 43 § 1 pkt 1 K.k.).

W niektórych wypadkach Kodeks karny przewiduje ponadto orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze.

Istotną zmianę przepisów Kodeksu karnego, zastrzegając dotychczasowe rozwiązania w tym zakresie, wprowadziła ustawa z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2010 r.

Obecnie zgodnie z treścią art. 42 § 3 K.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w stosunku do znajdujących się w chwili czynu w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegłych z miejsca zdarzenia sprawców przestępstwa określonego w art. 177 § 2 K.k. (spowodowanie wypadku w komunikacji, z następstwem w postaci śmierci innej osoby lub ciężkiego uszczerbku na jej zdrowiu) lub w art. 355 § 2 K.k. (spowodowanie wypadku w komunikacji z takim samym następstwem, popełnionego przez żołnierza), a także sprawców przestępstwa określonego w art. 173 K.k. (spowodowanie katastrofy w komunikacji), którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w sytuacjach opisanych w powyższym przepisie ma zatem charakter względnie obligatoryjny, nie zaś tylko fakultatywny (a zatem pozostawiony uznaniu sądu), jak miało to miejsce przed wejściem w życie powołanej wyżej nowelizacji.

Bezwzględnie obligatoryjne jest natomiast orzeczenie przez sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w art. 42 § 3 K.k.

Wskazana wyżej nowelizacja wprowadziła do porządku prawnego także kwalifikowany typ przestępstwa z art. 178a § 1 K.k. Stypizowany w § 4 art. 178a K.k. nowy typ przestępstwa przewiduje, że jeżeli

sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 K.k. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173 K.k., art. 174 K.k. (spowodowanie bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji), art. 177 K.k. lub art. 355 § 2 K.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 K.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Niezależnie od znacznego podwyższenia sankcji grożącej sprawcom, którzy po raz kolejny nie stosują się do nakazu trzeźwości w ruchu komunikacyjnym, dalsze obostrzenie ich odpowiedzialności wynika z przewidzianych w powołanej nowelizacji zmian części ogólnej Kodeksu karnego. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 58 § 4 K.k. i art. 69 § 4 K.k. wyłączona została możliwość orzekania za czyny z art. 178a § 4 K.k. kar wolnościowych na podstawie art. 58 § 3 K.k., a orzekanie za nie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stało się zasadą, od której odstępstwo może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Omawiana nowelizacja przewiduje również inne zmiany przepisów, które w myśl jej przepisów mają wejść w życie z dniem 1 lipca 2011 r. Zmiany te związane są z utworzeniem Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, na rzecz którego, zgodnie z nowym brzmieniem art. 47 § 1 K.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 173 K.k., art. 174 K.k., art. 177 lub art. 355 K.k., jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd będzie mógł orzec nawiazkę w wysokości do 100 tys. zł.

W razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a K.k., art. 179 K.k. (dopuszczenie do ruchu niebezpiecznego pojazdu) lub art. 180 K.k. (pełnienie czynności związanych bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa ruchu pojazdów mechanicznych przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego) sąd będzie mógł z kolei orzec na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 K.k., w wysokości nieprzekraczającej 60 000 zł.

W tym miejscu należy również wspomnieć o rozwiązaniach przyjętych w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), której projekt przygotowany został w Ministerstwie Sprawiedliwości i która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r.

Rozwiązania zawarte w powołanej ustawie nie odnoszą się wprawdzie wprost do problematyki prze-

stępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jednak z uwagi na swą istotę mogą w sposób pośredni wywierać pożądaną wpływ w zakresie podnoszenia efektywności zwalczania czynów tego rodzaju.

Istotny wpływ na orzecznictwo sądów wobec nietrzeźwych uczestników ruchu mogą wywrzeć zmiany odnoszące się do kary grzywny polegające na podwyższeniu maksymalnego jej wymiaru i to zarówno w wypadku grzywien samoistnych, orzekanych jako kara zasadnicza, jak i grzywien akcesoryjnych, orzekanych w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary zasadniczej (w szczególności kary pozbawienia wolności).

O ile według prawa obowiązującego przed wejściem w życie tej ustawy maksymalny wymiar grzywny samoistnej wynosił 360 stawek dziennych, to obecnie możliwe jest orzeczenie nawet 540 stawek dziennych grzywny. W wypadku tzw. grzywny akcesoryjnej, orzekanej na podstawie art. 71 § 1 K.k. w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności nastąpiło podwyższenie maksymalnej liczby stawek dziennych takiej grzywny do 270 stawek (obecnie 180 stawek).

Oddziaływanie na sprawców naruszających nakaz trzeźwości w komunikacji istotną dolegliwością o charakterze ekonomicznym, należyte dostosowaną do ciężaru czynu i potrzeb w zakresie prewencji indywidualnej przy jednoczesnym zapewnieniu należytej ściągłości orzeczonych grzywien może stanowić bardzo skuteczne remedium na problem nietrzeźwych kierowców przewyższające nawet skuteczność orzekanej wobec takich sprawców kary pozbawienia wolności, zwłaszcza stosowanej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dotyczy to oczywiście tych przypadków, gdy naruszenie nakazu trzeźwości ma charakter incydentalny.

Omawiana nowelizacja wprowadziła również istotne zmiany odnoszące się zarówno do istoty, jak i sposobu wykonania kary ograniczenia wolności. Zmiany te mają doprowadzić do szerszego stosowania przez sądy tego rodzaju kary i tym samym uczynienia tej kary realną alternatywą dla najczęściej orzekanych kar pozbawienia wolności, w tym kar tego rodzaju orzekanych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Wprowadzone zmiany umożliwią nałożenie na sprawcę każdego z obowiązków przewidzianych w art. 72 K.k., a nie tylko niektórych z nich, jak miało to miejsce poprzednio. Tym samym został wzmocniony element probacyjny tkwiący w karze ograniczenia wolności – skazany nie tylko będzie musiał podporządkować się podstawowym wymogom wynikającym z istoty kary tego rodzaju, a w szczególności obowiązkowi wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne, ale będzie ponadto motywowany nałożonymi na niego dodatkowo obowiązkami (np. obowiązkiem poddania się leczeniu odwykowemu; uczestnictwa w programach korekcyjno-edukacyjnych; powstrzymywania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach; innego stosowanego postępowania), których niespełnienie będzie mogło skutkować zarządzeniem wykonania kar za-

stępnych, w tym w warunkach określonych w ustawie również zastępczej kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na krótki czas obowiązywania nowych przepisów istotnie zaostrzających odpowiedzialność karną nietrzeźwych kierowców obecnie niecelowe jest podejmowanie kolejnych działań legislacyjnych zmierzających w tym samym kierunku, bez sprawdzenia skuteczności oddziaływania nowych rozwiązań w płaszczyźnie prewencji indywidualnej i generalnej.

Ministerstwo Sprawiedliwości będzie monitorować funkcjonowanie nowych unormowań. Wnioski płynące z praktyki ich stosowania zostaną wykorzystane w toku przyszłych działań legislacyjnych, w wypadku ujawnienia okoliczności świadczących o celowości dokonania kolejnej zmiany prawa odnoszącej się do problematyki osób prowadzących pojazdy w stanie nietrzeźwości lub w stanie odurzenia.

Odpowiadając na drugie z zagadnień podniesionych w interpelacji, uprzejmie informuję, że minister sprawiedliwości dostrzega istotny walor prewencyjny w częstych i systematycznych kontrolach stanu trzeźwości uczestników ruchu drogowego. Niejasne jest natomiast, na czym miałyby polegać postulowane w interpelacji zwiększenie częstotliwości tej kontroli w stosunku do osób, które już wcześniej popełniły przestępstwo albo wykroczenie związane z prowadzeniem pojazdu pod wpływem alkoholu. Zasygnalizowania wymaga, że osoby te objęte są orzeczonym tytułem środka karnego zakazem prowadzenia pojazdów, a ewentualne złamanie przez nie tego zakazu ujawniane jest najczęściej w toku zwykłych, rutynowych kontroli drogowych.

Bezpośrednia realizacja wszelkich działań w tym zakresie pozostaje jednak w gestii ministra spraw wewnętrznych i administracji, nadzorującego Biuro Ruchu Drogowego Komendy Głównej Policji. Podstawowym zadaniem tego biura jest organizowanie i koordynowanie wszelkich działań związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego**

**w sprawie zaostrzenia przepisów dotyczących
sprzedaży suplementów diety (19619)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Macieja Orzechowskiego, posła na

Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19619/10, w sprawie zaostrezenia przepisów dotyczących sprzedaży suplementów diety uprzejmie przekazuję następujące stanowisko.

Autor interpelacji, powołując się na przedstawicieli Kaliskiej Okręgowej Rady Aptekarskiej oraz wielkopolskiego samorządu aptekarzy, stwierdza, że niekontrolowany obrót suplementami diety poza aptekami jest zagrożeniem dla zdrowia pacjentów.

Jako główne przyczyny powyższego wskazuje:

1) brak właściwego nadzoru nad obrotem suplementami diety: „(...) raz dopuszczony do obrotu nie jest więcej sprawdzany, pilnuje się jedynie warunków przechowywania oraz terminów przydatności do spożycia”,

2) możliwość wprowadzania do obrotu produktów wcześniej rejestrowanych jako leki, w których dokonano zmniejszenia dawki określonej substancji aktywnej i zmiany nazwy na suplement diety,

3) możliwość ukrytej sprzedaży substancji psychoaktywnych.

Odnosząc się do poszczególnych zagadnień poruszanych w rozpatrywanej interpelacji, informuję, że suplementy diety zgodnie z ustawodawstwem Unii Europejskiej to środki spożywcze, których celem jest uzupełnienie normalnej diety. Produkty spożywcze kwalifikowane do tej grupy mogą stanowić skoncentrowane źródło witamin i składników mineralnych lub innych substancji wykazujących efekt odżywczy lub inny efekt fizjologiczny. Produkty te przeznaczone są do spożywania w małych, odmierzonych ilościach, co umożliwiała forma, w jakiej są wprowadzane do obrotu (tabletki, proszki, krople itp.). Należy podkreślić, że przepisy prawa wspólnotowego, w tym ustawodawstwo krajowe, nie pozwalają na kwalifikowanie do tej grupy produktów posiadających właściwości produktu leczniczego w rozumieniu przepisów Prawa farmaceutycznego. Oznakowanie, prezentacja i reklama suplementów diety również nie mogą sugerować konsumentowi w jakikolwiek sposób właściwości, których produkt nie posiada, w szczególności nie mogą przypisywać środkowi spożywczemu właściwości zapobiegania chorobom lub ich leczenia, albo odwoływać się do takich właściwości.

Należy podkreślić, że zadaniem suplementów diety jest uzupełnienie codziennej diety w różnego rodzaju substancje o działaniu prozdrowotnym na organizm człowieka. Składniki suplementów diety mają za zadanie wykazywać działanie odżywcze lub inne działanie fizjologiczne, wzmacniające prawidłowy stan zdrowia (utrzymanie homeostazy organizmu). Produkty te przeznaczone są dla osób zdrowych, których codzienna dieta z różnych powodów nie dostarcza wszystkich niezbędnych i nienależnych składników pokarmowych potrzebnych dla utrzymania prawidłowego stanu zdrowia. Wszelkie stany odchylenia od stanu zdrowia, rozpatrywane jako stany chorobowe, powinny być poddawane leczeniu, przy czym suplementy diety, ze względu na brak właściwości leczniczych oraz ryzyko interakcji ze składnikami

produktów leczniczych, nie powinny być wykorzystywane w leczeniu.

Na poziomie krajowym zasady wprowadzania do obrotu suplementów diety zostały określone przepisami ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914, z późn. zm.). Zgodnie z art. 29 ww. ustawy podmiot działający na rynku spożywczym, który wprowadza lub zamierza wprowadzić po raz pierwszy do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej suplement diety, jest obowiązany powiadomić o tym fakcie głównego inspektora sanitarnego. Na podstawie dokumentacji przedłożonej przez podmiot powiadamiający główny inspektor sanitarny w przypadku uzasadnionych wątpliwości może przeprowadzić postępowanie mające na celu wyjaśnienie, czy produkt objęty powiadomieniem, ze względu na jego skład, właściwości poszczególnych składników oraz przeznaczenie:

1) jest środkiem spożywczym zgodnie z zaproponowaną przez podmiot działający na rynku spożywczym kwalifikacją oraz czy spełnia wymagania dla danego rodzaju środka spożywczego,

2) nie spełnia wymagań innego rodzaju produktu przeznaczonego do używania przez ludzi, w szczególności produktu leczniczego w rozumieniu przepisów Prawa farmaceutycznego, kosmetyku w rozumieniu przepisów o kosmetykach lub wyrobu medycznego w rozumieniu przepisów o wyrobach medycznych.

W przypadku przeprowadzania postępowania, o którym mowa powyżej, główny inspektor sanitarny może:

1) zażądać opinii Zespołu do Spraw Suplementów Diety działającego w ramach Rady Sanitarно-Epidemiologicznej, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2006 r. Nr 122, poz. 851, z późn. zm.);

2) zobowiązać podmiot do udokumentowania, że środek spożywczy spełnia wymagania dla niego określone poprzez przedłożenie opinii jednostki naukowej.

W przypadku postępowania wyjaśniającego, mającego na celu wyjaśnienie, że środek spożywczy objęty powiadomieniem nie spełnia wymagań produktu leczniczego określonego przepisami Prawa farmaceutycznego albo wyrobu medycznego w rozumieniu przepisów o wyrobach medycznych, główny inspektor sanitarny zobowiązuje podmiot do przedłożenia opinii Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych. Opinia tego urzędu jest wiążąca dla głównego inspektora sanitarnego w prowadzonym postępowaniu.

Zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 01.02.2002, str.1) całkowitą odpowiedzialność za jakość zdrowotną środka spożywczego wprowadzanego do obrotu oraz treść informacji umieszczonych na jego opakowaniu lub prezen-

tacji i reklamie ponosi producent bądź przedsiębiorca wprowadzający środek spożywczy do obrotu.

Prawdą jest, że suplementy diety mogą zawierać substancje charakterystyczne dla produktów leczniczych, jednakże nie jest to zasadą. Obowiązujące przepisy prawa krajowego i wspólnotowego oraz wyroki Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości pozwalają na rozgraniczenie rynku produktów leczniczych i żywności, np. wedle ich funkcji, przeznaczenia i prezentacji.

Należy podkreślić, że zakończenie postępowania głównego inspektora sanitarnego nie oznacza, że suplement diety wprowadzany do obrotu nie podlega szczegółowej kontroli poza warunkami przechowywania i terminami przydatności do spożycia

Głównym aktem prawnym określającym w sposób szczegółowy wymagania dla przedsiębiorców produkujących i/lub wprowadzających do obrotu środki spożywcze jest rozporządzenie (WE) nr 852/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie higieny środków spożywczych (Dz. U. UE. L.04.139.1, z późn. zm.).

Zgodnie z przepisami ww. rozporządzenia przedsiębiorstwa sektora spożywczego są zobowiązane do opracowania, wykonania i utrzymania stałej procedury lub procedur na podstawie zasad Systemu Analizy Zagrożeń i Krytycznych Punktów Kontroli (HACCP).

Przedsiębiorcy w myśl powyższego są zobligowani do przyjęcia w ramach dobrej praktyki produkcyjnej (GMP) i dobrej praktyki higienicznej (GHP) tam, gdzie to właściwe, szczególnych środków higieny, w tym np.:

- a) zgodność z kryteriami mikrobiologicznymi dla środków spożywczych;
- b) procedury niezbędne do osiągnięcia poziomów określonych do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia;
- c) zgodność z wymogami kontroli temperatury dla środków spożywczych;
- d) utrzymywanie łańcucha chłodniczego;
- e) pobieranie próbek i analiza.

Powyższe kryteria higieny obejmują wiele zagadnień związanych z aspektem bezpieczeństwa żywności. Producenci żywności, w tym suplementów diety, muszą spełniać powyższe wymagania, w szczególności zapewniając zgodność swoich produktów z wymaganiami szczegółowych rozporządzeń wspólnotowych określających m.in.:

— dozwolone do stosowania formy chemiczne witamin i składników mineralnych,

— dodatki do żywności, środki aromatyzujące i niektóre składniki żywności o właściwościach aromatyzujących,

— kryteria czystości mikrobiologicznej,

— najwyższe dopuszczalne poziomy zanieczyszczeń w środkach spożywczych, w tym: mikotoksyny, polichlorowane bifenyle dioksynopodobne, ołów, cyna, kadm, rtęć,

— szczegółowe wymagania dla produktów pochodzenia zwierzęcego,

— dozwolone materiały i wyroby przeznaczone do kontaktu z żywnością oraz aktywne i inteligentne materiały i wyroby przeznaczone do kontaktu z żywnością.

Nadzór nad podmiotami uczestniczącymi na rynku środków spożywczych, w tym suplementów diety, sprawowany jest zgodnie z przepisami ww. ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej. W szczególności nadzór bieżący nad warunkami zdrowotnymi suplementów diety sprawowany jest przez właściwych terenowo ze względu na miejsce działalności podmiotów funkcjonujących na rynku spożywczym państwowych powiatowych inspektorów sanitarnych. Zgodnie z krajowym ramowym programem kontroli sanitarnej zakłady produkcji suplementów diety podlegają czynnościom kontrolnym co najmniej raz w roku. Identyczna częstotliwość dotyczy dużych obiektów prowadzących sprzedaż hurtową, natomiast zakłady obrotu suplementami diety powinny być kontrolowane nie rzadziej niż raz na dwa lata.

Z uwagi na specyfikę rynku suplementów diety, w szczególności możliwość dystrybucji tych produktów zarówno w obiektach obrotu żywnością, jak i w aptekach, oraz możliwych incydentów związanych z próbami wprowadzenia do obrotu jako suplementów diety produktów posiadających właściwości produktów leczniczych, główny inspektor sanitarny i główny inspektor farmaceutyczny w 2008 r. przyjęli porozumienie o współpracy, określające m.in. podział kompetencji w nadzorze nad rynkiem suplementów diety i produktów z pogranicza żywności i leków.

Zgodnie z postanowieniami ogólnymi tego porozumienia państwowy powiatowy inspektor sanitarny jest organem właściwym do wydawania decyzji administracyjnych względem uchybień w działalności podmiotów nadzorowanych przez organy Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej i produktów spełniających kryteria produktu leczniczego zgłoszonych do głównego inspektora sanitarnego. Jednocześnie główny inspektor farmaceutyczny lub wojewódzki inspektor farmaceutyczny jest właściwy do wydania decyzji w przypadku stwierdzenia, iż główny inspektor sanitarny nie został powiadomiony o zamiarze wprowadzenia do obrotu suplementu diety, który jest obecny na rynku i spełnia kryteria produktu leczniczego.

Mając na uwadze powyższe zapisy porozumienia o współpracy obydwu inspekcji, jak również przepisy restrykcyjne ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia względem produktów niespełniających wymagań zdrowotnych określonych dla środków spożywczych, należy stwierdzić, iż obowiązujące w Rzeczypospolitej Polskiej regulacje prawne wydają się być wystarczające i odpowiednie względem aktualnego stanu prawa wspólnotowego dotyczącego suplementów diety.

Odnosząc się do kwestii możliwości ukrytej sprzedaży substancji psychoaktywnych w suplementach diety, należy przypomnieć, iż ustawa z dnia 8 października 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2010 r. Nr 213, poz. 1396) wprowadziła zasadnicze zamiany w zakresie definiowania produktów zawierających substancje psychoaktywne i nadzoru nad wprowadzaniem do obrotu tego typu produktów.

Przepisy ustawy zakazały wytwarzania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środków zastępczych, które mogą być źródłem tego typu substancji.

Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 5 ww. ustawy zabrania się również „reklamy i promocji środków spożywczych lub innych produktów poprzez sugerowanie, że:

1) posiadają one działanie takie, jak substancje psychotropowe lub środki odurzające;

2) ich użycie, nawet niezgodne z przeznaczeniem, może powodować skutki takie, jak skutki działania substancji psychotropowych lub środków odurzających”.

W myśl art. 1 ust. 1 pkt 8 w przypadku stwierdzenia wytwarzania lub wprowadzania do obrotu środka zastępczego lub produktu, co do którego zachodzi podejrzenie, że jest on środkiem zastępczym, właściwy państwowy inspektor sanitarny stosuje przepisy restrykcyjne określone w ustawie o Państwowej Inspekcji Sanitarnej.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Krystyny Łybackiej
i Stanisława Steca**

w sprawie uprzywilejowania niektórych grup społecznych w dostępie do służby zdrowia (19620)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację złożoną przez panią poseł Krystynę Łybacką i pana posła Stanisława Steca, przekazaną przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, znak: SPS-023-19620/10, w sprawie uprzywilejowania niektórych grup społecznych w dostępie do służby zdrowia uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Szczegółowe unormowania prawne regulujące kwestie finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej udzielonych osobom nieubezpieczonym, uprawnionym do bezpłatnych świadczeń regulują przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) oraz przepisy aktów wykonawczych do tej ustawy. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lipca 2008 r. w sprawie sposobu i trybu finansowania z budżetu państwa świadczeń opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 137, poz. 858) Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje świadczenia opieki zdrowotnej ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, udzielane osobom innym niż ubezpieczone, posiadającym obywatelstwo polskie i posiadającym miejsce zamieszkania na terytorium RP, które nie ukończyły 18 roku życia lub są w okresie ciąży, porodu i połogu, oraz osobom innym niż ubezpieczone, którym świadczenia zostały udzielone zgodnie z:

— art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, Nr 115, poz. 793 i Nr 176, poz. 1238),

— art. 26 ust. 5 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485, z późn. zm.),

— art. 10 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.),

— art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 7 września 2007 r. o Karcie Polaka (Dz. U. Nr 180, poz. 1280 oraz z 2008 r. Nr 52, poz. 305).

Ponadto w związku z realizacją zadań, o których mowa w art. 97 ust. 3 pkt 2a i 3 cytowanej na wstępie ustawy, Narodowy Fundusz Zdrowia został zobowiązany do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych, w tym świadczeń udzielanych osobom:

— innym niż ubezpieczeni spełniającym kryterium dochodowe, o którym mowa w art. 8 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2008 r. Nr 115, poz. 728), co do których nie stwierdzono okoliczności, o której mowa w art. 12 tej ustawy,

— oraz udzielonych na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. Nr 234, poz. 1570) – w przypadku świadczeń zdrowotnych związanych ze zwalczaniem chorób, zakażeń i chorób zakaźnych.

Dodatkowo na podstawie art. 117 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2006 r. Nr 234, poz. 1694, z późn. zm.) prawo do korzystania z opieki lekarskiej i umieszczenia w zakładzie opieki zdrowotnej, jeżeli stan zdrowia tego wymaga, przysługuje cudzoziemcom umieszczonym w strzeżonym ośrodku lub przebywającym w areszcie w celu wydalenia. Przedmiotowe świadczenia są finansowane z budżetu państwa przez ministra właściwego do

spraw wewnętrznych. Natomiast w myśl przepisu § 2 ust. 2 pkt 2 ww. rozporządzenia Rady Ministrów świadczenia opieki zdrowotnej udzielone zgodnie z art. 12a ustawy o świadczeniach w związku z art. 102 pkt 1 oraz art. 115 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.) są finansowane przez ministra sprawiedliwości z części budżetu państwa, której jest dysponentem.

Ustosunkowując się do zarzutu przedstawionego w treści interpelacji, iż osobom pozbawionym wolności na podstawie art. 102 i 115 K.k.w. zapewniony jest nieograniczony dostęp do leczenia i leków, w tym wyrobów medycznych, bez jakichkolwiek ograniczeń ilościowych, uprzejmie wyjaśniam, iż przedmiotowy zakres świadczeń uregulowany jest w przepisach ww. kodeksu oraz aktach wykonawczych ministra sprawiedliwości, m.in. w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2003 r. w sprawie warunków i sposobu zaopatrzenia osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych w protezy, przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze (Dz. U. Nr 204, poz. 1986) oraz rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie udzielania świadczeń zdrowotnych osobom pozbawionym wolności przez zakłady opieki zdrowotnej dla osób pozbawionych wolności (Dz. U. Nr 1, poz. 2).

W związku z powyższym interpretacja ww. aktów prawnych nie leży w gestii ministra zdrowia. Ponadto, mając na uwadze kwestie finansowania świadczeń zdrowotnych udzielonych osobom pozbawionym wolności, uprzejmie informuję, iż organem właściwym do udzielenia odpowiedzi na pytanie odnośnie do zmian zakresów świadczeń zdrowotnych przysługujących osobom pozbawionym wolności i ich odpłatności jest minister sprawiedliwości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Steca**

**w sprawie załatwienia 598 wniosków rolników
złożonych do oddziału wojewódzkiego Agencji
Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa
w Poznaniu na dofinansowanie inwestycji
w gospodarstwach rolnych (19621)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do przekazanej pismem, znak: SPS-023-19621/010, z dnia

21 grudnia 2010 r. interpelacji posła Stanisława Steca w sprawie wniosków o przyznanie pomocy w ramach działania PROW 2007–2013 „Modernizacja gospodarstw rolnych” złożonych w 2009 r. w województwie wielkopolskim, przekazuję następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U. Nr 64, poz. 427, z późn. zm.), minister właściwy do spraw rozwoju wsi może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii komitetu monitorującego, podział środków programu w ramach określonych działań na poszczególne województwa lub lata realizacji programu. Przepis ten nakłada obowiązek uwzględnienia przy podziale środków programu wysokości limitów określonych w programie, przy jednoczesnym zapewnieniu zrównoważonego wsparcia rozwoju obszarów wiejskich w poszczególnych województwach oraz zarządzania i wdrażania programu zgodnie z art. 75 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), w szczególności w zakresie zarządzania środkami finansowymi przeznaczonymi na realizację programu.

Na podstawie powyższej delegacji minister rolnictwa i rozwoju wsi wydał rozporządzenie w sprawie podziału środków Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, w którym określił m.in. podział środków dla działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” na województwa (rozporządzenie z dnia 18 marca 2009 r., Dz. U. Nr 48, poz. 388, z późn. zm.). Podziału środków pomiędzy województwa dokonano na podstawie syntetycznego miernika wielkości ekonomicznej gospodarstw, skonstruowanego w oparciu o wielkość ekonomiczną gospodarstw, które potencjalnie mogłyby ubiegać się o pomoc, oraz powierzchnię użytków rolnych w poszczególnych województwach. Zasady podziału środków publicznych programu pomiędzy województwa w ramach tego działania były konsultowane z samorządami województw, a następnie zgodnie z art. 16 ww. ustawy zatwierdzone uchwałami w dniu 4 września 2007 r. przez Komitet Monitorujący Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013.

Ponadto zgodnie z art. 16 ust. 3 ww. ustawy minister właściwy do spraw rozwoju wsi zobowiązany jest do określenia sposobu postępowania w sprawie przyznania pomocy, w przypadku gdy zapotrzebowanie na środki wynikające z wniosków o przyznanie pomocy złożonych w danym województwie lub roku realizacji programu przekracza ilość środków określoną na dane województwo lub rok realizacji programu. Zgodnie z § 8 ust. 2 ww. rozporządzenia (brzmienie do dnia wejścia w życie nowelizacji z dnia 6 maja 2010 r.), wnioskodawców, których wnioski o przyznanie pomocy w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych”, złożone w danym roku, zawiera-

ły zapotrzebowanie na środki przekraczające 150% określonej w rozporządzeniu wysokości limitu środków, należało niezwłocznie informować w formie pisemnej o odmowie przyznania pomocy finansowej z podaniem jej przyczyn. W województwach, w których zapotrzebowanie na pomoc wynikające ze złożonych w 2009 r. wniosków było większe niż udostępnione limity, zwiększono limity środków tak, aby nie przekraczały one kwoty dostępnej dla danego województwa na lata 2007–2013. Ze względu na bardzo wysoki poziom wykorzystania alokacji przyznanej na cały obecny okres programowania, pomimo podwyższenia limitów, w 3 województwach (zachodniopomorskie, wielkopolskie, lubuskie), nie było możliwe wsparcie wszystkich zgłoszonych do dofinansowania operacji. W związku z powyższym, działając zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami, wnioskodawcom, których wnioski zawierały zapotrzebowanie przekraczające 150% limitu udostępnionego dla danego województwa, ARiMR odmówiła przyznania pomocy. W związku z powyższym nie ma możliwości przyznania pomocy wnioskodawcom, których poinformowano, że wniosek zawierał zapotrzebowanie na środki przekraczające 150% określonej w rozporządzeniu wysokości limitu środków.

Pragnę jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, że, zgodnie z wyżej przywołanym rozporządzeniem, województwo wielkopolskie otrzymało do rozdysponowania w bieżącym okresie programowania 236 150 260 euro, co stanowi 12,77% ogólnopolskiego budżetu tego działania (łącznie z dodatkowymi środkami przeznaczonymi na realizację nowych wyzwań). W związku z powyższym należy zauważyć, że do województwa wielkopolskiego skierowano znaczną część środków przeznaczonych na realizację tego działania w Polsce. Ponadto warto podkreślić, że alokacja przyznana Wielkopolsce jest drugą co do wysokości alokacją w skali kraju.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie propozycji wprowadzenia zmian
w ustawie o emeryturach i rentach dotyczących
dodatków do emerytur, z uwzględnieniem
strażaków ochotników (19623)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 21 grudnia 2010 r., znak:

SPS-023-19623/10, przesyłając interpelację pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie dodatków do emerytur dla strażaków ochotniczej straży pożarnej, pragnę uprzejmie przedstawić, co następuje.

Podzielim pogląd pana posła przedstawiony w interpelacji, że problem gratyfikacji finansowych dla strażaków ochotniczej straży pożarnej zasługuje na uwagę.

Jednakże, moim zdaniem, rozwiązań tego problemu nie można poszukiwać na gruncie przepisów dotyczących powszechnego systemu emerytalnego, gdyż byłoby to niezgodne z zasadami funkcjonującego w naszym kraju systemu. Wprowadzone od dnia 1 stycznia 1999 r. nowe zasady powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych powiązały ściśle otrzymywanie świadczenia emerytalnego i jego wymiar z obowiązkiem opłacania i wysokością składek na ubezpieczenie społeczne. Wysokość świadczenia zależy jest jedynie od kwoty zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego zwaloryzowanych składek na ubezpieczenie emerytalne z uwzględnieniem kapitału początkowego oraz dalszego średniego trwania życia ubezpieczonego, określonego w tablicach ogłoszonych przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

W systemie tym nie jest możliwe realizowanie innych, pozaubezpieczeniowych, świadczeń. Dlatego też Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie rozważa możliwości wprowadzenia dodatków do emerytur ani dla strażaków OSP, ani dla żadnej innej grupy społecznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie budowy Komendy Powiatowej Policji
w Tomaszowie Lubelskim (19627)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19627/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Mariusza Grada w sprawie budowy Komendy Powiatowej Policji w Tomaszowie Lubelskim uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W dniu 17 lutego 2010 r. została zawarta pomiędzy Komendą Wojewódzką Policji w Lublinie i Biu-

rem Projektowym Arconel umowa nr 1/2010/IR/R na zaprojektowanie nowego obiektu Komendy Powiatowej Policji w Tomaszowie Lubelskim. Po wykonaniu dokumentacji projektowej uzyskano decyzję o pozwoleniu na budowę – nr AB.7351-245/10. W grudniu 2010 r. został ogłoszony przetarg na wykonanie budowy nowej siedziby Komendy Powiatowej Policji w Tomaszowie Lubelskim. Należy wskazać, iż planowany termin otwarcia ofert został określony na dzień 2 lutego 2011 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w projekcie budżetu Policji na 2011 r. na realizację zadania „KPP w Tomaszowie Lubelskim – budowa nowej siedziby” przewidziano nakłady finansowe w wysokości 6 053 tys. zł, w tym dofinansowanie w kwocie 1 500 tys. zł ze środków pozabudżetowych, co umożliwi rozpoczęcie realizacji przedmiotowej inwestycji po wyłonieniu wykonawcy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie zaostrożenia kar
za spowodowanie wypadków śmiertelnych
przez pijanych kierowców (19630)**

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mariusza Grada w sprawie zaostrożenia kar za spowodowanie wypadków śmiertelnych przez pijanych kierowców, przekazaną pismem z dnia 21 grudnia 2010 r., SPS-023-19630/10, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Problematyka skutecznego ścigania czynów godzących w bezpieczeństwo w komunikacji, popełnianych przez osoby, które kierując pojazdami, znajdują się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających, niewątpliwie należy do najbardziej istotnych obecnie zagadnień polityki karnej, zarówno ze względu na skalę tego rodzaju przestępczości, jak i rozmiar negatywnych skutków społecznych, jakie z niej wynikają.

Obowiązujące przepisy zawierają szereg rozwiązań umożliwiających sądom orzekanie, w stosunku do osób uczestniczących w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, kar i środków karnych adekwatnych do ciężaru tych czynów oraz po-

trzeb w zakresie generalnej, jak i indywidualnej prewencji. Dotyczy to także nietrzeźwych sprawców wypadków komunikacyjnych.

Już samo prowadzenie pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego stanowi przestępstwo zagrożone grzywną, karą ograniczenia wolności albo karą pozbawienia wolności do lat 2 (art. 178a § 1 K.k.). Prowadzenie w takim stanie lub pod wpływem takiego środka na drodze publicznej lub w strefie zamieszkania innego pojazdu niż pojazd mechaniczny (np. roweru) również może skutkować wymierzeniem sprawcy, oprócz kar nieizolacyjnych, kary pozbawienia wolności w wymiarze do jednego roku (art. 178a § 2 K.k.).

W wypadkach, w których znajdujący się w stanie nietrzeźwości albo pod wpływem środka odurzającego uczestnik ruchu spowoduje wypadek lub katastrofę w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym albo spowoduje bezpośrednio niebezpieczeństwo takiej katastrofy, sąd zobowiązany jest, zgodnie z treścią art. 178 § 1 K.k., orzec karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisanie sprawcy przestępstwo, w wysokości od dolnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę do górnej granicy tego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Tym samym za czyny tego rodzaju możliwe jest wymierzenie nawet tak surowej kary, jak 15 lat pozbawienia wolności, np. wobec sprawcy, który w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego spowodował katastrofę w ruchu komunikacyjnym, zagrażającą życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach.

Prewencyjne oddziaływanie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, popełnione w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego albo przez sprawcę, który zbiegł z miejsca zdarzenia, niewątpliwie wzmacnia orzekany obligatoryjnie w takich wypadkach środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju (art. 42 § 2 K.k.).

Zakaz prowadzenia pojazdów, który orzekany jest w latach, musi być orzeczony na okres nie krótszy od roku, a może być orzeczony nawet na 10 lat (art. 43 § 1 pkt 1 K.k.).

W niektórych wypadkach Kodeks karny przewiduje ponadto orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze.

Istotną zmianę przepisów Kodeksu karnego, zaostrażającą dotychczasowe rozwiązania w tym zakresie, wprowadziła ustawa z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227), która weszła w życie w dniu 1 lipca 2010 r.

Obecnie, zgodnie z treścią art. 42 § 3 K.k., sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w stosunku do znajdujących się w chwili czynu w stanie nietrzeźwości, pod wpły-

wem środka odurzającego lub zbiegłych z miejsca zdarzenia sprawców przestępstwa określonego w art. 177 § 2 K.k. (spowodowanie wypadku w komunikacji, z następstwem w postaci śmierci innej osoby lub ciężkiego uszczerbku na jej zdrowiu) lub w art. 355 § 2 K.k. (spowodowanie wypadku w komunikacji z takim samym następstwem, popełniony przez żołnierza), a także sprawców przestępstwa określonego w art. 173 K.k. (spowodowanie katastrofy w komunikacji), którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w sytuacjach opisanych w powyższym przepisie ma zatem charakter względnie obligatoryjny, nie zaś tylko fakultatywny (a zatem pozostawiony uznaniu sądu), jak miało to miejsce przed wejściem w życie powołanej wyżej nowelizacji.

Bezwzględnie obligatoryjne jest natomiast orzeczenie przez sąd zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na zawsze w razie ponownego skazania osoby prowadzącej pojazd mechaniczny w warunkach określonych w art. 42 § 3 K.k.

Wskazana wyżej nowelizacja wprowadziła do porządku prawnego także kwalifikowany typ przestępstwa z art. 178a § 1 K.k. Stypizowany w § 4 art. 178a K.k. nowy typ przestępstwa przewiduje, że jeżeli sprawca czynu określonego w art. 178a § 1 K.k. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173 K.k., art. 174 K.k. (spowodowanie bezpośredniego niebezpieczeństwa katastrofy w komunikacji), art. 177 K.k. lub art. 355 § 2 K.k. popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 K.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Niezależnie od znacznego podwyższenia sankcji grożącej sprawcom, którzy po raz kolejny nie stosują się do nakazu trzeźwości w ruchu komunikacyjnym, dalsze obostrzenie ich odpowiedzialności wynika z przewidzianych w powołanej nowelizacji zmian części ogólnej Kodeksu karnego. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 58 § 4 K.k. i art. 69 § 4 K.k. wyłączona została możliwość orzekania za czyny z art. 178a § 4 K.k. kar wolnościowych na podstawie art. 58 § 3 K.k., a orzekanie za nie kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania stało się zasadą, od której odstępstwo może nastąpić tylko w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Omawiana nowelizacja przewiduje również inne zmiany przepisów, które wejdą w życie z dniem 1 lipca 2011 r. Zmiany te związane są z utworzeniem Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpe-

nitencjarnej, na rzecz którego, zgodnie z nowym brzmieniem art. 47 § 1 K.k. w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 173 K.k., art. 174 K.k., art. 177 lub art. 355 K.k., jeżeli sprawca był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, sąd będzie mógł orzec nawiązkę w wysokości do 100 000 zł.

W razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a K.k., art. 179 K.k. (dopuszczenie do ruchu niebezpiecznego pojazdu) lub art. 180 K.k. (pełnienie czynności związanych bezpośrednio z zapewnieniem bezpieczeństwa ruchu pojazdów mechanicznych przez osobę znajdującą się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego), sąd będzie mógł z kolei orzec na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 K.k., w wysokości nieprzekraczającej 60 000 złotych.

W tym miejscu należy również wspomnieć o rozwiązaniach zawartych w ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589), której projekt przygotowany został w Ministerstwie Sprawiedliwości i która weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r.

Rozwiązania zawarte w powołanej ustawie nie odnoszą się wprawdzie wprost do problematyki przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, jednak z uwagi na swą istotę mogą w sposób pośredni wywierać pożądaną wpływ w zakresie podnoszenia efektywności zwalczania czynów tego rodzaju.

Istotny wpływ na orzecznictwo sądów wobec nietrzeźwych uczestników ruchu mogą wywrzeć zmiany odnoszące się do kary grzywny, polegające na podwyższeniu maksymalnego jej wymiaru, i to zarówno w wypadku grzywien samoistnych, orzekanych jako kara zasadnicza, jak i grzywien akcesoryjnych, orzekanych w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary zasadniczej (w szczególności kary pozbawienia wolności).

O ile według prawa obowiązującego przed wejściem w życie tej ustawy maksymalny wymiar grzywny samoistnej wynosił 360 stawek dziennych, to obecnie możliwe jest orzeczenie nawet 540 stawek dziennych grzywny. W wypadku grzywny orzekanej na podstawie art. 71 § 1 K.k. podwyższenie liczby stawek dziennych grzywny orzekanej w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, ze 180 do 270 stawek, podniosło maksymalną wysokość grzywny z kwoty 360 000 złotych do kwoty 540 000 zł.

Wydaje się, że oddziaływanie na sprawców naruszających nakaz trzeźwości w komunikacji istotną dolegliwością o charakterze ekonomicznym, należyście dostosowaną do ciężaru czynu i potrzeb w zakresie prewencji indywidualnej, przy jednoczesnym zapewnieniu należytej ściągłości orzeczonych grzy-

wien, może stanowić bardzo skuteczne remedium na problem nietrzeźwych kierowców, przewyższające nawet skuteczność orzekanej wobec takich sprawców kary pozbawienia wolności, zwłaszcza stosowanej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dotyczy to oczywiście tych przypadków, gdy naruszenie nakazu trzeźwości ma charakter incydentalny.

Omawiana nowelizacja wprowadziła również istotne zmiany odnoszące się zarówno do istoty, jak i sposobu wykonania kary ograniczenia wolności. Zmiany te mają doprowadzić do szerszego stosowania przez sądy tego rodzaju kary i tym samym uczynienia tej kary realną alternatywę dla najczęściej orzekanych kar pozbawienia wolności, w tym kar tego rodzaju orzekanych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Wprowadzone zmiany umożliwią nałożenie na sprawcę każdego z obowiązków przewidzianych w art. 72 K.k., a nie tylko niektórych z nich, jak miało to miejsce poprzednio. Tym samym został wzmocniony element probacyjny tkwiący w karze ograniczenia wolności – skazany nie tylko będzie musiał podporządkować się podstawowym wymogom wynikającym z istoty kary tego rodzaju, a w szczególności obowiązkowi wykonywania nieodpłatnej pracy na cele społeczne, ale będzie ponadto motywowany nałożonymi na niego dodatkowo obowiązkami (np. obowiązkiem poddania się leczeniu odwykowemu, uczestnictwa w programach korekcyjno-edukacyjnych, powstrzymywania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, innego stosownego postępowania), których niespełnienie będzie mogło skutkować zarządzeniem wykonania kar zastępczych, w tym w warunkach określonych w ustawie – również zastępczej kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na krótki czas obowiązywania nowych przepisów istotnie zaostřejających odpowiedzialność karną nietrzeźwych kierowców niecelowe jest podejmowanie kolejnych działań legislacyjnych zmierzających w tym samym kierunku bez sprawdzenia, jak nowe rozwiązania funkcjonują w praktyce, w szczególności jaka jest skuteczność ich oddziaływania w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Ministerstwo Sprawiedliwości będzie na bieżąco monitorować funkcjonowanie nowych unormowań. Wnioski płynące z praktyki ich stosowania zostaną wykorzystane w toku przyszłych działań legislacyjnych, w wypadku ujawnienia okoliczności świadczących o celowości dokonania kolejnej zmiany prawa odnoszącej się do problematyki osób prowadzących pojazdy w stanie nietrzeźwości lub w stanie odurzenia.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie skutecznej pomocy
ofiaram przemocy w rodzinie (19631)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mariusza Grada w sprawie działań Ministerstwa Sprawiedliwości zmierzających w kierunku ochrony i wspierania ofiar przemocy w rodzinie, przekazaną pod numerem SPS-023-19631/10, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Ministerstwo Sprawiedliwości jest czynnie zaangażowane w działania na rzecz ofiar przestępstw i od kilku lat inicjuje zmiany w przepisach chroniące i wspierające pokrzywdzonych przestępstwem, w tym pokrzywdzonych przemocą w rodzinie.

Aktualnie obowiązujące ustawy Kodeks karny i Kodeks postępowania karnego zawierają szereg instrumentów prawnych chroniących ofiary przemocy i pozwalających na odizolowanie sprawcy przemocy w rodzinie od pokrzywdzonych.

Instrumentami tymi w toku postępowania przygotowawczego są:

— zatrzymanie osoby podejrzanej o przemoc w rodzinie przez Policję w trybie art. 244 § 1, 1a i 1b K.p.k.:

Art. 244. § 1. Policja ma prawo zatrzymać osobę podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo, a zachodzi obawa ucieczki lub ukrycia się tej osoby albo zatarcia śladów przestępstwa bądź też nie można ustalić jej tożsamości albo istnieją przesłanki do przeprowadzenia przeciwko tej osobie postępowania w trybie przyspieszonym.

§ 1a. Policja ma prawo zatrzymać osobą podejrzaną, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że popełniła ona przestępstwo z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej, a zachodzi obawa, że ponownie popełni przestępstwo z użyciem przemocy wobec tej osoby, zwłaszcza gdy popełnieniem takiego przestępstwa grozi.

§ 1b. Policja zatrzymuje osobę podejrzaną, jeśli przestępstwo, o którym mowa w § 1a, zostało popełnione przy użyciu broni palnej, noża lub innego niebezpiecznego przedmiotu, a zachodzi obawa, że ponownie popełni ona przestępstwo z użyciem przemocy wobec osoby wspólnie zamieszkującej, zwłaszcza gdy popełnieniem takiego przestępstwa grozi;

— zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania podejrzanego o stosowanie przemocy w rodzinie przez sąd w trybie art. 258 K.p.k.:

Art. 258. § 1. Tymczasowe aresztowanie może nastąpić, jeżeli:

1) zachodzi uzasadniona obawa ucieczki lub ukrywania się oskarżonego, zwłaszcza wtedy gdy nie można ustalić jego tożsamości albo nie ma on w kraju stałego miejsca pobytu,

2) zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie nakłaniał do składania fałszywych zeznań lub wyjaśnień albo w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie karne.

§ 2. Jeżeli oskarżonemu zarzuca się popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, albo gdy sąd pierwszej instancji skazał go na karę pozbawienia wolności nie niższą niż 3 lata, potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą.

§ 3. Tymczasowe aresztowanie może wyjątkowo nastąpić także wtedy, gdy zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony, któremu zarzucono popełnienie zbrodni lub umyślnego występku, popełni przestępstwo przeciwko życiu, zdrowiu lub bezpieczeństwu powszechnemu, a zwłaszcza gdy popełnieniem takiego przestępstwa groził.

§ 4. Przepisy § 1–3 stosuje się odpowiednio do pozostałych środków zapobiegawczych;

— zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci dozoru Policji w trybie art. 275 § 2 K.p.k., gdy ograniczenia swobody oddanego pod dozór polegają na zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonym bądź na zakazie przebywania w określonych miejscach:

Art. 275. § 1. Tytułem środka zapobiegawczego można oddać oskarżonego pod dozór Policji, a oskarżonego żołnierza – pod dozór przełożonego wojskowego.

§ 2. Oddany pod dozór ma obowiązek stosowania się do wymagań zawartych w postanowieniu sądu lub prokuratora. Obowiązek ten może polegać na zakazie opuszczania określonego miejsca pobytu, zgłaszaniu się do organu dozoruującego w określonych odstępach czasu, zawiadamianiu go o zamierzonym wyjeździe oraz o terminie powrotu, zakazie kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami, zakazie przebywania w określonych miejscach, a także na innych ograniczeniach swobody oskarżonego, niezbędnych do wykonywania dozoru;

— zastosowanie dozoru zamiast tymczasowego aresztowania w trybie art. 275 § 3 K.p.k. pod warunkiem, że oskarżony w wyznaczonym terminie opuści lokal zajmowany wspólnie z pokrzywdzonym oraz określi miejsce swojego pobytu:

Art. 275. § 3. Jeżeli zachodzą przesłanki zastosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego o przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej na szkodę osoby najbliższej albo innej osoby zamieszkującej wspólnie ze sprawcą, zamiast tymczasowego aresztowania można zastosować dozór, pod warunkiem że oskarżony w wyznaczonym terminie opuści lokal zajmowa-

ny wspólnie z pokrzywdzonym oraz określi miejsce swojego pobytu;

— nakazanie oskarżonemu opuszczenia lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym w trybie art. 275a § 1 K.p.k., jeżeli zachodzi obawa, że oskarżony ponownie popełni przestępstwo z użyciem przemocy wobec tej osoby, zwłaszcza gdy popełnieniem takiego przestępstwa groził:

Art. 275a. § 1. Tytułem środka zapobiegawczego można nakazać oskarżonemu o przestępstwo popełnione z użyciem przemocy na szkodę osoby wspólnie zamieszkującej opuszczenie lokalu mieszkalnego zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, jeżeli zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony ponownie popełni przestępstwo z użyciem przemocy wobec tej osoby, zwłaszcza gdy popełnieniem takiego przestępstwa groził.

§ 2. W postępowaniu przygotowawczym środek przewidziany w § 1 stosuje się na wniosek Policji albo z urzędu.

§ 3. Jeżeli wobec oskarżonego, zatrzymanego na podstawie art. 244 § 1a lub 1b, zachodzą podstawy do zastosowania środka zapobiegawczego przewidzianego w § 1, Policja niezwłocznie, nie później niż przed upływem 24 godzin od chwili zatrzymania, występuje z wnioskiem do prokuratora o zastosowanie tego środka zapobiegawczego; wniosek powinien być rozpoznany przed upływem 48 godzin od chwili zatrzymania oskarżonego.

§ 4. Środek przewidziany w § 1 stosuje się na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Jeżeli nie ustały przesłanki jego stosowania, sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy, na wniosek prokuratora, może przedłużyć jego stosowanie na dalsze okresy, nie dłuższe niż 3 miesiące.

§ 5. Wydając postanowienie o nakazie opuszczenia przez oskarżonego lokalu mieszkalnego, można, na wniosek oskarżonego, wskazać mu miejsce pobytu w placówkach zapewniających miejsca noclegowe. Placówkami wskazanymi do umieszczenia oskarżonego nie mogą być placówki pobytu ofiar przemocy w rodzinie.

W obecnym stanie prawnym tylko sąd władny jest do stosowania tymczasowego aresztowania, zaś pozostałe środki o charakterze nieizolacyjnym, w tym dozór Policji, może stosować zarówno sąd, jak i prokurator. Od dnia 1 sierpnia 2010 r. o dozorze połączonym z obowiązkiem opuszczenia przez podejrzanego lokalu zajmowanego z pokrzywdzonym decyduje także prokurator. Jako gospodarz pierwszej fazy postępowania karnego ma wcześniejszy aniżeli sąd kontakt ze sprawcą i ofiarą. W powiązaniu z uprawnieniami Policji, legitymowanej do zatrzymania sprawcy przemocy w rodzinie na ustawowy czas 48 godzin, prokurator może podjąć kroki w celu odseparowania podejrzanego od ofiary.

Sąd może stosować te same środki zapobiegawcze w stosunku do oskarżonego w toku przewodu sądowego.

Kolejnymi instrumentami prawnymi pozwalającymi na odizolowanie sprawcy przemocy w rodzinie od pokrzywdzonego w toku wyrokowania są środki probacyjne:

— zobowiązanie skazanego, w stosunku do którego warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary, do powstrzymywania się od przebywania w określonych miejscach (art. 72 § 1 pkt 7 K.k.):

Art. 72. § 1. Zawieszając wykonanie kary, sąd może zobowiązać skazanego do:

7) powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach;

— zobowiązanie skazanego, w stosunku do którego warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary, do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami w określony sposób (art. 72 § 1 pkt 7a K.k.):

Art. 72. § 1. Zawieszając wykonanie kary, sąd może zobowiązać skazanego do:

7a) powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami w określony sposób lub zbliżania się do pokrzywdzonego lub innych osób;

— zobowiązanie skazanego, w stosunku do którego warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary, do opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym (art. 72 § 1 pkt 7b K.k.):

Art. 72. § 1. Zawieszając wykonanie kary, sąd może zobowiązać skazanego do:

7b) opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym,

§ 1a. Nakładając na sprawcę przestępstwa popełnionego z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej obowiązek wymieniony w § 1 pkt 7b, sąd określa sposób kontaktu skazanego z pokrzywdzonym.

Innym ostatecznym instrumentem odseparowania sprawcy od pokrzywdzonego jest orzeczenie przez sąd bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Kolejnymi instrumentami izolującymi sprawcę od ofiary przemocy są środki karne w postaci:

— orzeczenia zakazu zbliżania się do osoby – art. 39 pkt 2b K.k.:

Art. 39. Środkami karnymi są:

2b) obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakaz kontaktowania się z określonymi osobami, zakaz zbliżania się do określonych osób lub zakaz opuszczenia określonego miejsca pobytu bez zgody sądu, gdzie sąd określa minimalną odległość od osób chronionych – art. 41a § 4 K.k.:

§ 4. Orzekając zakaz zbliżania się do określonych osób, sąd wskazuje odległość od osób chronionych, którą skazany obowiązany jest zachować;

— na okres od roku do lat 15 (art. 43 § 1 K.k.):

Art. 43. § 1. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, pozbawienie praw publicznych oraz zakazy i nakazy wymienione w art. 39 pkt 2, 2d, 2e i 3 orzeka się w latach, od roku do lat 10, zakazy oraz obowiązek wymienione w art. 39 pkt 2a i 2b orzeka się w latach,

od roku do lat 15, a zakaz wymieniony w art. 39 pkt 2c orzeka się w latach, od lat 2 do 6;

— orzeczenia nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym (art. 39 pkt 2e K.k.):

Art. 39. Środkami karnymi są:

2e) nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym;

— na okres od roku do lat 10 (art. 43 § 1 K.k.).

Zakazy lub nakazy mogą być połączone z obowiązkiem zgłaszania się do Policji lub innego wyznaczonego organu w określonych odstępach czasu (art. 41a § 2 K.k.):

§ 2. Sąd orzeka obowiązek powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, zakaz kontaktowania się z określonymi osobami, zakaz zbliżania się do określonych osób, zakaz opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu lub nakaz opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym w razie skazania na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego; obowiązek lub zakaz może być połączony z obowiązkiem zgłaszania się do Policji lub innego wyznaczonego organu w określonych odstępach czasu.

Konsekwencją złamania zakazu – orzeczonego jako środek karny – jest skazanie sprawcy na podstawie art. 244 K.k. na karę do 3 lat pozbawienia wolności:

Art. 244. Kto nie stosuje się do orzeczonego przez sąd zakazu zajmowania stanowiska, wykonywania zawodu, prowadzenia działalności, prowadzenia pojazdów, wstępu do ośrodków gier i uczestnictwa w grach hazardowych, obowiązku powstrzymania się od przebywania w określonych środowiskach lub miejscach, nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, zakazu kontaktowania się z określonymi osobami, zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego lub zakazu opuszczania określonego miejsca pobytu bez zgody sądu albo nie wykonuje zarządzenia sądu o ogłoszeniu orzeczenia w sposób w nim przewidziany,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

Natomiast złamanie zakazu – orzeczanego jako środek probacyjny – skutkuje zarządzeniem wykonania kary uprzednio zawieszanej (art. 75 § 1a K.k.):

Art. 75. § 1. Sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby popełnił podobne przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności.

§ 1a. Sąd zarządza wykonanie kary, jeżeli skazany za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, ponownie używając przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą.

§ 2. Sąd może zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności gdy popełnił inne przestępstwo niż określone w § 1 albo jeżeli uchyła się od uiszczenia grzywny, od dozoru, wykonania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych.

§ 3. Sąd może zarządzić wykonanie kary, jeżeli skazany po wydaniu wyroku, lecz przed jego uprawomocnieniem się, rażąco narusza porządek prawny, a w szczególności gdy w tym czasie popełnił przestępstwo.

§ 4. Zarządzenie wykonania kary nie może nastąpić później niż w ciągu 6 miesięcy od zakończenia okresu próby.

Kolejnym instrumentem pozwalającym na odizolowanie sprawcy od ofiary jest przewidziane w art. 67 § 3 K.k. zobowiązanie oskarżonego przez sąd do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami w określony sposób w razie warunkowego umorzenia postępowania karnego:

Art. 67. § 1. Warunkowe umorzenie następuje na okres próby, który wynosi od roku do 2 lat i biegnie od uprawomocnienia się orzeczenia.

§ 2. Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd może w okresie próby oddać sprawcę pod dozór kuratora lub osoby godnej zaufania, stowarzyszenia, instytucji albo organizacji społecznej, do której działalności należy troska o wychowanie, zapobieganie demoralizacji lub pomoc skazanym.

§ 3. Umarzając warunkowo postępowanie karne, sąd zobowiązuje sprawcę do naprawienia szkody w całości lub w części, a może na niego nałożyć obowiązki wymienione w art. 72 § 1 pkt 1–3, 5, 7a lub 7b, a ponadto orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 oraz zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt 3, do lat 2. Nakładając na sprawcę przestępstwa popełnionego z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej obowiązek wymieniony w art. 72 § 1 pkt 7b, sąd określa sposób kontaktu sprawcy z pokrzywdzonym.

§ 4. Przepis art. 74 stosuje się odpowiednio.

Tego rodzaju obowiązki mogą być również nakładane wobec skazanych warunkowo przedterminowo zwolnionych z odbycia reszty kary. Ich złamanie i dalsze znęcanie się nad najbliższymi powoduje odwołanie przez sąd warunkowego zwolnienia (art. 160 § 1a K.k.w.):

Art. 160. § 1. Sąd penitencjarny odwołuje warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony w okresie próby popełnił przestępstwo umyślne, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

§ 1a. Sąd penitencjarny odwołuje warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony, skazany za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, ponownie używając przemocy lub groźby bezprawnej wobec

osoby najbliższej lub innej osoby małoletniej zamieszkujących wspólnie ze sprawcą.

§ 2. Sąd penitencjarny może odwołać warunkowe zwolnienie, jeżeli zwolniony w okresie próby rażąco narusza porządek prawny, w szczególności popełnił inne przestępstwo lub została orzeczona kara inna niż określona w § 1 albo gdy uchyła się od dozoru, wykonywania nałożonych obowiązków lub orzeczonych środków karnych. Przed odwołaniem warunkowego zwolnienia sąd penitencjarny, o ile jest to możliwe, wysłuchuje skazanego lub jego obrońcę.

§ 3. W razie odwołania warunkowego zwolnienia nie zalicza się na poczet kary okresu spędzonego na wolności.

Ustawa z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842), znowelizowana w dniu 1 sierpnia 2010 r., położyła nacisk na wzmocnienie współdziałania między instytucjami, które stykają się z problemem przemocy domowej, a w szczególności zmierzającymi do przyspieszenia wymiany informacji między tymi podmiotami o występowaniu przemocy w konkretnej rodzinie. Służyć ma temu m.in. instytucja zespołu interdyscyplinarnego, którego zadaniem jest prowadzenie zintegrowanych i skoordynowanych działań przedstawicieli oraz specjalistów różnych służb i podmiotów w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie. W skład zespołu wchodzi przedstawiciele organów pomocy społecznej, gminnej komisji rozwiązywania problemów alkoholowych, prokuratury, Policji, kuratorskiej służby sądowej, edukacji, służby zdrowia, organizacji pozarządowych, a także przedstawiciele innych instytucji działających na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie. Skoordynowane działania wszystkich służb i instytucji w ramach zespołu pozwolą w sposób skuteczny i trwały pomóc ofiarom przemocy domowej w konkretnej rodzinie i wyeliminować tam zjawisko przemocy domowej.

Innym istotnym rozwiązaniem na rzecz pokrzywdzonych przemocą w rodzinie jest porozumienie zawarte w dniu 29 listopada 2010 r. pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości, Komendą Główną Policji i Państwową Agencją Rozwiązywania Problemów Alkoholowych dotyczące uruchomienia telefonu interwencyjno-informacyjnego dla osób pokrzywdzonych przemocą w rodzinie stosowaną przez osoby uprzednio skazane za przestępstwo popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec członka rodziny, działającego w ramach ogólnopolskiego pogotowia dla ofiar przemocy w rodzinie „Niebieska linia”. Celem tego telefonu jest uruchomienie interwencji Policji oraz kuratorskiej służby sądowej niezwłocznie po uzyskaniu informacji o naruszeniu porządku prawnego w postaci stosowania przemocy w rodzinie lub niedotrzymania warunków probacyjnych przez sprawców przemocy prawomocnie skazanych przez sądy, wobec których warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności albo zastosowano przedterminowe zwolnienie. Te-

lefon interwencyjno-informacyjny umożliwi pokrzywdzonym uzyskanie wszelkiej niezbędnej pomocy psychologicznej i przede wszystkim, w razie zaistnienia odpowiednich okoliczności, uruchomi interwencję Policji, która w porozumieniu z kuratorami sądowymi będzie mogła doprowadzić do natychmiastowej izolacji sprawcy przemocy oraz postawienia go przed sądem. Porozumienie weszło w życie z dniem 1 stycznia 2011 r.

Odpowiadając na pytania pana posła, uprzejmie informuję, że w ocenie Ministerstwa Sprawiedliwości obowiązujące przepisy w sposób prawidłowy chronią pokrzywdzonych przemocą w rodzinie i w związku z tym nie przewiduje się w najbliższym czasie wprowadzania kolejnych zmian w przepisach prawa mających na celu ich ochronę i wsparcie.

W najbliższym czasie należy natomiast podjąć działania zmierzające do ewaluacji stosowania nowych przepisów dotyczących izolowania sprawców od pokrzywdzonych, wprowadzonych ustawą o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw.

W sytuacji gdyby okazało się, że przedstawione powyżej narzędzia izolacji sprawcy nie przyniosły rezultatu, wówczas zostaną podjęte prace w celu poprawy bezpieczeństwa pokrzywdzonych przemocą w rodzinie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Igor Działuk

Warszawa, dnia 12 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mariusza Grada**

**w sprawie ponoszenia odpowiedzialności
za spowodowanie przez kursanta nauki jazdy
wypadku ze skutkiem śmiertelnym (19632)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mariusza Grada przesłaną przy piśmie z dnia 21 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19632/10, w sprawie ponoszenia odpowiedzialności za spowodowanie przez kursanta nauki jazdy wypadku ze skutkiem śmiertelnym uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Odpowiadając na pytanie dotyczące podmiotu odpowiedzialnego za spowodowanie wypadku, w sytuacji gdy pojazd prowadzony był przez niedoświadczonego kursanta w obecności instruktora jazdy, należy odwołać się do zasad odpowiedzialności karnej, które

określone zostały w części ogólnej ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.). Odnoszą się one do wszystkich przestępstw wskazanych w części szczególnej Kodeksu karnego oraz w ustawach szczególnych.

Odpowiedzialność karna opiera się na zasadzie winy (nullum crimen sine culpa). Wymóg ustalenia winy sprawcy czynu zabronionego ma rangę konstytucyjną i jest wywodzony z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 konstytucji) oraz z zasady godności człowieka jako najwyższego i niezbywalnego dobra (art. 30 konstytucji). Kara nie może być orzeczona bez uprzedniego stwierdzenia winy, bowiem stanowi ona odpowiedź państwa na zachowanie sprawcy czynu zabronionego. Zachowanie to musi naruszać ustalony porządek prawny, cechować się społeczną szkodliwością w stopniu wyższym niż znikomy oraz obejmować wadliwość procesu decyzyjnego sprawcy czynu zabronionego w sytuacji, w której można było wymagać od niego postępowania zgodnego z nakazem wynikającym z przepisów prawa. Zasada winy wyłącza tym samym możliwość przypisania sprawcy tzw. obiektywnych następstw czynu. Wina limituje również wymiar kary w tym sensie, że kara nie może swoją dolegliwością przekraczać stopnia winy. W prawie karnym wina stanowi zatem legitymizację prawnokarnej reakcji państwa na czyn bezprawny, karalny i karygodny. Stopień winy limituje natomiast granice tej reakcji.

Obowiązujące przepisy i wynikające z nich zasady odpowiedzialności w sposób jednoznaczny rozstrzygają, kto ponosi odpowiedzialność za wypadek drogowy spowodowany przez kursanta szkoły nauki jazdy. Czyn opisany w art. 177 § 1 K.k., statuujący przestępstwo spowodowania wypadku komunikacyjnego, ma charakter przestępstwa powszechnego. Jego podmiotem może być każda osoba, która naruszając – chociażby nieumyślnie – zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, spowodowała nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia naruszające czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Przewidywane zagrożenie ustawowe dla sprawcy takiego występku to kara pozbawienia wolności do lat 3. Surowszą odpowiedzialność karną, w granicach od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, ponosi natomiast osoba, która nieumyślnie spowodowała wypadek, w którym inna osoba poniosła śmierć lub doznała ciężkiego uszczerbku na zdrowiu (art. 177 § 2 K.k.). Także w tym przypadku ustawodawca przewiduje, że tego rodzaju występki może być popełniony przez każdą osobę, która jest uczestnikiem ruchu, niezależnie od tego, czy posiada uprawnienia do poruszania się w ruchu lądowym, wodnym czy powietrznym. Sprawcą wypadku, którego następstwem jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, może być zatem nie tylko osoba, która posiada uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi określonej kategorii, ale również osoba uczestnicząca w kursie nauki jazdy.

Zgodnie z art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.), kierującym może być także osoba, która odbywa, w ramach szkolenia, naukę jazdy pod nadzorem instruktora oraz osoba zdająca egzamin państwowy pod nadzorem egzaminatora. Warunkiem koniecznym w obu wypadkach jest odbywanie jazdy odpowiednio przystosowanym pojazdem.

Kursant, zanim przystąpi do kierowania pojazdem w ruchu lądowym, musi posiadać przygotowanie z zakresu przepisów o ruchu drogowym oraz techniki prowadzenia pojazdu mechanicznego. Warunki dopuszczenia do zajęć praktycznych określa § 12 ust. 2 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 2 października 2005 r. w sprawie szkolenia, egzaminowania i uzyskiwania uprawnień przez kierujących pojazdami, instruktorów i egzaminatorów (Dz. U. Nr 217, poz. 1834, z późn. zm.), wydane na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 115 ust. 1 pkt 1–4 Prawa o ruchu drogowym. Osoba przystępująca do zajęć praktycznych musi posiadać kartę przeprowadzonych zajęć szkoleniowych oraz znajdować się w odpowiednim stanie psychicznym i fizycznym, w szczególności nie może znajdować się pod wpływem alkoholu ani też środków działających podobnie do alkoholu. Kursant szkoły nauki jazdy posiada więc odpowiedni stopień wiedzy i umiejętności, aby móc przewidywać rozwój sytuacji na drodze i odpowiednio do tego dostosować swoje zachowanie. Oczywiście wszelkie niewłaściwe zachowania osoby szkolącej się w zakresie techniki jazdy powinny być korygowane przez instruktora nauki jazdy.

W nauce prawa karnego wskazuje się, że w stosunku do osoby zdobywającej praktyczne umiejętności w zakresie prowadzenia pojazdów, z uwagi na mniejszy stopień opanowania techniki prowadzenia pojazdu oraz brak doświadczenia, zastosowane muszą być łagodniejsze kryteria oceny możliwości przewidywania konsekwencji jej zachowania w ruchu, co wpływa zarówno na ocenę zaistnienia wymaganej przez przepis szczególny strony podmiotowej w postaci nieumyślności (zgodnie z art. 9 § 2 K.k. nieumyślność zachodzi wówczas, gdy sprawca, nie mając zamiaru jego popełnienia, popełnia go jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość popełnienia tego czynu przewidywał albo mógł przewidzieć), jak również ustalenie winy i jej stopnia.

Odrębną kwestią jest możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności karnej instruktora prowadzącego praktyczną naukę jazdy w warunkach ruchu drogowego, którego zachowanie mogło się przyczynić do spowodowania przez kursanta wypadku drogowego (także poprzez niezapobieżenie, wbrew obowiązкови, skutkom błędnego zachowania osoby prowadzącej pojazd w danych warunkach atmosferycznych i drogowych). Odpowiedzialność instruktora powstaje niezależnie od odpowiedzialności kursanta, zaś jej zakres uzależniony będzie m.in. od rodzaju i wagi

naruszonych przez instruktora norm, sposobu ich naruszenia oraz skutków, które były rezultatem nieprawidłowego zachowania instruktora.

Reasumując, stwierdzić należy, że prowadzenie pojazdów, podobnie jak uczestniczenie w ruchu drogowym w innym charakterze (np. piesi) jest działaniem świadomym, wiążącym się z ryzykiem odpowiedzialności karnej w wypadku naruszenia obowiązujących w tym zakresie zasad bezpieczeństwa, zaś warunki i okoliczności wyłączające lub redukujące zakres tej odpowiedzialności zawsze podlegają ocenie niezawisłego i niezależnego sądu. Ocena ta powinna każdorazowo uwzględniać wszelkie okoliczności zaistniałego zdarzenia drogowego, a więc zarówno zachowanie osoby zdobywającej praktyczne umiejętności w zakresie prowadzenia pojazdów mechanicznych, jak i szkolącego taką osobę instruktora.

Odnosnie do pytania dotyczącego zmian w zasadach szkolenia kierowców, które mają przygotować ich do opanowania pojazdu podczas poślizgu, gwałtownego hamowania czy innych niespodziewanych zdarzeń drogowych, uprzejmie informuję, że problematyka ta pozostaje poza zakresem właściwości ministra sprawiedliwości. Właściwy w tych sprawach, w tym także w kwestii podjęcia stosownej inicjatywy legislacyjnej, jest minister infrastruktury.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie niewdrożenia na czas unijnej
dyrektywy powodziowej przez Polskę (19635)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19635/10, dotyczące interpelacji posła Marcina Łuczaka w sprawie niewdrożenia na czas unijnej dyrektywy powodziowej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej w 2007 r. rozpoczął prace nad implementacją dyrektywy 2007/60/WE. W tym celu został przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw. Projekt nowelizacji, transponującej tzw. dyrektywę powodziową, nie został dotychczas uchwalony ze względu na jego interdyscyplinarny charakter i przedłużający się proces uzgodnień między-

resortowych. Poniżej przedstawiam chronologię prac mających na celu implementację dyrektywy w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim.

Pierwszy etap prac – przygotowanie harmonogramu wdrożenia dyrektywy powodziowej, rozpoczął się już w 2007 r., harmonogram został zaakceptowany przez kierownictwo resortu w lutym 2008 r. Następnie zostały podjęte prace nad przygotowaniem zapisów implementujących dyrektywę do m.in. ustawy Prawo wodne. Przygotowany projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw został wielokrotnie skonsultowany na roboczo z regionalnymi zarządami gospodarki wodnej, a następnie w lipcu 2008 r. poddany uzgodnieniom wewnętrznym i zatwierdzony przez kierownictwo resortu.

Na początku sierpnia 2008 r. przedmiotowy projekt został skierowany do konsultacji społecznych. Projekt ww. ustawy spotkał się z szerokim zainteresowaniem społecznym. W ramach konsultacji przedstawiono ok. 400 uwag i opinii ze strony zainteresowanych partnerów społecznych, organów administracji publicznej, jednostek badawczo-rozwojowych, a nawet osób fizycznych. Zostały też zorganizowane spotkania robocze poświęcone kwestiom spornym. Wszystkie uwagi i opinie zgłoszone na etapie konsultacji społecznych, niejednokrotnie ze sobą sprzeczne, zostały przeanalizowane i w części uwzględnione w projekcie ustawy. W dniu 24 września 2008 r. projekt ustawy został uzgodniony przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego. Projekt ustawy z uwzględnionymi uwagami po konsultacjach społecznych został w grudniu 2008 r. skierowany do konsultacji międzyresortowych.

Niemniej jednak w wyniku dodatkowych konsultacji oraz uwag zgłoszonych m.in. przez organizację pozarządową WWF, a dotyczących konieczności uzupełnienia ustawy Prawo wodne o zapisy odnoszące się do realizacji celów środowiskowych wynikających z ramowej dyrektywy wodnej, które to zapisy warunkują jednocześnie prawidłową transpozycję dyrektywy powodziowej, zaistniała konieczność rozszerzenia projektu ustawy tak, aby obejmował on swoim zakresem wnioskowane kwestie. Wcześniej prace dotyczące uzupełnienia transpozycji ramowej dyrektywy wodnej prowadzone były odrębnie, uznano bowiem takie rozwiązanie za mniej zagrażające dotrzymaniu terminu transpozycji dyrektywy powodziowej.

W związku z powyższym projekt uzupełniony o uszczegółowienie transpozycji ramowej dyrektywy wodnej został powtórnie przekazany, na początku lutego 2009 r., do konsultacji międzyresortowych. Następnie w kwietniu 2009 r. odbyło się robocze spotkanie mające na celu omówienie uwag zgłoszonych przez Ministerstwo Infrastruktury oraz urzędy morskie. Po uzgodnieniu kwestii spornych w dniu 30 kwietnia 2009 r. odbyła się konferencja uzgadniająca projekt nowelizacji z resortami, które zgłosiły uwagi.

W dniu 26 sierpnia 2009 r. projekt nowelizacji ustawy Prawo wodne został ponownie przyjęty przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

W dniu 9 października 2009 r. projekt został uzgodniony przez KERM, a następnie w dniu 21 grudnia 2009 r. przez stały Komitet Rady Ministrów. Od dnia 4 stycznia 2010 r. projekt nowelizacji był przedmiotem prac Komisji Prawniczej Rządowego Centrum Legislacji. Projekt ten, po uzgodnieniu i na wniosek Komisji Prawniczej RCL, został przekazany do ponownego rozpatrzenia przez Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów oraz stały Komitet Rady Ministrów.

Zgodnie ze stanowiskiem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z dnia 24 lutego 2010 r. włączono do projektu Prawa wodnego implementację dyrektywy 2008/105/WE w sprawie środowiskowych norm jakości w dziedzinie polityki wodnej. Projekt uzupełniony o powyższą dyrektywę został przyjęty przez kierownictwo resortu w dniu 10 marca 2010 r. i niezwłocznie skierowany do uzgodnień międzyresortowych.

1 kwietnia 2010 r. minister środowiska przekazał uzgodniony (rozszerzony) projekt ustawy do rozpatrzenia przez Komitet do Spraw Europejskich Rady Ministrów. W związku z faktem, iż tuż przed posiedzeniem KSE ponownie wpłynęły uwagi, komitet zdecydował o skierowaniu dokumentu do uzgodnień. W tym celu Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej zorganizował w dniu 21 maja 2010 r. konferencję uzgodnieniową z przedstawicielami zainteresowanych resortów.

Po przyjęciu projektu przez KSE w dniu 8 czerwca 2010 r. i stały Komitet Rady Ministrów w dniu 24 czerwca został on skierowany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów. Ze względu na przedłużający się proces uzgodnienia z poszczególnymi resortami kwestii dotyczących sposobu wprowadzenia do planowania przestrzennego stref wskazanych na mapach zagrożenia i mapach ryzyka powodziowego oraz ogromne konsekwencje finansowe dla budżetu państwa przedstawionych propozycji, przyjęcie projektu przez Radę Ministrów zostało opóźnione. Projekt nowelizacji został skierowany pod obrady parlamentu we wrześniu 2010 r. W dniu 5 stycznia 2011 r. projekt ustawy był po raz drugi przedmiotem obrad Sejmu.

Niezwłocznie po podpisaniu ustawy o zmianie ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw przez prezydenta RP oraz jej opublikowaniu zostanie ona przekazana właściwym organom Unii Europejskiej.

Dodatkowo pragnę nadmienić, że zgodnie z informacjami Komisji Europejskiej 20 państw członkowskich przetransponowało przepisy dyrektywy w całości. Kolejnych 5 państw członkowskich dokonało jedynie częściowej transpozycji. Natomiast Polska i Portugalia nie dopełniły jeszcze obowiązku transpozycji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie nowelizacji ustawy Prawo wodne
(19636)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Wojciecha Szaramy, przesłanej do pana ministra skarbu Aleksandra Grada pismem Pana Marszałka, znak: SPS-023-19636/10, z dnia 21 grudnia 2010 r., a następnie przekazanej do Ministerstwa Środowiska pismem, znak: BM-DT-0701-442/10 (BM/13059/10), z dnia 28 grudnia 2010 r., poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia.

Konferencja Rektorów Uniwersytetów Polskich (KRUP) zaproponowała zmianę w art. 110 ust. 3 i ust. 4 ustawy Prawo wodne polegającą na rozszerzeniu katalogu podmiotów mających darmowy dostęp do danych posiadanych przez IMiGW oraz PIG.

W procedowanej obecnie nowelizacji ustawy Prawo wodne stosowną poprawkę odpowiadającą propozycji KRUP wniósł Senat RP (pkt 9 uchwały Senatu RP z 16 grudnia 2010 r.). W dniu 4 stycznia 2011 r., na posiedzeniu sejmowej Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa, poprawka ta nie uzyskała akceptacji. Ustawa, po jej uchwaleniu przez Sejm RP w dniu 5 stycznia 2011 r., została skierowana do podpisu prezydenta RP.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących reformy prawa karnego (19647)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej w sprawie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r. dotyczących reformy prawa karnego, przekazaną pismem z dnia 17 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19647/10, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przedstawione w wygłoszonym w dniu 23 listopada 2007 r. w Sejmie RP przemówieniu programow-

ym prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska deklaracje w zakresie wdrożenia przez rząd prac nad kompleksową reformą prawa karnego materialnego, procesowego i wykonawczego, skutkowałą podjęciem przez ministra sprawiedliwości szeregu działań w obszarze prac legislacyjnych, w wyniku których opracowano i złożono w Sejmie RP wiele inicjatyw legislacyjnych. Ponadto w trakcie realizacji znajdują się inne zadania obejmujące zmiany w zakresie szeroko rozumianego prawa karnego.

Wśród zrealizowanych dotychczas działań legislacyjnych należy wymienić następujące akty prawne przyjęte przez Sejm RP VI kadencji:

I. Ustawę z dnia 24 października 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 225, poz. 1485). Ustawa weszła w życie w dniu 22 stycznia 2009 r. i miała na celu doprecyzowanie przesłanek uzasadniających przedłużenie stosowania instytucji tymczasowego aresztowania oraz rozszerzenie gwarancji procesowych osób zatrzymanych, co było uzasadnione koniecznością wzmocnienia ochrony wolności obywateli, jak również poprawą warunków prowadzenia działalności gospodarczej w przypadku zastosowania wobec przedsiębiorcy środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania.

II. Ustawę z dnia 24 października 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 214, poz. 1344). Ustawa weszła w życie w dniu 18 grudnia 2008 r. i miała na celu implementację do polskiego porządku prawnego niektórych instrumentów prawnych Unii Europejskiej, do wdrożenia których Polska była zobowiązana z racji swojego członkostwa. Mowa tu o następujących aktach prawnych:

1) decyzji ramowej Rady 2004/68/WSiSW z 22 grudnia 2003 r. o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej (m.in. wprowadzenie kryminalizacji produkcji, rozpowszechniania, przetwarzania, przechowywania lub posiadania treści pornograficznych przedstawiających wytworzony albo przetworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej, czyli tzw. pornografii wirtualnej (art. 202 § 4 K.k.);

2) decyzji ramowej 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne (poszerzenie zakresu prawnokarnej ochrony przed atakami na systemy informatyczne, m.in. poprzez poszerzenie zakresu kryminalizacji przy przestępstwie tzw. hackingu, czyli nieuprawnionego uzyskania dostępu do informacji (art. 267 § 1 K.k.), podanie kryminalizacji czynu polegającego na uzyskaniu, bez uprawnienia, dostępu do systemu informatycznego lub jego części, nawet bez złamania jakiegokolwiek zabezpieczenia – art. 267 § 2 K.k.);

3) decyzji ramowej Rady 2003/568/WSiSW z 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym (rozszerzenie zakresu kryminalizacji przy przestępstwie korupcji w sektorze prywatnym – art. 296a K.k.);

4) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym.

Decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. nakładała na Rzeczpospolitą Polską, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, obowiązek wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów umożliwiających wykonywanie orzeczeń dotyczących kar oraz środków, których po krzywdzonym nie mógł w ramach postępowania karnego dochodzić na drodze cywilnoprawnej (postępowania adhezyjnego). Na gruncie prawa polskiego znajdują one swój odpowiednik w instytucjach kary grzywny, kary pieniężnej orzekanej wobec podmiotów zbiorowych, środków karnych w postaci nawiazki oraz świadczenia pieniężnego, a w przypadku wykroczeń również obowiązku naprawienia szkody. Obejmują także orzeczenia zasądzające od skazanego koszty sądowe – bezpośrednio na podstawie orzeczeń właściwych organów sądowych (głównie sądów) innych państw UE, wydanych w następstwie zakończonego w tych państwach postępowania karnego.

Procedura, wskazana w Kodeksie postępowania karnego w rozdziale 66 „Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania” przewiduje, iż w razie otrzymania wniosku państwa obcego o wykonanie niektórych typów orzeczeń prawomocnych, minister sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania w RP (art. 609 § 1 i 2). Po przejęciu orzeczenia do wykonania sąd określa kwalifikację prawną według prawa polskiego oraz karę i środek podlegający wykonaniu, a także dokonuje ewentualnego zaliczenia kar lub środków już wykonanych za granicą oraz przeliczenia na polską walutę wysokość orzeczonej tam grzywny (art. 611c. § 1, 2 i 3). Następuje tym samym przekształcenie orzeczenia organu obcego państwa w orzeczenie sądu polskiego, przez co faktycznie wykonaniu podlega to właśnie, krajowe orzeczenie.

Procedura ta nie może jednak zostać zastosowana w odniesieniu do mechanizmu uznawania i wykonywania orzeczeń, o których jest mowa w decyzji ramowej. Ta bowiem wprowadziła odmienną od opisanej procedurę, na podstawie której sąd krajowy ma obowiązek spowodować wykonanie orzeczenia organu państwa obcego „bez żadnych dodatkowych formalności”.

Decyzja ramowa przewidywała również szereg przesłanek odmowy wykonania, które są odmiennie od wskazanych w art. 611b K.p.k., zasadę bezpośredniego komunikowania się właściwych organów oraz ograniczyła poważnie możliwość odmowy wykonania orzeczenia z uwagi na brak wymogu podwójnej karalności. W związku z powyższym w uchwalonej ustawie uznano, iż instytucja opisana w decyzji ramowej jest szczególną formą przejmowania i przekazywania orzeczeń do wykonania, zawierającą szereg odrębności, w konsekwencji postanowiono o zamiesz-

czeniu dotyczących jej przepisów w nowych rozdziałach Kodeksu postępowania karnego, tj. 66a i 66b, w art. 611fa–611fn.

Przy czym, podobnie jak rozdział 66 „Przyjęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania”, nowa regulacja została zamieszczona w Kodeksie postępowania karnego, stanowiąc „procesową” podstawę do wystąpienia o wykonanie polskiego orzeczenia w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej oraz do uznania i wykonania orzeczenia zagranicznego.

Jednocześnie pełna transpozycja decyzji ramowej spowodowała konieczność objęcia stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym również przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Powyższe skutkowało wyodrębnieniem współpracy międzynarodowej na gruncie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w formie odrębnego działu XIIa odnoszącego się bezpośrednio do tej materii.

III. Ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego, ustawy Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 206, poz. 1589). Ustawa weszła w życie w dniu 8 czerwca 2010 r. Przedmiotowa ustawa objęła swoim zakresem:

1) wyeliminowanie błędów wprowadzonych do kodyfikacji karnych w wyniku wcześniejszych licznych nowelizacji;

2) dostosowanie przepisów do standardów konstytucyjnych określonych w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego oraz do wymogów wynikających z członkostwa Polski w Unii Europejskiej;

3) podniesienie efektywności kryminalnopolitycznego oddziaływania za pomocą kary ograniczenia wolności oraz usprawnienie etapu wykonywania tej kary;

4) poszerzenie możliwości stosowania warunkowego przedterminowego zwolnienia;

5) wprowadzenie rozwiązań poszerzających uprawnienia pokrzywdzonego oraz zakres ochrony jego interesów, w toku postępowania karnego;

6) wprowadzenie nowych typów czynów do rozdziału XXV Kodeksu karnego, kryminalizujących coraz częściej występujące zachowania godzące w sferę wolności seksualnej oraz obyczajności, nieobjęte penalizacją na mocy obowiązującego stanu prawnego;

7) zaostrzenie odpowiedzialności karnej za przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności popełniane wobec osób poniżej 15. roku życia (gwałt pedofilski) lub członków najbliższej rodziny (gwałt kazirodczy); zgwałcenie dokonane wobec takich osób uznano za zbrodnię;

8) zwiększenie skuteczności działań podejmowanych wobec sprawców tego typu przestępstw przez przymusowe poddanie ich terapii farmakologicznej i psychoterapii obniżających popęd seksualny.

Jednocześnie wskazana ustawa objęła swoim zakresem 4 poselskie projekty ustaw: projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny (druk sejmowy nr 1288),

projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny (druk sejmowy nr 1289), projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego (druk sejmowy nr 1021), projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny (druk sejmowy nr 1465). Dzięki współdziałaniu rządu w kształtowaniu normatywnej treści przepisów objętych tymi projektami wypracowano rozwiązania, które ostatecznie znalazły się w ustawie, czego przykładem jest choćby wprowadzenie kryminalizacji tzw. pozytywnej pedofilii, zatem czynów polegających na publicznym propagowaniu lub pochwalaniu zachowań o charakterze pedofilskim (art. 200b K.k.).

IV. Ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1651). Ustawa weszła w życie w dniu 1 stycznia 2009 r.

Zasadniczym celem ustawy było racjonalne, uzasadnione interesem wymiaru sprawiedliwości ukształtowanie zakresu orzecznictwa sądów wojskowych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia, uwzględniające specyfikę spraw o czyny tego rodzaju popełnione przez żołnierzy w czynnej służbie wojskowej oraz przez pracowników wojska. Dzięki rozwiązaniom przewidzianym w ustawie:

— zlikwidowano tymczasowość regulacji dotyczących właściwości sądów wojskowych, których moc obowiązującą w ostatnich latach często przedłużano w ostatnim momencie, co z pewnością nie służyło stabilności orzecznictwa; utrzymano tym samym tradycyjny zakres orzecznictwa sądów wojskowych we wszystkich sprawach żołnierzy w czynnej służbie wojskowej;

— wprowadzono właściwość sądów wojskowych i tym samym właściwość prokuratora wojskowego i Żandarmerii Wojskowej w sprawach o przestępstwa i wykroczenia popełnione poza granicami RP; motywem wprowadzenia dodatkowej podstawy właściwości sądów wojskowych była konieczność zagwarantowania sprawnego i szybkiego postępowania karnego, także w sprawach o przestępstwa i wykroczenia popólite, w odniesieniu do żołnierzy (a także pracowników wojska) przebywających poza granicami RP, w związku z udziałem polskich jednostek wojskowych w akcjach militarnych, misjach zagranicznych, akcjach szkoleniowych oraz działaniach antyterrorystycznych i akcjach humanitarnych;

— ujednoczono kwestie właściwości sądów wojskowych, wprowadzając takie same kryteria podległości spraw tym sądom w odniesieniu do przestępstw, przestępstw skarbowych, wykroczeń i wykroczeń skarbowych.

V. Ustawę z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2009 r., Nr 8, poz. 39). Ustawa weszła w życie w dniu 5 lutego 2009 r. i miała na celu dostosowanie prawa polskiego do postanowień decyzji ramowej Rady 2006/783/WSiSW z dnia 6 października 2006 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do nakazów konfiskaty, któ-

ra nakłada na Rzeczpospolitą Polską, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, obowiązek wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów umożliwiających wykonywanie nakazów konfiskaty bezpośrednio na podstawie orzeczeń właściwych sądów innych państw UE.

VI. Ustawę z dnia 18 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 115, poz. 963). Ustawa weszła w życie w dniu 22 października 2009 r. Przewidziane w ustawie zmiany wynikały z konieczności ustawowego uregulowania kwestii związanych z monitorowaniem zakładów karnych i aresztów śledczych, pozwalającym na kontrolę zachowania osób pozbawionych wolności. Monitorowanie to ma na celu zapewnienie porządku i bezpieczeństwa na terenie jednostek penitencjarnych, a także ochronę zdrowia i życia skazanych i tymczasowo aresztowanych.

W dotychczas obowiązującym porządku prawnym ogólne normy odnoszące się do monitorowania zakładów karnych (wraz z celami dla więźniów tzw. niebezpiecznych) ujęte były w akcie prawnym rangi podstawowej, tj. w rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 31 października 2003 r. w sprawie sposobów ochrony jednostek organizacyjnych Służby Więziennej (Dz. U. Nr 194, poz. 1902). Takie rozwiązanie w sposób wyraźny naruszało konstytucyjne zasady, zgodnie z którymi wszelkie ograniczenia praw i obowiązków obywatelskich powinny być ustanawiane wyłącznie w drodze ustawy i tylko wtedy, gdy są konieczne dla zapewnienia bezpieczeństwa państwa lub porządku publicznego albo wolności i praw innych osób.

VII. Ustawę z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 190, poz. 1475). Ustawa weszła w życie w dniu 6 grudnia 2009 r. Przewidziane w ustawie zmiany w Kodeksie karnym wykonawczym wynikały z konieczności wykonania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 26 maja 2008 r., sygn. akt SK 25/07, stwierdzającego niezgodność art. 248 § 1 K.k.w. z art. 40, art. 41 ust. 4 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego wykonano poprzez uchylene art. 248 K.k.w. oraz precyzyjne, jasne i jednoznaczne określenie w art. 110 § 2a i 2b K.k.w. przesłanek umieszczania skazanych w warunkach, w których powierzchnia w celi na jedną osobę wynosi poniżej 3 m², tak aby nie było wątpliwości co do wyjątkowości sytuacji, w których może to nastąpić.

VIII. Ustawę z dnia 19 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 22, poz. 119). Ustawa weszła w życie w dniu 14 marca 2009 r. i wprowadza:

— precyzyjne rozwiązania prawne pozwalające na umieszczanie w wydzielonych pomieszczeniach tymczasowo aresztowanych i skazanych, jeżeli ich konwojowanie z innej miejscowości, w związku z udziałem w czynności sądowej, łączyłoby się z nadmierny-

mi trudnościami lub kosztami oraz tylko na czas niezbędny do wykonania czynności;

— możliwość czasowego umieszczenia takich osób w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych na czas trwania przeszkody uniemożliwiającej konwojowanie albo niezbędny ze względów humanitarnych.

IX. Ustawę z dnia 12 lutego 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 40, poz. 227). Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2011 r., z wyjątkiem zmian dotyczących art. 42 § 3 K.k., art. 58 § 4 K.k., art. 69 § 4 K.k. oraz art. 178a K.k., które weszły w życie w dniu 1 lipca 2010 r.

Podstawowym celem ustawy było wprowadzenie do porządku prawnego nowej instytucji: Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, którego dysponentem jest minister sprawiedliwości. Środki funduszu będą przede wszystkim pochodzić, z jednej strony – tak jak dotychczas – z potrąceń z wynagrodzenia za pracę skazanych odbywających karę pozbawienia wolności, a z drugiej – co jest istotnym novum – z nawiązek oraz świadczeń pieniężnych orzekanych przez sądy w stosunku do sprawców przestępstw.

Ustawa łączy w jednym funduszu źródła finansowania działań ukierunkowanych na poprawę sytuacji osób pokrzywdzonych przestępstwem oraz pomoc postpenitencjarną. Scentralizowanie środków w jednym funduszu pozwoli ponadto na prowadzenie spójnej i przejrzystej polityki pomocy pokrzywdzonym oraz skazanym, a ponadto na zachowanie uzasadnionych interesem społecznym prawidłowych proporcji w tym zakresie. Połączenie zadań odnoszących się do osób pokrzywdzonych oraz skazanych w jednym funduszu zapewni racjonalne wydatkowanie środków finansowych oraz przyniesie budżetowi państwa wymierne oszczędności z tytułu zmniejszenia kosztów obsługi w porównaniu z sytuacją, w której funkcjonowałyby dwa oddzielne fundusze: Fundusz Pomocy Pokrzywdzonym oraz istniejący obecnie Fundusz Pomocy Postpenitencjarnej.

Potrzeba powołania Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej wynikała z faktu, że istniejące dotychczas rozwiązania dotyczące dysponowania nawiązkami i świadczeniami pieniężnymi, a więc środkami publicznymi – nie realizowały w pełni zasad jawności i przejrzystości finansów publicznych, a w szczególności zasady kontroli finansowej.

W wyniku połączenia rządowej i poselskiej inicjatywy ustawodawczej, powyższą ustawą dokonano również nowelizacji art. 42 § 3 K.k. i art. 178a K.k.: — zaostrzono odpowiedzialność osób prowadzących pojazdy mechaniczne w stanie nietrzeźwości, poprzez likwidację fakultatywności w zakresie możliwości pozbawienia na stałe uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec sprawców przestępstw z art. 173, którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, oraz z art.

177 § 2 i art. 335 § 2 K.k., a którzy to sprawcy znajdowali się w stanie nietrzeźwości bądź znajdowali się pod wpływem środka odurzającego lub zbiegli z miejsca zdarzenia, chyba że zachodziłby wyjątkowy przypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami);

— wprowadzono kwalifikowany typ przestępstwa określonego w art. 178a § 1 K.k., poprzez wskazanie trzech alternatywnie określonych znamion kwalifikujących. Pierwszym znamieniem wpływającym na zwiększenie zagrożenia karą jest uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 178a § 1 K.k., drugim znamieniem jest popełnienie jednego z trzech przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji lub takiego przestępstwa z części wojskowej Kodeksu karnego, popełnionych w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających. Kolejnym znamieniem jest popełnienie przestępstwa z art. 178a § 1 K.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

X. Ustawę z dnia 20 maja 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy o Policji, ustawy Przepisy wprowadzające Kodeks karny oraz ustawy Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 98, poz. 626). Ustawa weszła w życie w dniu 8 września 2010 r. Przedmiotowa ustawa objęła swoim zakresem:

1) wprowadzenie do Kodeksu karnego definicji normatywnej pojęcia „handel ludźmi”, uwzględniającej elementy zawarte w definicjach występujących w aktach prawa międzynarodowego, w tym ratyfikowanego przez Polskę w dniu 18 sierpnia 2003 r. protokołu o zapobieganiu, zwalczaniu oraz karaniu za handel ludźmi, w szczególności kobietami i dziećmi, zwanego powszechnie protokołem z Palermo, uzupełniającego konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 15 listopada 2000 r., decyzji ramowej Rady Unii Europejskiej 2002/629/ WSiSW z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie zwalczania handlu ludźmi oraz konwencji Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, sporządzonej w Warszawie dnia 16 maja 2005 r.;

2) wprowadzenie normatywnej definicji pojęcia „niewolnictwo”, stanowiącego znamię typu przestępstwa określonego w art. 8 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Przepisy wprowadzające Kodeks karny oraz stanowiącego wewnętrzny element definicji pojęcia „handel ludźmi”;

3) wprowadzenie do Kodeksu karnego nowych typów czynów zabronionych, nawiązujących do kar-nomaterialnych przepisów Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego z dnia 17 lipca 1998 r., obejmujących zbrodnie przeciwko ludzkości oraz zbrodnie wojenne – w celu zapewnienia jurysdykcji sądów krajowych w odniesieniu do tych czynów.

XI. Ustawę z dnia 21 maja 2010 r. o zmianie ustawy o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicz-

go (Dz. U. Nr 101, poz. 647). Ustawa weszła w życie w dniu 25 czerwca 2010 r. i ma na celu usprawnienie procedur związanych ze stosowaniem instytucji wykonywania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego w krajowym porządku prawnym, przyjętej w ustawie z dnia 7 września 2007 r. o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w systemie dozoru elektronicznego (Dz. U. z 2008 r. Nr 172, poz. 1069, z późn. zm.). Ustawa uwzględniła nowe rozwiązania systemowe przyjęte w krajowym prawie wykonawczym, stanowiące realizację wyroku Trybunału Konstytucyjnego wydanego w sprawie tzw. przeludnienia zakładów karnych. Zgodnie z przyjętymi regulacjami istotnemu zwiększeniu ulegnie możliwość wykonania kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego.

XII. Ustawę z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz ustawy o Policji (Dz. U. Nr 240, poz. 1602). Ustawa wchodzi w życie z dniem 22 marca 2011 r. Zasadniczym celem ustawy było wzmocnienie prawnej ochrony tych kategorii funkcjonariuszy publicznych, którzy z racji charakteru pełnionych obowiązków są w największym stopniu narażeni na niebezpieczeństwo osobiste, a których skuteczne działanie jest najistotniejsze w płaszczyźnie zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz budowania poczucia bezpieczeństwa publicznego, jak również w celu udzielenia wsparcia tym obywatelom, którzy mimo braku obowiązku reagują na dostrzeżone naruszenia prawa i występują w obronie bezpieczeństwa i porządku publicznego.

W szczególności ustawa swoim zakresem obejmuje:

1. Przyznanie osobom podejmującym tzw. obronę konieczną interwencyjną, a więc obronę przed bezpośrednim bezprawnym zamachem skierowanym przeciwko cudzemu (nienależącemu do osoby odpięrającej zamach) dobru prawnemu, ochronę tożsamą jak ochrona przewidziana w przepisach Kodeksu karnego dla funkcjonariuszy publicznych.

2. Wzmocnienie ochrony prawnej osób należących do kategorii funkcjonariuszy publicznych, tożsamą z ochroną przysługującą im podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, w odniesieniu do bezprawnych zamachów podjętych z powodu wykonywanego przez taką osobę zawodu lub zajmowanego stanowiska. Rozwiązanie to ma na celu przeciwdziałanie wyjątkowo nagannym przejawom agresji, niejednokrotnie przybierającym postać agresji osobistej, przeciwko określonym kategoriom funkcjonariuszy publicznych (np. policjantom), motywowanymi niechęcią czy wręcz nienawiścią do tych kategorii osób, wynikającą z generalnych zadań zawodowych i roli społecznej przez te kategorie funkcjonariuszy spełnianych.

3. Wprowadzenie nowego typu przestępstwa, mającego charakter typu kwalifikowanego w stosunku do przestępstwa czynnej napaści, zaostrażającego odpowiedzialność karną, w przypadku gdy umyślny skutek czynnej napaści stanowi ciężki uszczerbek na

zdrowiu funkcjonariusza lub osoby do pomocy przybranej.

4. Wprowadzenie nowego typu przestępstwa w rozdziale XXVII Kodeksu karnego grupującym przestępstwa przeciwko czci i nietykalności cielesnej, wyłączającego tryb ścigania z oskarżenia prywatnego za tego typu przestępstwo w sytuacji, gdy sprawca dopuszcza się tego czynu w związku z podjętą przez pokrzywdzonego interwencją na rzecz ochrony bezpieczeństwa ludzi lub ochrony bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

5. Poprzez modyfikację dotychczasowego brzmienia art. 148 § 3 K.k. wprowadzono nowy typ kwalifikowany zbrodni zabójstwa w celu wzmocnienia ochrony najbardziej narażonych na agresję fizyczną kategorii funkcjonariuszy publicznych, a więc tych, którzy pełnią obowiązki służbowe związane z ochroną bezpieczeństwa ludzi oraz bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

6. Nowelizację art. 148 K.k. uzasadnioną oczywistą potrzebą zmiany stanu prawnego, który powstał w następstwie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r. (sygn. akt P 11/08) w sprawie zbadania zgodności z Konstytucją art. 148 § 2 K.k. w brzmieniu nadanym przez art. 1 pkt 15 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego i ustawy Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 163, poz. 1363).

XIII. Ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. Ustawa przekazana została marszałkowi Senatu i prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Celem ustawy jest:

— zapewnienie merytorycznej i efektywnej kontroli sądu i prokuratora nad czynnościami operacyjnymi organów ścigania;

— wprowadzenie przepisu zobowiązującego prokuratora generalnego (jako jedyne organu) do przedstawiania Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej i Senatowi Rzeczypospolitej Polskiej corocznej jawnej informacji i liczbie ustawowo dozwolonych czynności ingerujących w prawo obywatela do prywatności przez poszczególne służby i efektach sądowego oraz prokuratorskiego nadzoru nad tymi czynnościami;

— zapewnienie nie tylko formalnej, ale i merytorycznej oceny podstaw faktycznych wnioskowanych czynności operacyjnych oraz zobowiązanie organów wnioskujących do przedstawiania materiałów uzasadniających wystąpienie ze stosownym wnioskiem do sądu;

— wprowadzenie do Kodeksu postępowania karnego oraz ustaw kompetencyjnych instytucji określonej w orzecznictwie sądowym jako „zgoda następcza”;

— zakaz wykorzystywania dowodów uzyskanych w wyniku kontroli procesowej oraz kontroli operacyjnej w innych postępowaniach niż postępowanie karne, w sprawach o przestępstwo, w stosunku do którego możliwe jest zarządzenie takiej kontroli;

— nowelizacja art. 237, art. 238 oraz art. 239 K.p.k. w zakresie postępowania z utrwalonymi zapisami zbędny dla postępowania karnego oraz tryb postępowania;

— wprowadzenie w ustawach kompetencyjnych przepisów nakazujących odpowiednie stosowanie, w takich sytuacjach, znowelizowanych przepisów K.p.k.;

— informowania prokuratora o wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego niszczenia materiałów, które nie potwierdziły wcześniejszych informacji o popełnieniu przestępstwa;

— ustalenie procedury podejmowania decyzji o zachowaniu materiałów z kontroli operacyjnej, które są istotne dla bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 27 ust. 16 ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2010 r., Nr 29, poz. 154, z późn. zm.);

— ujednolicenie pojęć używanych w poszczególnych ustawach.

Przedmiotem zmian objęte są zarówno przepisy Kodeksu postępowania karnego, jak również ustaw określających organizację, zadania i kompetencje organów ścigania.

XIV. Ustawę z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy. Ustawa przekazana została marszałkowi Senatu i prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Ustawa ma na celu zwiększenie bezpieczeństwa osobistego szczególnej kategorii osób przebywających w zakładach karnych i aresztach śledczych, które występują jednocześnie jako ważni uczestnicy w trwających postępowaniach karnych. Zakłada się wprowadzenie do Kodeksu karnego wykonawczego nowych przepisów mających określać szczegółowo tryb postępowania organów wymiaru sprawiedliwości w przypadku przebywania w jednostce penitencjarnej skazanego lub tymczasowo aresztowanego biorącego jednocześnie udział w postępowaniu karnym, w związku z którym wystąpiło zagrożenie dla jego zdrowia lub życia. Co istotne, projekt zakłada ścisłą współpracę zarówno sądów i prokuratur, jak i Służby Więziennej w celu zagwarantowania bezpieczeństwa tej szczególnej kategorii osadzonych.

Na etapie prac parlamentarnych znajdują się natomiast następujące projekty:

I. Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3597). Celem projektowanej ustawy w zakresie, w jakim zmienia ona ustawę Kodeks karny, ustawę Kodeks karny skarbowy oraz ustawę Kodeks postępowania karnego, jest umożliwienie sądom polskim uwzględnienia w postępowaniu karnym orzeczeń skazujących wydanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej w związku z popełnieniem przez sprawcę przestępstwa. Wymóg taki wynika z decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach człon-

kowskich Unii Europejskiej (dalej jako decyzja ramowa 2008/675/WSiSW).

Ponadto celem projektu w zakresie, w jakim zmienia on ustawę Kodeks postępowania karnego, jest umożliwienie sądowi polskiemu, orzekającemu w przedmiocie wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności (dalej jako ENA), nie tylko określenia kwalifikacji prawnej czynu według prawa polskiego, ale również – w pewnych sytuacjach – wymiaru kary podlegającej wykonaniu.

II. Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny (druk sejmowy nr 3553). Projekt ma na celu:

— wprowadzenie kryminalizacji zachowań określanych jako „uporczywe nękanie” innej osoby lub osoby jej najbliższej

— oraz z uwagi na konieczność użycia efektywnych środków, w ramach reakcji prawnokarnej, na zjawisko uporczywego nękania, zdecydowano o konieczności poszerzenia podstaw orzekania środka karnego, o którym mowa w art. 41a. § 1 K.k., regulującego przesłanki orzekania środków karnych, takich jak: zakaz kontaktowania się z określonymi osobami, zakaz przebywania w określonych środowiskach czy niedawno wprowadzony zakaz zbliżania się do określonych osób.

Wśród prowadzonych przez Ministerstwo Sprawiedliwości prac legislacyjnych, będących przedmiotem interpelacji, należy ponadto wskazać na następujące projekty:

I. Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny wykonawczy oraz niektórych innych ustaw. Projekt w dniu 5 stycznia 2011 r. został przyjęty przez komitet Rady Ministrów. Projektowana regulacja ma na celu m.in.:

— zniesienie zasady zaskarżalności wszystkich postanowień w postępowaniu wykonawczym;

— usprawnienie oraz zwiększenie efektywności wykonania kary grzywny oraz należności Skarbu Państwa zasądzonych w postępowaniu cywilnym poprzez przekazanie niektórych czynności w tym przedmiocie urzędom skarbowym;

— odwrócenie zasady dotyczącej wykonalności postanowień w postępowaniu wykonawczym;

— ograniczenie przesłanek materialnych udzielenia warunkowego przedterminowego zwolnienia do postawy, właściwości i warunków osobistych skazanego oraz okoliczności dotyczących jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, w tym również w czasie odbywania kary.

II. Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny, ustawy Kodeks postępowania karnego oraz ustawy Kodeks karny wykonawczy. Projekt znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych, z przewidywanym terminem jego wniesienia pod obrady Rady Ministrów na miesiąc styczeń 2011 r.

Projektowana ustawa ma na celu wprowadzenie normatywnych podstaw dla szerokiego wykorzystania w postępowaniu karnym, na wszystkich jego etapach, możliwości wynikających z rozwoju nowych

technologii, w tym wypadku technologii zdalnego monitorowania zachowania ludzkiego przy użyciu aparatury elektronicznej. Podkreślenia wymagają istotne korzyści z posługiwania się w procesie karnym aparaturą monitorującą zachowanie osoby poddanej kontroli, przejawiające się w szczególności w trzech aspektach:

— obiektywnym charakterze uzyskiwanych informacji dotyczących zachowania osoby poddanej kontroli;

— nieprzerwanym dostępem do informacji dotyczących aktualnego zachowania tej osoby;

— znacznym obniżeniu kosztów kontroli zachowania osoby monitorowanej, w stosunku do kontroli sprawowanej bez zastosowania aparatury monitorującej, stanowiącym rezultat ograniczenia aktywności czynnika ludzkiego w zakresie sprawowania kontroli, przy zagwarantowaniu bardzo wysokiej jej efektywności.

III. Projekt założeń projektu ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny. Projekt w dniu 17 sierpnia 2010 r. został przyjęty przez komitet Rady Ministrów i rekomendowany Radzie Ministrów, a następnie skierowany pod obrady Rady Ministrów. Celem projektu jest:

— racjonalne zawężenie pola kryminalizacji zachowań wypełniających znamiona występku z art. 241 § 1 K.k. stanowiącego przestępstwo bezprawnego publicznego rozpowszechnienia wiadomości z postępowania przygotowawczego do tych wypadków, w których z zachowaniem sprawcy wiąże się określony naganny skutek w postaci niebezpieczeństwa istotnego utrudnienia postępowania karnego lub narażenia na szkodę prawnie chronionego interesu uczestnika tego postępowania;

— wprowadzenie rozwiązań prawnych pozostających w zgodzie z gwarantowaną przez art. 54 ust. 1 konstytucji wolnością wyrażania poglądów oraz pozyskiwania i rozpowszechniania informacji;

— rezygnacja z typu kwalifikowanego przestępstwa zniesławienia, popełnionego za pomocą środków masowego komunikowania (art. 212 § 2 K.k.).

IV. Projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny i niektórych innych ustaw. Projekt znajduje się na etapie uzgodnień międzyresortowych. W planie prac rządu przewiduje się na miesiąc kwiecień 2011 r. wniesienie powyższego projektu pod obrady Rady Ministrów.

Projektowane regulacje mają na celu dostosowanie polskiego prawa do instrumentów prawa międzynarodowego dotyczących różnych dziedzin prawa karnego, w tym m.in. do przepisów konwencji Rady Europy z dnia 23 listopada 2001 r. o cyberprzestępczości, konwencji Rady Europy z dnia 25 października 2007 r. o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych (tzw. konwencji z Lanzarote) oraz decyzji ramowej Rady 2008/913/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawie zwalczania pewnych form i przejawów rasizmu i ksenofobii za pomocą środków prawnokarnych.

Projekt zawiera również propozycje zmian legislacyjnych w zakresie przestępstw związanych z działalnością terrorystyczną. Obowiązek kryminalizacji wynika z konieczności implementacji decyzji ramowej Rady 2008/919/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniającej decyzję ramową 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.Urz. UE L 330/21 z 9 grudnia 2008 r.).

Celem projektu jest ponadto umożliwienie sądom polskim uznawania w postępowaniu karnym orzeczeń karnych zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej pod nieobecność danej osoby na rozprawie, jak również zapewnienie uznania orzeczeń polskich sądów wydanych w analogicznych przypadkach. Wymóg taki wynika z decyzji ramowej Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniającej decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniającej prawa procesowe osób oraz ułatwiającej stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie.

W Ministerstwie Sprawiedliwości ponadto trwają zaawansowane prace legislacyjne (objęte planem prac rządu na 2011 r.) nad następującymi projektami:

I. Ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, mającym na celu m.in. rozszerzenie możliwości stosowania konsensualnych sposobów zakończenia postępowania, ograniczenie możliwości zwrotu sprawy do postępowania przygotowawczego, wprowadzenie obligatoryjnego posiedzenia organizacyjnego przed rozprawą, wzmocnienie zasady kontradiktoryjności na etapie postępowania sądowego, zmianę zakresu uprawnień referendarzy sądowych w postępowaniu karnym, wzmocnienie instytucji mediacji. W planie prac rządu przewiduje się na kwiecień 2011 r. wniesienie powyższego projektu pod obrady Rady Ministrów.

II. Ustawy o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, którego celem jest wprowadzenie nowych rozwiązań, a w części modyfikacja istniejących, zmierzających do podniesienia efektywności prawnej ochrony realizowanej normami prawa karnego na polach, w odniesieniu do których istniejące ustawodawstwo jest niedostatecznie efektywne, względnie niedostatecznie odzwierciedlające karygodność określonych zachowań (problematyka fałszywych alarmów bombowych, kradzieży i uszkodzenia elementów infrastruktury technicznej, uporczywego uniemożliwiania lub utrudniania określonych orzeczeniem sądu uprawnień wobec małoletniego lub osoby nieporadnej, problematyka prawnokarnej ochrony przetargów publicznych i innych postępowań zmierzających do uzyskania najkorzystniejszej oferty). W planie prac rządu przewiduje się na kwiecień 2011 r. wniesienie powyższego projektu pod obrady Rady Ministrów.

III. Ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego, przewidującym wprowadzenie do ustroju prawa karnego instytucji zabezpieczenia roszczenia odszkodowawczego dla ofiar wypadków drogo-

wych w postaci świadczenia nowacyjnego wypłacanego na poczet niezbędnych kosztów leczenia czy pogrzebu, co pozwoli pokrzywdzonemu na otrzymanie świadczenia nowacyjnego z urzędu bez ograniczeń wynikających z istoty procesu cywilnego. W planie prac rządu przewiduje się na kwiecień 2011 r. wniesienie powyższego projektu pod obrady Rady Ministrów.

IV. Ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego, mającym na celu zmianę właściwości sądów powszechnych, usprawnieniem postępowania w sprawach karnych z udziałem cudzoziemców i w związku z czynami zabronionymi w czasie „impres masowych”, w szczególności związanymi z Euro 2012. W planie prac rządu przewiduje się na miesiąc maj 2011 r. wniesienie powyższego projektu pod obrady Rady Ministrów

Mając na uwadze powyżej przedstawione zrealizowane inicjatywy legislacyjne rządu oraz będące w fazie zaawansowanego stadium realizacji planowane przez rząd zadania legislacyjne w zakresie reformy Prawa karnego materialnego, procesowego i wykonawczego, nie można podzielić zaprezentowanego w interpelacji poglądu o nierealizowaniu części programowych postulatów oraz podejmowaniu sprzecznych z nimi decyzji. Wszystkie dotychczas uchwalone z inicjatywy rządu akty prawne oraz dalsze, wyżej wskazane, zamierzenia legislacyjne miały i mają na celu rzetelną realizację przedstawionych w programie rządu deklaracji, obejmujących swoim zakresem kompleksową reformę prawa karnego w szerokim jego znaczeniu.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących wspierania przedsiębiorczości
i zmiany prawa na korzystniejsze
dla pracowników i pracodawców
oraz uproszczenia procedur zakładania firm
(19668)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19668/10, dotyczące interpelacji pani poseł Anny Elżbiety Sobeckiej w sprawie planowanych działań w zakresie wspierania przedsiębiorczości i zmian prawa na ko-

rzystniejsze dla pracowników i pracodawców oraz uproszczenia procedur zakładania firm, przekazuję następujące informacje.

I. W ramach prac obejmujących wspieranie przedsiębiorczości uprzejmie informuję, że:

1. Zasadnicze znaczenie dla skuteczności polityki na rzecz rozwoju przedsiębiorczości mają działania podejmowane zarówno na szczeblu krajowym, jak i regionalnym. Rząd prowadzi przemyślaną i konsekwentną politykę na rzecz rozwoju przedsiębiorczości, zorientowaną na zapewnienie korzystnych warunków ramowych dla ich rozwoju w zakresie silnego i długotrwałego wzrostu oraz tworzenia nowych i lepszych miejsc pracy. W 2009 r. na zlecenie Ministerstwa Gospodarki został przeprowadzony przegląd polityki dotyczącej rozwoju przedsiębiorczości oraz małych i średnich przedsiębiorstw na poziomie centralnym i regionalnym w Polsce. Przegląd przeprowadziło Centrum Przedsiębiorczości, Małych i Średnich Przedsiębiorstw i Rozwoju Lokalnego działające przy Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (Centre for Entrepreneurship, SMEs and Local Development, OECD).

Celem przeglądu było dokonanie oceny jakości prowadzonej polityki na rzecz przedsiębiorczości, zbadanie spójności działań prowadzonych na poziomach centralnym i regionalnym oraz wypracowanie rekomendacji służących lepszemu ukierunkowaniu założeń prowadzonej polityki. Studium OECD poza diagnozą obecnej sytuacji proponuje także rozwiązania i rekomendacje oraz najlepsze praktyki, które mogą stać się podstawą do wypracowania założeń polityki wobec przedsiębiorstw i rozwoju przedsiębiorczości.

2. Realizując jedno z zaleceń zawartych w raporcie OECD, Ministerstwo Gospodarki zgodnie z wizją działań strategicznych zawartą w założeniach do „Strategii innowacyjności i efektywności gospodarki” przystąpiło do prac nad projektem programu wykonawczego do ww. strategii, tj. programu rozwoju przedsiębiorstw (program) na lata 2011–2020.

Strategia wytycza kierunki interwencji, które państwo powinno podjąć na rzecz wspierania konkurencyjności polskich przedsiębiorstw, natomiast program będzie zawierał konkretną mapę działań i instrumentów w ramach tych kierunków. Głównym celem programu jest opracowanie szczegółowej koncepcji systemu wsparcia przedsiębiorstw w Polsce, ze szczególnym uwzględnieniem wsparcia ich innowacyjności. Obejmie to zarówno aktywne działania finansowe i pozafinansowe na rzecz wzrostu konkurencyjności polskich przedsiębiorstw.

Poza uwzględnieniem kierunków działania ujętych w „Strategii innowacyjności i efektywności gospodarki” program będzie również odnosił się do zapisów unijnej strategii Europa 2020 oraz będzie stanowił wkład do kształtu przyszłych programów operacyjnych na lata 2014–2020 w obszarze przedsiębiorczości i innowacyjności.

3. MG we współpracy z Urzędem Zamówień Publicznych przygotowało dokument „Nowe podejście do zamówień publicznych. Zamówienia publiczne a małe i średnie przedsiębiorstwa, innowacje i zrównoważony rozwój”, przyjęty przez Radę Ministrów w kwietniu 2008 r. „Nowe podejście do zamówień publicznych (...)” jest wyrazem inicjatywy MG, która zmierza do określenia, w jaki sposób obowiązujący w Polsce system zamówień publicznych, w połączeniu z uregulowaniami UE w tej kwestii, może przyczynić się do wzrostu konkurencyjności gospodarki, m.in. poprzez zwiększenie dostępu MSP do zamówień publicznych, jak również zwiększenie udziału rozwiązań innowacyjnych i proekologicznych w zamówieniach publicznych. Działania realizujące rekomendacje zawarte w dokumencie dotyczą przede wszystkim rozwoju infrastruktury doradczej i szkoleniowej oraz zagwarantowania przejrzystości procedur zapewniających równe szanse wszystkim uczestnikom postępowania.

4. Z inicjatywy Ministerstwa Gospodarki w 2008 r. została uchwalona ustawa o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 116, poz. 730). Zawiera ona instrumenty, które stanowią zachętę dla przedsiębiorstw do prowadzenia działalności innowacyjnej, takie jak kredyt technologiczny oraz możliwość nadawania przedsiębiorcom statusu centrum badawczo-rozwojowego (CBR).

a) Kredyt technologiczny to instrument polegający na udzielaniu przez banki kredytu komercyjnego przedsiębiorcy na realizację inwestycji technologicznej oraz częściowej spłaty tego kredytu przez Bank Gospodarstwa Krajowego ze środków publicznych (w ramach działania 4.3 Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”). Kwota spłaty ze środków publicznych została nazwana premią technologiczną. Inwestycja technologiczna polega na zakupie i wdrożeniu nowej technologii w postaci praw własności przemysłowej lub nieopatentowanej wiedzy technicznej bądź na wdrożeniu własnej nowej technologii przez przedsiębiorcę. W chwili obecnej trwa nowelizacja przedmiotowej ustawy w zakresie kredytu technologicznego, mająca na celu ułatwienie małym i średnim przedsiębiorcom uzyskanie tego kredytu.

b) Status CBR to mechanizm ukierunkowany na rozwój prywatnego sektora badawczo-rozwojowego oraz wzrost nakładów prywatnych przedsiębiorstw badawczych na prowadzenie badań naukowych i prac rozwojowych oraz zwiększenie podaży usług B+R na rynku. Przedsiębiorca, który uzyskał status centrum badawczo-rozwojowego, jest zwolniony z podatków od nieruchomości (w tym rolnych i leśnych) zajętych na prowadzenie badań i prac rozwojowych. Jednocześnie przedsiębiorca ten może utworzyć fundusz innowacyjności z comiesięcznego odpisu wynoszącego nie więcej niż 20% przychodu.

Jednocześnie ustawa o podatku dochodowym z dnia 15 lutego 1992 r. od osób prawnych oraz ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od

osób fizycznych wprowadzają ulgę podatkową, która jest przeznaczona dla wszystkich przedsiębiorców na zakup nowych technologii. Warunkiem skorzystania z ulgi jest przydatność nowej technologii do statutowej działalności podatnika oraz uzyskanie od jednostki naukowej opinii, że technologia jest nowa. Za nową technologię uznaje się wiedzę technologiczną w postaci wartości niematerialnych i prawnych lub zakupioną na podstawie umowy, która nie jest stosowana na świecie dłużej niż 5 lat. Od podstawy opodatkowania można odliczyć 50% ceny nowej technologii.

5. Ministerstwo Gospodarki podejmuje również działania w zakresie upowszechnienia w Polsce idei społecznej odpowiedzialności biznesu (ang. corporate social responsibility – CSR). W tym celu powołano Zespół do spraw Społecznej Odpowiedzialności Przedsiębiorstw, którego pracom przewodniczy minister gospodarki. Do zadań zespołu należy przede wszystkim koordynacja działań oraz upowszechnianie dobrych praktyk w obszarze CSR, a także tworzenie warunków lepszej komunikacji oraz dialogu pomiędzy administracją, biznesem, partnerami społecznymi oraz organizacjami pozarządowymi.

Podążając dobrowolne zobowiązania na rzecz zrównoważonego rozwoju, firmy mogą wiele zyskać, przede wszystkim w aspekcie zarządzania zasobami ludzkimi oraz w odniesieniu do kształtowania wizerunku firmy. W dłuższej perspektywie korzyści wynikające z dobrej reputacji przedsiębiorstwa przekładają się na wzrost lojalności konsumentów oraz tworzenie nowych grup odbiorców, a tym samym na zwiększoną sprzedaż. Wizerunek wiarygodnego partnera przyczynia się z kolei do nawiązywania nowych kontaktów biznesowych, stwarza dalsze szanse rozwoju i ekspansji w branży. Ponadto pracownicy zatrudnieni w przedsiębiorstwach stosujących zasady społecznej odpowiedzialności biznesu są bardziej lojalni i zmotywowani.

W maju 2009 r. Ministerstwo Gospodarki podpisało porozumienie o współpracy z Forum Odpowiedzialnego Biznesu, którego celem jest zapewnienie efektywnej współpracy w ramach działań podejmowanych w Polsce w obszarze CSR, ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju. Minister gospodarki przewodniczy także kapitule Polskiego Rejestru Czystszej Produkcji i Odpowiedzialnej Przedsiębiorczości prowadzonego przez Stowarzyszenie „Polski Ruch Czystszej Produkcji”, a także uczestniczy w realizacji programów „Przedsiębiorstwo Fair Play” oraz „Czysty biznes”, mających na celu promowanie firm, które na co dzień respektują wartości etyczne oraz wprowadzają innowacyjne przedsięwzięcia w zakresie ochrony środowiska. Ważnym przykładem działań MG w tym zakresie jest również opracowanie specjalnego podręcznika na temat CSR skierowanego do małych i średnich przedsiębiorstw.

II. W ramach prac obejmujących upraszczanie otoczenia prawnego dla przedsiębiorców Ministerstwo Gospodarki przygotowało projekt ustawy o ogra-

niczaniu barier dla obywateli i przedsiębiorców, który został przyjęty przez Radę Ministrów pod koniec listopada 2010 r., a w połowie grudnia 2010 r. został przekazany do Sejmu. Projekt przedmiotowej ustawy został przygotowany po kompleksowym przeglądzie polskiego prawa gospodarczego – w sumie przeanalizowano 209 ustaw. W wyniku tej analizy w projekcie zaproponowano nowelizację 96 z nich. To oznacza, że projekt ustawy wraz z pozostałymi ustawami „Pakietu dla przedsiębiorczości” stanowi pierwszą od początku lat dziewięćdziesiątych prawdziwą, spójną reformę prawa gospodarczego.

W podejmowanych działaniach opierano się na opiniach specjalistów, partnerów społecznych i środowisk naukowych, jak również na najlepszych praktykach międzynarodowych. Projekt uwzględnia wiele postulatów zgłaszanych przez stowarzyszenia obywateli i organizacje gospodarcze, w tym zawartych w publikowanej corocznie czarnej liście barier Lewiatana. Współpracując z innymi krajami oraz organizacjami międzynarodowymi, w szczególności z OECD i Bankiem Światowym, jesteśmy pewni, że podejmowane przez nas działania są właściwie ukierunkowane i przyniosą oczekiwane rezultaty. Przedstawione propozycje przyczynią się również bezpośrednio do budowy sprawnego państwa w Polsce, jednego z dziesięciu wyzwań, jakie zidentyfikowano w strategii Polska 2030.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier dla obywateli i przedsiębiorców realizuje następujące cele:

a) redukuje obowiązki administracyjne, czyli ogranicza biurokrację i zmniejsza koszty poprzez wprowadzenie instytucji oświadczenia w miejsce obowiązku przedkładania zaświadczeń;

b) realizuje I etap zmian polegający na uzupełnieniu przepisów rozwiązaniami prawnymi niezbędnymi dla sprawnego funkcjonowania przedsiębiorców;

c) realizuje I etap zmian o charakterze deregulacyjnym polegający na rezygnacji z niektórych zwolnień i rejestrów działalności regulowanej.

Charakterystyka najważniejszych zmian

Zmiany w zakresie zamiany obowiązku przedkładania zaświadczeń na prawo do składania oświadczeń.

Projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców wprowadza prawo składania oświadczeń w miejsce obecnego obowiązku przedstawiania zaświadczeń. Instytucja oświadczenia ma na celu zmianę dotychczasowej praktyki nakładającej na obywateli ciężar udowodnienia stanu faktycznego i prawnego. W konstruowaniu przedmiotowych przepisów kierowano się zasadą, aby organ jak najwięcej informacji mógł pozyskać drogą elektroniczną bądź bezpośrednio od innych organów administracji.

W niedługim czasie najważniejsze rejestry, tj. rejestr przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym i Ewidencja Działalności Gospodarczej (Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej) będą ogólnodostępne w Internecie.

Przeładowi poddano 280 zaświadczeń zawartych w 120 ustawach. Wprowadzono zmiany w 77 ustawach, znosząc 217 zaświadczeń.

Główne zmiany w zakresie kultury oświadczeń w projekcie ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców:

— Uchylono obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej lub zaświadczeń (wypisów, odpisów) o wpisie do rejestru przedsiębiorców w KRS w sytuacji, gdy numer w odpowiednim rejestrze udało się przenieść do wniosku. W innych przypadkach ww. zaświadczenia zamieniono na oświadczenia. Rychła elektroniczna obu rejestrów uczyni zaświadczenia w tym zakresie zbędne. Dodatkowo ustawa o swobodzie działalności gospodarczej (art. 38 ust. 5) stanowi, że organy administracji publicznej nie mogą domagać się od przedsiębiorców okazywania, przekazywania lub załączania do wniosków zaświadczeń o wpisie do CEIDG. Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej zastąpi od 1 lipca 2011 r. ewidencję działalności prowadzoną w gminach.

— Uchylono obowiązek przedkładania w kontaktach z organami administracji publicznej zaświadczeń o nadaniu numeru NIP i REGON w sytuacji, gdy odpowiednie numery znalazły się we wniosku, w innych przypadkach zamieniono zaświadczenie na oświadczenie. Dodatkowo warto podkreślić, że z dniem 31 marca 2009 r. zniesiony został wymóg posługiwania się przez podmioty podlegające wpisowi do rejestru REGON w kontaktach urzędowych i związanych z obrotem gospodarczym, zaświadczeniem o numerze REGON oraz podawania tego numeru w pieczęciach firmowych oraz drukach urzędowych.

— Dokonano zmiany zaświadczenia o niekaralności na oświadczenie w tych przypadkach, gdy posiadanie takiego zaświadczenia nie jest uzasadnione ze względu na nadrzędny interes publiczny. Organ nie może żądać zaświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego jeżeli dane te są możliwe do ustalenia na podstawie dostępu do innych rejestrów.

— Dokonano zamiany oryginałów, urzędowo poświadczonych odpisów świadectw, dyplomów, aktów stanu cywilnego urodzenia, zgonu itp. na kopie dokumentów potwierdzających wykształcenie lub kopie odpisów aktu stanu cywilnego. Uproszczenie przepisów w tym zakresie pozwoli posługiwać się obywatelom kopiami dokumentów, których oryginalne wersje wydawane są w ograniczonej ilości, a uzyskanie każdego odpisu jest kosztowne i czasochłonne.

— W miejsce obowiązku przedkładania zaświadczeń o dochodach, niezaleganiu z płatnościami wobec urzędu skarbowego i składkami do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych umożliwiono składanie oświadczeń. W sytuacjach uzasadnionego podejrzenia oświadczenia nieprawdy organ będzie mógł uzyskać informacje od właściwego urzędu skarbowego lub ZUS.

Zmiany polegające na uzupełnieniu (bądź uchyleniu) przepisów rozwiązaniami prawnymi potrzebnymi

mi dla sprawnego funkcjonowania przedsiębiorców (I etap).

Przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę prawa handlowego (ustawa Prawo spółdzielcze).

Przekształcenia spółdzielni pracy w spółkę handlową skutkuje sukcesją uniwersalną, co oznacza, że wszystkie dotychczasowe uprawnienia spółdzielni przechodzą na spółkę handlową. Sukcesja obejmuje nie tylko stosunki cywilnoprawne, lecz również publicznoprawne, a także reguluje wpływ przekształcenia na spółdzielczy stosunek pracy. Dzięki takiemu rozwiązaniu nie wygasają np. udzielone spółdzielni zezwolenia, koncesje i ulgi, co miałyby miejsce w razie uprzedniej likwidacji spółdzielni, zgodnie z wymogami orzecznictwa.

Umożliwienie członkom spółdzielni udziału w walnym zgromadzeniu przez pełnomocnika.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami Prawa spółdzielczego członek spółdzielni może brać udział w walnym zgromadzeniu tylko osobiście. Jedynie osoby prawne będące członkami spółdzielni biorą udział w walnym zgromadzeniu przez ustanowionego w tym celu pełnomocnika. Pełnomocnik taki nie może zastępować więcej niż jednego członka.

Wprowadzono możliwość brania udziału w walnym zgromadzeniu spółdzielni przez pełnomocnika, co służyć będzie przede wszystkim umożliwieniu uczestnictwa w podejmowaniu decyzji w sprawach spółdzielni przez osoby, które z przyczyn faktycznych (stan zdrowia, znaczna odległość miejsca zamieszkania od siedziby spółdzielni) nie mogą brać udziału w walnym zgromadzeniu osobiście. Zmiana taka stanowić będzie również ważny krok na drodze ku uelastycznieniu regulacji dotyczących funkcjonowania spółdzielni, co jest niezbędne dla uczynienia ze spółdzielni atrakcyjnej formy prawnej dla osób planujących prowadzenie wspólnej działalności gospodarczych i poszukujących ram prawnych dla tej działalności.

Dziedziczenie udziałów.

Projektowane zmiany wprowadzają możliwość dziedziczenia udziałów w spółdzielni w przypadku, gdy spadkobierca zmarłego członka spółdzielni jest członkiem spółdzielni lub złożył deklarację przystąpienia do spółdzielni. W przypadku większej liczby spadkobierców przepis ten stanowi o konieczności wskazania jednego ze spadkobierców, który uzyska prawo do udziałów, chyba że podzielą oni udziały między tych spadkobierców, którzy złożyli deklarację przystąpienia do spółdzielni.

Depozyt elektroniczny (ustawa Prawo o notariacie).

Zmiany wprowadzane w ustawie Prawo o notariacie mają na celu rozszerzenie rodzajów czynności notarialnych świadczonych przez notariusza o obowiązków przyjmowania na przechowanie informatycznych nośników danych. Informatyczny nośnik danych będzie mógł być przekazywany do notariusza w formie nośnika np. dyskietki, płyty CD/DVD.

Wprowadzenie instytucji leasingu konsumenckiego (ustawa o zryczałtowanym podatku dochodowym

od niektórych dochodów, przychodów osiąganych przez osoby fizyczne zryczałtowanym podatku dochodowy oraz ustawa o podatku dochodowym od osób prawnych).

W chwili obecnej możliwość stosowania i rozwoju tzw. leasingu konsumenckiego, czyli leasingu skierowanego do osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej, jest ograniczona.

Umożliwienie zawierania umów leasingu z konsumentem może prowadzić wyłącznie do korzystnych skutków ekonomicznych, w tym również do wzrostu wpływów budżetowych. Przede wszystkim wskazać należy, iż poszerzenie oferty leasingowej o umowy skierowane do konsumentów wywoła wzrost popytu na określone produkty, w tym przede wszystkim samochody osobowe. Wzrost ten skutkować będzie zwiększeniem dochodów podatkowych producentów, jak i firm leasingowych, jednocześnie jednak konsument nie będzie uprawniony do dokonywania jakichkolwiek odpisów podatkowych ze względu na korzystanie z umów leasingu. Z tego względu na gruncie skutków budżetowych rozwój leasingu konsumenckiego przyczynić się może wyłącznie do wzrostu wpływów budżetowych.

Co więcej, aktywizacja popytu na nowe samochody osobowe i inne produkty może okazać się szczególnie ważnym instrumentem w obecnej sytuacji ekonomicznej, w której czołowi producenci samochodów osobowych ze względu na malejący popyt na ich produkty są zmuszeni do coraz częstszego wstrzymywania produkcji.

Przekształcenie przedsiębiorcy w spółkę kapitałową (ustawa Kodeks spółek handlowych).

Proponowane rozwiązania mają na celu wypełnienie systemowej luki prawnej i umożliwienie przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną wykonującą we własnym imieniu działalność gospodarczą (przedsiębiorcy przekształcanemu) przekształcenie w jednoosobową spółkę kapitałową (spółkę przekształconą). Przez wprowadzenie „instytucji przekształcenia przedsiębiorcy w spółkę kapitałową” rozszerzeniu ulegnie katalog dopuszczalnych możliwości tworzenia spółek prawa handlowego.

Skutkiem przekształcenia przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną w spółkę kapitałową będzie sukcesja uniwersalna, tzn. spółce przekształconej przysługiwać będą wszystkie prawa i obowiązki przedsiębiorcy przekształcanego. Jednocześnie spółka przekształcona pozostanie podmiotem zezwoleń, koncesji oraz ulg, które zostały przyznane przedsiębiorcy przed jego przekształceniem, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi będzie stanowiła inaczej. Skutkiem przedmiotowego przekształcenia jest również to, iż z dniem przekształcenia przedsiębiorca przekształcany staje się wspólnikiem spółki przekształconej.

Przewidziana w projektowanym art. 584² § 1 Kodeksu spółek handlowych sukcesja uniwersalna nie obejmuje praw i obowiązków na płaszczyźnie prawa podatkowego.

Obniżenie kosztów sądowych (ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

Projekt ustawy zakłada obniżenie kosztów sądowych wpisu do rejestru przedsiębiorców z 1000 zł do 500 zł oraz koszty związane z dokonaniem zmiany we wpisie z 400 zł na 250 zł.

Dokonano odpowiednio obniżenia kwoty wpisu z 1000 zł do 500 zł dla stowarzyszeń i fundacji, które zamierzają prowadzić działalność gospodarczą i mają obowiązek dokonać wpisu w rejestrze przedsiębiorców, ponosząc takie same, jak przedsiębiorcy, opłaty sądowe związane z rejestracją.

Obniżenie opłaty przy egzekucji komorniczej (ustawa o komornikach sądowych i egzekucji).

Umożliwiono tworzenie, przetwarzanie i przechowywanie akt w wersji elektronicznej na równi z wersją papierową. Proponowana zmiana pozwoli uniknąć wątpliwości interpretacyjnych dotyczących sposobu tworzenia, przetwarzania i archiwizowania akt w postępowaniu egzekucyjnym.

Mając na względzie, iż wierzyciel pokrywa koszty uzyskiwania informacji o składnikach majątku dłużnika, miejscu pracy i wynagrodzeniu, dodatkowa opłata stała za poszukiwanie majątku dłużnika stanowi dochód komornika już na etapie wszczęcia egzekucji, niezależnie od tego, czy ostatecznie egzekucja okaże się skuteczna, czy też bezskuteczna. W ok. 70% egzekucje są bezskuteczne. W tych przypadkach wspomniana opłata obciąża wierzyciela, co zniechęca go do egzekucji na drodze sądowej i komorniczej. W tej sytuacji, by wymusić większą efektywność podejmowanych przez komorników działań, uzasadnione wydaje się obniżenie opłaty stałej niepowiązanej ze skutecznością egzekucji z 3% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego do 2% przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego.

Aktualizacja opłat z tytułu użytkowania wieczystego (ustawa o gospodarce nieruchomościami).

Wydłużeniu uległ termin, w jakim ma nastąpić aktualizacja opłat z tytułu użytkowania wieczystego gruntu (obecnie aktualizacja opłaty następuje w cyklu rocznym, propozycja przewiduje dokonywanie aktualizacji nie częściej niż raz na trzy lata).

Ułatwienie dostępu do zawodu tłumacza przysięgłego (ustawa o zawodzie tłumacza przysięgłego).

Ułatwienie dostępu do zawodu tłumacza przysięgłego poprzez zniesienie rocznego okresu karencji po niedostatecznym wyniku egzaminu na tłumacza przysięgłego.

Proponuje się zmianę, zgodnie z którą osoba zainteresowana ponownym zdawaniem egzaminu będzie mogła do niego przystąpić w najbliższym możliwym terminie. Dodatkowo proponuje się, aby uprawnienia do wykonywania zawodu uzyskiwał każdy, kto zda egzamin z wynikiem pozytywnym, uzyska świadectwo i złoży ślubowanie bez konieczności oczekiwania na wpis na listę tłumaczy przysięgłych. Wpis na listę będzie dokonywany z urzędu w dniu wydania świadectwa.

Umożliwiono obywatelom Szwajcarii prowadzenie działalności w tym zakresie na takich samych warunkach, jak obywatelom RP.

Zniesienie zezwolenia na wykonanie planu urządzenia lasu (ustawa o lasach).

Uchylono zezwolenie na działalność w zakresie wykonywania planu urządzenia lasu. Zgodnie z projektem działalność w tym zakresie może być wykonywana przez przedsiębiorcę, który zatrudnia osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje oraz wyposażenie techniczne określone w ustawie. Konsekwencją tej zmiany będzie zatem nie tylko zmniejszenie kosztów wykonywania działalności gospodarczej, ale również likwidacja niepotrzebnej bariery administracyjnej – zezwolenia. Dodatkowo umożliwiono prowadzenie działalności w zakresie wykonywania planu urządzenia lasu usługodawcom z innych państw członkowskich.

Zniesienie rejestru działalności regulowanej (ustawa Prawo łowieckie).

Uchylono rejestr działalności regulowanej w zakresie działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług turystycznych obejmujących polowania wykonywane przez cudzoziemców na terytorium RP oraz polowania za granicą. Powyższa działalność będzie mogła być wykonywana po spełnieniu warunków określonych w ustawie polegających w szczególności na ustanowieniu zabezpieczenia majątkowego roszczeń osób trzecich.

Zgodnie z projektem marszałek województwa nie będzie dokonywać kontroli uprzedniej podejmowanej działalności gospodarczej, lecz następczej. W przypadku stwierdzenia podczas kontroli następczej naruszeń warunków wykonywania działalności gospodarczej organ będzie wzywał do ich usunięcia, a w przypadku nieusunięcia naruszeń wyda decyzję o zakazie wykonywania działalności gospodarczej.

Likwidacja rejestru działalności regulowanej skutkuje także zniesieniem opłaty za wpis w wysokości 616 zł.

Zniesienie zezwolenia (ustawa Prawo o ruchu drogowym).

Uchylono zezwolenie na podjęcie i wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie produkcji tablic rejestracyjnych.

Działalność w powyższym zakresie uzależniono od obowiązku wpisu do rejestru działalności regulowanej przy zachowaniu najważniejszych warunków szczegółowych dla tego rodzaju działalności.

Uchylono zezwolenie na prowadzenie skupu lub przetwórstwa organizmów morskich (ustawa o rybołówstwie).

Prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na skupie lub przetwórstwie organizmów morskich w polskich obszarach morskich wymaga uzyskania zezwolenia, które wydawane jest na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.

Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, iż zagadnienia związane z prowadzeniem skupu i przetwórstwem organizmów morskich nie zostały uregulowa-

ne przez przepisy prawa wspólnotowego. Wprowadzone przez ustawodawcę polskiego daleko idące formy reglamentacji w podjęciu działalności gospodarczej w omawianym zakresie, nakładające na armatora obowiązek uzyskania zezwoleń, są zbędne z punktu widzenia zapewnienia przestrzegania regulacji wspólnotowych oraz ochrony wartości konstytucyjnych.

Z tych względów celowe jest uchylenie restrykcyjnych przepisów ustawy uzależniających wykonywanie rybołówstwa morskiego w zakresie prowadzenia skupu lub przetwórstwa organizmów morskich od uzyskania zezwoleń wydawanych przez ministra właściwego do spraw rybołówstwa.

Zniesienie rejestru działalności regulowanej w zakresie prowadzenia kursów początkowych i doskonalących (ustawa o przewozie koleją towarów niebezpiecznych).

W projekcie proponuje się zastąpienie obowiązku uzyskania wpisu do rejestru działalności regulowanej na działalność w zakresie prowadzenia kursów początkowych i kursów doskonalących obowiązkiem pisemnego zgłoszenia prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego. Zmiana pozwoli na zmniejszenie obowiązków administracyjnych przedsiębiorców podejmujących działalność w omawianym zakresie, jak również będzie skutkować zniesieniem opłaty za wpis do rejestru w wysokości 616 zł. Należy przy tym zauważyć, iż zachowane zostaną warunki wykonywania działalności gospodarczej określone w przepisach ustawy.

Prezes UTK będzie mógł prowadzić kontrolę następczą zgodności prowadzenia działalności z ustawą, jak również będzie posiadał uprawnienie do wydawania decyzji o zakazie wykonywania działalności gospodarczej na okres 3 lat.

Jednocześnie należy poinformować, iż w planie prac legislacyjnych na I półrocze 2011 r. znajdują się założenia do II etapu prac nad ograniczaniem barier dla obywateli i przedsiębiorców.

Na podstawie analizy postulatów Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” (tzw. czarnej listy barier), obejmującej 279 postulatów dotyczących 89 ustaw, zidentyfikowano następujące obszary, które mogłyby podlegać zmianom:

1. Likwidacja barier w prawie podatkowym, np. wprowadzenie możliwości wystawienia zbiorczej faktury korygującej (VAT).

2. Likwidacja barier w prawie pracy, np. doprecyzowanie przepisów BHP w kontekście regulacji w zakresie telepracy.

3. Likwidacja barier w ustawach sektorowych:

a) telekomunikacja i media, np. zmniejszenie procentowego udziału audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim oraz audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych, w przypadku kanałów tematycznych,

b) sektor budowlany, np. uproszczenie procedury uzyskiwania pozwolenia na budowę sieci gazowych dublującej wymogi, które należy spełnić na etapie uzyskania decyzji o lokalizacji inwestycji, np. ogra-

niczenie możliwości zawieszania postępowania w sprawie lokalizacji inwestycji,

c) geodezja i kartografia, np. uproszczenie procedury dotyczącej decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego,

d) transport, np. uproszczenie procedury uzyskania decyzji o dopuszczeniu do ruchu pojazdów przekraczających dopuszczalne wartości w zakresie masy całkowitej,

e) banki i instytucje finansowe, np. likwidacja obowiązku pisemnego informowania członków funduszu o środkach znajdujących się na rachunku, z uwagi na wysokie koszty.

4. Inne bariery utrudniające prowadzenie działalności gospodarczej:

a) zamówienia publiczne, np. zmniejszenie wysokości opłaty od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej przy prezesie UZP,

b) ochrona danych osobowych, np. redukcja obowiązków informacyjnych w zakresie zgłaszania zbiorów danych osobowych przez administratora danych,

c) proces stanowienia prawa, np. zwiększenie znaczenia konsultacji społecznych,

d) bariery w zakresie ochrony środowiska, np. wprowadzenie jednoznacznych zapisów w zakresie interpretacji przepisów obejmujących przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko.

5. Wydłużenie terminu dla obowiązków zgłoszeniowych i informacyjnych z 7 do 14 dni.

6. Zniesienie comiesięcznego obowiązku informowania na piśmie pracowników w formie imiennych raportów, m.in.: o składkach, jakie przedsiębiorcy odprowadzili za nich do ZUS i NFZ.

7. Wprowadzenie 5-letniego okresu przechowywania kopii deklaracji rozliczeniowych i imiennych raportów miesięcznych oraz dokumentów korygujących te dokumenty od dniach przekazania do wskazanej przez ZUS jednostki organizacyjnej ZUS.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Grażyna Henclewska

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie realizacji obietnic złożonych
przez premiera podczas exposé w 2007 r.,
dotyczących ograniczenia deficytu (19669)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pani poseł Anny Sobeckiej w spra-

wie realizacji obietnic złożonych przez premiera podczas exposé w 2007 r., dotyczących ograniczenia deficytu (pismo SPS-023-19669/10), uprzejmie informuję.

W odpowiedzi na pytanie nr 1, w jaki sposób rząd zamierza poradzić sobie z rosnącym długiem publicznym, uprzejmie informuję.

Zgodnie z przyjętą we wrześniu 2010 r. przez Radę Ministrów i przekazaną Sejmowi wraz z uzasadnieniem projektu ustawy budżetowej na 2011 r. „Strategią zarządzania długiem sektora finansów publicznych w latach 2011–2014” relacja państwowego długu publicznego do PKB w horyzoncie strategii utrzymywać się będzie poniżej progu 55%. Według szacunku Ministerstwa Finansów w 2010 r. relacja długu do PKB ukształtowała się blisko poziomu 53,5% i tym samym próg 55% nie został przekroczony.

Istotne znaczenie dla ograniczenia przyrostu długu publicznego, w tym zmniejszenia jego relacji do PKB, będą miały planowane przez rząd zmiany w systemie emerytalnym. Można oczekiwać, że dzięki tym zmianom relacja długu publicznego do PKB przestanie rosnąć i w kolejnych latach będzie spadać. Z uwagi na znaczny udział długu w walutach obcych w długu Skarbu Państwa duże znaczenie dla kształtowania się tej relacji będzie miał poziom kursu złotego na koniec poszczególnych lat.

Rząd podejmuje działania mające na celu stabilizację sytuacji sektora finansów publicznych oraz zapobieżenie przekroczeniu przez dług publiczny progu 55%. Celowi temu służy ustawa o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw z dnia 16 grudnia 2010 r., która weszła w życie z dniem 1 stycznia br. W zakresie oddziaływania na dług publiczny ustawa wprowadziła następujące zmiany:

— wzmocnienie systemu zarządzania płynnością budżetu państwa polegające na obowiązku lokowania przez jednostki sektora finansów publicznych wolnych środków na rachunku ministra finansów; działania te stanowią zmianę systemową prowadzącą do zwiększenia efektywności zarządzania aktywami sektora, ich wynikiem będzie zmniejszenie potrzeb pożyczkowych o wykorzystane wolne środki jednostek sektora finansów publicznych, jak również obniżenie poziomu państwowego długu publicznego i kosztów obsługi długu Skarbu Państwa przy zachowaniu samodzielności jednostek w dysponowaniu środkami niezbędnymi na realizację ich zadań;

— wzmocnienie procedur ostrożnościowych, gdy relacja państwowego długu publicznego do PKB przekracza 55%, polegające m.in. na:

a) dokonywaniu przez Radę Ministrów przeglądu obowiązujących przepisów w celu przedstawienia propozycji rozwiązań prawnych mających wpływ na poziom dochodów budżetu państwa,

b) okresowym zwiększeniu stawek podatku od towarów i usług,

c) ograniczeniu możliwości zaciągania nowych zobowiązań na przygotowanie inwestycji przez orga-

ny administracji rządowej do inwestycji współfinansowanych z udziałem środków z UE.

Rolą tych procedur jest niedopuszczenie do nadmiernego wzrostu długu publicznego, w szczególności przekroczenia przez państwowy dług publiczny konstytucyjnego limitu 3/5 PKB.

O bezpieczeństwie finansowania potrzeb pożyczkowych państwa oraz efektywności zarządzania długiem publicznym przesądza nie tylko wielkość długu publicznego, ale również jego struktura. Planowany sposób zarządzania długiem publicznym określa przyjmowana co roku przez Radę Ministrów strategia zarządzania długiem sektora finansów publicznych.

Celem przyjętej we wrześniu 2010 r. „Strategii zarządzania długiem sektora finansów publicznych w latach 2011–2014”, podobnie jak poprzedniej strategii, jest minimalizacja kosztów obsługi długu w długim horyzoncie czasu przy przyjętych ograniczeniach związanych z ryzykiem. Dla realizacji celu strategii w latach 2011–2014 przyjęto, że:

— utrzymane zostanie elastyczne podejście do kształtowania struktury finansowania pod względem wyboru rynku, waluty i instrumentów, w stopniu przyczyniającym się do minimalizacji kosztów obsługi i przy ograniczeniach wynikających z przyjętych poziomów ryzyka oraz możliwego wpływu na politykę pieniężną;

— głównym źródłem finansowania potrzeb pożyczkowych budżetu państwa pozostanie rynek krajowy; udział długu w walutach obcych utrzymywany będzie w przedziale 20–30%; przy emisjach zagranicznych rolę rynku strategicznego będzie pełnił rynek euro;

— priorytetem polityki emisyjnej będzie budowanie dużych i płynnych emisji o oprocentowaniu stałym, zarówno na rynku krajowym, jak i rynku euro;

— utrzymano dążenie do zwiększania średniej zapadalności długu krajowego, natomiast jego duration, które osiągnęło już poziom akceptowalny z punktu widzenia ryzyka stopy procentowej, utrzymywane będzie w przedziale 2,5–4,0 roku;

— w przypadku długu zagranicznego obecny poziom zarówno ryzyka refinansowania, jak i ryzyka stopy procentowej, nie stanowi ograniczenia dla minimalizacji kosztów obsługi.

W 2010 r. istotnej poprawie uległy parametry ryzyka długu Skarbu Państwa. Ograniczeniu uległo ryzyko refinansowania – średnia zapadalność długu krajowego wzrosła z 4,1 roku do 4,3 roku, a długu ogółem wzrosła z 5,2 roku do 5,4 roku. Udział krajowych skarbowych papierów wartościowych zapadających do 1 roku zmniejszył się z 24% do 19%. W dużej mierze wynikało to ze znaczącego oddłużenia w bonach skarbowych. Udział bonów skarbowych w krajowych skarbowych papierach wartościowych obniżył się niemal dwukrotnie – z 10,3% do 5,5%. Ograniczeniu uległo również ryzyko stopy procentowej. Duration długu krajowego wzrosło z 2,9 roku do 3 lat, a długu ogółem wzrosło z 3,6 roku do 3,7 roku. Mimo

dużej aktywności Ministerstwa Finansów na rynkach międzynarodowych ograniczony był wzrost udziału długu w walutach obcych – z 27% do 28%.

Koszty obsługi długu Skarbu Państwa w 2010 r. wyniosły 34,1 mld zł wobec 32,2 mld zł w 2009 r. Jednocześnie średnie oprocentowanie długu Skarbu Państwa zmniejszyło się z 5,4% w 2009 r. do 5,1% w 2010 r.

Odnosząc się do pytania nr 2, jakie rząd przewiduje zmiany legislacyjne w zakresie ograniczenia deficytu, uprzejmie informuję.

Poprawa sytuacji sektora instytucji rządowych i samorządowych związana będzie z jednej strony z działaniami, jakie podejmuje rząd w celu ograniczenia strukturalnego deficytu sektora finansów publicznych, z drugiej zaś strony będzie wypadkową przyspieszenia wzrostu gospodarczego i wygasaniem negatywnych efektów kryzysu finansowego, w szczególności dla dochodów z tytułu podatków dochodowych i składek na ubezpieczenia społeczne. Wyrazem tych działań jest projekt ustawy budżetowej na 2011 r. ograniczający deficyt budżetu państwa do 40,2 mld zł.

Celowi, jakim jest ograniczenie deficytu finansów publicznych, służy m.in. ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia br. Jednym z istotnych zapisów znowelizowanej ustawy jest wprowadzenie wydatkowej reguły dyscyplinującej. Polega ona na redukcji wydatków o charakterze uznaniowym, a więc niewynikających z istniejących ustaw regulujących wydatki publiczne, oraz nowych wydatków prawnie zdeteminowanych, których wzrost nie powinien przekraczać 1% w ujęciu realnym. Dzięki zastosowaniu tej reguły w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 rząd miał możliwość zapobiec znacznemu zwiększeniu wydatków tzw. elastycznych już w 2011 r. Pragniemy poinformować, iż wydatkowa reguła dyscyplinująca będzie obowiązywać do momentu wydania przez Radę Ecofin decyzji o uchyleniu procedury nadmiernego deficytu wobec Polski. Wprowadzenie tej reguły będzie wspierać proces ograniczania wydatków publicznych w relacji do PKB oraz obniżenie deficytu strukturalnego, a tym samym będzie sprzyjać stworzeniu warunków dla efektywnego wprowadzenia reguły docelowej, zapewniającej trwałą stabilizację finansów publicznych.

Uprzejmie informujemy, iż ustawa o finansach publicznych wprowadziła też inne zmiany, które doprowadzą do poprawy przejrzystości finansów publicznych, zwiększenia kontroli i nadzoru nad gospodarką finansową jednostek sektora oraz racjonalizacji wydatkowania środków publicznych. Główne zmiany służące osiągnięciu wymienionych celów polegają na wdrożeniu m.in.:

— planowania wieloletniego na szczeblu rządowym oraz w jednostkach samorządu terytorialnego,

— nowych rozwiązań dotyczących systemu kontroli zarządczej w jednostkach sektora finansów publicznych,

— zmian w progach ostrożnościowych dotyczących relacji długu publicznego do PKB oraz wzmocnienia procedury ostrożnościowej w budżecie państwa oraz budżetach jednostek samorządu terytorialnego,

— od 2011 r. – zasady zrównoważonego budżetu bieżącego jednostek samorządu terytorialnego, która będzie sprzyjać poprawie wyniku podsektora instytucji samorządowych.

Pragniemy poinformować, iż zgodnie z ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej na 2011 r. zamrożony został fundusz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. W zakresie oddziaływania na poziom dochodów budżetowych ustawa wprowadziła m.in. tymczasowe (na 3 lata, tj. do 31 grudnia 2013 r.) podwyższenie stawek VAT o 1 p.p., począwszy od stycznia 2011 r., z wyjątkiem stawek na część towarów żywnościowych, tj. chleb, nabiał, przetwory mięsne, produkty zbożowe (mąka, kasza, makaron) oraz soki, które to stawki zostaną obniżone z 7% do 5%.

Pragnę także przedstawić zmiany legislacyjne w ustawie Ordynacja podatkowa, polegające na zmniejszeniu liberalnych przepisów w tym obszarze i służące poprawie efektywności poborów podatków.

Ustawą z dnia 7 listopada 2008 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 209, poz. 1318), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., wprowadzono do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) zmiany, które służą poprawie efektywności poboru podatków:

— umożliwiono ustanowienie zabezpieczenia wykonania decyzji o zabezpieczeniu oraz decyzji nakładającej na stronę obowiązek podlegający wykonaniu na podstawie przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji na różnych etapach postępowania, tj. postępowania „przedwymiarowego”, postępowania wymiarowego przed organem I i II instancji oraz postępowania sądowego (art. 33d § 1);

— rozszerzono katalog możliwości doprowadzenia przez podatnika do dobrowolnego wykonania decyzji o zabezpieczeniu „przedwymiarowym” o pisemne upoważnienie organu podatkowego, potwierdzone przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową, do wyłącznego dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku lokaty terminowej (art. 33d pkt 7);

— wprowadzono rozwiązanie pozwalające na pokrycie zobowiązań (wymagalnych) ze środków pieniężnych objętych wcześniej zabezpieczeniem dobrowolnym bez konieczności wszczęcia postępowania egzekucyjnego (art. 62a);

— przewidziano zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego na czas trwania zabezpieczenia dobrowolnego lub zabezpieczenia dokonanego w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, w związku z wy-

daną decyzją o zabezpieczeniu; zmiana ta służy zabezpieczeniu interesów fiskalnych poprzez wydłużenie okresu przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 70 § 6 pkt 4 i § 7 pkt 4);

— wprowadzono obowiązek zamieszczania w decyzji podlegającej wykonaniu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji pouczenia o odpowiedzialności karnej za usunięcie, ukrycie, zbycie, darowanie, zniszczenie, rzeczywiste lub pozorne obciążenie albo uszkodzenie składników majątku strony, w celu udaremnienia egzekucji obowiązku wynikającego z tej decyzji; przedmiotowa zmiana ma na celu przeciwdziałanie umyślnym działaniom podatników podejmowanym w okresie wstrzymania z mocy prawa wykonania decyzji nieostatecznej organu podatkowego (organu kontroli skarbowej), w zakresie rozporządzania swoim majątkiem, które prowadzą do udaremnienia egzekucji obowiązku wynikającego z tej decyzji (art. 210 § 2a).

Ponadto ustawą z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy Ordynacja podatkowa oraz ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. Nr 197, poz. 1306) wprowadzono do ustawy Ordynacja podatkowa zmiany, które służą m.in.:

— nierozpoczynaniu biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w razie wystąpienia w okresie po terminie płatności podatku, a przed zakończeniem roku kalendarzowego, w którym termin płatności podatku upływa, takich zdarzeń, jak wniesienie skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania, doręczenie zarządzenia zabezpieczenia w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji czy wszczęcie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe (art. 70 § 6 i 7);

— zwiększeniu częstotliwości przekazywania ministrowi finansów przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe informacji o założonych i zlikwidowanych rachunkach bankowych związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej; umożliwi to efektywniejsze wykorzystanie tych informacji przez organy podatkowe i w konsekwencji usprawni pobór podatków, co może przyczynić się do zwiększenia dochodów budżetu państwa (art. 82 § 2);

— umożliwieniu prowadzenia postępowania zabezpieczającego „przedwymiarowego” bez uprzedniego wydania postanowienia o jego wszczęciu, co uprości prowadzenie postępowania zabezpieczającego „przedwymiarowego” i zwiększy efektywność instytucji zabezpieczenia (art. 165 § 5 pkt 3);

— zachowaniu odpowiednich relacji między stawkami kredytów obrotowych a odsetkami za zwłokę od zaległości podatkowych; stawka odsetek za zwłokę ustalana według nowych zasad stanowi sumę 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego i 2%, ale nie może być niższa niż 8%; podwyższenie stawki powinno zwiększyć skłonność podatników do regulowania w pierwszej kolejności należności publicznoprawnych (art. 56 § 1).

Uprzejmie informujemy, że zmiany wprowadzone do Ordynacji podatkowej ustawą nowelizującą z dnia 24 września 2010 r. weszły w życie z dniem 9 listopada 2010 r., z wyjątkiem zmian w art. 82 § 2, które wejdą w życie z dniem 1 sierpnia 2011 r.

W 2010 r. Ministerstwo Finansów opublikowało nowatorski raport na temat preferencji podatkowych w Polsce. Celem tego przedsięwzięcia jest identyfikacja, a także przedstawienie wartości ulg i zwolnień funkcjonujących w systemie podatkowym. W ramach konsolidacji finansów publicznych niezbędna jest racjonalizacja wydatków publicznych także poprzez analizę efektywności poszczególnych rozwiązań podatkowych.

Uprzejmie informuję, iż w ramach dalszej konsolidacji finansów publicznych planowane jest także wprowadzenie w kolejnych ustawach budżetowych zmian efektywnościowych i oszczędnościowych, tak aby deficyt sektora finansów publicznych trwale obniżył się do poziomu poniżej 3% PKB w najbliższych latach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ludwik Kotecki

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie szybkiej kolei (19673)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie szybkiej kolei przekazuję poniższe informacje.

PKP InterCity SA podjęła działania na rzecz zakupu nowego taboru do obsługi połączeń kolejowych na trasie Gdynia – Warszawa – Kraków/Katowice. Przetarg w trybie dialogu konkurencyjnego został ogłoszony 6 sierpnia 2008 r. Ostateczny kształt wymogów dotyczących taboru spółka określiła w dniu 25 sierpnia 2010 r. Do dnia 30 września 2010 r. wpłynęła tylko jedna oferta, złożona przez konsorcjum Alstom Konstal SA oraz Alstom Ferroviaria S.p.A. Alstom złożył ofertę zgodną z warunkami przetargu i zaproponował swój produkt, skład zespołony ETR610 New Pendolino Cisalpino, bez aktywnego systemu wychyłnego pudła.

Podjęta przez poprzedni zarząd PKP InterCity SA decyzja o zaniechaniu wprowadzenia wymogu wychyłnego pudła do specyfikacji istotnych warunków zamówienia dla nowego taboru (SIWZ) była poprze-

dzona analizą wpływu zastosowania tej technologii na czas przejazdu pociągów na trasie Warszawa – Gdańsk. Dokonana przez PKP PLK SA analiza wskazuje na skrócenie czasu przejazdu o 12,5 minuty, przy pewnym zmniejszeniu kosztów zakupu nowego taboru. Takie wyniki analizy uzasadniają podjętą przez PKP InterCity SA decyzję.

W związku z powyższymi wyjaśnieniami uprzejmie informuję, że brak wychylnego pudła nie może być podstawą do unieważnienia ogłoszonego przez PKP InterCity SA przetargu, ponieważ takich wymagań nie określono w SIWZ. Na polecenie Ministerstwa Infrastruktury PKP InterCity SA bada możliwość rozszerzenia zakupu o opcję wychylnego nadwozia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie nierówności wśród polskich dzieci
(19678)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 21 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19678/10) skierowanego do prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska, przekazującego interpelację posłanki na Sejm RP pani Anny Sobeckiej w sprawie nierówności wśród polskich dzieci, przekazanego pismem z dnia 28 grudnia 2010 r. (sygn. DSPA-4810-6295-(1)/10) przez szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów pana Tomasz Arabskiego, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje:

Prezentowane w raporcie UNICEF „The Children Left Behind” wskaźniki dotyczące sytuacji materialnej, na które powołała się Pani Poseł, opierają się na zawartych w badaniu EU-SILC 2008 danych o dochodach gospodarstw domowych za rok 2007 według granicy określonej przez Komisję Europejską, tj. 60% mediany przeciętnego dochodu ekwiwalentnego do dyspozycji w danym kraju. W 2007 r. w Polsce poniżej granicy ubóstwa relatywnego żyło 22% dzieci, co oznacza dwupunktowy spadek zasięgu ubóstwa relatywnego w porównaniu z 2006 r. według badań EU-SILC 2007. Należy przy tym podkreślić, że w krajach Unii Europejskiej wskaźnik ten w 2007 r. wy-

niósł 20% (od 9% w Danii do 25% we Włoszech i na Łotwie, 26% w Bułgarii oraz 33% w Rumunii)*).

Wśród działań służących zmniejszeniu ubóstwa polskich rodzin podjętych przez rząd należy wyróżnić zmiany w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) oraz przygotowanie projektu ustawy sprzyjającej godzeniu życia zawodowego i rodzinnego, a tym samym poprawie sytuacji materialnej rodzin poprzez zwiększenie dochodów rodzin z pracy zawodowej.

Od 1 stycznia 2009 r. istnieje możliwość pobierania dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego z jednoczesnym wykonywaniem pracy zarobkowej niekolidującej ze sprawowaniem opieki nad dzieckiem. Natomiast od 1 listopada 2009 r. podwyższono o ponad 40% wysokość zasiłków rodzinnych we wszystkich grupach wiekowych dzieci (tj. z 48 zł do 68 zł miesięcznie na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia, z 64 zł do 91 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia, z 68 zł do 98 zł miesięcznie na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia). Podwyższono również do kwoty 520 zł (poprzednio 420 zł) wysokość świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji lub niepodejmowania zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem wymagającym szczególnej opieki (tym samym zwiększyła się wysokość składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne za osoby otrzymujące to świadczenie). Od 1 stycznia 2010 r. uniezależniono prawo do świadczenia pielęgnacyjnego od wysokości kryterium dochodowego (tym samym osoby spełniające określone przepisami warunki mają – niezależnie od wysokości osiąganego dochodu – prawo do świadczenia pielęgnacyjnego, a także prawo do opłacanych z budżetu państwa składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i zdrowotne, zaś w konsekwencji mają możliwość korzystania z opieki zdrowotnej, a w przyszłości ze świadczeń emerytalno-rentowych).

W ramach rozwiązań mających na celu ułatwienie godzenia pracy zawodowej z wychowaniem dzieci rząd przygotował projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, który w dniu 14 września 2010 r. został przyjęty przez Radę Ministrów. 5 stycznia 2011 r. Sejm przyjął ww. ustawę. Celem strategicznym projektowanej regulacji jest tworzenie warunków dla rozwoju zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania) oraz poprawa standardów funkcjonowania placówek opieki nad dziećmi w wieku do lat 3, a także umożliwienie rodzicom i opiekunom dzieci podjęcia aktywności zawodowej (m.in. szybszy powrót kobiet na rynek pracy), co oznacza lepszą sytu-

*) Ze względu na specyfikę badań porównawczych międzynarodowych brak jest aktualniejszej informacji na temat kształtowania się prezentowanych wskaźników po 2007 r.

ację dochodową gospodarstw domowych, a co za tym idzie - ograniczenie skali ubóstwa. Działanie to wpisuje się w projekt Strategii Europa 2020 mówiącej m.in. o dążeniu do wzrostu zatrudnienia wśród osób w wieku 20–64 do poziomu 70%, a więc również osób (rodziców, babć, dziadków) wychowujących dzieci w wieku do lat 3.

Ponadto, nowa regulacja przewiduje opracowanie przez ministra właściwego do spraw rodziny resortowych oraz rządowych programów rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3. W Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej przygotowany został projekt programu wsparcia finansowego gmin w tworzeniu nowych miejsc opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3. Przedmiotem dofinansowania byłyby: budowa nowych albo adaptacja istniejących obiektów z przeznaczeniem na żłobki, kluby dziecięce, dziennych opiekunów lub wyposażenie pomieszczeń nowych żłobków, klubów dziecięcych, dziennych opiekunów albo dofinansowanie wynagrodzenia dla osób sprawujących opiekę nad dziećmi w ww. formach.

Dodatkowo pracodawcy mogą już od kilku lat uzyskać wsparcie poprzez konkurs organizowany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej jako instytucję pośredniczącą w ramach PO KL poddziałanie 1.3.2: Projekty na rzecz promocji równych szans kobiet i mężczyzn oraz godzenia życia zawodowego i rodzinnego. Przewiduje on możliwość dofinansowania m.in. tworzenia żłobków, rozwijania alternatywnych form opieki nad dziećmi, w tym przygotowania i wdrożenia kompleksowego programu powrotu do pracy pracowników, sprzyjającego godzeniu życia zawodowego i rodzinnego.

Należy stwierdzić, że w obecnym stanie prawnym wynikającym z ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) działania pomocy społecznej mogą być działaniami elastycznymi, dostosowanymi do aktualnej sytuacji bytowej osób i rodzin, inicjowanymi nie tylko przez niedostatek finansowy, ale także przez pojawianie się różnorodnych innych ryzyk socjalnych, także wówczas, gdy wymagające pomocy rodziny i osoby mają dochód z pogranicza obowiązujących kryteriów dochodowych. Jeżeli pojawiają się problemy w wypełnianiu zadań pomocy społecznej w obecnych, trudnych czasach, to tkwią one nie tylko w rozwiązaniach formalnoprawnych lub w opracowanych szczególnych programach pomocy osobom lub rodzinom zagrożonym ubóstwem, ale przede wszystkim w pozostających do dyspozycji realnych środkach finansowych. Logicznym następstwem tej konkluzji jest więc przekonanie, że nie jest potrzebny nowy program pomocy rodzinom wielodzietnym zagrożonym ubóstwem, lecz lepsze dofinansowanie instytucji pomocy społecznej.

Rodziny wielodzietne zagrożone ubóstwem mogą liczyć na pomoc społeczną przyznawaną na zasadach ogólnych, to znaczy po spełnieniu kryterium dochodowego oraz w przypadku wystąpienia określonego ustawą o pomocy społecznej ryzyka socjalnego.

Obecnie obowiązują następujące kryteria dochodowe uprawniające do świadczeń z pomocy społecznej: dla osoby samotnie gospodarującej – kwota nieprzekraczająca na osobę 477 zł, dla osoby w rodzinie – kwota nieprzekraczająca 351 zł, kwota dochodu z 1 ha przeliczeniowego do 207 zł. Wysokość kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej ustala rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lipca 2009 r. w sprawie zweryfikowanych kryteriów dochodowych oraz kwot świadczeń pieniężnych z pomocy społecznej (Dz. U. Nr 127, poz. 1055).

W przyznawaniu pomocy społecznej brane są pod uwagę określone ustawowo ryzyka socjalne, w szczególności: sieroctwo, bezdomność, bezrobocie, niepełnosprawność, długotrwała lub ciężka choroba, przemoc w rodzinie, potrzeba ochrony ofiar handlu ludźmi, potrzeba ochrony macierzyństwa lub wielodzietności, bezradność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych i prowadzenia gospodarstwa domowego, zwłaszcza w rodzinach niepełnych lub wielodzietnych, brak umiejętności w przystosowaniu do życia młodzieży opuszczającej całodobowe placówki opiekuńczo-wychowawcze, trudności w integracji cudzoziemców, którzy uzyskali w Rzeczypospolitej Polskiej status uchodźcy lub ochronę uzupełniającą, trudności w przystosowaniu do życia po zwolnieniu z zakładu karnego, alkoholizm lub narkomania, zdarzenie losowe i sytuacja kryzysowa, klęska żywiołowa lub ekologiczna.

Duże znaczenie dla rodzin z dziećmi ma to, że w przypadku pomocy społecznej jest możliwe takie zastosowanie obowiązujących przepisów, aby możliwe było udzielenie potrzebującym wsparcia także wówczas, gdy wymagające go rodziny i osoby mają dochód z pogranicza obowiązujących kryteriów dochodowych. Przykładowo niektóre świadczenia niepieniężne pomocy społecznej świadczone są bez względu na dochód zainteresowanych: praca socjalna, poradnictwo specjalistyczne (w szczególności prawne, psychologiczne, rodzinne), interwencja kryzysowa. W przypadkach przewidzianych literą ustawy, uzasadniających udzielenie pomocy społecznej osobie lub rodzinie o dochodach przekraczających kryteria dochodowe, może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej kryterium dochodowego rodziny, który nie podlega zwrotowi, jak również może być przyznany zasiłek okresowy, zasiłek celowy lub pomoc rzeczowa, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku lub wydatków na pomoc rzeczową. Zasiłki celowe finansowane są z budżetu gmin. Rada gminy, w drodze uchwały, może podwyższyć kwoty uprawniające do zasiłków okresowego i celowego. Rodzina może otrzymać również pomoc w formie zasiłku lub pożyczki na ekonomiczne usamodzielnienie. Jest to pomoc przyznawana w formie jednorazowego zasiłku celowego lub nieoprocentowanej pożyczki, która może być umorzona w całości lub w części. Wyjaśnić należy, iż zasiłek celowy będący szczególnie ważną formą

wsparcia osób i rodzin o dochodach oscylujących wokół obowiązujących kryteriów dochodowych może być przyznany niezależnie od dochodu (i może nie podlegać zwrotowi) w celu zaspokojenia niezbędnej potrzeby bytowej, w szczególności na pokrycie części lub całości kosztów zakupu żywności, leków i leczenia, opału, odzieży, niezbędnych przedmiotów użytku domowego, drobnych remontów i napraw w mieszkaniu, a także kosztów pogrzebu. Zasiłek celowy może być przyznany również osobie albo rodzinie, które poniosły stratę w wyniku zdarzenia losowego lub w wyniku klęski żywiołowej i ekologicznej.

Na szczególną uwagę zasługuje wieloletni program rządowy wspierania z rezerwy budżetowej gmin w dożywianiu dzieci i młodzieży. Od 2006 r. na mocy ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania” (Dz. U. Nr 267, poz. 2259, z późn. zm.) gminy w Polsce mogą realizować program pomocy dla osób najuboższych. Program przewiduje finansowe wsparcie z budżetu państwa na realizację przez gminy zadania własnego o charakterze obowiązkowym w zakresie dożywiania dzieci oraz zapewnienia posiłku osobom jego pozbawionym, ze szczególnym uwzględnieniem osób z terenów objętych wysokim poziomem bezrobocia i ze środowisk wiejskich. Celem programu jest także długofalowe działanie w zakresie poprawy stanu zdrowia dzieci i młodzieży poprzez ograniczanie zjawiska niedożywienia, upowszechnianie zdrowego stylu żywienia, poprawę poziomu życia osób i rodzin o niskich dochodach, rozwój w gminach bazy żywieniowej ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb dzieci i młodzieży oraz osób starszych.

Na podstawie danych rocznych przedstawianych Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej z realizacji programu w gminach, liczba osób objętych programem w 2009 r. ogółem wynosiła 2005 tys. osób, w tym 1006 tys. osób z terenów wiejskich. Osobami potrzebującymi w tej grupie były dzieci do 7. roku życia i uczniowie do czasu ukończenia szkoły ponadgimnazjalnej, ich liczba wyniosła ogółem 1125 tys., na terenach wiejskich – 661 tys. Liczba starszych osób potrzebujących pomocy żywnościowej objętych programem i znajdujących się w grupie osób, którym przyznawana jest pomoc na podstawie art. 7 ustawy o pomocy społecznej, wyniosła 908 tys., w tym na wsi – 365 tys. Program umożliwił uzyskanie pomocy żywnościowej w postaci posiłku, zasiłku celowego na zakup posiłku lub zakup żywności oraz świadczeń rzeczowych w postaci produktów żywnościowych w oparciu o przyjęte w ustawie kryteria dochodowe – do 150% kryterium dochodowego ustawy o pomocy społecznej, co pozwoliło na zwiększenie kręgu odbiorców ubiegających się o pomoc z programu. Liczba osób objęta programem w całym okresie realizacji wynosiła średniorocznie 2 mln. Osoby potrzebujące otrzymały w 2009 r. 119 mln. posiłków, w tym na terenach wiejskich 68 mln. Z posiłku skorzystało około 802 tys. dzieci i uczniów, w tym na wsi ok. 511

tys. Zasiłkiem celowym objęto 1305 tys. osób, w tym na wsi 577 tys. osób. Ze świadczenia rzeczowego skorzystało 114 tys. osób, w tym na wsi 51 tys. osób. Środki finansowe zapewniające funkcjonowanie programu corocznie na jego realizację i pomoc potrzebną nie mogły być niższe niż 500 mln zł. Kontynuacja programu została przewidziana do roku 2013. Do tego roku środki budżetowe na dany rok będzie określała ustawa budżetowa. Łączne nakłady budżetu państwa na realizację programu w latach 2006–2013 wyniosą 6 mld zł. Dzięki działaniom programowym w roku 2008 i 2009 – po raz pierwszy od roku 1996, tj. od czasu wspierania tego zadania przez środki budżetu państwa – nie było osób, które spełniały określone ustawą podwyższone kryterium dochodowe uprawniające do otrzymania pomocy z dożywiania, a nie były objęte programem z powodu braku środków finansowych. Jednocześnie systematycznie zmniejsza się liczba dzieci, młodzieży i osób dorosłych, które spełniają podwyższone kryterium dochodowe, a nie są objęte pomocą ze względu na brak warunków technicznych i sanitarnych do przygotowywania posiłków, niechęci dzieci i rodziców do korzystania z tej formy pomocy oraz innych powodów. Dodatkowo w roku 2008 dokonano nowelizacji ustawy z dnia 29 grudnia 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Pomoc państwa w zakresie dożywiania”, tak aby dzieci i uczniowie głodni mogli spożywać gorący posiłek bez konieczności ustalania sytuacji rodziny w drodze rodzinnego wywiadu środowiskowego i wydawania decyzji administracyjnej. W 2009 r. liczba osób objętych pomocą bez wywiadu wyniosła 21 tys. (na podstawie wywiadu – 1984 tys. osób).

Należy dodać, że zgodnie z cytowaną ustawą pomoc w formie bezpłatnego posiłku przysługuje przy podwyższonym do 150% kryterium dochodowym wynikającym z ustawy o pomocy społecznej, tj. 715,50 zł dla osoby samotnie gospodarującej oraz 526,50 zł na osobę w rodzinie.

Natomiast kwestią otwartą jest, czy możliwa do udzielenia instytucjonalna odpowiedź na potrzeby dzieci jest wystarczająca w stosunku do zakresu stwierdzonych potrzeb. Można przypuszczać, że lepsze dofinansowanie budżetu pomocy społecznej uczyniłoby pomoc społeczną skuteczniejszą instytucją polityki społecznej państwa w przewyżnianiu trudności życiowych osób i rodzin, z którymi nie mogą sobie one poradzić wykorzystując własne zasoby, możliwości i uprawnienia.

Ponadto w bieżącej polityce społecznej ubóstwo oraz wykluczenie społeczne są uwzględniane w bieżącej pracy odpowiednich struktur ministerstwa w opracowywanych raportach i programach.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej****w sprawie zasiłków rodzinnych (19680)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19680/10, dotyczące interpelacji poseł Anny Sobeckiej w sprawie zasiłków rodzinnych, uprzejmie informuję.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów ma na celu nowelizację ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.).

Konieczność wprowadzenia zmian do ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów jest wynikiem przede wszystkim dostosowania przepisów obu ustaw do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 czerwca 2009 r. (sygn. akt P 45/08, Dz. U. Nr 108, poz. 910). Trybunał Konstytucyjny orzekł, że § 17 ust. 2 rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie sposobu i trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne (Dz. U. Nr 105, poz. 881, z późn. zm.) jest niezgodny z art. 92 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 23 ust. 5 i art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, ponieważ nie spełnia warunków określonych przez ustawodawcę co do zakresu spraw przekazanych do uregulowania w rozporządzeniu. Zmienia też na niekorzyść sytuację prawną osoby ubiegającej się o zasiłek rodzinny w stosunku do uregulowania przyjętego w art. 5 ust. 4 ustawy z 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych.

W projekcie ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, mając na uwadze wyrok Trybunału Konstytucyjnego, w zakresie ustalania dochodu proponuje się zmianę definicji dochodu, zawartej w art. 3 pkt 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, w części dotyczącej dochodów podlegających opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych. Wskazuje się, że dochodem, na podstawie którego ustalane jest prawo do świadczeń rodzinnych oraz świadczeń z funduszu alimentacyjnego, są przychody podlegające opodatkowaniu na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.), na zasadach określonych w art. 27 (skala podatkowa), art. 30b (dochód z odpłatnego zbycia papierów wartościowych lub pochodnych instrumentów), art. 30c (podatek liniowy od działalności gospodarczej) i art. 30e (dochód z odpłatnego zbycia nieruchomości) tej ustawy, pomniejszone o koszty

uzyskania przychodu, należny podatek dochodowy od osób fizycznych, składki na ubezpieczenia społeczne niezaliczone do kosztów uzyskania przychodu oraz składki na ubezpieczenie zdrowotne.

Proponuje się przeniesienie z rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie sposobu i trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne do ustawy przepisów § 17 i 18, określających przesłanki utraty i uzyskania dochodu.

W przypadku utraty przez członka rodziny dochodu, ustalając jego dochód, nie będzie uwzględniany dochód utracony. Prawo do świadczeń rodzinnych ustalane będzie od pierwszego pełnego miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła utrata dochodu, nie wcześniej jednak niż od miesiąca złożenia wniosku.

Natomiast w przypadku uzyskania przez członka rodziny dochodu:

1) w roku, z którego dochody stanowią podstawę do ustalenia prawa do świadczeń rodzinnych, ustalając dochód członka rodziny, uzyskany dochód dzieli się przez liczbę miesięcy, w których dochód ten został osiągnięty, o ile dochód ten osoba będzie otrzymywała w dniu ustalania prawa do świadczeń rodzinnych;

2) po roku, z którego dochody stanowią podstawę do ustalenia prawa do świadczeń rodzinnych, dochód członka rodziny powiększa się o kwotę uzyskanego dochodu z miesiąca następującego po miesiącu, w którym dochód został osiągnięty, o ile dochód ten osoba będzie otrzymywała w dniu ustalania prawa do świadczeń rodzinnych.

W przypadku gdy dochód rodziny powiększony o uzyskany dochód powoduje utratę prawa do świadczeń rodzinnych, świadczenia nie przysługują od miesiąca następującego po pierwszym miesiącu, w którym dochód został uzyskany.

Tym samym prawo do świadczeń rodzinnych ustalane będzie na podstawie dochodu zbliżonego do dochodu faktycznie uzyskiwanego przez rodzinę w okresie pobierania świadczeń.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych oraz ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów, dostępny na stronach internetowych BIP MPiPS, został przekazany do KPRM celem przedłożenia pod obrady Rady Ministrów.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Anny Sobeckiej****w sprawie podpisu elektronicznego (19681)**

W odpowiedzi na wystąpienie pana marszałka z dnia 21 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19681/10, dotyczące interpelacji poseł Anny Sobeckiej w sprawie podpisu elektronicznego w oparciu o stanowisko prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w kontaktach z klientami stosuje mechanizmy bezpiecznego podpisu elektronicznego w dwóch obszarach.

Pierwszy, wykorzystujący bezpieczne podpisy elektroniczne w największej skali w kraju, jest związany z przyjmowaniem dokumentów ubezpieczeniowych w formie elektronicznej, przekazywanych przez płatników składek przy użyciu programu Płatnik – zgodnie z art. 47a ust. 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, z późn. zm.).

Dokumenty przekazywane przy użyciu programu Płatnik zawierają dane osobowe oraz wiążą się z operacjami finansowymi, dlatego istotne jest uwierzytelnienie osoby przesyłającej dokumenty w imieniu płatnika składek, ochrona integralności przekazywanych dokumentów (zagwarantowanie, że dane przesyłane nie zostaną zniekształcone) oraz zapewnienie niezaprzeczalności przekazania dokumentów.

Bezpieczny podpis elektroniczny weryfikowany za pomocą kwalifikowanego certyfikatu, który spełnia w obrocie prawnym i gospodarczym m.in. funkcje: identyfikacyjną, dowodową i kontraktową, jest obecnie rozwiązaniem najlepszym i uniwersalnym. Został wprowadzony w miejsce rozwiązania dedykowanego ZUS art. 40 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2005 r. Nr 64, poz. 565, z późn. zm.).

Biorąc pod uwagę obciążenie podmiotów prowadzących działalność gospodarczą kosztami certyfikatów kwalifikowanych, ZUS planuje docelowo wdrożyć również obsługę podpisów składanych z wykorzystaniem certyfikatów pl.ID, zapisanych w nowych dowodach osobistych. Wymaga to jednak zmiany ustawy o ubezpieczeniach społecznych oraz modyfikacji systemów informatycznych ZUS, w tym programu Płatnik. Podjęcie ok. rocznych prac projektowo-wdrożeniowych w tym zakresie będzie możliwe po uzyskaniu dostępu do ostatecznych wersji dokumentacji technicznej opisującej przyjęte przez MSWiA rozwiązania.

Kwestia podpisywania elektronicznych dokumentów ubezpieczeniowych przy użyciu profili zaufanych ePUAP jest bardziej złożona. Dokumenty te wysyłają obowiązkowo wszystkie podmioty rozliczające

składki za więcej niż pięć osób. Miesięcznie ZUS przyjmuje od prawie 1,1 mln płatników składek około 2 mln wielodokumentowych przesyłek elektronicznych, podpisanych bezpiecznym podpisem elektronicznym. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych określa również terminy przekazywania dokumentów, co przekłada się na ruch w okresach szczytu rządu 80 tys. przesyłek na godzinę. Pomijając niezbędne zmiany ustawowe, zaufany profil nie był rozwiązaniem przeznaczonym do świadczenia tej skali usług. Podjęcie analogicznych prac, jak w przypadku certyfikatów zapisanych w dowodach osobistych, wymaga wcześniejszej weryfikacji wydajności infrastruktury techniczno-systemowej ePUAP. Aktualnie MSWiA prowadzi takie testy.

Drugi obszar związany jest z przyjmowaniem wniosków i zwrotnym przekazywaniem dokumentów stanowiących odpowiedzi na te wnioski w formie elektronicznej na podstawie ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 1999 r. Nr 82, poz. 928, z późn. zm.) i ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).

Zadania te są realizowane za pośrednictwem elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej MSWiA (ePUAP) oraz systemu Elektroniczny Urząd Podawczy ZUS (EUP), który stanowi analogiczną jak w przypadku innych podmiotów realizujących zadania publiczne, dedykowaną zakładowi elektroniczną skrzynkę podawczą.

W tym przypadku, aby złożyć ważny dokument (wniosek w formie elektronicznej), należy go opatrzyć podpisem elektronicznym zrównanym z podpisem odręcznym. W tym zakresie zakład oprócz bezpiecznych podpisów elektronicznych weryfikowanych przy użyciu płatnych certyfikatów kwalifikowanych będzie honorował wszystkie rodzaje podpisów elektronicznych dopuszczone odpowiednimi przepisami. W szczególności będą to podpisy elektroniczne potwierdzone profilem zaufanym elektronicznej Platformy Usług Administracji Publicznej MSWiA oraz podpisy elektroniczne składane przy wykorzystaniu certyfikatów zapisanych w nowych dowodach osobistych. Złożenie obydwu rodzajów podpisów elektronicznych nie będzie wymagało ponoszenia dodatkowych kosztów na zakup odpowiednich zestawów i/lub certyfikatów. Należy zaznaczyć, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych utworzy w swoich jednostkach organizacyjnych punkty potwierdzania profili zaufanych ePUAP. Wprowadzenie odpowiednich przepisów wykonawczych (są na etapie przygotowania do podpisu) oraz udostępnienie rozwiązań organizacyjno-technologicznych leży w gestii ministra spraw wewnętrznych i administracji jako ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych poinformował, że w stadium wdrożenia znajduje się Platforma Usług Elektronicznych dla klientów ZUS (PUE). W 2012 roku planowane jest udostępnienie

tw. Nowego Portalu Informacyjnego, w którym zastosowane zostaną również inne techniki uwierzytelniania użytkowników. Użytkownik portalu, aby skorzystać z jego pełnej funkcjonalności, będzie zobowiązany do utworzenia własnego profilu. Dostępne będą następujące metody uwierzytelniania:

- login i hasło do profilu na PUE,
- login do profilu na PUE i podpis kwalifikowany,
- login i hasło do konta na ePUAP,
- login do konta na ePUAP i podpis kwalifikowany,
- login do profilu na PUE i pl.ID.

Klient ZUS będzie mógł korzystać z dowolnej metody uwierzytelnienia. W zależności od poziomu zaufania przyjętego dla użytej metody zostanie mu nadany odpowiedni poziom uprawnień w systemie. Zakłada się możliwość nieodpłatnego potwierdzenia (zaufania) profilu PUE przez pracowników terenowych jednostek organizacyjnych ZUS.

Oprócz powyższych działań realizowanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych można rozważać różne formy dofinansowania rozwoju e-administracji, w tym zakupów zestawów do składania bezpiecznych podpisów elektronicznych.

Odnosząc się do danych przytoczonych przez panią poseł, należy stwierdzić, że ponad 118,5 tysiąca wniosków przekazanych do ZUS drogą elektroniczną (stan na 3 stycznia 2011 r.) w ramach drugiego z omówionych obszarów jest – zdaniem prezesa zakładu – jednym z wyższych wyników wśród podmiotów administracji publicznej w Polsce. Miesięcznie wpływa tą drogą do zakładu ok. 2000 wniosków. W najbliższym czasie wartość ta ulegnie zwiększeniu, ponieważ ZUS przygotowuje do udostępnienia kolejne usługi świadczone drogą elektroniczną. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest prekursorem w zakresie e-administracji, którą buduje zgodnie z wymogami prawa.

Ponadto w swoim stanowisku prezes zakładu poinformował, że cena zestawu do składania bezpiecznego podpisu elektronicznego jest niższa niż wskazane 300 zł rocznie. Obecne ceny zestawów do składania e-podpisu zbliżają się do wartości 300 zł dla pierwszego wydania zestawu (z czytnikiem i certyfikatem kwalifikowanym ważnym dwa lata), a w przypadku późniejszego odnawiania certyfikatu schodzą do wartości 130–200 zł za kolejne 2 lata. Relatywnie niska liczba wykorzystywanych w pierwszym obszarze certyfikatów kwalifikowanych wynika głównie z dużej popularności tanich i kompleksowych usług biur rachunkowych. Posługując się pojedynczymi zestawami do podpisywania dokumentów elektronicznych, biura rachunkowe obsługują miesięcznie około 750 tys. podmiotów zobowiązanych do przekazywania dokumentów ubezpieczeniowych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra pracy i polityki społecznej na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie kapitału początkowego (19687)

W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej, przesłaną przy piśmie z dnia 17 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19687/10, w sprawie kapitału początkowego uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.) podstawą do obliczenia emerytury dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r., objętych nowym systemem emerytalnym, jest indywidualny kapitał zaewidencjonowany na koncie ubezpieczonego. Na ten kapitał składają się wszystkie składki wpłacone na ubezpieczenie emerytalne od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia złożenia wniosku o emeryturę (odpowiednio zwaloryzowane) oraz zwaloryzowany kapitał początkowy, który oblicza się za staż ubezpieczeniowy przypadający do dnia 31 grudnia 1998 r.

Kapitał początkowy oblicza się po to, aby okresy składkowe i nieskładkowe przebyte przed 1 stycznia 1999 r. zamienić na kwotę umownego kapitału stanowiącego punkt wyjścia dla kapitału „zbieranego” ze składek na ubezpieczenie emerytalne wpłacanych w okresie przypadającym po 1998 r. do dnia przejścia na emeryturę.

Zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami art. 174 ust. 9 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organy rentowe ustalają kapitał początkowy dla osób, które legitymują się stażem ubezpieczeniowym w wymiarze co najmniej 6 miesięcy i 1 dnia. Przy obliczaniu kapitału początkowego taki staż ubezpieczeniowy jest zaokrąglany w górę do pełnego roku. Osoby, które mają krótszy staż ubezpieczeniowy, nawet jeśli składa się on wyłącznie z okresów składkowych, nie mogą mieć ustalonego kapitału początkowego. Z przepisów określających wzór obliczenia kapitału początkowego wynika, że obliczenie części socjalnej, a tym samym całego kapitału początkowego możliwe jest tylko wtedy, gdy staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy wynosi co najmniej 6 miesięcy i 1 dzień. Jeśli jest krótszy, nie oblicza się kapitału początkowego, ponieważ nie ma możliwości ustalenia współczynnika, o którym mowa w art. 174 ust. 8.

Przyznaję, że zasadność tego rozwiązania może budzić pewne wątpliwości, zważywszy, że nowa formuła wymiaru emerytury wynikająca z ustawy o emeryturach i rentach z FUS opiera się na założeniu, że wysokość tego świadczenia powinna być pochodną kwoty składek wpłaconych w czasie aktywności zawodowej na przestrzeni całego życia. Problem ten nie jest jednak jednoznaczny i wymaga głębszej analizy, ponieważ przy ustalaniu kapitału początkowego uwzględniane są nie tylko okresy ubezpieczenia, ale również okresy nieskładkowe. Również przy ustalaniu, czy osoba zainteresowana ma wymagany 6-mie-

sięczny staż ubezpieczeniowy warunkujący obliczenie kapitału początkowego, uwzględnia się nie tylko okresy składkowe, ale i nieskładkowe. Ewentualna zmiana przepisów w tym zakresie wymagałaby zatem szczególnej rozważki, aby uniknąć naruszenia spójności nowego systemu emerytalnego.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Andrzeja Ryszki
i Tadeusza Arkita**

**w sprawie prywatyzacji Fabryki Wentylatorów
Owent sp. z o.o. z siedzibą w Olkuszu (19704)**

Odpowiadając na interpelację poselską panów posłów Andrzeja Ryszki i Tadeusza Arkita z dnia 4 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19704/10, dotyczącą procesu prywatyzacji spółki Fabryka Wentylatorów Owent sp. z o.o. z siedzibą w Olkuszu, uprzejmie informuję, co następuje.

Czy istnieje możliwość ogłoszenia przetargu z warunkami zapewniającymi wykonanie zobowiązań podjętych wobec pracowników spółki przez ministerstwo?

Proces prywatyzacji spółki Fabryka Wentylatorów Owent sp. z o.o. z siedzibą w Olkuszu jest prowadzony w trybie przetargu publicznego, ogłoszonego w dniu 30 listopada 2010 r., zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.).

W wyniku rozstrzygnięcia ww. nieograniczonego pisemnego przetargu publicznego w dniu 4 stycznia 2011 r. została wybrana oferta złożona przez spółkę Fabryka Urządzeń Wentylacyjno-Klimatyzacyjnych Konwektor sp. z o.o. z siedzibą w Lipnie.

Jednocześnie w kontekście ewentualnych zobowiązań pozacenowych oferowanych przez potencjalnego inwestora podkreślam, że Ministerstwo Skarbu Państwa w prowadzonych procesach prywatyzacyjnych zobligowane jest do uwzględnienia stanowiska prezentowanego przez Komisję Europejską odnośnie do pomocy publicznej udzielanej w procesach prywatyzacji, z którego wynika, że decydującym merytorycznym kryterium przy wyborze najlepszej oferty jest cena zaoferowana za udziały spółki.

Pragnę jednak zaznaczyć, że Ministerstwo Skarbu Państwa nie widzi przeszkód do zawarcia porozumienia pomiędzy inwestorem a związkami zawodowymi co do zapisów pakietu socjalnego, jeżeli będzie

taka wola obu stron. Należy jednak mieć na uwadze, że zgodnie z obowiązującymi przepisami brak porozumienia co do pakietu socjalnego nie uniemożliwia zbycia udziałów spółki na rzecz inwestora.

W jaki sposób ministerstwo zamierza spełnić wymagania wskazane w § 4.1 pkt 7 pkt a: Zaproszenie do składania ofert nabycia akcji w przetargu powinno określać w szczególności (...) oraz minimalnymi wymaganiami dotyczącymi: zobowiązań inwestycyjnych, zobowiązań związanych z ochroną środowiska, a także zobowiązań związanych z ochroną interesów pracowników i innych osób związanych ze spółką?

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 34, poz. 264, z późn. zm.) jest aktem wykonawczym ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.). Wyżej wymienione rozporządzenie reguluje w rozdziale trzecim jeden z trybów zbycia akcji/udziałów, tj. przetarg publiczny. Treść zapisu § 4.1 pkt 7 lit. a rozporządzenia w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa należy analizować łącznie z § 4.2 o brzmieniu: „Zaproszenie do składania ofert nabycia akcji (rozumianych w tym wypadku jako udziałów) w przetargu, w zależności od wyników analiz przedprywatyzacyjnych, może zawierać dodatkowe warunki dotyczące zobowiązań inwestycyjnych, zobowiązań związanych z ochroną środowiska, a także zobowiązań związanych z ochroną interesów pracowników i innych osób związanych ze spółką”. Biorąc pod uwagę całościowy zapis § 4 ww. rozporządzenia określający otwarty katalog elementów zaproszenia do składania ofert nabycia udziałów w przetargu, w opinii Ministerstwa Skarbu Państwa nie ma sprzeczności pomiędzy uregulowaniami prawnymi wskazanymi w przedmiotowym rozporządzeniu a zaproszeniem do przetargu publicznego na nabycie udziałów spółki Fabryka Wentylatorów Owent sp. z o.o. z siedzibą w Olkuszu opublikowanym w dniu 30 listopada 2010 r.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bogdana Bojki**

**w sprawie rządowego projektu ustawy
o wspieraniu rodziny i systemie
pieczy zastępczej (19705)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r.,

znak: SPS-023-19705/10, dotyczące interpelacji poselskiej posła Bogdana Bojki w sprawie rządowego projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, przedstawiam następujące stanowisko.

W dniu 30 czerwca 2009 r. zostały przyjęte przez Radę Ministrów założenia projektu ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nad dzieckiem. Powstały one po trwających od 2007 r. konsultacjach zarówno z ekspertami w zakresie pieczy zastępczej, jak i praktykami realizującymi te zadania. W pracę nad założeniami zaangażowane były także samorządy i organizacje pozarządowe prowadzące pilotażowe programy, wprowadzające np. asystenta rodziny, czy nowe formy wsparcia rodzin zastępczych. Założenia zostały udostępnione opinii publicznej na stronach internetowych MPiPS. W wyniku tego napłynęło do nas wiele uwag z różnych środowisk, które zostały przeanalizowane i miały wpływ na kształt projektu ustawy. Rządowe Centrum Legislacji przygotowało projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej. W dniu 14 września 2010 r. projekt ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej został przyjęty przez Radę Ministrów i przekazany pod obrady Sejmu RP.

W przygotowywanej ustawie zaproponowano nowe rozwiązania w zakresie organizacji pieczy zastępczej. Projekt ustawy został również umieszczony na stronach internetowych MPiPS oraz poddany wielomiesięcznym, szerokim konsultacjom społecznym. Należy podkreślić, że spotkał się on z pozytywnym przyjęciem zarówno środowisk naukowych, jak i praktyków zaangażowanych w pomoc dziecku i rodzinie. Przeszedł on również konsultacje międzyresortowe.

Należy stwierdzić, że głównym celem wprowadzenia zmian w dotychczasowych zasadach działania placówek opiekuńczo-wychowawczych jest zabezpieczenie dobra dziecka tam umieszczonego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że prace nad projektem, przy udziale wszystkich zainteresowanych stron, są aktualnie prowadzone w podkomisji nadzwyczajnej połączonych Komisji: Polityki Społecznej i Rodziny oraz Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Krzysztofa Brejzy
i Tomasza Lenza**

**w sprawie uprawnienia funkcjonariuszy
Policji do zatrzymywania sprawców przemocy
w rodzinie (19706)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19706/10) przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy oraz Tomasza Lenza w sprawie uprawnienia funkcjonariuszy Policji do zatrzymywania sprawców przemocy w rodzinie, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z treścią art. 15a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) funkcjonariusz Policji ma prawo zatrzymania sprawców przemocy w rodzinie stwarzających bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego w trybie określonym w art. 15. Powyższy przepis został dodany przez art. 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842).

Przepis art. 15a stanowi wzmocnienie art. 15 ust. 1 pkt 3 ustawy o Policji, który stanowi, że policjanci wykonując czynności, o których mowa w art. 14, mają prawo zatrzymywania osób stwarzających w sposób oczywisty bezpośrednie zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, a także dla mienia. Bez znaczenia pozostaje fakt, w jakich okolicznościach osoby te stwarzają zagrożenie, gdyż samodzielną przesłanką zatrzymania jest stwarzanie bezpośredniego zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego.

Mając na uwadze wskazane wyżej przepisy prawa, w ocenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji nie zachodzi konieczność nowelizacji ustawy o Policji we wskazany w interpelacji sposób.

Odnosząc się do liczby osób zatrzymanych na podstawie art. 15a ustawy o Policji, uprzejmie informuję, że zgodnie z zarządzeniem nr 254 komendanta głównego Policji z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie planowania strategicznego, sprawozdawczości i oceny pracy Policji (Dz. Urz. KGP Nr 4, poz. 13, z późn. zm.), Policja gromadzi, na podstawie druku statystycznego III/8, dane o sprawcach przemocy domowej zatrzymanych w związku z realizacją procedury „Niebieskie karty” w systemie półrocznym oraz rocznym. Z posiadanych informacji wynika, że w okresie od 1 stycznia do 30 czerwca 2010 r. zatrzymano 18 820 sprawców przemocy domowej, w tym 540 kobiet, 18 274 mężczyzn i 6 nieletnich, zaś w analogicznym okresie 2009 r. zatrzymano 17 166 sprawców przemocy domowej, w tym 566 kobiet, 16 579 mężczyzn i 21 nieletnich. W ciągu całego 2009 r. zatrzymano 34 694

sprawców przemocy domowej, w tym 1081 kobiet, 33 530 mężczyzn i 83 nieletnich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Matuszczaka**

**w sprawie zamiaru włączenia Państwowego
Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe
do sektora finansów publicznych (19707)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn.: SPS-023-19707/10), przy którym przekazana została interpelacja pana posła Zbigniewa Matuszczaka w sprawie projektu włączenia Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 26 października 2010 r. projekt ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw przewidywał włączenie PGL Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych. Należy bowiem zauważyć, iż PGL Lasy Państwowe zarządza lasami stanowiącymi własność Skarbu Państwa, a nadzór nad nim sprawuje minister właściwy do spraw środowiska. Lasy Państwowe reprezentują Skarb Państwa w zakresie zarządzanego mienia. Ponadto przychody PGL Lasy Państwowe stanowią przychody ze sprzedaży majątku, którym zarządza, dotacje celowe, odszkodowania, kary. PGL Lasy Państwowe, dysponując środkami publicznymi (gromadząc je, zaciągając zobowiązania, wydając), stanowią element finansów publicznych. Nie może zatem ulegać wątpliwości (biorąc pod uwagę zarówno nadzór ministra właściwego do spraw środowiska, jak i fakt, że 78,2% lasów to własność Skarbu Państwa), iż środki, jakimi dysponują Lasy Państwowe, uzyskane z tego majątku, są środkami publicznymi w swej istocie, chociaż mieszczą się poza strukturą środków publicznych uregulowanych ustawą o finansach publicznych.

Uprzejmie informuję, że powyższy projekt ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych i niektórych innych ustaw w wersji przyjętej przez Radę Ministrów zakładał obowiązek lokowania wolnych środków jednostek sektora finansów publicznych w formie depozytu prowadzonego przez ministra finansów w celu zmniejszenia kosztów obsługi długu publicznego. Ponadto ww. projekt przewidywał obowiązek

przekazywania w zarządzanie ministrowi finansów wolnych środków PGL Lasy Państwowe znajdujących się w dyspozycji Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych, dyrekcji regionalnych PGL Lasy Państwowe oraz dyrektora generalnego w zakresie funduszu leśnego i funduszu stabilizacji PGL Lasy Państwowe. Zauważyć przy tym należy, że ww. wolne środki miały być nadal „własnością” Lasów Państwowych, a tym samym pozostawione do ich dyspozycji w sposób umożliwiający prawidłowe i terminowe wykonywanie zadań nań nałożonych. Wolne środki przekazywane ministrowi finansów miały mieć charakter zwrotny (tzn. termin zwrotu miał ustalać samodzielnie dysponent środków), a PGL Lasy Państwowe z tego tytułu miały otrzymywać odsetki zbliżone do oprocentowania rynkowego.

Projekt ustawy w żaden sposób nie zmieniał zadań podmiotów, których dotyczył, ani sposobu wykonywania przez nie zadań. Nie ograniczał również dostępu do środków jednostek na realizację zadań. Dotyczył bowiem sposobu lokowania wolnych środków, to jest takich, które nie są wykorzystywane na realizację zadań.

Uprzejmie zatem wyjaśniam, że projekt zawierał propozycję włączenia Lasów Państwowych do sektora finansów publicznych jedynie ze względu na konieczność obniżenia poziomu długu publicznego oraz kosztów jego obsługi m.in. poprzez zmniejszenie potrzeb pożyczkowych Skarbu Państwa, wynikające z wykorzystania aktywów finansowych jednostek sektora finansów publicznych w zarządzaniu płynnością budżetu państwa. Proponowane zmiany w ustawie o finansach publicznych ograniczone były do ściśle określonych przepisów. Lasy Państwowe miały prowadzić gospodarkę finansową na podstawie odrębnych przepisów ustawowych, stanowiących podstawę jej utworzenia. Projekt ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw nie przewidywał dokonywania zmian systemowych w ustawie z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. z 2005 r. Nr 45, poz. 435, z późn. zm.), a więc nie naruszał struktury własnościowej i nie miał wpływu na samodzielność gospodarki finansowej Lasów Państwowych oraz strukturę organizacyjną ich funkcjonowania (miały pozostać na zasadach dotychczasowych).

Podsumowując, należy podkreślić, że opracowany projekt nowelizacji ustawy o finansach publicznych nie ingerował w zasady samofinansowania funkcjonujące w Lasach Państwowych.

Niezależnie od powyższego uprzejmie informuję, iż propozycja włączenia PGL Lasy Państwowe do sektora finansów publicznych nie uzyskała poparcia większości parlamentarnej. Sejm RP w dniu 16 grudnia 2010 r. uchwalił ustawę o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, z wyłączeniem z zakresu jej normowania omówionych wyżej zapisów dotyczących PGL Lasy Państwowe, która w dniu 23 grudnia 2010 r. została podpisana

na przez prezydenta RP oraz opublikowana w Dzienniku Ustaw Nr 257, poz. 1726.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie sytuacji kierowców samochodów
ciężarowych pracujących na rynku przewozów
towarowych (19708)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Brejzy, przesłaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19708/10, w sprawie sytuacji kierowców samochodów ciężarowych na rynku przewozów towarowych, w której zawarto pytania do ministra pracy i polityki społecznej o częstotliwość oraz wyniki kontroli przestrzegania przepisów prawa pracy w przedsiębiorstwach transportowych przez podległe ministrowi służby, przesyłam następującą informację:

Organem ustawowo powołanym do nadzoru i kontroli przestrzegania prawa pracy, ścigania wykroczeń przeciwko prawom pracownika oraz innych osób wykonujących pracę zarobkową jest Państwowa Inspekcja Pracy. Do zadań Państwowej Inspekcji Pracy należy nadzór i kontrola przestrzegania przepisów prawa pracy, w szczególności przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy, przepisów dotyczących stosunku pracy, wynagrodzenia za pracę i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy, czasu pracy, urlopów, uprawnień pracowników związanych z rodzicielstwem, zatrudniania młodocianych i osób niepełnosprawnych (art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy – Dz. U. Nr 89, poz. 589, z późn. zm.).

Na podstawie art. 2 ww. ustawy Państwowa Inspekcja Pracy podlega Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej. Nadzór nad Państwową Inspekcją Pracy – w zakresie ustalonym ustawą – sprawuje Rada Ochrony Pracy. Podnoszone przez pana posła kwestie mogą być zatem przedmiotem zainteresowania i prac Rady Ochrony Pracy.

Zgodnie bowiem z art. 7 ust. 7 ww. ustawy do zadań Rady należy wyrażanie stanowiska w sprawach z zakresu działania Państwowej Inspekcji Pracy, w szczególności dotyczących:

1) programów działalności i zadań Państwowej Inspekcji Pracy;

2) okresowych ocen działalności Państwowej Inspekcji Pracy oraz wniosków wynikających z tych ocen;

3) problemów ochrony pracy o zasięgu ogólnokrajowym.

Ponadto na podstawie art. 18 ust. 3 ww. ustawy główny inspektor pracy przedstawia Sejmowi oraz Radzie Ministrów, nie później niż do 30 czerwca następnego roku kalendarzowego, informacje z działalności Państwowej Inspekcji Pracy oraz coroczne sprawozdanie z jej działalności wraz z wynikającymi z tej działalności wnioskami dotyczącymi przestrzegania prawa pracy przez podmioty kontrolowane i organy sprawujące nadzór nad przedsiębiorstwami lub innymi jednostkami organizacyjnymi państwowymi albo samorządowymi.

Uwzględniając powyższe, w obecnym stanie prawnym minister pracy i polityki społecznej nie posiada uprawnień nadzorczych ani kontrolnych nad Państwową Inspekcją Pracy oraz nie może kształtować zakresu ani częstotliwości kontroli podejmowanych przez Państwową Inspekcję Pracy. Każdy organ administracji państwowej działa w granicach uprawnień określonych przez ustawy. Nie dysponuję zatem informacjami dotyczącymi częstotliwości przeprowadzenia przez Państwową Inspekcję Pracy kontroli przedsiębiorców transportowych w zakresie przestrzegania przepisów prawa pracy, a także wyników tych kontroli.

Pragnę także poinformować, że kontrola przestrzegania przepisów w zakresie transportu drogowego i niezarobkowego krajowego i międzynarodowego przewozu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi, w tym przepisów dotyczących okresów prowadzenia pojazdu i obowiązkowych przerw oraz czasu odpoczynku kierowcy, należy do zakresu działania Inspektoratu Transportu Drogowego (art. 48 i art. 50 pkt 4 ustawy z dnia 6 stycznia 2001 r. o transporcie drogowym – Dz. U. z 2007 r. Nr 125, poz. 874, z późn. zm.).

Zadania Inspekcji Transportu Drogowego określone w ustawie wykonuje m.in. główny inspektor transportu drogowego, który jest centralnym organem administracji rządowej podległym ministrowi właściwemu do spraw transportu (art. 51 ust. 1 pkt 1 oraz art. 53 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym).

W związku z powyższym właściwym do udzielenia informacji dotyczących częstotliwości oraz wyników kontroli firm transportowych w zakresie przestrzegania przepisów dotyczących czasu jazdy i czasu postoju, obowiązkowych przerw i czasu odpoczynku kierowców jest minister infrastruktury.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie zabezpieczenia placówek bankowych
(19709)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19709/10) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy w sprawie zabezpieczenia placówek bankowych uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę wskazać, że w 2009 r. w Polsce odnotowano 126 napadów rabunkowych na banki, z czego do tej pory wykryto 65 przestępstw.

W okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. odnotowano na terenie kraju 192 napady na placówki bankowe (banki, agencje, ajencje, oddziały, filie), z czego do tej pory wykryto 78 przestępstw.

Sprawcy najczęściej wybierali na obiekt napadu placówki z 1–2-osobową obsługą kasjerską, w których pracownicy mieli bezpośredni dostęp do gotówki. Placówki te usytuowane były w aglomeracjach miejskich oraz nie posiadały ochrony osobowej i zabezpieczeń technicznych. Przesiępcy działali pojedynczo lub w grupie kilkusobowej, byli zamaskowani kominarkami i zastraszaali personel bronią lub przedmiotem przypominającym wyglądem broń palną.

Realizując ustawowe zadania, Policja podjęła działania, których celem było podniesienie efektywności przedsięwzięć zapobiegawczych i wykrywczych m.in. poprzez:

— wyznaczenie policjantów w jednostkach terenowych do bezpośrednich roboczych kontaktów z przedstawicielami banków,

— dokonywanie bieżącej analizy stanu zagrożenia przestępczością rozbójniczą na szkodę placówek bankowych,

— podejmowanie czynności operacyjnych mających na celu rozpoznanie osób i grup przestępczych, które w przeszłości dokonywały napadów na placówki bankowe,

— prowadzenie kierunkowego rozpoznania osobowego przestępców dokonujących napadów na placówki bankowe,

— prowadzenie obserwacji w wytypowanych obiektach bankowych,

— dążenie w drodze rozpytania i przesłuchania pracowników banków oraz ewentualnych świadków zdarzenia do uzyskania materiału dowodowego w prowadzonych sprawach, a także do uzyskania portretu pamięciowego sprawcy, ustalenia drogi dojścia i odejścia sprawcy (użycie psa tropiącego), zabezpieczenia zapisów z kamer monitoringu banków, jak również monitoringu lokalnego,

— zorganizowanie w dniach 2–5 marca 2010 r. w Szkole Policji w Pile, przy współpracy Biura Kryminalnego KGP, warsztatów szkoleniowych na temat „Zwalczanie przestępczości rozbójniczej na szkodę placówek bankowych”, w których uczestniczyli m.in. przedstawiciele Związku Banków Polskich, kierownicy komórek organizacyjnych pionu kryminalnego komend wojewódzkich (stołecznej) Policji zajmujących się problematyką zwalczania przestępczości rozbójniczej na szkodę placówek bankowych.

Ponadto komendant główny Policji zwrócił się pismem do prezesa Związku Banków Polskich z prośbą o rozważenie podjęcia działań mających na celu poprawienie stanu technicznego telewizji dozorowej w placówkach bankowych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w dniu 9 września 2010 r. weszło w życie nowe rozporządzenie ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 7 września 2010 r. w sprawie wymagań, jakim powinna odpowiadać ochrona wartości pieniężnych przechowywanych i transportowanych przez przedsiębiorców i inne jednostki organizacyjne (Dz. U. Nr 166, poz. 1128), które reguluje obowiązek stosowania odpowiednich zabezpieczeń względem przedsiębiorców i innych jednostek organizacyjnych przechowujących lub transportujących wartości pieniężne w ilości powyżej 0,2 jednostki obliczeniowej. W tym miejscu należy wskazać, że jednostka obliczeniowa stanowi 120-krotność przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w poprzednim kwartale, ogłaszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.). Obecnie 0,2 jednostki obliczeniowej stanowi kwotę około 84 616 zł. Przechowywanie lub transportowanie takich wartości wymaga stosowania co najmniej zabezpieczenia technicznego, na które składają się pomieszczenia, urządzenia (np. pojemniki specjalistyczne, szafy, sejfy), pojazdy i elektroniczne systemy zabezpieczeń. Nadmienić należy, że wszystkie stosowane urządzenia muszą posiadać odpowiedni, ściśle określony poziom odporności na włamanie, a ich szczegółowe wymagania techniczne określono w załącznikach do przedmiotowego rozporządzenia.

Należy zaznaczyć, że wraz ze wzrostem wartości przechowywanych bądź transportowanych zwiększane są wymogi dotyczące stosowanych zabezpieczeń.

W ww. rozporządzeniu uregulowana została również kwestia stosowania odpowiedniej jakości monitoringu wizyjnego (systemu telewizji dozorowej). Wprowadzono m.in. wymóg wykorzystywania kamer, dla których określona została minimalna rozdzielczość (400 linii telewizyjnych), częstotliwość rejestracji obrazów statycznych i dynamicznych oraz minimalny czas przechowywania zarejestrowanego zapisu.

Podkreślenia wymaga jednak, iż wskazane rozporządzenie nie wprowadza obowiązku zainstalowa-

nia ww. systemu w obiektach przechowujących wartości pieniężne. Jednocześnie należy zaznaczyć, że Policja czy minister spraw wewnętrznych i administracji mogą skutecznie egzekwować postanowienia wskazanego rozporządzenia tylko w odniesieniu do kierowników obiektów podlegających obowiązkowej ochronie oraz przedsiębiorców świadczących koncesjonowane usługi ochrony osób i mienia, zgodnie z ustawą z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 145, poz. 1221, z późn. zm.).

Decyzja w sprawie umieszczenia konkretnego banku w wykazie obiektów podlegających ustawowej obowiązkowej ochronie, jak też ustalenie kryteriów w tym zakresie należą do prezesa Narodowego Banku Polskiego. Wykazy te są przekazywane do właściwych wojewodów, którzy prowadzą ewidencje tych obiektów w danym województwie. Bank umieszczony w ewidencji musi mieć plan ochrony, który jest uzgadniany z właściwym komendantem wojewódzkim (stołecznym) Policji, dzięki czemu Policja ma wpływ na sposób jego zabezpieczenia. Ponadto realizacja zadań ochronnych na rzecz tej kategorii obiektów przez specjalistyczne uzbrojone formacje ochronne, a także zgodność wykonywanej ochrony z planem ochrony podlegają kontrolom przeprowadzanym przez funkcjonariuszy Policji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w 2009 r. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji przeprowadzono analizę formalnoprawną możliwości wykorzystania systemu kamer przemysłowych (CCTV) w walce z zagrożeniami o charakterze terrorystycznym oraz analizę międzynarodowych rozwiązań prawnych w tym zakresie.

Omawiana problematyka była również przedmiotem korespondencji MSWiA z generalnym inspektorem ochrony danych osobowych, dyrektorem Akademii Monitoringu Wizyjnego, jak również (w trybie roboczym) z Ministerstwem Edukacji Narodowej oraz ekspertem w dziedzinie monitoringu wizyjnego – pracownikiem naukowym Katedry Kryminalistyki na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego.

W ramach podjętych czynności analizowano również praktyczne aspekty współpracy między sektorem prywatnym a służbami bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie wykorzystania monitoringu wizyjnego.

Kierownictwo resortu spraw wewnętrznych i administracji dostrzega wagę zagadnienia wykorzystania monitoringu wizyjnego w dziedzinie bezpieczeństwa, jak również potrzebę wieloaspektowego podejścia do omawianej kwestii, z uwzględnieniem systemowej współpracy z sektorem prywatnym.

W ocenie MSWiA usystematyzowanie przedmiotowej problematyki na poziomie ustawowym wymaga wypracowania, w ramach możliwie szerokich konsultacji międzyresortowych z udziałem partnerów zewnętrznych, całościowego stanowiska w sprawie formy i zakresu ewentualnej regulacji oraz szczegóło-

wego określenia roli i udziału poszczególnych resortów oraz instytucji gotowych do zaangażowania się w omawianą problematykę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację poseł Aldony Młyńczak
oraz grupy posłów**

**w sprawie braku świadczeń z funduszu
alimentacyjnego dla osób studiujących
na uczelniach wyższych poza granicami kraju
(19711)**

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 31 stycznia 2010 r. dotyczące interpelacji poseł Aldony Młyńczak oraz grupy posłów w sprawie braku świadczeń z funduszu alimentacyjnego dla osób studiujących na uczelniach wyższych poza granicami kraju, uprzejmie informuję co następuje.

Świadczenia z funduszu alimentacyjnego wypłacane są na zasadach określonych przepisami ustawy z dnia 7 września 2007 r. o pomocy osobom uprawnionym do alimentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 7, z późn. zm.). Zgodnie z art. 1a ust. 2 tej ustawy świadczenia z funduszu alimentacyjnego przysługują pod warunkiem, że osoba uprawniona do alimentów zamieszkuje na terytorium RP przez okres świadczeniowy, w którym otrzymuje świadczenia z funduszu alimentacyjnego.

Miejsce zamieszkania nie jest tożsame z miejscem zameldowania ani z miejscem pobytu. Zgodnie z art. 25 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.), miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Czasowy pobyt osoby poza granicami RP np. w związku z wyjazdem w celu kontynuowania nauki na studiach wyższych poza granicami RP nie oznacza automatycznie zmiany miejsca zamieszkania. Jeżeli osoba uprawniona do alimentów nadal posiada miejsce zamieszkania na terytorium RP, pobyt poza granicami RP w związku ze studiami na uczelni zagranicznej nie jest przesłanką stanowiącą podstawę do odmowy przyznania prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego.

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów świadczenia z funduszu alimentacyjnego przysługują osobie uprawnionej do ukończenia przez nią 18. roku życia albo w przy-

padku gdy uczy się w szkole lub szkole wyższej do ukończenia przez nią 25. roku życia, albo w przypadku posiadania orzeczenia o znacznym stopniu niepełnosprawności – bezterminowo. Zgodnie z art. 2 pkt 14 ww. ustawy, szkoła wyższa to szkoła wyższa w rozumieniu przepisów o ustawie z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), kolegium nauczycielskie, nauczycielskie kolegium języków obcych oraz kolegium pracowników służb społecznych. W związku z różnorodnością rozwiązań prawnych dotyczących organizacji studiów wyższych w innych krajach nie jest możliwe określenie w sposób niebudzący wątpliwości wszystkich rodzajów instytucji prowadzących studia wyższe za granicą ani odniesienie się do konkretnych postanowień prawa międzynarodowego, które nie reguluje tego zagadnienia w sposób kompleksowy. Jednakże w opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w odniesieniu do osób kontynuujących naukę na zagranicznych studiach wyższych (o których mowa m.in. w ustawie Prawo o szkolnictwie wyższym) należy uznać, że prawo do świadczeń z funduszu alimentacyjnego przysługuje na analogicznych zasadach jak w przypadku osób kontynuujących naukę w szkole wyższej działającej na podstawie przepisów prawa polskiego.

Jednocześnie informuję, że z informacji docierających do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w związku z podejmowaną współpracą z realizatorami ustawy o pomocy osobom uprawnionym do alimentów nie wynika, aby przedstawiony w interpelacji problem pojawiał się w praktyce i aby kontynuacja nauki na uczelni zagranicznej przez osobę uprawnioną do alimentów uznawana była przez organy rozstrzygające o uprawnieniu do świadczeń z funduszu alimentacyjnego za niespełnienie warunku kontynuacji nauki. Jeśli w jednostkowych przypadkach okoliczność ta była podstawą do odmowy prawa do świadczeń z funduszu alimentacyjnego, osoby zainteresowane powinny skorzystać z prawa wniesienia odwołania od decyzji organu I instancji, ewentualnie także z prawa skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego od decyzji organu II instancji.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Aldony Młyńczak**

**w sprawie zniesienia okresowego
potwierdzania kwalifikacji przez inżynierów
elektryków i techników w poselskim projekcie
ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne
(19712)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Aldony Młyńczak, przesłaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19712/10, w sprawie zmian w art. 54 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) dotyczących obowiązku okresowego sprawdzania posiadanych kwalifikacji przez osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji lub sieci energetycznych, uprzejmie informuję, co następuje.

Zmiana w art. 54 ww. ustawy stanowiąca przedmiot nowelizacji w poselskim projekcie ustawy o zmianie ustawy Prawo energetyczne (druk sejmowy nr 3237) polega na wykreśleniu obowiązku potwierdzania co pięć lat spełniania wymagań kwalifikacyjnych jedynie wobec osób zajmujących się eksploatacją urządzeń, instalacji lub sieci w dużych przedsiębiorstwach energetycznych.

Znajduje to swoje uzasadnienie w tym, że przedsiębiorstwa te, związane z energetyką zawodową, eksploatujące nowoczesne i drogie urządzenia, instalacje i sieci, samodzielnie dbają o odpowiedni poziom wiedzy i doświadczenia swoich pracowników. W tych przedsiębiorstwach pracownicy posiadający stosowne świadectwa kwalifikacyjne na bieżąco podnoszą swoje umiejętności i kwalifikacje, które z kolei podlegają wewnętrznej weryfikacji. Natomiast, co warto podkreślić, zasada okresowego sprawdzania kwalifikacji podyktowana troską o zdrowie i życie ludzi, a także bezpieczeństwem dostaw energii elektrycznej ma szczególnie istotne znaczenie dla osób fizycznych samodzielnie prowadzących działalność gospodarczą oraz mikro-, małych i średnich przedsiębiorców wykonujących prace związane z prowadzeniem eksploatacji urządzeń, instalacji i sieci oraz usługi instalatorskie. W odniesieniu do tej grupy podmiotów pozostawia się obowiązek sprawdzania spełniania wymagań kwalifikacyjnych co pięć lat.

Ponadto poselski projekt wprowadza wymóg sprawdzania spełniania wymagań kwalifikacyjnych, w przypadku gdy pracownik posiada zaświadczenie kwalifikacyjne, ale w ciągu pięciu lat nie pracował przy urządzeniach, instalacjach lub sieciach, których uprawnienie dotyczy, oraz na wniosek pracodawcy, który dokonał modernizacji lub istotnej zmiany parametrów urządzeń, instalacji lub sieci.

W razie stwierdzenia, że eksploatacja urządzeń, instalacji lub sieci jest prowadzona niezgodnie z przepisami dotyczącymi ich eksploatacji, na wniosek pracodawcy, inspektora pracy, prezesa Urzędu Regulacji Energetyki lub innego organu właściwego w sprawach regulacji gospodarki paliwami i energią, o których mowa w art. 21a ustawy Prawo energetyczne, sprawdzenie spełnienia wymagań kwalifikacyjnych będzie należało powtórzyć.

W związku z powyższym z obowiązku okresowego sprawdzania posiadanych kwalifikacji zwalnia się jedynie osoby zajmujące się eksploatacją urządzeń, instalacji lub sieci w dużych przedsiębiorstwach energetycznych. Jednocześnie wprowadza się wymóg przeprowadzenia postępowania sprawdzającego posiadane kwalifikacje w przypadku wystąpienia sytuacji uzasadniającej takie sprawdzenie. Dzięki takiemu rozwiązaniu przedsiębiorstwo energetyczne, które np. dokonało modernizacji lub istotnej zmiany urządzeń, instalacji lub sieci, będzie miało obowiązek niezwłocznie sprawdzić posiadane przez swoich pracowników kwalifikacje. Przedsiębiorstwu energetycznemu, które tego nie uczyni, może zostać cofnięta koncesja przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, bowiem przestanie ono spełniać warunki jej udzielenia, o których mowa w art. 33 ust. 1 pkt 4 ustawy Prawo energetyczne, tj. zapewnienie zatrudnienia osób o właściwych kwalifikacjach zawodowych.

Przedstawiona w poselskim projekcie propozycja jest rozwiązaniem znacznie bardziej elastycznym od dotychczas istniejącego oraz stanowi próbę pogodzenia kwestii zdrowia i życia ludzkiego oraz bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej z nienakładaniem na przedsiębiorców dodatkowych i niepotrzebnych obowiązków znajdujących ostatecznie swoje odzwierciedlenie w cenie energii elektrycznej. Powyższe rozwiązanie będzie miało pozytywny wpływ na szeroko rozumianą konkurencję oraz rzeczywistnia zasadę wolności gospodarczej wyrażoną w art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Do powyższego poselskiego projektu zostało przygotowane stanowisko strony rządowej przyjęte w dniu 6 października 2010 r. przez Radę Ministrów, w którym pozytywnie odniesiono się do zaproponowanych zmian.

Ponadto przedmiotowe stanowisko zawiera propozycję stosowania obowiązku sprawdzenia spełnienia wymagań kwalifikacyjnych względem osób będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, które nabyły w tych państwach wymagane kwalifikacje w zakresie eksploatacji urządzeń, instalacji i sieci i uzyskały ich potwierdzenie zgodnie z przepisami o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (tj. przepisów dotychczasowego ust. 1b z art.

54 ustawy Prawo energetyczne oraz przepisów dodanego w poselskim projekcie ust. 1c do art. 54).

Zgodnie z obecnie obowiązującym stanem prawnym obowiązek sprawdzenia spełnienia wymagań kwalifikacyjnych nie znajduje zastosowania względem ww. osób, niezależnie od tego, że eksploatacja urządzeń, instalacji i sieci jest prowadzona niezgodnie z przepisami dotyczącymi ich eksploatacji, pracownik w przeciągu pięciu lat nie pracował przy tych urządzeniach, instalacjach lub sieciach, czy też wreszcie nastąpiła modernizacja lub istotna zmiana ich parametrów. Prowadzi to do niczym nieuzasadnionego zróżnicowania sytuacji prawnej obywateli ww. państw i obywateli polskich, na niekorzyść tych ostatnich.

W związku z powyższym w przedmiotowym stanowisku proponuje się stosowanie przepisów ust. 1b i 1c z art. 54 ustawy Prawo energetyczne względem osób będących obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu. Tym samym wyłączone byłoby wobec tych osób jedynie stosowanie ust. 1 i 2 art. 54 ustawy Prawo energetyczne, czyli posiadanie kwalifikacji potwierdzonych świadectwem wydanym przez polskie komisje kwalifikacyjne. Powyższe rozwiązanie pozwoli na rzeczywistnie konstytucyjnej zasadę równości wobec prawa oraz jest zgodne z przepisami dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych, w szczególności w zakresie obowiązku doskonalenia zawodowego po uznaniu kwalifikacji zawodowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie unowocześnienia
polskich sił pancernych (19714)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Józefa Rojka w sprawie unowocześnienia polskich sił pancernych (SPS-023-19714/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wojska Lądowe eksploatują obecnie czołgi Leopard 2A4 oraz w różnych wersjach T-72 i PT-91.

Mimo przeprowadzonej modernizacji, oba modele (T-72 i PT-91) zaliczane są do tej samej, pośredniej generacji czołgów i nie spełniają wymagań współczesnego pola walki.

Struktura wiekowa czołgów T-72 powoduje konieczność ich stopniowego wycofywania z eksploatacji. Proces ten powinien zakończyć się do 2021 r. Ponadto w kolejnych latach planuje się wycofać czołgi Leopard 2A4 i PT-91. W związku z tym potrzeba wprowadzenia nowego czołgu na wyposażenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej pojawi się w latach 2018–2020.

W ramach przeglądu potrzeb operacyjnych edycji 2008 opracowano wymagania operacyjne dla nowego czołgu pod kryptonimem Wilk, które określają parametry operacyjne i charakterystyki kluczowe dla nowego czołgu, m.in. w zakresie:

- parametrów taktyczno-technicznych;
- efektywności ognia;
- ochrony balistycznej;
- poziomu zabezpieczenia przed efektami eksplozji min i ochrony załogi przed skutkami detonacji improwizowanych ładunków wybuchowych;
- możliwości wykorzystania podwozia pod zabudowy specjalne (np. wozy zabezpieczenia technicznego).

W celu utrzymania na dotychczasowym poziomie potencjału bojowego wojsk pancernych, uruchomiono proces pozyskania uniwersalnej platformy gaśnicowej, która przeznaczona będzie pod zabudowę nowego czołgu. Podjęto prace, które umożliwią zdefiniowanie wymagań operacyjnych w ramach przeglądu potrzeb operacyjnych w 2011 r.

Zakłada się, że proces pozyskania uniwersalnej platformy gaśnicowej realizowany będzie przez krajowy przemysł zbrojeniowy, jako praca rozwojowa. Finansowanie tego zadania planuje się rozpocząć w 2013 r.

Odnosząc się do pytania pana posła Józefa Rojka na temat rodzaju czołgów dominującego w przyszłości w polskiej armii, pragnę wskazać, że perspektywa zróżnicowanego poziomu zaangażowania Sił Zbrojnych w operacje militarne ma fundamentalne znaczenie dla transformacji oraz osiągania przez Wojska Lądowe wymaganych zdolności operacyjnych. Ocenia się, że w procesie tym zastosowanie modułowej struktury organizacyjnej wojsk zwiększy możliwości realizacji zadań, a przez to doprowadzi do osiągnięcia przez nie wyższego poziomu samodzielności operacyjnej. Dodatkowo powinno ono zapewnić warunki do elastycznego tworzenia zgrupowań zadaniowych, stosownie do wymagań i „punktów ciężkości” danej misji. W związku z tym, w kolejnych dekadach, zakłada się pozyskiwanie sprzętu pancerne o znacznie większej sile ognia i mobilności. Główne kierunki rozwoju czołgów będą w związku z tym obejmować:

- doskonalenie uzbrojenia pokładowego, wdrożenie nowych konstrukcji armat;

- unifikację kalibru uzbrojenia armatniego, zwiększenie zasięgu ognia skutecznego na wprost oraz szybkostrzelność armat;

- stosowanie luf gładkich (jako standardu), mogących strzelać zarówno amunicją zwykłą, jak i pociskami kierowanymi;

- wdrożenie nowych materiałów pirotechnicznych zwiększających siłę rażenia;

- rozwój systemów kierowania ogniem, dalsze doskonalenie przyrządów obserwacji i naprowadzania na cel oraz urządzeń optoelektronicznych wykorzystujących technikę termo- i noktowizyjną, cyfrowe przeliczniki balistyczne skracające czas reakcji ogniowej;

- elektroniczne systemy kierowania walką (czołgi będą dysponować informacjami o swoim położeniu na cyfrowym polu walki, będą również korzystać z informacji o przeciwniku w ramach tzw. zintegrowanego zobrazowania operacyjnego);

- zmniejszenie liczebności załogi;

- obniżenie sylwetki współczesnych wozów bojowych, zmniejszając jednocześnie ich „wielkość czołową”;

- upowszechnienie pancerzy modułowych, ułatwiających szybką naprawę uszkodzonego sprzętu, przy czym dominującą technologią pozostanie pancerz wielowarstwowy, odporny na pociski przeciwpancerne nowej generacji.

Pragnę poinformować, że oddziały i pododdziały wojsk pancernych charakteryzują się wysoką mobilnością oraz siłą uderzeniową. Generalnie są przeznaczone do użycia w konfliktach o wysokiej intensywności. Ze względu na uzbrojenie i wyposażenie, moduły bojowe wyposażone w czołgi oraz tworzone na ich bazie zgrupowania taktyczne przeznaczone będą głównie do prowadzenia działań obronnych na terytorium kraju.

Zaprezentowany w 2010 r. wóz wsparcia ogniowego Anders, ze względu na parametry taktyczno-techniczne, nie może być klasyfikowany jako czołg. Niemniej jednak powstanie wielozadaniowej platformy bojowej stwarza możliwości pozyskania, w niedalekiej przyszłości, zunifikowanego podwozia bazowego, umożliwiającego tworzenie na nim specjalistycznych odmian od czołgu do bojowego wozu piechoty, przez całą gamę wozów specjalistycznych (dowodzenia, rozpoznawczych, inżynieryjnych, artyleryjskich, przeciwlotniczych oraz zabezpieczenia logistycznego i medycznego).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rojka**

**w sprawie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy
w rodzinie (19715)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19715/10, złożoną przez pana posła Józefa Rojka, w sprawie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej udziela następujących wyjaśnień:

Kwestie dotyczące sposobu przeciwdziałania przemocy w rodzinie uregulowane zostały w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493) oraz w Krajowym Programie Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie wprowadzonym uchwałą nr 162/2006 Rady Ministrów z dnia 25 września 2006 r.

Nowelizacja ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie uchwalona przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej 10 czerwca 2010 r. miała przede wszystkim na celu zwiększenie bezpieczeństwa osób doznających przemocy w rodzinie, ale też wskazanie jednostkom samorządu terytorialnego najbardziej optymalnego sposobu pracy w omawianym obszarze.

W przesłanej interpelacji poruszył pan poseł m.in. kwestie dotyczące sposobu funkcjonowania grup roboczych.

W rządowym projekcie omawianej ustawy przewidziano przepisy, z których wynikało, iż realizacja wszystkich zadań, zarówno o charakterze strategicznym, jak i dotyczących bezpośredniego wsparcia dla osoby doznającej przemocy w rodzinie, będzie odbywała się w ramach wspólnych prac zespołu interdyscyplinarnego. Określono również jego skład, w którym obligatoryjnie znaleźli się m.in. kuratorzy sądowi.

Na etapie prac parlamentarnych uznano, iż pracą z indywidualnym przypadkiem nie zawsze powinien zajmować się zespół interdyscyplinarny, bowiem nie wszystkie sytuacje wymagają tak szerokiego składu.

Dlatego też opracowano przepisy dające przewodniczącemu zespołu interdyscyplinarnego, w sytuacjach tego wymagających, możliwość powołania grupy roboczej. W art. 9b ust. 3 wyżej przywołanej ustawy określono zadania grup roboczych, z których jednoznacznie wynika, iż jej członkowie będą opracowywali i realizowali plan pomocy dla rodziny dotkniętej przemocą, monitorowali jej sytuację oraz dokumentowali sposób podejmowanych działań.

Natomiast regulacja zawarta w art. 9a ust. 12 ustawy daje możliwość rozszerzenia składu grupy roboczej m.in. o kuratorów sądowych.

Z treści przesłanej interpelacji wnioskuję, iż pan poseł identyfikuje prace grup roboczych przez pryzmat wszelkich problemów pojawiających się w ro-

dzinie, w szczególności dotyczących dzieci. Wyjaśniając tę kwestię, z całą mocą pragnę podkreślić, iż zarówno zespoły interdyscyplinarne, jak i grupy robocze powołane w oparciu o przepisy ustawy będą zajmowały się tylko i wyłącznie działaniami związanymi z przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie, bowiem regulacje zawarte w ustawie nie dotyczą sposobu zabezpieczenia dzieci, które z innych powodów nie mogą przebywać w rodzinie własnej. Ponadto działania na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie są skierowane nie tylko do rodzin, w których wychowują się dzieci. Obszarem oddziaływania ustawy są również np. osoby starsze i niepełnosprawne, które dotknięte są przemocą w rodzinie. Dlatego też uważam, że nie w każdej sytuacji obecność kuratorów sądowych w składzie grupy roboczej jest niezbędna.

Kolejne zagadnienie, które poruszył pan poseł, to konieczność ustalenia wynagrodzenia za pracę dla członków grup roboczych.

W tej kwestii informuję, iż konstrukcja ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie nie zakłada interwencji grup roboczych w dni wolne lub w godzinach wieczornych i nocnych. Członkowie tych grup pracują z ofiarą przemocy w rodzinie i ze sprawcą po odebraniu sygnału o akcie przemocy, zatem wykonują swoje zadania w ramach obowiązków służbowych i zawodowych.

Na interwencje związane z przemocą w rodzinie wzywani są policjanci, a w przypadku zagrożenia życia lub zdrowia – zespoły ratownicze – pracownicy ochrony zdrowia. Służby te pracują w systemie ciągłym, a za wykonywanie swojej pracy otrzymują wynagrodzenie za dyżury i służbę.

Być może, zgłaszając taki postulat, miał pan poseł na uwadze sytuacje wynikające z przepisu art. 12a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, który reguluje kwestie zabezpieczenia dziecka w sytuacjach zagrożenia życia lub zdrowia w związku z przemocą w rodzinie. W takich przypadkach pracownik socjalny wspólnie z policjantem i pracownikiem ochrony zdrowia podejmuje decyzję o odwiezieniu dziecka do innej niezamieszkującej wspólnie osoby najbliższej, do rodziny zastępczej lub też do placówki opiekuńczo-wychowawczej.

Jedyną służbą, która w takich sytuacjach nie ma gwarancji rekompensaty finansowej, są przedstawiciele pomocy społecznej. Dlatego też w ubiegłym tygodniu wystąpiłem z apelem do wójtów, burmistrzów i prezydentów miast o taką organizację pracy, która pozwoli na to, aby pracownicy socjalni pozostawali w gotowości przystąpienia do czynności interwencyjnych wspólnie z policją i pracownikami ochrony zdrowia w sytuacjach tego wymagających, a także aby mieli gwarancję ze strony pracodawców odpowiedniej rekompensaty poniesionych kosztów i wysiłków.

Ponadto nie mogę zgodzić się z zarzutami dotyczącymi braku wskazania, który organ gminy ustala zasady funkcjonowania zespołu interdyscyplinarnego. Regulacja w tym zakresie jest zawarta w art. 9a ust. 15 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzi-

nie i brzmi: „Rada gminy określi, w drodze uchwały, tryb i sposób powoływania i odwoływania członków zespołu interdyscyplinarnego oraz szczegółowe warunki jego funkcjonowania”.

Natomiast zgadzam się z postulatem dotyczącym konieczności przekazywania ośrodkom pomocy społecznej przez powiatowe centra pomocy rodzinie wykazu rodzin zastępczych, zwłaszcza zawodowych rodzin zastępczych o charakterze pogotowia rodzinnego. Informacja ta, również moim zdaniem, jest niezbędna i powinna być na bieżąco aktualizowana po to, aby służby działające w samorządach gminnych posiadały pełną wiedzę o miejscach, w których można umieścić dziecko, gdy zagrożone jest jego życie lub zdrowie w związku z przemocą w rodzinie.

Myślę, że regulacje w tej kwestii będą mogły być zawarte w ustawie o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, która obecnie jest procedowana w sejmowej Komisji Nadzwyczajnej powołanej przez Komisję Polityki Społecznej i Rodziny.

Na zakończenie pragnę panu posłowi podziękować za troskę i za zainteresowanie tak trudną tematyką i zapewniam, że każdy otrzymany sygnał o utrudnieniach o charakterze merytorycznym, związany z wejściem w życie nowej regulacji prawnej, jest odbierany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej z należytą troską, poddawany ocenie i niezbędnej analizie.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Rójka**

**w sprawie nowelizacji ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii (19716)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19716/10, uprzejmie przedkładam odpowiedź na interpelację pana posła Józefa Rójka w sprawie nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Nowelizacja ustawy z dnia 8 października 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. Nr 213, poz. 1396) wprowadziła w art. 44b zakaz wytwarzania i wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej środków zastępczych. Definicja wprowadzania do obrotu znajduje się w art. 4 pkt 34 przedmiotowej ustawy i obejmuje swoim za-

kresem sytuację wskazaną w pytaniu pana posła – sprzedaż za pośrednictwem Internetu.

Jednocześnie z wprowadzeniem zakazu wprowadzania do obrotu środków zastępczych dodano do przedmiotowej ustawy art. 44c, dający właściwemu inspektorowi sanitarnemu prawo skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 27c ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej również w sytuacji, gdy wprowadzony został do obrotu środek zastępczy lub produkt, co do którego zachodzi podejrzenie, iż jest on środkiem zastępczym.

Stosownie do przywołanego przepisu właściwy państwowy inspektor sanitarny wstrzymuje, w drodze decyzji, wytwarzanie lub wprowadzanie do obrotu takiego produktu oraz dokonuje jego zatrzymania i nakazuje zaprzestanie prowadzenia działalności w pomieszczeniach lub obiektach służących wytwarzaniu lub wprowadzaniu produktu do obrotu na czas niezbędny do usunięcia zagrożenia. Tym samym w przypadku stwierdzenia wprowadzania do obrotu środków zastępczych lub produktów, co do których zachodzi podejrzenie, iż są one środkami zastępczymi, podejmowane będą następujące działania:

- 1) zatrzymanie tych wyrobów – ich zabezpieczenie przez właściwego inspektora sanitarnego,
- 2) nakazanie zaprzestania działalności w pomieszczeniach lub obiektach służących wprowadzaniu tych wyrobów do obrotu na okres do 3 miesięcy,
- 3) rozpoczęcie procedury oceny i badań bezpieczeństwa tych wyrobów – na koszt strony postępowania (wprowadzającego do obrotu).

W przypadku potwierdzenia się podejrzenia, iż wprowadzany do obrotu wyrób stanowił środek zastępczy w rozumieniu art. 4 pkt 27 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, zostanie wydana decyzja o:

- 1) zakazie wprowadzania do obrotu takiego produktu,
- 2) nakazie wycofania z obrotu takiego produktu,
- 3) zniszczeniu produktu na koszt strony postępowania (wprowadzającego do obrotu).

Niezależnie od powyższego zastosowanie w takiej sytuacji (po uzyskaniu potwierdzenia, że produkt stanowił środek zastępczy w rozumieniu ustawy) będzie miał art. 52a znowelizowanej ustawy, stanowiący podstawę do nałożenia kary pieniężnej na podmiot dokonujący wprowadzenia do obrotu takiego produktu.

Dla wykonania wskazanych powyżej uprawnień organów Inspekcji Sanitarnej okoliczność miejsca siedziby podmiotu, który dokonywał wprowadzenia do obrotu, nie ma znaczenia.

W związku z powyższymi regulacjami istnieje podstawa prawna do ścigania osób lub podmiotów, które wprowadzają do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej produkty zawierające środki zastępcze.

Należy zauważyć, iż problem tzw. dopalaczy stanowi wyzwanie dla większości państw członkowskich Unii. Fakt, iż produkty te, jak i poszczególne wchodzące w ich skład nowe substancje psychoaktywne, nie podlegają w większości przypadków regulacjom

prawa narkotykowego, w znaczący sposób utrudnia wprowadzanie ograniczeń w obrocie tymi produktami na obszarze poszczególnych państw, bez narażania się na zarzut ograniczania swobody przepływu towarów. Wypracowane w przeszłości mechanizmy współdziałania państw członkowskich UE mają ograniczoną skuteczność wobec liczby i tempa pojawiania się nowych substancji psychoaktywnych. Również długotrwałość procedury podejmowania przez Radę decyzji o objęciu kontrolą poszczególnych substancji nie sprzyja efektywnemu i zgodnemu z potrzebą ochrony zdrowia publicznego reagowaniu na ich pojawienie się na rynku.

Na potrzebę wypracowania w przedmiotowym zakresie nowych, adekwatnych do dynamiki zjawiska rozwiązań zwrócił uwagę pan Donald Tusk, prezes Rady Ministrów, w liście skierowanym do pana Jose Manuela Barroso, przewodniczącego Komisji Europejskiej. Problematyka ta została również poruszona podczas grudniowego posiedzenia Rady EPSCO, gdzie polskie stanowisko, zakładające przede wszystkim działania o charakterze badawczym i edukacyjnym, spotkało się z przychylnym przyjęciem.

Rozwiązania przyjęte w wyniku nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonanej w dniu 8 października 2010 r., umożliwiają polskim władzom podejmowanie szybkich działań zmierzających do eliminowania z obrotu produktów, wobec których istnieje podejrzenie, iż stanowią środki zastępcze w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Należy jednak zauważyć iż działanie to, podobnie jak zakaz wytwarzania środków zastępczych, dotyczy jedynie obszaru Polski.

Ponadto uprzejmie informuję pana posła, że Ministerstwo Zdrowia w dniu 13 grudnia 2010 r. ukończyło prace nad kolejną nowelizacją ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, która obejmie kontrolą 23 środki odurzające i substancje psychotropowe wykorzystywane w ostatnich miesiącach do produkcji tzw. dopalaczy. Wyżej wymieniony projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii został w dniu 7 stycznia przekazany do Sejmu RP.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

**w sprawie niżu demograficznego w Polsce,
zasiłków rodzinnych i pomocy finansowej
dla młodych małżeństw (19717)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19717/10, dotyczą-

ce interpelacji posła Tadeusza Woźniaka w sprawie niżu demograficznego w Polsce, zasiłków rodzinnych i pomocy finansowej dla młodych małżeństw, uprzejmie informuję.

Ad 1. Z danych Głównego Urzędu Statystycznego wynika, że począwszy od 2004 r. każdego roku wzrasta liczba urodzeń dzieci. I tak w 2004 r. było ich 357,9 tys., w 2005 r. – 366,1 tys., w 2006 r. – 376,0 tys., w 2007 r. – 389,7 tys., w 2008 r. – 416,4 tys., zaś w 2009 r. – 419,3 tys. Jednocześnie z badań firmy Millward Brown SMG/KRC przeprowadzonych w 2009 r. wynika, że wśród Polaków w wieku 13–24 lata 57% badanych wskazuje rodzinę jako wartość najważniejszą. Powyższe wyniki wydają się przeczyć powszechnemu mniemaniu o przedkładaniu przez młodych Polaków kariery zawodowej nad inne wartości.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej świadome istniejących zagrożeń demograficznych – pomimo dającej się zauważyć tendencji wzrostowej liczby urodzeń w ostatnich latach – podejmuje szereg działań w dziedzinie polityki prorodzinnej mających na celu ułatwienie małżonkom podjęcia decyzji o posiadaniu pierwszego bądź kolejnego dziecka oraz wspieranie rodzin już wychowujących dzieci.

Działania te oprócz sfery legislacyjnej obejmują również sferę medialną. Do działań takich zaliczyć można emitowane w ramach projektu „Godzenie ról rodzinnych i zawodowych kobiet i mężczyzn” spoty telewizyjne „Zadbaj o przyszłość” będące częścią kampanii medialnej, której jednym z celów było uświadomienie, że opłaca się inwestować w dzieci, a łagodzenie konfliktów wynikających z łączenia obowiązków rodzinnych z pracą zawodową kobiet i mężczyzn prowadzi do umocnienia pozycji kobiet na rynku pracy oraz do wzmocnienia chęci posiadania dziecka.

Ad 2. i 6. Jednym z narzędzi prowadzenia polityki prorodzinnej państwa jest wsparcie finansowe rodziny, które odbywa się m.in. poprzez transfer świadczeń socjalnych, w tym poprzez świadczenia rodzinne. Na katalog świadczeń rodzinnych, określony ustawą z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), składają się zasiłek rodzinny wraz z dodatkami (z tytułu: urodzenia dziecka, opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego, samotnego wychowywania dziecka, wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej, kształcenia i rehabilitacji dziecka niepełnosprawnego, rozpoczęcia roku szkolnego, podjęcia przez dziecko nauki w szkole poza miejscem zamieszkania), zasiłek pielęgnacyjny i świadczenie pielęgnacyjne oraz jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia się dziecka.

W ramach systemu świadczeń rodzinnych od 1 września 2005 r. przyznawany jest specjalny rodzaj świadczenia skierowanego wyłącznie do rodzin wielodzietnych, jakim jest dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej. Dodatek ten w kwocie 80 zł miesięcznie przysługuje rodzinie na trzecie i każde następne dziecko uprawnione do zasiłku rodzinnego. Z groma-

dzonych przez resort pracy i polityki społecznej sprawozdań wynika, że w 2009 r. przeciętnie miesięcznie wypłacono 558,9 tys. dodatków z tytułu wychowywania dziecka w rodzinie wielodzietnej. W 2009 r. ze świadczeń rodzinnych korzystało przeciętnie miesięcznie 399,6 tys. rodzin wielodzietnych (z trojgiem i więcej dziećmi). Ogółem ze świadczeń rodzinnych korzystało w 2009 r. przeciętnie miesięcznie 3314,9 tys. osób.

Obecny rząd, dokonując w 2009 r. kolejnej weryfikacji kwot ujętych w przepisach o świadczeniach rodzinnych, podjął decyzję o podniesieniu o ponad 40% kwot podstawowego świadczenia rodzinnego, tj. zasiłku rodzinnego, oraz o prawie 24% kwoty świadczenia pielęgnacyjnego z tytułu rezygnacji lub niepodejmowania zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania opieki nad niepełnosprawnym dzieckiem. Wysokość zasiłku rodzinnego na dziecko w wieku do ukończenia 5. roku życia wzrosła do kwoty 68 zł (poprzednio: 48 zł), na dziecko w wieku powyżej 5. roku życia do ukończenia 18. roku życia – do kwoty 91 zł (poprzednio: 64 zł), na dziecko w wieku powyżej 18. roku życia do ukończenia 24. roku życia – do kwoty 98 zł (poprzednio: 68 zł). Wysokość świadczenia pielęgnacyjnego wzrosła do kwoty 520 zł (poprzednio: 420 zł). W związku z tym, że kwota świadczenia pielęgnacyjnego stanowi podstawę do ustalenia wysokości składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe i zdrowotne za osoby otrzymujące to świadczenie, zwiększyła się również wysokość tych składek opłacanych ze środków budżetu państwa. Zważywszy na ponadmiliardowy wzrost w skali roku wydatków na świadczenia rodzinne w efekcie wspomnianych podwyżek i trudną sytuacją budżetu państwa, Rada Ministrów na niezmiennym poziomie utrzymała wysokość pozostałych świadczeń rodzinnych oraz wysokość kryteriów dochodowych do nich uprawniających.

Warto zauważyć, że poza świadczeniami rodzinnymi, wsparciem finansowym dla rodzin z dziećmi jest ulga podatkowa, określona przepisami ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.). Podatnicy od podatku dochodowego pomniejszonego o kwotę składki na ubezpieczenie zdrowotne mogą dokonać odliczenia 1112,04 zł na każde dziecko.

Ad 3. Sytuacja na rynku pracy jest przedmiotem wielu analiz podejmowanych i zleczanych przez ministerstwo, które pozwalają na szczegółową diagnozę poszczególnych aspektów jego funkcjonowania. Diagnoza ta pozwala na kształtowanie takich instrumentów oddziaływania na rynek pracy, aby zapewnione mogło być jego efektywne funkcjonowanie poprzez niwelowanie barier i dysfunkcyjności. Jednym z elementów diagnozy jest cykl raportów „Zatrudnienie w Polsce (...)”, opracowywanych od 2005 r., którego edycja dotycząca 2008 r. („Zatrudnienie w Polsce 2008. Praca w cyklu życia”, Warszawa 2010 r.) odnosi się w szczególności do uwarunkowań funkcjonowania kobiet na rynku pracy także w kontekście pełnienia przez nie funkcji rodzicielskich.

Jakkolwiek przez lata funkcjonowania gospodarki rynkowej udawało się wprowadzać i udoskonalać instrumenty oddziałujące na kształtowanie rynku pracy, to efekt oddziaływania zależał nie tylko od czynników ekonomicznych, prawnych, mechanizmów polityki kadrowej, ale także czynników kulturowych, psychospołecznych, stereotypów czy podejścia do pracy. Mając na uwadze powyższe, ministerstwo, programując kierunki i realizując działania w różnych obszarach swej kompetencji, decyduje się na przeprowadzenie kampanii informacyjnych przyczyniających się do podnoszenia świadomości instytucji i społeczeństwa – w szczególności promujących równość szans kobiet na rynku pracy.

Ministerstwo realizuje wiele działań oraz projektów mających na celu przewyciężanie niekorzystnych dla kobiet zjawisk na rynku pracy. Działania takie podejmowane są m.in. w ramach „Krajowego planu działań na rzecz zatrudnienia na lata 2009–2011”, będącego kontynuacją programów z lat poprzednich. W KPDZ/2009–2011 realizowane jest działanie 1.2.2.: Wspieranie zatrudnienia kobiet oraz osób pragnących godzić obowiązki rodzinne z zawodowymi.

W ramach projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego zrealizowano działania mające na celu m.in. promowanie przedsiębiorczości kobiet, ich aktywności w życiu społecznym i zawodowym, uświadomienie opinii publicznej istnienia zjawiska dyskryminacji kobiet po czterdziestym piątym roku życia na rynku pracy, aktywizację w wymiarze zawodowym, edukacyjnym i społecznym, zmianę klimatu społecznego wśród pracodawców i kobiet wchodzących na rynek pracy po urodzeniu dziecka oraz powracających do zatrudnienia po urlopie macierzyńskim lub wychowawczym jako potencjalnie dobrych i efektywnych pracowników, upowszechnianie wiedzy na temat elastycznych form zatrudnienia wśród kobiet i tym samym zwiększenie ich motywacji do aktywnego uczestnictwa w rynku pracy, podniesienie świadomości na temat znowelizowanego Kodeksu pracy pod kątem przeciwdziałania dyskryminacji ze względu na płeć, podnoszenie świadomości na temat godzenia ról zawodowych i rodzinnych kobiet i mężczyzn, rozpowszechnianie badań na temat równouprawnienia kobiet i mężczyzn we wszystkich aspektach życia, podnoszenie świadomości na temat sytuacji kobiet na rynku pracy, a także zdiagnozowanie sytuacji społeczno-zawodowej kobiet wiejskich w Polsce.

W ramach projektów przeprowadzono wiele kampanii świadomościowych, w tym działania medialne, tj. spoty TV, programy telewizyjne, artykuły prasowe, strony internetowe (www.kobieta.gov.pl).

Na poziomie lokalnym i regionalnym realizowane są dwa projekty^{*)}, których działania mają przyczynić się do aktywizacji społeczno-ekonomicznej kobiet

^{*)} „Aktywizacja społeczno-ekonomiczna kobiet na poziomie lokalnym i regionalnym” oraz „Godzenie ról rodzinnych i zawodowych kobiet i mężczyzn”

oraz wspomagać godzenie ról zawodowych i rodzinnych kobiet i mężczyzn. Projekty te przewidują również działania medialne mające przybliżyć świadomości społecznej problematykę w nich poruszaną (m.in. spoty TV, programy TV, krótkie formy dokumentalne).

Ministerstwo planuje również przeprowadzenie kampanii informacyjno-promocyjnej skierowanej m.in. do pracodawców na temat aktualnych przepisów Kodeksu pracy stwarzających możliwość godzenia życia zawodowego i rodzinnego pracowników oraz promocję aktywnego urlopu ojcowskiego.

Ułatwienie obu płciom godzenia ról rodzinnych i zawodowych na poziomie miejsca pracy oraz promowanie partnerskiego modelu rodziny przyczyni się do zwiększenia aktywności kobiet na rynku pracy, a także zmniejszenia dysproporcji wynagrodzeń ze względu na płeć.

Ad 4. Istotnym narzędziem wspierającym rodziny w zakupie mieszkania jest – prowadzony na podstawie ustawy z dnia 8 września 2006 r. o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz. U. Nr 183 z dnia 11 października 2006 r., poz. 1354, z późn. zm.) – program „Rodzina na swoim”, w ramach którego udzielane są preferencyjne kredyty na zakup mieszkania lub domu mieszkalnego. Preferencyjność kredytu z dopłatami Skarbu Państwa w ramach tego programu polega na tym, iż część należnych bankowi odsetek w okresie pierwszych ośmiu lat spłaty pokrywana jest przez Skarb Państwa (dopłaty do oprocentowania realizowane są przez Bank Gospodarstwa Krajowego). Zgodnie z ustawą kredyt z dopłatami Skarbu Państwa przewidziany jest dla:

— małżeństw (bez względu na to czy posiadają dzieci),

— osób samotnie wychowujących przynajmniej jedno:

– małoletnie dziecko,

– dziecko, bez względu na jego wiek, na które zgodnie z ustawą z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. Nr 228, poz. 2255, z późn. zm.) jest pobierany zasiłek pielęgnacyjny,

– dziecko do ukończenia przez nie 25. roku życia, uczące się w szkołach, w zakładach kształcenia nauczycieli oraz kolegiach pracowników służb społecznych, o których mowa w ustawie z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), a także w szkołach wyższych w rozumieniu ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365) oraz szkołach wyższych i wyższych seminariach duchownych, prowadzonych przez Kościół Katolicki, inne Kościoły i związki wyznaniowe na podstawie przepisów o stosunku państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisów o stosunku państwa do innych Kościołów i związków wyznaniowych.

Ad 5. i 7. Jednym z ważniejszych czynników wpływających na decyzję o posiadaniu dziecka jest dostępność miejsc w instytucjach opieki nad dziećmi. Wychodząc naprzeciw potrzebom i w celu polepszenia

sytuacji w tym obszarze, a także wsparcia młodych małżeństw, skierowany został do Sejmu rządowy projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, który w dniu 5 stycznia 2011 r. został przez Sejm przyjęty. Ustawa zawiera rozwiązania służące zwiększeniu możliwości rozwoju zróżnicowanych form zorganizowanej opieki nad dzieckiem w wieku od 20 tygodni (zakończenie podstawowego wymiaru urlopu macierzyńskiego) do 3 lat. Efektem realizacji zastosowanych w ustawie rozwiązań będzie zwiększenie szans aktywizacji zawodowej kobiet lub ich powrotu do pracy po przerwie związanej z macierzyństwem.

Wraz z wejściem w życie ustawy uruchomiony zostanie „Resortowy program rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 realizowany w latach 2011–2013” „Maluch»” skierowany do jednostek samorządu terytorialnego na poziomie gminnym. W ramach programu w 2011 r. będą dofinansowywane działania na rzecz rozwoju infrastruktury opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3, tj.:

a) żłobków,

b) klubów dziecięcych,

c) dziennych opiekunów.

Dofinansowane będzie dotyczyć:

— wyposażenia albo doposażenia pomieszczeń, w których sprawowana będzie opieka nad małymi dziećmi,

— adaptacji istniejących budynków z przeznaczeniem na organizację i funkcjonowanie nowych miejsc opieki nad małymi dziećmi,

— budowy lub zakupu nowych budynków z przeznaczeniem pomieszczeń na organizację i funkcjonowanie nowych miejsc opieki nad małymi dziećmi.

Zgodnie z założeniami program ma w ciągu 3 lat zwiększyć o 40 tys. liczbę miejsc w instytucjach opieki nad dziećmi w wieku do lat 3.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Woźniaka**

w sprawie braku świadczenia pielęgnacyjnego dla osób sprawujących opiekę nad osobą niepełnosprawną w stopniu głębokim lub przewlekle chorą, która jest członkiem najbliższej rodziny (19718)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z wystąpieniem Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19718/10, dotyczącym interpelacji posła Tadeusza Woźniaka w sprawie braku świadczenia pielęgnacyjnego dla osób sprawujących opiekę nad

osobą niepełnosprawną w stopniu głębokim lub przewlekłe chorą, która jest członkiem najbliższej rodziny, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, osoby zobowiązane do alimentacji na rzecz osoby niepełnosprawnej, tj. jej krewni w linii prostej oraz rodzeństwo, mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się odpowiednim orzeczeniem potwierdzającym niepełnosprawność.

Istotne jest jednak, że zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a ww. ustawy świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje w sytuacji, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim. Przepisy ustawy o świadczeniach rodzinnych nie zawierają żadnych wyjątków pozwalających na wyłączenie stosowania powyższego zapisu np. w sytuacji, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim i jej małżonek również jest osobą niepełnosprawną, a o świadczenie pielęgnacyjne ubiega się ich dziecko.

Powyższy zapis pozostaje niezmienniony od wejścia w życie ustawy o świadczeniach rodzinnych, tj. od 1 maja 2004 r., i nie został zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniach z dnia 18 lipca 2008 r. (sygn. akt P 27/07) oraz z dnia 22 lipca 2008 r. (sygn. akt P 41/07), w których Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że o świadczenie pielęgnacyjne, poza rodzicem lub opiekunem faktycznym niepełnosprawnego dziecka legitymującego się odpowiednim orzeczeniem, mają prawo ubiegać się także inni członkowie rodziny, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, także w przypadku gdy pełnią funkcję spokrewnionej rodziny zastępczej.

Należy wskazać, że od momentu wejścia w życie ustawy o świadczeniach rodzinnych, w tym również w warunkach wydawania przez Trybunał Konstytucyjny ww. orzeczeń, głównym adresatem świadczenia pielęgnacyjnego był i pozostaje opiekun dziecka niepełnosprawnego. Stąd większość warunków związanych z przyznawaniem tego świadczenia odnosi się do sytuacji opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym, także pełnoletnim.

Istotne jest, że zakres pomocy państwa dla rodzin osób niepełnosprawnych jest uzależniony od ograniczonych możliwości finansowych państwa. Od 1 listopada 2009 r. podwyższona została wysokość świadczenia pielęgnacyjnego z 420 zł do 520 zł, czyli wysokość świadczenia pielęgnacyjnego wzrosła o 24%. Poza tym od 1 stycznia 2010 r. zostało zniesione kryterium dochodowe przy ustalaniu prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, co przy już i tak bardzo szerokim katalogu osób, które mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, powoduje stały wzrost liczby osób korzystających z tego świadczenia, a tym samym znaczne zwiększenie wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na realizację świadczeń opiekuńczych. Koszt przyznania świadczenia pielęgnacyjnego

wraz z wydatkami na składki emerytalne, rentowe oraz zdrowotne osobom opiekującym się osobami pozostającymi w związku małżeńskim, według wyliczeń MPiPS, wyniósłby ok. 516 mln zł.

Ze względu na kondycję finansów państwa nie jest planowane w najbliższym czasie kolejne rozszerzenie kręgu osób, które mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, w szczególności nie są prowadzone prace zmierzające do zniesienia ograniczenia polegającego na braku prawa do świadczenia pielęgnacyjnego w przypadku, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim.

Dodatkowo informuje, że zgodnie z art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362) za osobę, która rezygnuje z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej, osobistej opieki nad długotrwale lub ciężko chorym członkiem rodziny oraz wspólnie zamieszkującymi matką, ojcem lub rodzeństwem, ośrodek pomocy społecznej opłaca składkę na ubezpieczenia emerytalne i rentowe od kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, jeżeli dochód na osobę w rodzinie osoby opiekującej się nie przekracza 150% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie i osoba opiekująca się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym z innych tytułów lub nie otrzymuje emerytury albo renty. Dotyczy to również osób, które w związku z koniecznością sprawowania opieki pozostają na bezpłatnym urlopie. Natomiast ust. 2 tego artykułu stanowi, że przez ojca i matkę, o których mowa w ust. 1, należy rozumieć również ojca i matkę współmałżonka.

Z zapisu powyższego wynika, że osoba spełniająca ww. kryterium dochodowe, rezygnująca z pracy w związku z koniecznością szczególnej opieki nad niepełnosprawnym powinowatym może korzystać z opłacania za nią przez ośrodek pomocy społecznej składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, co osobom niezamożnym w tej kategorii opiekunów umożliwi nabycie odpowiedniego stażu ubezpieczeniowego.

Poza tym w przypadku trudnej sytuacji każdej rodzinie w oparciu o przepisy ustawy o pomocy społecznej może być udzielona doraźna lub okresowa pomoc. Dotyczy to zarówno pomocy w formie pieniężnej, rzeczowej, jak i usług.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jana Warzechy
i Kazimierza Gołojucha**

**w sprawie wzrostu stawki podatku VAT
na odzież dla niemowląt i obuwiu dziecięcym
(19720)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie (znak: SPS-023-19720/10) z dnia 31 grudnia 2010 r. interpelację panów Jana Warzechy i Kazimierza Gołojucha, posłów na Sejm RP, w sprawie wzrostu od dnia 1 stycznia 2011 r. stawki podatku VAT na ubranka i buty dziecięce, uprzejmie wyjaśniam.

System podatku od wartości dodanej w państwach członkowskich UE podlega ścisłej harmonizacji, co oznacza, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do przestrzegania zgodności krajowych przepisów w zakresie podatku VAT z regulacjami wynikającymi z prawa wspólnotowego (podstawą obowiązującego w UE systemu podatku VAT są przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej). Z tych względów również polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami wspólnotowymi. Dyrektywa 2006/112/WE uniemożliwia państwu członkowskim UE dowolne kształtowanie wysokości stawek podatkowych i zwolnień od tego podatku.

Zgodnie z przepisami ww. dyrektywy dostawa towarów i świadczenie usług podlegające opodatkowaniu VAT są – co do zasady – opodatkowane stawką podstawową, natomiast państwa członkowskie mogą stosować obniżoną stawkę podatku VAT w odniesieniu do towarów i usług wymienionych w załączniku III do ww. dyrektywy.

Należy zaznaczyć, że towary dla dzieci nie zostały wymienione w tym załączniku.

W związku z powyższym Komisja Europejska skierowała do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej sprawę przeciwko Polsce o naruszenie przepisów prawa wspólnotowego w zakresie stosowania przez Polskę obniżonej stawki podatku VAT na obuwiu oraz ubranka dziecięce. W trakcie toczącego się postępowania Polska oprócz argumentacji ściśle prawnej prezentowała stanowisko, zgodnie z którym stosowanie obniżonej stawki VAT do przedmiotowych towarów wpisuje się w cele strategii lizbońskiej. W wyroku z dnia 28 października 2010 r. (sprawa C-49/09) Trybunał Sprawiedliwości uznał, że stosując obniżoną stawkę VAT w wysokości 7% w stosunku do dostaw, importu i wewnątrzwspólnotowego nabycia odzieży i dodatków odzieżowych dla niemowląt oraz obuwiu dziecięcego, Polska naruszyła przepis

art. 98 dyrektywy 2006/112/WE w związku z jej załącznikiem III.

W tym kontekście podkreślić muszę, że w związku z prowadzonymi przez Komisję Europejską w 2008 r. pracami nad propozycją legislacyjną w zakresie stawek obniżonych VAT minister finansów zwracał się z wnioskiem o wprowadzenie możliwości stosowania przez państwa członkowskie obniżonej stawki VAT na odzież i obuwiu dla dzieci. Jako argument wskazano, iż stosowanie stawki obniżonej do ww. towarów mogłoby stać się jednym z istotnych elementów wspierania rodzin w państwach członkowskich UE i osłabić niekorzystne tendencje demograficzne i społeczne obserwowane w UE od wielu lat. W trakcie dyskusji nad ww. kwestiami niektóre państwa członkowskie wyrażały daleko idące zastrzeżenia co do możliwości objęcia stawką obniżoną tych kategorii towarów, argumentując to m.in. możliwością zakłócenia zasad funkcjonowania wspólnego rynku (należy pamiętać, iż decyzje w sprawach podatkowych w Unii Europejskiej wymagają jednomyślności wszystkich państw członkowskich), oraz postulowały, by wszelkie przyszłe decyzje dotyczące stawek obniżonych VAT skutkowały ograniczeniem zakresu ich stosowania.

W konsekwencji prowadzonych dyskusji nie doszło do rozszerzenia załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE o kategorię towarów zawierającą ubranka i obuwiu dla dzieci.

Odnosząc się do kwestii dotyczących form rekompensaty podwyżki VAT na ubranka i buty dziecięce, informuję uprzejmie, że zharmonizowany system podatku VAT nie zawiera instrumentów umożliwiających zrekompensowanie podwyżki stawki podatku.

Należy jednak zauważyć, że ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, ze zm.), zwana dalej „u.p.d.o.f.”, przewiduje szereg preferencji podatkowych, które są adresowane do rodzin wychowujących dzieci.

System podatkowy przewiduje szczególny sposób opodatkowania dochodów małżonków i osób samotnie wychowujących dzieci, wynikający z postanowień art. 6 ust. 2 i ust. 4 u.p.d.o.f.

W przypadku wspólnego opodatkowania małżonków preferencja polega na tym, że podatek określa się w podwójnej wysokości podatku obliczonego od połowy ich łącznych dochodów.

Z preferencyjnego opodatkowania małżonków można również skorzystać w sytuacji, gdy jeden z małżonków nie osiąga żadnych dochodów opodatkowanych według skali podatkowej lub osiągnął dochody w wysokości niepowodującej obowiązku zapłaty podatku. Ta regulacja podatkowa wspiera rodziny, w których jeden z małżonków nie pracuje zawodowo, np. z powodu sprawowania opieki nad dzieckiem.

W przypadku osoby samotnie wychowującej dzieci preferencja polega na tym, że podatek określa się w podwójnej wysokości podatku obliczonego od poło-

wy dochodów osoby samotnie wychowującej dziecko (za osobą samotnie wychowującą dziecko uważa się jednego z rodziców albo opiekuna prawnego, jeżeli osoba ta jest panną, kawalerem, wdową, wdowcem, rozwódką, rozwodnikiem albo osobą, w stosunku do której orzeczono separację; za osobą samotnie wychowującą dzieci uważa się również osobę pozostającą w związku małżeńskim, jeżeli jej małżonek został pozbawiony praw rodzicielskich lub odbywa karę pozbawienia wolności).

Ustawa o podatku dochodowym od osób fizycznych przewiduje także szereg zwolnień przedmiotowych w odniesieniu do świadczeń otrzymywanych na dzieci lub innych członków rodziny. Przykładowo wolne od podatku dochodowego są:

— świadczenia rodzinne otrzymane na podstawie przepisów o świadczeniach rodzinnych, dodatki rodzinne i pielęgnacyjne, świadczenia pieniężne otrzymane w przypadku bezskuteczności egzekucji alimentów oraz zasiłki porodowe otrzymane na podstawie odrębnych przepisów (art. 21 ust. 1 pkt 8 u.p.d.o.f.),

— jednorazowe zasiłki z tytułu urodzenia dziecka, wypłacane z funduszków związków zawodowych (art. 21 ust. 1 pkt 9 u.p.d.o.f.),

— przyznana, na podstawie odrębnych przepisów, pomoc pieniężna dla rodzin zastępczych oraz jednorazowa pomoc pieniężna na zagospodarowanie, udzielona usamodzielniającym się wychowankom rodzin zastępczych i wychowankom publicznych lub niepublicznych placówek opiekuńczo-wychowawczych (art. 21 ust. 1 pkt 24 u.p.d.o.f.),

— kwoty stanowiące zwrot kosztów z tytułu opieki nad dzieckiem lub osobą zależną, otrzymane na podstawie przepisów odrębnych ustaw lub przepisów wykonawczych do tych ustaw, finansowane z budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego, Funduszu Pracy lub z budżetu Unii Europejskiej (art. 21 ust. 1 pkt 26b u.p.d.o.f.),

— stypendia otrzymywane na podstawie przepisów o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, stypendia doktoranckie otrzymywane na podstawie przepisów Prawa o szkolnictwie wyższym oraz inne stypendia naukowe i za wyniki w nauce, których zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego albo przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania (art. 21 ust. 1 pkt 39 u.p.d.o.f.),

— świadczenia pomocy materialnej dla uczniów, studentów, uczestników studiów doktoranckich i osób uczestniczących w innych formach kształcenia, pochodzące z budżetu państwa, budżetów jednostek samorządu terytorialnego oraz ze środków własnych szkół i uczelni – przyznane na podstawie przepisów o systemie oświaty, Prawa o szkolnictwie wyższym, a także przepisów o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (art. 21 ust. 1 pkt 40 u.p.d.o.f.),

— stypendia dla uczniów i studentów, których wysokość i zasady udzielania zostały określone w uchwaleniu organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego, oraz stypendia dla uczniów i studentów przyznane przez organizacje, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, na podstawie regulaminów zatwierdzonych przez organy statutowe, udostępnianych do publicznej wiadomości za pomocą Internetu, środków masowego przekazu lub wykładanych (wywieszanych) dla zainteresowanych w pomieszczeniach ogólnie dostępnych – do wysokości nieprzekraczającej miesięcznie kwoty 380 zł (art. 21 ust. 1 pkt 40b u.p.d.o.f.),

— dopłaty do: wypoczynku zorganizowanego przez podmioty prowadzące działalność w tym zakresie, w formie wczasów, kolonii, obozów i zimowisk, w tym również połączonego z nauką, pobytu na leczeniu sanatoryjnym, w placówkach leczniczo-sanatoryjnych, rehabilitacyjno-szkoleniowych i leczniczo-opiekuńczych, a także przejazdów związanych z tym wypoczynkiem i pobytom na leczeniu – dzieci i młodzieży do lat 18:

a) z funduszu socjalnego, zakładowego funduszu świadczeń socjalnych oraz zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra – niezależnie od ich wysokości,

b) z innych źródeł – do wysokości nieprzekraczającej w roku podatkowym kwoty 760 zł (art. 21 ust. 1 pkt 78 u.p.d.o.f.).

Stosunkowo nowym, bo obowiązującym od dnia 1 stycznia 2007 r., elementem podatkowym wspierającym rodziny wychowujące dzieci jest tzw. ulga prorodzinna, która jest uregulowana w art. 27f u.p.d.o.f.

Od 2009 r. ulga ta obejmuje nie tylko rodziców, ale również opiekunów prawnych oraz osoby pełniące funkcje rodziny zastępczej.

Odliczenie to uwzględnia się w podatku dochodowym obliczonym od dochodów opodatkowanych według skali podatkowej.

Ulga jest adresowana do podatników, którzy w roku podatkowym wychowują dzieci:

— małoletnie,

— bez względu na ich wiek, jeśli otrzymywały zasiłek (dodatek) pielęgnacyjny lub rentę socjalną,

— do ukończenia 25. roku życia uczące się lub studiujące, jeżeli w roku podatkowym nie uzyskały dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach ogólnych (z wyjątkiem renty rodzinnej) lub z kapitałów pieniężnych opodatkowanych przy zastosowaniu 19-procentowej stawki podatkowej w łącznej wysokości przekraczającej 3089 zł.

Odliczeniu podlega kwota stanowiąca 1/6 kwoty zmniejszającej podatek, określonej w pierwszym przedziale skali, za każdy miesiąc kalendarzowy, w którym podatnik wykonywał władzę, pełnił funkcję rodziny zastępczej albo sprawował opiekę nad dzieckiem.

Kwota odliczenia wynosi 92,67 zł miesięcznie na każde dziecko. Rocznie jest to kwota 1112,04 zł.

Z przytoczonych przepisów wynika, iż istnieją mechanizmy w systemie podatkowym mające na celu wsparcie rodzin wychowujących dzieci.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Lipca**

**w sprawie bezpieczeństwa zdrowotnego
obywateli, a w szczególności świadczeń
gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki
zdrowotnej w kontekście postulatów Naczelnej
Rady Pielęgniarek i Położnych (19721)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Lipca, przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19721/10), w sprawie bezpieczeństwa zdrowotnego obywateli, a w szczególności świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej w kontekście postulatów Naczelnej Rady Pielęgniarek i Położnych, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Uprzejmie informuję, iż rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 22 października 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 208, poz. 1376) weszło w życie z dniem ogłoszenia.

Odnosząc się do pierwszego pytania dotyczącego zagwarantowania pacjentom możliwości korzystania ze świadczeń pielęgniarki podstawowej opieki zdrowotnej w miejscu zamieszkania pacjenta – rodziny, uprzejmie wyjaśniam, iż pacjenci mają zagwarantowaną możliwość korzystania ze świadczeń pielęgniarki POZ w miejscu zamieszkania, do której są zadeklarowani. Jednocześnie należy wskazać, iż nie ma żadnych ograniczeń w korzystaniu ze świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej.

Załącznik nr 2 do ww. rozporządzenia: Wykaz świadczeń gwarantowanych pielęgniarki POZ oraz warunki ich realizacji w części I pkt 1 zawiera zapis: „świadczenia gwarantowane pielęgniarki POZ obejmują: wizytę realizowaną w domu świadczeniobiorcy w przypadkach uzasadnionych medycznie” i w pkt 2 „wizytę realizowaną w warunkach ambulatoryjnych”.

Odnosząc się do kwestii zagwarantowania pacjentom nieograniczonej możliwości korzystania ze świadczeń zabiegowych w gabinecie zabiegowym lekarza POZ, należy wskazać, iż zapis załącznika nr 1 część I pkt 2 ppkt 5 wskazanego rozporządzenia zapewnia świadczeniobiorcom możliwość korzystania

ze świadczeń w gabinecie lekarza POZ zgodnie ze wskazaniami zdrowotnymi.

Odnosząc się do uwagi dotyczącej zagwarantowania wysokiej jakości badań laboratoryjnych poprzez pozostawienie organizacji pobrania i transportu materiału w gestii świadczeniodawców należy wskazać, iż zagadnienie to było przedmiotem dyskusji podczas spotkań ze środowiskiem pielęgniarek i położnych, niemniej jednak ostatecznie zachowano dotychczasowe brzmienie rozporządzenia w tym zakresie (załącznik nr 1 części I pkt 3). Należy zaznaczyć, że w sytuacjach uzasadnionych medycznie świadczenie to jest zadaniem pielęgniarki POZ i może być wykonywane w domu pacjenta.

Nawiązując do uwagi odnoszącej się do wizyt patronażowych realizowanych przez pielęgniarkę POZ, uprzejmie wyjaśniam, iż warunki realizacji ww. wizyt zawarte w załączniku nr 2 części II do niniejszego rozporządzenia przewidują w ramach świadczeń gwarantowanych wizyty patronażowe w przedziale od 0 do 6. miesiąca życia dziecka w terminach odpowiadających szczepieniom ochronnym, w 3.–4. miesiącu życia dziecka, w 9. miesiącu oraz 12. miesiącu życia dziecka, co oznacza spełnienie postulatu zagwarantowania dzieciom do 12. miesiąca życia patronażowych wizyt pielęgniarki POZ przynajmniej raz na kwartał. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z warunkami realizacji wizyt patronażowych położnej POZ pierwsza wizyta patronażowa odbywa się nie później niż 48 godzin po opuszczeniu szpitala przez matkę i dziecko.

Natomiast w kwestii dotyczącej postulatu zagwarantowania dzieciom i młodzieży szkolnej dostępności do świadczeń pielęgniarki lub higienistki szkolnej uprzejmie informuję, iż stosownie do przepisów ww. rozporządzenia (załącznik nr 4) pielęgniarka lub higienistka szkolna zapewnia dostępność do świadczeń w wymiarze czasu pracy proporcjonalnym do liczby uczniów objętych opieką oraz planu godzin lekcyjnych, zgodnie z warunkami umowy zawartej ze świadczeniodawcą, według norm dotyczących zalecanej liczby uczniów na jedną pielęgniarkę lub higienistkę szkolną, tj. 880–1100 uczniów dla poszczególnych typów szkół.

Reasumując, należy wskazać, iż intencją wprowadzanych przedmiotową nowelizacją zmian było wyeliminowanie niejasności niektórych przepisów i uniknięcie sytuacji dopuszczających możliwość rozbieżnych interpretacji oraz zwiększenie dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej poprzez umożliwienie świadczeniodawcom realizacji świadczeń bez zbędnych kosztów i podejmowania zbytecznych działań w granicach utrzymania poziomu jakości świadczeń i zachowania bezpieczeństwa dla świadczeniobiorców.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie utworzenia bezpośredniego
połączenia kolejowego pomiędzy Rybnikiem
a Warszawą oraz Rybnikiem a Wisłą (19722)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego w sprawie utworzenia bezpośredniego połączenia kolejowego pomiędzy Rybnikiem a Warszawą oraz Rybnikiem a Wisłą przekazuję poniższe informacje.

Bezpośrednie połączenie kolejowe na trasie Warszawa – Rybnik zostało zawieszona przez PKP Inter-City SA z dniem 1 września 2009 r. w związku z koniecznością dostosowania oferty połączeń międzywojewódzkich do wysokości dofinansowania z budżetu państwa określonego na ten cel w 2009 r. Obecnie oferta połączeń polega na skomunikowaniach pociągów osobowych kursujących na odcinku Rybnik – Katowice z pociągami pośpieszными i ekspresowymi kursującymi na odcinku Katowice – Warszawa. W zależności od dnia tygodnia łącznie w dobie realizowanych jest około 10 połączeń funkcjonujących na takich zasadach.

Wobec zaistniałej sytuacji związanej z brakiem wystarczającej liczby sprawnych wagonów do czasu unormowania sytuacji taborowej w PKP InterCity SA nie przewiduje się przywrócenia wnioskowanego połączenia. Po ustabilizowaniu sytuacji taborowej Ministerstwo Infrastruktury przeanalizuje i zaproponuje rozwiązanie zapewniające bezpośrednie połączenie Rybnika i Warszawy.

Przekazane uwagi dotyczą również połączeń kolejowych na trasie Rybnik – Wisła, które stanowią połączenia regionalne. Zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) organizowanie i dotowanie regionalnych kolejowych przewozów osób wykonywanych na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych należy do zadań własnych samorządu województwa. Samorząd województwa podejmuje decyzję w zakresie liczby pociągów na danej trasie oraz pory ich kursowania. Również samorząd określa wysokość środków finansowych przeznaczonych na dofinansowanie nierentowych przewozów regionalnych.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.) samorząd województwa wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Ministerstwo Infrastruktury nie może zajmować stanowiska wobec decyzji samorządów, na które nie ma wpływu. Wobec powyższego wszelkie pytania dotyczące połączeń na trasie Rybnik – Wisła należy

kierować bezpośrednio do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Śląskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra edukacji narodowej
na interpelację posła Michała Stuligrosza**

**w sprawie napisania wspólnych podręczników
do historii Polski i jej sąsiadów (19723)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Michała Stuligrosza, nr SPS-023-19723/10, w sprawie wspólnych podręczników do historii Polski i jej sąsiadów, przekazuję następujące informacje.

1. Inicjatywa napisania wspólnego polsko-niemieckiego podręcznika do nauki historii jest w dużym stopniu konsekwencją doświadczeń uzyskanych w trakcie prac Polsko-Niemieckiej Komisji Podręcznikowej, która istnieje od 1972 r. i powstała jako komisja wspólna polskiego i niemieckiego komitetu UNESCO. W 1977 r. komisja opracowała „Zalecenia do podręczników historii i geografii w Niemieckiej Republice Federalnej i Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej”. W 2001 r. została wydana najważniejsza dla szerszego oddziaływania komisji praca pt. „Polska i Niemcy w XX wieku. Wskazówki i materiały do nauczania historii”. W trakcie prac komisji udało się, po pierwsze, wypracować pewne rozwiązania natury metodologicznej, po drugie, uzgodnić wspólne stanowisko wobec wielu kontrowersyjnych wydarzeń w naszej wspólnej historii. Wydaje się, że bez doświadczeń zdobytych w trakcie wieloletnich prac komisji trudno byłoby podjąć polityczną decyzję o wspólnym podręczniku polsko-niemieckim.

2. Realizacja pomysłu napisania wspólnego podręcznika historii przez autorów polskich i rosyjskich jest zadaniem znacznie trudniejszym. Polsko-Rosyjska Komisja do spraw doskonalenia podręczników szkolnych do historii, geografii i literatury została powołana w 1994 r. i w tym samym roku w Warszawie odbyło się jej pierwsze posiedzenie. Przez następnych kilkanaście lat komisja nie pracowała, mimo licznych prób jej reaktywowania. W porozumieniu pomiędzy ministrem edukacji narodowej RP a ministrem edukacji i nauki FR o współpracy w dziedzinie edukacji, zawartym w dniu 28 października 2005 r., zapisano m.in., że: „Strony będą dążyły, aby podręczniki szkolne do historii, geografii i literatury obu krajów przyczyniały się do lepszego wzajemnego zro-

zumienia przez narody Państw Stron. W tym celu reaktywowane będą prace polsko-rosyjskiej Komisji do spraw doskonalenia treści podręczników szkolnych do historii, geografii i literatury”. Sprawa wznowienia działalności komisji była omawiana podczas spotkania polsko-rosyjskiej grupy do spraw trudnych (Moskwa, 7–8 czerwca 2005 r.). Strona rosyjska przyznała, że opóźnienia w reaktywowaniu komisji powstały z jej winy. Dopiero w marcu 2010 r., z inicjatywy strony rosyjskiej, w Moskwie, w siedzibie Prezydium Rosyjskiej Akademii Nauk doszło do spotkania nowo powołanej komisji polskiej z wiceprezydentem RAN. Ustalono, że ministerstwa edukacji obu państw wznowią prace komisji. Do pierwszego roboczego spotkania komisji powinno dojść w pierwszym kwartale bieżącego roku.

Powyższe tak diametralnie różne doświadczenia wskazują, że nawet zadeklarowana wola polityczna (której na razie brak) o napisaniu wspólnego podręcznika byłaby krokiem niewystarczającym. Pomiedzy historykami polskimi i rosyjskimi istnieją istotne różnice o charakterze metodologicznym i warsztatowym. Dopiero po ich przewyciężeniu, co jednak wymaga pewnie wielu lat pracy i deklaracji dobrej woli, będzie można rozważać kwestię podjęcia prac nad wspólnym polsko-rosyjskim podręcznikiem historii.

Z poważaniem

Minister
Katarzyna Hall

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Ryniak**

**w sprawie planów ściągnięcia do niemieckich
szkół zawodowych polskich gimnazjalistów
i uczniów szkół zawodowych (19724)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Moniki Ryniak (SPS-023-19724/10) w sprawie planów ściągnięcia do niemieckich szkół zawodowych polskich gimnazjalistów i uczniów szkół zawodowych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nauka jest obowiązkowa do ukończenia 18. roku życia, natomiast art. 16 ust. 5b ww. ustawy stanowi, że obowiązek szkolny i obowiązek nauki może być spełniany przez uczęszczanie do szkoły za granicą, w tym na podstawie umów międzynarodowych lub porozumień o współpracy bezpo-

średniej zawieranych przez szkoły, jednostki samorządu terytorialnego i organy administracji rządowej lub w ramach programów edukacyjnych Unii Europejskiej. Ponadto ogólne przepisy prawa pierwotnego Unii Europejskiej, będące gwarancjami prawnymi o charakterze nadrzędnym w stosunku do przepisów krajowych, regulują zarówno prawo do swobodnego przemieszczania się obywateli Unii Europejskiej, jak i dostępu do kształcenia zawodowego na jej terytorium. Prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania przez obywateli Unii Europejskiej na terytorium państw członkowskich gwarantują art. 20 ust. 2 lit. a i art. 21 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Również art. 166 ust. 2 tiret 3, umiejscowiony w Tytule XII „Edukacja, kształcenie zawodowe, młodzież i sport” ww. traktatu, w sposób wyraźny wskazuje, że działanie Unii zmierza do ułatwienia dostępu do kształcenia zawodowego i sprzyjania mobilności instruktorów i kształcących się, a zwłaszcza młodzieży. Z powyższych przepisów w sposób jednoznaczny wynika prawo do zdobywania umiejętności zawodowych przez obywateli polskich na terytorium całej Unii Europejskiej, a nie tylko kraju macierzystego.

Ponadto absolwenci gimnazjów jako osoby niepełnoletnie, zgodnie z art. 92 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.), aż do osiągnięcia pełnoletności pozostają pod władzą rodzicielską. I tylko rodzice mogą podjąć w tym przypadku decyzję o wyjeździe dziecka do szkoły w Niemczech. Przy tym należy zauważyć, że art. 70 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej gwarantuje rodzicom wolność wyboru dla ich dzieci szkoły innej niż szkoła publiczna. Nie istnieje zatem możliwość prawnego zakazu nauki absolwentów polskich gimnazjów w niemieckich szkołach zawodowych.

Nie oznacza to jednak, że Ministerstwo Edukacji Narodowej nie podejmuje działań mających na celu zachęcenie absolwentów gimnazjów do podejmowania nauki w polskich szkołach prowadzących kształcenie zawodowe. Przygotowywana modernizacja kształcenia zawodowego sprawi, że stanie się ono w Polsce znacznie atrakcyjniejsze, niż ma to miejsce obecnie. Istotną nowością będzie zdefiniowanie zawodu jako zbioru kwalifikacji zawodowych. Każda z kwalifikacji umożliwiająca samodzielne wykonywanie określonych zadań zawodowych będzie oddzielnie potwierdzana w procesie kształcenia w systemie egzaminów zewnętrznych. Podział zawodów na kwalifikacje umożliwi także udroźnienie systemu zdobywania kwalifikacji zawodowych w taki sposób, że absolwenci zasadniczych szkół zawodowych, którzy zechcą podwyższyć posiadane kwalifikacje zawodowe do poziomu technika, będą mieli możliwość uzupełnienia „brakujących” kwalifikacji bez konieczności powtarzania całego zakresu kształcenia odbytego w zasadniczej szkole zawodowej. Umożliwienie odrębnego potwierdzania każdej z kwalifikacji wyodrębnionych w danym zawodzie w trakcie nauki w szkole

ułatwi uczniom osiągnięcie efektów określonych w podstawach programowych. Tym samym przyczyni się do podniesienia skuteczności kształcenia oraz poprawy zdawalności egzaminów zawodowych. Uelastyczni także system zewnętrznych egzaminów potwierdzających kwalifikacje zawodowe. Obecnie odbywają się one w trybie sesyjnym. Absolwenci młodzieżowych szkół prowadzących kształcenie zawodowe mogą je zdawać raz w roku, a sesja egzaminacyjna trwa od końca czerwca do początku sierpnia. Wyodrębnienie kwalifikacji w zawodach z klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego i fakt, że każda kwalifikacja potwierdzana będzie z osobna, sprawi, że instytucje przeprowadzające egzaminy zawodowe będą pracowały w trybie całorocznym, a egzaminy będą organizowane w miarę napływania zgłoszeń ze szkół. Ułatwi to uczniom, którzy nie zdadzą egzaminu, ponowne jego zdawanie, bez konieczności oczekiwania przez rok na następną sesję egzaminacyjną. Co istotne, obecnie absolwent szkoły prowadzącej kształcenie zawodowe przystępuje do egzaminu z całego zawodu. W przypadku jego niezdania rozpoczyna życie zawodowe bez pełnych kwalifikacji. W nowym systemie będzie miał możliwość ponownego przystąpienia do egzaminu jeszcze w trakcie nauki, a tym samym, kończąc szkołę, będzie mógł wejść na rynek pracy, posiadając pełne kwalifikacje zawodowe.

Podział zawodów na kwalifikacje ma również kluczowe znaczenie dla podniesienia jakości kształcenia w szkolnictwie zawodowym oraz zbliżenia go do rynku pracy, ponieważ stwarza podstawy do uelastyczenia procesu kształcenia zawodowego i dostosowania go do indywidualnych potrzeb i możliwości uczących się, a także ułatwi reagowanie szkolnictwa zawodowego na zmieniające się potrzeby rynku pracy. W przypadku pojawienia się na rynku pracy popytu na określoną kwalifikację możliwe będzie szybkie zorganizowanie kształcenia w odpowiednim zakresie na zawodowym kursie kwalifikacyjnym trwającym znacznie krócej, aniżeli cykl nauczania w szkole.

Ważne jest również, że nowa szkoła zawodowa będzie szkołą, która wyposaży absolwenta w solidne podstawy wykształcenia ogólnego i kompetencje personalne i społeczne. Z jednej strony, umożliwi mu to dalsze kształcenie i podnoszenie kwalifikacji zawodowych, z drugiej, sprawi, że łatwiej będzie mu się odnaleźć na dynamicznie zmieniającym się rynku pracy i w razie konieczności szybko przystosować do nowych warunków czy nawet całkowicie zmienić dotychczas wykonywany zawód.

Przygotowywane obecnie zmiany legislacyjne sprawią, że objęte systemem oświaty kształcenie i szkolenie zawodowe szybciej i elastyczniej będzie reagowało na zachodzące na rynku pracy zmiany, m.in. na pojawianie się nowych zawodów. Organizacje pracodawców i przedsiębiorców oraz stowarzyszenia zawodowe uzyskają prawo zgłaszania nowych, potrzebnych gospodarce zawodów do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego, co znacząco przyspieszy wprowadzanie ich do kształcenia. Ta zmiana jest jed-

ną z wielu, które mają na celu jak najbliższe powiązanie kształcenia i szkolenia zawodowego ze środowiskiem pracodawców i przedsiębiorców, a tym samym umożliwienie uczniom kontaktu z nowoczesnymi technologiami i urządzeniami. Natomiast pracodawcy zyskają możliwość realnego wpływu na przygotowanie zawodowe przyszłych pracowników. W ten sposób szkoły prowadzące kształcenie zawodowe staną się nie tylko atrakcyjnym miejscem edukacji, ale zaczną też pełnić funkcję swoistej giełdy pracy.

Warunkiem powodzenia wszystkich przygotowywanych przez ministerstwo edukacji zmian jest zmiana wizerunku szkół zawodowych. Mimo że statystyki wskazują rosnące zainteresowanie kształceniem zawodowym, w społeczeństwie wciąż jeszcze panuje przekonanie, że nauka w szkole zawodowej jest gorszą formą edukacji. By to zmienić, w Ministerstwie Edukacji Narodowej realizowany jest ze środka Europejskiego Funduszu Społecznego projekt „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru”. Jednym z celów tego projektu jest zmiana negatywnego obrazu szkół zawodowych i pokazanie na konkretnych przykładach, że wybór kształcenia zawodowego może być początkiem satysfakcjonującej, także finansowo, kariery.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Jurgieła
oraz grupy posłów**

**w sprawie rosnącej liczby windykacji
w rolnictwie oraz ich przyczyn (19726)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma, nr SPS-023-19726/10, z dnia 31 grudnia 2010 r., uprzejmie przekazuję odpowiedź na interpelację posłów pani Izabeli Kloc, pana Krzysztofa Jurgieła oraz pana Kazimierza Gołojucha z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie liczby windykacji w rolnictwie.

Odnosząc się do problemu windykacji w rolnictwie, należy przede wszystkim nadmienić, iż warunki przyznawania i wydatkowania środków unijnych wynikają w szczególności z uregulowań prawa wspólnotowego, które nakłada na rolników określone obowiązki. Ponadto przepisy unijne nakładają na Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARiMR), jako agencję płatniczą, obowiązek dochodzenia od

rolników środków, które zostały przyznane i wydatkowane niezgodnie z prawem unijnym.

Należy również zwrócić uwagę, iż terminowe i sprawne rozliczanie agencji z windykowanych kwot nienależnie pobranych płatności jest jednym z warunków akredytacji ustanowionych w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW (Dz. Urz. UE L 171 z 23.6.2006, str. 90) i jest przedmiotem oceny kontroli przeprowadzanych przez Komisję Europejską i Europejski Trybunał Obrachunkowy. Brak wywiązywania się z obowiązków nałożonych na agencję płatniczą przepisami prawa wspólnotowego mógłby skutkować nałożeniem przez Komisję Europejską sankcji na państwo członkowskie nierealizujące obowiązków związanych z odzyskiwaniem płatności pochodzących z funduszy Unii Europejskiej.

Ponadto pragnę nadmienić, iż w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (ARIMR), instytucji nadzorowanej przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi funkcjonuje Departament Zarządzania Należnościami, który gromadzi i analizuje wszelkie dane dotyczące prowadzonych windykacji.

Analizując przyczyny windykacji w rolnictwie w zakresie płatności bezpośrednich, jak i płatności z tytułu Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW), należy zaznaczyć, iż w latach 2005–2010 ok. 85% spraw w zakresie nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności dotyczyło windykacji w ramach PROW, natomiast jedynie ok. 15% dotyczyło windykacji płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego.

Należy nadmienić, iż w ramach PROW 2007–2013 łączna liczba spraw zakończonych odzyskaniem kwot wynosiła 43 281, z czego 37 598 spraw dotyczyło zwrotu płatności z tytułu wspierania gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW), co stanowiło 87% całkowitej liczby spraw PROW. Pozostałe 13% dotyczyło głównie działań w ramach osi I: Poprawa konkurencyjności sektora rolnego i leśnego – 3116 spraw.

Odnosząc się do powyższych danych, należy stwierdzić, iż największa liczba windykacji w rolnictwie dotyczy zwrotu płatności ONW w latach 2005–2010, kiedy zostało wydanych 40 152 decyzji dotyczących ustalenia kwot nienależnie lub nadmiernie pobranych, oraz w drugiej kolejności płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego, gdzie w analogicznym okresie zostało wydanych 7839 decyzji w tej sprawie.

I tak w latach 2005–2010 wydano łącznie ok. 4 300 tys. decyzji o przyznaniu płatności z tytułu ONW, natomiast w tym samym czasie, tj. w latach 2005–2010 wydano łącznie 40 152 decyzje o ustaleniu kwoty nienależnie lub nadmiernie pobranych

płatności z tytułu ONW, co stanowi ok. 1% liczby decyzji o przyznaniu płatności z tytułu ONW wydanych w tym okresie. Natomiast w odpowiednim okresie, tj. w latach 2005–2010, stosunek liczby decyzji ustalających obowiązek zwrotu płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego do decyzji o przyznaniu tych płatności wynosi 0,1%.

W rozbiciu na województwa liczba decyzji o ustaleniu kwot nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności ONW łącznie w latach 2005–2010 kształtuje się następująco: dolnośląski OR – 4013, kujawsko-pomorski OR – 2331, lubelski OR – 6767, lubuski OR – 1311, łódzki OR – 2267, małopolski OR – 1200, mazowiecki OR – 5515, opolski OR – 322, podkarpacki OR – 941, podlaski OR – 5284, pomorski OR – 2009, śląski OR – 1291, świętokrzyski OR – 1714, warmińsko-mazurski OR – 2325, wielkopolski OR – 872, zachodniopomorski OR – 1990. Odnośnie do śląskiego OR w 2005 r. wydano 6 decyzji w sprawie kwot nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności ONW, w 2006 r. – 62, w 2007 r. – 263, w 2008 r. – 465, w 2009 r. – 281 oraz w 2010 r. – 214. Na przykładzie tych danych można zauważyć, iż od 2009 r. nastąpiła tendencja zniżkowa w liczbie decyzji w sprawie windykacji ONW wydawanych przez Śląski OR ARiMR.

W przypadku decyzji o ustaleniu kwot nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego łącznie w latach 2005–2010 dla poszczególnych oddziałów regionalnych ARiMR, liczba kształtuje się następująco: dolnośląski OR – 301, kujawsko-pomorski OR – 492, lubelski OR – 1488, lubuski OR – 264, łódzki OR – 514, małopolski OR – 334, mazowiecki OR – 746, opolski OR – 191, podkarpacki OR – 77, podlaski OR – 1008, pomorski OR – 458, śląski OR – 322, świętokrzyski OR – 674, warmińsko-mazurski OR – 450, wielkopolski OR – 81, zachodniopomorski OR – 439. Jednakowo śląski OR w rozbiciu na lata 2005–2010 wydał następującą liczbę decyzji: 2005 r. – 13, 2006 r. – 79, 2007 r. – 56, 2008 r. – 77, 2009 r. – 54 oraz 2010 r. – 43. Analizując powyższe dane w latach 2009–2010, można zauważyć zmniejszanie ilości wydawanych decyzji w stosunku do 2008 r.

Analizując przyczyny zwrotu płatności z tytułu ONW stanowiących największą ilościowo grupę, należy zauważyć, iż w decydującej mierze wynika ona z niedotrzymania pięcioletniego zobowiązania do prowadzenia działalności rolniczej na powierzchni gruntów, w odniesieniu do których rolnik podjął zobowiązanie do prowadzenia działalności rolniczej na obszarach ONW. Obowiązek prowadzenia działalności rolniczej na powierzchni, do której płatność została przyznana w pierwszym roku, jest jednym z warunków przyznania płatności, a rolnicy, wypełniając wniosek o przyznanie płatności, składają oświadczenia, iż zobowiązują się m.in. do prowadzenia działalności rolniczej na wszystkich działkach będących w ich posiadaniu i położonych na obszarach ONW przez okres co najmniej 5 lat od otrzymania pierwszej

płatności z tytułu ONW. Tym samym zaniechanie obowiązku prowadzenia działalności rolniczej na powierzchni gruntów, w odniesieniu do których rolnik podjął zobowiązanie do prowadzenia działalności rolniczej na obszarach ONW, w kolejnym roku trwania zobowiązania skutkuje powstaniem obowiązku zwrotu płatności pobranych we wszystkich poprzednich latach, za które płatności te zostały przyznane.

Ponadto częstą przyczyną ustalenia obowiązku zwrotu płatności pobranych nienależnie, zarówno z tytułu płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego, jak i z tytułu ONW, jest powzięcie informacji o śmierci wnioskodawcy, która miała miejsce przed doręczeniem decyzji w sprawie przyznania płatności oraz pobraniu płatności z konta zmarłego przez osobę nieuprawnioną. W opisanym przypadku, mając na uwadze, iż śmierć strony nastąpiła przed wydaniem decyzji w sprawie przyznania płatności, decyzja taka nie mogła zostać skutecznie doręczona stronie, a tym samym uznać należy, iż nie wywołuje ona skutków prawnych. W związku z powyższym środki przekazane na rachunek zmarłego na podstawie przedmiotowej decyzji należy uznać za płatności nienależnie pobrane, jako wypłacone bez podstawy prawnej. W opisanym przypadku środki finansowe z tytułu płatności trafiły do osoby nieuprawnionej wskutek wypłaty środków na podstawie decyzji wydanej na rzecz osoby nieżyjącej w dacie wydania decyzji o przyznaniu płatności. Za nieuprawnioną należy w tym przypadku uznać każdą osobę, która podejmie wypłacone w ten sposób przez agencję środki.

Odnosząc się do przyczyn prowadzenia postępowań w sprawach ustalenia obowiązku zwrotu płatności pobranych nienależnie lub nadmiernie, należy wskazać, iż w odniesieniu do płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego najczęstszą przyczyną powstania obowiązku zwrotu płatności pobranych nienależnie lub nadmiernie jest wzruszenie decyzji w sprawie przyznania płatności w trybach nadzwyczajnych (wznowienie postępowania lub stwierdzenie nieważności decyzji) oraz przyznanie płatności w niższej wysokości niż wynikająca z pierwotnej decyzji albo odmowa przyznania płatności. Przyczyną wzruszenia ostatecznej decyzji w sprawie przyznania płatności są natomiast najczęściej wyniki kontroli na miejscu przeprowadzonej w gospodarstwie rolnym wnioskodawcy wykazujące nieprawidłowości mające wpływ na przyznanie płatności.

Kolejną często identyfikowaną przyczyną ustalenia obowiązku zwrotu płatności pobranych nienależnie jest niepodjęcie działań naprawczych przez rolnika, u którego stwierdzono nieprzestrzeżenie minimalnych norm lub wymogów i odstąpiono od nałożenia sankcji ze względu na fakt, iż kwota sankcji z tego tytułu nie przekraczała równowartości 100 euro. Jeżeli bowiem w postępowaniu w sprawie przyznania płatności za dany rok stwierdzono, iż kwota sankcji z tytułu nieprzestrzeżenia norm lub wymogów nie przekraczała równowartości 100 euro, wówczas nie stosuje się zmniejszenia lub wykluczenia. Jednakże

w przypadku zastosowania tego rozwiązania w następnym roku właściwy organ podejmuje działania, które mają zapewnić usunięcie przez rolnika stwierdzonych niezgodności. Rolnik jest powiadamiany o wszelkich ustaleniach oraz o działaniach naprawczych, jakie powinien podjąć. Natomiast jeśli rolnik nie podejmie działań naprawczych we wskazanym terminie, jest zobowiązany do zwrotu kwoty ustalonego zmniejszenia.

Pragnę jednocześnie zapewnić Pana Marszałka, że resort rolnictwa dokłada wszelkich starań zmierzających do ograniczenia skali błędów popełnianych przez rolników przy wypełnianiu wniosków o przyznanie płatności bezpośrednich oraz płatności z Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich. Wraz z wnioskiem rolnikom jest dostarczana instrukcja, która informuje, jak należy poprawnie wypełnić wniosek, aby nie zostały popełnione błędy, które będą skutkować sankcjami.

W tym kontekście warto także wspomnieć o aktywnym udziale resortu w prowadzonych na forach UE pracach i działaniach związanych z uproszczeniem przepisów wspólnej polityki rolnej i zmniejszeniem obciążeń administracyjnych, jakie związane są z udziałem rolników w mechanizmach wsparcia oferowanych przez tę politykę. Działania te skupiają się m.in. na zwiększeniu klarowności wymogów, jakie należy spełniać w związku z korzystaniem ze wsparcia w ramach WPR oraz zmniejszeniu obciążeń związanych z kontrolowaniem ich wypełniania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Kazimierza Gołojucha**

**w sprawie kwot z Funduszu Pracy
przeznaczonych na finansowanie aktywnych
form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r.**

(19727)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację poselską pana Kazimierza Gołojucha w sprawie kwot Funduszu Pracy przeznaczonych na finansowanie aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., przekazaną przez Marszałka Sejmu RP piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., sygn.: SPS-023-19727/10, uprzejmie informuję zgodnie z poniższym.

Projekt planu finansowego Funduszu Pracy na 2011 r., stanowiący załącznik do uchwalonej przez Sejm RP w dniu 17 grudnia 2010 r. ustawy budżetowej na rok 2011 zakłada, że wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosą 3 235 080 tys. zł, co stanowić będzie 37,1% ogółu wydatków Funduszu Pracy.

Decyzja o wysokości wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w wysokości przyjętej w projekcie ustawy budżetowej została podjęta przez Radę Ministrów w związku z koniecznością racjonalizacji wydatków budżetu państwa. Ponadto należy zwrócić uwagę, że obecnie Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu, co zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje nas do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwałe sposoby.

W latach 2008–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie w 2008 r. – 3 362 509 tys. zł, wykonanie w 2009 r. – 6 204 847 tys. zł, plan według ustawy budżetowej na rok 2010 – 6 536 745 tys. zł, przewidywane wykonanie 2010 r. według projektu ustawy budżetowej na rok 2011 – 7 001 574 tys. zł), zwłaszcza w 2009 r. nastąpiło ich dynamiczne zwiększenie (nie-mal dwukrotnie wyższe niż w 2008 r.). Tak istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych w ubiegłych latach był uzasadniony kryzysem gospodarczym.

Sytuacja na rynku pracy w Polsce po krytycznym roku 2009, kiedy to skutki kryzysu gospodarczego były najbardziej odczuwalne, zaczęła się stabilizować. Według szacunkowych danych stopa bezrobocia rejestrowanego (na podstawie danych z urzędów pracy) wyniosła w grudniu 2010 r. 12,3% i w porównaniu do miesiąca poprzedniego wzrosła o 0,6 punktu procentowego. W analogicznym okresie 2009 r. odnotowano wzrost stopy bezrobocia o 0,7 punktu.

W sytuacji poprawy na rynku pracy i ograniczenia środków Funduszu Pracy zasadne jest większe koncentrowanie się powiatowych urzędów pracy na tych działaniach aktywizujących, które nie wymagają angażowania środków Funduszu Pracy. Przykładami takich działań są pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informacja zawodowa czy pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy.

Przy planowanej wysokości środków Funduszu Pracy przewidzianych na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r. urzędy pracy powinny prowadzić politykę wydatkowania środków, która skutkować będzie efektywniejszym ich wykorzystaniem.

Środki na działalność powiatowych urzędów pracy mogą być pozyskiwane również ze źródeł innych niż Fundusz Pracy. Środki te mogą być pozyskiwane przez powiatowe urzędy pracy m.in. w ramach realizowanych projektów, które są finansowane ze środków unijnych. Należy także podkreślić, że wysokość środków pozyskiwanych przez konkretny powiatowy

urząd pracy jest uzależniona w dużym stopniu od jego aktywności oraz kreatywności w zakresie opracowywania kompleksowych działań na rzecz bezrobotnych oraz zaangażowania w ubieganie się o środki na ich realizację.

Urzędy pracy dysponują w ramach ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy znacznym zakresem możliwości adresowania działań kierowanych do grup wymagających wsparcia oraz stosowania skutecznych instrumentów aktywizacji zawodowej przy ograniczonym udziale środków Funduszu Pracy.

Odnosząc się do pytania o możliwość ponownego rozpatrzenia przez rząd założeń budżetowych, należy zauważyć, że kwestia przyjęcia ostatecznej wersji planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011, w tym wysokości ww. środków, pozostaje w gestii organu władzy ustawodawczej – parlamentu.

Odpowiadając natomiast na pytanie dotyczące przyznawania środków Funduszu Pracy stosownie do istniejącego w danym regionie poziomu bezrobocia, informuję, że podział środków Funduszu Pracy pomiędzy województwa na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej bezrobotnych ustalany jest według algorytmu, na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2009 r. w sprawie algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie zadań w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 123, poz. 1019). Algorytm jest wzorem matematycznym zawierającym współczynniki naliczania kwot środków dla województw, wśród których znajduje się stopa bezrobocia. Stosownie do art. 109 ust. 8 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w ramach środków naliczanych według ww. algorytmu zarząd województwa ustala, według kryteriów określonych przez sejmik województwa, kwoty środków Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej realizowanych przez powiaty. Powołane wyżej kryteria są ustalane z uwzględnieniem w szczególności: skali napływów do bezrobocia i odpływów z bezrobocia, udziału osób będących w szczególnej sytuacji na rynku pracy w ogólnej liczbie bezrobotnych, stopy bezrobocia, wskaźnika efektywności realizowanych usług lub instrumentów rynku pracy oraz kwoty środków Funduszu Pracy przeznaczonych w powiecie na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego.

Minister pracy i polityki społecznej nie może zmieniać wysokości środków Funduszu Pracy ustalanych na podstawie powołanych przepisów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Kossakowskiego**

**w sprawie złożenia przez pierwszego prezesa
Sądu Najwyższego wniosku do Trybunału
Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności
z Konstytucją RP ustawy o rodzinnych
ogrodach działkowych (19729)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19729/10, dotyczącym interpelacji pana posła Wojciecha Kossakowskiego z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie złożenia przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją RP ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Wniosek złożony przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego w dniu 22 lutego 2010 r. do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1419, z późn. zm.) z odpowiednimi przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej obejmował niżej wymienione przepisy:

- 1) art. 10 z art. 2, art. 32 i art. 64 konstytucji;
- 2) art. 14 ust. 1 i 2 z art. 2, art. 31 ust. 1 i 3, art. 32 i art. 58 ust. 1 konstytucji;
- 3) art. 15 ust. 2 z art. 2, art. 21 i art. 64 ust. 2 konstytucji;
- 4) art. 30 z art. 2, art. 31 ust. 1 i 3, art. 32 oraz art. 58 ust. 1 konstytucji;
- 5) art. 31 ust. 1, 2 i 3 art. 2, art. 31 ust. 1 i 3, art. 32 oraz art. 58 ust. 1 konstytucji;
- 6) art. 31 ust. 4 – w zakresie, w jakim nie określa w sposób wyraźny kręgu osób bliskich, które z mocy ustawy wstępują po zmarłym użytkowniku działki w stosunek użytkowania, a w przypadku gdy o przydział działki ubiega się więcej niż jedna osoba bliska, pozostawia PZD swobodne uznanie co do wyboru osoby, na rzecz której nastąpi przydział działki – z art. 2, art. 21 oraz art. 64 ust. 2 konstytucji.

Jednocześnie pragnę uprzejmie poinformować Pana Marszałka, że w dniu 6 września 2010 r. pierwszy prezes Sądu Najwyższego przesłał do Trybunału Konstytucyjnego pismo procesowe, w którym rozszerzył swój wniosek z dnia 22 lutego 2010 r., wnosząc o orzeczenie niezgodności całej ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych z art. 2, art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 32, art. 58 ust. 1 oraz art. 64 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku, gdyby Trybunał Konstytucyjny uznał ten wniosek za nieuzasadniony, pierwszy prezes Sądu Najwyższego poinformował, iż podtrzymuje swój wniosek z dnia 22 lutego 2010 r., a ponadto wnosi o orzeczenie niezgod-

ności niżej wymienionych przepisów ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej:

- 1) art. 6 z art. 2, art. 21 ust. 1, art. 31 ust. 1, art. 32 art. 58 ust. 1 oraz art. 64 ust. 2 i 3 konstytucji;
- 2) art. 13 ust. 1 z art. 2, art. 32 ust. 1 i 2 oraz art. 58 ust. 1 konstytucji;
- 3) art. 13 ust. 4 z art. 2 konstytucji;
- 4) art. 17 ust. 2 z art. 2, art. 21 ust. 1, art. 64 ust. 3 oraz art. 165 ust. 1 konstytucji;
- 5) art. 18 ustawy, w zakresie, w jakim uzależnia likwidację rodzinnego ogrodu działkowego w okresie wegetacji roślin od zgody Polskiego Związku Działkowców, z art. 21 ust. 1 i 2, art. 64 ust. 3 oraz art. 165 ust. 1 konstytucji;
- 6) art. 19 i 20 z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 167 ust. 4 konstytucji;
- 7) art. 24 z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 64 ust. 2 i 3 oraz art. 167 ust. 2 i 4 konstytucji.

Chciałbym także zwrócić uwagę Pana Marszałka na fakt, iż Komisja Ustawodawcza Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej na posiedzeniu w dniu 1 grudnia 2010 r. wyraziła opinię w sprawie rozpatrywanej przez Trybunał Konstytucyjny o sygn. akt K 8/10, która dotyczy ww. wniosku pierwszego prezesa Sądu Najwyższego. W opinii tej komisja częściowo podzieliła pogląd wyrażony przez pierwszego prezesa Sądu Najwyższego. Według komisji art. 10, 18 i 24 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych są niezgodne z przywołanymi wyżej przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Odnosząc się do pytań zawartych w interpelacji pana posła, pragnę zauważyć, że zgodnie z treścią przepisu art. 27 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.) minister infrastruktury nie jest uczestnikiem postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w powyższej sprawie i nie posiada kompetencji do przedstawienia swojego stanowiska w sprawach objętych tym postępowaniem. Nie leży także w moich kompetencjach udzielanie wyjaśnień dotyczących przesłanek, którymi kierował się pierwszy prezes Sądu Najwyższego, składając wniosek do Trybunału Konstytucyjnego.

Należy także zaznaczyć, że złożenie wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności konkretnych przepisów z uregulowaniami zawartymi w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie jest równoznaczne z zaprzestaniem obowiązywania tych przepisów. Do czasu wydania i opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w omawianej sprawie przepisy ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych pozostają nadal w mocy, w tym także przepisy dotyczące likwidacji rodzinnych ogrodów działkowych (art. 17–22). Należy także zauważyć, że zgodnie z treścią przepisu art. 71 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, jeżeli trybunał postanowi, że utrata mocy obowiązującej przepisów ustawy nastąpić ma po dniu ogłoszenia orzeczenia stwierdzającego niezgodność z konstytucją, w orzeczeniu tym

określi termin utraty mocy obowiązującej tych przepisów. Pozwala to na podjęcie stosownych działań legislacyjnych w celu przygotowania i uchwalenia nowych przepisów regulujących przedmiotowe zagadnienia. Ponadto należy zauważyć, że Polski Związek Działkowców jako osoba prawna, której przysługuje w przeważającej większości prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych, na których zlokalizowane zostały rodzinne ogrody działkowe oraz w pozostałej części prawo użytkowania będące ograniczonym prawem rzeczowym, podlega ochronie w odniesieniu do posiadanych praw, którą przewidują m.in. przepisy Kodeksu cywilnego. Utrata mocy obowiązującej określonych przepisów nie powoduje bowiem automatycznej utraty praw nabytych w okresie obowiązywania tych przepisów. Warto także zauważyć, że Krajowa Rada Polskiego Związku Działkowców w piśmie z dnia 8 stycznia 2010 r. skierowanym do Najwyższej Izby Kontroli w związku z kontrolą gmin w zakresie zapewnienia warunków dla prawidłowego funkcjonowania rodzinnych ogrodów działkowych nie podnosiła istotnych nieprawidłowości w realizacji przez gminy zadań wynikających z przepisów ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych.

Dodatkowo odnosząc się do zarzutu stawianego przez pana posła w interpelacji z dnia 13 grudnia 2010 r. jakoby „wielokrotnie starano się zdyskredytować Polski Związek Działkowców poprzez podejmowanie inicjatyw legislacyjnych zmierzających do uchylecia ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, a także do likwidacji związku”, chciałbym zauważyć, iż ostatnią inicjatywą w tym zakresie była inicjatywa poselska, a nie rządowa. Poselski projekt ustawy o ogrodach działkowych (druk nr 1886) przewidywał uchylenie ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych, a tym samym likwidację podstawy prawnej istnienia Polskiego Związku Działkowców. W art. 32 projektowanej ustawy wnioskodawcy proponowali także wygaśnięcie wszelkich uprawnień i kompetencji przyznanych PZD, wygaśnięcie użytkowania wieczystego przyznanego PZD, a także częściową nacjonalizację majątku Polskiego Związku Działkowców. W projekcie stanowiska rządu wobec tego projektu stwierdzono m.in.:

„Rząd dostrzega potrzebę dyskusji nad ewentualną zmianą dotychczasowych przepisów dotyczących ogrodów działkowych, niemniej jednak zwraca uwagę, iż część rozwiązań proponowanych przez autorów projektu ustawy o ogrodach działkowych ma charakter zbyt radykalny i daleko idący. Projekt założeń nowych regulacji prawnych w sprawach ogrodów działkowych powinien być, zdaniem rządu, wynikiem szerokich konsultacji społecznych z udziałem organizacji skupiających działkowców (nie tylko Polskiego Związku Działkowców) oraz przedstawicieli organizacji jednostek samorządu terytorialnego. Przedłożony projekt ustawy nie został poprzedzony taką dyskusją i konsultacjami, nie zawiera także oceny skutków finansowych i społecznych proponowanych uregulowań. Wydaje się jednak, że dla realizacji

celu, jakim jest stworzenie sytuacji prawnej działkowców zgodnej z konstytucyjnymi zasadami solidarności społecznej oraz zasadami samorządności i praworządności, nie jest konieczna likwidacja PZD i faktyczna nacjonalizacja części jego majątku. Należy rozważyć, czy nie można byłoby wypracować rozwiązania kompromisowego, które polegałoby na wprowadzeniu przepisu umożliwiającego przekazywanie gruntów pod ogrody działkowe w użytkowanie lub w użytkowanie wieczyste również innym organizacjom (stowarzyszeniom) zrzeszającym działkowców. Podkreślenia wymaga fakt, iż wolność zrzeszania się zapewnia art. 58 konstytucji. W ocenie rządu kierunek zmian systemowych powinien zmierzać w tym kierunku. (...) Ponadto zważywszy na fakt, iż PZD posiada osobowość prawną, należy podkreślić, iż jego własność i inne prawa majątkowe podlegają ochronie prawnej na podstawie art. 64 ust. 2 konstytucji. Zgodnie z treścią ust. 3 wspomnianego wyżej artykułu konstytucji własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza to istoty prawa własności”.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że pozwolą one wyjaśnić wątpliwości przedstawione przez pana posła w interpelacji z dnia 13 grudnia 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tomasza Lenza
i Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie projektu nowelizacji ustawy
o podatku od towarów i usług (19730)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19730/10, przy którym przesłana została interpelacja panów posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzy w sprawie skutków zmiany stawek podatku VAT dla polskich producentów, dostawców, jak i samorządów w kontekście realizacji umów zawartych w trybie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759, z późn. zm.), uprzejmie informuję.

Przed wszystkim należy zauważyć, że w związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. zmian w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.)

w zakresie wysokości stawek podatku VAT wprowadzonych ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją ustawy budżetowej (Dz. U. Nr 238, poz. 1578) brak jest możliwości do wprowadzenia do ustawy z dnia 26 listopada 2010 r. zmian w zakresie postulowanym przez panów posłów.

Wprowadzone ww. ustawą z dnia 26 listopada 2010 r. regulacje dotyczące czasowego podwyższenia stawek podatku VAT w okresie do dnia 31 grudnia 2013 r. zawierają przepisy przejściowe (art. 41 ust. 14a–14h ww. ustawy o podatku od towarów i usług) normujące w sposób kompleksowy opodatkowanie podatkiem od towarów i usług czynności dokonywanych w okresie zmian stawek tego podatku. Przepisy te mają zastosowanie nie tylko do zmiany stawek podatku VAT od dnia 1 stycznia 2011 r., ale również do jakiegokolwiek zmiany stawek tego podatku w przyszłości.

Zagadnienia związane z realizacją zamówień publicznych normują natomiast odrębne akty prawne, w tym w szczególności ww. ustawa Prawo zamówień publicznych, której przepisy określają zasady i tryb udzielania zamówień publicznych, środki ochrony prawnej, kontrolę udzielania zamówień publicznych oraz organy właściwe w sprawach uregulowanych w ustawie.

Z uwagi zatem na fakt, że zakres przedmiotowy ustawy o podatku od towarów i usług obejmuje opodatkowanie podatkiem od towarów i usług, a nie kwestie realizacji umów zawartych w trybie ustawy Prawo zamówień publicznych, brak jest uzasadnienia do próby uregulowania tych kwestii na gruncie ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r.

Problem ten może być natomiast rozpatrzony w oparciu o ww. ustawę Prawo zamówień publicznych, która zawiera już regulacje umożliwiające dostosowanie umowy do zmieniających się realiów w zakresie kosztów związanych z dostawą towarów i świadczeniem usług. Jednocześnie uprzejmie informuję, że przepisy o podatku od towarów i usług nie dyskryminują polskich podatników. Podatnicy ci mogą bowiem tak zawierać swoje umowy, aby nie ponosić dodatkowych konsekwencji finansowych związanych ze zmianami w zakresie kosztów dokonywanych dostaw czy świadczonych usług.

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Tomasza Lenza
i Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie rehabilitacji społecznej osób
z niepełnosprawnością prowadzonej
przez organizacje pozarządowe (19731)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19731/10) interpelację z dnia 30 listopada 2010 r. złożoną przez posłów Tomasza Lenza i Krzysztofa Brejzę w sprawie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, uprzejmie wyjaśniam, że w dniu 29 listopada 2010 r. ustawa o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych oraz niektórych innych ustaw podpisana została przez prezydenta RP pana Bronisława Komorowskiego, a w dniu 1 stycznia 2011 r. weszła w życie.

We wspomnianej nowelizacji zawarte zostały między innymi przepisy zmierzające do zapewnienia stabilności finansowej organizacjom pozarządowym, w tym likwidujące dofinansowanie do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych zaliczonych do lekkiego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z ustalonym prawem do emerytury oraz zmniejszające wysokości miesięcznego dofinansowania na pracowników z umiarkowanym i lekkim stopniem niepełnosprawności.

Należy podkreślić, że wdrożenie znowelizowanych przepisów umożliwiło racjonalizację i ograniczenie niektórych wydatków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, dzięki czemu pozyskano środki niezbędne dla zapewnienia właściwego poziomu finansowania wszystkich ustawowych zadań przewidzianych w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.), w tym zadań realizowanych przez samorządy oraz organizacje pozarządowe działające na rzecz osób niepełnosprawnych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kwitka**

**w sprawie planów budowy drogi ekspresowej
S74, której trasa biegnie przez tereny zagłębia
warzywno-sadowniczego w Lipniku, Obrazowie
i Samborcu (19732)**

Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19732/10, przy którym została nadesłana interpelacja posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Marka Kwitka w sprawie planów budowy drogi ekspresowej S74, której trasa biegnie przez tereny zagłębia warzywno-sadowniczego w Lipniku, Obrazowie i Samborcu, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Z analizy wystąpienia pana posła wynika, że przedmiotowa droga ekspresowa będzie realizowana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194, z późn. zm.), której głównym celem było wprowadzenie do systemu prawnego rozwiązań, które pozwolą na uproszczenie oraz przyspieszenie prac związanych z przygotowaniem inwestycji drogowych. Ponadto z uzasadnienia przedmiotowej ustawy wynika, że przyspieszenie rozwoju sieci dróg publicznych ma na celu nadrobienie zaległości w tym zakresie występujących między Polską a większością krajów europejskich oraz będzie podstawą do długotrwałego rozwoju ekonomicznego i cywilizacyjnego kraju.

W celu realizacji przyjętych założeń w ww. ustawie, zapisem art. 21 ust. 1 tej ustawy Sejm Rzeczypospolitej Polskiej wyłączył działanie przepisów ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, co z kolei spowodowało wykluczenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z udziału w procesie lokalizacji dróg publicznych realizowanych na podstawie powyżej przytoczonej ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych.

Rozumiejąc zatem przedstawioną problematykę reprezentowanej przez pana posła społeczności, jednakże mając na uwadze realizację przepisów przyjętych przez ustawodawcę, minister rolnictwa i rozwoju wsi nie posiada podstaw prawnych do uczestnictwa w procesie dotyczącym zezwolenia na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia inwestycyjnego.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Kwitka**

**w sprawie planów budowy drogi ekspresowej
S74, której trasa biegnie przez tereny zagłębia
warzywno-sadowniczego w Lipniku, Obrazowie
i Samborcu (19732)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji posła Marka Kwitka, przekazanej przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19732/10, w sprawie planów budowy drogi ekspresowej S74, której trasa biegnie przez tereny zagłębia warzywno-sadowniczego w Lipniku, Obrazowie i Samborcu, przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące stawianych pytań.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 15 maja 2004 r. w sprawie sieci autostrad i dróg ekspresowych (Dz. U. z 2004 r. Nr 128, poz. 1334, z późn. zm.) droga S74 posiada następujący przebieg: S12 (Sulejów) – Kielce – Opatów – Tarnobrzeg – Stalowa Wola – S19 (Nisko).

Przygotowany przez Ministerstwo Infrastruktury projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który w swojej treści odnosi się bezpośrednio do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r., przewiduje budowę drogi S74 po roku 2013. Aktualnie w ramach przedmiotowego zadania realizowane są prace związane z przygotowaniem dokumentacji do uzyskania niezbędnych w procesie inwestycyjnym decyzji administracyjnych. Działania w tym zakresie są zgodne z przepisami prawa, tj. ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 193, poz. 1194), ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227), rozporządzeniem ministra transportu i gospodarki morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430, z późn. zm.). Prowadzone działania we wszystkich fazach projektowania mają na celu zapewnienie odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa ruchu drogowego, ograniczenie negatywnego wpływu inwestycji na środowisko oraz umożliwienie czynnego udziału społeczeństwa w wyborze najkorzystniejszego wariantu przebiegu projektowanej drogi. Obecne realia prawne i finansowe wymagają uwzględnienia szeregu uwarunkowań. Wynikają one ze zmian w obowiązujących przepisach prawa, jakie dokonały się od czasu wejścia Polski do UE. Ich uwzględnienie jest warunkiem koniecznym w projektowaniu i realizacji obiektów budowlanych z zakresu budownictwa drogowego i mostowego.

W każdym przypadku przy rozpatrywaniu postulatów dotyczących przebiegów planowanych do budowy dróg publicznych rozważane są interesy ekonomiczne, przyrodnicze, a także poszczególnych miejscowości, właścicieli czy grup społecznych. Wstępny przebieg drogi ustalony zostanie na posiedzeniu Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych działającej przy generalnym dyrektorze dróg krajowych i autostrad. W jej posiedzeniu uczestniczyć będą, z prawem zgłaszania postulatów i opinii, przedstawiciele samorządów lokalnych oraz instytucji opiniujących. W efekcie ustaleń komisji do dalszych etapów prac projektowych zostanie wybrany preferowany wariant przebiegu drogi.

Ostateczne ustalenie przebiegu drogi następuje w drodze następujących decyzji administracyjnych:

— decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska, określającej trasę drogi,

— decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji wydawanej przez właściwego wojewodę, ustalającej szczegółową lokalizację drogi i zatwierdzającej granice inwestycji.

Należy stwierdzić, iż Ministerstwo Infrastruktury jako organ administracji rządowej nie może podejmować działań zastrzeżonych w przepisach prawa do wyłącznej kompetencji innych organów. Niemniej jednak ministerstwo posiada informacje o realizacji konkretnych zadań i problemów z nim związanych, między innymi dzięki udziałowi przedstawicieli ministerstwa w posiedzeniach Komisji Oceny Przedsięwzięć Inwestycyjnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jarosława Gowina
i Tadeusza Arkita**

**w sprawie ważności skierowań na leczenie
uzdrowiskowe wydanych na podstawie
rozporządzenia ministra zdrowia
z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie leczenia
uzdrowiskowego w związku z obecnie
obowiązującym rozporządzeniem
z dnia 28 sierpnia 2009 r. regulującym kwestie
skierowań na leczenie uzdrowiskowe (19734)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jarosława Gowina i pana Tadeusza Arkita, posłów na Sejm RP, z dnia 14 grudnia 2010 r.

w sprawie ważności skierowań na leczenie uzdrowiskowe, przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19734/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Warunki udzielania i zakres świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 33 wskazanej ustawy leczenie uzdrowiskowe przysługuje świadczeniobiorcy na podstawie skierowania wystawionego przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, które wymaga potwierdzenia przez oddział wojewódzki funduszu właściwy ze względu na miejsce zamieszkania świadczeniobiorcy, a jeżeli nie można ustalić miejsca jego zamieszkania – oddział wojewódzki funduszu właściwy dla siedziby świadczeniodawcy, który wystawił skierowanie.

Na podstawie art. 33 ust. 5 cytowanej w wstępie ustawy minister właściwy do spraw zdrowia określił, w drodze rozporządzenia, sposób wystawiania skierowania na leczenie uzdrowiskowe przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, tryb potwierdzania skierowania na leczenie uzdrowiskowe oraz wzór tego skierowania – uwzględniając konieczność weryfikacji celowości skierowania na leczenie uzdrowiskowe.

Zgodnie z § 7 ust. 2 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 28 sierpnia 2009 r. w sprawie kierowania na leczenie uzdrowiskowe (Dz. U. Nr 139, poz. 1135, z późn. zm.) skierowanie wraz z aktualnymi wynikami badań oraz kartą informacyjną z leczenia szpitalnego, w przypadku gdy leczenie uzdrowiskowe jest kontynuacją leczenia szpitalnego, podlega weryfikacji co 18 miesięcy, licząc od dnia jego wystawienia. Przy czym zaznaczyć należy, iż brzmienie powyższego przepisu zostało nadane rozporządzeniem ministra zdrowia z dnia 18 października 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie kierowania na leczenie uzdrowiskowe (Dz. U. z 2010 r. Nr 202, poz. 1342). Ponadto pozwolę sobie wyjaśnić, iż zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem skierowanie powinno być rozpatrzone przez oddział wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 30 dni od dnia jego wpływu do tego oddziału. Zaznaczyć również należy, iż „utrata ważności” skierowania nie oznaczała utraty miejsca pacjenta na liście osób oczekujących na leczenie uzdrowiskowe.

Powyższy przepis powoduje analogiczne skutki do skutków przepisu zawartego w poprzednim rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 15 sierpnia 2004 r. w sprawie leczenia uzdrowiskowego, które utraciło moc z dniem 31 sierpnia 2009 r., zgodnie z którym skierowanie zachowywało ważność przez 12 miesięcy, natomiast w przypadku niezrealizowania świadczenia w tym terminie z przyczyny NFZ skierowanie po zweryfikowaniu jego zasadności i aktualizacji badań dodatkowych przez lekarza, który skierowanie wystawił, ponownie przekazywane było do oddziału

NFZ, z zachowaniem miejsca na liście pacjentów oczekujących.

W związku z powyższym, odnosząc się do podnoszonej przez panów posłów kwestii dotyczącej zachowania ważności skierowania, uprzejmie wyjaśniam, iż w sytuacji kiedy skierowanie na leczenie uzdrowiskowe zostało zarejestrowane w oddziale NFZ przed dniem wejścia w życie wskazanego na wstępie rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie w sprawie kierowania na leczenie uzdrowiskowe, obowiązujące jego realizacja, zgodnie z kolejką osób oczekujących na to świadczenie w danym oddziale NFZ. Niezapewnienie przez NFZ realizacji zarejestrowanego skierowania na leczenie uzdrowiskowe w terminie jego ważności nie może powodować utraty prawa do tego świadczenia. Wobec powyższego skierowanie na leczenie uzdrowiskowe po upływie terminu ważności (z powodu braku możliwości jego realizacji przez NFZ) powinno być przekazane po 18 miesiącach do lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, który dane skierowanie wystawił, celem jego weryfikacji z poinformowaniem o tym fakcie zainteresowanego świadczeniobiorcy, a następnie po dokonanej weryfikacji rozpatrzone przez NFZ, z zachowaniem kolejności realizacji skierowania zgodnej z jego rejestracją.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w celu uniknięcia ewentualnej niewłaściwej interpretacji przedmiotowych przepisów oraz w trosce o pacjentów oczekujących na leczenie uzdrowiskowe powyższe wyjaśnienia zostały przekazane pismem z dnia 10 grudnia 2010 r., znak MZ-OZU-530-23166-1/UG/10, prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie niejasnych zasad współpracy
bankowej izby gospodarczej Związku Banków
Polskich oraz Fundacji na Rzecz Kredytu
Hipotecznego z Departamentem Rozwoju
Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów
(19736)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19736/10 (data wpływu do Sekretariatu Prezesa Rady Ministrów 4 stycznia 2011 r.), w sprawie interpelacji

poselskiej posła na Sejm RP pana Zbigniewa Kozaka, dotyczącej niejasnych zasad współpracy bankowej izby gospodarczej Związku Banków Polskich oraz Fundacji na Rzecz Kredytu Hipotecznego z Departamentem Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ad 1 oraz ad 2. Na wstępie chciałabym odnieść się do kwestii opóźnień we wdrażaniu przez Ministerstwo Finansów dyrektyw Unii Europejskiej podlegających transpozycji i wskazać obecny stan prac przedstawiony przez ministra finansów.

Dyrektywa 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniająca dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylająca dyrektywę 97/5/WE (dyrektywa PSD).

Dyrektywa PSD jest dyrektywą pełnej harmonizacji, przewiduje jednak 26 opcji narodowych, co do których skorzystanie przez ustawodawcę oraz sposób ich ewentualnej implementacji wzbudzało i wzbudza wiele rozbieżności zarówno wśród usługodawców rynku usług płatniczych, jak i pozostałych, przyszłych adresatów ustawy. Prace w zakresie wdrożenia do krajowego porządku prawnego dyrektywy PSD zainicjowane zostały bardzo szerokimi wstępnymi konsultacjami projektowanych rozwiązań implementujących dyrektywę, które rozpoczęły się jeszcze przed datą jej opublikowania. Konsultacje te poprzedziły właściwy proces legislacyjny i miały na celu uzgodnienie zróżnicowanych stanowisk wszystkich interesariuszy. Szeroka platforma dyskusji umożliwiła analizę najważniejszych dla uczestników rynku finansowego – zarówno dostawców, jak i odbiorców usług płatniczych – aspektów związanych z implementacją dyrektywy. Przyjęcie takiej inicjatywy związane było z zamiarem dołożenia najwyższej staranności w uregulowaniu przedmiotowego fragmentu rynku finansowego w Polsce.

Przeprowadzenie ww. konsultacji było utrudnione z uwagi na fakt, iż przedmiotowej regulacji będzie w przypadku Polski podlegał wyjątkowo szeroki zakres instytucji zarówno w odniesieniu do rodzajów podmiotów, jak i ich liczby. Zgodnie z danymi przedstawionymi przez Narodowy Bank Polski na koniec 2009 r. liczba instytucji i ich oddziałów podlegających przedmiotowemu projektowi ustawy wynosiła 22 524, co stawia Polskę, pod względem liczby tych podmiotów, na pierwszym miejscu wśród pozostałych państw członkowskich Unii Europejskiej. Należy ponadto zwrócić uwagę, iż polski wysoce sfragmentaryzowany, rozproszony rynek usługodawców usług płatniczych, jak np. w przypadku drobnych pośredników finansowych zajmujących się płatnościami, zwanych także okienkami kasowymi, punktami kasowymi lub punktami opłat za rachunki, wobec braku szczególnej regulacji z zakresu usług płatniczych sta-

nowił dla projektodawcy duże utrudnienie także w kontekście sporządzania oceny skutków regulacji.

W świetle powyższego proces implementacji PSD, która tworzy ramy prawne dla rynku usług płatniczych, nie był standardowym zadaniem implementacyjnym, o czym świadczy również duża liczba uwag zgłaszanych do projektu na każdym etapie prac legislacyjnych.

Projektowana ustawa była przedmiotem uzgodnień międzyresortowych połączonych z szerokimi konsultacjami społecznymi w terminie październik–grudzień 2009 r. Po ich zakończeniu konferencja uzgodnieniowa odbyła się w dniach 8 i 9 grudnia 2009 r. w Ministerstwie Finansów. Na początku marca 2010 r. projekt u.u.p. został przekazany do przyjęcia przez Komitet do spraw Europejskich. Uwagi przed komitetem zgłosiły: RCL, MSZ, MI, UOKiK oraz NBP.

Komitet przyjął projekt ustawy w wersji przedłożonej na posiedzenie komitetu w dniu 26 marca 2010 r. z uwzględnieniem uzgodnionych uwag – w sposób wskazany w protokole uzgodnień po międzyministerialnym spotkaniu w Ministerstwie Finansów w dniu 29 marca 2010 r. (międzyministerialne spotkanie w MF było konsekwencją ustaleń KSE z dnia 26 marca 2010 r.).

W połowie kwietnia 2010 r. projekt u.u.p. został przesłany do przyjęcia przez Komitet Rady Ministrów ds. Informatyzacji i Łączności. Do projektu na tym etapie zasadnicze uwagi zgłosiły: UOKiK, ZUS oraz UKE. Komitet w dniu 29 kwietnia 2010 r. przyjął projekt ustawy z uwzględnieniem w całości uwag zgłoszonych przez ZUS, a pozostałe uwagi zalecił rozpatrzyć w toku prac Komisji Prawniczej.

Komisja Prawnicza rozpoczęła swoją pracę w dniu 12 kwietnia 2010 r. i jej posiedzenia trwały do 14 maja 2010 r., po których nastąpiła robocza współpraca z RCL. W pracach komisji, poza przedstawicielami projektodawcy i RCL, uczestniczyli przedstawiciele MSZ, NBP, UKNF oraz zaleźnie od tematyki omawianych zagadnień przedstawiciele MI, MS oraz UOKiK-u. Komisja, rozpatrując zapisy kolejnych artykułów projektu, proponowała projektodawcy zmiany w różnych obszarach projektu. W trybie kontaktów roboczych z UKNF wyjaśniano również wątpliwości, które do konstrukcji przepisów nadzorczych w projekcie zgłaszało RCL. Wiele z tych wątpliwości miało charakter uwag, które również wymagały przeprowadzenia dodatkowych analiz.

W trakcie prac nad projektem, po uzgodnieniach międzyresortowych, napłynęły do ministerstwa dwa wnioski lobbujące, które wymagały ponownego przeprowadzenia analizy zagadnienia jednej z opcji przewidzianych w PSD (art. 52 ust. 3 PSD) dotyczące kwestii opłat dodatkowych (opłaty surcharge na terminalach POS oraz opłaty pobieranej przy wypłacie z bankomatu) w projekcie ustawy o usługach płatniczych. Dodatkowe analizy tych zagadnień również wpłynęły na wydłużenie prac nad przedmiotowym projektem na etapie ministerialnym.

W dniu 17 stycznia 2011 r. projekt ustawy o usługach płatniczych został przyjęty przez komitet stały Rady Ministrów. Przewiduje się, że projektowane przepisy wejdą w życie w pierwszej połowie 2011 r.

Komisja Europejska jest na bieżąco informowana o stanie zaawansowania prac nad implementacją dyrektywy PSD. Ministerstwo Finansów informuje o zaawansowaniu prac zarówno drogą korespondencyjną, jak i podczas roboczych spotkań z przedstawicielami Komisji Europejskiej. W rezultacie skargi z dnia 16 listopada 2010 r. złożonej przez Komisję Europejską przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie nieprzyjęcia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do wykonania dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE oraz uchylającej dyrektywę 97/5/WE została na podstawie art. 40 ust. 1 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości skierowana odpowiedź do prezesa i sędziów Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

Departamentem odpowiedzialnym w Ministerstwie Finansów za implementację dyrektywy PSD jest Departament Rozwoju Rynku Finansowego. Komórką odpowiedzialną za prace nad wdrożeniem dyrektywy do polskiego porządku prawnego jest Wydział Systemów i Usług Płatniczych w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów, który został utworzony w celu prowadzenia prac głównie w obszarze usług płatniczych.

Pozostałe dyrektywy:

— dyrektywa Komisji 2009/27/WE z dnia 7 kwietnia 2009 r. zmieniająca niektóre załączniki do dyrektywy 2006/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem;

— dyrektywa Komisji 2009/83/WE z dnia 27 lipca 2009 r. zmieniająca niektóre załączniki do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do przepisów technicznych dotyczących zarządzania ryzykiem;

— dyrektywa PE i Rady 2009/111/WE z dnia 16 września 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2007/64/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru oraz zarządzania w sytuacji kryzysowej.

Zgodnie z krajowym podziałem kompetencji za wdrożenie do krajowego porządku prawnego przepisów dyrektyw: 2009/27/WE, dyrektywy 2009/83/WE oraz dyrektywy 2009/111/WE odpowiedzialny jest minister finansów, a w zakresie przepisów wykonawczych dla sektora bankowego – Komisja Nadzoru Finansowego.

Przedmiotowe dyrektywy, których przepisy obejmują regulacją zarówno sektor bankowy (instytucje kredytowe), jak i rynek kapitałowy (firmy inwesty-

cyjne), zostaną transponowane poprzez wprowadzenie zmian do ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2010 r. Nr 211, poz. 1384), ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z późn. zm.), a także poprzez wprowadzenie zmian w aktach wykonawczych wydanych na podstawie zmienianych ustaw.

W celu wdrożenia dyrektywy 2009/111/WE Ministerstwo Finansów przygotowało odnoszący się zarówno do sektora bankowego, jak i rynku kapitałowego projekt ustawy zmieniającej ustawę Prawo bankowe, ustawę o obrocie instrumentami finansowymi i ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym, który został skierowany na Komitet do spraw Europejskich celem jego rozpatrzenia, a następnie zostanie przedłożony komitetowi stałemu Rady Ministrów i Radzie Ministrów w celu jego przyjęcia przed skierowaniem projektu wraz z projektami rozporządzeń do Sejmu i Senatu. Planowany termin zakończenia prac nad projektem planowany jest na I kwartał 2011 r.

Dyrektywa 2009/27/WE i 2009/83/WE, a także częściowo dyrektywa 2009/111/WE zostaną transponowane również w przepisach wykonawczych.

W odniesieniu do rynku kapitałowego w celu całkowitej implementacji dyrektywy 2009/27/WE, 2009/83/WE i częściowej implementacji dyrektywy 2009/111/WE zostaną zmienione następujące rozporządzenia ministra finansów wydane na podstawie art. 94 ust. 1 pkt 2, 4, 5 i 6 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi:

— rozporządzenie ministra finansów z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie zakresu i szczegółowych zasad wyznaczania całkowitego wymogu kapitałowego, w tym wymogów kapitałowych, dla domów maklerskich oraz określenia maksymalnej wysokości kredytów, pożyczek i wyemitowanych dłużnych papierów wartościowych w stosunku do kapitałów (Dz. U. Nr 204, poz. 1571, z późn. zm.);

— rozporządzenie ministra finansów z dnia 5 lutego 2010 r. w sprawie zakresu, trybu i formy oraz terminów przekazywania informacji przez firmy inwestycyjne, banki, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banki powiernicze (Dz. U. Nr 25, poz. 129);

— rozporządzenie ministra finansów z dnia 23 listopada 2009 r. w sprawie określenia szczegółowych warunków technicznych i organizacyjnych dla firm inwestycyjnych, banków, o których mowa w art. 70 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi, i banków powierniczych oraz warunków szacowania przez dom maklerski kapitału wewnętrznego (Dz. U. Nr 204, poz. 1579);

— rozporządzenie ministra finansów z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie upowszechniania informacji związanych z adekwatnością kapitałową (Dz. U. Nr 210, poz. 1615).

W chwili obecnej Ministerstwo Finansów, we współpracy z Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego, prowadzi prace polegające na opracowaniu projektów aktów wykonawczych, które zmieniają ww. rozporządzenia. Zakończenie tych prac planowane jest na I kwartał 2011 r. Po wejściu w życie zmienionych rozporządzeń nastąpi całkowita transpozycja przywołanych dyrektyw w odniesieniu do rynku kapitałowego. Z analiz Ministerstwa Finansów wynika, iż upoważnienia ustawowe do wydania ww. rozporządzeń nie będą wymagały zmiany.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/111/WE zostanie całkowicie transponowana w odniesieniu do rynku kapitałowego w chwili zakończenia prac zarówno nad ww. projektem ustawy, jak i projektami aktów wykonawczych zmieniających ww. rozporządzenia.

Obecny etap prac nad projektem ustawy jest bardzo zaawansowany. Należy wskazać, że procedura legislacyjna dotycząca projektu ustawy, który implementuje przepisy unijne, jest skomplikowana i czasochłonna. Długotrwały proces legislacyjny jest spowodowany dużą liczbą instytucji publicznych, które obowiązkowo uczestniczą w pracach nad projektem, a także szeregiem etapów i kryteriów, jakie muszą zostać zrealizowane zarówno podczas prac na szczeblu rządowym, jak i parlamentarnym. Analizy i konsultacje trwają od września 2010 r. i dotyczą nie tylko instytucji publicznych, ale również uczestników rynku finansowego.

Specyfika regulacji z zakresu wymogów kapitałowych, w szczególności rozwiązania przyjęte w dyrektywie 2009/111/WE dotyczące wspólnego wykonywania nadzoru nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi powiązanymi kapitałowo lub organizacyjnie, a także charakter Polski jako kraju „goszczącego” wymagają najwyższej staranności z uwagi na istotny wpływ tej regulacji na rynek finansowy w Polsce i Unii Europejskiej oraz potrzebę zapewnienia właściwego funkcjonowania paneuropejskiego nadzoru finansowego.

W związku z zaawansowanym etapem prac legislacyjnych nad przepisami implementującymi dyrektywy 2009/27/WE, 2009/83/WE i 2009/111/WE w odpowiedzi na formalne zarzuty Komisji Europejskiej, wystosowane w trybie art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (naruszenie nr 2010/0827-2010/0829), dotyczące braku przyjęcia i notyfikacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do pełnego wykonania Ministerstwo Finansów wystąpiło do MSZ o wniesienie przez rząd RP o zaprzestanie prowadzenia przez Komisję Europejską postępowania w niniejszej sprawie na podstawie art. 258 TFUE.

Departamentem odpowiedzialnym w Ministerstwie Finansów za implementację dyrektyw 2009/27/WE, 2009/83/WE oraz 2009/111/WE jest Departament Rozwoju Rynku Finansowego. Komórką odpowiedzialną za prace nad wdrożeniem dyrektyw do polskiego porządku prawnego jest Wydział Nadzoru

i Wymogów Kapitałowych w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego Ministerstwa Finansów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, równocześnie informuję, iż Departament Kontroli i Nadzoru Kancelarii Prezesa Rady Ministrów nie prowadził postępowań kontrolnych w przedstawionej sprawie.

Ad 3. Zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505) członek korpusu służby cywilnej nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia ani zajęć zarobkowych bez pisemnej zgody dyrektora generalnego urzędu ani wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy lub podważających zaufanie do służby cywilnej.

Dyrektor generalny Ministerstwa Finansów dnia 13 marca 2009 r. wydał również zarządzenie w sprawie dodatkowego zatrudnienia oraz zajęcia zarobkowego podejmowanego przez członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego w Ministerstwie Finansów (zarządzenia nr 11/BDG/2009Z). W § 4–5 stanowi ono, iż przedmiotu dodatkowego zatrudnienia i zajęć zarobkowych nie mogą w szczególności stanowić działania, które stoją w sprzeczności z przepisami prawa lub obowiązkami członka korpusu służby cywilnej, podważają zaufanie do służby cywilnej, budzą podejrzenia związek między interesem publicznym a prywatnym, czy mają negatywny wpływ na wykonywanie obowiązków pracowniczych. Dodatkowe zatrudnienie lub zajęcie zarobkowe może być wykonywane wyłącznie w czasie wolnym od pracy w ministerstwie, z zastrzeżeniem innych przepisów oraz umów i porozumień, których stroną jest minister finansów lub dyrektor generalny.

Każdy pracownik Ministerstwa Finansów chcący podjąć dodatkową działalność zarobkową musi uzyskać zgodę dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów. Z informacji przekazanych przez ministra finansów wynika, iż w 2010 r. 3 pracowników Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego otrzymało taką zgodę.

Szczegółowy wykaz pracowników oraz prowadzonych przez nich dodatkowych działalności przekazuje w załączniku nr 1 do niniejszego pisma¹⁾.

Jeżeli panu posłowi znane są przypadki łamania wyżej przytoczonych przepisów, prosiłabym o przekazanie takich informacji do mnie lub do dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów, co skutkowało będzie podjęciem odpowiednich kroków prawnie przewidzianych.

Ad 4. Uprzejmie informuję, że minister finansów nie potwierdza przypadków wspólnych wycieczek zagranicznych pracowników departamentu oraz przedstawicieli bankowo-lobbingowych izb gospodarczych. Wyjaśnia natomiast, że specyfika pracy, konieczność poznawania problemów rynku finansowego oraz konieczność podnoszenia kwalifikacji często odbywają się drogą uczestnictwa w konferencjach/sympozjach. Wystąpienia przedstawicieli Ministerstwa Finansów

służą przekazywaniu wiedzy w zakresie projektów regulacyjnych zarówno na poziomie UE, jak i w kraju. Często jest to wiedza specyficzna w posiadaniu wyłącznie ekspertów-pracowników departamentu, którzy uczestniczą w pracach grup roboczych Rady i Komisji Europejskiej. Innym elementem kształcenia zawodowego jest uczestnictwo pracowników w specjalistycznych konferencjach, które jest jednak ograniczane przez kierownictwo Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego ze względu na obłożenie zadaniami departamentu. Instytucje organizujące konferencje specjalistyczne zapraszają zarówno przedstawicieli administracji rządowej, organów nadzoru, banków centralnych, jak i przedstawicieli sektora finansowego z krajów członkowskich UE. Na tego typu wydarzenia bywają zapraszani pracownicy departamentu w charakterze uczestników lub prelegentów. O ile przedstawiciele departamentu występują w charakterze prelegentów za wynagrodzeniem, przepisy prawa zobowiązują ich do uzyskania zgody dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów oraz przeprowadzenia (wykonania tych zajęć) poza godzinami pracy.

Ponadto w toku podjętych czynności ustaliłam, iż Fundacja na Rzecz Kredytu Hipotecznego jest fundacją Skarbu Państwa, której fundatorem jest minister finansów. Zgodnie z § 12 statutu fundacji (zarówno pierwotnym z dnia 28 marca 1991 r., jak i jednolitym z 19 grudnia 2001 r. zawierającym zmiany) w skład rady programowej fundacji od początku ustanowienia fundacji wchodzi przedstawiciele Ministerstwa Finansów, ministra sprawiedliwości i Narodowego Banku Polskiego powoływani przez fundatora za zgodą tych instytucji.

Decyzją fundatora pierwszym przedstawicielem Ministerstwa Finansów w składzie rady programowej był pan J. B. z Biura Systemu Bankowego i Instytucji Finansowych²⁾.

Obecnym reprezentantem (od dnia 8 lutego 2008 r.) jest pan P. P., dyrektor Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego, powołany w miejsce pana A. H., poprzedniego dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego, powołanego do fundacji dnia 16 marca 2007 r.

Prace przedstawicieli Ministerstwa Finansów w radzie programowej fundacji i wszystkich członków rady są nieodpłatne.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgodę dyrektora generalnego Ministerstwa Finansów na współpracę z Fundacją na Rzecz Kredytu Hipotecznego w ubiegłych latach uzyskiwały pani H. W. i pani A. W.

Ad 5 i ad 6. Odpowiadając na pytanie pana posła dotyczące stanu kadrowego Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego oraz doświadczenia zawodowego zatrudnionych w departamencie osób, przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

²⁾ Kolejne nazwy to Departament Systemu Bankowego i Instytucji Finansowych, Departament Instytucji Finansowych, Departament Rozwoju Rynku Finansowego.

¹⁾ Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

W Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego wg stanu na dzień 17 stycznia 2011 r. zatrudnione są 52 osoby (z czego 2 przebywają na urloпах bezpłatnych). Wśród pracowników: 18 osób posiada staż pracy dłuższy niż 5 lat (w tym 12 osób posiada staż pracy dłuższy niż 10 lat), 18 osób posiada staż pracy z przedziału 1 rok – 5 lat, 16 osób posiada staż pracy krótszy niż 1 rok. 12 osób posiada doświadczenie w instytucjach sektora finansowego. Doświadczenie zawodowe pracowników wynika jednak przede wszystkim z prowadzenia projektów legislacyjnych, uzyskanych kwalifikacji profesjonalnych oraz doświadczenia zdobytego podczas negocjacji na poziomie komitetów i grup roboczych Rady i Komisji Europejskiej.

Odnosząc się do sformułowanych w interpelacji pana posła zarzutów dotyczących zasiadania znacznej liczby pracowników Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego w radach nadzorczych informuję, iż z 52 osób obecnie zatrudnionych w departamencie 9 uczestniczy w radach nadzorczych, co stanowi niecałe 18% ogółu osób zatrudnionych w departamencie.

Przedstawiam poniżej wykaz tych osób, podmioty, w jakich zasiadają, oraz wynagrodzenie, jakie uzyskują z tego tytułu.

— W skład Rady Bankowego Funduszu Gwarancyjnego wchodzi pan P. P. jako przedstawiciel ministra właściwego do spraw instytucji finansowych.

Bankowy Fundusz Gwarancyjny jest osobą prawną powołaną ustawą z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. Nr 84, poz. 711), która obowiązuje od dnia 17 lutego 1995 r. Fundusz jest instytucją zarządzającą systemem gwarantowania depozytów w Polsce.

Zasady powoływania i wynagradzania członków Rady Funduszu określa art. 6 ustawy o BFG oraz wynikające z niego akty wykonawcze. Wynagrodzenie składa się z części stałej i zmiennej, jego wysokość nie może przekroczyć trzykrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłaszanego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

— W skład Rady Nadzorczej Korporacji Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych SA (KUKES SA) z ramienia departamentu wchodzi, powołani na wniosek ministra finansów:

- pani K. P., zastępca dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego,

- pan J. Z., naczelnik Wydziału Ubezpieczeń Obowiązkowych i Systemu Emerytalnego w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego.

KUKES SA została powołana w 1991 r. jako zakład ubezpieczeń działający w formie spółki akcyjnej. Akcjonariuszami spółki są Skarb Państwa reprezentowany przez ministra finansów (87,85%) i Bank Gospodarstwa Krajowego (12,15%). Odrębny status korporacji określa ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach

eksportowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 59, poz. 609, z późn. zm.), która powierza spółce prowadzenie działalności w zakresie ubezpieczeń eksportowych i udzielanie gwarancji ubezpieczeniowych gwarantowanych przez Skarb Państwa. Na podstawie tej ustawy minister właściwy do spraw finansów publicznych wykonuje prawa z akcji należących do Skarbu Państwa oraz sprawuje nadzór nad działalnością spółki w zakresie ubezpieczania oraz udzielania gwarancji ubezpieczeniowych.

Wynagrodzenie miesięczne w KUKES SA określa ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.) na poziomie jednokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

— W skład Rady Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego (UFG) wchodzi, powołany na wniosek ministra finansów, pan P.M. L., radca ministra w Wydziale Ubezpieczeń Obowiązkowych i Systemu Emerytalnego Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego.

Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny jest instytucją wykonującą zadania określone w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.). Na podstawie tej ustawy nadzór nad działalnością UFG sprawuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych.

Dodać należy, iż w skład rady funduszu – składającej się z 9 członków – wchodzi: przedstawiciel ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, przedstawiciel Komisji Nadzoru Finansowego oraz 7 członków przedstawicieli zakładów ubezpieczeń.

Wynagrodzenie miesięczne w ww. podmiocie, tj. Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym, określa się w proporcji do mnożnika określonego w ustawie z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.) na poziomie 1,2 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

— W skład Rady Nadzorczej Banku Gospodarstwa Krajowego z ramienia departamentu wchodzi, powołani przez ministra finansów:

- pan S. S., zastępca dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego,

- pani H. W., naczelnik Wydziału Systemu Bankowego w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego.

Zgodnie z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. Nr 65, poz. 594, z późn. zm.) przewodniczącego i członków rady nadzorczej powołuje minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu

opinii ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, spośród osób niebędących członkami zarządu.

Należy dodać, iż w skład 12-osobowej Rady Nadzorczej Banku Gospodarstwa Krajowego wchodzi 2 przedstawiciele Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego.

Wynagrodzenie miesięczne w ww. podmiocie, tj. Banku Gospodarstwa Krajowego, określa ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.) na poziomie jednokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

— W skład Rady Nadzorczej Giełdy Papierów Wartościowych w Warszawie SA z ramienia departamentu wchodzi pan S. S., zastępca dyrektora Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego.

Doktor S. S. został wybrany przez walne zgromadzenie akcjonariuszy po przeprowadzeniu konkursu przez ministra skarbu państwa.

Wynagrodzenie miesięczne w ww. podmiocie, tj. Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie SA, określa ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi na poziomie jednokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

— W skład Rady Nadzorczej Krajowego Funduszu Kapitałowego SA wchodzi pan K. K., naczelnik Wydziału Rynku Kapitałowego w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego.

Pan K. K. został powołany przez ministra właściwego do spraw instytucji finansowych na podstawie art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o Krajowym Funduszu Kapitałowym (Dz. U. Nr 57, poz. 491, z późn. zm.). Należy dodać, iż w skład 7-osobowej Rady Nadzorczej Krajowego Funduszu Kapitałowego SA wchodzi 1 przedstawiciel Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego jako przedstawiciel ministra finansów.

Wynagrodzenie miesięczne w ww. podmiocie, tj. Krajowym Funduszu Kapitałowym SA, określa się w proporcji do mnożnika określonego w ustawie z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.) na poziomie 0,6 przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

— W skład Rady Nadzorczej Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych SA wchodzi pan P. K. w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego.

Pan P. K. został wybrany przez walne zgromadzenie akcjonariuszy po przeprowadzeniu konkursu przez ministra skarbu państwa.

Wynagrodzenie miesięczne członka rady w ww. podmiocie, tj. Krajowym Depozycie Papierów Wartościowych SA, wynosi 4000 zł brutto.

— W skład Rady Nadzorczej Funduszu Rozwoju i Promocji Województwa Wielkopolskiego SA wchodzi pani T. O., radca ministra w Wydziale Sektora Bankowego w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego.

Pani T. O. jest reprezentantem Banku Gospodarstwa Krajowego (banku państwowego, tj. państwowej osoby prawnej).

Wynagrodzenie miesięczne z tytułu zasiadania w Radzie Nadzorczej ww. podmiotu, tj. Funduszu Rozwoju i Promocji Województwa Wielkopolskiego SA, wynosi 1000 zł brutto.

— W skład Rady Nadzorczej Centrum Bankowo-Finansowego „Nowy Świat” SA wchodzi, jako reprezentant ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, pani T. O., radca ministra w Wydziale Sektora Bankowego w Departamencie Rozwoju Rynku Finansowego.

Należy dodać, iż w skład 5-osobowej Rady Nadzorczej Centrum Bankowo-Finansowego „Nowy Świat” SA wchodzi 1 przedstawiciel Departamentu Rozwoju Rynku Finansowego jako przedstawiciel ministra właściwego ds. instytucji finansowych.

Wynagrodzenie miesięczne członka rady CBF SA określa ustawa z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.) na poziomie jednokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku w IV kwartale roku poprzedniego, ogłoszonego przez prezesa Głównego Urzędu Statystycznego.

Ad 7. W odniesieniu do ostatniego pytania pana posła należy wskazać, iż Departament Rozwoju Rynku Finansowego prowadzi obsługę ministra właściwego do spraw instytucji finansowych, w kompetencji którego znajduje się regulacja funkcjonowania rynków finansowych. Jest to jedyny departament w tym pionie. Zakres przypadających na departament obowiązków ulegał w okresie ostatnich kilku lat systematycznemu, istotnemu zwiększaniu, co jest powodowane w głównej mierze: przekształceniami w obszarze nadzoru nad rynkiem finansowym zarówno na rynku krajowym, jak i europejskim, systematycznie wzrastającą aktywnością służb legislacyjnych Komisji Europejskiej w obszarze rynku finansowego, pojawianiem się nowych zagadnień, częściowo powiązanych z kryzysem finansowym, takich jak np. monitorowanie stabilności finansowej. W jego kompetencji znajduje się ponad 25 skomplikowanych ustaw lub ich projektów, w zakresie których departament jest projektodawcą ustaw/zmian, prowadzi proces legislacyjny na etapie rządowym i w parlamencie oraz dokonuje ich interpretacji. Jeszcze większa jest liczba dyrektyw. Dodatkowo jest projektodawcą ponad 160 rozporządzeń. Duża ilość „właśnych” regulacji powoduje, że liczba aktów prawnych,

które są konsultowane pod kątem zgodności z ww. regulacjami finansowymi, jest znakomicie zwielokrotniona. Wykaz aktów prawnych oraz najważniejszych inicjatyw prowadzonych przez Departament Rozwoju Rynku Finansowego znajduje się w załączniku nr 2 do niniejszego pisma³⁾.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Julia Pitera

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Walkowskiego**

**w sprawie świadczenia usług doradczych
przez samorządy rolnicze (19737)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z piśmie, znak: SPS-023-19737/10, z dnia 31 grudnia 2010 r., przy którym przesłano interpelację posła Piotra Walkowskiego w sprawie świadczenia usług doradczych przez samorządy rolnicze, uprzejmie informuję.

Wydawane na podstawie art. 14b ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) interpretacje indywidualne dotyczą interpretacji przepisów prawa podatkowego. Interpretacje nie mogą zatem wkraczać w rozstrzygnięcie, czy daną czynność można wykonać na podstawie odrębnych przepisów, ale czy mieści się ona np. w zakresie przedmiotowym ustawy o podatku od towarów i usług.

Należy tu bowiem zauważyć, iż pytanie zadane w interpelacji, czy możliwa jest realizacja przez izby rolnicze odpłatnych usług doradczych na rzecz rolników w świetle obowiązujących przepisów, co do zasady wykracza poza zakres przedmiotowy wynikający z przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) oraz z przepisów aktów wykonawczych do tej ustawy.

W ocenie ministra finansów odpowiedź na ww. pytanie może być udzielona w oparciu o art. 12 ust. 1 pkt 15 ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 927, z późn. zm.) oraz w oparciu o postanowienia wynikające ze statutów, na podstawie których działają poszczególne izby rolnicze, a których interpretowanie nie należy, co do zasady, do właściwości ministra finan-

sów. Natomiast stanowisko ministra finansów odnośnie do zawartych we wniosku o udzielenie interpretacji indywidualnej, złożonym przez Wielkopolską Izbę Rolniczą, pytań, czy rozpoczęcie świadczenia usług doradczych przez izby rolnicze na rzecz rolników o charakterze odpłatnym będzie skutkowało powstaniem zobowiązań podatkowych na gruncie przepisów ustawy o VAT oraz czy tego typu działalność rozumiana będzie jako prowadzenie działalności gospodarczej (o której mowa w przepisach tej ustawy), zostało przedstawione w powoływanej przez pana posła interpretacji indywidualnej z dnia 1 grudnia 2010 r., nr ILPP1/443-962/10-7/AI, wydanej przez dyrektora Izby Skarbowej w Poznaniu, w imieniu ministra finansów na podstawie przepisów ustawy Ordynacja podatkowa oraz rozporządzenia ministra finansów z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie upoważnienia do wydawania interpretacji przepisów prawa podatkowego (Dz. U. Nr 112, poz. 770, z późn. zm.).

Należy tu dodatkowo zauważyć, że zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlega m.in. odpłatna dostawa towarów i odpłatne świadczenie usług na terytorium kraju. W myśl ust. 2 ww. art. 2 powyższe czynności podlegają opodatkowaniu niezależnie od tego, czy zostały wykonane z zachowaniem warunków oraz form określonych przepisami prawa.

Ponadto jak zaznaczono w powołanej w interpelacji interpretacji indywidualnej ustawa o podatku od towarów i usług charakteryzuje się autonomią regulacji również w zakresie pojęciowym. W związku z tym opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegają zdarzenia określone w tymże akcie prawnym co do podmiotu i przedmiotu. Wskazana w tej ustawie definicja działalności gospodarczej jest znacznie szersza od definicji zawartej w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, ze zm.). Odbiega też od definicji działalności gospodarczej zawartej w Ordynacji podatkowej. Oznacza to, że definicja ta jest regulacją szczególną wykorzystywaną tylko dla potrzeb podatku od towarów i usług.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że podjąłem analizę powołanej przez pana posła interpretacji indywidualnej i w sytuacji gdyby w jej wyniku okazało się, że interpretacja ta wymaga zmiany, podejmę niezwłocznie działania w tym kierunku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

³⁾ Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Popiołka**

**w sprawie niezwłocznego podjęcia niezbędnych
działań w celu przywrócenia finansowania
w 2011 r. aktywnych form zwalczania bezrobocia
w Polsce przynajmniej na poziomie 2010 r.
(19739)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19739/10, interpelacją posła na Sejm RP pana Krzysztofa Popiołka w sprawie niezwłocznego podjęcia niezbędnych działań w celu przywrócenia finansowania w 2011 r. aktywnych form przeciwdziałania bezrobociu w Polsce przynajmniej na poziomie 2010 r. uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011, stanowiącym załącznik do uchwalonej przez parlament w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawy budżetowej na rok 2011, zaplanowano wydatki w wysokości 8 720 617 tys. zł, w tym na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 3 235 080 tys. zł, z przeznaczeniem m. in. na: szkolenia – 181 691 tys. zł, stypendia – 700 000 tys. zł, refundację kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy – 283 139 tys. zł, jednorazowe środki na podjęcie działalności gospodarczej – 330 706 tys. zł.

Pragnę zauważyć, że w latach 2008–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie w 2008 r. 3 362 509 tys. zł, wykonanie w 2009 r. 6 204 847 tys. zł, plan według ustawy budżetowej na rok 2010 6 536 745 tys. zł). W 2009 r. wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu były niemal dwukrotnie większe niż w 2008 r. Tak istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych w ubiegłym roku był uzasadniony, gdyż był to okres kryzysu. Polska gospodarka już wychodzi z kryzysu i dlatego rok 2011 to dobry okres, żeby programy dotyczące aktywnego przeciwdziałania bezrobociu wygaszać. Programy te stworzyły znaczną liczbę miejsc pracy – tylko w latach 2008–2009 ze środków przeznaczonych na refundację pracodawcom kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego utworzono niemal 60 tys. stanowisk, a dzięki dofinansowaniu kosztów podjęcia działalności gospodarczej ponad 110 tys. bezrobotnych podjęło działalność gospodarczą. Zdecydowana większość z tych utworzonych miejsc pracy nie zniknie po ustaniu dofinansowania. Jeżeli te miejsca pracy miałyby istnieć tylko dzięki dofinansowywaniu, to byłyby to miejsca pracy, które nie są w stanie same sprostać konkurencji na rynku pracy.

Plan finansowy Funduszu Pracy na rok 2011 został skonstruowany w oparciu m.in. o założenie, że

stopa bezrobocia na koniec 2011 r. wyniesie 9,9% i będzie niższa niż przewidywane wykonanie na koniec 2010 r. o 2,4 punktu (12,3%). Prognozowane znaczne obniżenie stopy bezrobocia rejestrowanego w 2011 r. jest wypadkową wysokiego wzrostu gospodarczego oraz zmian demograficznych. Zgodnie z prognozą zakłada się, że w przyszłym roku poprawa sytuacji gospodarczej w Polsce i na świecie będzie kontynuowana. Wraz ze wzrostem PKB oczekuje się zwiększenia popytu inwestycyjnego oraz poprawy sytuacji finansowej przedsiębiorstw, co będzie pozytywnie wpływać na tworzenie nowych miejsc pracy. Szacuje się, że w 2011 r. przeciętne zatrudnienie w gospodarce narodowej wzrośnie o 1,9%. Oczekiwany wzrost gospodarczy Polski wraz ze wzrostem popytu inwestycyjnego, dodatnio wpływające na wzrost popytu na pracę, spadek liczby ludności w wieku produkcyjnym oraz wzrost udziału ludności w wieku 25–44 lat będą pozytywnie oddziaływać w kierunku znacznego obniżania stopy bezrobocia.

Pozytywny wpływ na obniżanie bezrobocia w 2011 r. będą miały również działania wprowadzone w latach wcześniejszych, m.in. uelastyczenie rynku pracy (zarówno w zakresie form zatrudnienia, jak i czasu pracy), wsparcie finansowe osób bezrobotnych podejmujących działalność gospodarczą, obniżenie pozaopłacowych kosztów pracy. Biorąc pod uwagę powyższe działania oraz fakt, że zwiększenie bezrobocia ma charakter cykliczny, najistotniejszym czynnikiem, który będzie sprzyjał zmniejszeniu stopy bezrobocia, jest powrót na ścieżkę szybkiego wzrostu gospodarczego. Prowadzona przez rząd polityka gospodarcza sprzyja temu celowi, czego dowodem są zarówno wyniki polskiej gospodarki w trakcie kryzysu, jak i obecny wzrost gospodarczy.

Zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu, zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2011, do poziomu z lat ubiegłych nie jest możliwe. Należy bowiem zwrócić uwagę, że obecnie Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje to do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) – poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

Odnosząc się do kwestii umów podpisywanych przez powiatowe urzędy pracy z pracodawcami, często z rocznym okresem obowiązywania i zapewnieniem środków na realizację tych umów, uprzejmie zauważam, że zgodnie z art. 109 ust. 9 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, z późn. zm.) decyzję w sprawie wyboru form aktywizacji zawodowej bezrobotnych i innych uprawnionych osób, w ramach łącznej kwoty ustalonej dla powiatu na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, po zasięgnięciu opinii powiatowej rady zatrudnienia, podejmuje starosta.

Organy zatrudnienia (minister właściwy do spraw pracy, wojewodowie, marszałkowie województw i starostowie) oraz ochotnicze hufce pracy mogą zawierać umowy, porozumienia i udzielać zleceń dotyczących realizacji programów rynku pracy finansowanych z Funduszu Pracy, powodujących powstawanie zobowiązań przechodzących na rok następny do wysokości 30% kwoty środków (limitów) ustalonych na dany rok kalendarzowy, a łącznie z zobowiązaniami wynikającymi z realizacji projektów współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej do wysokości określonej przez ministra właściwego do spraw pracy (art. 109 ust. 10 ustawy o promocji zatrudnienia). Powstałe z ww. tytułu zobowiązania powinny być realizowane w ramach środków zaplanowanych w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2011.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Piotra Polaka**

**w sprawie stanu realizacji programu
„Solidarność pokoleń. Działania na rzecz
dzieci i rodzin” (19740)**

Nawiązując do wystąpienia z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19740/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Piotra Polaka w sprawie stanu realizacji programu „Solidarność pokoleń. Działania na rzecz dzieci i rodzin”, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Rząd RP, mając na uwadze realizację zobowiązań wynikających z przyjętej 19 listopada 2008 r. „Deklaracji w sprawie polityki rodzinnej Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu RP i Konferencji Episkopatu Polski”, podjął szereg następujących działań w obszarze polityki rodzinnej:

Zmiany w zakresie łączenia ról rodzinnych i zawodowych

Dzięki przyjęciu tzw. ustawy rodzinnej¹⁾, która weszła w życie 1 stycznia 2009 r.:

— wydłużono urlop macierzyński (część obowiązkową) z 18 do 20 tygodni w przypadku urodzenia 1 dziecka, 31 tygodni w przypadku urodzenia 2 dzieci, 33 tygodni w przypadku urodzenia 3 dzieci, 35 tygodni w przypadku urodzenia 4 dzieci, 37 tygodni

w przypadku urodzenia 5 i więcej dzieci przy jednym porodzie,

— wprowadzono dodatkowy urlop macierzyński o charakterze fakultatywnym, który docelowo wyniesie 6 tygodni oraz 8 tygodni w przypadku ciąży mnogiej i stanowić będzie wydłużenie obowiązkowego wymiaru urlopu macierzyńskiego. Urlop ten będzie systematycznie wydłużany od 1 stycznia 2010 r. o 2 tygodnie i odpowiednio 3 tygodnie w przypadku ciąży mnogiej. Docelowy wymiar dodatkowego urlopu macierzyńskiego zostanie osiągnięty w 2014 r. Ponadto pracownicy korzystający z dodatkowego urlopu macierzyńskiego mogą łączyć go z pracą na minimum 1/2 etatu, zachowując prawo do wynagrodzenia oraz zasiłku macierzyńskiego w wymiarze proporcjonalnym,

— wprowadzono od 1 stycznia 2010 r. urlop ojcowski w wymiarze 1 tygodnia (od 2012 r. – 2 tygodnie),

— podniesiono podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne osób przebywających na urlopiach wychowawczych: w okresie pomiędzy styczniem 2009 r. a końcem 2011 r. do kwoty minimalnego wynagrodzenia, a następnie do wysokości otrzymywanego wynagrodzenia (nie więcej jednak niż 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia),

— umożliwiono finansowanie ze środków zakładowego funduszu socjalnego, w ramach działalności socjalnej, opieki nad dziećmi w żłobkach i przedszkolach oraz tworzenia zakładowych żłobków, przedszkoli oraz innych form wychowania przedszkolnego.

Dodatkowo pracodawcy mogą już od kilku lat uzyskać wsparcie poprzez konkurs organizowany przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej (jako instytucję pośredniczącą) w ramach PO KL poddziałanie 1.3.2: Projekty na rzecz promocji równych szans kobiet i mężczyzn oraz godzenia życia zawodowego i rodzinnego. Przewiduje on możliwość dofinansowania m.in. tworzenia żłobków, rozwijania alternatywnych form opieki nad dziećmi, w tym przygotowania i wdrożenia kompleksowego programu powrotu do pracy pracowników sprzyjającego godzeniu życia zawodowego i rodzinnego;

— zwiększono wysokość zasiłku macierzyńskiego dla osób podlegających ubezpieczeniu społecznemu rolników do czterokrotności najniższej emerytury.

Od 1 listopada 2009 r. podwyższona została kwota zasiłku rodzinnego²⁾ (w zależności od wieku dziecka wzrosła o 20–30 zł) oraz świadczenia pielęgnacyjnego (o 100 zł). Ponadto od 1 stycznia 2010 r. zniesione zostało kryterium dochodowe przy przyznawaniu świadczeń pielęgnacyjnych³⁾. Dzięki temu wszystkie

²⁾ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2009 r. w sprawie wysokości dochodu rodziny albo dochodu osoby uczącej się stanowiących podstawę ubiegania się o zasiłek rodzinny oraz wysokości świadczeń rodzinnych (Dz. U. Nr 129, poz. 1058).

³⁾ Ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o zmianie niektórych ustaw związanych z realizacją wydatków budżetowych (Dz. U. Nr 219, poz. 1706).

¹⁾ Ustawa z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1654, z późn. zm.).

osoby, które zrezygnowały z pracy z powodu konieczności opiekowania się dzieckiem niepełnosprawnym lub dorosłą osobą, otrzymując świadczenie niezależnie od osiąganego dochodu.

Zmiany w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie

Kilkuletni monitoring zjawiska przemocy w rodzinie oraz ewaluacja sposobu realizacji zadań wynikających z przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie⁴⁾ wykazały, że niektóre przepisy wymagały korekty. W celu zwiększenia skuteczności walki z przemocą rząd zainicjował zmiany w ww. ustawie oraz w Kodeksie rodzinnym i opiekuńczym⁵⁾. Nowe rozwiązania ukierunkowane były na:

- rozwój profilaktyki jako formy działań zapobiegających zjawisku przemocy w rodzinie,
- zmianę świadomości społeczeństwa,
- skuteczną ochronę ofiar przemocy, w tym w szczególności dzieci,
- stworzenie mechanizmów ułatwiających izolację sprawców od ofiar,
- zmianę postaw osób stosujących przemoc w rodzinie przez poddanie ich oddziaływaniom korekcyjno-edukacyjnym.

Nowelizacja weszła w życie 1 sierpnia 2010 r.⁶⁾ i wprowadziła następujące zasady:

- zakaz stosowania kar cielesnych wobec dzieci,
- rozszerzenie form udzielanej pomocy ofierze przemocy w rodzinie poprzez wprowadzenie możliwości przeprowadzenia bezpłatnego badania lekarskiego dla ustalenia przyczyn i rodzaju uszkodzeń ciała oraz wydania zaświadczenia lekarskiego w tym przedmiocie,
- rozszerzenie zakresu działań profilaktycznych poprzez nałożenie na samorząd gminny nowych zadań, które mają na celu doprowadzenie do bardziej skutecznej walki ze zjawiskiem przemocy w rodzinie (poprzez konieczność opracowania i realizacji gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz obowiązek tworzenia zespołów interdyscyplinarnych mających na celu współpracę różnych służb działających na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie),
- zmianę procedury „Niebieskiej Karty” poprzez włączenie do komisji interdyscyplinarnej przedstawicieli oświaty i ochrony zdrowia (obok dotychczas występujących służb pomocy społecznej i policji),
- wprowadzenie uprawnienia dla pracownika socjalnego do odebrania z rodziny dziecka w celu ochrony przed destrukcyjnymi oddziaływaniami rodziny,
- wprowadzenie do Kodeksu postępowania karnego zmian, które mają na celu powstrzymanie

⁴⁾ Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493, z późn. zm.).

⁵⁾ Ustawa z dnia 25 lutego 1964 r. Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Dz. U. Nr 9, poz. 59, z późn. zm.).

⁶⁾ Ustawa z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 125, poz. 842).

sprawców przemocy od kontaktowania się z pokrzywdzonym oraz obowiązek uczestnictwa w przedsięwzięciach korekcyjno-wychowawczych.

Pieczą zastępczą

Negatywne zjawiska występujące w praktyce realizacji zadań opieki nad dzieckiem i rodziną jednoznacznie dowodzą, że dotychczasowy model opieki i jego instrumenty wymagają zmian. Wskazują przy tym, że zmieniony system powinien być odrębnym elementem w ramach polityki rodzinnej, a nie tylko „rozdziałem” w ustawie o pomocy społecznej. Szczególnie ważne jest, aby nowy system był niezależny od działań związanych z przyznawaniem świadczeń pieniężnych i działań mających charakter interwencji społecznych. W ostatnich latach trwały działania nad wypracowaniem rozwiązań poprawiających warunki związane z organizacją opieki nad dzieckiem i rodziną, zintensyfikowaniem pracy z rodziną biologiczną zagrożoną dysfunkcjami oraz rozwojem rodzinnych form opieki nad dziećmi jako alternatywy dla rozwiązań instytucjonalnych.

Trwają prace nad ostatecznym kształtem ustawy, która przyczyni się do rozwoju i zróżnicowania form pieczy zastępczej nad dzieckiem. Nowe rozwiązania zakładają upowszechnienie rodzinnych form pieczy zastępczej, w tym zwłaszcza zawodowej. Ponadto planuje się zmianę standardów w istniejących placówkach opiekuńczo-wychowawczych, a w szczególności zmniejszenie wielkości placówek, które docelowo powinny przyjmować do 14 dzieci. Wprowadzony zostanie także zakaz umieszczania w placówkach opiekuńczo-wychowawczych dzieci do 10. roku życia.

Wspomnianym działaniom będzie towarzyszyć profilaktyka i intensywna praca z rodziną biologiczną dzieci zagrożonych umieszczeniem lub już objętych pieczą zastępczą. Planuje się powołanie gminnych asystentów rodzinnych, których zadaniem będzie realizacja działań profilaktycznych, praca ze znajdującymi się w kryzysie rodzinami wychowującymi dzieci oraz udzielanie wsparcia rodzinom zagrożonym dysfunkcją opiekuńczo-wychowawczą. Pracę asystenta rodziny wspomagać będą tworzone w gminach zespoły interdyscyplinarne, a wsparciem profilaktyki mają być działające w środowisku lokalnym tzw. rodziny wspierające.

Opieka nad dziećmi do lat trzech

W ramach rozwiązań mających na celu ułatwienie godzenia pracy zawodowej z wychowaniem dzieci rząd przygotował projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, który został przyjęty przez Sejm RP i przekazany do Senatu RP. Celem strategicznym projektowanej regulacji jest tworzenie warunków dla rozwoju zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania) oraz poprawa standardów funkcjonowania placówek opieki nad dziećmi w wieku do lat 3.

Nowa regulacja przewiduje opracowanie przez ministra właściwego do spraw rodziny resortowych oraz rządowych programów rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3.

12 stycznia br. zostały zaprezentowane założenia resortowego programu rozwoju instytucji opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3 „Maluch”, który będzie realizowany w latach 2011–2013. Program pozwoli na:

- rozwój zróżnicowanych instytucji opiekuńczo-edukacyjnych dla małych dzieci,
- pomoc jednostkom samorządu terytorialnego w tym zadaniu,
- poprawę standardów już działających placówek publicznych,
- umożliwienie rodzicom godzenia ich ról rodzinnych i zawodowych.

W wyniku realizacji programu przybędzie ok. 41 tys. miejsc w instytucjach opieki nad małymi dziećmi. Między innymi przewiduje się:

- dofinansowanie powstania 277 żłobków, klubów dziecięcych,
- dofinansowanie adaptacji 1670 żłobków, klubów dziecięcych oraz pomieszczeń dla dziennych opiekunów,
- dofinansowanie doposażenia 2540 żłobków, klubów dziecięcych oraz pomieszczeń dla dziennych opiekunów.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

ministra pracy i polityki społecznej - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na interpelację posła Sławomira Zawisłaka

w sprawie polityki prorodzinnej rządu (19741)

Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z ministrem finansów i ministrem edukacji narodowej na pismo Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19741/10, dotyczące interpelacji posła Sławomira Zawisłaka w sprawie polityki prorodzinnej rządu, uprzejmie wyjaśniam.

W ostatnich latach w obszarze polityki prorodzinnej rząd podejmował szereg działań na rzecz zwiększenia przyrostu demograficznego ludności Polski. Wspomnieć tu należy o wydłużeniu okresu urlopów macierzyńskich, wprowadzeniu urlopów ojcowskich i dodatkowych urlopów macierzyńskich, wzroście podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osoby przebywające na urloпах wychowawczych z 420 zł do kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę (obecnie 1386 zł), wzmocnieniu ochrony prawnej osób korzystających z tych form urlopów czy też o wzroście o ponad 40% kwot zasiłku rodzinnego i o 100 zł kwoty świadczenia pielęgnacyj-

nego, a także o zniesieniu kryterium dochodowego przy ubieganiu się o to świadczenie.

Skala działań w obszarze polityki prorodzinnej jest ściśle związana z możliwościami budżetu państwa, te zaś obecnie są istotnie ograniczone ze względu na trudną kondycję finansów publicznych. Tym niemniej minister pracy i polityki społecznej dostrzeżga potrzebę zmian w zakresie świadczeń rodzinnych, w tym zwłaszcza potrzebę podwyższenia wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego, jak i wysokości niektórych świadczeń rodzinnych, co miałyby na celu zwiększenie wsparcia materialnego przez państwo rodzin wychowujących dzieci i stwarzających dodatkowe szanse rozwoju demograficznego kraju.

Biorąc powyższe pod uwagę, w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej rozpoczęto – w oparciu o dane o charakterze demograficznym i statystyczno-finansowym – prace analityczne dotyczące różnych wariantów zmian w zakresie świadczeń rodzinnych. Jednym z rozważanych wariantów zmian jest wprowadzenie zasady ustalania wysokości kryteriów dochodowych z uwzględnieniem wskaźnika wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych, tj. wskaźnika inflacji. Jednakże z uwagi na wysokie skutki finansowe takich zmian (kilkaset milionów złotych rocznie) ich ewentualne wprowadzenie uzależnione jest od sytuacji budżetu państwa.

Mając na względzie wsparcie rodziców zarówno w planach prokreacyjnych, jak i w procesie wychowywania dzieci, a także ułatwienie młodym rodzicom szybkiego powrotu na rynek pracy lub umożliwienie im podjęcia pracy, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało również projekt ustawy o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, który w dniu 5 stycznia br. został przyjęty przez Sejm. Ustawa ta stwarza warunki prawne i określa standardy dla rozwoju zróżnicowanych form opieki nad małymi dziećmi (żłobek, klub dziecięcy, dzienny opiekun, niania). Przygotowany został również projekt resortowego programu rozwoju instytucji opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 „Maluch”, który przewiduje w perspektywie 3 lat (lata 2011–2013) dofinansowanie ze środków budżetu państwa kwotą 190 mln zł inicjatyw dotyczących tworzenia przez gminy różnych instytucji opieki nad małymi dziećmi, co umożliwi dodatkowe wykreowanie w skali kraju ok. 41 tys. nowych miejsc opieki nad małym dzieckiem.

Informuję także, że resort pracy i polityki społecznej nie prowadzi obecnie prac dotyczących przygotowania nowych rozwiązań w zakresie wsparcia adresowanego do rodzin wielodzietnych, np. poprzez wzrost kwoty jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się dziecka na trzecie lub kolejne dziecko w danej rodzinie.

Istotnym elementem podatkowym wspierającym rodziny wychowujące dzieci jest tzw. ulga prorodzinna, która jest uregulowana w art. 27f ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn

zm.). Od 2009 r. ulga ta obejmuje nie tylko rodziców, ale również opiekunów prawnych oraz osoby pełniące funkcje rodziny zastępczej. Odliczenie to uwzględnia się w podatku dochodowym obliczonym od dochodów opodatkowanych według skali podatkowej. Ulga jest adresowana do podatników, którzy w roku podatkowym wychowują dzieci:

- małoletnie,
- bez względu na ich wiek, jeśli otrzymywały zasiłek (dodatek) pielęgnacyjny lub rentę socjalną,
- do ukończenia 25. roku życia uczące się lub studiujące, jeżeli w roku podatkowym nie uzyskały dochodów podlegających opodatkowaniu na zasadach ogólnych (z wyjątkiem renty rodzinnej) lub z kapitałów pieniężnych opodatkowanych przy zastosowaniu 19% stawki podatkowej w łącznej wysokości przekraczającej 3089 zł.

Kwota odliczenia wynosi 92,67 zł miesięcznie na każde dziecko, tj. 1112,04 zł rocznie.

Według opinii ministra finansów obniżenie stawki podatku dochodowego dla rodzin wychowujących trójkę i więcej potomstwa nie wydaje się możliwe z uwagi na konstytucyjne uwarunkowania równości. Konstytucyjna zasada równości, z której wynika iż wszyscy są wobec prawa równi, wyrażona w treści art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, była wielokrotnie przedmiotem orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, który stwierdził, iż: Zasada równości wymaga, aby podmioty charakteryzujące się daną cechą istotną w równym stopniu były traktowane równo. Równość oznacza także akceptację różnego traktowania przez prawo różnych podmiotów (sygn. akt U7/87). Zasada równości oznacza nakaz jednakowego traktowania wszystkich obywateli w obrębie określonej klasy (kategorii). Wszystkie podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną) powinny być traktowane równo, a więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących (wyrok z 5 listopada 1997 r., sygn. K. 22/97, OTK ZU nr 3-4/1997, poz. 41).

Na gruncie tych postanowień wprowadzenie regulacji, na podstawie której podatnicy uzyskujący dochody w takiej samej wysokości zapłaciliby różny podatek, bowiem do podatników wychowujących troje lub więcej dzieci miałyby zastosowanie niższa stawka podatkowa, byłoby niekonstytucyjne.

Odnosząc się natomiast do poruszanych w interpelacji kwestii związanych z edukacją dzieci i młodzieży, uprzejmie informuję, że w myśl przepisów ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) do zadań jednostek samorządu terytorialnego należy m.in. zakładanie i prowadzenie publicznych przedszkoli, szkół oraz placówek. Przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli, ustawodawca określił jednocześnie, że jest to obowiązkowe zadanie własne gmin (art. 105 ww. ustawy). Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 7 mar-

ca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat. Należy przypomnieć, że wraz z przekazaniem gminom zadania prowadzenia przedszkoli zostały odpowiednio ukształtowane ich dochody. Środki na prowadzenie przedszkoli ogólnodostępnych zostały zapewnione gminom w ich dochodach własnych. Edukacja przedszkolna na terenie gminy nie jest nowym zadaniem, a polityka rządu wyznacza szczególną rolę samorządom lokalnym, od których oczekuje się efektywnego prowadzenia finansowania m.in. wychowania przedszkolnego oraz umiejętnego dostosowywania się do lokalnych możliwości i potrzeb.

Jednym z głównych obecnie realizowanych zamierzeń rządu jest upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat, w tym zapewnienie wszystkim dzieciom pięcioletnim prawa do bezpłatnej edukacji przedszkolnej. Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458 i Nr 219, poz. 1705) w okresie przejściowym, tj. w latach szkolnych 2009/2010 i 2010/2011 dziecko w wieku pięciu lat ma prawo do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Jednocześnie od roku szkolnego 2011/2012 powyższe prawo zostanie przekształcone w obowiązek odbycia przez dziecko pięcioletnie rocznego przygotowania przedszkolnego, co niewątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym. Obecnie roczne przygotowanie przedszkolne sześciolatków jest finansowane z dochodów własnych gminy. Po ustawowym obniżeniu wieku rozpoczynania obowiązku szkolnego do sześciu lat edukacja sześciolatków w szkole podstawowej będzie finansowana z części oświatowej subwencji ogólnej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc w przedszkolach dla dzieci w wieku 3–5 lat.

Zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkol-

nej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego np. poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją, wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp. Za realizację działań w ramach priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorządy województw jako instytucje pośredniczące. We wszystkich województwach realizacja działań rozpoczęła się w 2008 r. Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie 243 140 413 euro, co stanowi 967 844 728 zł (według kursu 1 € = 3,9806 zł).

Oprócz powyższego programu wszystkie organy prowadzące (zarówno osoby prawne, m.in. gminy, jak i osoby fizyczne) mogą występować o dodatkowe fundusze przewidziane w innych programach (np. Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności oraz programach regionalnych) z przeznaczeniem na projekty inwestycyjne dotyczące remontów, modernizacji, wyposażenia w sprzęt budynków, w których planuje się prowadzenie wychowania przedszkolnego. Ponadto minister rolnictwa i rozwoju wsi w ramach działania 3.2: Tworzenie mikroprzedsiębiorstw w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 zaplanował środki na tworzenie nowych placówek przedszkolnych (wraz z odpowiednim zapleczem) na obszarach wiejskich, zaś minister pracy i polityki społecznej w latach 2009–2010 ogłosił konkurs o dofinansowanie realizacji projektów ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” priorytet I: Zatrudnienie i integracja społeczna, działanie 1.3: Ogólnopolskie programy integracji i aktywizacji zawodowej, poddziałanie 1.3.2: Projekty na rzecz promocji równych szans kobiet i mężczyzn oraz godzenia życia zawodowego i rodzinnego. Konkurs obejmował m.in. wdrażanie i upowszechnianie rozwiązań służących godzeniu życia zawodowego i rodzinnego m.in. poprzez tworzenie ośrodków opieki nad dziećmi w miejscu pracy oraz rozwijanie alternatywnych form opieki nad dziećmi (w tym m.in. tworzenie przedszkoli przyzakładowych).

Natomiast nowelizacja ustawy o systemie oświaty uchwalona w dniu 7 września 2007 r. (Dz. U. Nr 181, poz. 1292) pozwoliła na tworzenie innych niż przedszkola i oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych form wychowania przedszkolnego. Ze wstępnych obliczeń opracowanych w Ministerstwie Edukacji Narodowej na podstawie danych GUS (według stanu na 30 września 2010 r.) wynika, że w porównaniu z 2008 r. wzrosła liczba publicznych i niepublicznych punktów przedszkolnych oraz zespołów wychowania przedszkolnego do 1211 (w tym na wsi 856). Rok wcześniej było to odpowiednio 824 i 652. Największy przyrost można odnotować w przypadku punktów przedszkolnych – ich liczba wzrosła do 1098 (rok wcześniej – 711). Najwięcej powyższych form wy-

chowania przedszkolnego funkcjonuje w województwach: mazowieckim – 171, dolnośląskim – 116, zachodniopomorskim – 106 i pomorskim – 100. W latach kolejnych oczekiwany jest podobny wzrost liczby innych form wychowania przedszkolnego, w tym także finansowanych ze środków Unii Europejskiej. Należy również zaznaczyć, że od 2008 r. liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych) zwiększyła się o 790. Obecnie ich liczba wynosi 8859 (w 2009 r. – 8470), w tym na wsi 2922 (w 2009 r. – 2835). W tym samym czasie zwiększyła się o 1388 liczba oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych. Obecnie jest ich 12549 (w tym na wsi 8565). W 2008 r. było ich 11 161 (na wsi 7306), w 2009 r. – 11 931 (na wsi 8215). Jednocześnie systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. Obecnie, wg obliczeń opracowanych przez MEN na podstawie danych GUS, w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych jest ogółem już 64,6% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosi 43,1%. W 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego ogółem wynosił 47,3%, a na wsi 23,1%.

Niezależnie od powyższego w Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone są obecnie prace mające na celu określenie ewentualnego zakresu i możliwości wsparcia finansowego gmin w realizacji zadań w przedmiotowym zakresie. Informuję, że od roku szkolnego 2009/2010 sukcesywnie od klas pierwszych szkoły podstawowej i klas pierwszych gimnazjów wprowadzana jest nowa podstawa programowa zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17), która m.in. zawiera treści i wymagania dotyczące ważnej funkcji w życiu człowieka, jaką spełnia rodzina, szczególnie w ramach przedmiotu wychowanie do życia w rodzinie.

Już na etapie wychowania przedszkolnego wśród celów wymienione jest m.in. kształtowanie u dzieci poczucia przynależności społecznej do rodziny. Wychowanie rodzinne stanowi ważny obszar wychowania przedszkolnego. Dziecko powinno znać imiona i nazwiska osób bliskich, wiedzieć, gdzie pracują i czym się zajmują oraz powinno wiedzieć, że wszyscy ludzie mają równe prawa. Ważne jest na tym etapie jednolite oddziaływanie wychowawcze nauczycieli i rodziców.

Na I etapie edukacji wczesnoszkolnej w kl. I–III szkoły podstawowej celem szkoły jest m.in. zadbanie o to, aby dzieci odróżniały dobro od zła i były świadome przynależności społecznej do rodziny oraz poszanowanie godności dziecka. Zadaniem szkoły jest respektowanie trójpodmiotowości oddziaływań wychowawczych i kształcących: uczeń – szkoła – dom rodzinny. Dziecko powinno wiedzieć, co wynika z przynależności do rodziny, jakie są relacje między najbliższymi i jak wywiązywać się z powinności wobec nich. Powinno mieć rozeznanie, że pieniądze otrzymuje się za pracę i dostosowuje swe oczekiwania do realiów

ekonomicznych rodziny. Dziecko powinno identyfikować się ze swoją rodziną i jej tradycjami oraz podejmować obowiązki domowe i rzetelnie je wypełniać.

Od klas IV–VI szkoły podstawowej (II etap edukacyjny) wprowadzony jest przedmiot wychowanie do życia w rodzinie. Celem przedmiotu jest ukazywanie wartości rodziny w życiu osobistym człowieka oraz pomoc w przygotowaniu się do zrozumienia i akceptacji przemian okresu dojrzewania. Sposób nauczania szkolnego i zakres treści tych zajęć określa rozporządzenie ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 12 sierpnia 1999 r. w sprawie sposobu nauczania szkolnego oraz zakresu treści dotyczących wiedzy o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji (Dz. U. Nr 67, poz. 756, z późn. zm.), wydane na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78, z późn. zm.). Realizacja treści programowych dotyczących wiedzy o życiu seksualnym człowieka odbywa się w ramach zajęć edukacyjnych wychowanie do życia w rodzinie i powinna stanowić spójną całość z pozostałymi działaniami wychowawczymi i profilaktycznymi szkoły, a w szczególności:

- wspierać wychowawczą rolę rodziny,
- promować integralne ujęcie ludzkiej seksualności,
- kształtować postawy prorodzinne, prozdrowotne i prospołeczne.

Powyższe zajęcia dotyczące wiedzy o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji realizowane są w V i VI klasach szkoły podstawowej, w gimnazjach i szkołach ponadgimnazjalnych. Zgodnie z § 3 ww. rozporządzenia na realizację tych zajęć w szkołach publicznych przeznaczają się w szkolnym planie nauczania w każdym roku szkolnym w każdej klasie po 14 godzin, w tym po 5 godzin z podziałem na grupy dziewcząt i chłopców.

Udział w tych zajęciach jest dobrowolny. Zajęcia nie podlegają ocenie i nie mają wpływu na promocję ucznia do klasy programowo wyższej ani na ukończenie szkoły przez ucznia.

W związku z tym, że nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego zawiera dokładnie sprecyzowane cele i treści kształcenia jako wymagania szczegółowe w zakresie przedmiotu wychowanie do życia w rodzinie ukazujące ważną funkcję rodziny w życiu każdego człowieka Ministerstwo Edukacji Narodowej nie przewiduje zmian programowych.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki - z upoważnienia ministra - na interpelację posła Adama Krupy

w sprawie barier prawnych realizacji inwestycji związanych z budową i rozbudową sieci przesyłowych energii elektrycznej (19742)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Adama Krupy, przekazaną przy piśmie, znak SPS-023-19742/10, z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie barier prawnych realizacji inwestycji związanych z budową i rozbudową sieci przesyłowych energii elektrycznej, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

1. Jaki na chwilę obecną jest stan realizacji nowych odcinków linii przesyłowych w naszym kraju?

2. Ile odcinków linii przesyłowych zostało w 2010 r. zmodernizowanych?

3. Jakie są plany dotyczące budowy nowych odcinków linii przesyłowych w naszym kraju, czy istnieje kompleksowy harmonogram w tym zakresie?

Krajową sieć przesyłową, przesyłającą energię elektryczną ze źródeł wytwarzania do miejsc odbioru, tworzą 74 linie 400 kV, 171 linii 220 kV (o łącznej długości ponad 13 tys. km) oraz 99 stacji elektroenergetycznych zasilających sieci operatorów systemów dystrybucyjnych i odbiorców przemysłowych.

Przejmując na swój majątek obiekty sieci przesyłowej operator systemu przesyłowego (PSE Operator SA) podjął szereg działań mających na celu wyeliminowanie z pracy urządzeń oraz aparatury uznanych za awaryjne. Programy poprawy stanu technicznego sieci przesyłowej czy też eliminacji zagrożeń znajdują się na różnych etapach realizacji. Programy wymiany aparatury, budowa systemu monitorowania jakości energii elektrycznej, program wymiany izolatorów przepustowych na transformatorach czy zmiany organizacyjne są działaniami, których wdrożenie nastąpiło w 2010 r. lub też zostały przygotowane do realizacji w 2010 r. Pozostałe inne programy, takie jak wymiana awaryjnej izolacji typu VKLS i VKLF, wymiana i instalacje transformatorów oraz instalacje systemów zdalnego sterowania i nadzoru są kontynuacją działań z lat poprzednich.

W sierpniu 2009 r. został opracowany projekt planu rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na energię elektryczną na lata 2010–2025, natomiast w październiku 2010 r. została opracowana aktualizacja tego planu. Obydwa dokumenty zostały przekazane do uzgodnienia do prezesa Urzędu Regulacji Energetyki.

Planowane przez PSE Operator nakłady na inwestycje w latach 2011–2015 wynoszą ok. 9,8 mld zł. Największa grupa nakładów (blisko 40%) wynika z przyłączy i wyprowadzeń mocy z nowych źródeł wytwórczych. Po 30% nakładów alokowano w kate-

goriach bezpieczeństwa pracy sieci i budowy połączeń transgranicznych. Struktura nakładów inwestycyjnych jest zgodna z realizowaną strategią spółki.

Zrealizowanie zamierzeń ujętych w planie rozwoju sieci przesyłowej wymaga pozyskania przez PSE Operator zewnętrznych źródeł finansowania. Dla uwiarygodnienia stabilnej sytuacji finansowej spółki, wymaganej w trakcie negocjacji z bankami lub inwestorami warunków pozyskania finansowania zewnętrznego, niezbędne jest uzgodnienie planu rozwoju sieci przesyłowej przynajmniej w okresie pięcioletnim.

Kontynuacja dalszej rozbudowy sieci przesyłowej po 2015 r. związana będzie z inwestycjami, których sumaryczne wielkości wynoszą:

- lata 2016–2020 – 7,6 mld zł,
- lata 2021–2025 – 5,3 mld zł.

Razem w trzech okresach planistycznych, obejmujących lata 2011–2025, poziom planowanych nakładów na rozbudowę sieci przesyłowej szacuje się w wysokości ponad 22,6 mld zł.

Wśród strategicznych projektów PSE Operator, wpływających na poprawę bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej dla odbiorców, jest rozbudowa połączeń transgranicznych na przekroju asynchronicznym i synchronicznym:

Przekrój asynchroniczny:

— budowa połączenia Polska – Litwa, która obejmuje budowę 2-torowej linii 400 kV Ełk – Alytus wraz z niezbędną rozbudową polskiego i litewskiego systemu przesyłowego. Wymiana mocy odbywać się będzie poprzez wstawki prądu stałego, ustawione po stronie litewskiej w stacji Alytus. Uruchomienie połączenia planowane jest w 2015 r., a stworzenie warunków dla docelowych wielkości wymian mocy planowane jest ok. 2020 r.,

— ponowne uruchomienie połączenia Polska – Ukraina na napięciu 750 kV.

Rozpatrywane są dwa warianty współpracy: poprzez wstawki prądu stałego o mocy 2×600 MW ustawione na terenie stacji Rzeszów lub w postaci pracy równoległej systemu Ukrainy z europejskim systemem ENTSOE. Uruchomienie połączenia planowane jest najwcześniej od 2015 r.

— budowa połączenia Polska – Białoruś, która obejmuje budowę 2-torowej linii 400 kV Narew – Roś ze wstawką prądu stałego, ustawioną po stronie białoruskiej w stacji Roś. Przy budowie nowej linii wykorzystany zostanie korytarz nieczynnej linii 220 kV Białystok – Roś. Uruchomienie połączenia planowane jest najwcześniej od 2015 r.

Przekrój synchroniczny:

— budowa przesuwników fazowych na istniejących połączeniach Polska – Niemcy wraz z przełączeniem linii Krajnik – Vierraden na napięcie znamionowe 400 kV. Uruchomienie przesuwników fazowych zaplanowane jest na 2014 r.,

— budowa trzeciego połączenia Polska – Niemcy obejmuje budowę 2-torowej linii 400 kV, łączącej stację w zachodniej części KSE ze stacją Eisenhütten-

stadt po stronie niemieckiej. Uruchomienie połączenia planowane jest najwcześniej od 2020 r.

Zrealizowanie zamierzeń i zadań ujętych w planach PSE Operator w wyniku budowy nowych linii zwiększy długość torów linii 400 kV o 1471 km, linii 220 kV o 122,5 km, natomiast w wyniku modernizacji poprawie ulegnie stan techniczny 187 km torów linii 400 kV i 629 km torów linii 220 kV.

Zwiększy się również jakość transformacji mocy z sieci:

- 400 kV do sieci 110 kV o 10 030 MVA,
- 400 kV do sieci 220 kV o 3500 MVA,
- 220 kV do sieci 110 kV o 6920 MVA.

W sumie nastąpi poprawa jakości transformacji z sieci przesyłowej do sieci dystrybucyjnej w wymiarze ponad 17 000 MW oraz możliwe będzie przyłączenie i wyprowadzenie blisko 19 000 MW mocy z nowych źródeł wytwórczych, planowanych do budowy w latach 2011–2025.

4. Czy resort gospodarki widzi potrzebę przygotowania specustawy na wzór specustawy drogowej dającej możliwość przyspieszenia czasu realizacji inwestycji elektroenergetycznych?

Obecnie w Ministerstwie Gospodarki trwają prace nad projektem ustawy o korytarzach przesyłowych, której głównym celem jest stworzenie odpowiednich i stabilnych warunków do realizacji celu publicznego w postaci budowania, utrzymania oraz modernizowania infrastruktury technicznej niezbędnej do zapewnienia nieprzerwanego dostarczenia energii elektrycznej, gazów (w tym dwutlenku węgla), ciepła, ropy naftowej i produktów naftowych, wody, a także odbioru ścieków. Zdaniem resortu gospodarki przygotowanie takiej specustawy jest jedynym rozwiązaniem, które w sposób kompleksowy pozwoli rozwiązać tak skomplikowaną materię, jak realizacja inwestycji w rozbudowę ww. infrastruktury.

Przyszła ustawa ma normować zasady wyodrębniania gruntów, na których będą lub są już zlokalizowane urządzenia liniowe mające znaczenie z uwagi na realizację celu publicznego, poprzez tworzenie specjalnych pasów gruntów zwanych korytarzami przesyłowymi. W przedmiotowym projekcie znajdują się również rozwiązania dla takiej kwestii jak uregulowanie i uproszczenie zasad umieszczania w tych pasach urządzeń liniowych celu publicznego. Dzięki przedmiotowej ustawie przedsiębiorstwa energetyczne będą szybciej i sprawniej pozyskiwać prawa do gruntów, na których zamierzają zlokalizować urządzenia służące między innymi do przesyłu lub dystrybucji energii, jak również gruntów dla istniejących już w chwili obecnej urządzeń. Pozwoli to również tym przedsiębiorstwom na sprawne i planowe przeprowadzanie konserwacji oraz modernizacji należących do nich urządzeń, co w znacznym stopniu wpłynie na ograniczenie liczby awarii sieci energetycznych oraz w konsekwencji na poprawę bezpieczeństwa energetycznego kraju. Przedmiotowy projekt

jest obecnie na etapie uzgodnień w ramach konsultacji międzyresortowych i społecznych.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na zagadnienia podniesione w interpelacji pana posła Adama Krupy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie przestrzegania praw pacjentów
w szpitalach psychiatrycznych (19744)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu (SPS-023-19744/10), przy którym została przesłana interpelacja posła Krzysztofa Brejzy dotycząca przestrzegania praw pacjentów w szpitalach psychiatrycznych, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zdrowie psychiczne jest w Polsce uznawane za fundamentalne dobro osobiste człowieka, a ochrona praw osób z zaburzeniami psychicznymi należy do podstawowych obowiązków organów władzy publicznej. Aktem normatywnym mającym podstawowe znaczenie dla ochrony praw osób z zaburzeniami psychicznymi jest ustawa z dnia 14 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.) oraz wydane na jej podstawie akty wykonawcze. Przedmiotowa ustawa zawiera szeroki katalog praw i wolności przynależnych pacjentowi cierpiącemu na zaburzenia psychiczne oraz mechanizmów kontrolnych w zakresie ich respektowania.

W zakresie praw przysługujących pacjentowi można wymienić m.in. prawo do:

- świadczeń zdrowotnych, które pod względem medycznym odpowiadają obecnemu stanowi wiedzy,
- poszanowania intymności i godności,
- uzyskania pomocy w ochronie swoich praw,
- niczym nieograniczonego kontaktowania się z rodziną,
- poufności korespondencji,
- informacji o zastosowaniu przymusu bezpośredniego,
- informacji o powodach przeprowadzenia badania bez zgody i przyjęciu bez zgody do zakładu opieki zdrowotnej, jak również informacji na temat przysługujących mu praw,

- wyrażenia zgody na przyjęcie do psychiatrycznego zakładu opieki zdrowotnej,

- złożenia wniosku do sądu opiekuńczego w celu stwierdzenia zasadności umieszczenia w szpitalu bez zgody,

- udzielenia zgody na interwencję medyczną o podwyższonym ryzyku oraz do informacji o skutkach, jakie zabieg może wywołać,

- złożenia wniosku o wypisanie ze szpitala wraz z prawem wystąpienia do sądu z wnioskiem o wypisanie,

- adwokata z urzędu w postępowaniu w sprawach dotyczących przyjęcia lub wypisania ze szpitala,

- zachowania tajemnicy informacji, które zostały ujawnione podczas procesu leczenia.

Podmiotami odpowiedzialnymi za stałą i bezpośrednią kontrolę przestrzegania praw osób korzystających ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez psychiatryczne zakłady opieki zdrowotnej oraz zapobiegającym występowaniu w nich nadużyć są rzecznicy praw pacjenta szpitala psychiatrycznego będący pracownikami biura praw pacjenta. Zadaniem rzeczników jest zapewnienie osobom z zaburzeniami psychicznymi pomocy w dochodzeniu ich praw w sprawach związanych z przyjęciem, leczeniem, warunkami pobytu i wypisaniem ze szpitala psychiatrycznego, wyjaśnianiu oni lub udzielają pomocy w wyjaśnieniu ustnych i pisemnych skarg tych osób, współpracują z rodzinami, przedstawicielami ustawowymi, opiekunami prawnymi lub faktycznymi tych osób oraz inicjują i prowadzą działalność edukacyjno-informacyjną w zakresie praw osób korzystających ze świadczeń zdrowotnych udzielanych przez szpital psychiatryczny.

Kontrolę przestrzegania praw osób z zaburzeniami psychicznymi przebywających w szpitalu psychiatrycznym sprawują także, wyznaczeni przez prezesa właściwego miejscowo sądu okręgowego, sędziowie wizytatorzy, obeznani z problematyką zdrowia psychicznego. Sędziowie przeprowadzają kontrolę w szpitalach w zakresie: prawidłowego prowadzenia dokumentacji medycznej, prawidłowego przyjmowania, wypisywania ze szpitali, zastosowania przymusu bezpośredniego, przeprowadzenia zabiegów o podwyższonym ryzyku, jak również poszanowania praw osób przebywających w szpitalu.

Przedstawiając powyższe, należy zatem jednoznacznie stwierdzić, iż w pierwszej kolejności podmiotami odpowiedzialnymi za stałą i bezpośrednią kontrolę przestrzegania praw pacjentów szpitali psychiatrycznych są rzecznicy praw pacjenta szpitala psychiatrycznego oraz sędziowie wizytatorzy. Zarówno rzecznicy, jak i sędziowie zostali w tym celu wyposażeni przez ustawodawcę w odpowiednie uprawnienia, a jako funkcjonariusze publiczni zobowiązani są powiadomić właściwe organy o wszelkich okolicznościach nasuwających przypuszczenie, iż doszło do popełnienia przestępstwa.

Niezależnie od powyższego, odpowiadając na pana pierwsze pytanie, pragnę poinformować, iż wykonu-

jąc swoje ustawowe uprawnienia wynikające z art. 65 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 1991 r. Nr 91, poz. 409), w latach 2008–2010 zleciłem przeprowadzenie kontroli 4 psychiatrycznych zakładów opieki zdrowotnej, których zakres tematyczny dotyczył przestrzegania przepisów ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, w tym w szczególności przestrzegania praw pacjentów oraz stosowania przymusu bezpośredniego.

Były to:

— Regionalny Ośrodek Psychiatrii Sądowej w Starogardzie Gdańskim,

— Wojewódzki Szpital dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Lubiążu,

— Samodzielny Publiczny Szpital Wojewódzki w Gorzowie Wielkopolskim,

— Wojewódzki Szpital dla Nerwowo i Psychicznie Chorych „Drewnica”.

Kontrole zostały przeprowadzone przez specjalistów z dziedziny psychiatrii oraz pracownika Ministerstwa Zdrowia, który pełnił funkcję koordynatora w czynnościach proceduralnych, a także techniczno-organizacyjnych gwarantujących przeprowadzenie czynności kontrolnych w sposób zgodny z powszechnie uznanymi standardami prowadzenia kontroli, w tym wewnętrznym regulaminem przeprowadzania kontroli obowiązującym w Ministerstwie Zdrowia. Ustaleń z kontroli dokonano na podstawie wyjaśnień ustnych składanych przez dyrektorów ww. jednostek, przeprowadzonej wizytacji oddziałów psychiatrycznych, izb przyjęć oraz analizy dokumentacji wybranych losowo pacjentów aktualnie hospitalizowanych oraz wypisanych, jak również analizy dokumentacji z izb przyjęć dotyczącej odmów przyjęcia oraz dokumentacji związanej z informowaniem dyrekcji szpitali o przypadkach zastosowania przymusu bezpośredniego.

W wyniku przeprowadzonych kontroli stwierdzono w szczególności, że:

1) w zakresie prowadzenia dokumentacji medycznej natrafiono na niewielkie uchybienia dotyczące poniżej wymienionych kwestii:

a) zbyt ogólnych opisów zachowań niebezpiecznych pacjentów, wobec których wystąpiła konieczność zastosowania przymusu bezpośredniego,

b) braku stosownej adnotacji w dokumentacji medycznej pacjenta świadczącej o fakcie uprzedzenia go przed zastosowaniem przymusu bezpośredniego wymaganego art. 18 ust. 2 i 4 ww. ustawy,

c) braku dat wpływu do dyrektora szpitala za wiadomości, o których mowa w § 12 ust. 2 rozporządzenia ministra zdrowia i opieki społecznej z dnia 23 sierpnia 1995 r. w sprawie sposobu stosowania przymusu bezpośredniego (Dz. U. Nr 103, poz. 514), co uniemożliwiło kontrolę przestrzegania 3-dniowego terminu do oceny przez dyrektora szpitala zasadności zastosowania przymusu bezpośredniego określonego w art. 18 ust. 6 ww. ustawy,

2) przyjęcia pacjentów do hospitalizacji (zarówno za ich zgodą, jak i wbrew ich woli) dokonywane były

zgodnie z zasadami i trybem postępowania określonymi przepisami ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, z wyjątkiem jednego szpitala, w którym natrafiono na przypadki braku w dokumentacji medycznej osób przyjętych wbrew ich woli stosownych postanowień sądu opiekuńczego.

W opinii przeprowadzających kontrolę specjalistów pacjenci szpitali objęci byli prawidłową opieką medyczną, a stan ich zdrowia był rzetelnie udokumentowany w prowadzonej dokumentacji medycznej, przy tym przestrzeganie praw pacjenta oraz stosowanie przymusu bezpośredniego nie budziło zastrzeżeń. Ministerstwo Zdrowia monitoruje także poziom przestrzegania praw pacjentów w szpitalach psychiatrycznych poprzez przekazywane do Ministerstwa Zdrowia przez sędziów wizytatorów sprawozdania z wykonywanych przez nich czynności kontrolnych w psychiatrycznych zakładach opieki zdrowotnej. W przypadku wykrycia przez przedmiotowych sędziów uchybień w zakresie łamania praw pacjentów w kontrolowanych przez nich szpitalach Ministerstwo Zdrowia każdorazowo występuje z wnioskiem do organów założycielskich powyższych jednostek o podjęcie stosownych działań w celu ich usunięcia, monitorując następnie realizację tych zaleceń, a w szczególności identyfikując powtarzające się przypadki naruszeń obowiązujących przepisów.

Odpowiadając na drugie pytanie pana posła, dotyczące sytuacji w Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Starogardzie Gdańskim, uprzejmie informuję, iż w dniu 15 grudnia 2010 r., biorąc pod uwagę fakt, iż samorząd województwa pomorskiego jest podmiotem sprawującym nadzór nad działalnością ww. szpitala (co wynika z treści art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej – Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), zwrócono się do przewodniczącego Sejmiku Województwa Pomorskiego o podjęcie stosownych działań nadzorczych celem wyeliminowania występujących w szpitalu nieprawidłowości oraz o przekazanie informacji na temat wyników przeprowadzonej kontroli lub o innych działaniach podjętych przez samorząd w przedmiotowej sprawie.

W odpowiedzi na powyższe pismo przewodniczący Sejmiku Województwa Pomorskiego przekazał informacje, iż w celu wyeliminowania wykrytych w ww. jednostce nadużyć zarząd województwa podjął następujące działania:

1) pracownicy Departamentu Zdrowia i Departamentu Kontroli i Audytu Wewnętrznego Urzędu Marszałkowskiego w Gdańsku przeprowadzili kontrolę doraźną w szpitalu,

2) wicemarszałek województwa odpowiedzialny za sprawy ochrony zdrowia w dniu 15 grudnia 2010 r. wizytował szpital i wziął udział w posiedzeniu rady społecznej, na którym omawiano między innymi sprawę nieprawidłowości w opiece nad nieletnimi,

3) w dniu 15 grudnia 2010 r. zarząd województwa podjął uchwałę nr 1569/4/10 w sprawie odwołania dyrektora Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Cho-

rych. Obowiązki dyrektora na okres 3 miesięcy powierzono dotychczasowemu zastępcy ds. ekonomiczno-eksploatacyjnych.

W dniu 15 grudnia 2010 r. wystąpiono także do wojewody pomorskiego z wnioskiem o przeprowadzenie kontroli w przedmiotowym szpitalu oraz o przekazanie sporządzonego po jej zakończeniu protokołu i wystąpienia pokontrolnego. W tym samym dniu skierowane zostały wnioski do okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej pielęgniarek i położnych oraz okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej lekarzy o podjęcie przez powyższe podmioty stosownych działań w przedmiocie odpowiedzialności zawodowej personelu lekarskiego oraz pielęgniarskiego w zakresie postępowania sprzecznego z zasadami etyki i deontologii zawodowej oraz naruszenia przepisów ustaw o wykonywaniu zawodów lekarza i pielęgniarki.

Odpowiadając na wymienione powyżej pismo, wojewoda pomorski poinformował o wszczęciu przez niego kontroli w ww. placówce, natomiast okręgowy rzecznik odpowiedzialności lekarzy w Gdańsku o podjęciu działań, których celem będzie ustalenie odpowiedzialności zawodowej personelu lekarskiego szpitala. Jednocześnie wystąpiono także do rzecznika praw dziecka oraz rzecznika praw pacjenta z prośbą o przekazanie sprawozdań pokontrolnych z przeprowadzonych przez powyższe instytucje kontroli w przedmiotowym szpitalu. Z przekazanego przez Biuro Rzecznika Praw Dziecka sprawozdania pokontrolnego z kontroli przeprowadzonej w dniu 19 listopada 2010 r. w Oddziale Psychiatrii Sądowej o Wzmocnionym Zabezpieczeniu dla Nieletnich w ww. szpitalu wynika, iż:

1) brak jest informacji o tym, że praca ww. oddziału była systematycznie kontrolowana przez przedstawicieli dyrekcji ww. szpitala,

2) brak jest dowodów na to, że w ww. oddziale była prowadzona systematycznie kontrola prac personelu przez ordynatora w zakresie przestrzegania praw pacjenta oraz że w przypadku stwierdzenia nieprawidłowości na bieżąco dokonywano modyfikacji i usuwano ich przyczyny,

3) obecny stan wskazuje na istnienie bardzo głębokiego konfliktu personalnego, w wyniku którego osoby w niego zaangażowane uczestniczyły w wielu nieprawidłowościach w stosunku do pacjentów lub pozwalały na ich zaistnienie,

4) należy dokonać kompleksowego zbadania dotychczasowego funkcjonowania ww. oddziału, bowiem na podstawie wstępnych ustaleń nie można dokonać sprawiedliwej oceny zakresu potencjalnych nieprawidłowości,

5) za niepokojące należy uznać działania personelu ww. oddziału skupiające się na wymuszeniu posłuszeństwa wobec pacjentów; niewielka jest liczba systemowych działań wychowawczych ukierunkowanych na zmianę zachowania młodych ludzi; ordynator ww. oddziału wykazuje w obecnej chwili zmęczenie, należy zatem rozważyć, czy jest on w stanie do-

konać niezbędnych zmian celem wyeliminowania w przyszłości podobnych nieprawidłowości,

6) uzyskane informacje upoważniają do skierowania do prokuratury zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa oraz zawiadomienia rzecznika praw pacjenta o przeprowadzonej kontroli i konieczności przeprowadzenia szczegółowych działań kontrolnych z punktu widzenia przestrzegania prawa pacjenta.

Z kolei z informacji przekazanych przez Biuro Rzecznika Praw Pacjenta dotyczących przeprowadzonej w dniu 9 grudnia 2010 r. kontroli XXIII Oddziału Psychiatrii Sądowej dla Nieletnich ww. szpitala wynika, że zespół kontrolujący zlecił:

1) podjęcie działań przez dyrektora ww. szpitala i organ założycielski w celu zmiany ordynatora XXIII oddziału, jak również całego personelu medycznego,

2) skuteczniejsze kontrolowanie poziomu przestrzegania prawa pacjenta,

3) przeszkolenie personelu medycznego w zakresie prowadzenia dokumentacji medycznej, przepisów ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 417, z późn. zm.) i ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. Nr 111, poz. 535, z późn. zm.), ze szczególnym uwzględnieniem przymusu bezpośredniego,

4) zwiększenie nadzoru dyrekcji ww. szpitala nad poszczególnymi oddziałami,

5) poprowadzenie właściwego sposobu rekrutacji w celu doboru kompetentnego personelu medycznego,

6) zorganizowanie czasu wolnego dzieciom w godzinach popołudniowych,

7) opracowanie programów terapeutycznych,

8) opracowanie regulaminu monitoringu ze szczególnym uwzględnieniem wydłużenia okresu przechowywania zapisów z monitoringu, jak również kręgu osób upoważnionych do wglądu w nagrania.

Dodatkowo z informacji przekazanych przez Biuro Rzecznika Praw Pacjenta wynika, iż konsultant krajowy w dziedzinie psychiatrii dzieci i młodzieży po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną, w szczególności pod względem nieprawidłowości związanych z procesem leczenia wobec pacjentów ww. oddziału, w pełni potwierdził zasadność uwag zgłoszonych przez biuro. Z posiadanych informacji wynika również, iż także Prokurator Rejonowy w Starogardzie Gdańskim wszczął postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie, które zostało następnie przekazane do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Haliny Rozpondek**

**w sprawie funkcjonowania placówek
Poczty Polskiej SA w gminach (19745)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Haliny Rozpondek w sprawie funkcjonowania placówek Poczty Polskiej SA w gminach, nr SPS-023-19745/10, przedstawiam, co następuje.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, że minister infrastruktury, który reprezentuje Skarb Państwa wobec Poczty Polskiej SA i posiada uprawnienia przewidziane dla walnego zgromadzenia, może ingerować w sprawy spółki jedynie w zakresie określonym w przepisach. Zgodnie z § 26 ust. 2 statutu Poczty Polskiej SA wszelkie sprawy związane z prowadzeniem spraw spółki (organizacja funkcjonowania placówek pocztowych) należą do kompetencji zarządu. W celu uzyskania informacji o planach Poczty Polskiej w stosunku do placówek w powiatach województwa śląskiego – myszkowskim, lublinieckim, częstochowskim, zwróciłem się do Zarządu Poczty Polskiej SA.

Opierając się na uzyskanych informacjach, wyrażam, że Poczta Polska SA w ramach zadań wynikających ze „Strategii Poczty Polskiej na lata 2010–2015” rozpoczęła realizację zadania: Optymalizacja liczby placówek pocztowych i struktury sieci, którego podstawowym celem jest znaczne obniżenie kosztów funkcjonowania sieci placówek oraz dostosowanie jej struktury terytorialnej do aktualnych wymagań ustawowych, potrzeb rynku i możliwości ekonomicznych spółki. Jako operator narodowy Poczta Polska zobowiązana jest do utrzymania wymaganych prawem wskaźników dostępności powszechnych usług pocztowych. Obowiązek ten związany jest z koniecznością utrzymania odpowiedniej w skali całego kraju gęstości sieci placówek pocztowych zarówno na obszarach miejskich (7 tys. mieszkańców na 1 placówkę), jak i na obszarach wiejskich (85 km² na 1 placówkę), a także utrzymania ogólnej liczby co najmniej 8240 placówek operatora rozmieszczonych z uwzględnieniem występującego na danym obszarze zapotrzebowania na usługi pocztowe. Zmiany organizacyjne dokonywane w sieci placówek pocztowych podyktowane są potrzebami ekonomicznymi. Obserwowany w ostatnich latach poważny spadek przychodów ze sprzedaży usług pocztowych – wynikający z ogólnoswiatowego trendu wypierania tradycyjnych usług przez intensywnie rozwijające się ich substytuty (zwłaszcza w formie elektronicznej) – wymusza poszukiwanie rozwiązań w celu ograniczenia kosztów działalności pocztowej.

Określone w strategii działania restrukturyzacyjne w obszarze sieci placówek służyć będą ustaleniu

docelowego modelu struktury tej sieci opartego na tzw. sieci szkieletowej i sieci pozaszkieletowej. W ramach sieci szkieletowej będą funkcjonowały placówki własne, których liczba i lokalizacja powinny zapewnić przede wszystkim rentowność ich działalności, sprawną obsługę klientów umownych oraz właściwą realizację funkcji oddawczych wykonywanych przez służbę doręczeń. W konsekwencji powyższego do sieci szkieletowej zaliczone zostaną placówki, które ze względu na swoje cechy i wiodącą rolę wśród innych placówek na danym obszarze nie zostaną objęte procesem przekształceń. Placówki, które nie zostaną zaliczone do sieci szkieletowej, będą tworzyć sieć uzupełniającą – pozaszkieletową. Docelowo w sieci pozaszkieletowej będą funkcjonować z zasady agencje pocztowe.

Konieczność zachowania odpowiedniej dostępności usług powoduje, iż Poczta Polska w ramach projektowanych działań reorganizacyjnych nie planuje likwidacji placówek pocztowych, a jedynie planuje ich przekształcenie w bardziej efektywne ekonomicznie formy organizacyjne, tj. przede wszystkim w agencje pocztowe. Ewentualna likwidacja urzędu lub filii urzędu pocztowego (bez zastępowania jej inną placówką) będzie następować jedynie w szczególnie uzasadnionych przypadkach i tylko wówczas, gdy poziom dostępności powszechnych usług pocztowych na danym obszarze nie będzie odbiegał od przyjętych norm. Zakłada się ponadto, że działania restrukturyzacyjne w obszarze sieci placówek pocztowych miejskich przyniosą poprawę wskaźników dostępności i istotne zagęszczenie sieci placówek na obszarach miast. Efekt ten zostanie uzyskany poprzez przejście obrotu pocztowego przekształcanego urzędu pocztowego (lub filii) przez kilka agencji pocztowych tworzonych w obszarze oddziaływania przekształcanego urzędu. Dzięki temu ogólna liczba placówek pocztowych zostanie zwiększona, a tym samym odległość do najbliższej placówki oraz czas oczekiwania na obsługę ulegną skróceniu. Dostępność usług pocztowych ulegnie poprawie nie tylko poprzez zwiększenie liczby placówek, ale także wydłużenie godzin ich funkcjonowania. Aktualnie uruchomiony został pilotaż tworzenia agencji pocztowych we współpracy z zewnętrznymi podmiotami o charakterze sieciowym. Ponieważ punkty firm sieciowych są czynne z reguły co najmniej przez 6 dni w tygodniu do późnych godzin wieczornych, oznacza to, że klient będzie mógł skorzystać z usług pocztowych w dogodnej dla siebie porze.

Jednocześnie uzyskałem ze strony Zarządu Poczty Polskiej zapewnienia, iż po przeprowadzeniu procesu reorganizacji sieci pocztowej zarówno jakość, jak i terminowość usług powszechnych realizowanych na obszarze województwa śląskiego będą w pełni zachowane ze względu na fakt, iż nowo powstałe z przekształceń placówki w dalszym ciągu będą znajdowały się w systemie organizacyjnym i logistycznym Poczty Polskiej i będą realizowały dotychczasowy zakres powszechnych usług pocztowych. Jednocześnie Poczta Polska przekazała następujące informacje

w zakresie sieci placówek pocztowych na terenie powiatów: częstochowskiego, lublinieckiego i myszkowskiego, które pragnę przedstawić poniżej.

Aktualnie na obszarze powiatu częstochowskiego funkcjonuje 35 placówek pocztowych, w tym 3 placówki miejskie i 32 placówki wiejskie. Wskaźniki dostępności usług pocztowych kształtują się na poziomie 5,4 tys. mieszkańców na 1 placówkę miejską i 45,3 km² powierzchni na 1 placówkę wiejską. Obszar powiatu lublinieckiego obsługiwany jest przez 15 placówek pocztowych, w tym 4 placówki w mieście i 11 placówek na wsi. Wskaźniki dostępności wynoszą: 7,1 tys. mieszkańców przypadających na 1 placówkę miejską i 60,2 km² powierzchni na 1 placówkę wiejską. Na obszarze powiatu myszkowskiego funkcjonuje 13 placówek, w tym 7 placówek miejskich i 6 placówek wiejskich. Wskaźniki dostępności kształtują się na poziomie 5,7 tys. mieszkańców na 1 placówkę miejską i 58,9 km² powierzchni na 1 placówkę wiejską.

Aktualnie na przestrzeni 2011 r. nie planuje się żadnych zmian organizacyjnych w stosunku do placówek pocztowych funkcjonujących na obszarach trzech ww. powiatów. Docelowo, do roku 2013, zakładane jest przekształcenie 12 placówek własnych (tj. urzędów pocztowych i filii urzędów pocztowych) z obszaru powiatu częstochowskiego w agencje pocztowe, 1 placówki z obszaru powiatu lublinieckiego oraz 3 placówek z obszaru powiatu myszkowskiego. Pragniemy tutaj podkreślić, iż nie będą to likwidacje placówek, jedynie będzie to zmiana ich formy organizacyjnej. Jednakże Poczta Polska zastrzegła, iż obecnie jej jednostki organizacyjne pracują nad modyfikacją planu zmian w sieci placówek na 2011 r. i przedstawione powyżej dane mogą ulec zmianie. Wyrażam nadzieję, iż zaprezentowane powyżej informacje w sposób wyczerpujący odpowiadają na kwestie poruszone w wystąpieniu pani poseł.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Marka Krzakały
i Jarosława Pięty**

w sprawie ustawy Prawo budowlane (19749)

W odpowiedzi na interpelację panów Marka Krzakały i Jarosława Pięty, posłów na Sejm RP, która przesłana została przy piśmie marszałka Sej-

mu RP z 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19749/10, w sprawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane, Departament Rynku Budowlanego i Techniki uprzejmie informuje i wyjaśnia, odnosząc się kolejno do zadanych pytań.

Ad 1. Czy dokonana nowelizacja Prawa budowlanego w obecnym kształcie narusza przepisy art. 167 ust. 1 konstytucji oraz art. 9 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego?

Ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych wprowadziła definicję obiektu liniowego, zaliczając go do jednego z rodzajów budowli. Zgodnie z brzmieniem ustawy obiekt liniowy to obiekt budowlany, którego charakterystycznym parametrem jest długość, w szczególności droga wraz ze zjazdami, linia kolejowa, wodociąg, kanał, gazociąg, ciepłociąg, rurociąg, linia i trakcja elektroenergetyczna, linia kablowa nadziemna i, umieszczona bezpośrednio w ziemi, podziemna, wał przeciwpowodziowy oraz kanalizacja kablowa, przy czym kable w niej zainstalowane nie stanowią obiektu budowlanego lub jego części ani urządzenia budowlanego. Przed wprowadzeniem powyższej definicji do budowli zaliczano każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, jak: lotniska, drogi, linie kolejowe, mosty, wiadukty, estakady, tunele, przepusty, sieci techniczne, wolno stojące maszty antenowe, wolno stojące trwale związane z gruntem urządzenia reklamowe, budowle ziemne, obronne (fortyfikacje), ochronne, hydrotechniczne, zbiorniki, wolno stojące instalacje przemysłowe lub urządzenia techniczne, oczyszczalnie ścieków, składowiska odpadów, stacje uzdatniania wody, konstrukcje oporowe, nadziemne i podziemne przejścia dla pieszych, sieci uzbrojenia terenu, budowle sportowe, cmentarze, pomniki, a także części budowlane urządzeń technicznych (kotłów, pieców przemysłowych, elektrowni wiatrowych i innych urządzeń) oraz fundamenty pod maszyny i urządzenia jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Zapisy te rodziły wątpliwości w orzecznictwie sądowym dotyczące możliwości uznawania przez organy podatkowe kabli znajdujących się w kanalizacji kablowej za samodzielny przedmiot opodatkowania.

Należy zauważyć, iż w trakcie uzgodnień międzyresortowych projektu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych Ministerstwo Finansów stało na stanowisku, że dotychczasowy zapis również nie pozwalał na odrębne opodatkowanie kabli w kanalizacji kablowej. Jednakże w związku ze wskazanymi powyżej wątpliwościami zdecydowano się ostatecznie przesądzić tę kwestię, z tym że w opinii projektodawcy nie powodowało to zmiany stanu prawnego w zakresie opodatkowania kabli.

Wobec powyższego pragnę poinformować, iż w ocenie Ministerstwa Infrastruktury poprzez wprowadzoną w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sie-

ci telekomunikacyjnych zmianę ustawy Prawo budowlane nie doszło do ingerencji w swobodę gmin w zakresie prawa do określania przez radę gminy wysokości stawek podatku od nieruchomości w granicach wskazanych w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613).

Ponadto przepisy ustawy Prawo budowlane zgodnie z art. 1 normują działalność obejmującą sprawy projektowania, budowy, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych oraz określają zasady działania organów administracji publicznej w tych dziedzinach, a nie odnoszą się do kwestii podatkowych.

Podsumowując, w świetle przedstawionych wyjaśnień należy przyjąć, iż dokonana nowelizacja ustawy Prawo budowlane w obecnym kształcie w żaden sposób nie narusza przepisów art. 167 ust. 1 konstytucji oraz art. 9 Europejskiej Karty Samorządu Lokalnego.

Ad 2. Czy ministerstwo przewiduje wprowadzenie systemu rekompensaty utraconych przez gminy dochodów z tytułu podatku od nieruchomości?

W związku z faktem, iż w wyniku zmian wprowadzonych do Prawa budowlanego przez ustawę o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych w ocenie Ministerstwa Infrastruktury nie może być mowy o utracie dochodów gmin, dlatego też Ministerstwo Infrastruktury nie przewiduje wprowadzenia systemu rekompensaty.

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 28 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie problemów, jakie napotykają
na Śląsku SPZOZ-y przekształcone w szpitale
funkcjonujące w formie spółki
prawa handlowego (19750)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Marka Krzakały, posła na Sejm RP, z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie problemów, jakie napotykają na Śląsku SPZOZ-y przekształcone w szpitale funkcjonujące w formie spółki prawa handlowego, przekazaną przy piśmie marszałka Sejmu z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19750/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do przedstawionej sprawy, uprzejmie informuję, iż zadania z zakresu określania jakości

i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Wyżej wymienione zadania w imieniu funduszu realizują dyrektorzy oddziałów wojewódzkich funduszu (art. 107 ust. 5 ustawy o świadczeniach), gdyż właśnie oni posiadają najpełniejszą wiedzę dotyczącą zapotrzebowania na liczbę i rodzaj świadczeń zdrowotnych w danym regionie, przy jednoczesnej odpowiedzialności za efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi kierowanych przez siebie oddziałów.

Biorąc pod uwagę powyższe, w związku z wystąpieniem z dnia 24 listopada 2010 r. zarządów spółek prowadzących szpitale realizujące świadczenia opieki zdrowotnej w trybie hospitalizacji w województwie śląskim dotyczącym przedmiotowej sprawy, Ministerstwo Zdrowia otrzymało stanowisko dyrektora Śląskiego OW NFZ w przedmiotowym zakresie. Po analizie tego stanowiska uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Odnosnie do podniesionej kwestii zawierania kontraktów z nowo powstającymi szpitalami, które nie zabezpieczają całodobowego dyżuru medycznego, dyrektor Śląskiego OW NFZ zwrócił uwagę, że system kontraktowania świadczeń zdrowotnych obowiązujący w Polsce oparty jest na formule konkursu ofert, który nie daje żadnej gwarancji kontynuacji udzielania świadczeń. Ustawa nie różnicuje w żaden sposób oferentów i nie bierze pod uwagę formy organizacyjnej i struktury właścicielskiej zakładów. Dokładnie takim samym regułom podlega zarówno niewielki prywatny zakład opieki zdrowotnej udzielający świadczeń w trybie planowym bądź jednodniowym, jak również duży wiodący szpital kliniczny, wojewódzki czy powiatowy. W postępowaniu konkursowym liczy się wyłącznie złożona oferta, a w pierwszej kolejności oceniane jest spełnienie wymogów zapisanych w stosownych aktach prawnych wydawanych przez ministra zdrowia i prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia.

Śląski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia mimo tych uwarunkowań podejmuje działania mające na celu stworzenie optymalnych warunków dla funkcjonowania szpitali, pomimo odczuwalnego, istotnego braku środków finansowych. Efektem tych działań są rozwiązania organizacyjne zabezpieczające środki finansowe dla szpitali wykonujących tzw. świadczenia nielimitowe, co ma spowodować, że pieniądze za określone świadczenia otrzyma zakład, który faktycznie je wykonał.

Śląski OW NFZ poinformował ponadto, że zabezpieczone zostały świadczenia zdrowotne na rok 2011.

Oddział w roku 2010 nie przeprowadzał w lecznictwie szpitalnym postępowania konkursowego. W istniejących umowach wieloletnich uzgodniono warunki finansowe z prawie wszystkimi jednostkami. W istniejącej sytuacji Śląski OW NFZ stwierdził, że nie występuje obecnie zagrożenie dla kontynuacji przez śląskie szpitale realizacji świadczeń zdrowotnych.

Odnosząc się do wysokości środków finansowych, którymi dysponuje Śląski OW NFZ, pragnę poinformować, że środki zarezerwowane w planie finansowym Śląskiego OW NFZ na rok 2011 wynoszą 7 019 467 tys. zł (w tym na leczenie szpitalne 3 160 466 tys. zł), co w porównaniu do odpowiednich pozycji planu finansowego na rok 2010 obowiązującego w analogicznym okresie roku 2010 (czyli na początku 2010 r.) wynoszących 6 729 973 tys. zł (w tym leczenie szpitalne: 3 055 128 tys. zł) daje wzrost o ok. 290 mln zł, czyli o 4,3% (w tym leczenie szpitalne o ok. 105 mln zł, czyli 3,45%). Należy jednocześnie zwrócić uwagę, że środków na rok 2011 z początku tego roku nie należy porównywać ze środkami z końca roku 2010, gdyż w trakcie roku 2010 doszło do istotnego wzrostu finansowania świadczeń na terenie działania Śląskiego OW NFZ z tytułu wzrostu przychodów ze składki na powszechne ubezpieczenie zdrowotne – o ponad 300 mln zł. Również w roku 2011 nie należałoby zupełnie wykluczać wzrostu finansowania świadczeń opieki zdrowotnej. Jak pokazują powyższe liczby przy porównaniu analogicznych okresów 2011 i 2010 r., doszło do wzrostu środków przeznaczonych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym na leczenie szpitalne.

Pragnę ponadto podkreślić, że powyższe środki w momencie ich przydzielenia OW NFZ znajdują się w wyłącznej kompetencji dyrektora tego oddziału, który przygotowuje zarówno plan finansowy oddziału, jak i jego plan kontraktowania świadczeń.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Marka Krzakały**

**w sprawie reorganizacji i likwidacji PKP Cargo
Górnośląskiego Zakładu Spółki z siedzibą
w Rybniku (19751)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Marka Krzakały (SPS-023-19751/10 z dnia 31 grudnia 2010 r.) w sprawie reorganizacji i likwidacji PKP Cargo Górnośląskiego Za-

kladu Spółki z siedzibą w Rybniku, uprzejmie informuję, co następuje.

Spółka PKP Cargo SA jest spółką prawa handlowego, działającą jako samodzielny podmiot gospodarczy; wszelkie decyzje w zakresie bieżącego zarządzania, w tym również określania docelowej struktury organizacyjnej, leżą w kompetencjach organów statutowych spółki. Jak podkreśla zarząd spółki, prowadzone działania restrukturyzacyjne mają na celu poprawę efektywności ekonomicznej, a przez to zapewnienie spółce warunków rozwoju, poprawy konkurencyjności i jakości świadczonych usług.

Podjętą decyzję o wdrożeniu z dniem 1 stycznia 2011 r. II etapu restrukturyzacji polegającego na utworzeniu 10 zakładów spółki PKP Cargo SA, zarząd spółki kierował się założeniem, zgodnie z którym dla zapewnienia stabilnego rozwoju spółki nieodzowne jest prowadzenie dalszych działań oszczędnościowo-naprawczych. O efektywności działań podjętych dotychczas przez zarząd spółki świadczą coraz lepsze wyniki finansowe i fakt, że spółka wypracowuje zysk. Wdrożenie zmian poprzedzone zostało, zgodnie z zapewnieniami zarządu PKP Cargo SA, konsultacjami ze związkami zawodowymi działającymi w spółce przy zachowaniu obowiązującego partnerów społecznych w PKP Cargo SA porozumienia z dnia 14 lutego 2005 r. w sprawie wzajemnych zobowiązań stron zakładowego układu zbiorowego pracy.

Z informacji przekazanych przez Zarząd PKP Cargo SA wynika, że zadania Górnośląskiego Zakładu Spółki w Rybniku z dniem 1 stycznia 2011 r. przejął Śląski Zakład Spółki w Tarnowskich Górach. Według zapewnień Zarządu PKP Cargo SA, wprowadzone zmiany nie spowodują w przyszłości zaprzestania obsługi dotychczasowych klientów i nie niosą ze sobą zagrożenia dla stabilizacji zawartych uprzednio kontraktów i jakości świadczenia usług.

W ocenie zarządu spółki przejęcie zadań przez Śląski Zakład Spółki nie wpłynie znacząco na sytuację zatrudnieniową załogi w Rybniku. Jednocześnie Zarząd PKP Cargo SA prowadzi działania przygotowawcze do wdrożenia programu dobrowolnych odejść na zasadach takich, jakie obowiązywały w 2009 r. Od zainteresowania pracowników poszczególnych zakładów spółki ww. programem uzależnione są dalsze działania w tym zakresie, a ich skala będzie zdeteminowana z jednej strony aktualnymi potrzebami zatrudnieniowymi w konkretnych lokalizacjach i zespołach pracowniczych, a z drugiej – możliwościami ekonomicznymi spółki, w tym zwłaszcza wielkością wypracowanego zysku, niezbędnego do sfinansowania dodatkowych świadczeń ze środków własnych PKP Cargo SA. Jednocześnie dla pracowników, którzy zdecydują się zmienić pracodawcę w ramach spółki, przewiduje się wsparcie finansowe w formie świadczenia bądź dodatku realokacyjnego. Celem złagodzenia niepożądanych skutków wywołanych zmianą liczby zakładów, kierownictwo spółki postanowiło

utrzymać w określonych lokalizacjach, w tym w Rybniku, określone miejsca pracy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego
w sprawie różnic w poziomie finansowania
oddziałów wojewódzkich NFZ (19752)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Dariusza Lipińskiego, posła na Sejm RP, z dnia 17 grudnia 2010 r., w sprawie różnic w poziomie finansowania oddziałów wojewódzkich NFZ, przekazaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19752/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się kwestii podziału środków pomiędzy oddziały wojewódzkie NFZ oraz stwierdzenia pana posła o dyskryminacyjnym charakterze tego podziału dla Wielkopolski, pragnę przypomnieć, że zarzut ten był kierowany wobec dotychczas obowiązującego podziału środków wprowadzonego na jesieni 2007 r. Ostatnio dokonana zmiana w tym zakresie (ustawa zmieniająca z 25 września 2009 r., weszła w życie 4 listopada 2009 r.) doprowadziła do istotnej modyfikacji sposobu podziału środków. W wyniku dokonanej zmiany wzrósł również udział Wielkopolskiego OW NFZ w ogólnej puli środków. Wpływ tej zmiany na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej w Wielkopolsce będzie bardziej widoczny w kolejnych latach wraz ze wzrostem ogólnej puli środków będącej w dyspozycji NFZ.

W odniesieniu do przytaczanego przez pana posła porównania wysokości środków na świadczenia zdrowotne w poszczególnych województwach w przeliczeniu na 1 mieszkańca należy poinformować, że nie znajduje ono uzasadnienia w obecnym stanie prawnym (jak również w dotychczasowym stanie prawnym), gdyż w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego środki na świadczenia zdrowotne są dzielone, uwzględniając więcej czynników niż jedynie liczba mieszkańców w poszczególnych województwach. Zgodnie z art. 118 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) planowane środki na pokrycie kosztów finansowania przez poszczególne oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych

dzieli się pomiędzy te oddziały wojewódzkie funduszu, uwzględniając:

— liczbę ubezpieczonych zarejestrowanych w oddziale wojewódzkim funduszu;

— wydzielone, według wieku i płci, grupy ubezpieczonych oraz wydzielone grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczenia wysokospecjalistyczne;

— ryzyko zdrowotne odpowiadające danej grupie ubezpieczonych, w zakresie danej grupy świadczeń opieki zdrowotnej, w porównaniu z grupą odniesienia.

Jak widać z powyższych kryteriów, istotny wpływ na podział środków, oprócz liczby ubezpieczonych zarejestrowanych w poszczególnych oddziałach wojewódzkich NFZ, mają również ryzyka zdrowotne przypisane poszczególnym grupom ubezpieczonych, które z kolei wynikają z różnej wysokości kosztów świadczeń udzielanych ubezpieczonym w różnych grupach (na przykład koszty świadczeń dla grupy mężczyzn w wieku 25 lat są znacznie niższe niż dla grupy mężczyzn w wieku 65 lat).

Ponadto wpływ na ww. podział środków ma również art. 118 ust. 4 ww. ustawy, zgodnie z którym planowane koszty finansowania świadczeń opieki zdrowotnej przez dany oddział wojewódzki funduszu nie mogą być niższe niż wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej dla danego oddziału w roku poprzednim. Przepis ten ma na celu stabilizację finansowania świadczeń w poszczególnych województwach, w związku z czym środki finansowe w żadnym oddziale wojewódzkim NFZ z roku na rok (porównując co do zasady pierwotne plany finansowe) nie mogą spadać, co zapewnia w konsekwencji stabilność w zakresie zabezpieczenia świadczeń zdrowotnych. Przepis ten ma szczególnie istotne znaczenie, kiedy różnica pomiędzy ogólną wysokością środków w kolejnych latach jest minimalna.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w najbliższym czasie nie planuje się zmian ustawowych w tym zakresie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie egzekucji składek na Fundusz Pracy
od kobiet przebywających na urlopie
macierzyńskim i wychowawczym (19753)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r.,

znak: SPS-023-19753/10, dotyczące interpelacji pana posła Dariusza Lipińskiego z dnia 17 grudnia 2010 r., znak: GS-023-19753/10, w sprawie egzekucji składek na Fundusz Pracy od kobiet przebywających na urlopie macierzyńskim i wychowawczym, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ustawą z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy Prawo bankowe (Dz. U. Nr 71, poz. 609) zostały wprowadzone przepisy regulujące zasady umarzania oraz zaliczania lub zwrotu należności z tytułu składek za osoby podlegające obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności lub współpracy przy tej działalności bądź bycia współnikiem spółki cywilnej (w przypadku nieposiadania wpisu do ewidencji działalności) i jednocześnie pobierające zasiłek macierzyński lub zasiłek w wysokości zasiłku macierzyńskiego albo przebywające na urlopie wychowawczym w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 sierpnia 2009 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych na ich podstawie był uprawniony do umarzania należności z tytułu opłaconych lub nieopłaconych za te osoby składek, w zakresie przewidzianym wyżej powołaną ustawą. Osoby zainteresowane wnioski w tej sprawie mogły składać w okresie od 1 września 2009 r. do 1 września 2010 r. Terenowe jednostki organizacyjne ZUS – zgodnie z informacją przekazaną przez członka zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – obecnie kończą ich rozpatrywanie (bądź wydane decyzje umorzeniowe są w trakcie uprawomocnienia). ZUS nie mógł natomiast nie wdrażać działań zmierzających do odzyskania nieopłaconych należności z tytułu składek na Fundusz Pracy, nieobjętych działaniem powołanej wyżej ustawy.

Jednakże w grudniu 2010 r., biorąc pod uwagę końcowy etap prowadzonych w Sejmie prac legislacyjnych nad wprowadzeniem zmian umożliwiających umorzenie tych należności za osoby, które w okresie przebywania na urlopie wychowawczym równocześnie prowadziły pozarolniczą działalność lub współpracowały przy tej działalności, członek zarządu ZUS zalecił terenowym jednostkom organizacyjnym zakładu wstrzymanie i niepodejmowanie kolejnych działań związanych z ich odzyskiwaniem.

Ponadto, zgodnie z informacją przekazaną przez członka zarządu ZUS, zakład przygotowuje się do realizacji postanowień art. 8 i 9 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1725), tj. do przyjmowania i rozpatrywania, począwszy od 1 lutego 2011 r., wniosków o umorzenie należności z tytułu składek na Fundusz Pracy za osoby, które w okresie od 1 stycznia 1999 r. do 31 sierpnia 2009 r. podlegały obowiązkowi ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności lub współpracy przy tej działalności, równocześnie przebywając na urlopie wychowawczym z innego tytułu. Umorzeniem tym, zgodnie z treścią ustawy, będą mogły zostać objęte

nieopłacone należności z tytułu składek na Fundusz Pracy, a w przypadku opłacenia tych należności po terminie – wyłącznie odsetki za zwłokę.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie zmian legislacyjnych
w ustawodawstwie dotyczącym
ogrodów działkowych (19754)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19754/10, dotyczącym interpelacji pana posła Dariusza Lipińskiego z dnia 17 grudnia 2010 r. w sprawie zmian legislacyjnych w ustawodawstwie dotyczącym ogrodów działkowych, uprzejmie przedstawiam informacje w tym zakresie.

Odnosząc się do szczegółowych pytań zawartych w interpelacji pana posła, pragnę zauważyć, że zgodnie z treścią przepisu art. 27 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.) minister infrastruktury nie jest uczestnikiem postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie z wniosku pierwszego prezesa Sądu Najwyższego o stwierdzenie niezgodności przepisów ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o rodzinnych ogrodach działkowych (Dz. U. Nr 169, poz. 1419, z późn. zm.) z przepisami Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej o sygn. akt K 8/10. Minister infrastruktury nie posiada zatem kompetencji do przedstawienia stanowiska w sprawach objętych tym postępowaniem.

Należy także zauważyć, że złożenie wniosku do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie niezgodności konkretnych przepisów z uregulowaniami zawartymi w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie jest równoznaczne z zaprzestaniem obowiązywania tych przepisów. Do czasu wydania i opublikowania wyroku Trybunału Konstytucyjnego w omawianej sprawie przepisy ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych pozostają nadal w mocy. Należy także zauważyć, że zgodnie z art. 71 ust. 2 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, jeżeli trybunał postanowi, że utrata mocy obowiązującej przepisów ustawy nastąpić ma po dniu ogłoszenia orzeczenia stwierdzającego niezgodność z konstytucją, w orzeczeniu tym określi termin utraty mocy obowiązującej tych prze-

pisów. Pozwala to na podjęcie stosownych działań legislacyjnych w celu przygotowania i uchwalenia nowych przepisów regulujących przedmiotowe zagadnienia. Ponadto należy zauważyć, że Polski Związek Działkowców jako osoba prawna, której przysługuje w przeważającej większości prawo użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych, na których zlokalizowane zostały rodzinne ogrody działkowe, oraz w pozostałej części prawo użytkowania będące ograniczonym prawem rzeczowym, podlega ochronie w odniesieniu do posiadanych praw, którą przewidują m.in. przepisy Kodeksu cywilnego. Utrata mocy obowiązującej określonych przepisów nie powoduje bowiem automatycznej utraty praw nabytych w okresie obowiązywania tych przepisów.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że w chwili obecnej w Ministerstwie Infrastruktury nie są prowadzone prace legislacyjne dotyczące kompleksowej zmiany ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych. Podjęcie w najbliższym okresie takich prac nie jest przewidywane, m.in. ze względu na wspomniane wyżej postępowanie toczące się przed Trybunałem Konstytucyjnym.

W Ministerstwie Infrastruktury rozważana jest natomiast propozycja ustawowego uregulowania kwestii sprawowania nadzoru nad działalnością Polskiego Związku Działkowców. Do dnia 14 listopada 2008 r., na podstawie art. 38 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych, nadzór nad działalnością PZD sprawował minister właściwy do spraw środowiska. Przepis ten został uchylony mocą art. 6 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o zmianie ustawy o ochronie przyrody oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 201, poz. 1237). Jednocześnie ustawa ta – mocą art. 4 pkt 1 – dodała do ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, ze zm.) nowy pkt 9a w art. 9a ust. 1, włączając „sprawy rodzinnych ogrodów działkowych” do działu administracji rządowej: Budownictwo, gospodarka przestrzenna i mieszkaniowa. Trzeba zwrócić uwagę, że z regulacji tej nie wynika, by w aktualnym stanie prawnym nadzór nad działalnością PZD sprawował minister infrastruktury kierujący tym działem na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania ministra infrastruktury (Dz. U. Nr 216, poz. 1594). Pogląd ten jest zbieżny ze stanowiskiem zaprezentowanym przez Trybunał Konstytucyjny w cytowanym poniżej fragmencie uzasadnienia wyroku z dnia 9 grudnia 2008 r., sygn. akt K 61/07, którego sentencja została ogłoszona w dniu 18 grudnia 2008 r. w Dz. U. Nr 223, poz. 1475: „Oceniając status PZD przez pryzmat sytuacji Polskiego Związku Łowieckiego (mimo że „łowiectwo” mieści się w zakresie działu: Środowisko, kierowanego przez ministra środowiska, to jednak ustawa z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie, Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, ze zm., odrębnie stanowi w art. 35a, że nadzór nad działalnością PZŁ sprawuje minister właściwy do spraw środowiska) i mając na uwadze,

że kompetencji nadzorczych nie można domniemywać, można uznać, że PZD – organizacja, której status i uprawnienia budzą kontrowersje – w chwili obecnej nie podlega żadnemu nadzorowi; w przeciwnym wypadku ustawodawca zmieniłby brzmienie art. 38 ustawy działkowej, nie zaś uchylał przepis w całości”.

Należy także podkreślić, że brak przepisu o nadzorze nad PZD nie daje możliwości ingerencji w działalność Polskiego Związku Działkowców, w tym także przeprowadzania kontroli i dokonywania oceny działalności. Problem ten był sygnalizowany również w skierowanym do ministra infrastruktury wystąpieniu rzecznika praw obywatelskich z dnia 18 stycznia 2010 r. Zdaniem rzecznika „w warunkach demokratycznego państwa prawnego nie powinien bowiem funkcjonować – realizujący istotne funkcje publiczne i zrzeszający na zasadzie przymusowości wszystkich polskich działkowców – podmiot, który nie podlega jakimkolwiek nadzorowi”. Także wiceprezes Najwyższej Izby Kontroli w piśmie z dnia 15 listopada 2010 r., dotyczącym wyników kontroli przeprowadzonej w gminach w sprawie zapewnienia warunków dla prawidłowego funkcjonowania rodzinnych ogrodów działkowych, stwierdził, że „brak właściwego organu administracji publicznej sprawującego nadzór oraz ograniczona możliwość oddziaływania gmin na zagospodarowane grunty będące ich własnością stanowi istotne utrudnienie w egzekwowaniu prawa na terenie ogrodów”.

Należy jednak mieć na uwadze, że zgodnie z art. 25 ust. 2 ustawy o rodzinnych ogrodach działkowych Polski Związek Działkowców jako osoba prawna jest niezależny w wykonywaniu swych zadań i podlega tylko ustawom, a samodzielność PZD podlega ochronie sądowej.

Przekazując Panu Marszałkowi powyższe informacje, wyrażam nadzieję, że pozwolą one wyjaśnić wątpliwości przedstawione w interpelacji pana posła Dariusza Lipińskiego z dnia 17 grudnia 2010 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie integracji
systemu taryfowo-biletowego w kolejowych
przewozach pasażerskich (19755)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Dariusza Lipińskiego w sprawie in-

tegracji systemu taryfowo-biletowego w kolejowych przewozach pasażerskich przekazuję poniższe informacje.

Podróżny, kupując bilet na określoną trasę, powinien otrzymać pełną informację na temat dostępnych ofert i na tej podstawie dokonać wyboru przewoźnika, z którego usług skorzysta. W przypadku zmiany planów co do realizowanej podróży w niektórych przypadkach możliwe jest skorzystanie z usług innego przewoźnika niż tego, z którym pasażer zawarł umowę przewozu. Mając jednak na uwadze swobodę działalności handlowej, żadna ze spółek przewozowych nie może zostać zmuszona do zawarcia umów o wzajemnym honorowaniu biletów. Niemniej, dostrzegając korzyści płynące z takich rozwiązań, przewoźnicy coraz częściej nawiązują między sobą współpracę w tym zakresie.

Najbardziej uniwersalnym spośród wprowadzonych przez najważniejszych przewoźników kolejowych rozwiązań jest obowiązująca od 7 marca 2007 r. oferta „wspólny bilet”, która pozwala podróżnemu na zakup jednego dokumentu przewozowego na przejazd pociągami różnych przewoźników na wskazanej trasie. Kwestia ta jest więc systemowo rozwiązana, jednak z docierających do Ministerstwa Infrastruktury sygnałów wynika, że zdarzają się przypadki nieinformowania podróżnych o możliwości skorzystania z tego rodzaju oferty.

Wprowadzenie zintegrowanego systemu taryfowo-biletowego, w którym bilety byłyby ważne na przejazd wszystkimi pociągami, byłoby możliwe, gdyby ceny wszystkich przewoźników były takie same. Nie jest intencją Ministerstwa Infrastruktury wprowadzanie cen urzędowych na przejazdy transportem kolejowym. Każdy przewoźnik powinien mieć prawo do zabiegania o klienta m.in. ceną oferowanych usług, bez konieczności ich uzgadniania z innymi uczestnikami rynku. Niemniej przewiduje się taką integrację w ramach usług świadczonych na podstawie umów z organizatorami przewozów, o ile przewozy wykonywane są przez różnych przewoźników.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Infrastruktury nie posiada informacji na temat systemów taryfowo-biletowych działających w innych krajach europejskich.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Dariusza Lipińskiego**

**w sprawie opóźnień w modernizacji linii
kolejowej Poznań – Szczecin (19756)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Dariusza Lipińskiego, skierowaną do ministra infrastruktury przy piśmie SPS-023-19756/10 z dnia 31 grudnia 2010 r., w sprawie opóźnień w modernizacji linii kolejowej Poznań – Szczecin, przedstawiam poniższe informacje.

Linia kolejowa E59 Świnoujście – Szczecin – Poznań – Wrocław – Chałupki stanowi fragment międzynarodowego ciągu transportowego z Malmö – Ystad do Wiednia, Budapesztu i Pragi. Jest to najkrótsze i najdogodniejsze połączenie Skandynawii z Europą Środkowo-Wschodnią i Bałkanami. Objęta jest umową europejską o głównych międzynarodowych liniach kolejowych (AGC), a także stanowi element transeuropejskiej sieci transportowej (TEN), w skład której wchodzi drogi i linie kolejowe, porty lotnicze, morskie, rzeczne, drogi wodne oraz terminale przeładunkowe.

Pierwotnie na poruszonym przez pana posła odcinku linii E59 pomiędzy Poznaniem a Szczecinem miały być realizowane dwa projekty inwestycyjne:

- 1) „Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Poznań – Krzyż”, PO IiŚ 7.1–6;
- 2) „Modernizacja linii kolejowej E59 na odcinku Krzyż – Szczecin”, PO IiŚ 7.1–7.

Jednakże nie było możliwe zrealizowanie modernizacji tych odcinków w obecnej perspektywie budżetowej (lata 2007–2013). Powodem tego był nie tylko brak środków finansowych, ale także bardzo duży poślizg w przygotowaniu dokumentacji projektowej. Firma, która miała opracować studium wykonalności, nie zdążyła tego dokonać w ustalonym terminie. Kolejnym problemem była zmiana przepisów związanych z przyznawaniem pozwoleń na budowę, wydawanych przez resort ochrony środowiska.

Mimo podjęcia działań mających na celu utrzymanie tej inwestycji w bieżącym okresie finansowania (m.in. rozpatrywano szereg wariantów, polegających na redukcji zakresu modernizacji tylko do wybranych odcinków projektu lub ograniczeniu modernizacji do części projektowo-dokumentacyjnej), oba zadania przeniesione zostały na listę rezerwową Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Znalazło to pełną aprobatę Ministerstwa Rozwoju Regionalnego. Korekta listy w tym kształcie została wprowadzona 31 sierpnia 2010 r.

Tak więc modernizacja na odcinku Poznań – Szczecin przewidziana jest w okresie 2014–2020, po uzyskaniu zapewnienia finansowego przedsięwzięcia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Durki**

**w sprawie niejednoznaczności przepisów
regulujących wykonywanie profilaktycznych
badań cytologicznych w cytomammobusach
(19757)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zenona Durki, przesłaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19757/10, w sprawie przepisów regulujących wykonywanie badań cytologicznych w cytomammobusach uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień:

Świadczenia realizowane w ramach programów profilaktycznych raka piersi i raka szyjki macicy realizowane są na podstawie rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. Nr 140, poz. 1148).

Za kontraktowanie świadczeń cytologicznych wykonywanych w ramach programu profilaktyki raka szyjki macicy odpowiedzialny jest Narodowy Fundusz Zdrowia, który zawiera umowy ze świadczeniodawcami w zakresie badań cytologicznych na podstawie zarządzenia nr 62/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 listopada 2009 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju ambulatoryjna opieka specjalistyczna. Zgodnie z zapisami ww. zarządzenia profilaktyczne badania cytologiczne odbywają się w ramach kontraktu uzyskanego przez poradnię ginekologiczno-położniczą. Nie ma odrębnych zasad do kontraktowania badań cytologicznych wykonywanych w systemie mobilnym, czyli z wykorzystaniem cytomammobusów.

Sytuacja prawna w przedmiotowym zakresie nie zmieniła się w ostatnim roku. W związku z faktem, że cytomammobus nie jest komórką organizacyjną dla ZOZ, dlatego też zasadne było powiązanie działalności cytomammobusu z poradnią ginekologiczno-położniczą, która zawierała kontrakty na przedmiotowe świadczenia. W świetle powyższego realizacja

badań cytologicznych wykonywanych w ramach programów profilaktycznych, również w systemie mobilnym, była możliwa i jest nadal z tymi podmiotami, które mają zarejestrowane poradnie położniczo-ginekologiczne. Problem z zakontraktowaniem świadczeń w przedmiotowym zakresie został odnotowany jedynie w 2 województwach w skali całego kraju.

W Polsce na chwilę obecną funkcjonuje 5 cytomammobusów, w tym: w Centrum Onkologii w Warszawie, Centrum Onkologii w Bydgoszczy, Centrum Onkologii Ziemi Lubelskiej w Lublinie i Świętokrzyskim Centrum Onkologii w Kielcach. Ponadto w województwie podkarpackim świadczenia cytologiczne w systemie mobilnym realizuje Niepubliczny ZOZ Fundacji SOS Życie, posiadający własny cytomammobus. Z informacji uzyskanych z wojewódzkich ośrodków koordynujących wynika, że świadczenia cytologiczne z możliwością ich realizacji w systemie mobilnym zostały zakontraktowane w województwie kujawsko-pomorskim, lubelskim i świętokrzyskim. Brak kontraktacji świadczeń w przedmiotowym zakresie odnotowany został w województwie mazowieckim i podkarpackim.

Mając powyższe na uwadze, uprzejmie informuję, że minister zdrowia przedstawił Narodowemu Funduszowi Zdrowia swoje stanowisko w sprawie i oczekuje odpowiedzi w przedmiotowym zakresie. O ostatecznym stanowisku w sprawie poinformujemy niezwłocznie po dokonaniu wiążących ustaleń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zenona Durki**

**w sprawie rozwiązań stosowanych
podczas przebudowy przejść drogowych
przez modernizowaną linię kolejową E65
Warszawa – Gdynia (19758)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Zenona Durki, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka w piśmie SPS-023-19758/10 z dnia 31 grudnia 2010 r., przedkładam informację w sprawie rozwiązań stosowanych podczas przebudowy przejść drogowych przez modernizowaną linię kolejową E65 Warszawa – Gdynia.

Dokumentem określającym uwarunkowania środowiskowe jest decyzja środowiskowa. Zawiera ona wymagania, które koniecznie należy uwzględnić w projektach budowlanych. Wydana decyzja środowiskowa z 17 stycznia 2007 r. obejmująca swym zasięgiem województwo mazowieckie nakazuje „uwzględnić zabezpieczenia akustyczne w otoczeniu linii kolejowej (w obrębie zabudowy mieszkaniowej i innych terenów chronionych), tak aby zapewnić wymagany obowiązującymi przepisami prawa poziom hałasu”. Nie określa ona jednak długości i miejsc zabudowy oraz nie nakazuje budowy ekranów akustycznych na szlakach, stacjach czy drogach dojazdowych do skrzyżowań z liniami kolejowymi.

Budowa wiaduktów drogowych przy modernizowanej linii E65 Warszawa – Gdynia wiąże się jedynie z likwidacją przejazdów w poziomie szyn celem poprawy bezpieczeństwa ruchu pojazdów kolejowych i nie powoduje zmiany kategorii dróg oraz związane z tym natężenia ruchu. Wobec powyższego inwestor PKP Polskie Linie Kolejowe SA nie przewiduje budowy ekranów akustycznych przy drogach przeznaczonych dla ruchu samochodowego.

Decyzja środowiskowa na etapie eksploatacji obiektów (po modernizacji) nakłada obowiązek monitorowania środowiska akustycznego. W sytuacji gdy wystąpią znaczące przekroczenia dopuszczalnych emisji hałasu i analiza porealizacyjna wykaże znaczące przekroczenie norm, może zaistnieć potrzeba wyciszenia nawałnic punktów poprzez wybudowanie ekranów akustycznych lub nasadzeń zieleni dźwiękoizolacyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie rozporządzenia ministra zdrowia
z dnia 31 sierpnia 2006 r.
w sprawie postępowania ze zwłokami osób
zmarłych w szpitalu (19759)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani Joanny Muchy, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie SPS-023-19759/10, w sprawie interpretacji przepisów rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 31 października 2006 r. w sprawie postępowania ze zwłokami osób zmarłych w szpitalu

(Dz. U. Nr 203, poz. 1503) uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Art. 25a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) stanowi, że w razie śmierci pacjenta w szpitalu, szpital ma obowiązek należyście przygotować jego zwłoki w celu ich wydania osobom uprawnionym do pochowania. Szczegółowe zasady w zakresie tego obowiązku oraz jego zakres określone zostały w powołanym na wstępie rozporządzeniu ministra zdrowia w sprawie postępowania ze zwłokami osób zmarłych w szpitalu. Akty prawne nakładają na szpital obowiązki, nie ma jednak ograniczeń w zakresie miejsca, sposobu ich wykonywania, np. że muszą być one realizowane np. „na terenie szpitala” czy „przez pracowników szpitala”. Sposób realizacji określonych prawem obowiązków stanowi kwestię organizacyjną.

§ 6 ust. 1 rozporządzenia stanowi, iż osoba wskazana w regulaminie porządkowym szpitala jest obowiązana zwłoki osoby zmarłej umyć, ubrać i wydać osobie uprawnionej do ich pochowania w stanie zapewniającym zachowanie godności należącej osobie zmarłej. Obowiązki pozostające po stronie szpitala można określić mianem „czynności przedpogrzebowych”. Czynności te, zgodnie z § 6 ust. 2 rozporządzenia, nie stanowią przygotowania zwłok osoby zmarłej do pochowania. Projektodawca nie użył słowa „ubrać” wyłącznie w wąskim, dosłownym rozumieniu jako założenie ubrania. Podstawowym celem powołanego przepisu jest okrycie ciała i zapobieganie nagości, a różny może być, zależnie od sytuacji, sposób osiągnięcia, zawsze jednak zapewniający zachowanie godności należącej osobie zmarłej.

Taka interpretacja dopuszcza ubranie zwłok przez szpital w ubranie dostarczone przez rodzinę. Jednocześnie okrycie zwłok prześcieradłem czy jednorazowym ubraniem także spełnia oczekiwania projektodawcy.

Pragnę też poinformować, iż obecnie trwają prace sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowych projektów ustaw: o działalności leczniczej (druk nr 3489), o zmianie ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3487), o systemie informacji w ochronie zdrowia (druk nr 3485), która zajmuje się m.in. projektem ustawy o działalności leczniczej. Projekt ten zawiera regulacje określające prawa i obowiązki podmiotów wykonujących działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne, w tym w interesującym panią poseł zakresie. W trakcie prac zgłaszane i wprowadzane są zmiany do projektu.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie art. 36 ust. 1a regulaminu Sejmu RP, w myśl którego wnioskodawca, jedynie do czasu rozpoczęcia pierwszego czytania, może wnieść autopoprawkę do przedłożonego projektu. Pierwsze czytanie projektu ustawy o działalności leczniczej odbyło się 27 października 2010 r. A zatem wniesienie ewentualnej autopoprawki nie byłoby na-

wet możliwe. Natomiast zgłaszanie poprawek przez posłów jest możliwe do zakończenia drugiego czytania projektu ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie modernizacji linii kolejowej E7
Warszawa – Lublin – Dorohusk (19761)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Joanny Muchy skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie SPS-023-19761/10 z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie linii kolejowej nr 7 Warszawa – Lublin – Dorohusk informuję, że program „Masterplan dla transportu kolejowego w Polsce do 2030 r.” zakłada skoncentrowanie działań i zasobów na poszczególnych obszarach zgodnie z oczekiwaniami rynku. Priorytety ujęte w dokumencie mają charakter operacyjny służący realizacji celów strategicznych. Na bazie przeprowadzonych badań i analiz przyjęto, że w pierwszej kolejności należy wykonać prace modernizacyjne na liniach o znaczeniu strategicznym dla rozwoju naszego kraju, głównie na tych, które objęte są siecią TEN-T bądź przewidywane są do włączenia w nią oraz umowami międzynarodowymi AGC i AGTC. Dla hierarchizacji ujęcia w masterplanie kryterium podstawowym były możliwe do zaangażowania środki finansowe. Skutkiem powyższego było zaplanowanie prac modernizacyjnych na linii nr 7 po roku 2014.

Obecnie w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Lubelskiego na linii nr 7 realizowane będą dwa projekty:

1. „Modernizacja części infrastruktury technicznej linii nr 7 Warszawa Wschodnia Osobowa – Dorohusk w obrębie przystanku osobowego Lublin Północny oraz stacji Świdnik dla sprawnego skomunikowania aglomeracji”. Projekt będzie realizowany w latach 2010–2012. Finansowanie projektu zostanie pokryte ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Kolejowego oraz środków własnych spółki.

2. „Przebudowa układu komunikacyjnego wraz z modernizacją wiaduktu kolejowego przejścia podziemnego w obrębie dworca kolejowego Lublin”. Projekt będzie realizowany w latach 2010–2013. Projekt

zostanie sfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Kolejowego oraz środków własnych spółki PKP PLK SA.

Ponadto w latach 2008–2010 ze środków budżetowych oraz własnych spółki PKP PLK SA realizowano projekt pn. „Dokumentacja przedprojektowa dla zadania: Modernizacja linii kolejowej nr 7 na odcinku Warszawa Wschodnia – Lublin – Dorohusk – granica państwa”. Umowa na sporządzenie tej dokumentacji została podpisana w styczniu 2009 r. Zakres projektu dotyczył opracowania studium wykonalności modernizacji linii nr 7 na odcinku Warszawa Wschodnia – Dorohusk – granica państwa wraz z uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia polegającego na modernizacji przedmiotowej linii kolejowej. Projekt ten znajduje się w fazie końcowej realizacji.

W obecnej perspektywie finansowej, a więc do roku 2014, prace modernizacyjne w szerszym zakresie na tym obszarze nie będą możliwe do przeprowadzenia. Zgodnie z przyjętymi założeniami środki na modernizację przedmiotowej linii w latach 2014–2020 generalnie będą pochodzić z budżetu państwa, z dotacji unijnej oraz ze środków własnych PKP PLK SA.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Elżbiety Witek
i Anny Zalewskiej**

w sprawie sytuacji finansowej GDDKiA (19763)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłanek Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19763/10) w sprawie sytuacji finansowej Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, przedstawiam następujące informacje.

Odnośnie do kwestii etapu realizacji inwestycji zaplanowanych na rok 2010 uprzejmie informuję, iż obecnie w budowie i przebudowie jest 1443 km dróg krajowych, w tym 781 km autostrad oraz 1010 km m.in. dróg ekspresowych, obwodnic. Jednocześnie informuję, iż aktualny i szczegółowy stan zaawansowania inwestycji, w formie tabelarycznej oraz graficznej, objętych „Programem budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” jest dostępny na stronie

internetowej Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w zakładce „Stan dróg i autostrad”.

W związku z podniesioną przez panie posłanki kwestią zagrożonych inwestycji uprzejmie informuję, iż ustawa budżetowa na 2011 r. wskazuje nowe poziomy wydatków na lata 2011–2013 zarówno z budżetu, jak i z Krajowego Funduszu Drogowego. Resort infrastruktury stanął przed wielkim wyzwaniem, aby podczas kryzysu na światowych rynkach gospodarczych zapewnić jak najwięcej środków na realizację inwestycji drogowych.

Ministerstwo Infrastruktury musiało dostosować zakres rzeczowy projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” do wyznaczonych limitów wydatków. Opracowując listę zadań inwestycyjnych, brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe, wynikające z zawartych zobowiązań.

Zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

- 1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,
- 2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,
- 3) uchwałę Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Jednocześnie informuję, iż resort infrastruktury podejmuje działania mające na celu powiększenie limitu finansowego, m.in. resort wystąpił do Ministerstwa Rozwoju Regionalnego z wnioskiem o przesunięcie na projekty drogowe części alokacji kolejowej z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” powstałej w wyniku oszczędności. Pozytywna opinia ministra finansów oraz rozwoju regionalnego, a następnie zgoda Komisji Europejskiej da podstawę do realizacji większej liczby zadań niż wskazano w załączniku nr 1 do projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Niezależnie od powyższych wyjaśnień informuję również, iż dla każdej realizowanej inwestycji mogą wystąpić ryzyka związane np. z długotrwałą zimą, powodziami bądź podniesieniem się zwierciadła wód gruntowych związanego z ponadnormatywnymi opadami deszczu, dlatego też Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła decyzję o analizie harmonogramów celem minimalizacji skutków tych ryzyk.

Odnosnie do sytuacji finansowej Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad informuję, iż posiada ona niezbędne środki finansowe na terminowe realizowanie płatności w zakresie inwestycji drogo-

wych, zgodnie z warunkami płatności wynikającymi z umów. W chwili obecnej nie jest prowadzone przeciwko GDDKiA żadne postępowanie sądowe w przedmiocie opóźnień w realizacji płatności. Należy jednocześnie podkreślić rozmiar działań GDDKiA, który również świadczy o znacznym wzroście realizowanych wydatków na przestrzeni ostatnich pięciu lat. W 2010 r. wyniosły one 20 mld zł, tj. o ponad 260% więcej niż w 2004 r. (5,5 mld zł).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Elżbiety Witek
i Anny Zalewskiej**

**w sprawie konsekwencji zmian w ustawie
o systemie oświaty ograniczających liczbę
sprzężeń wśród dzieci o specjalnych
potrzebach edukacyjnych (19765)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Elżbiety Witek oraz pani poseł Anny Zalewskiej (SPS-023-19765/10) z dnia 3 grudnia 2010 r. w sprawie konsekwencji zmian w ustawie o systemie oświaty ograniczających liczbę sprzężeń wśród dzieci o specjalnych potrzebach edukacyjnych, uprzejmie wyjaśniam.

Przepisy ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.), zgodnie z art. 70 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483, z późn. zm.), ustalają m.in. rodzaje i typy jednostek organizacyjnych wchodzących w skład polskiego systemu oświaty, jak również zadania realizowane przez te jednostki. Z przepisów ustawy o systemie oświaty wynikają zadania służące kształceniu, wychowaniu i opiece oraz podnoszeniu poziomu wiedzy w społeczeństwie, jak np. zapewnienie realizacji prawa każdego obywatela RP do kształcenia się oraz prawa dzieci do wychowania i opieki odpowiednich do wieku i osiągniętego rozwoju. Zgodnie z tymi zadaniami system oświaty zapewnia m.in.:

— możliwość pobierania nauki we wszystkich typach szkół przez dzieci i młodzież niepełnosprawną oraz niedostosowaną społecznie, zgodnie z indywidualnymi potrzebami rozwojowymi i edukacyjnymi oraz predyspozycjami (art. 1 pkt 5),

— opiekę nad uczniami niepełnosprawnymi przez umożliwianie realizowania zindywidualizowanego procesu kształcenia, form i programów nauczania oraz zajęć rewalidacyjnych (art. 1 pkt 5a).

Ilekróć w przepisach ww. ustawy jest mowa o niepełnosprawnościach sprzężonych – należy przez to rozumieć występowanie u dziecka niesłyszącego lub słabosłyszącego, niewidomego lub słabowidzącego, z niepełnosprawnością ruchową, z upośledzeniem umysłowym albo z autyzmem co najmniej jeszcze jednej z wymienionych niepełnosprawności (art. 3 pkt 18).

Kształceniem specjalnym obejmuje się dzieci i młodzież, o których mowa w ww. art. 1 pkt 5 i 5a, wymagające stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy (art. 71b ust. 1) na podstawie orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego. Orzeczenia te określają zalecane formy kształcenia specjalnego, z uwzględnieniem rodzaju niepełnosprawności, w tym stopnia upośledzenia umysłowego (art. 71b ust. 3). W przypadku kiedy poradnia psychologiczno-pedagogiczna orzeka o potrzebie kształcenia specjalnego z uwagi na trwałe wady zmysłów: słuchu, wzroku lub upośledzenie umysłowe, wówczas uznaje się tego ucznia za niepełnosprawnego i szkoła ma obowiązek dostosować kształcenie do potrzeb danego ucznia.

Z przedstawionych powyżej przepisów należy natomiast wnioskować, że z powodu choroby przewlekłej nie wydaje się dzieciom i młodzieży orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego.

Szczegółowe warunki organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach regulują odpowiednio rozporządzenia ministra edukacji narodowej – rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach oraz w ośrodkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1489) oraz rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie warunków organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych oraz niedostosowanych społecznie w przedszkolach, szkołach i oddziałach ogólnodostępnych lub integracyjnych (Dz. U. Nr 228, poz. 1490). Precyzują one m.in. warunki organizowania kształcenia, wychowania i opieki dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych: niesłyszących, słabosłyszących, niewidomych, słabowidzących, z niepełnosprawnością ruchową, w tym z afazją, z upośledzeniem umysłowym, z autyzmem, w tym z zespołem Aspergera i z niepełnosprawnościami sprzężonymi, wymagających stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy, w przedszkolach i szkołach ogólnodostępnych, w tym z oddziałami integracyjnymi, oraz w przedszkolach i szkołach specjalnych, w tym funkcjonujących w specjalnych ośrodkach szkolno-wychowawczych.

Kwestie związane z zapewnieniem dzieciom i młodzieży, w tym przewlekle chorym, odpowiednich warunków podczas pobytu w przedszkolu, szkole czy ośrodku, zgodnie z regulacjami art. 39 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy o systemie oświaty, należą do obowiązków dyrektora. Dyrektor m.in. sprawuje opiekę nad uczniami oraz stwarza warunki do harmonijnego rozwoju psychofizycznego poprzez aktywne działania prozdrowotne.

Uczniowie przewlekle chorzy, którzy są hospitalizowani, objęci są kształceniem w szkołach funkcjonujących w zakładach opieki zdrowotnej.

Wobec uczniów z przewlekłą chorobą, którym stan zdrowia pozwala na codzienne uczęszczanie do szkoły, nie stosuje się w procesie kształcenia innych niż wobec pozostałych uczniów form i metod pracy dydaktycznej. Można dla nich organizować pomoc psychologiczno-pedagogiczną w formie zajęć specjalistycznych o charakterze terapeutycznym. W uzasadnionych przypadkach dla uczniów przewlekle chorych, na podstawie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1489), mogą być organizowane klasy terapeutyczne. Liczba uczniów w klasie terapeutycznej wynosi do 15 (§ 7 ust. 5 ww. rozporządzenia).

Ten rodzaj pomocy, z uwzględnieniem wskazań lekarza dotyczących wymagań zdrowotnych dziecka, organizuje się na podstawie opinii wydanej przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną. Opinia ta ma na celu poinformowanie m.in. dyrektora szkoły o zakresie potrzebnej dziecku pomocy medycznej oraz wskazanie warunków, których spełnienie poprawi komfort psychiczny ucznia (istotna może być np. liczebność oddziału, do którego ten uczeń uczęszcza, usytuowanie oddziału w budynku szkolnym lub wyposażenie szkoły w sprzęt dostosowany do potrzeb zdrowotnych ucznia). Może również zawierać wskazanie do uczęszczania dziecka do klasy integracyjnej, w grupie uczniów pełnosprawnych lub włączenie go do klasy terapeutycznej.

Natomiast uczniowie przewlekle chorzy, którym stan zdrowia uniemożliwia lub znacznie utrudnia uczęszczanie do szkoły, na podstawie art. 71b ust. 1a ustawy o systemie oświaty, mogą być objęci indywidualnym obowiązkowym rocznym przygotowaniem przedszkolnym lub indywidualnym nauczaniem, na podstawie orzeczenia publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej o potrzebie indywidualnego nauczania.

Ponadto należy wyjaśnić, że dzieci i młodzież do 16. roku życia mogą posiadać orzeczenia o niepełnosprawności, wydane im przez powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności. Jest to jednak dokument niezbędny do uzyskania zasiłku lub świadczenia pielęgnacyjnego oraz do korzystania z ulg i uprawnień wynikających z przepisów ministra właściwego do spraw pracy i polityki społecznej.

Mogą również zaistnieć takie sytuacje, że uczniowie posiadający orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane na wniosek rodziców przez publiczną poradnię psychologiczno-pedagogiczną posiadają także orzeczenie o niepełnosprawności wydane im przez powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności – na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92, z późn. zm.) oraz rozporządzenia z dnia 1 lutego 2002 r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16. roku życia (Dz. U. Nr 17, poz. 162). W orzeczeniu tym zespół orzekający wskazuje, z powodu jakiej choroby oznaczonej odpowiednim symbolem orzeczenie zostało wydane. Wskazuje także rodzaj uprawnień przysługujących temu dziecku na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy

zeń”, a jedynie sprecyzował pojęcie niepełnosprawności sprzężonej, które bywało dość swobodnie interpretowane. Nie ma natomiast podstaw, aby sądzić, że wprowadzenie tego przepisu ograniczyło możliwość korzystania z nauki szkolnej dzieciom niepełnosprawnym czy przewlekle chorym. Jak wskazano powyżej, system oświaty zapewnia możliwość kształcenia zarówno dzieciom z orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego, jak i przewlekle chorym, a jednocześnie dzieci te objęte są obowiązkowym rocznym przygotowaniem przedszkolnym oraz obowiązkiem szkolnym. Jedną z dostępnych form kształcenia jest również nauczanie indywidualne, realizowane na podstawie orzeczenia poradni psychologiczno-pedagogicznej. Dane statystyczne nie wykazują żadnej istotnej zmiany w tym zakresie od roku szkolnego 2009/2010, od którego obowiązuje przepis precyzujący niepełnosprawność sprzężoną.

Rok szkolny	Liczba uczniów ogółem w szkołach dla dzieci i młodzieży	Liczba uczniów indywidualnie nauczanych	% w liczbie uczniów ogółem	Uczniowie nauczani indywidualnie, którzy posiadają orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego	% w liczbie uczniów ogółem
2008/2009	5 252 562	22 917	0,44%	13 351	0,25%
2009/2010	5 076 566	20 179	0,40%	12 448	0,25%
2010/2011	5 025 734	20 235	0,40%	11 509	0,23%

Źródło: System informacji oświatowej.

społecznej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.). Nie wskazuje natomiast specjalnych potrzeb edukacyjnych ani wymagań dotyczących stosowania specjalnej organizacji nauki i metod pracy w szkole.

Z podanych powyżej przepisów wynika, że nie można uznać, iż:

— niepełnosprawność sprzężona występuje u dziecka, które posiada orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego wydane przez poradnię psychologiczno-pedagogiczną z uwagi na jedną z niepełnosprawności (wymienionych w ww. rozporządzeniach ministra właściwego do spraw oświaty) i jednocześnie posiadającego orzeczenie o niepełnosprawności wydane przez powiatowy zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności z uwagi na chorobę przewlekłą,

— publiczna poradnia psychologiczno-pedagogiczna diagnozująca u dziecka jedną z wyżej wymienionych niepełnosprawności lub stopni upośledzenia umysłowego nie powinna wydać orzeczenia o niepełnosprawności sprzężonej na podstawie zaświadczenia lekarskiego wskazującego, że choruje ono na chorobę przewlekłą.

Należy podkreślić, że przepis art. 3 pkt 18 ustawy o systemie oświaty, wprowadzony ustawą z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458, z późn. zm.), nie „ograniczył liczby sprzę-

Z przedstawionych danych wynika, że w latach 2008–2010 liczba dzieci i młodzieży nauczanych indywidualnie w stosunku do liczby uczniów ogółem utrzymuje się na podobnym poziomie, tj. ok. 0,4%. Również wskaźnik liczby uczniów posiadających orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego i jednocześnie indywidualnie nauczanych w ostatnich trzech latach utrzymuje się na zbliżonym poziomie i wynosi 0,23–0,25% w stosunku do liczby uczniów ogółem.

Kwestia finansowania kosztów indywidualnego nauczania dzieci niepełnosprawnych i jednocześnie przewlekle chorych jest kwestią odrębną, niemającą jednak bezpośredniego związku z konstrukcją systemu informacji oświatowej. Na podstawie danych zgromadzonych w tym systemie można ustalić liczbę dzieci nauczanych indywidualnie, które mają orzeczenie o potrzebie kształcenia specjalnego. Nie gromadzi się natomiast informacji o uczniach przewlekle chorych, ponieważ, jak wskazano powyżej, dla tej grupy dzieci nie prowadzi się odrębnej formy kształcenia, z wyjątkiem szkół i oddziałów specjalnych zorganizowanych w zakładach opieki zdrowotnej.

Liczba uczniów nauczanych indywidualnie, posiadających czy też nieposiadających orzeczenia o potrzebie kształcenia specjalnego, nie ma bezpośredniego wpływu na wysokość części oświatowej subwencji ogólnej. Nie ma jednak podstaw do stwierdzenia

nia, że koszty indywidualnego nauczania nie są w subwencji uwzględnione. Stosownie do art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) sposób ustalania subwencji oświatowej jest wprost przesądzony ustawą i nie ma związku z ponoszonymi kosztami, a kwota subwencji określana jest corocznie w ustawie budżetowej. Podziału subwencji oświatowej – po odliczeniu rezerwy ustawowej – między gminy, powiaty i województwa samorządowe dokonuje się według kryteriów ustalanych przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w rozporządzeniu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego, uwzględniających w szczególności typy i rodzaje szkół i placówek, stopnie awansu zawodowego nauczycieli oraz liczbę uczniów w tych szkołach i placówkach.

W algorytmie podziału subwencji oświatowej nie ma odrębnej wagi dla uczniów objętych nauczaniem indywidualnym, ale sposób podziału subwencji oświatowej uwzględnia finansowanie wydatków związanych z nauczaniem indywidualnym. W podziale subwencji oświatowej na rok 2010 stanowił o tym przepis § 2 pkt 4 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 22 grudnia 2009 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2010 (Dz. U. Nr 222, poz. 1756), a przy podziale subwencji oświatowej na rok 2011 – przepis § 2 pkt 4 rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2011 (Dz. U. Nr 249, poz. 1659).

Ponadto dla uczniów o specjalnych potrzebach edukacyjnych posiadających orzeczenie publicznej poradni psychologiczno-pedagogicznej o potrzebie kształcenia specjalnego (w tym dla uczniów, dla których organizowane jest nauczanie indywidualne) naliczane są dodatkowe wagi – stosownie do rodzaju niepełnosprawności. Dla uczniów z upośledzeniem umysłowym w stopniu głębokim realizujących obowiązek szkolny lub obowiązek nauki poprzez uczestnictwo w zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych organizowanych w szkołach podstawowych i gimnazjach oraz dla uczniów z niepełnosprawnościami sprzężonymi lub z autyzmem naliczana jest dodatkowo waga $P_5 = 9,50$, co przy standardzie A części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2010, wynoszącym 4364,3937 zł, stanowi kwotę 41 461,74 zł.

Niezależnie jednak od sposobu podziału środków części oświatowej subwencji ogólnej subwencja oświatowa dla każdej jednostki samorządu terytorialnego stanowi jedną kwotę, a o sposobie jej wydatkowania – zgodnie z art. 7 ust. 3 ww. ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego, kierując się własnymi kryteriami podziału środków budżetowych na poszczególne szkoły i placówki. Głęboko zindywidualizowane decyzje podejmowane przez

organy samorządowe, determinujące łączne skutki finansowe zadań oświatowych, w fundamentalny sposób różnicują te skutki w poszczególnych samorządach, sprawiając, iż w części jednostek samorządu terytorialnego subwencja oświatowa jest równa wydatkom, w innych jest mniejsza, a w jeszcze innych subwencja oświatowa wystarcza na szereg innych wydatków niż wydatki bieżące w oświacie.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Elżbiety Witek
i Anny Zalewskiej**

**w sprawie łączenia obowiązków nauczyciela
z funkcją inspektora bhp w szkole (19766)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Elżbiety Witek i pani poseł Anny Zalewskiej (SPS-023-19766/10) w sprawie łączenia obowiązków nauczyciela z funkcją inspektora bhp w szkole, pozwolę sobie wyrazić następującą opinię.

Zgodnie z art. 237¹¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r., Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) pracodawca zatrudniający więcej niż 100 pracowników tworzy służbę bezpieczeństwa i higieny pracy, pełniącą funkcje doradcze i kontrolne w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, zaś pracodawca zatrudniający do 100 pracowników powierza wykonywanie zadań służby bhp pracownikowi zatrudnionemu przy innej pracy. Pracodawca posiadający ukończone szkolenie niezbędne do wykonywania zadań służby bhp może sam wykonywać zadania tej służby, jeżeli:

1) zatrudnia do 10 pracowników albo

2) zatrudnia do 20 pracowników i jest zakwalifikowany do grupy działalności, dla której ustalono nie wyższą niż trzecia kategorię ryzyka w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Pracodawca, w przypadku braku kompetentnych pracowników, może powierzyć wykonywanie zadań służby bhp specjalistom spoza zakładu pracy. Niemniej jednak zarówno pracownik służby bhp, jak i pracownik zatrudniony przy innej pracy, któremu powierzono wykonywanie zadań służby, a także spe-

cialista spoza zakładu pracy powinni spełniać wymagania kwalifikacyjne niezbędne do wykonywania zadań służby bhp oraz ukończyć szkolenie w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy dla pracowników tej służby. Szczegółowy zakres działania, uprawnienia, organizację, liczebność i podporządkowanie służby bhp oraz wymagane kwalifikacje określa rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 września 1997 r. w sprawie służby bezpieczeństwa i higieny pracy (Dz. U. Nr 109, poz. 704, z późn. zm.).

Przenosząc powyższe przepisy prawa pracy na grunt prawa oświatowego, z uwagi na brak unormowania tych kwestii w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), na podstawie art. 91c ust. 1, należy stosować przepisy Kodeksu pracy. Oznacza to, iż na mocy art. 237¹¹ § 1 funkcję inspektora bhp może pełnić również nauczyciel pracujący w danej szkole.

Uzasadnione wątpliwości budzi jednakże przydzielenie i wykonywanie przez nauczyciela obowiązków związanych z bhp, w ramach ogólnego czasu pracy, o którym mowa w art. 42 ustawy Karta Nauczyciela. Zgodnie z tym przepisem czas pracy nauczyciela zatrudnionego w pełnym wymiarze zajęć nie może przekraczać 40 godzin na tydzień. W ramach tego czasu pracy oraz ustalonego wynagrodzenia nauczyciel jest obowiązany do realizacji zadań ściśle wskazanych tą regulacją. Należy podkreślić, iż przepisy ustawy Karta Nauczyciela nie upoważniają dyrektora szkoły do nakładania na nauczyciela dodatkowych obciążeń w zakresie czasu pracy, powyżej wskazanego przepisami.

Odnosząc się do pytania zawartego w interpelacji, należy wskazać, że brakuje stosownych instrumentów oraz przepisów prawnych regulujących sposób „łączenia funkcji inspektora bhp z obowiązkami nauczyciela”. W zaistniałej sytuacji należałoby zatem rozważyć możliwość, w ślad za powierzeniem dodatkowych zajęć i funkcji wykraczających poza ustalony i przyjęty ustawowo standard wymagań (tj. obowiązki związane z realizacją programu nauczania czy zadaniami statutowymi), skorzystania przez pracodawcę z przepisów powszechnych regulujących wykonywanie zadań wykraczających poza obowiązki pracownika ustalone w ramach stosunku pracy, np. umów cywilnoprawnych. Przepisy prawa pracy nie zakazują zawierania dodatkowych umów o pracę za wynagrodzeniem z tym samym pracodawcą w sytuacji, gdy chodzi o rodzaj pracy wyraźnie inny niż uzgodniony w podstawowym czasie pracy.

W odniesieniu natomiast do dodatku motywacyjnego pragnę zauważyć, iż nie może on być przyznawany w oderwaniu od świadczonej przez nauczyciela pracy i wykonywania przez niego dodatkowych zadań lub zajęć, niewynikających z zakresu jego ustawowych obowiązków. Należy także zaznaczyć, iż ogólne warunki przyznawania tego dodatku określone zostały w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia za-

sadniczego nauczycieli, ogólnych warunków przyznawania dodatków do wynagrodzenia zasadniczego oraz wynagradzania za pracę w dniu wolnym od pracy (Dz. U. Nr 22, poz. 181, z późn. zm.), będącym aktem wykonawczym do ustawy Karta Nauczyciela. W opinii Ministerstwa Edukacji Narodowej brakuje uzasadnienia prawnego do przyznawania nauczycielom dodatku motywacyjnego za pełnienie funkcji inspektora bhp w szkole.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Lilla Jaroń

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Elżbiety Witek
i Anny Zalewskiej**

**w sprawie zakończenia prac
Komisji Majątkowej (19767)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19767/10) przekazującego interpelację posłów na Sejm RP pani Ewy Witek i Pani Anny Zalewskiej z dnia 3 grudnia 2010 r. w sprawie zakończenia prac Komisji Majątkowej uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę wskazać, że zakończenie prac Komisji Majątkowej stanowiło wspólną intencję rządu i Konferencji Episkopatu Polski. Uchwalona przez Sejm RP w dniu 16 grudnia 2010 r. ustawa o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej kończy działanie Komisji Majątkowej oraz nakłada na komisję obowiązek przekazania ministrowi właściwemu do spraw wyznań religijnych oraz mniejszości narodowych i etnicznych dokumentacji zgromadzonej w toku prowadzonych postępowań regulacyjnych, a także przedstawienia sprawozdania ze swej działalności ministrowi właściwemu do spraw wyznań religijnych oraz mniejszości narodowych i etnicznych, Sekretariatowi Konferencji Episkopatu Polski oraz Komisji Wspólnej Przedstawicieli Rządu RP i Konferencji Episkopatu Polski.

Przyjęte w ustawie o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej rozwiązania są zgodne z Konstytucją RP oraz konkordatem.

Rada Ministrów przeanalizowała ekspertyzy autorytetów w dziedzinie prawa wyznaniowego dotyczące pojawiających się wątpliwości odnośnie do konkordatu, ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisów Konstytucji RP różnicujących sytuację Kościoła Rzymskokatolickiego i innych kościołów i związków wyznaniowych, jak również zapoznała się z publicznie wyrażanym jednoznacznym stanowiskiem episkopatu odnośnie do zakończenia prac Komisji Majątkowej. Wskazać należy, że po przyjęciu projektu ustawy o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej przez Radę Ministrów przedstawiciele Kościoła wypowiedzieli się o nim z aprobatą.

Podkreślenia wymaga, iż nic ma żadnego stanowiska Episkopatu Polski skierowanego do Rady Ministrów czy też do ministra spraw wewnętrznych i administracji. Znane są natomiast publiczne wypowiedzi przedstawicieli episkopatu odnoszące się pozytywnie do kwestii zakończenia prac Komisji Majątkowej oraz uchwalonej ustawy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że ustawa o zmianie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, uchwalona na posiedzeniu Sejmu RP w dniu 16 grudnia 2010 r., w dniu 21 stycznia 2011 r. została podpisana przez prezydenta RP.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Anny Zalewskiej
i Elżbiety Witek**

**w sprawie realizacji projektu „Szkoła
zawodowa szkołą pozytywnego wyboru” (19768)**

Panie Marszałku! W związku z pismem SPS-023-19768/10 z dnia 31 grudnia 2010 r., przy którym przekazano interpelację pani poseł Anny Zalewskiej i pani poseł Elżbiety Witek w sprawie realizacji projektu „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru”, uprzejmie wyjaśniam.

Projekt „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru” jest projektem systemowym realizowanym przez Departament Kształcenia Zawodowego i Ustawicznego Ministerstwa Edukacji Narodowej w ramach działania 3.4: Otwartość systemu edukacji w kontekście uczenia się przez całe życie, poddziała-

nia 3.4.2: Upowszechnianie uczenia się przez całe życie, Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki”. Realizacja projektu przewidziana jest na trzy lata i zakończy się w 2012 r.

W ramach projektu w latach 2010 i 2011 przeprowadzane jest kompleksowe badanie stanu szkolnictwa zawodowego w Polsce. W 2010 r. badaniem objęto wszystkie publiczne szkoły dla młodzieży kształcące w zawodach oraz centra kształcenia praktycznego. Dodatkowo, chcąc dokonać pełnej analizy stanu szkolnictwa zawodowego, przeprowadzono badanie z przedstawicielami 379 samorządów powiatowych, 1060 przedsiębiorstw oraz z 14 000 uczniów najwyższych programowo klas. Natomiast w styczniu bieżącego roku przeprowadzonych zostanie jeszcze 16 zogniskowanych wywiadów grupowych (po jednym w każdym z województw), w których udział wezmą przedstawiciele dyrektorów szkół, instytucji rynku pracy, pracodawców oraz przedstawiciele jednostek samorządu terytorialnego. Z uwagi na ekspercki charakter tego badania, będzie ono merytorycznie zbliżone do dyskusji panelowej, którego efektem ma być wypracowanie propozycji rozwiązań i rekomendacji odnośnie do kształcenia zawodowego dla każdego z województw oraz w Polsce.

Podkreślenia wymaga fakt, że tak kompleksowe badanie dotychczas nie było prowadzone w obszarze kształcenia zawodowego, toteż jego wyniki mają szansę być pierwszym tak miarodajnym obrazem stanu kształcenia zawodowego w Polsce. W marcu br. planowane jest opublikowanie raportu z wynikami badań.

Ponadto w projekcie „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru” w 2010 r. zespół ekspertów rozpoczął prace nad narzędziami, które wspomogą w pracy kadre zarządzającą szkołami i placówkami. Zarazem materiały te będą wykorzystane na warsztatach dla dyrektorów/nauczycieli szkół i placówek kształcących w zawodach, których realizacja przewidziana jest w 2011 i 2012 r. (planowane jest przeprowadzenie 150 dwudniowych warsztatów dla 3 tys. osób spośród kadry kierowniczej i pedagogicznej szkół).

W ramach promocji kształcenia zawodowego realizowany jest ogólnopolski konkurs „Lider Edukacji Zawodowej”, który ogłoszony został w październiku 2010 r. i kierowany jest do wszystkich szkół dla młodzieży prowadzących kształcenie zawodowe. Szczegółowe kryteria oceny szkół zawarte zostały w regulaminie, a najistotniejszym czynnikiem oceny szkół zgłaszających się do konkursu będzie efektywność kształcenia oraz współpraca w środowisku lokalnym zmierzająca do podnoszenia jakości kształcenia w szkołach. Aby szkoła mogła wziąć udział w konkursie, powinna złożyć do dnia 29 kwietnia 2011 r. do Ministerstwa Edukacji Narodowej wypełniony formularz zgłoszenia, który jest dostępny na stronie www.men.gov.pl. Laureatów w każdym z 16 obszarów wyodrębnionych na potrzeby konkursu poznamy w czerwcu 2011 r., a nagrodami w konkursie będzie sprzęt dla szkół o łącznej wartości 1 600 000 zł.

Na realizację wszystkich zadań w projekcie „Szkoła zawodowa szkołą pozytywnego wyboru” przewidziano budżet w wysokości 19 984 334 zł, z czego w 2010 r. wydano ok. 2 600 000 zł, co stanowi ok. 86% zaplanowanych na ten rok wydatków. Pozwoliło to na sfinansowanie realizacji zadań zapisanych we wniosku o dofinansowanie projektu, takich jak:

— ogólnopolskie badanie stanu szkolnictwa zawodowego, w wyniku którego powstanie ogólnodostępny raport (badania zostaną zakończone w I kw. 2011 r.);

— wypracowywanie przez ekspertów narzędzi i materiałów związanych z modernizacją kształcenia zawodowego, które będą wykorzystywane między innymi na warsztatach dla kadry zarządzającej szkół;

— szkolenie promotorów zmian, którzy będą prowadzić warsztaty, a także będą w przyszłości wspierać merytorycznie kadre zarządzającą szkół i placówek;

— spotkania robocze grup ekspertów;

— przygotowanie zaplecza technicznego oraz na zasoby kadrowe projektu.

W przeciwieństwie do poprzedniego okresu programowania (lata 2004–2006), kiedy w ramach wyjątku Polska uzyskała możliwość realizowania centralnych zakupów sprzętu w projektach współfinansowanych ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Rozwój zasobów ludzkich” (umożliwiło to realizację w latach 2005–2008 trzech części projektu „Wyposażenie CKU, CKP i szkół zawodowych w stanowiska do egzaminów zawodowych” w priorytecie 2: Rozwój społeczeństwa opartego na wiedzy, działanie 2.2: Podniesienie jakości edukacji w odniesieniu do potrzeb rynku pracy, którego celem było wyposażenie szkół/placówek w nowoczesny sprzęt technodaktyczny, pozwalający uczniom i słuchaczom przygotować się do części praktycznej egzaminu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe, dzięki czemu zakupiono doposażenie do 1200 szkół i placówek w 45 zawodach, za łączną kwotę 133 mln zł) obecne zasady dla projektów systemowych realizowanych w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” stanowią, iż zakupy inwestycyjne w projekcie nie mogą przekraczać 10% całkowitej wartości projektu i muszą być niezbędne dla osiągnięcia celów projektu. Oznacza to, że zakup wyposażenia dla szkół w ramach realizacji tego projektu nie jest możliwy, natomiast istnieje taka możliwość dla projektów wspierających kształcenie zawodowe realizowanych na poziomie regionalnym (w ramach priorytetu IX PO KL oraz w ramach regionalnych programów operacyjnych). Marszałkowie województw dysponują bowiem środkami na realizację inwestycji, które obok możliwości sfinansowania bazy i zakup sprzętu dla szkół i placówek mogą być przeznaczone na tzw. wsparcie miękkie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Anny Zalewskiej
i Elżbiety Witek**

**w sprawie kosztów produkcji filmu
pt. „Wszystkie ręce umyte. Sprawa Blidy”
(19769)**

Odpowiadając na interpelację (znak: SPS-023-19769) z dnia 3 grudnia 2010 r. posłanek na Sejm RP pani Anny Zalewskiej i Elżbiety Witek w sprawie kosztów produkcji filmu pt. „Wszystkie ręce umyte. Sprawa Blidy” informuję, że w obecnie obowiązującym ustroju prawnym minister skarbu państwa posiada znikomą zakres instrumentów oddziaływania na spółkę Telewizja Polska SA. Minister skarbu państwa może powołać tylko jednego reprezentanta do rady nadzorczej spółki i nie ma wpływu na skład osobowy zarządu Telewizji Polskiej SA, zaś działając jako walne zgromadzenie, wykonuje prawo głosu z akcji TVP SA. Należy przy tym zaznaczyć, że Kodeks spółek handlowych zakazuje wydawania wiążących zaleceń zarówno zarządowi i radzie nadzorczej spółki prawa handlowego, jaką jest Telewizja Polska SA. Dodatkowo należy podkreślić, iż art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2531, z późn. zm.) stanowi, iż zarząd spółki nie jest związany poleceniami i zakazami ustanowionymi przez walne zgromadzenie, jeżeli dotyczą one treści programu.

Mając powyższe na uwadze, informuję, iż minister skarbu państwa nie miał wpływu na podjęcie decyzji o produkcji i emisji wyżej wymienionego filmu, niemniej jednak wystąpił do zarządu spółki z prośbą o przedstawienie stosownych wyjaśnień, które stanowią załącznik do niniejszej odpowiedzi*).

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłanek Elżbiety Witek
i Anny Zalewskiej**

**w sprawie „Programu budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015” (19770)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pań posłanek Elżbiety Witek i Anny Za-

*). Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

lewskiej, przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r. (nr SPS-023-19770/10), dotyczącą „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, uprzejmie przedstawiam informacje w sprawie.

W projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przekazanym do konsultacji społecznych w dniu 6 grudnia 2010 r., minister infrastruktury opracował listę inwestycji możliwych do realizacji w ramach czasowych wyznaczonych przez program, tj. w latach 2011–2015. W ostatecznym, tj. przyjętym przez Radę Ministrów, dokumencie zadania umieszczone w załączniku nr 1 będą zadaniami, które otrzymają finansowanie, a tym samym ich rozpoczęcie nastąpi do 2013 r. Konieczność rozpoczęcia umieszczonych tam zadań do 2013 r. jest m.in. determinowana możliwością pozyskania środków z Unii Europejskiej w ramach perspektywy finansowej 2007–2013.

Zaawansowanie zadań umieszczonych w załączniku nr 2 nie pozwoli na rozpoczęcie robót budowlanych do 2013 r., niemniej jednak prace przygotowawcze pozwalające na ich realizację w kolejnej perspektywie będą kontynuowane dzięki środkom przeznaczanym na ten cel w budżecie państwa w części 39. Wśród zadań umieszczonych w załączniku nr 2 znalazły się priorytetowe zadania na drodze ekspresowej nr 3, w tym: „Budowa drogi S3 Nowa Sól – Legnica (A4)” i „Budowa drogi S3 Legnica (A4) – Lubawka”, w ramach której mieści się również obwodnica Jawora. Jednocześnie informuję, że stan przygotowania dla przedmiotowych zadań przedstawia się następująco:

— Nowa Sól – Legnica (A4) – 1 grudnia 2010 r. podpisana została umowa z firmą Trakt sp. z o.o. sp. k. na wykonanie dokumentacji budowlanej. Zgodnie z postanowieniami specyfikacji istotnych warunków zamówienia zamówienie ma zostać zrealizowane do 1 listopada 2011 r. (w ciągu 11 miesięcy od podpisania umowy),

— Legnica (A4) – Lubawka – przetarg na opracowanie projektu budowlanego został rozstrzygnięty. Wyboru najkorzystniejszej oferty dokonano 8 września 2010 r. Wybrano ofertę firmy Mosty Katowice sp. z o.o. Umowę podpisano 16 grudnia 2010 r. w siedzibie oddziału GDDKiA we Wrocławiu. Zgodnie z postanowieniami SIWZ zamówienie zostanie zrealizowane do 16 czerwca 2013 r. (w terminie 30 miesięcy od daty podpisania umowy).

Odpowiadając na pytanie o wpływ finansowego zaangażowania samorządów lokalnych na decyzje w sprawie budowy obwodnic, należy wskazać, że kryteria wyboru zadań do realizacji zostały wskazane w załączniku nr 3 do projektu programu. Jednym z nich jest zakres współfinansowania przez jednostkę samorządu terytorialnego prac przygotowawczych oraz realizacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra kultury i dziedzictwa narodowego na interpelację posła Sławomira Piechoty oraz grupy posłów

w sprawie działań, jakie zostały lub zostaną podjęte przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, aby miasto ostatecznie wybrane na Europejską Stolicę Kultury 2016 r. respektowało prawa osób niepełnosprawnych (19771)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymaną interpelacją posła Sławomira Piechoty oraz grupy posłów w sprawie działań, jakie zostały lub zostaną podjęte przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, aby miasto ostatecznie wybrane na Europejską Stolicę Kultury 2016 respektowało prawa osób niepełnosprawnych (nr SPS-023-19771/10), przekazuję na ręce Pana Marszałka następującą odpowiedź.

Jako minister kultury i dziedzictwa narodowego chciałbym podkreślić, iż troska o zapewnienie osobom niepełnosprawnym właściwego dostępu do przedsięwzięć kulturalnych, które będą miały miejsce w ramach obchodów Europejskiej Stolicy Kultury 2016, jest mi bliska, zwłaszcza w świetle trwającego obecnie konkursu.

Jednakże chciałbym poinformować, że minister kultury i dziedzictwa narodowego sprawuje jedynie rolę koordynatora konkursu, w którym biorą udział polskie miasta. Głównym zadaniem ministra jest realizacja procedury selekcyjnej miast kandydujących do tytułu ESK, a zwłaszcza jej zgodność z trybem i zasadami przyjętymi na podstawie zapisów decyzji nr 1622/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającej działanie Wspólnoty na rzecz obchodów Europejskiej Stolicy Kultury w latach 2007–2019. Procedura wdrożenia w Rzeczypospolitej Polskiej przepisów zawartych w decyzji została określona w regulaminie Komisji Selekcyjnej do spraw wyboru Europejskiej Stolicy Kultury 2016, który stanowi załącznik do zarządzenia ministra kultury i dziedzictwa narodowego nr 23 z dnia 29 października 2009 r. (z późn. zm.). Zgodnie z wyżej wymienionymi dokumentami minister kultury i dziedzictwa narodowego jest odpowiedzialny m.in. za przeprowadzenie ogólnokrajowego konkursu, mianowanie ekspertów narodowych, powołanie całego składu Komisji Selekcyjnej, organizację selekcji wstępnej i selekcji końcowej.

Działając na mocy decyzji oraz w myśl uchwały nr 172/2009 Rady Ministrów z dnia 2 października 2009 r. w sprawie koordynacji udziału Rzeczypospolitej Polskiej w działaniu Wspólnoty na rzecz obchodów Europejskiej Stolicy Kultury, jako minister kultury i dziedzictwa narodowego zaprosiłem polskie miasta do udziału w konkursie o przyznanie tytułu Europejskiej Stolicy Kultury 2016. Warunkiem za-

kwalifikowania każdego z kandydujących miast do selekcji wstępnej było złożenie wniosku aplikacyjnego zgodnego z wymogami określonymi przepisami decyzji.

Ciałem oceniającym wnioski złożone przez miasta jest wyłącznie Komisja Selekcyjna. Zadaniem komisji, w myśl przepisów art. 7 decyzji stanowiących o pierwszym etapie selekcji zwanym selekcją wstępną, jest ocena wniosków, wytypowanie miast zakwalifikowanych do drugiego etapu oraz sporządzenie raportu. Ocena wniosków przeprowadzana jest w oparciu o kryteria, o których mówi art. 4 decyzji. Komisja Selekcyjna to niezależne ciało, które składa się z trzynastu ekspertów posiadających znaczące doświadczenie i wiedzę specjalistyczną w dziedzinie kultury. W jego skład wchodzi 7 członków powołanych przez instytucje europejskie oraz 6 narodowych.

W świetle przywołanych wyżej przepisów minister kultury i dziedzictwa narodowego nie ma uprawnień do opiniowania złożonych w trybie konkursowym wniosków ani też wpływu na końcowy kształt programu obchodów ESK 2016, który zostanie przygotowany przez zwycięskie miasto.

Odnosząc się do postulatów w sprawie pełnego uwzględniania praw osób niepełnosprawnych, należy wyraźnie podkreślić, że kryteria programowe zawarte w art. 4 decyzji¹⁾, a zwłaszcza kategoria „miasto i obywatele”, zobowiązują miasta kandydujące do tytułu Europejska Stolica Kultury 2016 do uwzględnienia w programie kulturalnym zaangażowania, a tym samym wyrażenia potrzeb i oczekiwań całej społeczności miejskiej, w tym także osób niepełnosprawnych. Komisja Selekcyjna, oceniając złożone wnioski, ze szczególną uwagą dokonała analizy przedsięwzięć przygotowanych przez miasta, traktując kryterium „miasto i obywatele” jako jedno z priorytetowych. Treść raportu Komisji Selekcyjnej nie uwzględnia informacji o całej zawartości wniosków, przekazuje bowiem jedynie opinie o ich wybranych elementach, które szczególnie zainteresowały ekspertów, stąd wzmianka o otwartości Torunia na problemy osób niepełnosprawnych.

¹⁾ Art. 4. Kryteria programu kulturalnego

Program kulturalny spełnia następujące kryteria, podzielone na dwie kategorie: „Wymiar europejski” i „Miasto i obywatele”:

1) w odniesieniu do „Wymiaru europejskiego” celem programu jest:

a) wzmocnienie współpracy w każdym sektorze kultury między operatorami w dziedzinie kultury, artystami i miastami z danego państwa członkowskiego i innych państw członkowskich;

b) podkreślenie bogactwa różnorodności kulturowej w Europie;

c) uwypuklenie wspólnych aspektów kultury europejskiej;

2) w odniesieniu do „Miasta i obywateli” celem programu jest:

a) wspieranie udziału mieszkańców danego miasta i jego okolic oraz zwiększenie zainteresowania miastem z ich strony oraz ze strony obywateli mieszkających za granicą;

b) trwałość i stanowienie integralnej części długofalowego rozwoju kulturalnego i społecznego miasta.

Chciałbym z satysfakcją poinformować, że aspekt włączenia spraw osób niepełnosprawnych do programu obchodów Europejskiej Stolicy Kultury 2016 został uwzględniony we wszystkich 11 wnioskach aplikacyjnych złożonych przez polskie miasta. W załączeniu przekazuję zestawienie propozycji i zamierzeń w tej kwestii przedstawionych przez kandydujące miasta na etapie selekcji wstępnej^{*)}.

Zgadzam się, iż rok 2016 będzie wyjątkowym czasem promocji polskiej kultury i prezentacji Polski w Europie. Wierzę, że miasto, które uzyska zaszczytny tytuł Europejskiej Stolicy Kultury, właściwie odniesie się do pokładanych w nim nadziei i oczekiwań, stając się wizytówką Polski i żyjących w niej społeczeństw.

Z wyrazami szacunku

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów Jana Warzechy
i Kazimierza Smolińskiego**

**w sprawie refundacji przez NFZ
zakupu aparatów słuchowych (19772)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana Jana Warzechy oraz Kazimierza Smolińskiego, posłów na Sejm RP, w sprawie obowiązujących przepisów dotyczących refundacji zakupu aparatów słuchowych dla osób niedosłyszących, przekazaną przy piśmie wicemarszałka Sejmu pana Marka Kuchcińskiego, znak: SPS-023-19772/10, uprzejmie proszę o przyjęcie wyjaśnień w sprawie.

Obecnie kwestie i zasady zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi i środki pomocnicze określa rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 29 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze (Dz. U. Nr 139, poz. 1141, z późn. zm.).

Przedmiotowe rozporządzenie określa wykaz świadczeń gwarantowanych z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne będące przedmiotami ortopedycznymi oraz środki pomocnicze wraz z określeniem poziomu, w tym limitu cen tych świadczeń i sposobu ich finansowania oraz warunków ich realizacji, a tak-

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

że obejmuje naprawę przedmiotu ortopedycznego w ramach limitu ceny tej naprawy.

Zgodnie z wyżej wymienionymi przepisami aparat słuchowy na przewodnictwo powietrza lub kostne przy jednostronnym lub obustronnym ubytku słuchu przyznawany jest na zlecenie wydane przez laryngologa, przy wadach słuchu powodujących utrudnienie lub ograniczenie w nabywaniu języka i komunikowaniu się na drodze słuchowej.

Aparat refundowany jest przez Narodowy Fundusz Zdrowia raz na 5 lat w wysokości 70% ceny w ramach ustalonego limitu dla dorosłych, natomiast w 100% dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia lub do 26. roku życia w przypadku pobierania nauki. W przedmiotowym rozporządzeniu występuje także wyrażenie, iż podwójne protezowanie dotyczy osób dorosłych czynnych zawodowo, co powoduje utrudnienia w nabywaniu drugiego aparatu przez emerytów i rencistów.

Jednocześnie informuję, iż w Sejmie obecnie trwają prace nad projektem ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (druk sejmowy nr 3491), w którym zamieszczono w art. 36 ust. 4 delegację do wydania nowego rozporządzenia w zakresie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie osoby uprawnionej, z określeniem limitów ich finansowania ze środków publicznych i wysokości udziału własnego świadczeniobiorcy w tym limicie.

Podczas prac nad przygotowaniem wstępnego projektu aktu wykonawczego ponownie rozpoczęto analizę postulatów i wniosków, jakie wpływały do Ministerstwa Zdrowia w zakresie zaopatrzenia pacjentów w refundowane wyroby medyczne, które wstępnie uwzględniono w przedmiotowym projekcie aktu. W przedmiotowym projekcie zostały zaproponowane zmiany w stosunku do obecnie obowiązujących przepisów między innymi w zakresie zaopatrzenia osób w aparaty słuchowe.

Wyżej wymieniony projekt został dołączony zgodnie z procedurą legislacyjną Sejmu do projektu ustawy o refundacji leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego oraz wyrobów medycznych (do druku nr 2491).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie zwiększenia kwoty przeznaczonej
na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu
w 2011 r. (19773)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19773/10, interpelacją posła na Sejm RP pana Piotra Babinetza w sprawie zwiększenia kwoty przeznaczonej na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu w 2011 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Skierowany przez rząd do Sejmu RP w dniu 30 września 2010 r. projekt ustawy budżetowej na rok 2011 przewidywał w planie finansowym Funduszu Pracy stanowiącym załącznik do ww. projektu ustawy budżetowej wydatki w wysokości 8 720 617 tys. zł, w tym na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu – 3 235 080 tys. zł (szkolenia – 81 691 tys. zł, studia podyplomowe – 16 152 tys. zł, prace interwencyjne – 150 036 tys. zł, roboty publiczne – 150 680 tys. zł, prace społecznie użyteczne – 37 658 tys. zł, stypendia – 600 000 tys. zł, przygotowanie zawodowe dorosłych – 11 082 tys. zł, refundacja wynagrodzeń młodocianych pracowników wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne – 170 000 tys. zł, dofinansowanie pracodawcom kosztów kształcenia młodocianych pracowników – 303 930 tys. zł, koszty związane ze specjalizacją oraz realizacją staży podyplomowych lekarzy, lekarzy dentyistów, pielęgniarek i położnych – 717 583 tys. zł, refundacja kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy – 149 139 tys. zł, jednorazowe środki na podjęcie działalności gospodarczej – 200 706 tys. zł, wsparcie finansowe pracowników i przedsiębiorców – ustawa antykryzysowa – 155 000 tys. zł, koszty umów zawartych z agencją zatrudnienia – 10 000 tys. zł, restrukturyzacja zatrudnienia – 1000 tys. zł, projekty pilotażowe – 5000 tys. zł, programy specjalne – 20 000 tys. zł, pomoc państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielanych osobom, które utraciły pracę – 106 487 tys. zł, koszty przejazdów, zakwaterowania i żywienia – 45 000 tys. zł, opieka nad dzieckiem lub osobą zależną – 1500 tys. zł, refundacja składek na ubezpieczenia społeczne za zatrudnionych bezrobotnych – 2000 tys. zł, badania lekarskie bezrobotnych – 15 000 tys. zł, refundacja składek na ubezpieczenia społeczne dla spółdzielni socjalnych – 9000 tys. zł, instrumenty finansowane w ramach ustawy powodziowej – 273 936 tys. zł, umorzenia pożyczek – 2500 tys. zł).

W trakcie prac w Sejmie RP nad projektem ustawy budżetowej na rok 2011 dokonano przekształcenia struktury wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zaplanowanych w projekcie

planu finansowego Funduszu Pracy na rok 2011. Uchwalona przez parlament w dniu 20 stycznia 2011 r. ustawa budżetowa na rok 2011 uwzględnia zmianę struktury ww. wydatków Funduszu Pracy polegającą na przesunięciu wydatków pomiędzy zadaniami w ramach zaplanowanych wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu skutkującą zwiększeniem wydatków: na szkolenia (o 100 000 tys. zł), na stypendia (o 100 000 tys. zł), na refundację kosztów wyposażenia i doposażenia stanowisk pracy (o 134 000 tys. zł) oraz przyznanie jednorazowych środków na podjęcie działalności gospodarczej (o 130 000 tys. zł), a zmniejszeniem wydatków: na wsparcie finansowe pracowników i przedsiębiorców – ustawa antykrzysowa (o 140 000 tys. zł), na pomoc państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych udzielonych osobom, które utraciły pracę (o 90 000 tys. zł) oraz wydatków na instrumenty finansowane w ramach ustawy powodziowej (o 234 000 tys. zł). Ogółem zwiększenia i zmniejszenia w wydatkach na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu wyniosły 464 000 tys. zł.

Pragnę zauważyć, że w latach 2008–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu (wykonanie 2008 r. – 3 362 509 tys. zł, wykonanie 2009 r. – 6 204 847 tys. zł, plan według ustawy budżetowej na rok 2010 – 6 536 745 tys. zł) w stosunku do lat ubiegłych (wykonanie: 2006 r. – 2 133 952 tys. zł, 2007 r. – 2 725 263 tys. zł). W 2009 r. wydatki na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu były niemal dwukrotnie wyższe niż w 2008 r. Istotny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych był uzasadniony w okresie kryzysu. Polska gospodarka wychodzi z kryzysu i dlatego rok 2011 to dobry okres, żeby programy dotyczące aktywnego przeciwdziałania bezrobociu wygaszać. Programy te stworzyły znaczną liczbę miejsc pracy – tylko w latach 2008–2009 ze środków przeznaczonych na refundację pracodawcom kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego utworzono niemal 60 tys. stanowisk, a dzięki dofinansowaniu kosztów podjęcia działalności gospodarczej ponad 110 tys. bezrobotnych podjęło działalność gospodarczą. Zdecydowana większość z tych utworzonych miejsc pracy nie zniknie po ustaniu dofinansowania. Jeżeli te miejsca pracy miałyby istnieć tylko dzięki dofinansowywaniu, to byłyby to miejsca pracy, które nie są w stanie same sprostać konkurencji na rynku pracy.

Prognozowane znaczne obniżenie stopy bezrobocia rejestrowanego w 2011 r. jest wypadkową wysokiego wzrostu gospodarczego oraz zmian demograficznych. Zgodnie z prognozą zakłada się, że w 2011 r. poprawa sytuacji gospodarczej w Polsce i na świecie będzie kontynuowana. Wraz ze wzrostem PKB oczekuje się zwiększenia popytu inwestycyjnego oraz poprawy sytuacji finansowej przedsiębiorstw, co będzie pozytywnie wpływać na tworzenie nowych miejsc pracy. Szacuje się, że w 2011 r. przeciętne zatrudnienie w gospodarce narodowej wzrośnie o 1,9%.

Jednocześnie w 2011 r., zgodnie z prognozą demograficzną Głównego Urzędu Statystycznego, nastąpi zmiana sytuacji na rynku pracy w zakresie zasobów pracy. Po wielu latach znaczących przyrostów ludności w wieku produkcyjnym (18–59/64 lata) w 2011 r. oczekiwany jest jej spadek i będzie on istotny z punktu widzenia prognozy makroekonomicznej. W 2011 r. spodziewany ubytek ludności w wieku produkcyjnym to ponad 100 tys. osób. Oprócz zmniejszania się liczby ludności w wieku produkcyjnym zmieniać się będzie struktura wiekowa tej grupy ludności. Udział populacji w wieku 25–44 lat, czyli grupy o największej aktywności zawodowej w ludności w wieku produkcyjnym będzie się zwiększać (wzrost o ok. 3 pkt proc.). Zmiana struktury demograficznej ludności wraz z ograniczeniem możliwości przechodzenia na wcześniejszą emeryturę od 2009 r. będą wpływać na zwiększenie aktywności zawodowej ludności. Oczekiwany wzrost gospodarczy Polski wraz ze wzrostem popytu inwestycyjnego dodatkowo wpływające na wzrost popytu na pracę, spadek liczby ludności w wieku produkcyjnym oraz wzrost udziału ludności w wieku 25–44 lata będą pozytywnie oddziaływać w kierunku znacznego obniżania stopy bezrobocia.

Pozytywny wpływ w kierunku obniżania bezrobocia w 2011 r. będą miały również działania wprowadzone w latach wcześniejszych, m.in. uelastycznienie rynku pracy (zarówno w zakresie form zatrudnienia, jak i czasu pracy), wsparcie finansowe osób bezrobotnych podejmujących działalność gospodarczą, obniżenie pozapłacowych kosztów pracy. Biorąc pod uwagę powyższe działania oraz fakt, że zwiększenie bezrobocia ma charakter cykliczny, najistotniejszym czynnikiem, który będzie sprzyjał zmniejszeniu stopy bezrobocia, jest powrót na ścieżkę szybkiego wzrostu gospodarczego. Prowadzona przez rząd polityka gospodarcza sprzyja temu celowi, czego dowodem są zarówno wyniki polskiej gospodarki w trakcie kryzysu, jak i obecny wzrost gospodarczy.

Należy zwrócić uwagę, że obecnie Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) zobowiązuje to do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych (w skład którego wchodzi również Fundusz Pracy) poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób.

Mając na uwadze powyższe, w mojej ocenie nie jest zasadne zwiększenie wydatków Funduszu Pracy na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2011.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie zwiększenia liczby referendarzy
sądowych w okręgu sądu krośnieńskiego
(19774)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Piotra Babinetza w sprawie zwiększenia liczby etatów referendarskich w okręgu Sądu Okręgowego w Krośnie uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Minister sprawiedliwości, podejmując decyzje dotyczące etatyzacji w sądownictwie powszechnym, w pierwszej kolejności kieruje się zasadą racjonalnego gospodarowania zasobami kadrowymi i etatowymi nakazującą maksymalnie efektywne wykorzystanie kadr i etatów oraz właściwe ich rozmieszczenie, stosownie do rzeczywistych potrzeb wynikających z warunków funkcjonowania poszczególnych sądów.

Według stanu na dzień 30 czerwca 2010 r. limit etatów referendarza sądowego w apelacji rzeszowskiej wynosił 98, w tym w okręgu Sądu Okręgowego w Krośnie – 28 etatów. Liczba etatów asystenta sędziego wynosi 106, w tym w okręgu Sądu Okręgowego w Krośnie – 24 etaty.

Należy przy tym wskazać, że dane statystyczne za I półrocze 2010 r. dotyczące obciążenia pracą w sądach apelacji rzeszowskiej potwierdzają utrzymujący się od kilku lat brak uzasadnienia dla wzmocnienia etatowego sądów tej apelacji, we wszystkich grupach zatrudnienia (w tym również na stanowiskach referendarzy sądowych i asystentów sędziów).

Analiza wpływu spraw w poszczególnych pionach orzeczniczych (z wyłączeniem pionu wieczystoksięgowego) pokazuje, że nie zachodzi nawet potrzeba utrzymywania dotychczasowego poziomu zatrudnienia referendarzy sądowych w sądach apelacji rzeszowskiej, z wyjątkiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie.

W latach 2007–2008 sądownictwo powszechne otrzymało taką liczbę etatów referendarskich, która zaspokoiła większość potrzeb pionu cywilnego oraz gospodarczego. W ustawie budżetowej na 2010 r. nie przewidziano dodatkowych etatów referendarskich, natomiast uzyskano 13 dodatkowych etatów asystenta sędziego w wyniku przekształcenia etatów aplikantów sądowych, z czego 7 etatów otrzymała apelacja rzeszowska, w tym 1 etat otrzymał okręg Sądu Okręgowego w Krośnie. Nastąpiło to wyłącznie wyjątkowo z uwagi na konieczność zatrudnienia egzaminowanych aplikantów sądowych.

Jednocześnie dodać należy, że w projekcie budżetu sądownictwa powszechnego na 2011 r. nie przewidziano dodatkowych etatów referendarza sądowego i asystenta sędziego.

Jest przy tym istotne, że prezesi sądów apelacyjnych są uprawnieni do przenoszenia etatów asystenckich między okręgami sądów okręgowych w sytuacji możliwości zatrudnienia asystenta w okręgu, który nie posiada wolnych etatów asystenckich, a wakaty w tej grupie zatrudnienia występują w innym okręgu tej samej apelacji.

Z przedstawionych powyżej informacji wynika jednoznacznie, że podejmowanie jakichkolwiek działań zmierzających do dalszego zwiększenia etatyzacji sądów apelacji rzeszowskiej byłoby sprzeczne z zasadą racjonalnego gospodarowania zasobami kadrowymi i etatowymi.

Odnosząc się do kwestii związanych z zatrudnianiem osób, które ukończyły aplikację sądową i złożyły z wynikiem pozytywnym egzamin sędziowski, wskazuję, że ewentualne zwiększenie zatrudnienia w okręgu Sądu Okręgowego w Krośnie powinno być związane z rzeczywistymi potrzebami tamtejszego sądu w zakresie etatyzacji. Obecna obsada tamtejszego sądu nie wymaga zwiększania poziomu zatrudnienia w grupach zawodowych, takich jak referendarze sądowi i asystenci sędziów, w związku z czym osoby zainteresowane mogą ubiegać się o wolne stanowiska w sądownictwie powszechnym poza okręgiem Sądu Okręgowego w Krośnie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Piotra Babinetza**

**w sprawie rozszerzenia uprawnień
egzekucyjnych jednostek samorządu
terytorialnego (19775)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r. nr SPS-023-19775/10 interpelacją posła Piotra Babinetza z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie umożliwienia organom wszystkich gmin o statusie miasta występowania w charakterze organu egzekucyjnego w odniesieniu do należności pieniężnych, dla których ustalania lub określania i pobierania jest właściwy ten organ, uprzejmie informuję, iż pismami z dnia 9 listopada 2010 r. nr AP13/0602/1197/SJR/2010/BM19-14452 oraz z dnia 22 grudnia 2010 r. nr AP13/0602/SJR./2010/BM19-16690 zostały udzielone odpowiedzi na analogiczne interpelacje posłów Marka Rząsy i Piotra Tomańskiego z dnia 11 października

2010 r. oraz posła Andrzeja Ćwierza z dnia 9 listopada 2010 r.

Niemniej jednak, charakteryzując problem, należy na wstępie wskazać, iż bezspornym jest, iż minister finansów posiada kompetencje w zakresie inicjatywy legislacyjnej i zmiany przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j.: Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954, z późn. zm.). Artykuły 19 i 20 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji określają, które podmioty (organy administracyjne) są administracyjnymi organami egzekucyjnymi.

Powołany w interpelacji przepis art. 19 § 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji stanowi, iż właściwy organ gminy o statusie miasta, wymienionej w odrębnych przepisach oraz gminy wchodzącej w skład powiatu warszawskiego jest organem egzekucyjnym uprawnionym do stosowania wszystkich środków egzekucyjnych, z wyjątkiem egzekucji z nieruchomości, w egzekucji administracyjnej należności pieniężnych, dla których ustalania lub określania i pobierania jest właściwy ten organ. Z konstrukcji tego przepisu wynika jednak, iż ograniczenie kompetencji gminy o statusie miasta do działania w charakterze organu egzekucyjnego wprowadzają „odrębne przepisy”. Odrębne przepisy, o których mowa, to przepisy ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o zmianie zakresu działania niektórych miast oraz o miejskich strefach usług publicznych (t.j.: Dz. U. z 1997 r. Nr 36, poz. 224, z późn. zm.), która zgodnie z art. 109 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. z 1998 r. Nr 133, poz. 872) utraciła moc z dniem 31 grudnia 1998 r. Jednak wskazane w niej miasta zachowały swoje uprawnienia na mocy przepisu art. 87 tejszej ustawy.

Odpowiadając zatem na pytanie postawione w interpelacji, należy wskazać, iż nadanie kompetencji organu egzekucyjnego gminie może nastąpić jedynie poprzez wskazanie jej w załączniku wspomnianej ustawy, co implikowałoby konieczność uruchomienia procesu legislacyjnego. Podkreślić natomiast należy, iż inicjatywa legislacyjna w zakresie powołanej ustawy nie leży w kompetencji ministra finansów, lecz w kompetencji ministra spraw wewnętrznych i administracji. Dlatego też wnioski o podjęcie inicjatywy legislacyjnej w omawianym zakresie były przekazywane do ministra spraw wewnętrznych i administracji.

Niezależnie jednak od powyższego w celu poszukiwania argumentów do inicjowania ewentualnych zmian przepisów w omawianym zakresie Ministerstwo Finansów dokonało wstępnej analizy efektywności egzekucji należności z tytułu nieuiszczonych podatków i opłat lokalnych.

W wyniku analizy stwierdzono, że efektywność egzekucji prowadzonej przez naczelników urzędów skarbowych w zakresie tytułów wykonawczych wystawionych przez urzędy gmin na należności stanowiące dochód jednostek samorządu terytorialnego w latach 2007–2009 przedstawia się następująco:

2007 r. – 45,19%, 2008 r. – 47,64%, 2009 r. – 46,32%, natomiast efektywność egzekucji prowadzonej przez organy gminy jest bardzo zróżnicowana i wynosi od 4,81% do 98,59%, przy czym w 2007 r. tylko w czterech gminach efektywność egzekucji przekroczyła wartość 50%, w 2008 w pięciu gminach, a w 2009 r. w sześciu. A zatem średnia efektywność egzekucji prowadzonej przez organy samorządu terytorialnego przedstawia się następująco: 2007 r. – 28,68%, 2008 r. – 30,54%, 2009 r. – 29,43%.

W związku z tym wynik wstępnego porównania efektywności egzekucji wskazuje, że urzędy skarbowe w poszczególnych latach osiągnęły wyższy jej poziom.

Jednocześnie z wielokrotnie przeprowadzanych przez Ministerstwo Finansów analiz postępowań egzekucyjnych wynika, iż na zwiększenie efektywności egzekucji przedmiotowych należności znaczący wpływ ma czynny udział w postępowaniu egzekucyjnym samych wierzycieli, m.in. urzędów gmin, którzy są pełnoprawnymi uczestnikami postępowania egzekucyjnego. Wierzyciele posiadają szereg uprawnień, których wykorzystywanie przyczynia się do zwiększenia efektywności dochodzenia należności. Przepis art. 71 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji daje wierzycielowi możliwość wystąpienia do sądu o nakazanie zobowiązanemu wyjawienia majątku, zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, jeżeli egzekucja administracyjna stała się bezskuteczna. Wierzyciel, mimo że nie dokonuje bezpośrednio czynności egzekucyjnych w toku prowadzonego przez organ egzekucyjny postępowania egzekucyjnego, pozostaje jego dysponentem. Zgodnie z przepisem § 8 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2001 r. Nr 137, poz. 1541) może monitorować przebieg prowadzonego postępowania, w tym również wskazywać składniki majątku, z których organ egzekucyjny może skutecznie przeprowadzić egzekucję. Efektywna współpraca wierzyciela i organu egzekucyjnego bez wątpienia przekłada się na skuteczność prowadzonych postępowań egzekucyjnych.

Niezależnie od powyższego minister finansów jako organ sprawujący nadzór nad organami egzekucyjnymi, biorąc pod uwagę specyfikę i sformalizowanie procedur postępowania egzekucyjnego, wskazuje, że analizując możliwości podjęcia działań legislacyjnych w tym zakresie, należy zwrócić również uwagę, iż w przypadku zwiększenia ilości organów egzekucyjnych częściej będzie dochodzić do zbiegów egzekucji co do stosowanych środków egzekucyjnych. Zgodnie z art. 63 § 1 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w przypadku zbiegu egzekucji administracyjnej do tej samej rzeczy albo prawa majątkowego, prowadzonej przez organy egzekucyjne, o których mowa w art. 19, łączne prowadzenie egzekucji przejmuje naczelnik urzędu skarbowego, który pierwszy zastosował środek egzekucyjny, a jeżeli naczelnik urzędu skarbowego nie dokonał takiej czyn-

ności lub nie dokonał jej jako pierwszy – łączne prowadzenie egzekucji przejmuje naczelnik urzędu skarbowego właściwy według siedziby lub miejsca zamieszkania zobowiązanego. W przypadku dojścia do zbiegu egzekucji administracyjnych i konieczności przesłania akt do organu właściwego samo postępowanie ulega wydłużeniu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Parafianowicz

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

sekretarza stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Wity

w sprawie aktualnej sytuacji w CBA (19776)

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma (nr SPS-023-19776/10) z dnia 31 grudnia 2010 r. dotyczącego interpelacji posła Tadeusza Wity informuję, że:

Do końca października 2010 r. z 19-osobowej kadry kierowniczej pionów operacyjno-śledczych Centralnego Biura Antykorupcyjnego pięciu dyrektorów odeszło z zajmowanych stanowisk w czasie, gdy biurem kierował pan Mariusz Kamiński. Od momentu objęcia stanowiska szefa CBA przez pana Pawła Wojtunika pięciu dyrektorów pozostało na tych samych stanowiskach, trzech zostało awansowanych, z czego jeden odszedł ze służby na własną prośbę. Pięciu zostało przesuniętych do dyspozycji szefa. Od końca października 2010 r. w wyniku reorganizacji biura pozostało 14 etatów kierowniczych kadry pionów operacyjno-śledczych. Wśród tych osób jest pięciu dyrektorów, którzy pracowali przed objęciem stanowiska szefa CBA przez pana Pawła Wojtunika.

Żaden z obecnych członków kadry kierowniczej CBA nie jest podejrzany w sprawie o współpracę z zorganizowanymi grupami przestępczymi, korupcję ani też ujawnienie przestępcom informacji ze śledztwa. Wyjaśniam ponadto, że pan Paweł Wojtunik jeszcze jako dyrektor Centralnego Biura Śledczego Komendy Głównej Policji złożył zawiadomienie w sprawie bezpodstawnego prowadzenia czynności operacyjnych przez CBA wobec funkcjonariuszy CBS w Gdańsku. Sprawa została przekazana do prowadzenia Prokuraturze Apelacyjnej w Szczecinie.

Centralne Biuro Antykorupcyjne wykonuje swoje zadania planowo, terminowo i rzetelnie oraz realizuje wszystkie czynności procesowe pod bezpośrednim nadzorem prokuratury.

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia powołującego pełnomocnika rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 224, poz. 1660, z późn. zm.) do jego zadań należy opracowanie programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych, w tym instytucjach samorządu terytorialnego, a zwłaszcza inicjowanie i koordynowanie prac zmierzających do poprawy funkcjonowania centralnej administracji rządowej. Powyższe zadania pełnomocnik realizuje m.in. poprzez inicjowanie i prowadzenie prac związanych z przygotowaniem aktów prawnych i projektów zmian organizacyjnych mających na celu przeciwdziałanie potencjalnym nieprawidłowościom. Działania podejmowane przez pełnomocnika obejmują: bieżące monitorowanie działalności organów państwa oraz przeprowadzanie analizy zgłaszanych wniosków i informacji, przeprowadzanie i zlecanie kontroli, współpracę z organami kontroli i nadzoru. Prace w zakresie określonym powyżej umożliwiają identyfikowanie nieprawidłowości w stosowaniu obowiązującego prawa oraz luk i niespójności funkcjonujących regulacji prawnych. Z doświadczeń zebranych przez pełnomocnika w toku dotychczasowych działań wynika, że problemy dotyczące stosowania prawa koncentrują się przede wszystkim w następujących obszarach: nieprzestrzegania przez instytucje publiczne obowiązujących regulacji, braku sankcji za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z poszczególnych ustaw lub nieprecyzyjności przepisów zakazujących podejmowania określonych czynności. W przypadku stwierdzonych nieprawidłowości związanych z przestrzeganiem prawa pełnomocnik zwraca uwagę właściwych organów na zaistniały problem, a w sytuacjach dotyczących niespójnych lub nieprecyzyjnych przepisów, jak również wątpliwości interpretacyjnych, podejmuje współpracę z innymi podmiotami właściwymi w przedmiotowych sprawach. Ponadto rezultatem przeprowadzonych kontroli są rekomendacje mające na celu wyeliminowanie nieprawidłowości lub nadużyć w obszarach szczególnie na nie narażonych. Wyniki kontroli oraz opracowania analityczne przygotowane przez pełnomocnika publikowane są w Internecie – w Biuletynie Informacji Publicznej Kancelarii Prezesa Rady Ministrów. W toku dotychczasowych prac pełnomocnik zidentyfikował wiele problemów związanych z funkcjonowaniem administracji publicznej, mających istotne znaczenie dla efektywności zwalczania oraz przeciwdziałania zjawisku korupcji. Wnioski z przeprowadzonych analiz wykorzystywane są w trakcie opracowania projektów legislacyjnych.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 grudnia 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie pełnomocnika rządu do spraw opracowania programu zapobiegania nieprawidłowościom w instytucjach publicznych obsługę merytoryczną, organizacyjno-prawną, techniczną i kancelaryjno-biurową pełnomocnika zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów. Zarządzeniem nr 65 prezesa

Rady Ministrów z dnia 3 września 2010 r. powołane zostało do istnienia Biuro Pełnomocnika Rządu do Spraw Opracowania Programu Zapobiegania Nieprawidłowościom w Instytucjach Publicznych. Stanowi ono jednostkę organizacyjną Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, a w związku z tym realizuje zadania określone w jej regulaminie i nie dysponuje odrębnym budżetem. Stan zatrudnienia w biurze wynosi obecnie 6 etatów, a jego działalność finansowana jest wyłącznie z budżetu Kancelarii Prezesa Rady Ministrów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
Jacek Cichoński

Warszawa, dnia 28 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Waldy Dzikowskiego**

**w sprawie problemów związanych z ochroną,
zabezpieczeniem oraz zagospodarowaniem
obiektów wchodzących w skład XIX-wiecznej
Twierdzy Poznań (19777)**

W odpowiedzi na interpelację pana posła Waldy Dzikowskiego z dnia 22 listopada 2010 r. w sprawie problemów związanych z ochroną, zabezpieczeniem oraz zagospodarowaniem obiektów wchodzących w skład XIX-wiecznej Twierdzy Poznań, skierowaną do pana Bogdana Zdrojewskiego, ministra kultury i dziedzictwa narodowego, przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19777/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W swojej interpelacji poruszył pan poseł, podając przykład zabytkowych umocnień dawnej Twierdzy Poznań, problem korelacji między wymogami ochrony przyrody (w tym chronionych gatunków fauny) oraz ochrony zabytków i opieki nad zabytkami w trakcie prowadzonych bądź zamierzonych prac konserwatorskich. Obie te sfery zostały uregulowane odrębnymi aktami prawnymi i przepisami wykonawczymi.

Ochronę przyrody, w tym określonych gatunków ptaków i nietoperzy, regulują m.in. następujące akty prawne: ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, ze zm.), rozporządzenie ministra środowiska z dnia 28 września 2004 r. w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. z 2004 r.

Nr 220, poz. 2237), ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118, ze zm.) oraz ustawa z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150, ze zm.).

Zasady ochrony zabytków i opieki nad zabytkami określa ustawa z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2003 r. Nr 162, poz. 1568, ze zm.), a problematykę prac podejmowanych przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków szczegółowo reguluje rozporządzenie ministra kultury z dnia 9 czerwca 2004 r. w sprawie prowadzenia prac konserwatorskich, restauratorskich, robót budowlanych, badań konserwatorskich i architektonicznych, a także innych działań przy zabytku wpisanym do rejestru zabytków oraz badań archeologicznych i poszukiwań ukrytych lub porzuconych zabytków ruchomych (Dz. U. z 2004 r. Nr 150, poz. 1579).

W swoich działaniach wchodzące w skład administracji publicznej organy ochrony zabytków zobowiązane są do przestrzegania przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.), w tym określonej w art. 19 K.p.a. zasady przestrzegania z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Oznacza to, że w świetle prawa organy ochrony zabytków nie zajmują się w swoich działaniach egzekwowaniem przepisów ustaw o ochronie przyrody i środowiska, gdyż kompetencje w tym zakresie ustawodawca powierzył organom ochrony środowiska i organom ochrony przyrody. Nie oznacza to jednak nieuwzględniania konieczności ochrony przyrody i środowiska w działalności organów zabytków, w granicach przyznanych tym organom kompetencji. W codziennej pracy organów ochrony zabytków nie brak przykładów działań pozytywnych w odniesieniu do potrzeb chronionych prawem gatunków ptaków i nietoperzy. Należy do nich współpraca z ornitologami i uwzględnianie ochrony istniejących siedlisk ptaków w programach konserwatorskich, w oparciu o które wydawane są decyzje zezwalające na prowadzenie prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytku.

Ponadto, w odniesieniu do zadań z zakresu uregulowanego ustawą Prawo budowlane, obowiązek uwzględniania i kontroli przestrzegania odpowiednich przepisów związanych z ochroną środowiska w ciągu całego procesu budowlanego spoczywa także na organach administracji architektoniczno-budowlanej oraz organach nadzoru budowlanego.

Odnosząc się do opisanego przez pana posła przypadku podjęcia prac konserwatorskich przy wpisanych do rejestru zabytków umocnieniach dawnej Twierdzy Poznań, polegających na usunięciu drzew i stabilizacji wilgotności względnej pomieszczeń, co mogłoby skutkować zagrożeniem dla żyjących tam nietoperzy objętych ochroną w formie obszaru Natura 2000, chciałbym poinformować, że prace te wyma-

gają uzyskania niezbędnych pozwoleń wojewódzkiego konserwatora zabytków.

Na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy o ochronie przyrody wojewódzki konserwator zabytków wydaje zezwolenia na usunięcie drzew lub krzewów z terenu nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków, przy czym, zgodnie z art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz.1227, ze zm.) organ właściwy do wydania decyzji wymaganej przed rozpoczęciem realizacji przedsięwzięcia, innego niż przedsięwzięcie mogące znacząco oddziaływać na środowisko, które nie jest bezpośrednio związane z ochroną obszaru Natura 2000 lub nie wynika z tej ochrony, jest obowiązany do rozważenia, przed wydaniem decyzji, czy przedsięwzięcie może potencjalnie znacząco oddziaływać na ten obszar. Przy czym, w oparciu o art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego (w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym), i wobec braku rozwiązań alternatywnych właściwy miejscowo regionalny dyrektor ochrony środowiska może zezwolić na realizację planu lub działań mogących znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000 lub obszary znajdujące się na liście, o której mowa w art. 27 ust. 3 pkt 1 wymienionej ustawy, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000.

Podejmowanie innych działań, które mogłyby prowadzić do naruszenia substancji lub zmiany wyglądu zabytku wpisanego do rejestru (do działań tych należy wymienione przez pana posła ogrzewanie pomieszczeń znajdujących się w umocnieniach w celu stabilizacji panującej w nich wilgotności względnej), wymaga uzyskania pozwolenia wojewódzkiego konserwatora zabytków, o którym mowa w art. 36 ust. 1 pkt 11 ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami. Oznacza to, że – zachowując nadrzędność zadań i kompetencji właściwych dla organu ochrony zabytków w podejmowanych przez ten organ czynnościach – przewidziane prawem procedury umożliwiają w trakcie działań zamierzonych przy zabytku uwzględnienie zarówno potrzeby ochrony tego zabytku, jak i istniejących na jego obszarze uwarunkowań przyrodniczych.

Chciałbym w konkluzji podkreślić wagę zgodnej współpracy organów administracji publicznej, którym powierzono troskę o przyrodę i środowisko, oraz organów ochrony zabytków, w przypadkach podobnych do opisanego w interpelacji pana posła. Ta współpraca, wraz ze świadomością konieczności przestrzegania prawa przez podmioty podejmujące działania przy zabytkach, skutkować będzie mądrymi kompromisami godzącymi potrzeby zarówno

ochrony zabytków i opieki nad zabytkami, jak też ochrony środowiska i ochrony przyrody.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Waldy Dzikowskiego**

**w sprawie rozporządzeń wykonawczych
do ustawy o odpadach, dotyczących
usuwania azbestu (19778)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Waldy Dzikowskiego w sprawie rozporządzeń wykonawczych do ustawy o odpadach, dotyczących usuwania azbestu, znak: SPS-023-19778/10, uprzejmie przedkładam poniższą informację.

W interpelacji pan poseł sformułował pod adresem ministra gospodarki pytanie, kiedy przewidywane jest przygotowanie rozporządzenia na podstawie delegacji z ustawy o odpadach, umożliwiającego wykorzystywanie nowoczesnych metod przetwarzania i unieściewania azbestu.

Uprzejmie informuję, że koordynowany przez ministra gospodarki „Program oczyszczania kraju z azbestu na lata 2009–2032” przewiduje wspieranie rozwoju nowych technologii unieściewania włókien azbestu i stworzenie ram prawnych do wykorzystania tych technologii w przerobie odpadów azbestowych. Zaznaczyć należy, że konstrukcja obowiązujących przepisów odpadowych nie wyklucza stosowania stacjonarnych metod unieszkodliwiania odpadów zawierających azbest. Dotyczą ich takie same przepisy i procedury, jak przy każdej innej technologii służącej unieszkodliwianiu odpadów. Jedynie zastosowanie urządzeń przewoźnych wymagało umocowania ustawowego, stąd tylko technologia unieściewania włókien azbestu w urządzeniach mobilnych znalazła się w zapisach znowelizowanej w marcu 2010 r. ustawy o odpadach. Nie dyskryminuje to jednak żadnej innej skutecznej metody przetwarzania odpadów azbestowych w instalacjach stacjonarnych.

W ustawie o odpadach znalazła się delegacja dla ministra właściwego ds. gospodarki do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe warunki prowadzenia procesu przetwarzania w urządzeniach przewoźnych odpadów zawierających azbest i jego monitorowania. Wynikiem troski ustawodawcy o to, aby cały proces był pod stałą kontrolą, jest wybitnie instrukcyjny charakter delegacji, wymagającej od ministra gospodarki określenia konkretnych para-

metrów procesu, jak: stopień rozdrobnienia odpadów, temperatura, czas prowadzenia procesu oraz stosowane: ciśnienie i temperatura.

Projekt rozporządzenia został przygotowany ściśle z wymaganiami delegacji, jednakże podczas procedury uzgodnień międzyresortowych minister środowiska stwierdził, że – wbrew intencjom ustawodawcy – rozporządzenie nie zapewni pełnego bezpieczeństwa przetwarzania odpadów azbestowych w urządzeniach przewoźnych, gdyż dotychczas jedyny w Polsce producent takich urządzeń nie przedstawił wyników badań potwierdzających pełne bezpieczeństwo procesu opartego na zastosowanej technologii mikrofalowej. W tej sytuacji Ministerstwo Gospodarki wystąpiło do producenta urządzeń przewoźnych do przetwarzania odpadów azbestowych o udostępnienie wszystkich badań tych urządzeń wykonanych w niezależnych jednostkach badawczych, zaś otrzymaną dokumentację przekazało do Ministerstwa Środowiska, które zleciło ich analizę wybranym ekspertom. Pozytywny wynik tej analizy pozwoli na dalsze procesowanie rozporządzenia ministra gospodarki.

Uprzejmie informuję również pana posła, że Ministerstwo Środowiska przygotowuje nowy projekt ustawy o odpadach, w którym inaczej została sformułowana delegacja dla ministra gospodarki do wydania rozporządzenia dotyczącego przetwarzania odpadów azbestowych – objęto nią instalacje i urządzenia, zrezygnowano zaś z wymogu określenia konkretnych parametrów procesu, co eliminuje stawiany dotychczas zarzut, że rozporządzenie utrudni dopuszczanie do użytkowania urządzeń opartych na nowych, niestosowanych jeszcze technologiach. Projekt rozporządzenia wydawanego na podstawie nowej delegacji został przekazany resortowi środowiska w sierpniu 2010 r. Jednocześnie Ministerstwo Gospodarki postanowiło przygotować procedurę badań i dopuszczania do użytkowania urządzeń unicestwiających włókna azbestu w odpadach azbestowych przetwarzanych z wykorzystaniem różnych technologii, nie tylko badanej dotychczas technologii mikrofalowej. Należy oczekiwać, że cały proces przystosowywania prawa do postępu technicznego w zakresie przetwarzania odpadów zawierających azbest zostanie zakończony w bieżącym roku.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Gibały**

**w sprawie przepisów podatkowych
regulujących zamianę nieruchomości
Skarbu Państwa dokonywaną z jednostkami
samorządu terytorialnego (19779)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem, znak: SPS-023-19779/10, z dnia 31 grudnia 2010 r., przy którym przesłano interpelację posła Łukasza Gibały w sprawie przepisów podatkowych regulujących zamianę nieruchomości Skarbu Państwa dokonywaną z jednostkami samorządu terytorialnego, informuję.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegają odpłatna dostawa towarów (zdefiniowana w art. 7 ust. 1 jako przeniesienie praw do rozporządzania towarami jak właściciel) oraz odpłatne świadczenie usług (zdefiniowane w art. 8 ust. 1 jako każde świadczenie, które nie stanowi dostawy towarów).

Czynności powyższe podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, o ile są wykonywane przez podatników tego podatku. Podatnikami, zgodnie z art. 15 ust. 1 ww. ustawy, są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności.

W odniesieniu do czynności wykonywanych przez organy władzy przyjęto rozwiązanie, zgodnie z którym nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych (art. 15 ust. 6 ww. ustawy).

Podobne w skutkach rozwiązanie przyjęto w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649, z późn. zm.) w odniesieniu do czynności wykonywanych przez jednostki samorządu terytorialnego. Zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 12 tego rozporządzenia, zwalnia się od podatku czynności związane z wykonywaniem zadań publicznych nałożonych odrębnymi przepisami, wykonywane w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność przez jednostki samorządu terytorialnego, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych.

Oznacza to, że wszelkie czynności podejmowane przez organy władzy publicznej oraz przez jednostki

samorządu terytorialnego na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych (a nie np. na podstawie decyzji administracyjnych) podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług na ogólnych zasadach.

Zamiana nieruchomości pomiędzy gminą a Skarbem Państwa jako czynność wykonywana na podstawie cywilnoprawnej umowy zamiany (art. 603 Kodeksu cywilnego) podlegać więc będzie opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług na ogólnych zasadach.

Dla wyjaśnienia kwestii, kto jest podatnikiem podatku od towarów i usług z tytułu rozporządzenia nieruchomością Skarbu Państwa, konieczne jest odwołanie się do przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.). Zgodnie z art. 11 ust. 1 ww. ustawy, z zastrzeżeniem wyjątków wynikających z przepisów ustawy oraz odrębnych ustaw, organem reprezentującym Skarb Państwa w sprawach gospodarowania nieruchomościami jest starosta wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, a organami reprezentującymi jednostki samorządu terytorialnego są ich organy wykonawcze.

Podkreślić jednak należy, że – pomimo iż zgodnie z przytoczonym wyżej przepisem Skarb Państwa jest reprezentowany przez starostę – starosta nie działa na własny rachunek i na własną odpowiedzialność. Starosta będący przewodniczącym rady powiatu (art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym – Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1592, z późn. zm.) działa wyłącznie w obrębie jednostki samorządu terytorialnego, a więc w ramach powiatu. Co za tym idzie, podatnikiem podatku od towarów i usług z tytułu czynności rozporządzenia nieruchomością Skarbu Państwa jest jednostka samorządu terytorialnego.

W kwestii dopuszczalności finansowania zobowiązań publicznoprawnych ze środków pochodzących z dotacji uprzejmie informuję, że sprawy te regulują odrębne przepisy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dominik Radziwiłł

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Łukasza Gibały**

**w sprawie zwróconych lub przekazanych
nieruchomości i łącznej wysokości
odszkodowań wypłaconych kościelnym
osobom prawnym przez Komisję Majątkową
działającą na podstawie ustawy o stosunku
Państwa do Kościoła Katolickiego
w Rzeczypospolitej Polskiej (19780)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19780/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Łukasza Gibały z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie zwróconych lub przekazanych nieruchomości i łącznej wysokości odszkodowań wypłaconych kościelnym osobom prawnym przez Komisję Majątkową, działającą na podstawie ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Łączna powierzchnia nieruchomości gruntowych zwróconych lub przekazanych kościelnym osobom prawnym na podstawie decyzji Komisji Majątkowej wynosi ok. 60 000 ha. Komisja Majątkowa nie posiada danych odnośnie do łącznej powierzchni innych nieruchomości zwróconych lub przekazanych kościelnym osobom prawnym przez komisję, gdyż nie były prowadzone statystyki w tym zakresie.

Odnosząc się do kwestii wyceny nieruchomości przez Komisję Majątkową, pragnę poinformować, iż niejednokrotnie taka wycena nie była konieczna, np. w przypadku zwrotu nieruchomości kościelnym osobom prawnym. Natomiast gdy nieruchomość utraconą należało w trakcie postępowania regulacyjnego wycenić, komisja opierała się na operatach szacunkowych przedstawianych przez zainteresowanych uczestników postępowania – głównie wnioskodawców. Należy zaznaczyć, iż operaty szacunkowe były wykonywane przez uprawnionych rzeczoznawców majątkowych.

Wymaga podkreślenia, iż wycena wartości rynkowej ww. nieruchomości na stan dzisiejszy nie jest możliwa do wykonania przez Komisję Majątkową, między innymi z powodu zmiany wartości nieruchomości od momentu powstania komisji do chwili obecnej, zmiany wartości nabywczej waluty polskiej, czy też zmiany przeznaczenia gruntów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż łączna wartość odszkodowań wypłaconych kościelnym osobom prawnym, w sytuacji gdy niemożliwy był zwrot nieruchomości, jak również przyznanie nieruchomości zamiennych, wynosi ok. 140 000 000 zł.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Joanny Muchy**

**w sprawie zwiększenia pomocy
dla mieszkańców z terenów popowodziowych
na Lubelszczyźnie (19781)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19781/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pani Joanny Muchy w sprawie zwiększenia pomocy dla mieszkańców z terenów popowodziowych na Lubelszczyźnie, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Mając na uwadze skalę zniszczeń spowodowanych powodzią w 2010 r., rząd RP przygotował mechanizmy umożliwiające usuwanie powstałych zniszczeń, m.in. poprzez przyznanie poszkodowanym rodzinom zasiłków celowych z przeznaczeniem na pomoc doraźną (do 6 tys. zł) oraz na remont i odbudowę budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych. W ramach pomocy do 6 tys. zł mieszkańcom woj. lubelskiego wypłacono 3,3 tys. zasiłków na łączną kwotę ponad 12 mln zł, w tym mieszkańcom z gminy Wilków – 2,6 tys. zasiłków w łącznej wysokości ok. 10 mln zł. Na remont i odbudowę domów mieszkalnych (lokali mieszkalnych) przekazano 1,5 tys. rodzinom z woj. lubelskiego środki finansowe w wysokości ok. 65 mln zł, z czego około 54 mln zł otrzymało 1,1 tys. rodzin z gminy Wilków.

Jednocześnie podkreślić należy, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w 2010 r. na bieżąco monitorowało sytuację wypłat zasiłków celowych dla rodzin z terenów popowodziowych. Minister spraw wewnętrznych i administracji – poprzez właściwych wojewodów – zwracał się do gminnych ośrodków pomocy społecznej o jak najszybsze wypłacanie zasiłków w celu umożliwienia odbudowy budynków mieszkalnych oraz powrotu rodzin do swoich domów.

Z informacji posiadanych przez Ministerstwo SWiA wynika, iż zdecydowana większość poszkodowanych w wyniku powodzi rodzin zamieszkała już w swoich domach. Pozostałym rodzinom, przy pomocy budżetu państwa, samorządy zaproponowały lokale zastępcze (wynajęto mieszkania), a także pomieszczenia w szkołach czy świetlicach. Podkreślić należy, że w niektórych przypadkach poszkodowani mieszkają w przystosowanej do tego celu części domu, prowadząc jednocześnie prace remontowe w innych pomieszczeniach. Do dnia 31 marca 2011 r. została przedłużona możliwość dofinansowania z budżetu państwa kosztów wynajmu mieszkań i w uzasadnionych przypadkach kontenerów dla rodzin, które nie zakończyły odbudowy (remontu) domu (mieszkania) i nie mogą w nim zamieszkać.

Odnosząc się do kwestii podejmowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji działań mających na celu zwiększenie pomocy mieszkańcom z terenów popowodziowych, uprzejmie informuję, że MSWiA w 2010 r. w ww. celu przygotowało:

1) 27 maja 2010 r. – zasady udzielania osobom poszkodowanym pomocy finansowej w formie zasiłków celowych na remont lub odbudowę budynków lub lokali mieszkalnych do 20 tys. zł, do 100 tys. zł;

2) 8 czerwca i 22 grudnia 2010 r. – zasady umożliwiające zrefundowanie poszkodowanym rodzinom, które nie mogą zamieszkiwać we własnych domach (mieszkaniach), kosztów wynajmu mieszkań do dnia 31 marca 2011 r. (do 1 tys. zł miesięcznie);

3) 24 września 2010 r. – zasady udzielania osobom poszkodowanym pomocy finansowej w formie zasiłków celowych na remont lub odbudowę budynków lub lokali mieszkalnych do 300 tys. zł;

4) 20 października 2010 r. – zasady umożliwiające rodzinom poszkodowanym wykorzystanie środków, w ramach przyznanego zasiłku celowego, na wykonanie izolacji przeciwwilgociowej lub drenażu opaskowego budynku mieszkalnego;

5) 16 listopada 2010 r. – zasady przyznania pomocy finansowej na zabezpieczenie budynków mieszkalnych zagrożonych osunięciem się ziemi w wyniku zdarzeń klęskowych mających miejsce w 2010 r.;

6) nowelizację rozporządzenia prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2009 r. w sprawie gmin i miejscowości, w których stosuje się szczególne zasady odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. Nr 193, poz. 1492, z późn. zm.), w której uwzględniono gminy poszkodowane w wyniku powodzi, osunięcia ziemi, wiatru lub intensywnych opadów atmosferycznych, które miały miejsce od lipca do września 2010 r.; rozporządzenie prezesa Rady Ministrów z dnia 4 listopada 2010 r. (obowiązuje od 9 listopada 2010 r.) zmieniające rozporządzenie w sprawie gmin i miejscowości, w których stosuje się szczególne zasady odbudowy, remontów i rozbiórek obiektów budowlanych zniszczonych lub uszkodzonych w wyniku działania żywiołu (Dz. U. Nr 212, poz. 1389).

Reasumując, wskazać należy, że przygotowane przez rząd RP w 2010 r. formy pomocy osobom i rodzinom poszkodowanym w wyniku powodzi w pełni umożliwią odbudowę (remont) zniszczonej substancji mieszkaniowej. W przypadku gdy odbudowa ta nie została zakończona w 2010 r., pomoc finansowa z budżetu państwa będzie kontynuowana również w 2011 r.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Andrzeja Kani**

**w sprawie sytuacji po powodziach w naszym
kraju i podejmowanych działań mających
na celu niedopuszczenie do wystąpienia
ponownie wielkich strat w gospodarce
i mieniu mieszkańców (19782)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Andrzeja Kani, przekazaną pismem z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19782/10, w sprawie sytuacji po powodziach w naszym kraju oraz podejmowanych działań, aby nie dopuścić ponownie do wielkich strat w gospodarce i mieniu mieszkańców, pragnę wskazać, że przedstawione w piśmie zagadnienia oraz zapytania leżą w gestii kilku resortów, dlatego też, pragnąc udzielić panu posłowi kompleksowej odpowiedzi, zwróciłem się z prośbą o przekazanie odpowiedzi na poszczególne pytania do resortu spraw wewnętrznych i administracji oraz resortu rolnictwa i rozwoju wsi, w zakresie ich właściwości.

Ad 1. Uprzejmie informuję, iż zagadnienia, do których odnosi się pytanie nr 1, w tym m.in. monitoring niekorzystnych zjawisk pogodowych za pomocą radarów meteorologicznych, należą do zadań nadzorowanej przez Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej (PSHM), którą zgodnie z ustawą z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne pełni Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej. Do zadań tej służby, należy również m.in. opracowywanie i przekazywanie prognoz meteorologicznych oraz hydrologicznych, a także opracowywanie i przekazywanie ostrzeżeń przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze.

W chwili obecnej na obszarze Polski zlokalizowanych jest 8 stacji radarów meteorologicznych, w tym 2 najnowocześniejsze, oddane do użytku w latach 2009 i 2010 w Pastewniku (koło Jeleniej Góry) i Ramży (koło Rybnika). Swoim zasięgiem pokrywają one większą część terytorium naszego kraju, z wyjątkiem Polski północno-wschodniej. Oczywiście zagęszczenie sieci radarów ma znaczący wpływ na jakość i rodzaj zbieranych informacji, dlatego też specjaliści od meteorologii radarowej Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej uważają za wskazaną budowę co najmniej 4 kolejnych stacji radarowych (Polska północno-wschodnia, województwo opolskie, Polska centralna, Kotlina Kłodzka). Budowa przedmiotowych stacji przewidziana jest w 2012 r.

Jednocześnie należy nadmienić, iż stacja radarowa w Ramży koło Rybnika uległa poważnej awarii w maju 2010 r. Ze względu na wiek urządzenia, jego rosnącą zawodność oraz trudności z zakupem części zamiennych podjęta została decyzja o jego natych-

miastowej wymianie. Nowy radar najnowszej generacji, z funkcją podwójnej polaryzacji, rozpoczął pracę operacyjną w sieci radarów meteorologicznych POLRAD dnia 15 grudnia 2010 r.

Ponadto w ramach zminimalizowania skutków braku pokrycia radarowego dla rejonu Śląska wypożyczony został, na czas wymiany, radar mobilny, który od października dostarczał danych radarowych w promieniu 100 km od miejsca lokalizacji – portu lotniczego w Pyrzowicach.

Pragnę także zauważyć, że Centrum Nadzoru Operacyjnego Państwowej Służby Hydrologiczno-Meteorologicznej (CNO PSHM) w Instytucie Meteorologii i Gospodarki Wodnej przez 24 godz./dobę monitoruje sytuację hydrologiczną i meteorologiczną oraz śledzi wyniki pomiarów z automatycznej sieci telemetrycznej, z której informacje przekazywane są co 10 minut. Rozmieszczenie telemetrycznej sieci pomiarowej na terenie kraju pozwala na śledzenie obszarów szczególnie narażonych i wrażliwych na groźne zjawiska hydrologiczne i meteorologiczne.

Informacje pochodzące z różnych źródeł i systemów są analizowane, opracowywane i przekazywane do odpowiednich służb, niezależnie od pory dnia.

Kwestie przekazywania powyższych informacji przez PSHM regulują przepisy rozporządzenia ministra środowiska z dnia 22 sierpnia 2007 r. w sprawie podmiotów, którym państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna i państwowa służba hydrogeologiczna są obowiązane przekazywać ostrzeżenia, prognozy, komunikaty i biuletyny, oraz sposobu i częstotliwości ich przekazywania.

Wśród 41 podmiotów bądź grup podmiotów, do których IMGW ma obowiązek przekazywać prognozy i ostrzeżenia, rozporządzenie wymienia organy administracji publicznej różnego szczebla, począwszy od prezydenta RP, marszałków Sejmu i Senatu, poprzez ministrów, marszałków województw, wojewodów i innych. Dodatkowo ostrzeżenia przed żywiołowym działaniem sił przyrody państwowa służba hydrologiczno-meteorologiczna ma obowiązek przekazać również prezesowi Zarządu Polskiego Radia SA oraz prezesowi Zarządu Telewizji Polskiej SA. Ponadto rozporządzenie ministra środowiska określa, w jaki sposób (jakimi środkami łączności) mogą być przekazywane ostrzeżenia, dając do wyboru odbiorcom przekazywanie telefoniczne bądź w formie wiadomości tekstowych przekazywanych za pośrednictwem sieci telefonicznych, bądź za pomocą telefaksu albo poczty elektronicznej. Po wejściu w życie rozporządzenia każdy z wymienionych w nim podmiotów był poproszony o dokładne wskazanie miejsca, gdzie ma być przekazywane ostrzeżenie oraz dokonanie wyboru sposobu i środka przekazu, podstawowego i alternatywnego. Na tej podstawie w IMGW powstał wykaz, według którego rozsyłane są „produkty” wypracowane przez służbę. Treść ostrzeżeń wydawanych przez PSHM oraz listy „dystrybucyjne” przechowywane są w archiwum IMGW.

W przedmiotowym rozporządzeniu wskazana jest także częstotliwość przekazywania poszczególnych informacji. Zgodnie z § 5.1 komunikaty o bieżącej sytuacji meteorologicznej i hydrologicznej są przekazywane:

- raz na dzień, w ciągu 2 godzin po ich aktualizacji – w normalnym stanie hydrologicznym oraz w normalnym stanie meteorologicznym, a także w stanie suszy meteorologicznej, glebowej i hydrologicznej,

- co 6 godzin, w ciągu 2 godzin po ich aktualizacji – w stanie zagrożenia hydrologicznego oraz w stanie zagrożenia meteorologicznego,

- co 3 godziny, w ciągu godziny po ich aktualizacji – w stanie alarmu hydrologicznego.

Natomiast zgodnie z § 6 ostrzeżenia przed niebezpiecznymi zjawiskami zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze, w strefach zasilania oraz poboru wód podziemnych są przekazywane, jeżeli prognozowane jest wystąpienie:

- stanu zagrożenia meteorologicznego,
- gwałtownego wzrostu stanów wody,
- przekroczenia na wodowskazach stanów ostrzegawczych lub alarmowych,

- stanu zagrożenia hydrogeologicznego w strefach zasilania lub użytkowania wód podziemnych.

Dalsze rozpowszechnianie ostrzeżeń, tj. po przesłaniu ich do podmiotów wskazanych w rozporządzeniu, jest już niezależne od państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej i pełniące ją Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, lecz wyłącznie od samych odbiorców tych informacji, czyli m.in. służb powołanych do zarządzania kryzysowego w czasie powodzi, a więc gminnych, powiatowych i wojewódzkich zespołów zarządzania kryzysowego oraz centrów zarządzania kryzysowego, których zadania i organizację określa ustawa z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 89, poz. 590).

Odnosząc się do kwestii ostrzegania obywateli o możliwości nadejścia klęsk żywiołowych i działania służb zajmujących się zapewnieniem bezpieczeństwa, przedstawiam stanowisko ministra spraw wewnętrznych i administracji.

W ramach ochrony przed powodzią jednostki Państwowej Straży Pożarnej (PSP) i inne podmioty należące do krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego (KSRG) odpowiadają za prowadzenie akcji ratowniczych. Bardzo istotne jest odpowiednio szybkie pozyskanie informacji o istniejących i potencjalnych zagrożeniach od właściwych podmiotów (w szczególności Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, regionalnych zarządów gospodarki wodnej oraz wojewódzkich zarządów melioracji i urzędów wodnych). Przedmiotowe informacje mają zasadnicze znaczenie dla prawidłowego dysponowania sił i środków krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego. Ponadto konieczne jest utworzenie systemu monitorowania rzek oraz systemu wczesnego ostrzegania ludności, opartego na komunikatach radiowych rozgłośni lokalnych i ogólnopolskich. Podczas działań przeciwpowod-

ziowych w 2010 r. Państwowa Straż Pożarna m.in. organizowała i kierowała działaniami ratowniczymi, a także uczestniczyła w ostrzeganiu i informowaniu ludności oraz ewakuacji ludzi, zwierząt i mienia z terenów zagrożonych powodzią. Informowanie ludności o potencjalnym zagrożeniu odbywało się poprzez komunikaty wygłaszane z urzędów nagłaśniających zamontowanych w samochodach Policji, straży miejskiej czy Państwowej Straży Pożarnej.

Ponadto Państwowa Straż Pożarna wykonała analizę ryzyka na przewidywanych terenach zalewowych, uwzględniając zagrożenia wynikające z lokalizacji zakładów zwiększonego i dużego ryzyka wystąpienia awarii przemysłowej, a także innych obiektów zagrożonych, których obrona powinna mieć charakter priorytetowy.

Dodatkowo Policja w trakcie powodzi w 2010 r. realizowała zadania ujęte w zarządzeniu nr 24/98 komendanta głównego Policji z dnia 10 listopada 1998 r. w sprawie realizacji przez Policję zadań w warunkach katastrof naturalnych i awarii technicznych, polegające m.in. na: alarmowaniu ludności o występującym niebezpieczeństwie oraz powiadamianiu ludności o ewentualnym zagrożeniu i konieczności ewakuacji (zapewnienie gotowości do ogłaszania komunikatów przy użyciu m.in. megafonów oraz informowania przez policjantów osób zamieszkałych na terenach bezpośrednio zagrożonych zalaniem), informowaniu środków masowego przekazu o występujących zagrożeniach i utrudnieniach w przemieszczaniu, uruchomieniu w niektórych jednostkach Policji infolinii dla osób zainteresowanych informacjami o objazdach, przejezdności dróg oraz utrudnieniach w ruchu, utrzymywaniu ładu i porządku publicznego w miejscach dystrybucji środków pomocy humanitarnej, organizowaniu objazdów w rejonach zagrożonych, ochronie porządku w miejscach pracy ekip ratowniczych oraz zabezpieczeniu miejsc mogących stanowić dodatkowe zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi.

Ad 2. Uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 81 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.) ochrona przed powodzią oraz suszą jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej. Jedynie ścisła współpraca wszystkich organów różnego szczebla zajmujących się ochroną przed powodzią może zapewnić właściwe i kompleksowe zarządzanie ryzykiem powodziowym.

Zgodnie z przepisami ww. ustawy dyrektorzy regionalnych zarządów gospodarki wodnej przygotowują studia ochrony przeciwpowodziowej, ustalające granice zasięgu wód powodziowych o określonym prawdopodobieństwie występowania. W opracowaniach tych, w zależności od sposobu zagospodarowania terenu oraz ukształtowania tarasów zalewowych, terenów depresyjnych i bezodpływowych, dokonuje się podziału obszarów na:

— obszary wymagające ochrony przed zalaniem z uwagi na ich zagospodarowanie, wartość gospodarczą lub kulturową,

— obszary służące przepuszczeniu wód powodziowych, zwane dalej obszarami bezpośredniego zagrożenia powodzią,

— obszary potencjalnego zagrożenia powodzią.

Zgodnie z art. 82 ust. 1 obszary bezpośredniego zagrożenia powodzią obejmują m.in. tereny między linią brzegu a wałem przeciwpowodziowym lub naturalnym wysokim brzegiem, w który wbudowano trasę wału przeciwpowodziowego, a także strefę przepływów wezbrań powodziowych określoną w planie zagospodarowania przestrzennego na podstawie studium, o którym mowa w art. 79 ust. 2 ustawy Prawo wodne.

Natomiast zgodnie z art. 84 powyższej ustawy obszary bezpośredniego i potencjalnego zagrożenia powodzią, wyznaczone w studiach ochrony przeciwpowodziowej, uwzględnia się przy sporządzaniu planów zagospodarowania przestrzennego województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego oraz decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, a także decyzji o warunkach zabudowy. Niemniej jednak wyniki opracowywanych przez RZGW studiów ochrony przeciwpowodziowej, w których określono te obszary, wg obecnego prawa mogą być egzekwowane dopiero w przypadku wprowadzenia ich ustaleń do ww. planów zagospodarowania przestrzennego.

Opracowane przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej studia ochrony przeciwpowodziowej nie obejmują wszystkich cieków na obszarze Polski. Ze względu na brak środków finansowych z budżetu państwa prace nad przygotowywaniem studiów musiały być ograniczane. Jednakże należy pamiętać, iż dla potrzeb planistycznych organ samorządu terytorialnego, odpowiedzialny za planowanie przestrzenne na danym obszarze, może samodzielnie wyznaczyć obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi. Zobowiązują go do tego zapisy art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), który mówi, iż w planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należy kierować się zachowaniem wymagań bezpieczeństwa ludzi i mienia. W tym miejscu pragnę jednak zaznaczyć, iż pomimo że obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi nie muszą zostać określone przez dyrektora RZGW, dokumenty planistyczne, o których mowa w art. 4a ustawy Prawo wodne, a w których obszary te są uwzględniane, w tym m.in. miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, wymagają z nim uzgodnienia w zakresie zagospodarowania tych obszarów.

Dodatkowo pragnę poinformować, iż w związku z koniecznością przeprowadzenia transpozycji do polskiego systemu prawnego postanowień dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w spra-

wie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (tzw. dyrektywy powodziowej) przygotowano kompleksową nowelizację ustawy Prawo wodne oraz niektórych innych ustaw, która dnia 10 stycznia br. została skierowana do podpisu prezydenta RP.

Celem nadrzędnym dyrektywy powodziowej oraz nowelizowanej ustawy jest ograniczanie strat powodziowych poprzez właściwe zagospodarowywanie terenów narażonych na zjawisko powodzi. Wdrożenie tej dyrektywy spowoduje opracowanie istotnych dokumentów planistycznych:

— wstępnej oceny ryzyka powodziowego (termin opracowania: 22 grudnia 2011 r.); zostaną w niej określone obszary, na których istnieje znaczące ryzyko powodzi lub wystąpienie znaczącego ryzyka powodzi jest prawdopodobne;

— map zagrożenia powodziowego (termin opracowania: 22 grudnia 2013 r.); na mapach określone zostaną obszary, które mogą być zalane w przypadku wystąpienia powodzi o określonych prawdopodobieństwach (niskim, średnim i wysokim), określone zostaną głębokości wody oraz prędkości wody;

— map ryzyka powodziowego (termin opracowania: 22 grudnia 2013 r.); mapy te uzupełnią informacje zawarte na mapach zagrożenia powodziowego o dane dotyczące liczby mieszkańców dotkniętych powodzią, zagrożenia dla infrastruktury, w tym szczególnie dla obiektów zagrażających środowisku, np. oczyszczalni ścieków, oraz wszelkie inne informacje mające wpływ na szacowanie ryzyka;

— planów zarządzania ryzykiem powodziowym (termin opracowania: 22 grudnia 2015 r.), obejmujących wszystkie aspekty zarządzania ryzykiem powodziowym – zapobieganie, ochronę i przygotowanie do wezbrania, w tym prognozowanie powodzi i systemy wczesnego ostrzegania; plany zarządzania ryzykiem powodziowym powinny również obejmować działania na rzecz zrównoważonego zagospodarowania przestrzennego, skuteczniejszą retencję wód oraz kontrolowane zalewanie niektórych obszarów w przypadku wystąpienia powodzi.

W myśl nowelizacji ustawy obecnie obowiązujące studia ochrony przeciwpowodziowej zastąpione zostaną mapami zagrożenia i mapami ryzyka powodziowego. Zakłada się, że mapy te stanowiąc będą podstawę dla racjonalnego planowania przestrzennego na obszarach narażonych na niebezpieczeństwo powodzi. Nowa ustawa Prawo wodne zakłada, iż wyznaczone na tych mapach granice obszarów o danym prawdopodobieństwie występowania będą uwzględniane w planie zagospodarowania przestrzennego województwa, studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy, miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego w obligatoryjnym terminie 18 miesięcy od dnia przekazania map zagrożenia powodziowego oraz map ryzyka powodziowego przez właściwego dyrektora regionalnego zarządu gospodarki wodnej właściwym organom administracji publicznej. Ponadto ustalenia map zagrożenia i ryzyka powodziowego będą musiały być

uwzględniane w decyzjach o ustaleniu lokalizacji inwestycji celu publicznego oraz decyzji o warunkach zabudowy.

Do czasu przekazania map zagrożenia powodziowego właściwym gminom zachowują ważność wykonane już studia ochrony przeciwpowodziowej, sporządzone przez dyrektorów regionalnych zarządów gospodarki wodnej na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów ustawy Prawo wodne.

Ad 3. Kolejna kwestia poruszana w interpelacji dotyczy implementacji postanowień 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim.

Jak już wspomniano powyżej, transpozycja przepisów przedmiotowej dyrektywy zawarta jest w nowelizacji ustawy Prawo wodne, która dnia 10 stycznia br. została skierowana do podpisu prezydenta RP. Zgodnie z przedmiotową nowelizacją za sporządzenie dokumentów planistycznych wynikających z dyrektywy powodziowej odpowiedzialny jest prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. Jednakże należy zaznaczyć, iż za wkład dotyczący dokumentów planistycznych sporządzanych dla powodzi od strony morza i morskich wód wewnętrznych odpowiedzialny jest minister właściwy do spraw gospodarki morskiej oraz podległe mu urzędy morskie.

Jednocześnie pragnę poinformować, że wstępna ocena ryzyka powodziowego oraz mapy zagrożenia i mapy ryzyka powodziowego zostaną sporządzone w ramach projektu „Informatyczny system osłony kraju przed nadzwyczajnymi zagrożeniami”. Będzie to kompleksowy, zintegrowany system informatyczny opracowany w celu skutecznego powiadamiania i ostrzegania właściwych instytucji i ludności o zagrożeniach. Projekt realizowany jest w konsorcjum Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, Głównego Urzędu Geodezji i Kartografii, Instytutu Łączności oraz Rządowego Centrum Bezpieczeństwa. Projekt został zgłoszony do realizacji w ramach 7. osi priorytetowej (Społeczeństwo informacyjne – budowa elektronicznej administracji) Programu Operacyjnego „Innowacyjna gospodarka”, a dodatkowo część środków na realizację projektu będzie finansowana ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Wstępną ocenę ryzyka powodziowego obecnie opracowuje Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej poprzez swoje Centra Modelowania Powodziowego w Gdyni, Poznaniu, Wrocławiu i Krakowie.

Prace wykonywane przez centra modelowania powodziowego, które rozpoczęto w II kwartale 2010 r., podzielono na kilka etapów. W pierwszym, bardzo ważnym i trudnym w realizacji etapie skupiono się na zbieraniu danych przestrzennych oraz opisowych, jako danych niezbędnych i warunkujących przeprowadzenie analiz docelowych, w wyniku których pozyskane zostaną materiały wynikowe wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Ponadto centra zajmują się obróbką przedmiotowych materiałów, ich weryfika-

cją oraz przygotowaniem odpowiedniej struktury bazy, która w jednolity sposób umożliwi odpowiednią archiwizację, ale również pracę na zgromadzonych materiałach.

W kolejnym etapie, po zebraniu danych, przewiduje się wykonanie analiz geoprzestrzennych z wykorzystaniem oprogramowania GIS. Analizy te będą dzieliły się na dwie grupy. W ramach pierwszej grupy przeprowadzone zostaną analizy w celu uzupełnienia i rozszerzenia już posiadanych informacji. W ramach drugiej grupy analiz – analiz docelowych, wyodrębnione zostaną obszary narażone na niebezpieczeństwo powodzi, które będą głównym wynikiem opracowania wstępnej oceny ryzyka powodziowego. Wszystkie uzyskane wyniki naniesione zostaną na odpowiednie mapy i pogrupowane zgodnie z wytycznymi metodyki.

Ze względu na odrębną specyfikę problematyki powodziowej związanej z obszarami przymorza Centrum Modelowania Powodziowego w IMGW Odział Morski w Gdyni przygotowało i przedstawiło do zatwierdzenia „Metodykę obliczania maksymalnych poziomów wody o określonym prawdopodobieństwie przewyższenia dla wybrzeża oraz ujściowych odcinków rzek będących pod wpływem oddziaływania morza”.

Ponadto trwają prace, nadzorowane przez Główny Urząd Geodezji i Kartografii, nad przygotowaniem numerycznego modelu terenu oraz numerycznego modelu pokrycia terenu za pośrednictwem skaningu laserowego w odpowiedniej rozdzielczości i stanowiącego bazę do sporządzania map zagrożenia i map ryzyka powodziowego.

Dodatkowo mając na uwadze kolejne etapy prac związanych z wymogami dyrektywy powodziowej, centra modelowania powodziowego wykonały pilotażowe opracowania map zagrożenia powodziowego.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż zgodnie z harmonogramem wdrażania dyrektywy powodziowej w bieżącym roku zostanie opracowana przez zespół niezależnych specjalistów metodyka sporządzania planów zarządzania ryzykiem powodziowym.

Ad 4. W odniesieniu do „Programu dla Odry 2006” uprzejmie informuję, iż realizowany jest on od 2002 r. W ramach zadań zbilansowanych w tym programie ukończono wiele obiektów mających bardzo duże znaczenie dla zwiększenia stopnia zabezpieczenia przed powodzią terenów Nadodrza i dorzecza Odry. Dokończono budowę zbiorników wodnych Kozielno i Topola na Nysie Kłodzkiej oraz polderu Buków na Odrze. Zakończenie budowy polderu Buków oraz modernizacja kanału Ulgi znacznie złagodziły przepływ fali powodziowej przez miasto Racibórz.

Wykonano również wszystkie urządzenia hydrotechniczne zabezpieczające przed powodzią miasto Opole (które w czasie ubiegłorocznej powodzi pozwoliły na bezpieczne przeprowadzenie fali przez miasto).

Zmodernizowanie wielu różnych budowli regulacyjnych na Odrze i w jej dorzeczu pozwoliło na zmniejszenie

szenie strat spowodowanych wezbraniem w roku 2010.

Podkreślić należy, że obecnie obowiązująca ustawa o ustanowieniu programu wieloletniego „Program dla Odry 2006” zakłada realizację programu do 2016 r. Na przestrzeni 9 lat, w czasie których obowiązuje ustawa, warunki techniczne i prawne uległy zmianie w dostosowaniu do wymagań unijnych. Wymusiło to zmianę podejścia do zbilansowanych w ustawie zadań. Wszystkie wymienione względy spowodowały konieczność aktualizacji ustawy, która jest przygotowywana przez pełnomocnika rządu do spraw „Programu dla Odry 2006”.

W 2010 r. na realizację zadań „Programu dla Odry 2006” z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych przeznaczone zostały środki finansowe w wysokości 30,4 mln zł.

Ponadto w 2011 r. kontynuowane będzie finansowanie „Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry”. Przedmiotowy projekt zakłada stworzenie systemu czynnego i biernego zabezpieczenia przeciwpowodziowego doliny Odry poprzez budowę suchego zbiornika przeciwpowodziowego (polderu) Racibórz Dolny oraz odbudowę i modernizację systemu zabezpieczeń przeciwpowodziowych Wrocławia (Wrocławski Węzeł Wodny).

Przewiduje się, że ww. projekt, będący częścią realizowanego obecnie rządowego „Programu dla Odry 2006”, zostanie zakończony w 2014 r. Nadzór nad realizacją projektu sprawuje komitet sterujący projektem, którego przewodniczącym jest minister spraw wewnętrznych i administracji. Ponadto komitet tworzą: minister finansów oraz minister środowiska.

Dodatkowo chciałbym poinformować, że zbiornik Racibórz Dolny na rzece Odrze, województwo śląskie (polder), jest najważniejszą inwestycją „Programu dla Odry 2006”. Jest to jednocześnie priorytetowe przedsięwzięcie Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Szacowany koszt budowy, zgodnie z informacją instytucji zarządzającej Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, to ok. 1,277 mld zł. Rzeczywisty koszt budowy zbiornika będzie znany po aktualizacji projektu budowlanego i zakończeniu wszelkich procedur przetargowych związanych z wykonaniem zbiornika i infrastruktury towarzyszącej.

Montaż finansowy realizacji przedsięwzięcia przewiduje jego finansowanie ze środków: UE (PO IiŚ), budżetu państwa, pożyczki Banku Światowego, kredytu Banku Rozwoju Rady Europy z programu Odra 2006 oraz z NFOŚiGW. Ewentualny wzrost kosztów realizacji będzie pokryty przez źródła finansowania inwestycji.

Obecnie na ukończeniu jest przygotowanie dokumentacji niezbędnej w celu aplikacji po środki UE. Trwają prace przygotowawcze do rozpoczęcia robót budowlano-montażowych zbiornika Racibórz Dolny, w tym działania w celu uzyskania decyzji administracyjnych, wyłonienia wykonawcy podziałów geo-

dezyjnych, weryfikacja projektu budowlanego oraz przetargu na wybór wykonawcy obiektów zbiornika przeciwpowodziowego.

Uzyskanie tytułu prawnego do nienabytych jeszcze nieruchomości, niezbędnych do realizacji robót budowlanych, ma nastąpić w momencie uzyskania decyzji pozwolenia na realizację inwestycji. Inwestycja będzie realizowana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 lipca 2010 r. o szczególnych zasadach przygotowania do realizacji inwestycji w zakresie budowli przeciwpowodziowych (Dz. U. Nr 143, poz. 963), co w znaczący sposób ułatwi proces pozyskiwania niezbędnych decyzji administracyjnych umożliwiających budowę tak ważnego i strategicznego obiektu ochrony przeciwpowodziowej doliny Odry od Raciborza do Wrocławia. Zakończenie budowy zbiornika Racibórz Dolny (polder) planowane jest w roku 2015.

Natomiast opóźnienia w modernizacji Wrocławskiego Węzła Wodnego spowodowane są m.in. tym, że uzyskane wcześniej przez inwestora decyzje administracyjne o środowiskowych uwarunkowaniach oraz uzyskane na ich podstawie decyzje o pozwoleniu na budowę dla tego przedsięwzięcia nie odpowiadały zmienionym pod koniec 2008 r. przepisom oraz wymaganiom stawianym projektom uzyskującym dofinansowanie z funduszy europejskich. Procedury te wymagały powtórzenia zgodnie z obowiązującą ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

Zgodnie z terminem wynikającym z preumowy 30 września 2010 r. złożony został wniosek do NFOŚiGW o dofinansowanie z Funduszu Spójności. W chwili obecnej trwa jego ocena i weryfikacja. Uzyskanie dofinansowania spodziewane jest w czerwcu 2011 r.

Jednocześnie trwają procedury przetargowe na wybór wykonawców oraz działania związane z uregulowaniem stanu prawnego nieruchomości niezbędnych do realizacji projektu.

Przewidywany okres realizacji projektu został wskazany w „Liście projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego Infrastruktura i środowisko” na 2015 r.

Ponadto pragnę wskazać, że kontynuowane będą prace związane z wdrożeniem i realizacją „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”. Przedmiotowy program obejmuje dorzecze górnej Wisły do ujścia Sanu – obszary, na terenie których występują częste i gwałtowne powodzie, tj. obszary województw śląskiego, małopolskiego, podkarpackiego, świętokrzyskiego i lubelskiego. Celem ww. programu jest zwiększenie bezpieczeństwa powodziowego w dorzeczu górnej Wisły poprzez efektywne planowanie i realizację środków ochrony oraz rozwój działań prewencyjnych mających za zadanie ograniczenie zagrożenia powodziowego. Zakłada się, że działania prewencyjne powinny być ukierunkowane na sformułowanie odpowiednich zasad planowania przestrzen-

nego i na wprowadzenie ograniczeń w zagospodarowaniu terenów zalewowych. W 2010 r. na ww. cel z budżetu państwa przeznaczone zostały środki finansowe w wysokości 66,3 mln zł.

Uprzejmie informuję, iż została opracowana strategiczna prognoza oddziaływania na środowisko, która wraz z projektem „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” poddawana jest konsultacjom społecznym; termin zgłaszania uwag upłynął z dniem 7 stycznia 2011 r. Po uzgodnieniu projekt ww. programu zostanie przekazany do rozpatrzenia przez komitet Rady Ministrów.

Natomiast w odniesieniu do programu dla Wisły 2020, o którym pisze pan poseł w interpelacji, uprzejmie informuję, iż powstał on z inicjatyw głównie środowisk samorządowych. Program ten został przygotowany w 2004 r. przez Związek Miast Nadwiślańskich, inicjatora podpisania porozumienia w dnia 2 czerwca 2000 r. w Toruniu (będącego siedzibą ZMN), dotyczącego przygotowania programu dla Wisły 2020.

Następnie w IV kwartale 2004 r. przekazano program do Ministerstwa Środowiska z prośbą o zatwierdzenie. Program nie uzyskał zadowolających opinii: jego treść stanowiła o tym, co program zawierać powinien, natomiast zestaw zadań inwestycyjnych zawierał wszystkie potrzeby województw nadwiślańskich, co podważało jego racjonalność. Podsumowując, program inwestycyjny był programem życzeniowym. Dla programu nie została również sporządzona ocena oddziaływania na środowisko.

W związku z powyższym program dla Wisły do roku 2020 teoretycznie istnieje, jednakże nie jest dokumentem obowiązującym, ponieważ nie został formalnie zatwierdzony.

Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej przewiduje w najbliższym czasie przygotowanie programu dla Wisły do roku 2030. Przedsięwzięcie to zostało wpisane do projektu polityki wodnej państwa do roku 2030 (z uwzględnieniem etapu do roku 2016). Jego realizacja rozpocznie się po przyjęciu „Programu ochrony przeciwpowodziowej górnej Wisły”, który jest w trakcie procedury oddziaływania na środowisko.

Ad 5 i 6. W odniesieniu do kwestii likwidacji strat powstałych w wyniku powodzi z 2010 r. uprzejmie informuję, iż dotychczas minister spraw wewnętrznych i administracji na ww. cel uruchomił środki finansowe w wysokości 2 204 219 tys. zł, z czego:

- 152 788 tys. zł na zasiłki dla powodzi (do 6 tys. zł),
- 220 708 tys. zł na akcje przeciwpowodziowe,
- 349 247 tys. zł na naprawę wałów i innych urządzeń melioracji wodnej oraz odbudowę infrastruktury przeciwpowodziowej regionalnych zarządów gospodarki wodnej,
- 17 187 tys. zł na odbudowę zniszczeń spowodowanych przez osuwiska i badania geologiczne osuwisk (województwa małopolskie i śląskie),
- 596 630 tys. zł na remonty i odbudowę budynków mieszkalnych – pomoc do 20 tys. zł, 100 tys. zł i 300 tys. zł (m.in. województwa dolnośląskie, pod-

karpackie, opolskie, mazowieckie, małopolskie, lubelskie, wielkopolskie, dolnośląskie, lubuskie i świętokrzyskie),

— 12 598 tys. zł na pokrycie kosztów prac rzeczoznawców majątkowych i ekspertów technicznych (m.in. województwa podkarpackie, lubelskie, małopolskie, dolnośląskie, mazowieckie i kujawsko-pomorskie),

— 682 545 tys. zł na odbudowę lub remonty samorządowej infrastruktury komunalnej (m.in. województwa podkarpackie, małopolskie, lubelskie, mazowieckie, świętokrzyskie, śląskie, podlaskie, wielkopolskie i dolnośląskie),

— 13 610 tys. zł na walkę z plagą komarów na zalanych terenach (m.in. województwa małopolskie, świętokrzyskie, lubelskie, podkarpackie i śląskie),

— 5 306 tys. zł na wynajem kontenerów mieszkalnych (m.in. województwa lubelskie, podkarpackie, mazowieckie, małopolskie, świętokrzyskie i dolnośląskie),

— 8778 tys. zł na ekwiwalenty dla strażaków OSP (m.in. województwa lubelskie, świętokrzyskie, małopolskie i pomorskie),

— 1700 tys. zł na wypoczynek dzieci (m.in. województwa świętokrzyskie, podkarpackie, śląskie, dolnośląskie, lubelskie, lubuskie i opolskie),

— 152 tys. zł na pomoc psychologiczną (województwa lubelskie, mazowieckie i śląskie),

— 70 023 tys. zł na wsparcie przedsiębiorców dotkniętych powodzią,

— 54 277 tys. zł na wsparcie rodzin rolniczych dotkniętych powodzią,

— 18 670 tys. zł na wykonanie zdjęć lotniczych, ortofotomapy oraz interpretacji w celu określenia granic występowania wód powodziowych w maju i w czerwcu 2010 r. (dla Ministerstwa Środowiska), usuwanie szkód w sieci pomiarowo-obszerniczej, w sprzęcie pomiarowym oraz w obiektach państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej – Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej, usuwanie szkód popowodziowych na torze wodnym Świnoujście – Szczecin oraz usuwanie szkód powstałych w szkołach podstawowych i średnich o profilu artystycznym i muzycznym na terenie kraju (dla Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w dniu 16 grudnia 2010 r. Komisja Europejska zatwierdziła wniosek rządu RP o pomoc z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej na odbudowę m.in. dróg, mostów, sieci kanalizacyjnych, wodociągowych, telekomunikacyjnych czy wałów przeciwpowodziowych zniszczonych przez powódź w maju i czerwcu 2010 r. Wysokość spodziewanej pomocy finansowej pochodzącej z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej ma wynosić 105,5 mln euro, czyli około 422 mln zł. Obecnie przedmiotowy wniosek oczekuje na aprobatę Parlamentu Europejskiego i Rady Ministrów Unii Europejskiej.

Pomoc z Funduszu Solidarności ma formę jednorazowej dotacji, której wysokość ustalana jest indy-

widualnie przez Komisję Europejską na podstawie informacji przekazanych przez państwo członkowskie. Z pieniędzy pochodzących z funduszu będzie można pokryć część wydatków publicznych związanych z usuwaniem szkód powodziowych w obiektach użyteczności publicznej. Wsparcie ze środków unijnych pozwoli na sfinansowanie niezbędnych napraw w infrastrukturze energetycznej, wodociągowej i kanalizacyjnej, a także w telekomunikacji, transporcie drogowym, w służbie zdrowia i szkolnictwie. Przedmiotowa dotacja może być również przeznaczona na pokrycie kosztów działań służb ratowniczych na terenach powodziowych oraz prac związanych z ochroną obiektów dziedzictwa kulturowego.

Jednocześnie podkreślić należy, że ze środków finansowych pochodzących z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej nie są finansowane szkody w infrastrukturze komunalnej, które podlegają ubezpieczeniu. Nie jest również możliwe pokrycie strat prywatnych. Szczegółowe zasady wykorzystania środków finansowych pochodzących z Funduszu Solidarności zostaną przedstawione po podpisaniu umowy o ich przyznaniu.

Ad 7. W odniesieniu do kwestii udzielania pomocy rolnikom w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych uprzejmie przedstawiam informacje przekazane przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

Zasady przyznawania i wypłaty pomocy w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych zostały określone w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 13 września 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 169, poz. 1141).

Zgodnie z ww. rozporządzeniem do otrzymania pomocy w ramach przedmiotowego działania uprawnieni są producenci rolni (osoby fizyczne, osoby prawne, spółki osobowe w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, wspólnicy spółki cywilnej), będący posiadaczami gospodarstw, w których powstały szkody w wyniku działania niekorzystnych zjawisk atmosferycznych (powódź, obsuwiska ziemi):

a) średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej z 3 lat poprzedzających rok, w którym wystąpiła szkoda, albo z 3 lat w okresie 5-letnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiła szkoda z pominięciem roku o najwyższej i najniższej produkcji w gospodarstwie rolnym – w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich w rozumieniu ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o organizacji hodowli i rozrodzie

zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 127, poz. 857, z późn. zm.) lub rybach,

b) nie mniej niż 10 000 zł – w budynkach, budowlach, maszynach lub urządzeniach służących do produkcji rolnej, sadach lub plantacjach wieloletnich lub stadach podstawowych zwierząt gospodarskich.

Oba ww. warunki muszą być spełnione łącznie, a szkody muszą być oszacowane przez komisję powoływaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkody i odpowiednio udokumentowane.

Pomoc ma formę refundacji do 90% kosztów kwalifikowalnych operacji realizowanej w gospodarstwie wnioskodawcy, która przyczyni się do odtworzenia zniszczonego potencjału produkcyjnego gospodarstwa. Do kosztów kwalifikowalnych zalicza się koszty m.in.:

— budowy, przebudowy, remontu budynków i budowli przeznaczonych do prowadzenia produkcji rolnej, w tym budynków inwentarskich oraz służących do przechowywania sprzętu, produktów i środków do produkcji, pasz, zbiorów, przetwórstwa produktów rolnych w gospodarstwie itp. wraz z wyposażeniem,

— zakupu stada podstawowego zwierząt gospodarskich,

— odtwarzania sadów lub plantacji wieloletnich, których okres użytkowania jest dłuższy niż 5 lat,

— zakupu nowych maszyn, urządzeń, wyposażenia do produkcji rolnej,

— ogólne nieprzekraczające 10% wszystkich kosztów kwalifikowalnych inwestycji, np. koszty przygotowania dokumentacji technicznej operacji, opłat za patenty i licencje, sprawowania nadzoru inwentarskiego itp.

Pomoc przyznaje się i wypłaca do wysokości nieprzekraczającej 130% wartości szkód spowodowanych w gospodarstwie w budynkach, budowlach, maszynach lub urządzeniach służących do produkcji rolnej, sadach lub plantacjach wieloletnich lub stadach podstawowych zwierząt gospodarskich, oszacowanych przez ww. komisję (pomniejszonej o wysokość odszkodowania uzyskanego z tytułu ubezpieczenia ww. elementów majątku gospodarstwa) i do wysokości limitu, który w okresie realizacji programu wynosi na jedno gospodarstwo maksymalnie 300 tys. zł.

Szczegółowe informacje dotyczące zasad ubiegania się o pomoc oraz dokumenty aplikacyjne (formularz wniosku o przyznanie pomocy, wzory załączników, instrukcje) dostępne są na stronie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (www.arimr.gov.pl).

W 2010 r. odbyły się 2 nabory wniosków o przyznanie pomocy w ramach działania: Przywracanie potencjału produkcji rolnej zniszczonego w wyniku wystąpienia klęsk żywiołowych oraz wprowadzenie odpowiednich działań zapobiegawczych, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (w terminach od 30 września 2010 r. do 12 listopada 2010 r. oraz od 30 listopada 2010 r. do 30 grudnia 2010 r.). W ramach tych naborów wpły-

nęły 2544 wnioski o przyznanie pomocy na łączną kwotę 182 636 488,44 zł (dane wg stanu na dzień 19 stycznia 2011 r.). Obecnie w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa trwa weryfikacja złożonych wniosków. Do dnia 19 stycznia 2011 r. zostało zawartych 26 umów przyznania pomocy na realizację operacji mających na celu przywrócenie zniszczonego w wyniku wystąpienia powodzi lub obsuwisk ziemi potencjału produkcyjnego poszkodowanych gospodarstw. Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa ogłosił, że w terminie od 2 lutego 2011 r. do 15 marca 2011 r. odbędzie się kolejny nabór wniosków o przyznanie pomocy w ramach ww. działania.

Natomiast odnośnie do rozdysponowania środków realokowanych w ramach tzw. nowych wyzwań z działania: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej na działanie: Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa uprzejmie informujemy, że obecnie trwają robocze ustalenia z Komisją Europejską mające na celu określenie zasad i warunków rozdysponowania dodatkowych środków w ramach działania: Poprawianie i rozwijanie infrastruktury związanej z rozwojem i dostosowywaniem rolnictwa i leśnictwa.

Ad 8. Odnośnie do proponowanych zmian w ustawie o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich uprzejmie przedstawiam informacje przekazane przez ministra rolnictwa i rozwoju wsi.

Na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 150, poz. 1249, z późn. zm.) stosowane są z budżetu państwa dopłaty do składek producentów rolnych z tytułu zawarcia umów ubezpieczenia od wystąpienia następujących zdarzeń losowych:

— dla produkcji roślinnej (tj. upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truszkawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych) od: huraganu, powodzi, deszczu nawalnego, gradu, pioruna, obsunięcia się ziemi, lawiny, suszy, ujemnych skutków przezimowania lub przymrozków wiosennych,

— dla produkcji zwierzęcej (tj. bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń) od: huraganu, powodzi, deszczu nawalnego, gradu, pioruna, obsunięcia się ziemi, lawiny, uboju z konieczności.

Przepisy ww. ustawy dopuszczają możliwość ubezpieczenia upraw roślin i zwierząt od wszystkich określonych w ustawie rodzajów ryzyka lub wybranych przez producenta rolnego. Poziom dopłat z budżetu państwa do składek ubezpieczeń należnych od producentów rolnych z tytułu zawarcia umowy ubezpieczenia upraw rolnych lub zwierząt gospodarskich na 2011 r. został określony przez Radę Ministrów w rozporządzeniu z dnia 29 listopada 2010 r. w sprawie wysokości dopłat do składek z tytułu ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich w 2011 r. (Dz. U. Nr 235, poz. 1540) w wysokości: 50% składki do 1 ha upraw rolnych i 50% składki do 1 sztuki zwierzęcia gospodarskiego.

Od 1 lipca 2008 r. rolnik, który uzyskał płatności bezpośrednio do gruntów rolnych w rozumieniu przepisów o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego, ma obowiązek ubezpieczenia co najmniej 50% powierzchni upraw. Rolnik ma zatem obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia z wybranym zakładem ubezpieczeń, który zawarł z ministrem właściwym do spraw rolnictwa umowę w sprawie dopłat, albo innym wykonującym działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truszkawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych, od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru, od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez powódź, grad, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne.

Rolnik, który nie spełni obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, tj. ubezpieczenia co najmniej 50% powierzchni upraw, obowiązany będzie do wniesienia opłaty za niespełnienie tego obowiązku. Wysokość opłaty obowiązującej w każdym roku kalendarzowym stanowić będzie równowartość w złotych 2 euro od 1 ha, ustaloną przy zastosowaniu kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski według tabeli kursów nr 1 w roku kontroli. Opłata za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego będzie wnoszona na rzecz gminy właściwej ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę rolnika. Powyższe sankcje nie będą jednak stosowane wobec rolników w przypadku, gdy rolnik nie zawrze umowy ubezpieczenia obowiązkowego z powodu pisemnej odmowy przez co najmniej 2 zakłady ubezpieczeń, które zawarły z ministrem właściwym do spraw rolnictwa umowy w sprawie dopłat.

Zgodnie z ww. ustawą z dnia 7 lipca 2005 r. minister rolnictwa i rozwoju wsi zawarł z 4 zakładami ubezpieczeń umowy w sprawie dopłat ze środków budżetu państwa do składek z tytułu zawarcia w 2011 r. umów ubezpieczenia z producentami rolnymi od ryzyka wystąpienia skutków zdarzeń losowych w rolnictwie, tj. z:

— Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń SA z siedzibą w Warszawie,

— Towarzystwem Ubezpieczeń Wzajemnych TUV z siedzibą w Warszawie,

— Concordia Polska Towarzystwo Ubezpieczeń Wzajemnych z siedzibą w Poznaniu,

— HDI Asekuracja Towarzystwo Ubezpieczeń SA w Warszawie.

W Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzone są prace mające na celu pełne upowszechnienie systemu ubezpieczeń w rolnictwie.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Andrzeja Kani**

**w sprawie rehabilitacji zawodowej osób
niepełnosprawnych oraz działań mających
na celu zwiększenie ułatwień w podejmowaniu
pracy przez osoby niepełnosprawne (19783)**

Szanowny Panie Marszałku! Działając na mocy upoważnienia udzielonego przez prezesa Rady Ministrów pana Donalda Tuska, przesyłam odpowiedź na interpelację posła na Sejm Andrzeja Kani z Klubu Parlamentarnego Platforma Obywatelska z dnia 10 grudnia 2010 r.

Odnosząc się do dokonanego porównania danych dotyczących wartości wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w Polsce i innych krajach Unii Europejskiej, należy stwierdzić, że danych tych nie można ze sobą porównywać ze względu na ich niejednorodność metodologiczną. Niejednorodność wynika z różnego definiowania niepełnosprawności w poszczególnych krajach. Zróżnicowanie odnosi się zarówno do definicji niepełnosprawności biologicznej, jak też określania niepełnosprawności prawnej.

W krajach Unii Europejskiej w oparciu o jednolitą definicję niepełnosprawności biologicznej zebrane zostały w 2002 r. dane dotyczące aktywności zawodowej osób niepełnosprawnych biologicznie w oparciu o badanie modułowe przy badaniu aktywności ekonomicznej ludności (Labour Force Survey). Wyniki tego badania wskazują na średni dla 25 krajów Unii Europejskiej wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych biologicznie w wieku 15–64 lat na poziomie ok. 50% (49,6%). Nie dysponujemy jednak porównywalnymi danymi dla Polski, która nie przeprowadziła takiego badania. Zostanie ono przeprowadzone we wszystkich krajach Wspólnoty Europejskiej, w tym w Polsce, w roku obecnym.

Dostępne dla naszego kraju dane dotyczą wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych prawnie. Są one dostępne na bieżąco, z kwartalną częstotliwością, na podstawie wyników reprezentacyjnego badania aktywności ekonomicznej ludności (BAEL). Kilkunastoprocentowa wartość wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych odnosi się zapewne do osób niepełnosprawnych prawnie w wieku 15 lat i więcej. Wartości wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych prawnie są zróżnicowane w zależności od rozpatrywanej grupy wieku. O ile dla zbiorowości osób niepełnosprawnych prawnie w wieku 15 lat i więcej w latach 2006–2009 wskaźnik zatrudnienia wzrósł z 15% do 15,7%, to dla grupy osób będących w wieku aktywności zawodowej (15–64 lata) w latach 2006–2009 wynosił on kolejno: 17,3%, 18,3%, 19,6% i 20%, zaś dla osób będących w wieku produkcyjnym

(18–59 lat – kobiety i 18–64 lat – mężczyźni): 18,2%, 19,4%, 20,8% i 21,7%.

Obecnie dostępne dane z BAEL za trzy kwartały 2010 r. wskazują na poziom wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wieku produkcyjnym na poziomie 22,4%. Widoczna jest zatem wyraźna tendencja wzrostu wskaźnika w ciągu ostatnich lat w każdej grupie wieku.

Odnosząc się do podanej liczby osób niepełnosprawnych w Polsce – ponad 5,5 mln osób, należy stwierdzić, że liczba blisko 5,5 mln (dokładnie 5 456 711 osób) odnosiła się do populacji osób niepełnosprawnych – bądź to prawnie bądź biologicznie – z maja 2002 r., która została określona na podstawie wyników narodowego spisu powszechnego w 2002 r. Wówczas ok. 4,5 mln posiadało prawne potwierdzenie faktu niepełnosprawności, a 4,3 mln spośród nich stanowiły osoby w wieku 15 lat i więcej. Według wyników badania aktywności ekonomicznej ludności liczba tych ostatnich od tego czasu systematycznie spadała i w 2009 r. wynosiła ok. 3,5 mln osób (dokładnie 3506 tys.). Oznacza to, że 11,1% ludności w wieku 15 lat i więcej posiada prawne orzeczenie niepełnosprawności. W 2009 r. liczba osób niepełnosprawnych prawnie w wieku produkcyjnym wynosiła ok. 2,1 mln (dokładnie 2068 tys.), co stanowiło 8,7% ludności w tym wieku.

Warto zaznaczyć, że dane dotyczące osób niepełnosprawnych prawnie odnoszą się do obowiązujących w danym kraju przepisów prawnych dotyczących orzekania o niepełnosprawności, w związku z czym nie są porównywalne dla poszczególnych krajów. Należy zaznaczyć, że osoby niepełnosprawne w Polsce zatrudnione w zakładach pracy chronionej nie stanowią już tak przeważającej większości, gdyż coraz więcej osób niepełnosprawnych pracuje na otwartym rynku pracy. Szacunkowe dane wskazują, że odsetek osób zatrudnionych na otwartym rynku pracy może wynosić obecnie ok. 50%.

Podkreślenia wymaga, że zmiana nastawienia pracodawców do pracowników niepełnosprawnych jest procesem o wiele bardziej długotrwałym i złożonym niż zmiany legislacyjne przepisów odnoszących się do zatrudniania osób niepełnosprawnych. Dlatego, pomimo inicjowania i uczestniczenia przedstawicieli Rady Ministrów w kampaniach na rzecz zatrudniania osób niepełnosprawnych, skutki w postaci zmiany mentalności pracodawców i całego społeczeństwa nie będą natychmiastowe.

Należy wskazać, że przytaczane w punkcie 2 interpelacji dane Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON) dotyczące zatrudnienia osób niepełnosprawnych (203 tys. w 2008 r. i 247 tys. w 2009 r.) dotyczą osób zarejestrowanych w Systemie Obsługi Dofinansowań i Refundacji (SODiR) PFRON i nie obejmują wszystkich zatrudnionych osób niepełnosprawnych, których liczbę można określić na podstawie BAEL (oraz stanu zatrudnienia u pracodawców zwolnionych i zobowiązanych do wpłat na PFRON).

PFRON jako instytucja odpowiedzialna za finansowanie szeroko rozumianej rehabilitacji osób niepełnosprawnych systematycznie przeprowadza kontrole podmiotów korzystających z pomocy na zatrudnianie osób niepełnosprawnych.

Należy podkreślić, iż na mocy art. 5 pkt 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 237, poz. 1652) zróżnicowanie maksymalnej wysokości miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych na otwartym i chronionym rynku pracy zostało przewidziane jedynie w 2009 r. Jednakże z uwagi na trudną sytuację zakładów pracy chronionej oraz budżetu PFRON utrzymano to rozróżnienie także w latach 2010–2012.

Wydaje się, że podwyższając dofinansowania do wynagrodzenia pracowników zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności i ograniczając dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności, ustawodawca przyjął zasadę ochrony najsłabszych grup niepełnosprawnych poprzez wspieranie pracodawców zatrudniających osoby najbardziej niepełnosprawne, które mają największe trudności w funkcjonowaniu na rynku pracy.

Z uwagi na znaczny odsetek osób niepełnosprawnych zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności pozostających w zatrudnieniu, do których wynagrodzenia pobierane jest dofinansowanie, likwidacja tej formy wsparcia pociągnęłaby za sobą wypowiedzenia umów pracy. Z tego względu posłowie zdecydowali się na utrzymanie dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności, chociaż w zmniejszonej wysokości.

Ustawodawca, chcąc zapobiec wystąpieniu ewentualnych negatywnych skutków nowelizacji, wprowadził liczne przepisy przejściowe skutkujące rozłożeniem w czasie proponowanych zmian.

Odnosząc się do podanego w punkcie 4 interpelacji wzrostu zatrudnienia osób niepełnosprawnych zarejestrowanych w Systemie Obsługi Dofinansowań i Refundacji PFRON, należy sprecyzować, że od grudnia 2008 r. do listopada 2010 r. włącznie nastąpił przyrost liczby pracowników niepełnosprawnych zarejestrowanych w Systemie Obsługi Dofinansowań i Refundacji PFRON, na których pracodawcy otrzymują dofinansowanie do ich wynagrodzeń, o 60,7 tys., w tym o 34 tys. w zakładach pracy chronionej i o 26,7 tys. na otwartym rynku pracy. Według stanu na 31 grudnia 2010 r. liczba zatrudnionych osób niepełnosprawnych zarejestrowanych w SODiR wynosiła 263 757.

Zgodnie z ustawą budżetową wysokość wydatków PFRON na dofinansowanie wynagrodzeń w 2011 r. wynosi 2 mld 954 mln zł, a nie – jak podano – 2 mld 929 mln zł.

Zmiany w systemie finansowania zatrudnienia osób niepełnosprawnych nie miały na celu oszczęd-

ności, lecz dokonanie przesunięć w planie finansowym Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w taki sposób, aby zwiększeniu uległa kwota środków na zadania realizowane przez samorząd terytorialny oraz wsparcie działań prowadzonych przez organizacje pozarządowe działające na rzecz osób niepełnosprawnych.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Andrzeja Kani**

**w sprawie podejmowania działań mających
na celu zwiększenie pomocy państwa
w kierunku zachęcania obywateli do działań
proekologicznych, służących poprawie stanu
środowiska naturalnego w naszym kraju (19784)**

Nawiązując do pisma z dnia 5 stycznia br. (znak: DSPA-4810-2(1)/11), dotyczącego odpowiedzi na interpelację poselską pana Andrzeja Kani w sprawie podejmowania działań mających na celu zwiększenie pomocy państwa w kierunku zachęcania obywateli do działań proekologicznych służących poprawie stanu środowiska naturalnego w naszym kraju, poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienie przygotowane przy współpracy Ministerstwa Gospodarki, resortu wiodącego w zakresie implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę, 2001/77/WE oraz 2003/30/WE oraz Ministerstwa Finansów.

Wyjaśnienie dotyczące sprzedaży nadwyżek jednostek emisji CO₂.

W Polsce wraz z wejściem w życie w dniu 18 września 2009 r. ustawy z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych lub innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070) stworzony został Krajowy system zielonych inwestycji, w ramach którego środki uzyskane ze zbycia w latach 2009–2012 jednostek przyznanej emisji AAUs (Assigned Amount Units) są przeznaczane na dofinansowanie realizacji na terytorium Polski:

— programów lub projektów związanych z ochroną środowiska, w szczególności z ograniczeniem lub unikaniem krajowej emisji gazów cieplarnianych,

- pochłanianiem lub sekwestracją dwutlenku węgla,

- działań adaptacyjnych do zmian klimatu,

- innych działań związanych z ochroną powietrza.

Uprzejmie informuję, że minister środowiska, reprezentując Skarb Państwa Rzeczypospolitej Polskiej, zawarł do dnia dzisiejszego pięć umów sprzedaży jednostek AAU z:

- Europejskim Bankiem Odbudowy i Rozwoju działającym na rzecz Rządu Królestwa Hiszpanii,

- 2 partnerami japońskimi reprezentującymi sektor prywatny (podpisane w dniach 3 marca 2010 r. oraz 20 kwietnia 2010 r.), na wniosek obu podmiotów ich nazwy zostały zastrzeżone,

- Europejskim Bankiem Odbudowy i Rozwoju działającym na rzecz rządu Irlandii (podpisana w dniu 5 maja 2010 r.),

- japońską agencją rządową pn. Organizacja Rozwoju Nowych Energii i Technologii Przemysłowych (New Energy and Industrial Technology Development Organization, NEDO) – kwota umowna transakcji z NEDO jest informacją objętą klauzulą poufności.

Kwota dotychczasowych przychodów z czterech transakcji sprzedaży, która wpłynęła na tzw. rachunek klimatyczny zarządzany przez Krajowego operatora systemu zielonych inwestycji, wynosi ponad 80 mln euro.

Zgodnie z zapisami ww. umów środki ze sprzedaży jednostek AAU zostaną przekazane na realizację projektów w zakresie:

- termomodernizacji budynków użyteczności publicznej,

- budowy lub przebudowy sieci elektroenergetycznych w celu podłączenia odnawialnych źródeł energii wiatrowej,

- elektrociepłowni i ciepłowni na biomasę,

- biogazowi rolniczych.

Zgodnie z ustawą z dnia 17 lipca 2009 r. o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz. U. Nr 130, poz. 1070, z późn. zm.), nabór wniosków o dofinansowanie ze środków pochodzących ze sprzedaży jednostek przyznanej emisji AAU odbywa się w trybie konkursowym według transparentnych zasad określonych w ustawie i jest prowadzony przez krajowego operatora, tj. Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (NFOŚiGW). Wnioski podlegają dwustopniowej ocenie: formalnej i merytorycznej. Wyniki oceny służą jako podstawa do opracowania listy rankingowej projektów wstępnie zakwalifikowanych do dofinansowania. Lista, przed formalnym opublikowaniem, wymaga zaopiniowania przez radę konsultacyjną, w skład której wchodzi przedstawiciele resortów: finansów publicznych, gospodarki, nauki, rolnictwa, Skarbu Państwa, środowiska, transportu i Krajowego Ośrodka Bilansowania i Zarządzania Emisjami. Listę projektów zaopiniowaną pozytywnie

przez radę konsultacyjną zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, minister środowiska.

Środki zgromadzone na rachunku klimatycznym, na który wpływają przychody ze sprzedaży przez Polskę jednostek AAU, zostaną przeznaczone na potrzeby dotychczas ogłoszonych naborów. Wypłaty środków na rzecz beneficjentów nastąpią po podpisaniu umów o dofinansowanie poszczególnych przedsięwzięć. Wypłaty na rzecz beneficjentów są uwarunkowane zrealizowaniem etapów projektów/inwestycji wskazanych w harmonogramach stanowiących załączniki umów o dofinansowanie podpisywanych przez NFOŚiGW z beneficjentami.

W czerwcu i lipcu 2010 r. NFOŚiGW ogłosił nabór wniosków w ramach czterech konkursów na dofinansowanie projektów w ww. obszarach tematycznych. Obecnie trwa ocena złożonych wniosków. Listy rankingowe projektów zakwalifikowanych wstępnie w ramach ww. konkursów będą przekazane ministrowi środowiska w 2011 r.

Zespół prowadzony przez Ministerstwo Środowiska kontynuuje negocjacje sprzedaży jednostek AAU z kilkoma partnerami zagranicznymi. Ze względu na poufność i bezpieczeństwo negocjacji, nazwy partnerów nie mogą zostać ujawnione przed formalnym zakończeniem procesu uzgadniania szczegółów transakcji oraz podpisaniem umów sprzedaży jednostek Kioto. Informacje w sprawie wolumenu transakcji czy też kwoty wpływów z transakcji na rachunek klimatyczny są informacjami poufnymi, w zależności od wynegocjowanych postanowień umownych. Należy podkreślić, że realizacja zawartych umów sprzedaży jednostek AAU oraz negocjacje nowych transakcji są zadaniami o znaczeniu priorytetowym z punktu widzenia Ministerstwa Środowiska oraz rządu Rzeczypospolitej Polskiej.

Wyjaśnienie w sprawie podejmowanych działań w celu zwiększenia udziału energii odnawialnej do wymaganego poziomu 15% oraz promowania dofinansowania kolektorów słonecznych i pomp ciepła.

Uprzejmie informuję, że minister gospodarki jest naczelnym organem administracji rządowej w sprawach polityki energetycznej państwa na podstawie przepisu art. 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, ze zm.). Minister gospodarki realizuje swoje obowiązki poprzez opracowywanie co 4 lata polityki energetycznej państwa na okres nie krótszy niż 20 lat. Obowiązującym dokumentem strategicznym w zakresie rozwoju energetyki państwa jest „Polityka energetyczna Polski do 2030 r.”, uchwalona przez Radę Ministrów w dniu 10 listopada 2009 r. Jednym z priorytetów tej strategii jest zapewnienie osiągnięcia przez Polskę w 2020 r. co najmniej 15% udziału energii z odnawialnych źródeł w zużyciu energii finalnej brutto. Zobowiązanie osiągnięcia powyższego celu wynika bezpośrednio z dyrektywy 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE. W ra-

mach realizacji zobowiązań zawartych w dyrektywie 2009/28/WE, w Ministerstwie Gospodarki opracowano „Krajowy plan działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych” (KPD). KPD określa krajowe cele w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych zużyte w sektorze transportowym, sektorze energii elektrycznej, sektorze ogrzewania i chłodzenia w 2020 r. W KPD przyjęto, iż osiągnięcie powyższego celu oparte będzie o dwa filary zasobów dostępnych i możliwych do wykorzystania w Polsce, tj. poprzez wzrost produkcji energii elektrycznej z generacji wiatrowej oraz większe energetyczne wykorzystanie biomasy.

Minister gospodarki poprzez tworzone przepisy prawne zachęca wszystkich inwestorów do podejmowania działań w zakresie rozwoju energetyki odnawialnej w Polsce. Powyższe działania mają na celu wypełnienie postanowień m.in. dyrektywy 2009/28/WE i prowadzone są w oparciu o mechanizmy rynkowe adresowane zarówno do spółek Skarbu Państwa, jak również do innych podmiotów prywatnych, bez preferencji pod kątem struktury własności podmiotu. Podstawą ww. działań jest zapewnienie inwestorom optymalnych, opartych na mechanizmach rynkowych, warunków do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie produkcji energii elektrycznej przy wykorzystaniu energii ze źródeł odnawialnych. Mechanizmy wsparcia zawarte są w przepisach ustawy Prawo energetyczne wraz z aktami wykonawczymi. Ustawa Prawo energetyczne określa główny mechanizm wsparcia pośredniego dla przedsiębiorców wytwarzających energię elektryczną ze źródeł odnawialnych, który opiera się na obowiązkowym zakupie przez sprzedawcę z urzędu wytworzonej energii elektrycznej oraz wydawaniu przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) świadectw pochodzenia na tę energię. Ze świadectw pochodzenia wynikają prawa majątkowe, stanowiące przedmiot m.in. obrotu na Towarowej Giełdzie Energii SA (TGE SA). Jednocześnie przedsiębiorstwa prowadzące działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu lub obrocie energią elektryczną i sprzedające tę energię odbiorcom końcowym mają obowiązek nabycia i przedstawienia do umorzenia prezesowi URE świadectw pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej. Należy również stwierdzić, iż system świadectw pochodzenia zapewnia znaczące wsparcie dla producentów energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i wprowadza mechanizmy rynkowe, sprzyjające optymalnemu i efektywnemu kosztowo rozwojowi energetyki odnawialnej. Ocena działania tego mechanizmu wskazuje, iż jest to rozwiązanie korzystne dla inwestorów dysponujących zarówno kapitałem polskim, jak i zagranicznym. Mechanizm wsparcia oparty na wydawaniu świadectw pochodzenia dla energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii (OZE) daje istotny impuls dla nowych inwestycji, a tym samym dla rozwoju wykorzystania odnawialnych źródeł energii, co w konsekwencji, jak wskazują obserwacje rynku, przekłada się na wzrost mocy zainstalowanej źródeł wykorzy-

stujących zasoby odnawialne i wzrost produkcji energii elektrycznej w tych źródłach.

Zgodnie z art. 401 ustawy Prawo ochrony środowiska wpływy z opłat zastępczych, o których mowa w art. 9a ust. 1 pkt 2 i ust. 8 pkt 2 ustawy Prawo energetyczne, oraz wpływy z kar pieniężnych wymierzanych na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a tej ustawy stanowią przychód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Przychody, o których mowa wyżej, zgodnie z ustawą Prawo energetyczne przeznacza się na wspieranie odnawialnych źródeł energii lub wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywne zarządzanie energią. W ramach wspierania przedsięwzięć związanych z wykorzystaniem energii odnawialnej NFOŚiGW w roku 2009 uruchomił program wspierania inwestycji w zakresie wykorzystania energii odnawialnej i skojarzonego wytwarzania energii elektrycznej i ciepła pod nazwą „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów wysokosprawnej kogeneracji – cz. 1” (OZE 1). Budżet programu wynosi 1,5 mld zł. Program wdrażany będzie do 2015 r. i skierowany jest do wszystkich inwestorów podejmujących się budowy odnawialnych źródeł energii obiektów wysokosprawnej kogeneracji o koszcie całkowitym powyżej 10 mln zł.

W programie OZE 1 przewidziano wsparcie następujących przedsięwzięć:

- wytwarzanie energii cieplnej przy użyciu biomasy (źródła rozproszone o mocy poniżej 20MWt),
- wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła w skojarzeniu przy użyciu biomasy (źródła rozproszone o mocy poniżej 3 MWe),
- wytwarzanie energii elektrycznej i/lub ciepła z wykorzystaniem biogazu powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu szczątek roślinnych i zwierzęcych,
- elektrownie wiatrowe o mocy poniżej 10 MWe,
- pozyskiwanie energii z wód geotermalnych,
- elektrownie wodne o mocy poniżej 5 MWe,
- wysokosprawna kogeneracja bez użycia biomasy.

W ramach zakończonych dwóch konkursów do dofinansowania zostało zakwalifikowanych 17 przedsięwzięć na łączną kwotę dofinansowania ponad 300 mln zł. W chwili obecnej trwa ocena ok. 150 wniosków złożonych w ramach III konkursu. Alokacja III konkursu wynosi 1 260 mln zł.

NFOŚiGW uruchomił również „Program dla przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii obiektów wysokosprawnej kogeneracji – cz. 2” (OZE 2) – wdrażany przez wojewódzkie fundusze ochrony środowiska i gospodarki wodnej (WFOŚiGW) – w zakresie inwestycji o wartości od 0,5 do 10 mln zł. Budżet programu wynosi 330 mln zł, a okres wdrażania do końca 2014 r. Konkursy ogłoszone są przez WFOŚiGW z uwzględnieniem własnych zasad i kryteriów.

W programie OZE 2 przewidziano wsparcie następujących przedsięwzięć:

- wytwarzanie energii cieplnej przy użyciu biomasy (źródła rozproszone o mocy poniżej 20MWt),

- wytwarzanie energii elektrycznej i ciepła w skomercywalizacji przy użyciu biomasy (źródła rozproszone o mocy poniżej 3 MWe),

- wytwarzanie energii elektrycznej i/lub ciepła z wykorzystaniem biogazu, powstałego w procesach odprowadzania lub oczyszczania ścieków albo rozkładu szczątek roślinnych i zwierzęcych,

- elektrownie wiatrowe o mocy poniżej 10 MWe,

- pozyskiwanie energii z wód geotermalnych,

- elektrownie wodne o mocy poniżej 5 MWe,

- wysokosprawna kogeneracja bez użycia biomasy,

- zastosowanie pomp ciepła w instalacjach grzewczych, technologicznych i przemysłowych,

- wytwarzanie energii elektrycznej w instalacjach fotowoltaicznych,

- wytwarzanie energii cieplnej w instalacjach solarnych.

Program jest wdrażany przez 10 wojewódzkich funduszy ochrony środowiska i gospodarki wodnej, którym NFOŚiGW w 2009 r. udzielił promes na łączną kwotę 328 mln zł. Każdy z WFOŚiGW organizuje konkursy według własnych kryteriów.

W trzeciej części programu pn. „Dopłaty na częściowe spłaty kapitału kredytów bankowych przeznaczonych na zakup i montaż kolektorów słonecznych dla osób fizycznych i wspólnot mieszkaniowych” (OZE 3) wnioskodawcy mogą uzyskać dofinansowanie w formie dopłat na częściową spłatę kapitału kredytów bankowych przeznaczonych na zakup i montaż kolektorów słonecznych dla osób fizycznych i wspólnot mieszkaniowych, z wyłączeniem odbiorców ciepła z miejskiej sieci ciepłej do podgrzewania ciepłej wody użytkowej lub zasilania centralnego ogrzewania.

Program realizowany jest na obszarze całego kraju od połowy 2010 r. we współpracy z bankami, na podstawie zawartych z nimi umów. Osobom fizycznym i wspólnotom mieszkaniowym, posiadającym prawo do dysponowania budynkiem mieszkalnym proponujemy 45% dopłaty do kredytu wykorzystanego na zakup i montaż kolektorów słonecznych do ogrzewania wody użytkowej i wspomaganie zasilania w energię innych odbiorników ciepła w budynkach. Celem programu priorytetowego jest zwiększenie produkcji energii cieplnej ze źródeł odnawialnych poprzez wsparcie instalacji kolektorów słonecznych o łącznej szacowanej powierzchni ok. 260 tys. m² na 40–60 tys. budynkach mieszkalnych. NFOŚiGW na ten cel przewidział 300 mln zł na lata 2010–2014. Zainteresowani mogą podjąć decyzje o wyborze producenta kolektorów, firmy instalującej oraz banku udzielającego kredyt, by uzyskać istotne oszczędności z tytułu użytkowania energii cieplnej w gospodarstwie domowym.

Program cieszy się bardzo dużym zainteresowaniem potencjalnych beneficjentów. Na koniec 2010 r., po 4 miesiącach realizacji programu, złożono 2700 wniosków o kredyt z dopłatą, z czego 2400 wniosków

otrzymało decyzję kredytową. Aktualnie 1385 beneficjentów otrzymało już dopłatę z NFOŚiGW.

Równoległe do powyższym programem realizowanych jest kilka programów z zakresu zarządzania energią i wykorzystaniem OZE w ramach krajowego systemu zielonych inwestycji:

Część 1. Zarządzanie energią w budynkach użyteczności publicznej.

Program został skierowany do jednostek samorządu terytorialnego oraz ich związków, podmiotów świadczących usługi publiczne, OSP, szkół wyższych oraz instytutów naukowo-badawczych, samodzielnych publicznych i niepublicznych ZOZ-ów, organizacji pozarządowych, kościołów i innych związków wyznaniowych, kościelnych osób prawnych prowadzących działalność w zakresie ochrony zdrowia, profilaktyki zdrowotnej, rehabilitacji lub pomocy społecznej. Dotychczas ogłoszono dwie edycje konkursu w ramach tego programu. Pierwszy konkurs został rozstrzygnięty. Jego alokacja wynosiła 260 mln zł w formie dotacji oraz 520 mln zł w formie pożyczki.

W 2010 r. zatwierdzono listę rankingową dla 34 przedsięwzięć zakwalifikowanych do dofinansowania. Wstępnie przyznane dofinansowanie: w formie dotacji wynosi łącznie do 138 271,31 zł, w formie pożyczki wynosi łącznie do 188 009,13 zł. Obecnie trwają negocjacje z wnioskodawcami na temat warunków dofinansowania w formie dotacji i w formie pożyczki.

Drugi konkurs został rozstrzygnięty. Nabór wniosków zakończył się 03.12.2010 r. Jego alokacja wynosiła 181 mln zł w formie dotacji ze środków zgromadzonych na rachunku klimatycznym.

Wnioskodawcy mogli ubiegać się o dodatkowe dofinansowanie w formie pożyczki ze środków innych niż zgromadzone na rachunku klimatycznym. Niezbędnym warunkiem było złożenie odrębnego wniosku do NFOŚiGW. W ramach konkursu wpłynęły 32 wnioski o udzielenie dotacji na łączną kwotę 130,2 mln zł. 26 wnioskodawców wraz z wnioskiem o udzielenie dotacji złożyło również wnioski o udzielenie ze środków NFOŚiGW pożyczki na łączną kwotę 219,2 mln zł. Obecnie trwa ocena wniosków. Planowany jest termin ogłoszenia trzeciego konkursu w I kwartale 2011 r.

Część 2. Biogazownie rolnicze.

Program jest skierowany do podmiotów (osoby fizyczne, prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną) podejmujących realizację przedsięwzięć w zakresie wytwarzania energii elektrycznej lub cieplnej z wykorzystaniem biogazu powstałego w procesach rozkładu szczątek roślinnych i zwierzęcych oraz wytwarzania biogazu rolniczego celem wprowadzenia go do sieci gazowej dystrybucyjnej i bezpośredniej. Alokacja konkursu wynosiła 36 mln zł w formie dotacji ze środków zgromadzonych na rachunku klimatycznym. Wnioskodawcy mogli ubiegać się o dodatkowe dofinansowanie w formie pożyczki ze środków innych niż zgromadzone na rachunku klimatycznym. Niezbędnym warunkiem było

złożenie odrębnego wniosku do NFOŚiGW. W ramach konkursu w 2010 r. wpłynęły 62 wnioski o udzielenie dotacji na łączną kwotę 371,7 mln zł. 58 wnioskodawców wraz z wnioskiem o udzielenie dotacji złożyło również wniosek o udzielenie ze środków NFOŚiGW pożyczki na łączną kwotę 572,9 mln zł. Obecnie trwa ocena wniosków.

Cześć 3. Elektrociepłownie i ciepłownie na biomase.

Program został skierowany do podmiotów (osoby fizyczne, prawne lub jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną) podejmujących realizację przedsięwzięć w zakresie odnawialnych źródeł energii i obiektów kogeneracji z zastosowaniem wyłącznie biomasy (źródła rozproszone o nominalnej mocy cieplnej poniżej 20 MWt). Alokacja konkursu wyniosła 36 mln zł w formie dotacji ze środków zgromadzonych na rachunku klimatycznym.

Wnioskodawcy mogli ubiegać się o dodatkowe dofinansowanie w formie pożyczki ze środków innych niż zgromadzone na rachunku klimatycznym. Niezbędnym warunkiem było złożenie odrębnego wniosku do NFOŚiGW.

W ramach konkursu wpłynęło 11 wniosków o udzielenie dotacji na łączną kwotę 59,2 mln zł. 9 wnioskodawców wraz z wnioskiem o udzielenie dotacji złożyło również wniosek o udzielenie ze środków NFOŚiGW pożyczki na łączną kwotę 75,9 mln zł. Obecnie trwa ocena wniosków.

Zgodnie z programami priorytetowymi NFOŚiGW możliwe jest również uzyskanie dotacji dla przedsięwzięć z zakresu poszukiwania i rozpoznawania wód termalnych, zgodnie z rozporządzeniem ministra środowiska z dnia 15 czerwca 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków udzielania pomocy publicznej na przedsięwzięcia związane z poszukiwaniem i rozpoznawaniem złóż wód termalnych (Dz. U. Nr 97, poz. 814).

Inwestycje związane z energetyką odnawialną mogą także uzyskać wsparcie finansowe w ramach wojewódzkich regionalnych programów operacyjnych. Wsparcie to jest udzielane m.in. zgodnie z rozporządzeniem ministra rozwoju regionalnego z dnia 7 grudnia 2009 r. w sprawie udzielania pomocy na inwestycje w zakresie: energetyki, infrastruktury telekomunikacyjnej, infrastruktury sfery badawczo-rozwojowej, lecznictwa uzdrowiskowego w ramach regionalnych programów operacyjnych (Dz. U. Nr 214, poz. 1661).

Innym programem dysponującym dotacjami ze środków unijnych na inwestycje w OZE jest Program Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW), w którym w ramach działania 121: Modernizacja gospodarstw rolnych pomoc udzielana jest m.in. na inwestycje związane z wytwarzaniem i wykorzystywaniem energii ze źródeł odnawialnych na potrzeby prowadzenia produkcji rolnej. W ramach działania 321: Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej istnieje możliwość udzielania pomocy finansowej przede wszystkim na realizację projektów w zakresie wy-

tworzenia lub dystrybucji energii ze źródeł odnawialnych.

Należy ponadto zaznaczyć, że w ramach kolejnych programów priorytetowych przygotowywane jest wsparcie udzielane na dofinansowanie do kolektorów słonecznych oraz pomp ciepła przez WFOŚiGW. Nowy program zakłada kontynuację działań w celu zwiększenia produkcji energii z odnawialnych źródeł i z obiektów wysokosprawnej kogeneracji. Do rodzajów przedsięwzięć objętych wsparciem projektu należeć będzie m.in. wytwarzanie energii cieplnej w pompach ciepła oraz wytwarzanie energii cieplnej w instalacjach solarnych. Wybór przedsięwzięć prowadzony będzie w trybie konkursowym według kryteriów ustalonych przez WFOŚiGW, przy czym kryteria wyboru uwzględniać będą efektywność kosztową przedsięwzięć.

Wyjaśnienia w sprawie samochodów przyjaznych środowisku.

Zarówno producenci pojazdów samochodowych, jak i ich użytkownicy powinni dążyć do zminimalizowania oddziaływania na środowisko naturalne sektora transportowego, co jest konstytucyjnym i ustawowym obowiązkiem każdego obywatela Rzeczypospolitej Polskiej. Można to osiągnąć poprzez wprowadzenie na rynek pojazdów o rozwiązaniach technicznych zmniejszających emisję zanieczyszczeń oraz poprzez stosowanie paliw nieskoemisyjnych.

Każdy z pojazdów w trakcie jego użytkowania jest źródłem zanieczyszczenia powietrza, dlatego też sformułowanie „samochody ekologiczne” jest wyłącznie nazwą czysto umowną. Natomiast niezaprzeczalnie samochody o napędzie hybrydowym, pojazdy z zainstalowanymi katalizatorami, pojazdy spełniające normy Euro, pojazdy zasilane tzw. paliwami przyjaznymi środowisku: gazem ciekłym LPG, sprężonym gazem ziemnym CNG, biopaliwami czy też paliwami z dodatkiem biokomponentów przyczyniają się do zmniejszenia emisji zanieczyszczeń do powietrza, dlatego też powinno ich być jak najwięcej na naszym rynku samochodowym. Oprócz efektu ekologicznego widocznego w skali całego kraju użytkownicy i producenci takich pojazdów odnoszą ewidentną korzyść w postaci zmniejszonych opłat z tytułu wprowadzania gazów i pyłów do powietrza, bowiem dla tego typu pojazdów przewidziane są niższe stawki opłat w obowiązujących uregulowaniach prawnych.

Komisja Europejska oraz Rada Unii Europejskiej podjęły prace zmierzające do wypracowania europejskiej strategii dotyczącej rozwoju eko- i energoefektywnych samochodów. Głównym celem prac unijnych jest promowanie samochodów przyjaznych środowisku, co oznacza ograniczanie emisji zanieczyszczeń (w tym CO₂), poprawa ich efektywności energetycznej i związane z tym ograniczenie zużycia paliw kopalnych z wykorzystaniem w jak największym stopniu odnawialnych źródeł energii. Założono, że można to osiągnąć poprzez:

— rosnący udział samochodów z napędami alternatywnymi (np. elektrycznymi, hybrydowymi, wykorzystującymi ogniwa paliwowe i wodorowe),

— doskonalenie samochodów z silnikami spalinowymi, dążąc do wzrostu ich sprawności oraz ograniczenia ich emisyjności, w tym poprzez stosowanie paliw alternatywnych (np. LPG, CNG i biopaliwa II generacji).

Prezentowane na forach Unii Europejskich stanowisko Polski, bazujące na neutralności technologicznej, tj. niepreferujące żadnych specyficznych rozwiązań technicznych, dążyło – podobnie jak w przypadku większości krajów członkowskich Unii Europejskiej – do rozszerzenia propozycji promowania pojazdów elektrycznych o inne, alternatywne napędy oraz wskazywało na konieczność dalszych prac nad doskonaleniem samochodów spalinowych wykorzystujących zarówno paliwa tradycyjne, jak i paliwa alternatywne. Komunikat Komisji Europejskiej oraz konkluzje Rady ds. Konkurencyjności w zasadzie w pełni uwzględniły stanowisko Polski. W przyjętych unijnych dokumentach, tj. w komunikacie i konkluzjach, nie ma wymogu zobowiązującego kraje członkowskie do wprowadzenia konkretnych zachęt czy też restrykcji finansowych wymuszających kupowanie ekologicznych samochodów. Tym bardziej nie ma w nich żadnych narzuconych przez Komisję Europejską rozwiązań i terminów, w których kraje członkowskie musiałyby wdrożyć jakiegokolwiek związane z tym regulacje.

Polska nadal deklaruje aktywny i konstruktywny udział w pracach nad tym zagadnieniem na różnych forach UE oraz uważnie śledzi sytuację na świecie. W ramach nadchodzącej prezydentury w Radzie UE Polska będzie kontynuowała prace mające na celu wspieranie wzrostu konkurencyjności europejskiego przemysłu motoryzacyjnego, w tym m.in. poprzez promowanie samochodów eko- i energoefektywnych. Będzie też dążyła do pełnego wykorzystywania potencjału i możliwości UE w pracach B+R+I nad wdrażaniem samochodów eko- i energoefektywnych, wzrostem ich globalnej konkurencyjności oraz zapewnieniem wszelkich koniecznych do tego rozwiązań na poziomie Unii Europejskiej oraz państw członkowskich.

W ramach działań krajowych Ministerstwo Gospodarki prowadzi szerokie konsultacje z podmiotami potencjalnie zainteresowanymi problematyką samochodów eko- i energoefektywnych. Problematyka ta zastała także włączona do prac międzyresortowego zespołu ds. wzrostu konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego.

Rozwiązania, nad którymi rozpoczął prace zespół, wpisują się w zgłaszane przez branżę motoryzacyjną propozycje wsparcia wymiany parku samochodowego poprzez zastąpienie dotychczasowego opodatkowania samochodów podatkiem akcyzowym, równoważnym, z punktu widzenia przychodów budżetowych, systemem podatków o wysokości kwot zależnych od poziomu ekologiczności pojazdu (inny sposób naliczania podatku akcyzowego uzależniony od pojemności silnika i klasy normy czystości spalin Euro). Sugerowano, aby część przychodów budżetu

państwa z tego tytułu zasilila nowoutworzony fundusz przeznaczony na dopłaty dla obywateli zakupujących nowe, ekologiczne samochody osobowe.

Członkowie zespołu są świadomi faktu, że proponowane rozwiązania stymulujące odmłodzenie parku samochodowego:

— powinny uwzględniać czynniki: gospodarczo-ekonomiczny, fiskalny i społeczny;

— nie mogą przyczyniać się do nadmiernego wzrostu obciążeń podatkowych nabywców aut ani prowadzić do ograniczenia dochodów budżetu państwa;

— powinny rozwijać i finansowo wspierać świadomych konsumentów wymieniających wysokoemisyjny, stary pojazd na nowy spełniający obecne standardy ekologiczne i bezpieczeństwa.

W czerwcu 2009 r. zespół zaproponował czasowe zawieszenie prowadzonych w resortach analiz mających służyć przygotowywaniu założeń do zmiany systemu opodatkowania samochodów. Jednocześnie nadal były kontynuowane prace analityczne nad proekologicznymi i społecznie akceptowalnymi rozwiązaniami mającymi zachęcać do zakupu nowych samochodów.

Realizując ustalenia tego zespołu, w kwietniu 2010 r. w Ministerstwie Gospodarki odbyło się spotkanie dotyczące wypracowania ścieżki udziału Polski w procesie wdrażania samochodów eko- i energoefektywnych oraz stanowiska Polski do projektu konkluzji Rady dot. czystych i efektywnych energetycznie samochodów dla konkurencyjnego przemysłu motoryzacyjnego i dekarbonizacji transportu drogowego. W spotkaniu udział wzięli przedstawiciele przemysłu, nauki, organizacji branżowych i społecznych, niezależni analitycy tynku związani z szeroko rozumianą motoryzacją oraz przedstawiciele zainteresowanych resortów. Podczas spotkania utworzono trzy grupy robocze, które w ciągu najbliższych tygodni wypracują kierunkowe propozycje odnośnie do podjęcia dalszych prac w następujących obszarach:

- zachęty,
- B+R i przemysł,
- infrastruktura.

Spotkanie zainicjowało prace nad znalezieniem polskich ram odniesienia do zapisów zawartych w komunikacie Komisji Europejskiej oraz próbę zidentyfikowania szans i wyzwań dla polskiej gospodarki płynących z wdrożenia w Unii Europejskiej strategii dot. czystych i efektywnych energetycznie samochodów.

Wyjaśnienie w sprawie kwestii subsydiowania przez polski rząd zakupu samochodów z napędem elektrycznym bądź wprowadzenia innego rodzaju ulgi i zachęty finansowej np. w postaci zwolnienia zakupu tego rodzaju samochodu od podatku od towarów i usług.

1. W zakresie podatku od towarów i usług.

Przepisy dotyczące podatku od wartości dodanej w całości objęte są zakresem prawa Unii Europejskiej. W odniesieniu do podatku od towarów i usług

oznacza to przestrzeganie postanowień m.in. dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. UE L z 2006 r. nr 347/1, z późn. zm.) oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego podatku od wartości dodanej.

Należy tu wskazać przepis art. 132 ww. dyrektywy Rady, który w swoim katalogu nie wymienia w ogóle samochodów (bez względu na rodzaj napędu) i tym samym nie daje możliwości zastosowania do tych towarów zwolnienia od podatku VAT. Wprowadzenie zatem takiego zwolnienia byłoby niezgodne z przepisami Unii Europejskiej.

Nie jest również możliwe zastosowanie stawki obniżonej VAT do dostawy tego rodzaju samochodów. Nie zezwala na to art. 98 i załącznik nr 3 do ww. dyrektywy.

2. W zakresie podatku akcyzowego.

Zgodnie z przepisami działu V ustawy o podatku akcyzowym z dnia 6 grudnia 2008 r. (Dz. U Nr 3, poz. 11, z późn. zm.) opodatkowaniu podatkiem akcyzowym podlegają samochody osobowe i pozostałe pojazdy mechaniczne objęte pozycją CN 8703. Zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie wspólnej taryfy celnej, pozycja 8703 obejmuje również pojazdy elektryczne. Natomiast w myśl art. 105 pkt 2 ww. ustawy o podatku akcyzowym stawka akcyzy dla pozostałych samochodów osobowych, do których zaliczane są również pojazdy elektryczne, wynosi 3,1% podstawy opodatkowania. Obecnie nie prowadzi się prac mających na celu zwolnienie z akcyzy samochodów elektrycznych.

3. W zakresie podatku dochodowego.

Opodatkowanie dotacji w dziedzinie ekologii – kwestia zwolnienia z opodatkowania.

Generalnie dotacje otrzymywane przez podatników są zwolnione od podatków dochodowych. Jak wynika bowiem z art. 17 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2000 r. Nr 54, poz. 654, z późn. zm.), wolne od podatku są dotacje, subwencje, dopłaty i inne nieodpłatne świadczenia otrzymane na pokrycie kosztów albo jako zwrot wydatków związanych z otrzymaniem, zakupem albo wytworzeniem we własnym zakresie środków trwałych lub wartości niematerialnych i prawnych, od których dokonuje się odpisów amortyzacyjnych zgodnie z art. 16a–16m.

W przypadku osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą tego rodzaju dotacje wyłączone są z przychodów tych podmiotów (art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, z późn. zm.).

Zwolnione od podatku są także dotacje otrzymane z budżetu państwa lub budżetu jednostki samorządu terytorialnego (z wyjątkiem dopłat do oprocentowania kredytów bankowych w zakresie określonym w odrębnych ustawach), a także kwoty otrzymane

przez podatników od agencji rządowych lub agencji wykonawczych, jeżeli agencje otrzymały środki na ten cel z budżetu państwa (z wyjątkiem dopłat do oprocentowania kredytów bankowych w zakresie określonym w odrębnych ustawach) – art. 17 ust. 1 pkt 47 i 48 ww. ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz art. 21 ust. 1 pkt 47c i 129 ww. ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Wprowadzenie – wzorem innych państw – subsydiowania zakupu samochodów z napędem elektrycznym lub zastosowanie innego rodzaju ulg i zachęt finansowych np. zwolnień podatkowych.

W obowiązującym stanie prawnym rozwiązania zawarte w ustawach o podatkach dochodowych nie zawierają uregulowań w zakresie ulg podatkowych z tytułu nabycia samochodu osobowego z napędem elektrycznym. Obecnie nie są także prowadzone prace legislacyjne związane z wprowadzeniem ulg podatkowych z takiego tytułu.

Ewentualne wprowadzenie postulowanych w interpelacji ulg bądź zwolnień przedmiotowych przyczyniłoby się do obniżenia dochodów sektora finansów publicznych. Przy czym należy zauważyć, iż obecny stan finansów publicznych wymaga szczególnej rozwagi w podejmowaniu działań, których skutkiem mogłoby być obniżenie dochodów, bądź zwiększenie wydatków tego sektora.

Pragnę poinformować, że w ramach podejmowanych działań mających na celu pomocy państwa w kierunku zachęcenia obywateli do działań proekologicznych służących poprawie stanu środowiska naturalnego w naszym kraju w Ministerstwie Środowiska powstał innowacyjny projekt GreenEvo – Akcelerator Zielonych Technologii (AZT) przygotowany z myślą o promocji polskich technologii środowiskowych i wspierania rozwoju przedsiębiorstw w tym zakresie. Projekt ma za zadanie wesprzeć krajowe firmy zaangażowane w rozwój zielonych technologii, w poruszaniu się i wypromowaniu swoich unikalnych produktów na rynkach międzynarodowych. Nadrzędnym celem projektu jest promocja Polski jako kraju innowacyjnego i aktywnego w zakresie działań związanych z ochroną środowiska. Projekty, przyjmowane do 8 lutego 2010 r., były zgłaszane w 7 obszarach technologicznych: technologie niskoemisyjne, czyste technologie węglowe, technologie – gospodarka odpadami, technologie z odnawialnych źródeł energii, technologie wodno-ściekowe, technologie energooszczędne oraz rozwiązania organizacyjne lub software'owe sprzyjające oszczędności energii.

Założenia inicjatywy Ministerstwa Środowiska, jaką jest projekt GreenEvo – AZT, dotyczą globalnego szerzenia prośrodowiskowej polskiej myśli technologicznej i bezpośrednio nie odnoszą się do działań podejmowanych na terenie Polski. Liczymy jednak, iż dostarczane w ramach projektu wsparcie rządowe zachęca polskich przedsiębiorców do podejmowania kolejnych inicjatyw badawczo-rozwojowych, które w sposób pośredni znajdują odzwierciedlenie w popularyzacji ekologicznej postawy obywatelskiej. Przy-

gotowane dla polskich ekspertów szkolenia w zakresie tworzenia strategii firm technologicznych, doskonalenia technik sprzedażowych oraz negocjacyjnych, ochrony własności intelektualnej czy też podwyższenia efektywności procesów sprzedażowych pozwalają na usprawnienie działań polskich producentów technologii środowiskowych.

Uprzejmie informuje, że Ministerstwo Środowiska prowadzi również szerokie działania w zakresie edukacji ekologicznej.

W 2010 r. przeprowadzono działania w zakresie edukacji nieformalnej – kampanie edukacyjne:

1. Kampania „Nie zaśmiecaj swojego sumienia”.

Kampania skierowana głównie do mieszkańców Polski z wsi i małych miasteczek, ale spoty telewizyjne obejrzało 34 mln Polaków. Udało nam się także uzyskać nieodpłatne emisje radiowe i telewizyjne, szczególnie w mediach publicznych. Inne komponenty kampanii to kampania prasowa – przez 3 miesiące w ogólnopolskiej prasie można było przeczytać, co należy robić ze śmieciami, kampania:

- ambientowa – m.in. w ponad 100 miastach Polski w sieci Stokrotka w małych miastach sprzedawczynie były w maskach (bo sąsiedzi palą odpadami), a lokalne pomniki ozdobiono śmieciami, jak ludzie zdbią nimi środowisko

- internetowa.

Drugą grupą celową kampanii były dzieci. Głównym działaniem w tej grupie były konkursy. Ministerstwo szacuje, że ekologiczne rzeźby, komiksy i filmy przygotowywało ok. 25 tys. dzieci. Dodatkowym elementem kampanii był konkurs dla dziennikarzy dot. artykułów nt. gospodarki odpadami.

2. Kampania na rzecz różnorodności biologicznej.

Rok 2010 został ogłoszony Międzynarodowym Rokiem Różnorodności Biologicznej. W ramach obchodów zorganizowaliśmy:

- kampanię outdoorową wraz z dwoma happeningami w Sopocie i Władysławowie na Pomorzu,

- konkurs fotograficzny (ok. 1,5 tys. zgłoszeń); zwycięskie prace weszły w skład wystawy, która objeżdża Polskę,

- happeningi przy współpracy z Komisją Europejską oraz Ogrodem Zoologicznym w Warszawie,

- grę internetową kamuflaż oraz pakiet materiałów informacyjno-promocyjnych,

- konkurs skierowany do organizacji pozarządowych, parków narodowych i krajobrazowych na przeprowadzenie akcji edukacyjnej nt. bioróżnorodności, który objął ok. 1200 osób.

3. Kampania ekoszyk.

Kampania internetową dotyczącą zrównoważonych zakupów. Kampania obejmowała działania na stronie internetowej kampanii <http://ekoszyk.mos.gov.pl/>, reklamy bannerowe budujące zasięg kampanii i specjalny profil na portalu Facebook. Twarzą kampanii była pani Olga Bończyk. Projektantka Ewa Jagielska-Żak przygotowała specjalne tory wielokrotnego użytku – nagrody w konkursach. Każdy z tematów kampanii będzie ilustrowany animacją z udziałem

Olgi Bończyk i opisem merytorycznym. Torby były licytowane na aukcji WOŚP. W grudniu br. kampania była promowana w telewizji śniadaniowej TVP.

4. Kampania – Europejski Tydzień Zrównoważonego Transportu.

Celem kampanii jest przekonanie kierowców o negatywnym wpływie jazdy samochodem osobowym na krótkich dystansach na ich zdrowie oraz stan finansów i zachęcenie do korzystania z komunikacji miejskiej, rowerów, chodzenia piechotą. Hasło przewodnie: „Oszczędź sobie i środowisku. Spalaj kalorie, a nie benzynę”. Główne działania w ramach kampanii: ogólnopolska kampania radiowa we wrześniu 2010 r. (spory radiowe + konkurs na antenie sieci Radia Żłote Przeboje – zasięg 16 mln Polaków), spoty dźwiękowe dla PKP – emitowane na dworcach kolejowych, kampania plakatowa – plakaty rozesłane do miast uczestniczących w kampanii w całej Polsce, naklejki na autobusach i tramwajach w różnych miastach Polski.

5. Partnerstwo dla klimatu.

Celem partnerstwa jest prowadzenie kompleksowych, innowacyjnych działań edukacyjnych i promocyjnych związanych z problematyką zmian klimatu. W ramach partnerstwa zostały zrealizowane następujące działania:

- przygotowanie wystawy plakatów „Klimat bioróżnorodności”,

- zbiórka elektrośmieci w zamian za żarówki energooszczędne,

- greenwave – uczniowie i nauczyciele w 11 szkołach leśnych przyłączyli się do międzynarodowej akcji i zasadzili lokalne gatunki drzew,

- piknik z klimatem 2010 na Nowym Świecie w Warszawie w sierpniu 2010 r.,

- program edukacyjny dla przedszkoli; główny cel działań to wyjaśnienie dzieciom, co to są zmiany klimatu, jaki jest ich wpływ na środowisko oraz na ludzi, jak można im zapobiegać na co dzień,

- emisja spotów z celebrytami o oszczędzaniu prądu, ciepła i wody w TVP SA.

6. Realizacja otwartego konkursu ofert dla organizacji pozarządowych.

„Sukces to twoje naturalne środowisko – przeprowadzenie akcji edukacyjnych dla pracowników urzędów oraz przedsiębiorców i ich pracowników, dotyczących promocji zasad zrównoważonego rozwoju w miejscu pracy”. Oferty realizacji zadania mogły składać fundacje, stowarzyszenia oraz związki stowarzyszeń działające w dziedzinie ekologii i ochrony zwierząt oraz ochrony dziedzictwa przyrodniczego. Na konkurs przesłano 13 ofert, z czego 11 poddano ocenie merytorycznej przez komisję z udziałem przedstawiciela sektora pozarządowego. W konkursie wyłoniono 5 wykonawców.

7. Konferencja Wisła.

Podstawowym celem konferencji było spotkanie administracji publicznej i organizacji społecznych zainteresowanych ochroną i zrównoważoną turystyką

w obszarze Wisły. Jedna strona przedstawiła ramy formalne i szansę na dofinansowanie projektów, druga strona zaprezentowała realizowane projekty edukacyjne i promocyjne oraz wskazała na bariery rozwoju. Prelegentami byli przedstawiciele administracji (MŚ, MSiT, NFOŚiGW, Pomorski Urząd Marszałkowski, GDOŚ) oraz organizacji pozarządowych zainteresowanych rozwojem zrównoważonej turystyki w obszarze Wisły. Jako współorganizator wystąpił podróżnik – Marek Kamiński, którego fundacja rozpoczęła działania promujące Wisłę jako ostatnią rzekę Europy. Prelegentami byli również przedstawiciele Klubu Gąja, Fundacji Ja Wisła i Fundacji Impact. Konferencja odbyła się 19 maja 2010 r. w Bibliotece Uniwersytetu Warszawskiego.

8. Nagrody ministra środowiska za szczególne osiągnięcia naukowo-badawcze.

Nagrody ministra środowiska przyznawane są corocznie naukowcom i zespołom badawczym. Celem konkursu jest upowszechnianie informacji i promocja nowoczesnych osiągnięć naukowo-badawczych z zakresu ochrony, kształtowania i racjonalnego użytkowania środowiska oraz uhonorowanie ich autorów.

9. Lider polskiej ekologii.

Celem konkursu jest uhonorowanie i promocja jednostek przyjmujących zasady zrównoważonego rozwoju za podstawę swej działalności. Formuła konkursu pozwala na ukazanie działań proekologicznych realizowanych przez przedsiębiorstwa produkcyjne i usługowe, a także różnorodnych inicjatyw lokalnych służących ochronie środowiska. Konkurs prowadzony jest od 1997 r. – najnowsza, 13. edycja rozpoczęła się 1 sierpnia 2010 r.

10. Realizacja imprez, np.: Dzień Ziemi, Dzień Dziecka, Światowy Dzień Ochrony Środowiska etc.

Głównie działania eventowe mające na celu przybliżenie polskiemu społeczeństwu treści związanych z ochroną przyrody poprzez bezpośrednie zaangażowanie uczestników. Każda impreza koncentruje się na innych komunikatach, skierowanych do innej grupy odbiorców. Dzieci i dorośli zachęceni są do udziału w naszych zabawach i grach m.in. poprzez atrakcyjne materiały edukacyjno-informacyjne.

11. Ekologiczna strona internetowa dla dzieci.

Ministerstwo Środowiska prowadzi stronę www.dzieci.mos.gov.pl przybliżającą problematykę ekologii najmłodszym. W 2010 r. m.in. opracowano gry umieszczone na stronie: Znajdź mnie (kamouflaż wśród zwierząt) i Gdy kamienie były żywe (geologia).

12. Praca na czysto.

Przez cały 2010 r. prowadzono konkurs dla firm na najbardziej proekologiczne zachowania przedsiębiorców. Obok promocji na gospodarczych stronach czasopism i wyłonienia zwycięzców, zgromadzono również przykłady najlepszych praktyk zmian wspierających zrównoważony rozwój w przedsiębiorstwach.

Działania w zakresie edukacji formalnej.

Oprócz edukacji nieformalnej prowadzonej poprzez ww. kampanie edukacyjne Ministerstwo Śro-

dowiska wspiera i uzupełnia działania jednostek zobowiązanych do edukacji formalnej (prowadzonej w przedszkolach, szkołach i na uczelniach wyższych), takich jak Ministerstwo Edukacji Narodowej.

Oprócz przygotowywania materiałów informacyjnych i scenariuszy lekcji do wykorzystania przez nauczycieli w szkołach głównym przykładem realizowanych przez MŚ w tym obszarze działań w ostatnim okresie były konferencja nt. edukacji dla zrównoważonego rozwoju oraz warsztaty dla nauczycieli, przedstawiciele administracji publicznej, organizacji pozarządowych, świata nauki, biznesu i instytucji zaangażowanych w edukację. Celem tych spotkań było rozpoznanie potrzeb środowisk realizujących zadania edukacyjne, zidentyfikowanie problemów i wyznaczenie najistotniejszych działań w edukacji dla zrównoważonego rozwoju (RZR) w Polsce. W tym roku planowana jest kontynuacja przedsięwzięcia w postaci ogólnopolskiego konkursu oraz warsztatów dla nauczycieli w celu podnoszenia ich kompetencji i zapewnienia know how w zakresie edukacji dla zrównoważonego rozwoju. Realizacja tych zadań zmierza do stworzenia planu działań w zakresie EZR. Konieczność powstania takiego planu wynika z zapisów strategii Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ dot. edukacji dla zrównoważonego rozwoju. Jednakże jego powstanie uzależnione jest od silnego zaangażowania i współpracy innych resortów, zwłaszcza resortu edukacji, który odpowiada za edukację formalną w Polsce.

Działania służące podnoszeniu świadomości ekologicznej naszego społeczeństwa wspierane są również w ramach programu priorytetowego NFOŚiGW: „Edukacja ekologiczna”. O dofinansowanie realizowanych projektów mogą ubiegać się wszystkie podmioty podejmujące realizację przedsięwzięć mających na celu promowanie zasad zrównoważonego rozwoju, podnoszenie świadomości ekologicznej i kształtowanie postaw ekologicznych społeczeństwa oraz profilaktykę zdrowotną dzieci i młodzieży z obszarów, na których występują przekroczenia standardów jakości środowiska lub wystąpiły klęski żywiołowe. Udzielane w formie dotacji lub przekazania środków dofinansowanie NFOŚiGW przeznaczone jest na rozwój bazy służącej edukacji ekologicznej, wspieranie ponadregionalnych działań z zakresu edukacji ekologicznej, realizowanych w formie programów edukacyjnych oraz kampanii informacyjno-promocyjnych, produkcji i dystrybucji pomocy dydaktycznych oraz działalności wydawniczej, projektów szkoleniowych dla wybranych grup społecznych i zawodowych, mających na celu podnoszenie kwalifikacji i kształtowanie świadomości w zakresie zrównoważonego rozwoju, konkursów i przedsięwzięć upowszechniających wiedzę ekologiczną, realizacji filmów, cyklicznych programów telewizyjnych i radiowych, organizacji konferencji i seminariów o zasięgu krajowym i międzynarodowym, promocji zagadnień związanych z ochroną środowiska, edukacji prowadzonej na łamach prasy oraz działań z zakresu profilaktyki zdrowotnej

dzieci i młodzieży z obszarów, na których występują przekroczenia standardów jakości środowiska lub wystąpiły klęski żywiołowe.

Program od lat cieszy się ogromnym zainteresowaniem i corocznie ulega niewielkim modyfikacjom, w dostosowaniu do zmieniających się warunków. W latach 1990–2010 dofinansowano realizację ponad 3 tys. projektów. Łączna kwota dofinansowania tych projektów to ponad 350 mln zł. W 2010 r. obsługiwało w jego ramach ponad 420 umów, wydając na ich realizację kwotę ponad 50 mln zł. W dofinansowywanych ze środków NFOŚiGW działaniach edukacyjnych zrealizowanych w 2010 r. wzięło udział ponad 6 mln osób.

Budżet na lata 2011–2014 w ramach programu „Edukacja ekologiczna” został zaplanowany na kwotę 193 mln zł, przy czym maksymalny poziom dofinansowania projektów realizowanych przez państwowe jednostki budżetowe lub projektów dotyczących wyjazdów profilaktycznych dzieci z terenów, na których wystąpiły klęski żywiołowe określono na 100% kosztów kwalifikowanych, a nabór wniosków ma charakter ciągły. W pozostałych przypadkach maksymalny poziom dofinansowania ze środków NFOŚiGW wynosi 90% kosztów kwalifikowanych.

Z uwagi na zapotrzebowanie kilkakrotnie przewyższające możliwości finansowe NFOŚiGW wybór najlepszych projektów, poza powyższymi wyłączeniami, odbywa się w drodze konkursu. Warunkiem udzielenia dofinansowania jest ponadregionalny charakter realizowanego projektu.

Przedstawiając powyższe informacje, wyrażam przekonanie, że stanowią one wyczerpującą odpowiedź na pytania zawarte w przedmiotowej interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczak

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Roberta Telusa
oraz grupy posłów**

**w sprawie sytuacji zakładu tekstylnego
Optex SA w Opocznie (19785)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską, znak: SPS-023-19785/10, złożoną przez posła pana Roberta Telusa oraz grupę posłów w sprawie sytuacji zakładu tekstylnego Optex SA z siedzibą w Opocznie uprzejmie wyjaśniam.

W dniu 7 lipca 2004 r. pomiędzy ministrem skarbu państwa a inwestorem spółką Inwest-Optex

sp. z o.o. została podpisana umowa sprzedaży akcji Optex SA stanowiących 50% w kapitale zakładowym spółki. Aktualnie udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym spółki Optex SA wynosi 35,16%. Zgodnie z postanowieniami ww. umowy płatność rozłożono na raty, a inwestor został zobowiązany m.in. do inwestycji w rzeczowe aktywa trwałe.

W dniu 4 marca 2009 r. na wniosek inwestora, tj. spółki Inwest-Optex sp. z o.o., w której większościowy udział posiada spółka Arlen SA, z uwagi na problemy związane z płatnościami rat podpisano umowę o odroczenie terminu płatności należności Skarbu Państwa z tytułu sprzedaży akcji Optex SA do dnia 7 lipca 2009 r. W wyniku zawartej umowy spółce Inwest-Optex” sp. z o.o. została udzielona dozwolona pomoc publiczna de minimis. Inwestor nie wywiązał się jednak z postanowień umowy sprzedaży oraz umowy o odroczenie płatności.

Niezależnie od powyższego, również na wniosek spółki Inwest-Optex sp. z o.o. w dniu 3 lipca 2009 r. podpisano aneks nr 1 do umowy sprzedaży akcji Optex SA przedłużający okres wykonania przez inwestora zobowiązań inwestycyjnych do dnia 7 lipca 2011 r.

W dniu 23 września 2010 r. spółka Inwest-Optex sp. z o.o. wystąpiła z prośbą o powstrzymanie się od wykonania przez Skarb Państwa – ministra skarbu państwa czynności prowadzących do dochodzenia od spółki należności w kwocie ok. 3 mln zł oraz rozłożenie ich na raty. Ostateczne uzupełnienie wniosku przez inwestora o proponowany termin i harmonogram spłat zostało przedstawione w piśmie z dnia 10 stycznia 2011 r. Przedmiotowy wniosek zostanie rozpatrzony przez zespół powołany przez Biuro Kontroli Ministerstwa Skarbu Państwa, zgodnie z zarządzeniem nr 2 ministra skarbu państwa z dnia 12 stycznia 2011 r. w sprawie nadzorowania i monitorowania zobowiązań prywatyzacyjnych.

Ponadto informuję, że w związku z ogłoszonym przez ministra skarbu państwa w dniu 1 lipca 2010 r. rozpoczęciem procedury składania wniosków o udzielenie pomocy na ratowanie i restrukturyzację do Ministerstwa Skarbu Państwa w dniu 1 września 2010 r. wpłynął wniosek spółki Optex SA z siedzibą w Opocznie o udzielenie pomocy publicznej na ratowanie w Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców.

Wniosek spółki Optex SA o udzielenie pomocy na ratowanie jest aktualnie przedmiotem analizy i będzie rozpatrywany z uwzględnieniem rozporządzenia ministra skarbu państwa z dnia 6 kwietnia 2007 r. w sprawie pomocy publicznej na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorców (Dz. U. Nr 80, poz. 543) oraz regulacji wspólnotowych zawartych w komunikacie Komisji Europejskiej – wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz. Urz. UE C 244 z 01.10.2004 r.). Zgodnie z ww. przepisami prawa ocena wniosku spółki powinna być dokonana w kontekście sytuacji całej grupy kapitałowej z uwagi na konieczność wykazania, że trudności wnioskow-

dawcy są zbyt poważne, aby mogły zostać przezwyciężone przez grupę. Wniosek spółki Optex SA będzie rozpatrzony po wyjaśnieniu sprawy zaległości spółki Inwest-Optex sp. z o.o.

W związku z powyższym, odpowiadając na pytania zawarte w interpelacji, uprzejmie informuję, że:

— przedstawione wyżej wyjaśnienia wskazują, że Ministerstwo Skarbu Państwa prowadzi działania w celu rozwiązania problemu spłaty należnych Skarbowi Państwa zobowiązań w porozumieniu z inwestorem strategicznym spółki,

— mając na uwadze trudną sytuację ekonomiczno-finansową spółki Optex SA, Ministerstwo Skarbu Państwa analizuje zasadność udzielenia spółce pomocy publicznej na ratowanie.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra nauki i szkolnictwa wyższego na interpelację posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie podziału stypendium naukowego (19786)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka z dnia 15 grudnia 2010 r. (nr SPS-023-19786/10) w sprawie sposobu podziału stypendium naukowego uprzejmie informuję, co następuje.

W trakcie prac sejmowych nad projektem ustawy zmieniającej ustawę Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawę o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw podkomisja stała ds. nauki i szkolnictwa wyższego przyjęła, że środki z dotacji na pomoc materialną dla studentów przeznaczone na stypendia rektora dla najlepszych studentów stanowiąc będą nie więcej niż 40% środków przeznaczonych łącznie na stypendia rektora dla najlepszych studentów, stypendia socjalne oraz zapomogi. Zgodnie z dotychczas obowiązującymi przepisami na stypendia za wyniki w nauce lub sporcie można przeznaczyć 50% środków. Zwiększenie środków na stypendia socjalne, a także podwyższenie progu dochodu umożliwiającego kandydatom na studia otrzymanie stypendium socjalnego powinno zapewnić większy dostęp do studiów młodzieży pochodzącej z rodzin o niskich dochodach. Z analizy dotychczasowych danych dotyczących pomocy materialnej dla studentów wynika, iż wsparcie w formie stypendium socjalnego, mieszkaniowego i na wyżywienie otrzy-

muje zbyt mała liczba studentów, ponadto świadczenia te są niskiej wysokości.

Pragnę również nadmienić, iż na potrzebę dalszego doskonalenia systemu pomocy materialnej dla studentów i doktorantów wskazywały zarówno Najwyższa Izba Kontroli, jak i eksperci OECD, według których podstawowym instrumentem wyrównywania szans w dostępie do szkolnictwa wyższego powinny być stypendia socjalne. Badania przeprowadzone w krajach OECD pokazują, że bezwrotna pomoc w formie stypendium socjalnego znacząco wpływa na podwyższenie odsetka studentów z rodzin o niskich dochodach.

Jednocześnie jednym z istotnych celów reformy systemu szkolnictwa wyższego jest określenie efektywniejszego systemu wskazywania najbardziej utalentowanych studentów i doktorantów w celu zapewnienia im specjalnego dofinansowania, a przez to stworzenie im lepszych warunków nauki i pracy naukowej. Najzdolniejsi studenci poza stypendiami rektora dla najlepszych studentów będą mogli otrzymać również stypendium ministra za wybitne osiągnięcia. O takie stypendia będą mogli ubiegać się również najzdolniejsi doktoranci.

Specjalne stypendia naukowe będą mogli otrzymać uczestnicy stacjonarnych studiów doktoranckich oraz studenci w ramach najlepszych jednostek organizacyjnych uczelni mających status krajowych naukowych ośrodków wiodących. Z dotacji na dofinansowanie zadań projakościowych będą pokrywane kwoty zwiększenia stypendiów doktoranckich dla 30% najlepszych doktorantów w uczelniach publicznych i niepublicznych. Wybitnie uzdolnieni absolwenci studiów licencjackich i inżynierskich oraz studenci po ukończeniu trzeciego roku jednolitych studiów magisterskich będą mogli w drodze konkursu – realizowanego w ramach programu ministra właściwego do spraw nauki „Diamentowy grant” – otrzymać środki na badania naukowe finansowane ze środków przewidzianych w budżecie państwa na naukę.

Pragnę podkreślić, iż stosownie do przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.) przyznawanie i wypłacanie świadczeń pomocy materialnej dla studentów i doktorantów jest zadaniem uczelni. Zarówno podział przyznanej na ten cel dotacji budżetowej (art. 174 ust. 2 ww. ustawy), jak i ustalenie szczegółowych kryteriów i trybu przyznawania świadczeń, w szczególności progu dochodu uprawniającego do świadczeń socjalnych, średniej ocen kwalifikującej do otrzymania stypendium za wyniki w nauce lub sporcie oraz wysokości stypendiów i zapomóg (art. 179 ust. 2, art. 186 ust. 1, art. 199 ust. 2 ww. ustawy) należy do rektora działającego w tym zakresie, w porozumieniu z odpowiednimi organami samorządu studenckiego i samorządu doktorantów. Według omawianego projektu ustawy powyższe kompetencje w zakresie organizacji pomocy materialnej dla studentów i doktorantów nadal pozostaną w gestii uczelni. Władze uczelni i organy przedstawicielskie

studentów i doktorantów są najlepiej zorientowane co do warunków kształcenia w danej uczelni, co zapewnia większą precyzję określania potrzeb materialnych studiującej młodzieży oraz ustalania optymalnego sposobu ich zaspokajania.

Zgodnie z danymi zawartymi w publikacji Głównego Urzędu Statystycznego „Szkoły wyższe i ich finanse w 2009 r.” stypendia za wyniki w nauce lub sporcie, według stanu na dzień 30 listopada 2009 r., otrzymywało 233 975 studentów, a średnia miesięczna kwota tego stypendium na jednego studenta wynosiła 299,1 zł.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów zmniejszenia
liczby fotoradarów (19788)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19788/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Kwestie poruszone w interpelacji poselskiej są obecnie uregulowane w ustawie z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466). W myśl przyjętych rozwiązań z dniem 1 lipca 2011 r. ujawnianie naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie dopuszczalnej prędkości jazdy za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących (fotoradarów w obudowach) zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych należeć będzie do Inspekcji Transportu Drogowego. Główny inspektor transportu drogowego przejmie wszelkie obowiązki związane z zakupem, naprawą oraz bieżącą eksploatacją i obsługą urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia.

Ustawa wskazuje również, że w terminie do końca marca 2011 r. generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad przekaze znajdujące się w jego władaniu stacjonarne urządzenia rejestrujące i obudowy na te urządzenia głównemu inspektorowi transportu drogowego, zaś zarządcy dróg usuną urządzenia reje-

strujące oraz obudowy na te urządzenia zainstalowane w pasie dróg publicznych, eksploatowane przez podmioty inne niż Policja, zarządcy dróg, straże gminne i Inspekcja Transportu Drogowego. Zautomatyzowanym systemem sieci fotoradarów zarządzać będzie Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym w ramach struktury Inspekcji Transportu Drogowego.

Powyższe przepisy ponadto stanowią, że o instalację lub usunięcie urządzenia rejestrującego albo obudowy na te urządzenia, po zasięgnięciu poprzedniej opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, wnioskować będzie do zarządców dróg publicznych Inspekcja Transportu Drogowego. Należy nadmienić, że do chwili obecnej do Policji nie wpłynął żaden wniosek o zaopiniowanie konkretnej lokalizacji masztu. Komenda Główna Policji nie dysponuje zatem wiedzą, jaka część z istniejących obecnie ponad 1300 obudów urządzeń rejestrujących może ulec likwidacji, przeniesieniu lub też doposażeniu w urządzenia rejestrujące.

Organem właściwym do udzielenia odpowiedzi na szczegółowe pytania zawarte w interpelacji poselskiej jest minister infrastruktury, do którego zadań, jako ministra właściwego do spraw transportu, należy nadzór nad głównym inspektorem transportu drogowego – zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie przepisów ustawy
Prawo o ruchu drogowym (19789)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów na pismo nr SPS-023-19789/10, przekazujące interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisem art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym kartę rowerową może uzyskać osoba, która wykazała się niezbędnymi kwalifikacjami i osiągnęła wymagany wiek: 10 lat w przypadku karty rowerowej. Przepis

art. 109 ust. 4 tej ustawy wskazuje, że sprawdzenia kwalifikacji osoby ubiegającej się o kartę rowerową lub motorowerową dokonuje m.in. nauczyciel wychowania komunikacyjnego uprawniony przez dyrektora szkoły. Przepis art. 97 ust. 2 ww. ustawy stwierdza, że kartę rowerową wydaje nieodpłatnie dyrektor szkoły podstawowej, gimnazjum, szkoły ponadgimnazjalnej oraz szkoły ponadpodstawowej.

Biorąc pod uwagę powyższe przepisy, w mojej ocenie w przypadku dokonywania sprawdzenia kwalifikacji uczniów ubiegających się o wydanie karty rowerowej przez nauczyciela wychowania komunikacyjnego nauczyciel ten powinien być uprawniony do wykonywania tych czynności przez dyrektora szkoły, w której dokonywane jest to sprawdzenie. Należy także wskazać, że przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym nie zabraniają dokonywania sprawdzenia kwalifikacji osób ubiegających się o kartę rowerową przez nauczyciela wychowania komunikacyjnego zatrudnionego w innej szkole. Jedynym wymaganiem jest posiadanie przez nauczyciela uprawnienia wydanego przez dyrektora szkoły, w której będzie przeprowadzał przedmiotowe sprawdzenie kwalifikacji.

Odnosnie do możliwości nakazania przez dyrektora szkoły powstrzymania się przez nauczyciela od dokonywania sprawdzenia kwalifikacji uczniów ubiegających się o wydanie karty rowerowej w innych szkołach uprzejmie informuję, że przepisy ustawy Prawo o ruchu drogowym nie ograniczają możliwości sprawdzania kwalifikacji uczniów ubiegających się o wydanie karty rowerowej w innej szkole niż ta, w której nauczyciel ten jest zatrudniony.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie reformy emerytalnej
służb mundurowych (19790)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19790/10) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie reformy emerytalnej służb mundurowych, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W trakcie spotkań w dniu 10 grudnia 2010 r. oraz w dniu 17 grudnia 2010 r. strony rządowej z przedstawicielami związków zawodowych reprezentujących służby mundurowe ustalono, że powołany zostanie zespół związkowo-rządowy o charakterze eksperckim, którego celem będzie dokonanie przeglądu modelu zaopatrzenia emerytalnego służb mundurowych i przygotowanie propozycji rozwiązań w tym zakresie. Zespół ten będzie pracował pod przewodnictwem ministra – członka Rady Ministrów pana Michała Boniego. Pierwsze spotkanie zespołu planowane jest na 26 stycznia 2011 r.

Jednocześnie przyjęto, że nowe zasady przechodzenia na niepełne emerytury obowiązkowo będą dotyczyć wyłącznie funkcjonariuszy, którzy wstąpią do służby po wejściu w życie nowej ustawy. Natomiast funkcjonariuszom pełniącym służbę w momencie wejścia w życie nowej ustawy pozostawione zostanie prawo wyboru zasad odchodzenia na świadczenie emerytalne.

Główne zasady reformy systemu emerytalnego oraz przewidywane skutki planowanej reformy zostaną wypracowane przez ww. zespół.

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie warunków panujących
na poligonie w Drawsku (19791)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie warunków panujących na poligonie w Drawsku (SPS-023-19791/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Sytuacja przedstawiona w doniesieniach medialnych dotyczących złych warunków sanitarno-medycznych w Centrum Szkolenia Wojsk Lądowych Drawsko jest aktualnie wyjaśniana przez Żandarmerię Wojskową.

Przyjęte rozwiązania systemowe w zakresie zabezpieczenia medycznego szkolenia wojsk, w tym w warunkach poligonowych, pozwalają na świadczenie usług medycznych w ramach pomocy doraźnej, zapewnianej przez etatowe pododdziały medyczne organizatora szkolenia. Pragnę dodać, że specjalistyczna kwalifikowana pomoc medyczna udzielana jest żołnierzom przez szpitale wojskowe lub najbliższej

zlokalizowane placówki medyczne Narodowego Funduszu Zdrowia.

W celu poprawy istniejącego stanu infrastruktury poligonowej w bieżącym roku, w ramach centralnych planów rzeczowych, zaplanowano trzynaście różnego rodzaju zadań inwestycyjnych o wartości kosztorysowej ok. 32,5 mln zł. Wśród nich znalazła się realizacja przygotowania dokumentacyjnego zadania: Przygotowanie infrastruktury dla zakwaterowania ćwiczących wojsk – obozowiska Konotop i Głębokie, w Centrum Szkolenia Wojsk Lądowych Drawsko. Wartość kosztorysowa zadania to 234 179,0 zł.

Należy wskazać, że starając się zapewnić właściwy stan sanitarno-higieniczny, wprowadzono w Wojskach Lądowych wytyczne szefa sztabu-zastępcy dowódcy Wojsk Lądowych z dnia 2 grudnia 2010 r. w sprawie logistycznego zabezpieczenia szkolenia wojsk na poligonach. W dniu 3 stycznia br. przyjęto do realizacji w resorcie obrony narodowej „Koncepcję intensyfikacji szkolenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w 2011 r.”, w ramach której założono poprawę m.in. organizacji szkolenia wojsk.

Pragnę uprzejmie poinformować, że w 2010 r. w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej incydentów o podobnym charakterze (na innych poligonach), jak będący przedmiotem interpelacji pana posła Jarosława Matwiejuka, nie odnotowano.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
funkcjonariuszy Policji w woj. podlaskim
(19793)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19793/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby funkcjonariuszy Policji w woj. podlaskim uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ogólną liczbę etatów Policji określa corocznie ustawa budżetowa. Należy wspomnieć, że w sierpniu

2009 r. Sejm RP, nowelizując ustawę budżetową na 2009 r. – ustawa z dnia 17 lipca 2009 r. o zmianie ustawy budżetowej na rok 2009 (Dz. U. Nr 128, poz. 1057), zmniejszył liczbę etatów w Policji o 3000. Związana z tym redukcja objęła wówczas wszystkie województwa i jednostki Policji, za wyjątkiem oddziałów prewencji Policji, samodzielnych pododdziałów prewencji Policji oraz samodzielnych pododdziałów antyterrorystycznych Policji. Zgodnie z ustawą budżetową na rok 2010 z dnia 22 stycznia 2010 r. (Dz. U. Nr 19, poz. 102), liczba etatów w Policji została zwiększona o 2000.

Obowiązek zapewniania właściwej dyslokacji etatów Policji na terenie kraju w sposób optymalnie wykorzystujący posiadane siły i środki należy do komendanta głównego Policji. Powyższe wynika z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.), zgodnie z którym komendant główny Policji określa zasady naliczeń etatowych w Policji.

Zasady naliczeń etatów Policji i etatów pracowników Policji określa zarządzenie nr 21 komendanta głównego Policji z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji (Dz. Urz. KGP Nr 13, poz. 146, z późn. zm.). Powyższe zarządzenie nie określa reguł wyrównywania dysproporcji występujących w województwach pomiędzy stanami etatowymi faktycznymi a wynikającymi z naliczeń. W rezultacie stany etatowe województw przez lata ulegały stosunkowo nieznacznym korektom, podczas gdy zachodzące zmiany społeczne i demograficzne powiększały występujące dysproporcje.

Mając powyższe na uwadze, w 2009 r., po uwzględnieniu analizy występowania zagrożeń związanych z zakłóceniami porządku publicznego, dokonano przesunięć etatów ulokowanych w oddziałach prewencji Policji pomiędzy województwami. Jednocześnie w celu wyrównania ewentualnych dysproporcji etaty przywrócone Policji – zgodnie z ustawą budżetową na rok 2010 – przekazano wyłącznie do dyspozycji komendantów powiatowych, miejskich i rejonowych Policji. Podzielono je pomiędzy województwa z wykorzystaniem m.in. zasad naliczeń etatowych i z uwzględnieniem średniego obciążenia pracą w przeliczeniu na jeden etat.

Warto zaznaczyć, że w 2010 r. komendant główny Policji powołał zespół do opracowania projektu nowych zasad naliczeń etatowych w Policji, który dokonał szczegółowej analizy propozycji zgłaszanych przez komendantów wojewódzkich Policji. Koncepcja założeń do projektu zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji była skierowana – do konsultacji – do komend wojewódzkich (Komendy Stołecznej) Policji.

Projekt nowego zarządzenia w sprawie zasad naliczeń etatowych w Policji, daje komendantowi głównemu Policji, a także komendantom wojewódzkim i powiatowym Policji większą możliwość samodzielnego dysponowania etatami policyjnymi. O faktycznym stanie etatowym w województwach i powiatach

w większym stopniu ma decydować doświadczenie komendantów Policji oraz troska o stan bezpieczeństwa publicznego, zaś w stopniu mniejszym wyliczenia matematyczne. Realny wpływ na naliczenie etatów mogą mieć np. planowane przedsięwzięcia wymagające wzmoczonych działań Policji, takie jak wydarzenia sportowe, artystyczne, polityczne, społeczne, gospodarcze itd.

Należy wyrazić przekonanie, że zaproponowane rozwiązania ułatwią komendantom Policji planowanie rozwiązań organizacyjno-etatowych w kierowanych przez nich jednostkach, co poprzez wpływ na jakość ich funkcjonowania przełoży się na poprawę stanu bezpieczeństwa publicznego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie środków przeznaczonych
przez GDDKiA na odśnieżanie (19795)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 10 stycznia 2011 r., znak: DSPA-4810-17-(1)/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie środków przeznaczonych przez GDDKiA na odśnieżanie, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad rozpoczęła zimową mobilizację w sezonie 2010/2011 w dniu 15 października 2010 r. GDDKiA odpowiada za 17 tys. km dróg krajowych, na których zobowiązana jest utrzymać odpowiednie standardy. Przed nadejściem pierwszego ataku zimy gotowe były obwody drogowe, w których zgromadzony był sprzęt: pługi i pługi wirnikowe, równiarki, sycharki, ładowarki, solarki i piaskarki, a także gdzie składowane są materiały do usuwania śliskości drogowej: chlorki sodu, wapnia i magnezu, solanki oraz materiały zapewniające szorstkość. Obwody drogowe rozlokowane są na terytorium całego kraju, a ich pracą w czasie zimy zarządza szesnaście oddziałów GDDKiA.

W sezonie zimowym 2010/2011 na drogach krajowych może pracować 2147 pługów, 158 pługów wirnikowych, 986 solarek i 121 piaskarek. Wzdłuż dróg krajowych GDDKiA ustawiła ponad 1,2 tys. km zasłon przeciwśnieżnych. Na cały sezon zimowy 2010/2011 GDDKiA dysponuje budżetem w wysokości co

najmniej 361 mln zł, z czego w I i II kwartale 2011 r. GDDKiA planuje wydatki na poziomie 256 mln zł. W przypadku zaistnienia konieczności, budżet ten będzie zwiększony. Zgodnie z zawartymi umowami z dostawcami GDDKiA dysponuje 385 tys. ton soli drogowej, 120 tys. ton środków poprawiających szorstkość dróg i 5,9 tys. ton chlorku wapnia. Wszystkie pracujące na krajowych drogach pługi, piaskarki i solarki są na bieżąco monitorowane przez centralę GDDKiA w Warszawie.

Ponadto informuję, iż wysokość środków przeznaczona na odśnieżanie jest wynikiem prognozowania warunków atmosferycznych.

Zakresy prac prowadzonych przy odśnieżaniu dróg oraz technologia robót wynikają z aktualnie obowiązujących standardów utrzymania. Wybór systemu odśnieżania zależy od:

- standardu zimowego utrzymania dróg,
- warunków atmosferycznych,
- możliwości finansowych administracji drogowej,
- aktualnego stanu utrzymania dróg.

Na podstawie ww. kryteriów zostaje ogłoszone postępowanie przetargowe w celu wyłonienia najkorzystniejszej oferty wyboru wykonawcy przedmiotowej usługi.

Poszczególnym standardom zimowego utrzymania dróg przypisane są również minimalne poziomy utrzymania powierzchni jezdni oraz dopuszczalne odstępstwa od standardu w warunkach występowania opadów śniegu lub śliskości zimowej, a także dopuszczalny maksymalny czas występowania tych odstępstw. W przypadkach skrajnie niekorzystnych i niestabilizowanych warunków atmosferycznych i pogodowych (zawieje i zamiecie śnieżne, długotrwałe burze śnieżne niweczące efekty odśnieżania dróg) osiągnięcie i utrzymanie na drogach standardu docelowego może być niewykonalne w krótkim okresie czasu.

Jednocześnie pragnę zapewnić, iż GDDKiA jest przygotowana na wzmożone ataki zimy i w razie potrzeby jest w stanie uruchomić dodatkowe środki finansowe przeznaczone na zwalczanie skutków zimy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wymiany wyposażenia polskiej armii
(19796)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Jarosława Matwiejuka w sprawie wymiany wyposażenia polskiej armii (SPS-023-19796/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Hełmy kompozytowe eksploatowane są w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej zgodnie z „Zasadami eksploatacji kamizelek ochronnych oraz hełmów. Wymagania ogólne”, stanowiącymi załącznik do rozkazu nr 266 szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych z dnia 30 października 2008 r. Okres przechowywania i trwałości hełmów kompozytowych został określony do 10 lat. Producent wskazał, iż w okresie tym hełm nie traci swych własności ochronnych (odporności balistycznej). Ze względu na właściwości fizykochemiczne materiału, z którego wykonane są hełmy kompozytowe, a który podlega procesowi starzenia, nie przewiduje się przedłużania okresu ich użytkowania.

Mając na uwadze bezpieczeństwo żołnierzy używających hełmów kompozytowych, ich eksploatację planuje się prowadzić zgodnie z wyżej wymienionymi zasadami. Sukcesywnie będą wycofywane z eksploatacji w jednostkach wojskowych hełmy kompozytowe, które osiągną wskazaną normę docelowej eksploatacji, i będą dokonywane zakupy tych hełmów, na poziomie zapewniającym ich wymianę, które osiągnęły normę docelowej eksploatacji. W latach 2008–2010 wycofano z jednostek wojskowych i przekazano do rejonowych baz materiałowych około 10 500 hełmów. W bieżącym roku planuje się wycofać około 9000 hełmów wzór 2000. Kolejne będą wycofywane sukcesywnie, odpowiednio do roku produkcji.

W celu zapewnienia wymiany hełmów, które osiągnęły normę docelowej eksploatacji, planuje się zakup hełmów kompozytowych na poziomie od 3000 do 7000 rocznie. W bieżącym roku planuje się zakupić, zgodnie z „Planem modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2011–2012”, około 6500 hełmów, w tym 2000 z przeznaczeniem dla Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan.

Pragnę poinformować, że głównym powodem zaistnienia stanu rzeczy wskazanego w interpelacji pana posła Jarosława Matwiejuka jest materiał, z jakiego wykonane są hełmy – sprasowane warstwy włókien aramidowych o nazwie przemysłowej tkaniny Kevlar. Tkanina ta charakteryzuje się bardzo dużą wytrzymałością i małym ciężarem, jednak podlega procesowi starzenia. Producenci włókien określają

niezmiennność ich właściwości (wytrzymałość) na okres co najmniej 10 lat. W oparciu o te zasady producent hełmów określił wskazany wcześniej okres gwarancji na dostarczone hełmy. Ponadto w instrukcji użytkowania producent określił, że hełmy, których czerepy zostały w sposób widoczny zdeformowane lub posiadają uszkodzenia w postaci wgnieceń, rozwarstwień, przebiec lub rozcięć, jak również hełmy ostrzelane należy wycofać z użytkowania, z zaleceniem ich utylizacji.

Pragnąc rozwiać wątpliwości pana posła Jarosława Matwiejuka, informuję, że wszyscy żołnierze wykonujący zadania w rejonach bezpośredniego zagrożenia zdrowia i życia (Polski Kontyngent Wojskowy Afganistan) oraz przewidywanego zagrożenia (Siły Odpowiedzi Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego) są wyposażeni w najnowsze typy hełmów kompozytowych (wzór 2005), zapewniające najwyższy stopień ochrony balistycznej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**wiceprezesa Państwowej Agencji Atomistyki
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie zabezpieczeń transportów
niebezpiecznych izotopów (19798)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją posła Jarosława Matwiejuka z dnia 15 grudnia 2010 r. w sprawie zabezpieczeń transportów niebezpiecznych izotopów pragnę poinformować, iż:

1. Siedem źródeł promieniotwórczych z izotopem promieniotwórczym Co-60 w pojemnikach typu PrJ-20, które powinny znajdować się w dyspozycji Odlewni Żeliwa w Lublinie, nie zostało do tej pory znalezionych. O zaginięciu tych źródeł powiadomiono organy ścigania, gdyż Państwowa Agencja Atomistyki nie posiada wyspecjalizowanego zaplecza i odpowiednich kompetencji do wykonywania działań związanych z poszukiwaniem zaginionych źródeł promieniotwórczych.

2. Dochodzenie w sprawie zaginięcia źródeł promieniotwórczych prowadzi Wydział Postępowań Karnych Delegatury ABW w Lublinie pod nadzorem Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie (sygn. akt AP V Ds. 45/10; RPS-3/10/LB), stąd nie jesteśmy w sta-

nie określić, na jakim etapie są poszukiwania tych źródeł.

3. Nadzór nad źródłami promieniotwórczymi i ich kontrola należy do podmiotów, które uzyskały zezwolenie prezesa Państwowej Agencji Atomistyki (PAA) na wykonywanie działalności związanej z narażeniem na promieniowanie jonizujące. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 listopada 2000 r. Prawo atomowe (Dz. U. z 2007 r. Nr 42, poz. 276, ze zm.) to podmiot, w dyspozycji którego znajdują się takie źródła, ma obowiązek:

a) prowadzenia ewidencji stanu i ruchu źródeł promieniotwórczych,

b) prowadzenia corocznej kontroli:

— zgodności stanu źródeł z dokumentami ewidencji źródeł promieniotwórczych,

— szczelności zamkniętych źródeł promieniotwórczych (czyli sprawdzenia, czy źródło nie uległo uszkodzeniu, co mogłoby prowadzić do powstania skażeń promieniotwórczych),

— warunków stosowania i przechowywania źródeł promieniotwórczych,

c) zabezpieczyć źródła przed uszkodzeniem, kradzieżą lub dostaniem się w ręce osób nieuprawnionych,

d) przekazywania źródeł tylko jednostce organizacyjnej posiadającej zezwolenie prezesa PAA na wykonywanie z nimi działalności,

e) zawiadamiania pisemnie prezesa PAA o przewidywanym przekształceniu jednostki organizacyjnej lub zakończeniu przez nią działalności i uzgadniania z nim, na piśmie, sposobu postępowania z posiadanymi źródłami promieniotwórczymi oraz przeprowadzania na koszt jednostki organizacyjnej kontroli dozymetrycznej oraz dekontaminacji miejsca wykonywania działalności i jego otoczenia po zakończeniu działalności.

Natomiast do zadań organów dozoru jądrowego w tym przypadku należy przeprowadzanie kontroli zgodności wykonywanej działalności związanej z narażeniem na promieniowanie jonizujące z warunkami określonymi w zezwoleniu i z przepisami regulującymi działalność objętą zezwoleniem oraz wydawanie poleceń doraźnych zawierających nakazy lub zakazy określonych działań, w razie stwierdzenia w czasie kontroli zagrożenia bezpieczeństwa jądrowego i ochrony radiologicznej.

Prezes PAA oraz pozostałe organy dozoru jądrowego dokładają wszelkich starań, aby, w miarę możliwości, częstotliwość tych kontroli była jak największa.

4. Zaginione źródła promieniotwórcze były źródłami zamkniętymi, tj. źródłami o takiej budowie, która w warunkach określonych dla ich stosowania uniemożliwia przedostanie się do środowiska zawartej w nich substancji promieniotwórczej. W przypadku izotopu Co-60 metaliczna postać substancji promieniotwórczej praktycznie wyklucza jej rozproszenie i wchłonięcie drogą pokarmową lub oddechową, czyli powstanie skażeń wewnętrznych u ludzi lub skażenia środowiska.

Pojemniki typu PrJ-20, w których zainstalowane były zaginione źródła Co-60, są pojemnikami roboczo-transportowymi przeznaczonymi zarówno do transportu źródeł promieniotwórczych po drogach publicznych, jak i do pracy w instalacjach urządzeń kontrolno-pomiarowych wykorzystujących właściwości promieniowania jonizującego, np. do kontroli poziomu napełnienia zbiorników, jak to miało miejsce w Odlewni Żeliwa w Lublinie. Podstawowym zadaniem pojemnika jest ochrona otoczenia przed promieniowaniem jonizującym emitowanym przez znajdujące się w pojemniku źródło. W przypadku transportu ochrona ta jest zapewniona we wszystkich kierunkach (pojemnik zamknięty). W czasie pracy (pojemnik otwarty) wiązka promieniowania jonizującego wyprowadzana jest przez otwór kolimacyjny na zewnątrz pojemnika, w ściśle określonym kierunku. Taki tryb możliwy jest dopiero po zmianie położenia źródła w pojemniku, przy pomocy specjalnego klucza.

Przy obecnej aktywności zaginionych źródeł Co-60 maksymalnie 20 MBq (mega bekereli), niższej od aktywności nominalnej wynoszącej 740 MBq, nie ma zagrożenia dla osób, które znalazłyby się w pobliżu pojemników ze źródłami. Nawet jeżeli założymy, że pojemniki są otwarte, maksymalny poziom promieniowania na zewnątrz pojemników (w wyprowadzanej wiązce) byłby porównywalny z poziomem promieniowania wokół pojemnika zamkniętego załadowanego źródłem Co-60 o nominalnej aktywności.

Zagrożenie może wystąpić tylko wówczas, gdy w wyniku rozkręcenia pojemnika i wydobycia z niego źródła promieniotwórczego nastąpi dłuższy, bezpośredni kontakt z nieosłoniętym źródłem.

Wiceprezes Państwowej Agencji Atomistyki
Maciej Jurkowski

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie wykładni § 2 ust. 1 i 2
rozporządzenia ministra sprawiedliwości
z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie
szczegółowego zakresu i sposobu wykonywania
czynności przez asystentów sędziów (19799)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 4 stycznia 2011 r., przy którym przedstawił pan interpelację na Sejm RP Jarosława Matwiejuka z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie wykładni treści obowiązujących przepisów prawa w za-

kresie § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu wykonywania czynności przez asystentów sędziów (Dz. U. Nr 192, poz. 1613, z późn. zm.), uprzejmie wyjaśniam.

Autor interpelacji zwraca uwagę na to, że zgodnie z § 2 ust. 1 wskazanego powyżej rozporządzenia, osoba zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego może pełnić obowiązki asystenta nie więcej niż dwóch sędziów. Treść tej regulacji – w ocenie interpelującego – budzi pewne wątpliwości, czy pełnienie obowiązków nie więcej niż dwóch sędziów dotyczy współpracy asystenta z maksymalnie dwoma określonymi sędziami (wymienionymi z imienia i nazwiska) w całym okresie zatrudnienia, czy też dopuszczalne jest powierzenie asystentów sędziom w tzw. systemie rotacyjnym (np. kilku sędziów w miesiącu, ale maksymalnie dwóch sędziów tygodniowo).

Pan poseł wskazuje, że w sądach powszechnych stosowana jest praktyka przydzielania asystentów do współpracy w konkretnym dniu z różnymi sędziami. Skutkiem tego jest sytuacja, w której w skali tygodnia/miesiąca asystent współpracuje z większą liczbą sędziów niż dwóch (w niektórych sądach występują przypadki, iż jeden asystent współpracuje ze wszystkimi sędziami w danym wydziale).

Dodatkowo autor interpelacji zauważa, iż w praktyce w wielu sądach powszechnych to przewodniczący wydziałów podejmują decyzję o powierzeniu asystentów sędziom. Praktyka ta nasuwa pewne wątpliwości co do jej zgodności z § 2 ust. 2 rozporządzenia, który stanowi, że czynność ta winna zostać wykonana przez prezesa sądu. Jednocześnie przepis nie stanowi, czy powierzenie asystenta sędziemu może być dokonane na podstawie ustnego polecenia słuźbowego, czy też winno następować w formie pisemnej.

Odnosząc się do pytań postawionych w interpelacji, na wstępie zauważam, że ustrojowo asystent sędziego nie jest urzędnikiem sądowym ani innym pracownikiem sądu w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, z późn. zm.), zwanej dalej „u.s.p.”. Asystenta sędziego traktować należy jako odrębnego funkcjonariusza sądowego o statusie zbliżonym do statusu referendarza sądowego, który nie korzysta jednak z przymiotu niezależności referendarskiej ani tym bardziej niezawisłości sędziowskiej. Celem instytucji asystenta sędziego jest odciążenie sędziów od czynności administracji sądowej i przygotowania spraw sądowych do rozpoznania, co wynika wprost z przepisu art. 155 § 1 u.s.p.

Na podstawie delegacji ustawowej określonej w art. 155 § 5 u.s.p. minister sprawiedliwości wydał w dniu 5 listopada 2002 r. rozporządzenie w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu wykonywania czynności przez asystentów sędziów (Dz. U. Nr 192, poz. 1613, z późn. zm.).

Według § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, osoba zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego może

pełnić obowiązki asystenta nie więcej niż dwóch sędziów. Prezes sądu przydziela asystentów sędziom, którzy wykonują obowiązki związane z rozpoznawaniem spraw sądowych, z zastrzeżeniem przypadków określonych w § 1 ust. 1 (§ 2 ust. 2 rozporządzenia).

Jeżeli chodzi o kwestię trybu i formy przydziału asystenta sędziemu, to istotnie z przywołanego § 2 ust. 2 rozporządzenia mogłoby wynikać, że należy to wyłącznie do kompetencji prezesa sądu. Tak jednak nie jest. Trzeba mieć bowiem na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 3¹ Kodeksu pracy, za pracodawcę będącego jednostką organizacyjną czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje osoba lub organ zarządzający tą jednostką albo inna wyznaczona do tego osoba. W świetle tego przepisu (rangi ustawowej) oznacza to, że decyzja o przydzieleniu asystenta sędziemu może być wydana nie tylko przez prezesa sądu, ale również przez przewodniczącego wydziału, jako inną wyznaczoną do tego osobę. Możliwość powierzenia tych kompetencji przewodniczącemu wydziału wynika też z przepisu § 57 pkt 9 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 249, z późn. zm.), zgodnie z którym przewodniczący wydziału ma obowiązek dbać o przydzielanie sędziom asystentów, w szczególności sędziom rozpoznającym sprawy skomplikowane i wielowątkowe, a także dbać o właściwe obciążenie asystentów sędziów obowiązkami.

Istotnie zaś postanowienie § 2 ust. 2 cytowanego rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2002 r. nie wskazuje formy (pisemnej, czy też ustnej), w jakiej dokonany winien zostać przydział asystenta konkretnemu sędziemu. Dlatego należy przyjąć, że obie te formy są dopuszczalne. Zastrzec jednak należy, że czynności asystenta sędziego stanowią zawsze wykonywanie obowiązków pracowniczych. Dlatego przydział asystenta sędziemu, bez względu na formę dokonanego przydziału (pisemną lub ustną), winien dotyczyć konkretnego sędziego, w sposób jednoznacznie wskazujący, którym sędziom w danym okresie asystent jest przydzielony.

Odnosnie dopuszczalności powierzenia asystentom sędziów pełnienia obowiązków więcej niż dwóch sędziów należy wskazać, że przepis § 2 ust. 1 rozporządzenia wprawdzie stanowi, że osoba zatrudniona na stanowisku asystenta sędziego może pełnić obowiązki asystenta nie więcej niż dwóch sędziów, jednakże jednocześnie przepis ten nie określa ram czasowych, w których asystent ma pełnić obowiązki nie więcej niż dwóch sędziów. Okoliczność braku określenia ram czasowych w tym przepisie rozporządzenia wymaga zaakcentowania, wpływa bowiem na sposób jego wykładni.

Dlatego istotę w rozstrzygnięciu tego zagadnienia stanowi odpowiedź na pytanie, czy zmiany sędziów, z którymi współpracuje dany asystent sędziego, mogą następować w stosunkowo krótkich odstępach czasu, na przykład kilkudniowych.

W świetle przytoczonej i obowiązującej regulacji należy przyjąć, że nie ma przeszkód, aby takie zmiany były możliwe w stosunkowo krótkich nawet odstępach czasu. Nie powinno to oczywiście prowadzić do faktycznego obciążenia asystenta pracą z więcej niż dwoma sędziami równocześnie „w danym okresie”, bez względu na to, o jakie ramy czasowe chodzi (tydzień, miesiąc lub dłuższy okres). Rzeczywiście w przypadku krótkich okresów skutkować to może częstą zmianą sędziów, z którymi asystent w danym okresie współpracuje, co może utrudnić ocenę pracy asystenta. Należy jednak podkreślić, że wprowadzenie ogólnego, stałego okresu powierzenia obowiązków asystenta konkretnym sędziom uniemożliwiłoby elastyczne zarządzanie pracą asystentów w przypadku zmian na stanowiskach sędziów, ale też w sytuacjach związanych ze zwolnieniami lekarskimi, czy też urlopami zarówno asystentów, jak i sędziów. Wypada natomiast przyznać, że ustalany w miarę możliwości organizacyjnych dłuższy czas współpracy asystenta z konkretnym sędzią wydaje się mieć istotne znaczenie dla dobrych warunków pracy tak asystenta, jak i sędziego, z którym asystent współpracuje. Z drugiej strony prezes sądu lub przewodniczący wydziału jest uprawniony do polecenia asystentowi ad hoc pracy z innym sędzią, jeżeli jest to uzasadnione potrzebami organizacji sądu i wymogami sprawności postępowań sądowych oraz nie narusza przepisów prawa. Takie uprawnienie mieści się w uprawnieniach kierowniczych pracodawcy wynikających z definicji stosunku pracy oraz treści art. 100 § 1 K.p.

Przydzielenie asystenta sędziego winno następować do konkretnych imiennie oznaczonych sędziów, z którymi asystent ma pracować, a nie abstrakcyjnie „dwóch sędziów” bez ich indywidualnej identyfikacji. Pogląd przeciwny prowadziłby do wniosku, że asystent w istocie nie posiadałby wiedzy, z jakimi sędziami pracuje w danym okresie, zaś ustalenie tychże sędziów musiałoby odbywać się na bieżąco. Tego typu praktyka z punktu widzenia uregulowań prawnych obowiązków asystenta i wpływu jego pracy na sprawność postępowania w konkretnych sprawach sądowych byłaby niewłaściwa.

Reasumując powyższe wywody, stwierdzam, iż nie dostrzegam konieczności podejmowania ingerencji legislacyjnej odnośnie uregulowania § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu i sposobu wykonywania czynności przez asystentów sędziów, ponieważ nie zawiera ono istotnych wad. Potwierdza to też istniejąca praktyka na tle tych uregulowań wskazana w interpelacji.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Czaja

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Motowidły**

**w sprawie wykonywania niektórych przepisów
ustawy o podatku od towarów i usług
poprzez rozporządzenie ministra finansów
z dnia 24 grudnia 2009 r. (19800)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do przekazanej przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19800/10, interpelacji pana Tadeusza Motowidły, posła na Sejm RP, w sprawie wykonywania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług poprzez rozporządzenie ministra finansów z dnia 24 grudnia 2009 r., uprzejmie informuję.

Konstrukcja systemu podatku od wartości dodanej w krajach członkowskich Unii Europejskiej podlega ścisłej harmonizacji, co oznacza, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami unijnymi.

Z tych względów również polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, która uniemożliwia dowolne kształtowanie wysokości stawek podatkowych i zwolnień od tego podatku.

W załączniku III do ww. dyrektywy zawierającym wykaz towarów i usług, do których można zastosować stawki obniżone, o których mowa w art. 98 dyrektywy, przewidziano stawkę obniżoną dla dostawy, budowy, remontu i przebudowy budynków mieszkalnych w ramach polityki społecznej.

Polska z chwilą wejścia do Unii Europejskiej uzyskała możliwość stosowania stawki obniżonej, nie mniejszej niż 7%, w odniesieniu do świadczenia usług w sektorze budownictwa mieszkaniowego także poza polityką społeczną oraz do dostaw budynków mieszkalnych przed pierwszym zasiedleniem. Derogacja ta obowiązująca początkowo do 31 grudnia 2007 r. została następnie przedłużona do 31 grudnia 2010 r.

Od dnia 1 stycznia 2011 r. obniżona do wysokości 8% stawka podatku ma zastosowanie w przypadku obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

W tym zakresie obowiązują regulacje zawarte w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, ze zm.) umożliwiające stosowanie stawki obniżonej w przypadku dostawy, budowy, remontu, modernizacji, termomodernizacji lub przebudowy obiektów budowlanych lub ich części zaliczonych do budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym (art. 41 ust. 12–12c tej ustawy). Z powyższego przepisu wyraźnie zatem wynika, że obniżona stawka podatku znajdzie

zastosowanie do remontu, modernizacji, termomodernizacji lub przebudowy, jeżeli usługi te dotyczą obiektów zaliczonych do budownictwa społecznego. W Polsce do budownictwa społecznego zalicza się budynki mieszkalne jednorodzinne, których powierzchnia użytkowa nie przekracza 300 m² oraz lokale mieszkalne, których powierzchnia użytkowa nie przekracza 150 m².

W przypadku gdy powierzchnia lokalu mieszkalnego lub budynku jednorodzinnego będzie przekraczała powyższe limity, będą miały zastosowanie dwie stawki podatku, tj. obniżona (8%) i podstawowa (23%). Czasowe zastąpienie w okresie od dnia 1 stycznia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2013 r. obniżonej stawki VAT w wysokości 7% stawką 8% oraz podstawowej stawki w wysokości 22% stawką 23% wynika z art. 146a powołanej ustawy o podatku od towarów i usług.

Obniżoną stawką w wysokości 8% zostały objęte zgodnie z poz. 10 i 10a załącznika III do powołanej dyrektywy 2006/112/WE także roboty konserwacyjne mające na celu utrzymanie sprawności technicznej elementów budynku lub jego części, wykonywane w sektorze mieszkaniowym.

Zgodnie § 7 ust. 1 pkt 2 i 3 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 246, poz. 1649) stawkę podatku wymienioną w art. 41 ust. 1 ustawy obniża się do wysokości 8% dla:

— robót konserwacyjnych dotyczących budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym,

— robót konserwacyjnych dotyczących:

a) obiektów budownictwa mieszkaniowego, o których mowa w art. 2 pkt 12 ustawy lub ich części, z wyłączeniem lokali użytkowych,

b) lokali mieszkalnych w budynkach niemieszkalnych sklasyfikowanych w Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych w dziale 12

– w zakresie, w jakim wymienione roboty nie są objęte tą stawką w ramach budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

Wykonywanie robót konserwacyjnych nadal będzie zatem opodatkowane obniżoną stawką, przy czym zakres przedmiotowy tych robót będzie dotyczył obiektów budownictwa objętego społecznym programem mieszkaniowym.

W zakresie, w jakim roboty konserwacyjne nie będą dotyczyły budownictwa społecznego, przewidziano możliwość zastosowania stawki obniżonej dla tych robót dotyczących obiektów i lokali wymienionych w § 7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia, pod warunkiem że wartość towarów bez podatku wchodzących w podstawę opodatkowania świadczenia robót konserwacyjnych nie przekroczy 50% tej podstawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie dyskryminacji i naruszania wolności
słowa w działalności organów samorządu
terytorialnego (na przykładzie Warszawy) (19801)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-023-19801/10) dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP pana Tadeusza Iwińskiego w sprawie dyskryminacji i naruszania wolności słowa w działalności organów samorządu terytorialnego (na przykładzie Warszawy), z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie należy zauważyć, iż sprawy wyborów nie leżą w zakresie działania administracji rządowej. Nie obejmuje ich bowiem żaden z jej działów, jak również nie wymieniają ich akty normujące zakres działania członków Rady Ministrów oraz obsługujących ich urzędów. Stosownie do art. 72 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 176, poz. 1190, z późn. zm.), w związku z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 20 czerwca 2002 r. o bezpośrednim wyborze wójta, burmistrza i prezydenta miasta (Dz. U. Nr 113, poz. 984, z późn. zm.), ocena postępowania kandydata na wójta, burmistrza lub prezydenta miasta w toku kampanii wyborczej, pod kątem jego zgodności z prawem, pozostaje w kognicji sądu powszechnego, nie zaś organów nadzoru. Ponadto warto także wskazać na postanowienia art. 75 ww. ordynacji wyborczej, który umożliwia osobom pokrzywdzonym lub poszkodowanym dochodzenie, na podstawie przepisów innych ustaw, a w szczególności Kodeksu karnego, Kodeksu cywilnego i ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24, z późn. zm.), swoich uprawnień wobec osób, których działanie w toku kampanii wyborczej naruszyło ich dobra osobiste lub majątkowe.

Z uwagi na powyższe, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji nie posiada informacji na temat występowania w trakcie ostatnich wyborów do organów jednostek samorządu terytorialnego przypadków o podobnym do opisanego przez pana posła charakterze.

Odnosząc się do kwestii bieżącej kontroli nad działalnością gminną, wskazać należy, iż jest ona sprawowana na podstawie kryterium legalności [vide: art. 85 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.)]. Nadzór legislacyjny obejmuje co do zasady akty administracyjne o charakterze generalnym podejmowane przez organy jednostek samorządu terytorialnego (uchwały, zarządzenia).

Należy przy tym zauważyć, iż odwołanie prezesa Zarządu Miejskiego Przedsiębiorstwa Taksówkowego sp. z o.o. pozostaje w zakresie kompetencji Rady Nadzorczej (vide: § 34 ust. 1 pkt 1 aktu założycielskiego spółki). Osoba pełniąca obowiązki prezesa, w przypadku gdy wypowiedziano jej umowę o pracę, może zwrócić się do sądu pracy o zbadanie prawidłowości rozwiązania z nią stosunku pracy. Tym samym ewentualne stwierdzenie faktu naruszenia przepisów prawa przez pracodawcę pozostaje w gestii sądu – nadzorowi administracyjnemu nie podlegają bowiem sprawy dotyczące prawa pracy.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie odliczenia podatku VAT w związku
z prowadzoną działalnością naukowo-badawczą,
świadczeniem usług badawczo-rozwojowych
i sprzedażą praw związanych z tą działalnością
przez szkoły wyższe (19802)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19802/10, przy którym przesłano interpelację poselską pana posła Michała Jarosa w sprawie odliczenia podatku VAT w związku z prowadzoną działalnością naukowo-badawczą, świadczeniem usług badawczo-rozwojowych i sprzedażą praw związanych z tą działalnością przez szkoły wyższe, uprzejmie informuję.

Zasady funkcjonowania systemu podatku od wartości dodanej w krajach członkowskich Unii Europejskiej podlegają ścisłej harmonizacji. Oznacza to, że wszystkie państwa członkowskie zobowiązane są do zapewnienia zgodności krajowych przepisów w zakresie tego podatku z regulacjami wynikającymi z prawa wspólnotowego. Z tych względów również polskie przepisy dotyczące podatku od towarów i usług muszą być zgodne z przepisami wspólnotowymi, w szczególności z przepisami dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. Zgodnie z przepisami ww. dyrektywy odliczenie lub zwrot VAT przysługuje – co do zasady – w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane na potrzeby czynności opodatkowanych.

Regulę tę potwierdza art. 86 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U.

Nr 54, poz. 535, ze zm.), który stanowi, że w zakresie, w jakim towary i usługi są wykorzystywane do wykonywania czynności opodatkowanych, podatnikowi, o którym mowa w art. 15 tej ustawy, przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego, z zastrzeżeniem art. 114, art. 119 ust. 4, art. 120 ust. 17 i 19 oraz art. 124. W myśl art. 15 ust. 1 cyt. ustawy podatnikami są osoby prawne, jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej oraz osoby fizyczne wykonujące samodzielnie działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15 ust. 2, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności.

Wskazane prawo wyłącza jednocześnie możliwość dokonywania odliczeń podatku naliczonego związanego z towarami i usługami, które nie są w ogóle wykorzystywane do czynności opodatkowanych, czyli w przypadku świadczenia czynności zwolnionych od podatku oraz niepodlegających temu podatkowi. Podatnik w momencie nabycia towarów lub usług powinien dokonać ich kwalifikacji do określonych rodzajów sprzedaży, z którymi zakupy te są związane. Podstawowym bowiem warunkiem umożliwiającym skorzystanie z prawa do odliczenia podatku naliczonego jest związek zakupów z wykonanymi czynnościami opodatkowanymi.

Stosownie do art. 90 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług w stosunku do towarów i usług, które są wykorzystywane przez podatnika do wykonywania czynności, w związku z którymi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, jak i czynności, w związku z którymi takie prawo nie przysługuje, podatnik jest obowiązany do odrębnego określenia kwot podatku naliczonego związanych z czynnościami, w stosunku do których podatnikowi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego.

Uprzejmie informuję, że w przedstawionym w interpelacji pana posła przypadku mogą wystąpić różne stany faktyczne, w związku z czym każdorazowo należy badać dany projekt, czemu konkretnie ma służyć (niezależnie od tego, czy cel projektu zostanie zrealizowany).

W sytuacji gdy realizowany przez uczelnię projekt ma generować wyłącznie sprzedaż (czynności opodatkowane), to uczelnia ma prawo do odliczenia podatku – w całości (gdy projekt realizowany jest w celu sprzedaży np. praw i nie służy innym potrzebom np. edukacyjnym, do których znalazłoby zastosowanie zwolnienie z VAT, i istnieje możliwość przyporządkowania wprost zakupów związanych z tym projektem) lub w części (gdy oprócz przeznaczenia do sprzedaży realizowany projekt ma również cele edukacyjne – czynności opodatkowane i zwolnione).

W przypadku natomiast gdy podatnik wykonuje czynności mieszczące się w ramach działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług (mogą to być zarówno czynności opodatkowane i zwolnione) oraz wykonuje czynności niepodlegające podatkowi VAT, mając na uwadze regu-

lacje zawarte w przepisie art. 86 ust. 1 i art. 90 ust. 1 i 2 ustawy, należy obliczyć, jaka część obrotu uzyskiwana jest z prowadzonej działalności gospodarczej, a jaka część obrotu pochodzi ze źródeł poza tą działalnością. Podatnikowi nie przysługuje prawo do odliczenia podatku od zakupów związanych z czynnościami niepodlegającymi opodatkowaniu podatkiem VAT. Czynności pozostające poza zakresem działania ustawy o podatku od towarów i usług nie mają też wpływu na ustalenie proporcji, o której mowa w art. 90 ust. 3 tej ustawy, bowiem nie stanowią obrotu w rozumieniu ustawy.

W celu prawidłowej realizacji prawa do odliczenia podatku naliczonego należy więc zastosować dwuetapowy podział podatku naliczonego.

W pierwszym etapie należy przyporządkować w odpowiednich częściach podatek naliczony wynikający z faktur zakupu poszczególnym kategoriom działalności, tj. niepodlegającej opodatkowaniu i działalności gospodarczej (opodatkowanej i zwolnionej) w oparciu o miarodajny i uzasadniony klucz podziału.

Natomiast w drugim etapie, w odniesieniu do zakupów związanych z działalnością zarówno opodatkowaną, jak i zwolnioną, podatnik winien ustalić właściwą proporcję jako udział rocznego obrotu z działalności gospodarczej opodatkowanej w całkowitym obrocie uzyskanym z tytułu działalności gospodarczej opodatkowanej i zwolnionej.

Zastosowanie proporcji, o której mowa w art. 90 ustawy o podatku od towarów i usług dla określenia kwoty podatku naliczonego do odliczenia, możliwe jest tylko w stosunku do tych kwot podatku naliczonego, których podatnik nie może przyporządkować bezpośrednio do czynności, w związku z którymi przysługuje prawo do obniżenia kwoty podatku należnego, jak i czynności, w związku z którymi takie prawo nie przysługuje.

Odnosząc się do zgłoszonej w interpelacji uwagi, iż organy podatkowe prezentują rozbieżne stanowiska w kwestii odliczenia podatku VAT w związku z prowadzoną działalnością naukowo-badawczą, świadczeniem usług badawczo-rozwojowych i sprzedażą praw związanych z tą działalnością przez szkoły wyższe, uprzejmie informuję, że po dokonaniu analizy interpretacji indywidualnych wydanych w imieniu ministra finansów przez upoważnionych dyrektorów izb skarbowych nie stwierdzono w powyższym zakresie rozbieżności. Jak wskazano, dokonanie jednoznacznego rozstrzygnięcia w konkretnej sprawie wymaga przeprowadzenia szczegółowej analizy istniejącego stanu faktycznego. Ewentualne różne interpretacje mogą wynikać z różnych stanów faktycznych, do których się odnoszą. Przykładów rozbieżności nie wskazano również w interpelacji pana posła. W mojej ocenie nie ma zatem podstaw do wydania przez ministra finansów interpretacji ogólnej na podstawie art. 14a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w przypadku wątpliwości co do zakresu stosowania przepisów podatkowych w indywidualnej sprawie zainteresowany podmiot może złożyć pisemny wniosek do ministra właściwego do spraw finansów publicznych z prośbą o interpretację prawa podatkowego (art. 14b § 1 ustawy Ordynacja podatkowa). Składający wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej obowiązany jest do wyczerpującego przedstawienia zaistniałego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego oraz do przedstawienia własnego stanowiska w sprawie oceny prawnej tego stanu faktycznego albo zdarzenia przyszłego (art. 14b § 3 ww. ustawy).

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że przedstawione wyjaśnienia nie stanowią interpretacji ogólnej, o której mowa w art. 14a ustawy Ordynacja podatkowa, oraz nie stanowią interpretacji indywidualnej, o której mowa w art. 14b tej ustawy.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Michała Jarosa**

**w sprawie zwolnienia szkół wyższych
z obowiązku płacenia podatku VAT w związku
z organizacją konferencji naukowych (19803)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19803/10, interpelację posła Michała Jarosa w sprawie zwolnienia szkół wyższych z obowiązku płacenia podatku VAT w związku z organizacją konferencji naukowych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) nie uznaje się za podatnika organów władzy publicznej oraz urzędów obsługujących te organy w zakresie realizowanych zadań nałożonych odrębnymi przepisami prawa, dla realizacji których zostały one powołane, z wyłączeniem czynności wykonywanych na podstawie zawartych umów cywilnoprawnych.

Nie mogę zgodzić się z poglądem pana posła, iż „działalność szkół wyższych zaliczana jest do realizacji zadań wykonywanych przez podmioty, o których mowa w art. 15 ust. 6 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług”.

Przepisy ustawy o podatku od towarów i usług nie definiują pojęcia organu władzy publicznej. Przy de-

finiowaniu tego pojęcia zasadne jest odwołanie się do Konstytucji RP, która w art. 10 ust. 2 stanowi, iż władzę ustawodawczą sprawują Sejm i Senat, władzę wykonawczą – prezydent Rzeczypospolitej Polskiej i Rada Ministrów, a władzę sądowniczą – sądy i trybunały. Organy te są w rozumieniu konstytucyjnym organami władzy publicznej. Nie można natomiast uznać, że organami władzy publicznej są uczelnie. Zauważam przy tym, że przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 164, poz. 1365, z późn. zm.), w tym również przepisy art. 13 i art. 111 tej ustawy, dotyczą zarówno uczelni publicznych, jak i niepublicznych.

Nie mogę zatem podzielić stanowiska pana posła, że działalność uczelni podlega wyłączeniu spod opodatkowania podatkiem od towarów i usług na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług, jako działalność organów władzy publicznej.

Odnośnie do kwestii opodatkowania działalności uczelni w zakresie kształcenia uprzejmie informuję.

Do końca ubiegłego roku zwolnieniu od podatku podlegały usługi w zakresie edukacji, sklasyfikowane według Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług w grupowaniu 80 (art. 43 ust. 1 pkt 1 w związku z poz. 7 załącznika nr 4 do ustawy o podatku od towarów i usług, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2010 r.). Na podstawie tego przepisu zwolnione od podatku były również usługi organizowania konferencji naukowych przez uczelnie, jeśli sklasyfikowane były w grupowaniu PKWiU 80.

Z dniem 1 stycznia 2011 r. weszła w życie nowelizacja ustawy o podatku od towarów i usług z dnia 29 października 2010 r. (Dz. U. Nr 226, poz. 1476), która uchyliła dotychczasowy załącznik nr 4, zawierający wykaz usług zwolnionych od podatku. Uregulowania dotyczące tematyki zwolnień zostały przeniesione do treści ustawy. Przy określaniu zakresu zwolnień, które dotychczas były ujęte w załączniku nr 4, odstąpiono od ich identyfikacji przy pomocy klasyfikacji statystycznych, określając ich zakres z wykorzystaniem treści przepisów prawa unijnego i krajowego oraz orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE. Zasadniczym powodem odejścia od stosowania klasyfikacji statystycznych przy określaniu zakresu zwolnień od podatku było bowiem zapewnienie pełniejszej implementacji przepisów unijnych, w szczególności dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej.

Zgodnie z art. 43 ust. 1 pkt 26 lit. b ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.), w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług, od dnia 1 stycznia 2011 r. zwolnione od podatku są usługi świadczone przez uczelnie, jednostki naukowe Polskiej Akademii Nauk oraz jednostki badawczo-rozwojowe, w zakresie kształcenia na poziomie wyższym oraz dostawa towarów i świadczenie usług ściśle z tymi usługami związane.

Ponadto, zgodnie z § 13 ust. 1 pkt 19 rozporządzenia ministra finansów z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. 246, poz. 1649), zwolnione od podatku są usługi w zakresie kształcenia, inne niż wymienione w art. 43 ust. 1 pkt 26 ustawy (a więc inne niż w zakresie kształcenia na poziomie wyższym), świadczone przez uczelnie oraz świadczenie usług i dostawa towarów ściśle z tymi usługami związane.

Jeśli zatem w ramach konferencji naukowych usługa kształcenia ma zasadniczy udział, organizacja takich konferencji przez uczelnie jest zwolniona od podatku od towarów i usług na podstawie wyżej przytoczonych przepisów.

Jednocześnie zauważam, że Ministerstwo Finansów nie posiada informacji o rozbieżnościach w stanowiskach organów podatkowych dotyczących tego zagadnienia (w interpelacji również nie podano żadnych przykładów tych rozbieżnych stanowisk). Nie dostrzegam zatem potrzeby wydawania interpretacji ogólnej na ten temat.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację
posła Włodzimierza Karpińskiego**

**w sprawie odszkodowań w związku z powodzią
dla gospodarzy, którzy zamiast w KRUS
ubezpieczają się w ZUS (19805)**

Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie, znak SPS-023-198005/10, interpelacją posła Włodzimierza Karpińskiego w sprawie odszkodowań w związku z powodzią dla gospodarzy, którzy zamiast w KRUS ubezpieczają się w ZUS, uprzejmie Pana Marszałka informuję, że zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie szczegółowych warunków realizacji programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych lub działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan w 2010 r. (Dz. U. Nr 132, poz. 889), pomocy udziela się rodzinie rolniczej, jeżeli:

1) co najmniej jedna osoba w tej rodzinie jest rolnikiem, w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu

społecznym rolników, objętym ubezpieczeniem społecznym rolników;

2) szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich, budynkach inwentarskich, magazynowo-składowych, szklarniach, innych budynkach i budowlach służących do produkcji rolniczej, ciągnikach, maszynach i urządzeniach rolniczych zostały oszacowane przez komisję, o której mowa w przepisach w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, powołaną przez wojewodę właściwego ze względu na miejsce wystąpienia szkód;

3) szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan w uprawach rolnych lub zwierzętach gospodarskich wynoszą średnio powyżej 30% średniej rocznej produkcji rolnej z trzech lat poprzedzających rok, w którym wystąpiły szkody, albo z trzech lat w okresie pięcioletnim poprzedzającym rok, w którym wystąpiły szkody, z pominięciem roku o najwyższej i najniższej wielkości produkcji w gospodarstwie rolnym – w rozumieniu przepisów o podatku rolnym lub dziale specjalnym produkcji rolnej – w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników.

W świetle ww. przepisów pomoc w formie jednorazowych zasiłków celowych może być udzielona rodzinie, jeżeli co najmniej jedna osoba w tej rodzinie jest rolnikiem objętym ubezpieczeniem społecznym rolników, niezależnie od tego, czy jest ubezpieczona z mocy ustawy, czy na wniosek, a także czy ubezpieczona jest w pełnym zakresie, czy tylko podlega ubezpieczeniu wypadkowemu, chorobowemu i macierzyńskiemu.

Powyższa pomoc w formie jednorazowego zasiłku celowego ma na celu wsparcie rodzin rolniczych znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, tak aby zapewnić im niezbędne środki do życia. Dlatego też zgodnie z przyjętym założeniem pomoc społeczna udzielana na podstawie ww. rozporządzenia kierowana jest do rodzin rolniczych, w których co najmniej jeden z członków tej rodziny pozyskuje dochody wyłącznie z pracy we własnym gospodarstwie rolnym i dochody te w związku z wystąpieniem powodzi, obsunięcia się ziemi lub huraganu uległy znacznemu zmniejszeniu w związku ze szkodami w uprawach rolnych, zwierzętach gospodarskich, budynkach inwentarskich, magazynowo-składowych, szklarniach, innych budynkach i budowlach służących do produkcji rolniczej, ciągnikach, maszynach i urządzeniach rolniczych. Pomocą zostali objęci również producenci rolni, którzy posiadają poniżej 1 ha użytków rolnych, jeżeli prowadzą produkcję rolniczą w ramach działu specjalnego produkcji rolnej. Osoby, które poza prowadzeniem gospodarstwa rolnego lub działu specjalnego produkcji rolnej są jednocześnie zatrudnione lub podjęły pozarolniczą działalność gospodarczą i w związku z tym objęte są ubezpieczeniem społecznym w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych, w przypadku wystąpienia powodzi,

obsunięcia się ziemi lub huraganu, które spowodowały szkody w ich gospodarstwach rolnych, mają jednak zapewnione dochody wynikające ze stosunku pracy lub prowadzonej działalności gospodarczej. Spadek dochodów z działalności rolniczej nie jest zatem dla tych osób tak dotkliwy jak w przypadku osób, które uzyskują dochody tylko z prowadzonego gospodarstwa rolnego.

Jednocześnie ministerstwo informuje, że rodziny rolnicze, które nie spełniają wymogów określonych w ww. rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 13 lipca 2010 r., mogą ubiegać się o przyznanie im zasiłków celowych na ogólnych zasadach wynikających z art. 40 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.) Stosownie do ww. przepisu zasiłek celowy może być przyznany także osobie albo rodzinie, które poniosły straty w wyniku klęski żywiołowej lub ekologicznej.

Ministerstwo pragnie poinformować, że pomoc socjalna nie jest jedyną formą pomocy dla producentów rolnych poszkodowanych w wyniku powodzi, huraganu, obsunięcia ziemi w 2010 r. Poszkodowani producenci rolni mogą ubiegać się w ramach programu pomocy dla rodzin rolniczych, w których gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej powstały szkody spowodowane przez powódź, obsunięcie się ziemi lub huragan w 2010 r., przyjętego przez Radę Ministrów 1 czerwca 2010 r. uchwałą nr 87/2010, o:

1) kredyty preferencyjne na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej znajdujących się na obszarach, gdzie szkody powstały w związku z powodzią, obsunięciem się ziemi lub huraganem, udzielane na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121, z późn. zm.), oraz poręczenia i gwarancje spłaty ww. kredytów bankowych; kredyty te mogą być przeznaczone zarówno na zakup środków do produkcji rolnej, jak i odtworzenie zniszczonych środków trwałych;

2) ulgi w podatku rolnym za 2010 r. na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.) udzielane przez wójtów, burmistrzów lub prezydentów miast;

3) dopłaty z tytułu zużytego do siewu lub sadzenia materiału siewnego kategorii elitarny lub kwalifikowany, które będą udzielane przez Agencję Rynku Rolnego; dopłaty te będą obejmowały producentów rolnych, którzy jesienią 2010 r. oraz wiosną 2011 r. zakupią i użyją do siewu materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany, uczestnikami mechanizmu mogą być producenci rolni, w rozumieniu ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności, którzy zużywają do siewu lub sadzenia materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany.

Warunkiem uzyskania dopłaty jest zużycie do obsiania 1 ha gruntów rolnych ilości materiału siewnego określonej w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 grudnia 2008 r. w sprawie minimalnej ilości materiału siewnego, jaka powinna być użyta do obsiania lub obsadzenia 1 ha powierzchni gruntów ornych (Dz. U. Nr 236, poz. 1639).

Stawki dopłat do 1 ha powierzchni gruntów ornych obsianych lub obsadzonych materiałem siewnym kategorii elitarny lub kwalifikowany wynoszą odpowiednio:

- 100 zł – w przypadku zbóż, mieszanek zbożowych i pastewnych;
- 160 zł – w przypadku roślin strączkowych;
- 500 zł – w przypadku ziemniaków.

Rolnicy zainteresowani tymi dopłatami mogą składać wnioski do Agencji Rynku Rolnego od dnia 15 stycznia 2011 r.

Rada Ministrów w dniu 12 października 2010 r. przyjęła rozporządzenie Rady Ministrów zmieniające rozporządzenie w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 208, poz. 1374), zgodnie z którym poszkodowani przez ww. zjawiska atmosferyczne kredytobiorcy mają możliwość czasowego przeniesienia na agencję skutków oprocentowania zaciągniętych wcześniej kredytów preferencyjnych. Zawieszenie w spłatach rat kapitału kredytów bankowych nie może być dłuższe niż dwa lata. Zapłacone w tym okresie przez agencję oprocentowanie będzie w przypadku:

- umów kredytu zawartych do dnia 30 kwietnia 2007 r. zwrócone przez kredytobiorcę po okresie zawieszenia spłaty rat kapitału,
- umów zawartych od dnia 1 maja 2007 r. pomniejszało kwotę dopłat określoną w umowach kredytu bankowego.

Ponadto w ww. rozporządzeniu obniżono do 0,1% oprocentowanie kredytów bankowych na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej, w których wystąpiły szkody spowodowane przez suszę, grad, deszcz nawalny, ujemne skutki przezimowania, przymrozki wiosenne, powódź, huragan, piorun, obsunięcie się ziemi lub lawinę, dla producentów rolnych, którzy ubezpieczyli co najmniej 50% powierzchni upraw rolnych lub co najmniej 50% liczby zwierząt gospodarskich.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Krupy**

**w sprawie rozpoczęcia w 2011 r.
budowy zbiornika przeciwpowodziowego
Kotłarnia na rzece Bierawce (19806)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji pana posła Adama Krupy dotyczącej budowy zbiornika przeciwpowodziowego Kotłarnia na Bierawce poniżej przekazuję odpowiedź Ministerstwa Środowiska w przedmiotowej sprawie.

Na wstępie pragnę zaznaczyć, iż Ministerstwo Środowiska odpowiada za terminową realizację wszystkich „środowiskowych” projektów umieszczonych na liście projektów indywidualnych dla PO „Infrastruktura i środowisko” (LPI) oraz pełne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w programie na ochronę środowiska, w tym także ochronę przeciwpowodziową. Pragnę jednak zwrócić uwagę, iż projekty umieszczone obecnie na LPI konsumują w całości dostępną alokację w ramach działania 3.1: Retencjonowanie wody i zapewnienie bezpieczeństwa przeciwpowodziowego PO IiŚ. Ponadto sytuacja związana z brakiem dodatkowych środków w ramach działania 3.1 potęgowana jest poprzez zmiany różnic kursowych. Wskutek zmian różnic kursowych mamy do czynienia de facto z niedoborem środków (nawet w odniesieniu do umieszczonych już na LPI projektów) w ramach dostępnej alokacji (przeliczonej z EUR na PLN) w zakresie działania.

W związku z powyższym w obecnej sytuacji nie ma możliwości wpisania ww. inwestycji na LPI. Przedmiotowe działanie wynika również ze stanowiska Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, zgodnie z którym ewentualne rozszerzenie LPI może nastąpić jedynie pod warunkiem dostępności środków finansowych w ramach danego działania.

Na zakończenie pragnę dodać, że termin rozpoczęcia realizacji zbiornika Kotłarnia nie jest w chwili obecnej ustalony. Podejmowane są działania związane z określeniem źródeł i sposobu finansowania inwestycji, jak również formy jej realizacji.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Stanisław Gawłowski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Smolarza**

**w sprawie braku możliwości zarejestrowania się
w urzędzie pracy przez osobę mającą
przyznaną rentę zagraniczną (19808)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Tomasza Smolarza przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19808/10, informuję uprzejmie, co następuje.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 lit c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2008 r. Nr 69, poz. 415, ze zm.) bezrobotnym może być osoba, która nie nabyła prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej, renty socjalnej, renty rodzinnej w wysokości przekraczającej połowę minimalnego wynagrodzenia za pracę albo po ustaniu zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, zaprzestaniu prowadzenia pozarolniczej działalności, nie pobiera nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, świadczenia rehabilitacyjnego, zasiłku chorobowego, zasiłku macierzyńskiego lub zasiłku w wysokości zasiłku macierzyńskiego.

Jednocześnie w ww. ustawie brak jest jakiegokolwiek rozróżnienia na krajowe renty z tytułu niezdolności do pracy oraz zagraniczne renty z tytułu niezdolności do pracy. Dodatkowo powołana ustawa w żaden sposób nie odnosi się do ewentualnej wysokości przyznanej renty z tytułu niezdolności do pracy.

W tym stanie prawnym należy uznać, iż osoba, która nabyła prawo do zagranicznej (czeskiej) renty z tytułu niezdolności do pracy, nie może uzyskać statusu bezrobotnego i to bez względu na wysokość uzyskiwanej z Republiki Czeskiej renty. Należy zauważyć, iż w Polsce brak jest możliwości przyznawania tak niskich rent z tytułu niezdolności do pracy jak wskazana w interpelacji, tj. w przeliczeniu na złote ok. 40 zł.

Celem rozwiązania poruszonego w interpelacji problemu koniecznym byłoby zatem dokonanie stosownych zmian w powołanej ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w kierunku np. zakreślenia w przypadku zagranicznych rent z tytułu niezdolności do pracy pewnej granicy jej wysokości, do której posiadanie prawa do takiej renty nie stanowiłoby przeszkody do nabycia statusu bezrobotnego. Do ewentualnego rozważenia pozostawałaby wysokość tej granicy, np. mniej niż połowa minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego w przepisach o minimalnym wynagrodzeniu lub np. mniej niż najniższa wysokość krajowej renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wprowadzenie możliwości nabycia statusu bezrobotnego przez osoby zdolne do pracy, ale jednocześnie posiadające prawo do zagranicznej renty z tytułu niezdolności do pracy w bardzo niskiej wysokości (jak np. tym przypadku 40 zł) wydaje się całkowicie zasadne. Możliwe to jednak będzie dopiero przy okazji dokonywania nowelizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Informuję jednak, iż z uwagi na zbliżający się okres prezydentury Polski w Unii Europejskiej nie planuję w okresie trwania tej prezydentury dokonywania nowelizacji ww. ustawy. Dokonanie ww. zmiany ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w poruszonym zakresie będzie zatem możliwe dopiero po zakończeniu prezydentury.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Czesława Ostrowska

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie regulowania zobowiązań
finansowych wynikających z zaległych faktur
wobec kontrahentów Kompanii Węglowej SA
z siedzibą w Katowicach (19809)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Krzysztofa Gadowskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19809/10, w sprawie regulowania zobowiązań finansowych wynikających z zaległych faktur wobec kontrahentów Kompanii Węglowej SA, uprzejmie informuję, co następuje.

Kompania Węglowa SA jest największą spółką węglową nie tylko w Polsce, ale i w Europie. Jej udział w rynku krajowym wynosi ok. 50%. Spółka wydobywa przede wszystkim węgiel energetyczny, który stanowi ponad 95% produkcji ogółem, pozostałą część stanowi węgiel koksowy.

Spółka powstała 1 lutego 2003 r. w wyniku nabycia kopalni funkcjonujących wcześniej w strukturach pięciu różnych spółek węglowych. Z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003–2006 Kompania Węglowa SA przejęła nieumorzona zobowiązania spółek węglowych, które przed dniem wejścia w życie ustawy zbyły na jej rzecz przedsiębiorstwa.

Od początku zakładano, że spółka nie będzie w stanie samodzielnie spłacić wszystkich przejętych zobowiązań. W tym celu założono dokapitalizowanie Kompanii Węglowej SA. Z ponad 4 mld zł przejętych zobowiązań dokapitalizowanie miało być źródłem pokrycia dla ok. 1,9 mld zł. W 2003 r. zrealizowano dokapitalizowanie w wysokości 991,1 mln zł, natomiast pozostała część została zaplanowana na lata 2004–2010. W dniu 28 grudnia 2010 r. spółka otrzymała ostatnią transzę dokapitalizowania i tym samym zostało w całości zrealizowane zobowiązanie rządu w tej kwestii.

KW SA systematycznie spłaca i zmniejsza zadłużenie z tytułu przejętych zobowiązań. Do końca 2010 r. zostało spłaconych przez spółkę ponad 3 mld zł zobowiązań objętych restrukturyzacją, które w największym zakresie dotyczyły zobowiązań wobec ZUS (ok. 1 mld zł) i pracowników (ok. 0,9 mld zł) oraz zobowiązań cywilnoprawnych (ok. 0,5 mld zł). KW SA w przyjętym planie restrukturyzacji na lata 2011–2015 zakłada zakończenie procesu spłaty zobowiązań objętych restrukturyzacją finansową, które dotyczą zaległości wobec ZUS i wynoszą 815,1 mln zł, do końca 2015 r.

Stan zobowiązań ogółem Kompanii Węglowej SA zmniejsza się: z 5,3 mld zł na koniec 2003 r. do 3,6 mld zł na koniec listopada 2010 r. Wysokość zobowiązań krótkoterminowych z tytułu dostaw i usług utrzymuje się na poziomie ok. 1 mld zł rocznie, z tym że w ostatnich 2 latach wzrosły one o około 0,2 mld zł, co związane było ze zwiększaniem nakładów inwestycyjnych, aż do poziomu 900 mln zł w 2009 r., a ich finansowanie odbywało się głównie środkami własnymi spółki. Równocześnie zmniejszył się stan zobowiązań przeterminowanych w płatnościach cywilnoprawnych z ok. 660 mln zł na koniec 2006 r. do ok. 400 mln zł na koniec października 2010 r.

Wg wyjaśnień otrzymanych od zarządu kontrahenci są na bieżąco informowani o istniejących opóźnieniach i realnych terminach zapłaty, a spółka nie neguje praw do dochodzenia odsetek, które są przedmiotem odrębnych negocjacji.

Opóźnienia w regulowaniu przez Kompanię Węglową SA zobowiązań nie są wynikiem zamierzonych działań czy nieuczciwych praktyk, ale wynikają jedynie z trwającej restrukturyzacji spółki.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Joanna Strzelec-Łobodzińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie problemu wymierania owadów
zapyłających i jego negatywnego wpływu
na przyszłość polskiego rolnictwa (19810)**

W związku z interpelacją pana Sławomira Zawislaka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 16 grudnia 2010 r. w sprawie problemu wymierania owadów zapyłających i jego negatywnego wpływu na przyszłość polskiego rolnictwa, przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19810/10, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wniosek Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi Oddział Pszczelnictwa w Puławach instytutu ogrodnictwa w roku 2006 i w roku 2009 wykonał analizy sektora pszczelarskiego. Powyższe dane uzupełniono danymi za rok 2003 przekazanymi przez Polski Związek Pszczelarski (PZP). Na podstawie uzyskanych w ten sposób informacji stan rodzin pszczeł w Polsce kształtował się następująco:

- 2003 r. – 949 200 (dane PZP),
- 2006 r. – 1 091 900 (dane uzyskane z rejestrów powiatowych lekarzy weterynarii),
- 2009 r. – 1 123 356 (dane uzyskane z rejestrów powiatowych lekarzy weterynarii).

Powyższe dane wskazują, że w ostatnich latach odnotowano wzrost liczby rodzin pszczeł. Sytuację taką potwierdzają dane pochodzące z Agencji Rynku Rolnego. Organizacje pszczelarskie uczestniczące w realizacji mechanizmu wsparcia rynku produktów pszczeł zadeklarowały posiadanie około 1,1 mln rodzin pszczeł (stan na dzień 30 września 2010 r.). W związku z tym spadek liczebności rodzin pszczeł w Polsce (10–100%) przytaczany w przekazanej interpelacji nie koresponduje z danymi, którymi dysponuje ministerstwo, co nie wyklucza jednakże takiego spadku w poszczególnych pasiekach.

1. Odpowiadając na pytanie nr 1, uprzejmie informuję, że problem masowego wymierania owadów zapyłających (w tym w szczególności rodzin pszczeł) jest znany w resorcie rolnictwa. Problem spadku populacji owadów zapyłających, w tym pszczoły miodnej, jest problemem ogólnoswiatowym. Przyczyny tego zjawiska do chwili obecnej nie zostały jednoznacznie zdiagnozowane, pomimo prowadzonych badań i analiz w wielu ośrodkach naukowych oraz wykorzystywanych obserwacji pszczelarzy praktyków. Komisja Europejska w komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zdrowia pszczoł miodnych (COM(2010) 714) informuje, że „...sektor pszczelarski boryka się z różnorodnymi złożonymi problemami, na które nakłada się spadek populacji pszczoł w Europie i na świecie, a zwalczanie chorób pszczoł jest utrudnione ze względu na brak odpowiednich leków. Jak wynika z ustaleń dokonanych w ramach opracowania naukowego EFSA z 2009 r.

pt. „Bee mortality and bee surveillance in Europe” („Śmiertelność pszczoł i nadzór nad populacją pszczoł w Europie”), przyczyny spadku populacji pszczoł zależą od wielu różnych czynników. Bierze się pod uwagę: choroby pszczoł i szkodniki, zatrucie pestycydami, wpływ roślin zmodyfikowanych genetycznie oraz stres związany ze zmianami w żywieniu i warunkami klimatycznymi. Jak dotąd nie ustalono bezpośredniego związku przyczynowego między wzrostem śmiertelności pszczoł a określonymi substancjami lub czynnikami. Wciąż nie wiadomo, jakie działania należy podjąć, aby skutecznie przeciwdziałać temu problemowi”.

Problem spadku liczebności owadów zapylających wiąże się z ogólną degradacją środowiska naturalnego, a co za tym idzie – degradacją środowiska życia tych owadów. Dewastowanie środowiska przyrodniczego przez człowieka powoduje, że niszczy się ich miejsca gniazdowania. Dzikie żyjące owady zapylające mają swoje miejsca gniazdowania głównie w ziemi, a także w suchych łodygach różnych roślin oraz w spróchniałym drewnie. Wielkim problemem jest wypalanie nieużytków, rowów melioracyjnych, miedz i zaniedbanych łąk. Miejsca te po pożarze stają się biologiczną pustynią, ponieważ ogień niszczy wszystkie przejawy życia na powierzchni, a także kilka centymetrów w głąb ziemi. Nie bez znaczenia jest również niszczenie roślinności ruderalnej będącej źródłem pożywienia dla większości owadów oraz częste koszenie łąk. Taka działalność człowieka powoduje zubożenie różnorodności roślin i zachwianie ciągłości taśmy pokarmowej tych owadów. Trzeba pamiętać, że dłuższy okres bez pokarmu dla dzikiej entomofauny zapylającej powoduje drastyczne ograniczenie jej liczebności. Dzieje się tak dlatego, że owady te w przeciwieństwie do pszczoły miodnej nie gromadzą zapasów. Jest to wielka szkoda dla przyrody i dla gospodarki człowieka, gdyż często są one jedynymi zapylaczami tych roślin, których pszczoła miodna zapylić nie może. Ograniczenie bioróżnorodności środowiska przyrodniczego jest bardzo groźne również dla pszczoły miodnej, bo powoduje ogromne zubożenie ilościowe i jakościowe pożytków pszczelich („Dlaczego giną pszczoły? Jak poprawić prawidłowe zapylenie kwiatów w sytuacji braku owadów zapylających”, Z. Kołtowski, Instytut Sadownictwa i Kwiaciarstwa, Oddział Pszczelnictwa w Puławach, materiały konferencyjne, XIV ogólnopolskie spotkanie sadowników w Grójcu, 23–24 stycznia 2009 r.).

W odniesieniu do zjawiska wymierania rodzin pszczelich (CCD – Colony Collapse Disorder) wśród czynników mogących powodować zmniejszenie liczebności tych owadów zapylających wymienia się najczęściej: zmniejszenie ich żywotności, zdolności radzenia sobie z niekorzystnymi czynnikami chorobotwórczymi, klimatycznymi, pokarmowymi oraz środowiskowymi. Nie bez znaczenia jest również obecny schemat hodowli tych owadów i selekcji cech pożądaných w kontekście gospodarki pasiecznej, bez brania pod uwagę ww. żywotności pszczoł. Wraz

z pojawieniem się *Varroa destructor* i innych czynników chorobotwórczych przetrwanie rodzin pszczelich uzależnione jest od stosowania środków leczniczych. Również stosowanie kontrolowanego kojarzenia na trutowiskach bądź stosowanie sztucznego unasieniania doprowadziło do obniżenia zmienności genetycznej wśród trutni i w konsekwencji pszczoł. Niekontrolowany import pszczoł odmiennych populacji powoduje wypieranie przez nie lokalnych pszczoł przystosowanych do konkretnych warunków środowiskowych w określonym regionie. Przewożenie rodzin pszczelich na pożytki w obrębie krajów UE oraz dodatkowo światowy przepływ produktów pszczelich i pszczoł ułatwia szybkie rozprzestrzenianie się pasożytów. Nie bez znaczenia dla kondycji zapylaczy jest również konieczność zwiększenia wydajności produkcji roślinnej oraz, co za tym idzie, stosowanie (często niewłaściwe) środków wpływających na plonowanie roślin, takich jak nawozy czy środki ochrony roślin.

2. Odpowiadając na pytanie nr 2 w zakresie działań podejmowanych przez resort rolnictwa, uprzejmie wyjaśniam, że działania te mają charakter różnego rodzaju programów badawczych, jak również finansowego wsparcia sektora pszczelarskiego. Do oceny skali problemu oraz powodu upadków rodzin pszczelich Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach podjął w 2008 r. temat badawczy pod nazwą „Określenie przyczyn występowania masowych strat rodzin pszczelich w krajowych pasiekach”, który będzie realizowany w Pracowni Chorób Owadów Użytkowych Zakładu Parazytologii i Chorób Inwazyjnych do roku 2013. Celem tych badań jest określenie skali problemu w kraju oraz próba identyfikacji czynników chorobotwórczych odpowiedzialnych za zespół choroby określanej jako CCD (Colony Collapse Disorder). W przebadanych dotychczas próbach stwierdzono wysoki poziom inwazji roztoczy *Varroa destructor*, które są wektorem wirusów patogennych dla pszczoł oraz niektórych infekcji wirusowych wywołanych przez wirusa ostrego paraliżu pszczoł – ABPV, wirusa chronicznego paraliżu pszczoł – CBPV, wirusa zdeformowanych skrzydeł – DWV, wirusa kaszmirskiego oraz izraelskiego wirusa ostrego paraliżu pszczoł – IAPV oraz inwazji *Nosema Ceranae*. Z tego też względu nie wykazano dotychczas, aby za wystąpienie CCD był odpowiedzialny jeden określony patogen. W badaniu większości prób stwierdzono również obecność pierwotniaków z rodzaju *Nosema* spp. Jednakże dopiero wykonanie pełnych badań wirusologicznych umożliwi pełną ocenę stanu zdrowotnego rodzin.

Oddział Pszczelnictwa Instytutu Ogrodnictwa oraz Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach podjęły prace mające na celu pomoc środowisku pszczelarskiemu w wyjaśnieniu przyczyn tego zjawiska i podjęcie działań zapobiegawczych. W 2009 r. w ramach międzynarodowego projektu COST Action FA0803, Preven-

tion of Honeybee Colony Losses (COLOSS) – zapobieganie masowym ginięciom pszczół, został opracowany projekt badawczy pt. „Określenie roli czynników środowiskowych, genetycznych i chorobotwórczych w występowaniu masowej śmiertelności rodzin pszczelich”, którego realizacja jest przewidziana na lata 2009–2012. W ciągu tego okresu wszyscy pszczelarze, którzy w swoich pasiekach odnotują zwiększone straty rodzin pszczelich (powyżej 10%), będą mogli uzyskać bezpłatną pomoc w diagnozowaniu przyczyn zwiększonej śmiertelności rodzin pszczelich. W związku z tym pszczelarze mogą wysłać materiał z osypanych rodzin pszczelich celem wykonania wielokierunkowych badań laboratoryjnych i identyfikacji czynników mogących mieć wpływ na ginięcie rodzin.

W ramach prowadzonego projektu planowana jest realizacja m.in. następujących tematów:

— oznaczanie poziomu pozostałości insektycydów neonikotynoidowych (tiametoksam, imidachlopyryd, chlotianidyna) zastosowanych do zaprawienia nasion rzepaku ozimego oraz kukurydzy bezpośrednio w nektarze i pyłku pochodzącym z tych roślin, w zapasach pokarmu wytworzonego przez pszczoły na bazie tego nektaru i pyłku i zgromadzonego w plastrach rodzin pszczelich (pierzga, miód) oraz w pszczołach,

— ocena długotrwałego wpływu subletalnych dawek insektycydów neonikotynoidowych zastosowanych do zaprawienia nasion rzepaku ozimego i kukurydzy na biologię i rozwój rodzin pszczelich korzystających z pożytku nektarowego i pyłkowego z tych roślin bezpośrednio w czasie ich kwitnienia, a także w postaci zapasów pokarmu zgromadzonych w plastrach (pierzga, miód) w czasie sezonu pasiecznego i podczas zimowania.

W ramach projektów badawczych realizowanych w zakresie podstawowej działalności statutowej Oddział Pszczelnictwa w Puławach instytutu ogrodnictwa bada m.in. nowe metody zachowania zdrowotności rodzin pszczelich przygotowywanych do zimowania (projekt badawczy P29 – Doskonalenie technologii pasiecznych w różnych warunkach pożytkowych), jak również przyczyny i skutki wylotów pszczół z zimujących rodzin pszczelich (projekt badawczy P27 – Opracowanie nowych metod selekcji, doboru i oceny wartości hodowlanej). W ramach programu wieloletniego na lata 2008–2013 „Rozwój zrównoważonych metod produkcji ogrodnictwa w celu zapewnienia wysokiej jakości biologicznej i odżywczej produktów ogrodnictwa oraz zachowania bioróżnorodności środowiska i ochrony jego zasobów” w obszarze V: Bezpieczna żywność (zadanie 5.1: Badanie pozostałości środków ochrony roślin w płodach rolnych w ramach obowiązującego monitoringu krajowego oraz wymogów UE) analizowane są pozostałości środków ochrony roślin.

Zadanie 6.3: Monitorowanie, ochrona oraz doskonalenie metod hodowli trzmieli i pszczół samotnic, realizowane jest poprzez następujące tematy szczególne:

a) rozmnażanie murarki ogrodowej (*Osmia rufa*) i coroczne przekazywanie kokonów murarki producentom do zapyłania sadów, jagodników oraz ogrodów i działek,

b) opracowywanie tanich i wielokrotnego użytku materiałów gniazdowych do masowego chowu i wykorzystania murarki,

c) coroczne prowadzenie w Oddziale Pszczelnictwa zamkniętego chowu posiadanej populacji trzmiela ziemnego,

d) prowadzenie szkoleń w zakresie całorocznego chowu trzmiela ziemnego do zapyłania upraw szklarniowych.

Dodatkowo Oddział Pszczelnictwa w Puławach pod honorowym patronatem ministra rolnictwa i rozwoju wsi jest organizatorem edukacyjnej akcji „Ochrona roślin bezpieczna dla pszczół”, kierowanej do rolników, w szczególności zaś sadowników i ogrodników. Jej celem jest poszerzenie świadomości osób stosujących środki ochrony roślin, jak również upowszechnianie wiedzy na temat znaczenia pszczół w produkcji roślinnej i możliwości ich lepszej ochrony. Jednocześnie w maju 2009 r. z inicjatywy Polskiego Związku Pszczelarskiego (PZP) powołano zespół roboczy, którego celem jest przeanalizowanie problemów, jakie obecnie zaistniały w pszczelarstwie, oraz wypracowanie jak najlepszych rozwiązań, które przyczynią się do poprawy sytuacji w sektorze pszczelarskim. W jego skład wchodzi przedstawiciele organizacji pszczelarskich (Polski Związek Pszczelarski, Stowarzyszenie Pszczelarzy Polskich Polanka, Stowarzyszenie Pszczelarzy Zawodowych), jak również branżowych instytutów naukowych (Instytut Sadownictwa i Kwiaciarstwa Oddział Pszczelnictwa w Puławach, Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie, Uniwersytet Przyrodniczy we Wrocławiu, Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie). Każde ze spotkań zespołu poświęcane jest innej tematyce. W zależności od zakresu omawianych na spotkaniach problemów zapraszani są przedstawiciele innych organów administracji państwowej czy też instytutów naukowych.

W ramach międzynarodowego projektu Status and Trends of European Pollinators (STEP), którego celem jest zbadanie zjawiska zmniejszania się populacji owadów zapyłających w Europie, Uniwersytet Jagielloński, który jest partnerem tego projektu, opracował projekt badawczy pt. „Stan obecny i przewidywane zmiany wśród owadów zapyłających w Europie”. Na realizację tego projektu badawczego uniwersytet uzyskał środki finansowe z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Projekt STEP oparty jest na realizacji 7 poszczególnych celów (kroków), które w głównym zamierzeniu mają upowszechnić wiedzę na temat znaczenia zapyłaczy oraz skutków zmniejszania się ich populacji w Europie.

Mając na uwadze rolę, jaką odgrywają pszczoły w rolnictwie i całym ekosystemie, podejmowane są działania mające na celu poprawę warunków rozwoju polskiego pszczelarstwa. Jedną z form wsparcia pszczelarstwa w Polsce są dotacje ze środków budżet-

towych na wspieranie postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej. Dotacje te mają na celu wsparcie zadań służących tworzeniu, wdrażaniu i upowszechnianiu postępu genetycznego w hodowli zwierząt gospodarskich, w tym w hodowli pszczoł. Działania te ukierunkowane są z jednej strony na stworzenie odpowiednich warunków do produkcji elitarnego materiału hodowlanego, a z drugiej na wspieranie oceny wartości użytkowej i hodowlanej, której wyniki pozwalają na podejmowanie przez hodowców właściwych decyzji hodowlanych. Ze środków budżetowych przeznaczonych w 2010 r. na postęp biologiczny w produkcji zwierzęcej na zadania związane z hodowlą pszczoł przeznaczono kwotę 2 178 250 zł.

Inną formą wsparcia finansowego tego sektora jest „Krajowy program wsparcia pszczelarstwa w Polsce”, realizowany na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) (Dz. Urz. UE L 299 z 16.11.2007, str. 1, z późn. zm.), które stwarza możliwość państwu członkowskiemu opracowywania trzyletnich programów pszczelarskich współfinansowanych w 50% z budżetu Unii Europejskiej. Od 2004 r. Polska korzysta z tej możliwości. Celem programów pszczelarskich – również aktualnie realizowanego „Krajowego programu wsparcia pszczelarstwa w Polsce” na lata 2010/11, 2011/12, 2012/13 (KPW) – jest poprawa warunków produkcji i wprowadzania do obrotu produktów pszczelich. W procesie opracowywania KPW aktywnie uczestniczyły organizacje pszczelarskie, a ich uwagi i sugestie każdorazowo były analizowane i w miarę możliwości uwzględniane. Zgodnie z art. 106 rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 środki, które mogą zostać włączone do programów pszczelarskich, są następujące:

- pomoc techniczna skierowana do pszczelarzy i grup pszczelarzy,
- zwalczanie warrozy,
- racjonalizacja sezonowego przenoszenia uli,
- środki wspierające laboratoria przeprowadzające analizy fizyko-chemiczne miodu,
- środki mające na celu wsparcie zasiedlania uli we Wspólnocie,
- współpraca z wyspecjalizowanymi organami w zakresie wdrażania stosowanych programów naukowo-badawczych w dziedzinie pszczelarstwa i produktów pszczelich.

Pomoc finansowa w ramach KPW kierowana jest do branży pszczelarskiej, gdzie końcowymi odbiorcami wsparcia są głównie gospodarstwa pasieczne, posiadające weterynaryjny numer identyfikacyjny lub wpisane do rejestru prowadzonego przez powiatowego lekarza weterynarii. O refundację środków finansowych mogą się ubiegać: związki pszczelarskie, stowarzyszenia pszczelarzy, zrzeszenia pszczelarzy, grupy producentów rolnych – w zakresie działalności pszczelarskiej – oraz spółdzielnie pszczelarskie.

W KPW zaplanowano działanie ograniczające występowanie warrozy w Polsce. Działanie to jest realizowane poprzez refundację zakupu leków warrobójczych. Refundacja kosztów zakupu leków może być wypłacana, jeżeli zakup leków odbędzie się zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa. W obszarze wzmocnienia procesu odbudowy pogłowia rodzin pszczelich przewidziano częściową refundację (nie więcej niż 70%) kosztów zakupu matek pszczelich o znanej wartości użytkowej, pakietów oraz odkładów pszczelich z takimi matkami. Działania polegają na refundacji:

- zakupu matek pszczelich nieunasienionych, unasienionych naturalnie bądź sztucznie ze sprawdzonym czerwieniem, pochodzących z linii hodowlanych pszczoł, dla których prowadzone są księgi lub rejestry, z pasiek hodowlanych będących pod oceną prowadzoną przez podmiot upoważniony przez ministra właściwego ds. rolnictwa,

- zakupu odkładów lub pakietów pszczelich z pasiek hodowlanych, a także z pasiek produkcyjnych, których posiadacze uzyskali rekomendację związków lub zrzeszeń pszczelarzy, gwarantujące między innymi, że matki pszczoły w pakietach i odkładach pszczoł pochodzą z linii hodowlanych pszczoł. Na zwalczanie warrozy i odbudowę pogłowia rodzin pszczoł w Polsce rokrocznie przeznaczanych jest kilkanaście milionów złotych ze środków publicznych. W budżecie KPW na rok 2010/2011 na taką pomoc zaplanowano prawie 11 mln zł.

Również w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013) przewidzianych jest szereg działań, których celem jest wsparcie działalności rolniczej oraz szeroko rozumianego otoczenia rolnictwa (w tym również pszczelarstwa). Niemniej jednak należy zaznaczyć, że w żadnym z działań nie przewidziano specjalnych form wsparcia w związku z sygnalizowanym problemem masowego wymierania owadów zapylających. Natomiast działaniem mającym na celu bezpośrednie wsparcie inwestycji związanych z działalnością rolniczą jest działanie: Modernizacja gospodarstw rolnych. Pomocą w ramach tego działania mogą być objęte osoby fizyczne, osoby prawne, wspólnicy spółek cywilnych oraz spółki osobowe w rozumieniu Kodeksu spółek handlowych, prowadzące na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność rolniczą, z wyłączeniem chowu i hodowli ryb. Podstawowym warunkiem ubiegania się o pomoc w ramach ww. działania jest posiadanie gospodarstwa rolnego o powierzchni co najmniej 1 ha użytków rolnych lub nieruchomości służącej do prowadzenia produkcji w zakresie działów specjalnych produkcji rolnej, przy czym wielkość ekonomiczna prowadzonego gospodarstwa powinna wynosić co najmniej 4 ESU. Pomoc w ramach ww. działania polega na refundacji części kosztów kwalifikowalnych inwestycji, która przyczyni się do poprawy ogólnych wyników gospodarstwa, nie ma charakteru odtworzeniowego i jest ekonomicznie uzasadniona. Do kosztów kwalifikowalnych

zalicza się koszty budowy, przebudowy, remontu połączonego z modernizacją budynków lub budowli wykorzystywanych do produkcji rolnej, zakupu maszyn, urządzeń, wyposażenia do produkcji rolnej, zakładania, wyposażenia sadów lub plantacji wieloletnich, budowy albo zakupu elementów infrastruktury technicznej wpływających bezpośrednio na warunki prowadzenia działalności rolniczej.

Należy dodać, że dotychczas odbyły się dwa nabory wniosków o przyznanie pomocy w ramach ww. działania: w 2007 r. i 2009 r. 3 stycznia br. uruchomiony został kolejny nabór wniosków o przyznanie pomocy. W 6 województwach nabór został zakończony, a w 9 województwach (dolnośląskim, kujawsko-pomorskim, lubelskim, łódzkim, małopolskim, mazowieckim, podkarpackim, śląskim i świętokrzyskim) producenci rolni (również prowadzący gospodarstwa pasieczne) mogą ubiegać się o pomoc na realizację inwestycji w swoich gospodarstwach do 28 stycznia 2011 r. Formularze wniosków, załączników oraz instrukcje ich wypełniania są dostępne na stronach: www.arimr.gov.pl oraz www.minrol.gov.pl. Szczegółowe zasady udzielania pomocy w ramach omawianego działania określone są w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania "Modernizacja gospodarstw rolnych, objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 193, poz. 1397, z późn. zm.). Treść rozporządzenia jest udostępniona na stronie: www.minrol.gov.pl (= > wsparcie rolnictwa i rybołówstwa => PROW 2007–2013 => Działania PROW 2007–2013 => Działanie: Modernizacja gospodarstw rolnych => legislacja).

W zakresie działań podejmowanych na rzecz ochrony i rozwoju populacji pszczół w Polsce udział bierze również Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa (PIORiN). Inspektorzy PIORiN w trakcie przeprowadzanych kontroli w zakresie prawidłowości stosowania środków ochrony roślin szczególną uwagę zwracają na nieprawidłowości, które mogą mieć wpływ na występowanie zatrucia pszczół podczas wykonywania zabiegów ochrony roślin, w tym szczególnie sprawdzają ewidencję stosowania środków ochrony roślin pod względem możliwości wystąpienia takich przypadków. W sytuacjach podejrzenia zatrucia pszczół środkami ochrony roślin pracownicy PIORiN oprócz podjęcia stosownych działań informują również poszkodowanego pszczelarza o możliwości zawiadomienia o szkodzie właściwego terenu organu gminy, który może powołać do wyjaśnienia sprawy odpowiednią komisję. Pracownicy inspekcji biorą aktywny udział w pracach komisji rozpatrujących przypadki, w których zachodzi podejrzenie zatrucia pszczół w wyniku stosowania środków ochrony roślin.

3. W odpowiedzi na pytanie nr 3 w zakresie prawnych rozwiązań problemu wymierania owadów zapyłających należy zauważyć, że sektor pszczelarstwa,

którym zajmuje się minister właściwy ds. rolnictwa, tak jak w przypadku innych gatunków zwierząt gospodarskich, obejmuje szereg aktów prawnych, które regulują poszczególne zagadnienia dotyczące wielu różnorodnych obszarów w osobnych aktach normatywnych, między innymi hodowli i rozrodu pszczół, ochrony roślin, pomocy państwa czy wymagań weterynaryjnych. Pragnę również nadmienić, że w dniu 25 listopada 2010 r. Parlament Europejski przyjął rezolucję w sprawie sytuacji w sektorze pszczelarstwie, w której wzywa Komisję Europejską do podjęcia określonych środków mających na celu poprawę sytuacji w sektorze pszczelarstwie oraz do zapewnienia ich koordynacji. Jednocześnie Komisja Europejska w dniu 6 grudnia 2010 r. wydała komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zdrowia pszczół miodnych. Komunikat ma na celu jasne określenie głównych problemów w dziedzinie zdrowia pszczół oraz głównych działań, jakie Komisja zamierza podjąć w celu przeciwdziałania tym problemom. Dokument ten stanowi punkt wyjścia do dalszej dyskusji z Parlamentem Europejskim, Radą, a także władzami państw członkowskich i różnymi zainteresowanymi stronami. Niezależnie od tego w przypadku zmian obecnie obowiązujących aktów prawnych regulujących działanie sektora pszczelarstwa lub też przygotowywania projektów nowych regulacji w tym zakresie wszelkie propozycje ich zmian mogą być zgłaszane m.in. na etapie konsultacji społecznych. Propozycje te będą wnikliwie analizowane pod względem możliwości ich przyjęcia i wdrożenia.

Minister
Marek Sawicki

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie wartościowania i opisu stanowisk
służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej
(19811)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Sławomira Zawislaka w sprawie wartościowania i opisu stanowisk służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej uprzejmie wyjaśniam.

Obowiązek opisu i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy Służby Celnej wynika z art. 114 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz. U. Nr 168, poz. 1323, z późn. zm.), który w ust. 2 ww. artykułu stanowi, że minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze zarządzenia zasady dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych. Na podstawie tego ar-

tykułu zostało wydane zarządzenie nr 43 ministra finansów z dnia 18 października 2010 r. w sprawie zasad dokonywania opisów i wartościowania stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych. W załączniku nr 2 do zarządzenia znajduje się katalog zadań realizowanych przez Służbę Celną z przypisaną wartością tych zadań. Stanowiska służbowe w Służbie Celnej opisane zostały poprzez przypisanie zadań z katalogu, o którym mowa wyżej, i przypisanie czasochłonności stanowiskowej. Wartość stanowiska stanowi suma iloczynów wartości zadań realizowanych na stanowisku i ich czasochłonności stanowiskowej. Wartość realizowanych zadań została ustalona zgodnie z punktacją zawartą w § 6 ust. 2 zarządzenia, tj. 6 punktów otrzymały zadania koncepcyjne lub analityczne, bardzo złożone i odpowiedzialne, związane z koordynacją projektów, tworzeniem nowych rozwiązań w danym obszarze działalności, opracowywaniem wytycznych lub procedur o najwyższym stopniu złożoności. Natomiast najniżej zwartościowano, tj. na 1 punkt, zadania powtarzalne, realizowane w ramach określonych procedur. Przy sporządzaniu opisów stanowisk osoba dokonująca opisu powinna mieć na celu między innymi dążenie do specjalizacji stanowisk. W dniu 10 grudnia 2010 r. szef Służby Celnej zatwierdził opisy stanowisk służbowych we wszystkich izbach celnych i departamentach pionu celnego w Ministerstwie Finansów. Termin wprowadzenia w życie powyższej regulacji był determinowany przepisami art. 222 ustawy o Służbie Celnej, który nakładał na kierowników urzędów (dyrektora izby celnej, szefa Służby Celnej) w terminie do 31 grudnia 2010 r. obowiązek przedstawienia funkcjonariuszom celnym pisemnej propozycji określającej, zgodnie z przepisami rozdziału 8 i 10 ustawy, miejsce pełnienia służby, stanowisko i uposażenie. Na podstawie zatwierdzonych opisów funkcjonariusze celni otrzymali propozycje określające stanowisko służbowe zgodnie z przepisami rozdziału 8 ustawy, tj. zgodnie z przepisami rozporządzenia ministra finansów z dnia 18 maja 2010 r. w sprawie stanowisk służbowych funkcjonariuszy celnych, trybu awansowania oraz dokonywania zmian na stanowiskach służbowych i zwartościowanych zgodnie z przepisami zarządzenia, o którym mowa wyżej. Wstrzymanie procesu opisu i wartościowania nie było możliwe. Jednocześnie podkreślam, że opis i wartościowanie stanowisk jest procesem, w którym będą dokonywane zmiany. W pierwszym półroczu 2011 r. Zespół Centralny do Spraw Opisu i Wartościowania Stanowisk Służbowych w Służbie Celnej dokonana analizy opisów i wartościowania stanowisk pod kątem uwag zgłaszanych przez funkcjonariuszy celnych. Po przedstawieniu przez zespół centralny wyników z analizy szef Służby Celnej podejmie stosowne decyzje w zakresie zmian dotyczących opisu i wartościowania stanowisk służbowych.

Odnosnie do uposażeń funkcjonariuszy celnych i regulacji w tym zakresie uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 222 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej funkcjonariusze celni, którzy otrzymali w propozycji

niższe uposażenie od dotychczas otrzymywanego, zachowali prawo do dotychczasowego uposażenia. Wysokość uposażeń funkcjonariuszy celnych została określona w przepisach rozporządzenia z dnia 2 marca 2010 r. w sprawie uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych (Dz. U. Nr 36, poz. 199, z późn. zm.), które w załącznikach nr 1 i 2 określa grupy uposażenia zasadniczego oraz odpowiadające im mnożniki kwoty bazowej, a także zaszeregowanie stanowisk służbowych do poszczególnych grup uposażenia zasadniczego. Zgodnie z powyższymi przepisami najniższe stanowisko służbowe – młodszy specjalista Służby Celnej w izbie celnej – ma przypisane trzy grupy uposażenia: I, II, III i odpowiednio przypisane mnożniki kwoty bazowej: 1,227, 1,281 oraz 1,334, co daje kwotę samego uposażenia odpowiednio: 2299,30 zł, 2400,40 zł i 2499,80 zł. Wykaz kwot uposażenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach służbowych wraz z określeniem ich zaszeregowania w strukturze organizacyjnej określają załączniki nr 1 i 2 do niniejszego pisma*).

Ponadto należy podkreślić, że w Służbie Celnej istnieje system dodatków do uposażenia zasadniczego powiązany z miejscem pełnienia służby, warunkami jej pełnienia, szczególnymi zadaniami, właściwościami, kwalifikacjami i umiejętnościami, które zostały określone w rozporządzeniu ministra finansów z dnia 27 października 2009 r. w sprawie warunków otrzymywania dodatków do uposażenia zasadniczego funkcjonariuszy celnych oraz wysokości tych dodatków (Dz. U. Nr 181, poz. 1409), a także dodatek za wieloletnia służbę, który przysługuje po 2 latach służby w wysokości 2% uposażenia zasadniczego i wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pełnienia służby, a po 20 latach służby o 0,5% za każdy następny rok służby, aż do osiągnięcia 25% po 30 latach służby.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jacek Kapica

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawiślaka**

**w sprawie projektów ustaw
z zakresu prawa spółdzielczego (19812)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Sławomira Zawiślaka z dnia 31 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19812/10, w sprawie

* Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

projektów ustaw z zakresu prawa spółdzielczego, w porozumieniu z ministrem sprawiedliwości właściwym w odniesieniu do poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493), uprzejmie prezentują poniższe stanowisko.

Odnośnie do poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493) podnieść należy, że spółdzielczość jest ważnym elementem systemu społeczno-gospodarczego państwa. Stwarza szansę na aktywność społeczną i zawodową oraz poprawę jakości życia dla wielu ludzi. Sektor spółdzielczy może i powinien odgrywać istotną rolę we współczesnej gospodarce rynkowej. W związku z powyższym nie budzi wątpliwości potrzeba dokonania nowej całościowej regulacji problematyki prawa spółdzielczego, tak by odpowiadała ono nowym warunkom ekonomicznym i gospodarczym funkcjonowania spółdzielni. Wynika to z konieczności rozwiązania problemów prawnych spółdzielni związanych np. z uregulowaniem zasad członkostwa w spółdzielni, lustracji czy samorządu spółdzielczego.

Obecnie obowiązująca ustawa Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2003 r. Nr 188, poz. 1848, z późn. zm.) uchwalona została dnia 16 września 1982 r. W swoim pierwotnym kształcie była ona kompleksowym aktem prawnym regulującym nie tylko zagadnienia ogólne z zakresu spółdzielczości, ale zawierającym także przepisy szczególne dotyczące większości istniejących ówczesnie typów spółdzielni, tj. spółdzielni produkcji rolnej (w tym rolniczych spółdzielni produkcyjnych, rolniczych spółdzielni specjalistycznych oraz innych spółdzielni zajmujących się produkcją rolną), spółdzielni kółek rolniczych (usług rolniczych), spółdzielni pracy oraz spółdzielni mieszkaniowych. Poza regulacją prawa spółdzielczego pozostawały jedynie przepisy szczególne odnoszące się do banków spółdzielczych, zamieszczone w ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 7, poz. 56, z późn. zm.).

Zauważyć należy, że ustawa Prawo spółdzielcze od dnia jej uchwalenia była nowelizowana 34 razy. Dwukrotnie ogłaszano jej tekst jednolity.

Poselski projekt ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493) ma na celu dokonanie nowej całościowej regulacji prawa spółdzielczego, aby odpowiadała ona nowym warunkom ekonomicznym i gospodarczym prowadzenia działalności przez spółdzielnie, a także zasadom spółdzielczym uchwalonym przez Międzynarodowy Związek Spółdzielczy we wrześniu 1995 r. W uzasadnieniu do projektu podkreślono, że potrzeba uchwalenia nowej ustawy o spółdzielniach wynika z konieczności poprawy efektywności działania spółdzielni w nowych warunkach ustrojowych, czego nie udało się dotychczas osiągnąć.

Ministerstwo Sprawiedliwości przygotowało projekt stanowiska rządu do poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach, w którym zawarto szereg uwag dotyczących proponowanych w projekcie uregulowań. Komitet Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 5 stycznia 2011 r. przyjął i rekomendował Radzie Mi-

nistrów projekt stanowiska rządu wobec poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach. Projekt stanowiska rządu został skierowany do rozpatrzenia przez Radę Ministrów w trybie obiegowym.

W projekcie stanowiska rządu wskazano, że zawarta w projekcie ustawy propozycja likwidacji zebrań przedstawicieli nie zasługuje na aprobatę. Podniesiono, iż szczególnie w przypadku dużych spółdzielni może to spowodować problemy organizacyjne przy zwoływaniu walnego zgromadzenia i narazić spółdzielnię na dodatkowe koszty.

Ponadto w projekcie stanowiska rządu uznano za zbyt obostrzony wymóg, by udzielone przez członka spółdzielni pełnomocnictwo do udziału w walnym zgromadzeniu miało formę aktu notarialnego. W praktyce może to poważnie ograniczyć korzystanie z tego rozwiązania przez członków spółdzielni. Za wystarczającą do udzielenia pełnomocnictwa należy uznać zwykłą formę pisemną.

W projekcie stanowiska rządu zwrócono również uwagę, iż projekt ustawy nie zawiera wyraźnego rozróżnienia przesłanek wykreślenia lub wykluczenia członka ze spółdzielni.

Podniesiono również, że nie zasługuje na aprobatę projektowane rozwiązanie przewidujące możliwość podejmowania przez walne zgromadzenie uchwał w nieobjętych porządkiem obrad sprawach wymienionych w art. 32 § 1 pkt 2 i 3 projektu (pkt 2 – rozpatrywanie sprawozdań rady, zatwierdzanie rocznych sprawozdań z działalności spółdzielni i sprawozdań finansowych oraz podejmowanie uchwał co do wniosków członków spółdzielni, rady lub zarządu w tych sprawach i udzielania absolutorium członkom rady lub zarządu; pkt 3 – rozpatrywanie wniosków wynikających z przedstawionego protokołu z lustracji oraz podejmowanie uchwał w tym zakresie). W projekcie stanowiska rządu wskazano, iż powyższe sprawy są istotne dla funkcjonowania spółdzielni, dlatego też organy oraz osoby wymienione w projektowanym art. 35 § 1 powinny być zawiadomione o terminie walnego zgromadzenia, na którym sprawy te będą rozpoznawane.

W projekcie stanowiska rządu podniesiono także konieczność zharmonizowania przepisów Prawa spółdzielczego z prawem upadłościowym i naprawczym.

W konkluzji projektu stanowiska rządu zaproponowano, mając na uwadze zaawansowane prace Międzyresortowego Zespołu do spraw opracowania projektu założeń nowej ustawy Prawo spółdzielcze, wstrzymanie prac nad poselskim projektem ustawy o spółdzielniach (druk sejmowy nr 3493) do czasu przedłożenia rządowego projektu ustawy Prawo spółdzielcze, wskazując, iż łączne rozpatrzenie obu projektów umożliwi przyjęcie najbardziej optymalnych uregulowań.

Należy zauważyć, że problematyka Prawa spółdzielczego pozostaje w polu zainteresowania Rady Ministrów. Prezes Rady Ministrów, zarządzeniem nr 45 z dnia 30 czerwca 2010 r., powołał Międzyre-

sortowy Zespół do spraw opracowania projektu założeń ustawy Prawo spółdzielcze. Podstawą do podjęcia prac ukierunkowanych na stworzenie projektu nowej ustawy Prawo spółdzielcze był „Raport o spółdzielczości polskiej” oraz potrzeba kompleksowego uregulowania problematyki polskiej spółdzielczości. W pracach Międzyresortowego Zespołu brali udział przedstawiciele Krajowej Rady Spółdzielczej. W dniu 4 stycznia 2011 r. Międzyresortowy Zespół przyjął projekt założeń do projektu ustawy Prawo spółdzielcze.

Projekt ten zawiera ogólne założenia dotyczące tworzenia, funkcjonowania i prowadzenia działalności przez spółdzielnię. W zakresie niektórych zawartych w nim rozwiązań, np. definicji spółdzielni i charakteru Krajowej Rady Spółdzielczej, nawiązuje do ustawy o spółdzielniach z 1920 r. oraz, przede wszystkim, do zasad spółdzielczych uchwalonych przez Międzynarodowy Związek Spółdzielczy we wrześniu 1995 r.

W projekcie założeń do projektu ustawy Prawo spółdzielcze przewiduje się odmienne niż w ustawie z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze uregulowania dotyczące m.in. lustracji, gospodarki spółdzielni, charakteru Krajowej Rady Spółdzielczej i rozwiązań podatkowych.

W projekcie zaproponowano zwiększenie uprawnień lustracyjnych Krajowej Rady Spółdzielczej poprzez wprowadzenie obowiązku spółdzielni poddania się lustracji i poinformowania o przeprowadzonej lustracji Krajowej Rady Spółdzielczej. Ponadto proponuje się przyznanie Krajowej Radzie Spółdzielczej uprawnień do zawieszania w wykonywaniu obowiązków zarządu spółdzielni, w przypadku niepoddania się obowiązkowej lustracji lub rażącego naruszenia prawa przez spółdzielnię.

W projekcie przewiduje się również możliwości tworzenia przez spółdzielnie „funduszu socjalnego” w wysokości maksymalnej 20% rocznego dochodu spółdzielni przeznaczanego na działalność na rzecz członków spółdzielni. Proponuje się również, aby w przypadku likwidacji spółdzielni 25% majątku pozostałego po pokryciu wszystkich zobowiązań finansowych spółdzielni było przeznaczone na cele ogólnospołeczne. Środki te byłyby wpłacane na fundusz poręczeniowo-pożyczkowy utworzony przez Krajową Radę Spółdzielczą.

W projekcie założeń zawarto również propozycję wprowadzenia przywileju podatkowego dla spółdzielni, które utworzą „fundusz socjalny” w postaci zwolnienia tego funduszu od podatku dochodowego (CIT).

Ponadto projekt założeń do projektu ustawy Prawo spółdzielcze precyzuje kompetencje organów spółdzielni oraz porządkuje przepisy ustawy i wprowadza zmiany redakcyjne poprawiające czytelność ustawy oraz poszczególnych przepisów.

Odnosnie zaś do poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych (druk sejmowy nr 3494) uprzejmie informuję, że został przygotowany i uzgodniony międzyresortowo projekt stanowiska

rządu. Projekt ten zamieszczony został na stronie internetowej Ministerstwa Infrastruktury.

Projekt stanowiska rządu do poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych w dniu 18 stycznia 2011 r. został skierowany pod obrady komitetu Rady Ministrów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie braku skutecznych działań rządu
w zakresie poprawy systemu finansów
publicznych (19814)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn.: SPS-023-19814/10), przy którym przekazana została interpelacja pana posła Sławomira Zawislaka w sprawie braku skutecznych działań rządu w zakresie poprawy systemu finansów publicznych, uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Odpowiadając na pytania zawarte w pkt 1 i 2 przedłożonej przez pana posła interpelacji, pragnę zauważyć na wstępie, iż rząd od początku swojej kadencji podejmuje działania mające na celu poprawę stanu finansów publicznych w Polsce, w tym zrównoważenie gospodarki środkami publicznymi.

Jednym z takich działań podjętych i zakończonych przez rząd, które sprzyjają zrównoważeniu finansów publicznych w Polsce, są opracowane w Ministerstwie Finansów ustawy reformujące finanse publiczne, tj. ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) oraz ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.), które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2010 r. Należy podkreślić jednocześnie, iż implementacja ww. ustaw doprowadzi do uzdrowienia finansów publicznych, m.in. poprzez zmianę organizacji sektora publicznego oraz wprowadzenie nowych rozwiązań systemowych, głównie ukierunkowanych na wzmocnienie oraz poprawę przejrzystości finansów publicznych oraz wydatkowanie środkami publicznymi.

Omawiając ustawę o finansach publicznych, należy jednocześnie wskazać na wprowadzenie do polskiego systemu finansów publicznych nowoczesnych instrumentów aktywnego zarządzania finansami pu-

blicznymi, w tym narzędzie wspomagające proces racjonalizacji gospodarowania środkami publicznymi, jakim jest Wieloletni Plan Finansowy Państwa (WPFPP). WPFPP na lata 2010–2013 jako plan został opracowany i po raz pierwszy przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 4 sierpnia 2010 r. Stanowi on prognozę dochodów budżetu państwa, a także prognozę wydatków budżetowych sporządzaną w układzie funkcji państwa wraz z celami i miernikami stopnia wykonania danej funkcji.

Ponadto mówiąc o reformie finansów publicznych, trzeba również zwrócić uwagę na obecnie podejmowane przez rząd działania, które mają służyć doprowadzeniu do ograniczenia nierównowagi fiskalnej oraz stworzeniu przestrzeni dla zwiększenia efektywności i poprawy struktury wydatków publicznych. W tym miejscu wskazania wymaga „Plan rozwoju i konsolidacji finansów 2010–2011” ogłoszony w dniu 29 stycznia 2010 r. We wskazanym powyżej planie przewidziano m.in. działania, które pozwolą wzmocnić instytucjonalne ramy finansów publicznych przez wprowadzenie umocowanych prawnie reguł ułatwiających obniżenie deficytu strukturalnego, a następnie jego ustabilizowanie na poziomie 1% PKB.

Cel ten zostanie osiągnięty dzięki wprowadzonym zmianom w systemie polskiego prawodawstwa, tj. wejściem z dniem 1 stycznia 2011 r. w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), w której zdefiniowano tzw. wydatkową regułę dyscyplinującą ograniczającą wzrost wydatków elastycznych budżetu państwa i nowych wydatków zdeterminowanych ustawowo do maksymalnie 1 pkt proc. ponad stopę inflacji. Ponadto rozwiązania zawarte w tej ustawie przyczynią się do obniżenia poziomu długu publicznego oraz kosztów jego obsługi m.in. poprzez zmniejszenie potrzeb pożyczkowych Skarbu Państwa wynikające z wykorzystania aktywów finansowych jednostek sektora finansów publicznych w zarządzaniu płynnością budżetu państwa. Zostanie to osiągnięte dzięki wprowadzeniu do ww. ustawy obowiązku lokowania wolnych środków wybranych jednostek sektora finansów publicznych w formie depozytu prowadzonego przez ministra finansów lub też oddawanie w zarządzanie wolnych środków stanowiących aktywa finansowe Skarbu Państwa oraz możliwości takiego lokowania w przypadku innych jednostek sektora.

Wydatkowa reguła dyscyplinująca będzie obowiązywać do momentu wydania przez Radę Ecofin decyzji o uchyleniu procedury nadmiernego deficytu wobec Polski. Wprowadzenie tej reguły będzie wspierać proces ograniczania wydatków budżetu państwa w relacji do PKB oraz obniżenie deficytu strukturalnego. Tym samym będzie sprzyjać stworzeniu warunków dla efektywnego wprowadzenia tzw. reguły docelowej zapewniającej trwałą stabilizację finansów publicznych.

Budżet państwa na 2011 r. został przygotowany już przy zastosowaniu wydatkowej reguły dyscyplinującej, dzięki czemu rząd miał możliwość zapobiec znacznemu zwiększeniu tzw. wydatków elastycznych już w 2011 r. Także w ramach działań dotyczących 2011 r. zamrożony został m.in. fundusz wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej.

Innym z działań jest dokończenie reformy emerytalnej. Deficyt i dług są m.in. wynikiem kosztów finansowania reformy emerytalnej, stąd ważne jest szybkie wdrożenie zmian w systemie emerytalnym sprzyjających finansom publicznym. Kierunkowe decyzje w tej kwestii zostały przyjęte i ogłoszone przez rząd w dniu 30 grudnia 2010 r. Przewidują one m.in. redukcję od 1 kwietnia 2011 r. 7,3% składki trafiającej do otwartych funduszy emerytalnych (OFE): 2,3% zostanie w OFE, a 5% znajdzie się na indywidualnych kontach osobistych, których operatorem będzie Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Podkreślenia wymaga jednocześnie, iż reforma finansów publicznych podejmowana przez rząd jest procesem ciągłym. Niektóre ze wskazanych powyżej działań pozwolą na uzyskanie znaczących oszczędności już w krótkim czasie, jednak na ogół działania wskazane w „Planie rozwoju i konsolidacji finansów 2010–2011” przyniosą oszczędności w dłuższym okresie.

Odnosząc się do pyt. 3 dotyczącego ratowania budżetu państwa poprzez podwyżkę stawek podatku VAT, należy zauważyć, iż w przypadku rezygnacji z tych zmian relacja długu publicznego do PKB przekroczyłaby wartość 55%, co oznaczałoby konieczność podjęcia działań naprawczych przewidzianych w ustawie o finansach publicznych, które w sposób bezpośredni wpłynęłyby negatywnie na dochody społeczeństwa, szczególnie na najmniej zamożne gospodarstwa domowe. Negatywny efekt tych rozwiązań byłby znacznie większy niż szacowany efekt podwyższenia stawek podatku. Proponowane zmiany są więc optymalnym sposobem zachowania dyscypliny w finansach publicznych, którego skutki są jak najmniej uciążliwe dla najbardziej potrzebujących gospodarstw domowych (szczególnie uwzględniając, że dla wielu towarów spożywczych obniżono stawkę podatku od towarów i usług o 2 pkt proc., tj. z 7% do 5%). Ponadto zauważenia wymaga, że w dobie pogłębiających się problemów ze zbilansowaniem deficytów budżetowych Polska nie jest jedynym państwem członkowskim Unii Europejskiej, które zdecydowało w ostatnim czasie o podwyższeniu stawki VAT. Należy zwrócić uwagę na fakt, iż – oprócz Polski – w okresie od początku 2009 r. uczyniło tak aż 12 państw członkowskich, tj. Wielka Brytania, Węgry, Rumunia, Grecja, Estonia, Litwa, Czechy, Hiszpania, Portugalia, Finlandia, Łotwa oraz Słowacja.

W zakresie problematyki poruszonej przez pana posła w pyt. 4 uprzejmie informuję, że w latach 2008–2010 nastąpił znaczny wzrost wydatków na aktywne formy przeciwdziałania bezrobociu. Zwłaszcza w 2009 r. nastąpiło ich dynamiczne zwiększenie (były niemal dwukrotnie wyższe niż w 2008 r.). Tak istot-

ny przyrost wydatków na aktywizację bezrobotnych w 2009 r. był uzasadniony, gdyż był to okres kryzysu. Należy zauważyć, że programy te stworzyły znaczną liczbę miejsc pracy – tylko w latach 2008–2009 ze środków przeznaczonych na refundację pracodawcom kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego utworzono niemal 60 tys. stanowisk, a dzięki dofinansowaniu kosztów podjęcia działalności gospodarczej ponad 110 tys. bezrobotnych podjęło działalność gospodarczą. Zdecydowana większość z tych utworzonych miejsc pracy nie zniknie po ustaniu dofinansowania. Jeżeli te miejsca pracy miałyby istnieć tylko dzięki dofinansowywaniu, to byłyby to miejsca pracy, które nie są w stanie same sprostać normalnej konkurencji, normalnej grze rynkowej.

Prognozowane znaczne obniżenie stopy bezrobocia rejestrowanego w 2011 r. jest wypadkową wysokiego wzrostu gospodarczego oraz zmian demograficznych. Zgodnie z prognozą zakłada się, że w bieżącym roku poprawa sytuacji gospodarczej w Polsce i na świecie będzie kontynuowana. Wraz ze wzrostem PKB oczekuje się zwiększenia popytu inwestycyjnego oraz poprawy sytuacji finansowej przedsiębiorstw, co będzie pozytywnie wpływać na tworzenie nowych miejsc pracy. Szacuje się, że w 2011 r. przeciętne zatrudnienie w gospodarce narodowej wzrośnie o 1,9%.

Ponadto należy podkreślić, że reakcja bezrobocia w czasie ostatniego spowolnienia gospodarczego była inna niż w poprzednich cyklach gospodarczych. W tym cyklu bezrobocie wzrosło z nieznacznie poniżej 10% do 13,2% w szczytowym momencie, podczas gdy w czasie spowolnienia gospodarczego z lat 2001–2003 bezrobocie wzrosło z 10% do 22%. Oznacza to, że obecnie polska gospodarka jest inna niż w czasie wcześniejszego spowolnienia – reaguje dużo szybciej, generuje mniej bezrobocia przy spowolnieniu i szybko będzie odtwarzała miejsca pracy.

Jednocześnie w 2011 r., zgodnie z prognozą demograficzną GUS, nastąpi zmiana sytuacji na rynku pracy w zakresie zasobów pracy. Po wielu latach znaczących przyrostów ludności w wieku produkcyjnym (18–59/64 lata) w 2011 r. oczekiwany jest jej spadek i będzie on istotny z punktu widzenia prognozy makroekonomicznej. W 2011 r. spodziewany ubytek ludności w wieku produkcyjnym to ponad 100 tys. osób. Oprócz zmniejszania się liczby ludności w wieku produkcyjnym zmieniać się będzie struktura wiekowa tej grupy ludności. Udział populacji w wieku 25–44 lat, czyli grupy o największej aktywności zawodowej w ludności w wieku produkcyjnym będzie się zwiększać (wzrost o ok. 3 pkt proc.). Zmiana struktury demograficznej ludności wraz z ograniczeniem możliwości przechodzenia na wcześniejszą emeryturę od 2009 r. będą wpływać na zwiększenie aktywności zawodowej ludności.

Oczekiwany wzrost gospodarczy Polski wraz ze wzrostem popytu inwestycyjnego dodatkowo wpływające na wzrost popytu na pracę, spadek liczby ludności w wieku produkcyjnym oraz wzrost udziału ludności

w wieku 25–44 lata będą pozytywnie oddziaływać w kierunku znacznego obniżania stopy bezrobocia.

Pozytywny wpływ w kierunku obniżania bezrobocia w tym roku będą miały również działania wprowadzone w latach wcześniejszych, m.in. uelastycznienie rynku pracy (zarówno w zakresie form zatrudnienia, jak i czasu pracy), wsparcie finansowe osób bezrobotnych podejmujących działalność gospodarczą, obniżenie pozapłacowych kosztów pracy. Biorąc pod uwagę powyższe działania oraz fakt, że zwiększenie bezrobocia ma charakter cykliczny, najistotniejszym czynnikiem, który będzie sprzyjał zmniejszeniu stopy bezrobocia, jest powrót na ścieżkę szybkiego wzrostu gospodarczego.

Jednocześnie należy mieć na względzie, że obecnie Polska jest objęta procedurą nadmiernego deficytu i zgodnie z rekomendacją Rady Ecofin (z dnia 7 lipca 2009 r.) jesteśmy zobowiązani do korekty deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych poniżej 3% PKB do 2012 r. w wiarygodny i trwały sposób. W związku z powyższym w chwili obecnej wszelkie działania powinny być skierowane na wypełnienie zaleceń dotyczących redukcji nadmiernego deficytu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie możliwej nadinterpretacji przepisu
§ 85 ust. 2 pkt 7 rozporządzenia
ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia
2002 r. w sprawie warunków technicznych,
jakim powinny odpowiadać budynki
i ich usytuowanie (19816)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Sławomira Zawislaka, która przesłana została przy piśmie Marszałka Sejmu RP z 7 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19816/10, w sprawie możliwej nadinterpretacji przepisu § 85 ust. 2 pkt 7 rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.) uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Odpowiadając na pytanie dotyczące możliwości nadinterpretacji przepisu § 85 ust. 2 pkt 7 ww. rozporządzenia, uprzejmie informuję, iż zgodnie z tym przepisem w ustępach ogólnodostępnych należy sto-

sować wentylację grawitacyjną lub mechaniczną – w ustępach z oknem i jedną kabiną, a w innych – mechaniczną o działaniu ciągłym lub włączaną automatycznie. W związku z powyższym, jeżeli w ustępie występuje otwór okienny i jest jedna kabina, należy obowiązkowo zainstalować wentylację grawitacyjną lub mechaniczną. Jeżeli zaś w ustępie występuje otwór okienny i większa ilość kabin niż jedna, należy zainstalować wentylację mechaniczną o działaniu ciągłym lub włączaną automatycznie.

Stosownie zaś do § 302 ww. rozporządzenia w pomieszczeniu przeznaczonym na zbiorowy pobyt dzieci oraz osób niepełnosprawnych na grzejnikach centralnego ogrzewania należy umieszczać osłony, ochraniające od bezpośredniego kontaktu z elementem grzejnym.

Osłona chroniąca przed bezpośrednim kontaktem z elementem grzejnym może być elementem dodatkowym w stosunku do zastosowanego grzejnika centralnego ogrzewania, jak też może stanowić jego część. Oznacza to, że taka osłona musi istnieć, niezależnie od tego, czy zastosuje się urządzenia niskotemperaturowe.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż zgodnie z § 2 ust. 2 ww. rozporządzenia, w przypadkach nadbudowy, rozbudowy, przebudowy i zmiany sposobu użytkowania budynków o powierzchni użytkowej nieprzekraczającej 1000 m², wymagania, które stosuje się zgodnie z rozporządzeniem (§ 2 ust. 1) mogą być spełnione w sposób inny niż określony w rozporządzeniu, stosownie do wskazań ekspertyzy technicznej właściwej jednostki badawczo-rozwojowej albo rzeczoznawcy budowlanego oraz do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, uzgodnionych z właściwym komendantem wojewódzkim Państwowej Straży Pożarnej lub państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym, odpowiednio do przedmiotu tej ekspertyzy. Dlatego też w przedmiotowej sprawie, jeżeli dyrektor przedszkola chce zastosować inne rozwiązania techniczne przy instalowaniu elementów centralnego ogrzewania, musi uzgodnić je z państwowym wojewódzkim inspektorem sanitarnym.

Ponadto uprzejmie informuję, iż minister infrastruktury nie jest organem właściwym dla oceny działania wojewódzkich inspekcji sanitarnych, gdyż zgodnie z art. 8a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 1986, Nr 122, poz. 851) to główny inspektor sanitarny ustala ogólne kierunki działania organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz koordynuje i nadzoruje działalność tych organów. Nadto minister infrastruktury nie ma kompetencji do tego, by móc rozstrzygnąć, czy i która decyzja danego organu administracyjnego jest zgodna z prawem, gdyż uprawniony w tym zakresie jest organ wyższego rzędu albo właściwy sąd administracyjny.

Odpowiadając na pytanie związane z działaniami, jakie podejmuje Ministerstwo Infrastruktury, które dotyczą budowy bądź użytkowania niepublicznych przedszkoli, uprzejmie informuję, iż w opinii Departamentu Rynku Budowlanego i Techniki przepisy

zawarte w przedmiotowym rozporządzeniu dają gwarancje zachowania bezpieczeństwa i zdrowia dzieci, tak więc ich zliberalizowanie nie jest planowane w najbliższym czasie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Sławomira Zawislaka**

**w sprawie błędów w kwalifikowaniu
gruntów do kategorii ONW, tj. obszarów
o niekorzystnych warunkach gospodarowania
(19817)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Sławomira Zawislaka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19817/10, w sprawie błędów w zakwalifikowaniu gruntów do ONW w gminie Adamów, pragnę przekazać następujące informacje.

Pytanie 1. W Polsce istnieją trzy typy obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania: nizinne, ze specyficznymi utrudnieniami oraz górskie. Do każdego z wymienionych typów obszary kwalifikowane są na podstawie różnych kryteriów.

Zasięg ONW nizinnego wyznaczono za pomocą wskaźnika waloryzacji rolniczej przestrzeni produkcyjnej (WWRPP) i warunków demograficznych. WWRPP został opracowany przez Instytut Uprawy Nawożenia i Gleboznawstwa (IUNG) w Puławach i określa on przydatność gruntów do produkcji rolnej, głównie pod kątem jakości gleb, a także agroklimatu, rzeźby terenu i warunków wodnych. Do ONW nizinnej strefy nizinnej I zakwalifikowano gminy, dla których wartość wskaźnika WWRPP mieści się w granicach 52–72,5 punktów, zaś w przypadku obrębów wartość ta wynosi 56 pkt. Natomiast do ONW nizinnej strefy nizinnej II zalicza się gminy i obręby, dla których wartość WWRPP nie przekracza 52 punktów, a gęstość zaludnienia jest niższa niż 75 os./km² w przypadku gmin.

Gmina Adamów w powiecie zamojskim nie kwalifikuje się do żadnej strefy ONW typu nizinnej, ponieważ wartość wskaźnika WWRPP wynosi 79,8 pkt. Sąsiadujące z powyższą gminą, gminy Krasnobród i Zwierzyniec zostały zakwalifikowane do ONW nizinnej strefy nizinnej I gdyż wartość WWRPP wynosi odpowiednio: 63,2 pkt i 61,8 pkt, a co za tym idzie spełnione są kryteria kwalifikujące do otrzymania pomocy z tytułu obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania. Odnosząc się zaś do gminy

Adamów w powiecie łukowskim, należy zauważyć, iż spełnia ona kryteria kwalifikacji do ONW typu nizinnej strefy nizinnej I. Wartość WWRPP wynosi 55,7 pkt.

Pytanie 2. Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz. U. L 277 z 21.10.2005, str.1, z późn. zm.) od 2010 r. przewidziano ewentualną zmianę kryteriów wyznaczania obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania poprzez ich ujednoczenie na poziomie UE oraz zmianę kryteriów kwalifikowalności dla tego instrumentu.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1698/2005 zmiany kryteriów delimitacji obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania będą dotyczyć jedynie ONW typu nizinnej. Jednocześnie przedmiotowe rozporządzenie wskazuje, aby dany obszar został zakwalifikowany do płatności ONW typ nizinny, musi charakteryzować się znacznymi utrudnieniami naturalnymi, głównie niską produktywnością gleby lub słabymi warunkami klimatycznymi oraz na terenie, którego utrzymanie ekstensywnej działalności rolniczej jest istotne dla gospodarowania tymi gruntami.

Dotychczas KE przeprowadziła szereg spotkań z krajami członkowskimi UE zarówno spotkań bilateralnych, jak i technicznych z ekspertami zajmującymi się problematyką obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania. Na przedmiotowych spotkaniach KE wielokrotnie podkreślała znaczenie przyjęcia jednolitego systemu wydzieleni ONW dla wszystkich krajów UE, które obiektywnie mogłyby wskazywać na istotne utrudnienia dla rolnictwa w całej UE, oraz zmianę celów tego instrumentu.

W czerwcu 2010 r. służby KE rozpoczęły prace nad oceną skutków nowej delimitacji ONW. Propozycja w tym zakresie ma być przedstawiona razem z całym pakietem legislacyjnym dotyczącym WPR po 2013 r. w połowie 2011 r. Ponadto należy pamiętać, że nowe kryteria będą obowiązywały prawdopodobnie po roku 2013.

Podsumowując, pragnę poinformować, iż w chwili obecnej nie ma możliwości poszerzenia zasięgu ONW w województwie lubelskim, gdyż wszystkie obszary spełniające obowiązujące kryteria zostały już zakwalifikowane i znajdują się w załączniku do rozporządzenia ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW) objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 40, poz. 329, z późn. zm.).

Podsekretarz stanu
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Barbary Bartuś**

w sprawie waloryzacji rent i emerytur (19819)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19819/10, dotyczące interpelacji pani poseł Barbary Bartuś w sprawie waloryzacji rent i emerytur uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Problematyka form waloryzacji świadczeń jest jedną z bardziej drażliwych i szeroko komentowanych kwestii. Wynika to z niemożności zaspokojenia oczekiwań wszystkich świadczeniobiorców. O wadze tego zagadnienia najlepiej świadczy fakt, że na przestrzeni ostatnich lat wielokrotnie zmieniano zarówno zasady waloryzacji, jak i mechanizm jej przeprowadzania, starając się znaleźć jak najlepsze dla ogółu społeczeństwa rozwiązanie.

Pragnę zaznaczyć, że w ostatnim okresie napływają do resortu pracy przeciwstawne wnioski i postulaty w zakresie zmiany zasad waloryzacji. Są to propozycje zastąpienia waloryzacji procentowej waloryzacją kwotową, pozostawienia obowiązujących zasad waloryzacji świadczeń czy też wprowadzenia waloryzacji procentowo-kwotowej. Należy zatem uznać, że jest to niezwykle trudne zagadnienie, które już niejednokrotnie w przeszłości próbowano rozwiązać. Podjęcie jakichkolwiek rozstrzygnięć w tym obszarze wymagałoby przeprowadzenia szerokiej dyskusji, która powinna objąć swoim zakresem wszelkie zagrożenia wynikające z nowych regulacji, w szczególności problem konstytucyjności ewentualnych rozwiązań. Niemniej jednak przy podejmowaniu decyzji dotyczących zmiany zasad waloryzacji świadczeń należy mieć na uwadze, że waloryzacja to instrument kształtowania bezpieczeństwa socjalnego i wszelkie prace prowadzone w kierunku zmiany jej zasad bardzo łatwo mogą wzbudzić niepokój i poczucie zagrożenia w społeczeństwie.

Uprzejmie informuję, że w bieżącym roku waloryzacja nastąpi na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z późn. zm.).

Jednocześnie w chwili obecnej Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej nie prowadzi prac w zakresie zmiany obowiązujących zasad waloryzacji świadczeń.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra spraw zagranicznych
na interpelację posła Mariusza Błaszczaka****w sprawie roli, jaką odgrywa ambasador
tytularny w Ambasadzie RP w Moskwie
podejrzewany przez IPN o kłamstwo
lustracyjne, zidentyfikowany jako agent
aparatu bezpieczeństwa komunistycznej PRL
(19821)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Mariusza Błaszczaka (pismo nr SPS-023-19821/10 z dnia 31 grudnia 2010 r.) w sprawie roli, jaką odgrywa ambasador tytularny w Ambasadzie RP w Moskwie podejrzewany przez IPN o kłamstwo lustracyjne, informuję, że całkowicie nieprawdziwe są cytowane przez pana posła doniesienia medialne, iż pan T. T. miałby być jednym z moich „najbliższych współpracowników” i „czołowym wykonawcą firmowanego przeze mnie procesu »ocieplenia« w stosunkach polsko-rosyjskich”. To podwójne kłamstwo: pana T. widziałem, jeśli mnie pamięć nie myli, dwa razy w życiu, a przez pierwsze dwa lata i trzy miesiące sprawowania przeze mnie funkcji ministra spraw zagranicznych pan T. w ogóle nie był pracownikiem MSZ. Została o tych faktach poinformowana redakcja „Rzeczpospolitej”, która opublikowała te kłamliwe stwierdzenia. Informuję także, że w najbliższych dniach pan T. kończy swą pracę na placówce w Moskwie i w ogóle w MSZ.

Odnośnie do roli, jaką pełnił pan T. T. w Ambasadzie RP w Moskwie, uprzejmie informuję.

Ad 1. Pan T. T. został skierowany do pracy w Ambasadzie RP w Moskwie na stanowisko kierownika wydziału politycznego. Obowiązki, jakie zostały mu powierzone, są typowe dla tego rodzaju stanowisk w placówkach zagranicznych i obejmowały: pogłębianie relacji z przedstawicielami rosyjskiej klasy politycznej i związków wyznaniowych, współpracę w ramach korpusu dyplomatycznego, nadzorowanie prac wydziału politycznego ambasady, koordynację działań organizacyjno-merytorycznych placówki w zakresie politycznych stosunków polsko-rosyjskich, wspieranie innych form współpracy i kontaktów polsko-rosyjskich na różnych płaszczyznach (np. regionalnej, kulturalnej, naukowej itp.), monitorowanie rosyjskich mediów. Pełniąc funkcję kierownika wydziału politycznego, pan T. T. współpracował z pozostałymi wydziałami ambasady i związanymi z nią jednostkami organizacyjnymi w dziedzinach odnoszących się do realizacji zadań merytorycznych wydziału politycznego.

Ad 2. W marcu 2010 r. pan T. T. otrzymał od ówczesnego kierownika placówki pana ambasadora J. B., także zadanie udziału w przygotowaniu wizyt w Katyniu, zarówno premiera RP pana Donalda Tuska w dniu 7 kwietnia 2010 r., jak i prezydenta RP pana Lecha Kaczyńskiego w dniu 10 kwietnia 2010 r.

W ramach przygotowań do wizyty prezydenta RP pan T. T. pełnił funkcję „łącznika” pomiędzy wyższymi urzędnikami Kancelarii Prezydenta RP i MSZ a pracownikami ambasady, brał udział w części spotkań podczas pierwszej wizyty przygotowawczej w Moskwie, był obecny podczas wszystkich spotkań grup przygotowawczych.

W dniu 10 kwietnia 2010 r. pan T. T. podejmował m.in. czynności polegające na ustalaniu kwestii komunikacji samochodowej między lotniskiem a miejscem uroczystości katyńskich, a następnie podjął działania w celu ograniczenia dostępu osób postronnych na teren zdarzenia. Równocześnie, kierując podległym mu personelem ambasady, wydawał dyspozycje pracownikom co do zadań i czynności wykonywanych w ramach prac na miejscu katastrofy oraz w Smoleńsku. Współorganizował sztab kryzysowy w Smoleńsku oraz uczestniczył w jego pracach. Wieczorem w dniu 10 kwietnia 2010 r. był obecny na miejscu katastrofy przy identyfikacji ciała śp. prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego przez jego brata pana Jarosława Kaczyńskiego.

Po 10 kwietnia 2010 r. pan T. T. wspierał polskie delegacje rządowe i osoby przybywające do Moskwy w związku z katastrofą, m.in. towarzyszył bratu śp. pani Marii Kaczyńskiej.

Ad 3. Nieznane są mi źródła wiedzy pana posła na temat mojego kandydata na stanowisko ambasadora RP przy Stolicy Apostolskiej w Watykanie, ale zapewniam, że wiadomość ta nie pochodzi ode mnie.

Ad 4. Polityka zatrudnienia w Ministerstwie Spraw Zagranicznych oparta jest na przepisach ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o służbie zagranicznej (Dz. U. z 2001 r. Nr 128, poz. 1403, z późn. zm.). Uwzględnia ona także przepisy innych aktów prawnych obowiązujących w porządku prawnym RP, w tym ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944–1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425), która nakłada na członków służby zagranicznej obowiązek składania oświadczeń lustracyjnych. Oświadczenia przekazywane są do Instytutu Pamięci Narodowej i tam badane.

Ad 5. Zapewniam o pełnej determinacji w stosowaniu prawnych rozwiązań umożliwiających wykonywanie funkcji dyplomatycznych przez osoby o najwyższych kwalifikacjach etycznych i zawodowych. Wiedza o agentach pozostaje jednak poza kompetencją resortu spraw zagranicznych. Ministerstwo korzysta w tym zakresie z ustawowo wskazanych rozwiązań umożliwiających osiągnięcie oczekiwanych efektów. Zgodnie z art. 30 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944–1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r., Nr 42, poz. 428, z późn. zm.) kłamstwo lustracyjne stwierdzone prawomocnym wyrokiem skutkuje utratą kwalifikacji moralnych nie-

zbędnych do pełnienia funkcji publicznych i powoduje utratę zajmowanego stanowiska.

Z wyrazami szacunku

Minister
Radosław Sikorski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie wysokości kryterium dochodowego
uprawnającego do starania się
o zasiłek rodzinny (19823)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 30 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19823/10, dotyczące interpelacji pana posła Wojciecha Wilka w sprawie wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.), kwoty świadczeń rodzinnych i kryterium dochodowego podlegają weryfikacji co 3 lata, z uwzględnieniem wyników okresowych badań prognozy wsparcia dochodowego rodzin przeprowadzanych przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych.

Jednakże przeprowadzenie i przedstawienie wyników badań wsparcia dochodowego rodzin (WDR) podczas prac nad weryfikacją kwot kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych oraz kwot świadczeń nie jest tożsame z obowiązkiem dokonania zmian stosownie do wyników badania. Zgodnie z ustawą nie minister pracy i polityki społecznej, ale Rada Ministrów podejmuje ostateczną decyzję o zakresie weryfikacji.

Od czasu wejścia w życie ustawy, tj. od dnia 1 maja 2004 r., procedura weryfikacji przeprowadzana była dwukrotnie, tj. w 2006 r. i 2009 r., termin następnej przypada na 2012 r. Zarówno w 2006 r., jak i w 2009 r. nie podwyższono kwot kryteriów dochodowych uprawniających do świadczeń rodzinnych, podwyższono natomiast wysokość niektórych świadczeń. Najbardziej powszechny zasięg miała zmiana dotycząca podwyższenia wysokości zasiłku rodzinnego o ponad 40%, co nastąpiło z dniem 1 listopada 2009 r. W wyniku ostatniej weryfikacji podwyższono również o blisko 24% kwotę świadczenia pielęgnacyjnego. Mimo że w 2009 r. efektem weryfikacji było podwyższenie wysokości tylko dwóch rodzajów świadczeń rodzinnych (zasiłek rodzinny i świadczenie pie-

legnacyjne), to skutki finansowe tych zmian łączyły się z ponadmiliardowym wzrostem wydatków na świadczenia rodzinne w skali 2010 r.

Minister pracy i polityki społecznej dostrzega potrzebę zmian w zakresie świadczeń rodzinnych, w tym zwłaszcza potrzebę podwyższenia wysokości kryterium dochodowego uprawniającego do zasiłku rodzinnego, jak i wysokości niektórych świadczeń rodzinnych, co miałyby na celu zwiększenie wsparcia materialnego przez państwo rodzin wychowujących dzieci i stwarzających szansę rozwoju demograficznego kraju. Biorąc powyższe pod uwagę, w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej rozpoczęto – w oparciu o dane o charakterze demograficznym i statystyczno-finansowym – prace analityczne dotyczące różnych wariantów zmian w zakresie świadczeń rodzinnych. Jednym z rozważanych wariantów zmian jest wprowadzenie zasady ustalania wysokości kryteriów dochodowych z uwzględnieniem wskaźnika wzrostu cen dóbr i usług konsumpcyjnych, tj. wskaźnika inflacji. Jednakże z uwagi na wysokie skutki finansowe takich zmian (kilkaset milionów złotych rocznie) ich ewentualne wprowadzenie uzależnione jest od sytuacji budżetu państwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie sporu dotyczącego zawieszenia
działalności gospodarczej na linii
przedsiębiorcy – ZUS (19824)**

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19824/10, dotyczące interpelacji posła Wojciecha Wilka w sprawie sporu dotyczącego zawieszenia działalności gospodarczej na linii przedsiębiorcy – ZUS, w oparciu o stanowisko członka Zarządu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, uprzejmie przedstawiam co następuje.

Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 19 września 2008 r., obowiązek ubezpieczeń społecznych osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą istniał od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Dokonanie wyrejestrowania z ubezpieczeń społecznych było więc dopuszczalne w odniesieniu do tych osób, które całkowicie zaprzestały prowadzenia działalności, nawet jeśli nie dokonały wy-

maganego przepisami wykreślenia z ewidencji działalności gospodarczej. Nie były kwestionowane przypadki związane przykładowo z wyrejestrowaniem w związku z sezonowością prowadzonej działalności.

Należy jednocześnie podkreślić, że obowiązujące przepisy ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 101, poz. 1178, ze zm.), jak i przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095, ze zm.) przewidywały wymóg prowadzenia działalności w sposób zorganizowany i ciągły. Działalność nie może mieć charakteru przypadkowego i okazjonalnego. Ponadto prowadzenie działalności występuje nie tylko w okresach faktycznego wykonywania usług, ale także w okresach wykonywania innych czynności związanych z działalnością, np. czynności w zakresie reklamy, składania ofert, ogłoszeń, przygotowywania kosztorysów, zakupu materiałów, wystawiania rachunków, czy też oczekiwania na klienta lub poszukiwania kolejnych zamówień. Pojęcie działalności gospodarczej nie sprowadza się tylko do procesów technologicznych i zjawisk ekonomicznych zachodzących w toku działalności wytwórczej, budowlanej, handlowej i usługowej prowadzonej w celach zarobkowych, ale obejmuje także czynności faktyczne i prawne związane z działalnością. Brak jest więc podstaw do uznania wyrejestrowania z ubezpieczeń za uprawnione, jeśli dalej kontynuowane było wykonywanie wyżej wymienionych czynności związanych z działalnością gospodarczą. Nie stanowi podstawy do wyrejestrowania także brak rentowności prowadzonej działalności. Powyższe stanowisko znajduje oparcie w orzecznictwie sądowym, np. postanowienie SN z 17.07.2003 r. (sygn. akt II UK 111/03), wyrok SA z 17.12.2003 r. (sygn. akt III AUa 1531/03), wyrok SA z 24.10.2003 r., (sygn. akt AUa 1759/02), wyrok SA z 28.06.2005 r. (sygn. akt III AUa 1051/05), wyrok SN (syg. akt I UK 105/04, OSNP 2005/13/198), wyrok SN z 14.09.2007 r. (sygn. akt III UK 35/07), wyrok SA z 24.06.2008 r. (sygn. akt III AUa 534/08), wyrok SN z 4.04.2008 r. (sygn. akt I UK 293/07).

W przypadku stwierdzenia, że osoba, która dokonała wyrejestrowania z ubezpieczeń społecznych, faktycznie nadal prowadziła działalność, Zakład Ubezpieczeń Społecznych był i jest uprawniony do ustalenia prawidłowych okresów podlegania tym ubezpieczeniom, także za okresy do 19 września 2008 r. W przypadku powstania sporu na tle ustaleń uzyskanych w trakcie prowadzonych postępowań ZUS wydaje decyzję, od której przysługuje odwołanie do właściwego sądu – sądu pracy i ubezpieczeń społecznych.

W poradnikach publikowanych na stronach internetowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ani w formie papierowej nie było informacji, które mogłyby wprowadzać w błąd płatników składek. Natomiast w odniesieniu do zarzutów błędnego informowania płatników przez terenowe jednostki organizacyjne ZUS, niemożliwe jest jego zweryfikowanie bez

możliwości przeanalizowania konkretnej sprawy. W dotychczas badanych sprawach zarzuty takie nie potwierdziły się. Jednocześnie pragnę podkreślić, że pracownicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych udzielają odpowiedzi na zadawane pytania w oparciu o przedstawiony przez płatnika stan faktyczny. Jeżeli zatem zainteresowany stwierdził, że zaprzestaje prowadzenia działalności gospodarczej, wówczas pracownik mógł udzielić, w stanie prawnym do 19 września 2008 r., wyjaśnień dotyczących zasad dokonania wyrejestrowania z ubezpieczeń społecznych. Wyrejestrowanie to mogło być natomiast zakwestionowane, jeśli w toku postępowania ustalono, że mimo złożenia wyrejestrowania, opatrzonego oświadczeniem płatnika o zgodności danych ze stanem faktycznym i prawnym, działalność nadal była prowadzona. Jednocześnie informuję, że według podanych danych na koniec września 2010 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w latach 2008–2010 wydał w ww. sprawach 963 decyzje stwierdzające obowiązek ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. Przykładowo w 2010 r. decyzje te stanowiły 6,36% wszystkich wydanych decyzji w sprawie podlegania ubezpieczeniom społecznym.

W postępowaniu sądowym zakończonym w danym roku prawidłowość decyzji została potwierdzona:

- w 2008 r. z 217 wydanych wyroków w 81,11%,
- w 2009 r. z 157 wydanych wyroków w 78,98%,
- w 2010 r. z 82 wydanych wyroków w 69,51%.

W pozostałych sprawach znajdują się także wyroki jedynie w części zmieniające decyzje wydane przez ZUS.

Z informacji przekazanej przez członka zarządu wynika natomiast, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie jest natomiast w posiadaniu danych dotyczących ogólnej kwoty zadłużenia z tytułu składek należnych od osób prowadzących działalność gospodarczą, które przed 20 września 2008 r. dokonywały zakwestionowanych wyrejestrowań z ubezpieczeń. Saldo rozliczeń na koncie płatnika jest ustalane w odniesieniu do wszystkich należności z tytułu składek. Zebranie danych wymagałoby pracochłonnej i czasochłonnej analizy przez terenowe jednostki organizacyjne zakładu każdej indywidualnej sprawy.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Spraw Zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Wziątka**

**w sprawie wycofania systemu
kryptograficznego wykorzystywanego
przez MSZ w łączności z polskimi
placówkami zagranicznymi (19825)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia prezesa Rady Ministrów dla ministra spraw zagranicznych na interpelację pana posła Stanisława Wziątka (pismo nr SPS-023-19825 z dnia 31 grudnia 2010 r.) w sprawie wycofania systemu kryptograficznego wykorzystywanego przez MSZ w łączności z polskimi placówkami zagranicznymi uprzejmie informuję, że Ministerstwo Spraw Zagranicznych eksploatuje sieć teleinformatyczną opartą o ww. urządzenia od grudnia 2005 r.

Podstawowym celem budowy tej sieci było stworzenie możliwości szybkiej elektronicznej dystrybucji do placówek zagranicznych i wybranych urzędów administracji państwowej dużej ilości dokumentów niejawnych przekazywanych do MSZ z Sekretariatu Generalnego Rady Unii Europejskiej, tzw. dokumentów COREU (European Union Correspondence). Dokumenty te zawierają informacje niejawne o krótkim terminie ważności i, poza walorem informacyjnym, stanowią element w procesie konsultacji międzyresortowych oraz wypracowywania wspólnych stanowisk. Sieć ta uzyskała akredytację Departamentu Bezpieczeństwa Teleinformatycznego ABW uprawniającą do przetwarzania informacji niejawnych o klauzuli: zastrzeżone.

Odnosząc się do pytań stawianych przez pana posła uprzejmie informuję, że:

1. Urządzenia HC 7820 i HC 6378 będą wykorzystywane przez polską służbę dyplomatyczną nie dłużej niż do końca pierwszego kwartału 2012 r., co wynika z decyzji DBTI ABW wyrażonej pismem N-10548/2010 z dnia 10 września 2010 r. przedłużającym do tego czasu akredytację systemu teleinformatycznego MSZ, który wykorzystuje urządzenia HC 7820 i HC 6378.

2. Odpowiedź na pytanie o wykorzystanie ww. urządzeń przez inne resorty i służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo państwa nie leży w kompetencjach MSZ.

3. Urządzenia firmy Crypto AG zostaną w całości lub w znacznej części zastąpione narodowymi rozwiązaniami przed objęciem przez Polskę prezydencji UE.

Uprzejmie informuję, że ustawowy obowiązek oceny jakości algorytmów szyfrowych i innych mechanizmów kryptograficznych nie leży w kompetencjach MSZ, lecz w kompetencjach Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Rezultatem pozytywnej oceny algo-

rytmów i mechanizmów kryptograficznych jest umieszczenie urządzenia w wykazie środków ochrony kryptograficznej posiadających certyfikaty jednostki certyfikującej Departamentu Bezpieczeństwa Teleinformatycznego ABW (wykaz dostępny jest na stronie internetowej ABW). Urządzenia HC 7820 i HC 6378 znajdują się w ww. wykazie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Jan Borkowski

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Pawła Poncyłjusza**

**w sprawie przebiegu postępowania
przetargowego na system sieci komunikacji
mobilnej (tzw. GSM-R dla spółki PKP PLK SA)
(19826)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Pawła Poncyłjusza, nr SPS-023-19826/10, dotyczącą przebiegu postępowania przetargowego na system cyfrowej komunikacji kolejowej GSM-R udzielam odpowiedzi na pytania zadane w interpelacji.

1. Jak wygląda nadzór nad przetargami organizowanymi przez PKP PLK SA i w jaki sposób kontrolowana jest droga wydawania niezwykle znaczących środków na infrastrukturę kolejową?

Minister infrastruktury w ramach koordynacji prac związanych z aplikowaniem przez uprawnione podmioty o środki unijne na realizację inwestycji prowadzi ścisły monitoring przetargów w ramach poszczególnych projektów. Monitoring ten opiera się między innymi na bieżącym weryfikowaniu przyjętych w harmonogramach realizacji inwestycji terminów ogłoszenia i rozstrzygnięcia postępowań przetargowych oraz analizie, w jakim stopniu ewentualne opóźnienia mogą wpłynąć na rzeczową realizację całej inwestycji. Ponadto instytucja wdrażająca projekty transportowe PO IiŚ – Centrum Unijnych Projektów Transportowych – będąca jednostką nadzorowaną przez ministra infrastruktury, przeprowadza niezbędne kontrole zamówień publicznych prowadzonych przez beneficjentów środków unijnych w celu wyeliminowania niezgodności procedur przetargowych z obowiązującym prawem. Rodzaje kontroli oraz reguły prowadzenia postępowań kontrolnych, w tym także metodykę doboru umów planowanych do kontroli, określają utworzone przez ministra roz-

woju regionalnego wytyczne w zakresie kontroli realizacji Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013 z 23 stycznia 2009 r. Zgodnie z wytycznymi CUPT jako instytucja wdrażająca prowadzi kontrole procedury zawierania umów w trybie ex ante (przed podpisaniem umowy z wykonawcą) lub ex post (po podpisaniu umowy z wykonawcą). Dodatkowo kontrolą zamówień publicznych realizowanych przy wsparciu środków Unii Europejskiej zajmuje się Urząd Zamówień Publicznych, a obligatoryjną kontrolą uprzednią objęte są zamówienia lub umowy ramowe o wartościach określonych w art. 169 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych, tj. 10 mln euro dla dostaw i usług oraz 20 mln euro dla robót budowlanych. Sposób wyboru projektów przewidzianych do kontroli oraz toczących się w ich ramach postępowań określają przygotowane przez CUPT plany kontroli, zgodnie z którymi minimalna wartość poddawanych kontroli umów w ramach każdego projektu wynosi 20% z ogólnej planowanej przez beneficjenta szacunkowej wartości zamówień przedstawionej przez niego we wniosku o dofinansowanie. Jeżeli wartość umów wybranych do kontroli w ramach projektu nie wyczerpuje 20% szacunkowej wartości zamówień przedstawionej we wniosku o dofinansowanie, pozostałe umowy do kontroli są wybierane losowo.

Postępowanie przetargowe poruszane w interpelacji, realizowane przez PKP PLK SA jako zamawiającego pod nazwą: dostawa, wybudowanie i wdrożenie systemu GSM-R w ramach projektu „Modernizacja linii kolejowej E30, etap II. Pilotażowe wdrożenie ERTMS/ETCS i ERTMS/GSM-R w Polsce na odcinku Legnica – Węglińc – Bielawa Dolna, nr referencyjny: IRZRa-216-01/10-POLIŚ-7. 1-15.1, przewidziane do wsparcia ze środków Funduszu Spójności w ramach PO IiŚ, podlega wyżej wymienionej procedurze nadzoru i kontroli. Na podstawie informacji uzyskanych z CUPT do dnia dzisiejszego nie przeprowadzono żadnej kontroli postępowań w ramach tej inwestycji. Ponadto pierwotny harmonogram realizacji projektu (przesłany przez PKP PLK SA w marcu 2010 r.) zakładał, że przetarg na wyłonienie wykonawcy zamówienia na zaprojektowanie, dostawę, budowę, instalację i uruchomienie infrastruktury sieci ERTMS/GSM-R w ramach ww. projektu będzie ogłoszony 6 maja 2010 r., a umowa z wykonawcą będzie podpisana we wrześniu 2010 r. Z uwagi na przedłużające się prace nad ostatecznym kształtem SIWZ przetarg został ogłoszony 25 czerwca 2010 r. W związku z odwołaniami jednego z oferentów do Krajowej Izby Odwoławczej podpisanie umowy z wykonawcą musiało zostać wstrzymane. W postępowaniu toczącym się przed Krajową Izbą Odwoławczą, sygn. akt KIO/2711/10, weryfikacji podlega prawidłowość decyzji podejmowanych przez zamawiającego w trakcie trwania procedury oceny złożonych ofert. KIO planuje ogłoszenie wyroku w przedmiotowej sprawie 24 stycznia br. W związku z faktem, że postępowanie przekracza progi określone w art. 169

ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych, tj. 20 mln euro dla robót budowlanych, zostanie ono objęte obligatoryjną kontrolą uprzednią prezesa UZP. Stanie się tak niezwłocznie po wydaniu orzeczenia przez KIO i przekazaniu przez zamawiającego do UZP potwierdzonych za zgodność z oryginałem kopii dokumentacji postępowania (art. 170 ust. 1 Prawo zamówień publicznych). Termin zawarcia kontraktu z wybranym wykonawcą został obecnie ustalony na koniec stycznia br., jednak podpisanie umowy jest uzależnione od korzystnego rozstrzygnięcia postępowania odwoławczego oraz od uzyskania zapewnienia finansowania realizacji inwestycji.

2. Co spowodowało znaczącą zmianę SIWZ na korzyść jednego z oferentów? Jak ta zmiana może wpłynąć na sposób realizacji inwestycji w Polsce? Czy podjęto działania mające na celu sprawdzenie, czy oferent korzystający z tej zmiany posiada zgodny z polskimi przepisami certyfikat zgodności z normami europejskimi dla systemu GSM-R współdziałającego z Europejskim Systemem Sterowania Pociągami (ETCS)?

Z informacji uzyskanych od zamawiającego wynika że zgodnie z zapisami ustawy Prawo zamówień publicznych zamawiający dokonał modyfikacji zapisów SIWZ wynikających z pytań wykonawców. Żaden z oferentów nie skorzystał jednak z przysługującego mu prawa do wniesienia środków ochrony prawnej na gruncie ustawy Prawo zamówień publicznych.

3. Czym można wytłumaczyć nierówne traktowanie podmiotów podczas postępowania – na podobne pytania jednego z oferentów zamawiający udzielał odpowiedzi, na innego już nie?

Z informacji uzyskanych od zamawiającego wynika, że zamawiający udzielił odpowiedzi na wszystkie pytania oferentów, które wpłynęły w terminie określonym ustawą Prawo zamówień publicznych.

4. Czy zamawiający poprosił jednego z oferentów o wyjaśnienia dotyczące tak rażąco niskiej ceny? Czy wybranie oferty o tak rażąco niskiej cenie nie spowoduje w konsekwencji podpisywania kolejnych aneksów do umowy, co spowoduje drastyczny wzrost kosztu całej inwestycji?

W uzyskanych informacjach zamawiający potwierdził, że faktycznie nie zwrócił się do żadnego z oferentów o wyjaśnienie rażąco niskiej ceny, ponieważ zgodnie z wiedzą zamawiającego wszystkie oferty nie odbiegały znacząco od cen rynkowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Górskiego**

**w sprawie ograniczenia środków na budowę
obwodnicy Warszawy i wylotowych
dróg ekspresowych z miasta (19827)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19827/10, przy którym przekazano interpelację pana posła Artura Górskiego dotyczącą budowy dróg w rejonie Warszawy, ze szczególnym uwzględnieniem dróg ekspresowych S7 i S8 w kierunkach południowym i północnym oraz projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Opracowując listę zadań inwestycyjnych, brano pod uwagę przede wszystkim stan przygotowania i zaawansowania prac, na jakim znajdowały się poszczególne zadania, oraz możliwość zaabsorbowania alokacji środków unijnych na inwestycje drogowe, a także inwestycje priorytetowe, wynikające z zawartych zobowiązań.

W związku z powyższym część zadań inwestycyjnych, w tym droga ekspresowa S2 na odcinku w Puławska – w. Lubelska, droga ekspresowa S7 z Warszawy do Płońska, droga ekspresowa S8 w kierunku Marek oraz S17 na odcinku wschodniej obwodnicy Warszawy zostało ujętych w ramach projektu programu w załączniku nr 2, czyli na liście zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013 pod warunkiem uzyskania niezbędnych decyzji administracyjnych i wymaganych środków na finansowanie.

Należy jednak podkreślić, iż Ministerstwo Infrastruktury podejmuje wszelkie działania mające na celu zapewnienie realizacji możliwie największej liczby zadań inwestycyjnych. W wyniku tych działań zostały zabezpieczone środki na kontynuację prac dla zadania polegającego na budowie drogi ekspresowej S8 Salomea – Wolica wraz z powiązaniem z drogą krajową nr 7 na odcinku zlokalizowanym w granicach

m.st. Warszawy pomiędzy węzłami Opacz – Paszków – Łopuszańska długości 2 km. W dniu 30 grudnia 2010 r. podpisana została umowa z wykonawcą robót budowlanych na kwotę 188 mln zł.

Odnosząc się do kwestii południowej obwodnicy Warszawy w ciągu drogi ekspresowej S2, należy wskazać, że w ramach projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” ujęte zostało zadanie na odcinku Konotopa – Puławska wraz z odcinkiem Lotnisko – Marynarka (S79) o łącznej długości 20,1 km, którego budowa została w bieżącym roku rozpoczęta, a zakończenie przewidywane jest na 2012 r.

W kwestii realizacji zadań inwestycyjnych do turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 chciałbym poinformować, że zadania drogowe związane z organizacją przedmiotowego turnieju zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012”, tzw. masterplanie opracowanym przez ministra sportu i turystyki. W przypadku układu dróg w rejonie Warszawy w dokumencie ujęto odcinki: S8 Konotopa – Powązkowska w Warszawie o długości 12,3 km oraz S8 węzeł Opacz – węzeł Paszków wraz z powiązaniem z DK nr 7 w węźle Magdalenka, długość 15,7 km.

Wskazany powyżej odcinek drogi ekspresowej S8 pomiędzy Konotopą a Powązkowską o długości 10,5 km został w dniu 19 stycznia br. oddany do ruchu, zaś odcinek S8 węzeł Opacz – węzeł Paszków zlokalizowany w granicach m.st. Warszawy znajduje się aktualnie na etapie prac budowlanych i uzyska przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012. Odcinek drogi ekspresowej S8 Opacz – Paszków zlokalizowany poza granicami m.st. Warszawy znajduje się zaś na etapie prac przygotowawczych i projektowych.

Reasumując, należy zaznaczyć, iż Ministerstwo Infrastruktury dostrzega konieczność realizacji inwestycji drogowych wokół Warszawy i dlatego podejmuje starania o zapewnienie środków finansowych dla wszystkich inwestycji ujętych w projekcie programu oraz zmierzające do sprawnego przygotowania realizacji inwestycji drogowych, które mają na celu poprawę sytuacji komunikacyjnej Warszawy i okolic.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Ryszarda Kalisza**

**w sprawie zaniezań przy realizacji zadań
teleinformatycznych związanych z prezydenturą
Rzeczypospolitej Polskiej w UE
oraz organizacją Mistrzostw Europy
w Piłce Nożnej Euro 2012 (19829)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-023-19829/10) przekazującego interpelację posła na Sejm RP pana Ryszarda Kalisza z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie zaniezań przy realizacji zadań teleinformatycznych związanych z prezydenturą Rzeczypospolitej Polskiej w UE oraz organizacją Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W odniesieniu do realizacji zadań związanych z nadzorem i utrzymaniem polskiej domeny lokalnej sieci TESTA i węzła telekomunikacyjnego dla komórek organizacyjnych ministerstwa wraz z nadzorem i koordynacją w zakresie sieci wydzielonych, pragnę poinformować, że postanowienia Memorandum of Understanding dotyczące udziału Polski w budowie narodowego komponentu s-TESTA są w trakcie realizacji. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji podpisało umowę na realizację zadania dotyczącego udziału Polski w budowie s-TESTA, a następnie przystąpiono do jego wykonania. Termin realizacji zadania planowany jest na koniec pierwszego kwartału 2011 r.

W kwestii dotyczącej prowadzenia prac związanych z gospodarowaniem zasobami numeracji telekomunikacyjnej i częstotliwości radiowych przydzielonymi dla potrzeb ministerstwa oraz organów i jednostek organizacyjnych podległych ministrowi lub przez niego nadzorowanych oraz innych organów administracji rządowej, z uwzględnieniem zakresu zarządzania kryzysowego i koordynacji zadań, wskazać należy, że zadanie wdrożenia wyróżnika AB=47 zostało w dniu 9 września 2010 r. przekazane do realizacji przez Policję. Realizacja będzie opierała się o wcześniej przygotowaną i zatwierdzoną koncepcję wdrożenia wyróżnika AB=47 w sieci telefonicznej resortu spraw wewnętrznych i administracji.

W Komendzie Głównej Policji została opracowana koncepcja wdrożenia wyróżnika AB=47 w jednostkach organizacyjnych Policji. Obecnie w Policji trwają intensywne prace związane z jej realizacją. Zgodnie z przyjętym harmonogramem, pełne wdrożenie wyróżnika AB=47 w Policji planowane jest do końca 2011 r.

Odnosząc się do kwestii utworzenia, wdrożenia i utrzymania systemu niejawnego sieci łączności rządowej dla podmiotów administracji rządowej i służb do szczebla wojewódzkiego odpowiedzialnych za re-

agowanie w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa i porządku, pragnę wyjaśnić, że proces wdrożenia do użytkowania urządzeń kryptograficznych realizujących połączenia o klauzuli „tajne” obwarowany jest wieloma procedurami, w których znaczącą rolę spełnia Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Z uwagi na te procedury, urządzenia zakupione w 2008 r. dotarły do MSWiA w 2009 r.

Wskazać należy, iż zmiany w budżecie państwa w 2009 r. i następnie w 2010 r. wymusiły zmianę sposobu realizacji powyższego przedsięwzięcia. Realizacja części sieci łączności rządowej – niejawnego została powierzona Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, zgodnie z rozporządzeniem prezesa Rady Ministrów z dnia 16 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad wykonywania działalności telekomunikacyjnej w sieci łączności rządowej (Dz. U. Nr 177, poz. 1192).

Obecnie finalizowane jest zatwierdzenie dokumentacji bezpieczeństwa SLR, które jest dostosowane do nowych rozwiązań formalnoprawnych. Przyjęcie zaproponowanego rozwiązania rozpocznie proces produkcyjnego uruchomienia systemu.

W odniesieniu do poruszanej w wystąpieniu problematyki nieuwzględnienia w trakcie procedury udzielenia zamówienia publicznego na „Zapewnienie infrastruktury informatyczno-telekomunikacyjnej do przygotowania i obsługi przewodnictwa Polski w Radzie Europejskiej w II połowie 2011 r.” potrzeb łączności specjalnej informuję, iż zgodnie z ustaleniami zespołu ds. przygotowania MSWiA do realizacji zadań wynikających ze sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej oraz późniejszą uchwałą nr 65/2010 Rady Ministrów z dnia 28 kwietnia 2010 r. zmieniającą uchwałą w sprawie ustanowienia ww. programu wieloletniego koordynacja prac powiązanych z budową systemu obiegu informacji niejawnego została powierzona Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Jednocześnie w kontekście problematyki koordynacji działań związanych z zapewnieniem infrastruktury oraz usług teleinformatycznych w okresie sprawowania przez Polskę przewodnictwa w Radzie Europy dla uczestników spotkań oraz służb odpowiedzialnych za bezpieczeństwo informuję, iż w ramach Ministerstwa SWiA został powołany wspomniany wyżej zespół ds. przygotowania MSWiA do realizacji zadań wynikających ze sprawowania przez Rzeczpospolitą Polską przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej, w skład którego wchodzi przedstawiciel Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Zespół koordynuje całość działań realizowanych w resorcie w ramach przygotowań do prezydentury, w tym przygotowanie infrastruktury teleinformatycznej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Kołodziejczyk

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie przyznawania certyfikatów
potwierdzających umiejętności
lekarzy specjalistów (19830)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie przyznawania certyfikatów potwierdzających umiejętności lekarzy specjalistów, uprzejmie informuję, jak niżej.

Dnia 27 lipca 2010 r. Rada Ministrów zaakceptowała projekt założeń do projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry w zakresie uzyskiwania umiejętności z zakresu węższych dziedzin medycyny lub udzielania określonych świadczeń zdrowotnych oraz doskonalenia zawodowego. Ustawa, nad którą rozpoczęły się prace, stworzy podstawy prawne do wprowadzenia systemowych rozwiązań pozwalających na uzyskiwanie przez lekarzy świadectw potwierdzających posiadanie przez nich umiejętności. Skutkowac to powinno większą dostępnością do usług medycznych (dotychczas udzielanych głównie przez lekarzy specjalistów) i zmniejszeniem kolejek oczekujących. Efekt ten powinien być osiągnięty między innymi dlatego, że, jak wcześniej informowałem, świadectwa umiejętności lekarze będą mogli zdobywać znacznie szybciej niż specjalizację, to znaczy, przewiduje się, że czas trwania szkolenia z zakresu umiejętności będzie wynosił, w zależności od rodzaju umiejętności, od pół roku do dwóch lat. Szkolenie to będzie się odbywało w oparciu o program zatwierdzany przez ministra właściwego do spraw zdrowia.

Ponadto w celu zapewnienia właściwej jakości kształcenia przewiduje się ustawowe uregulowanie zasad akredytacji jednostek prowadzących szkolenie w tym zakresie. Proponuje się, aby w ustawie określić również, że warunkiem uzyskania akredytacji będzie zarówno zobowiązanie się jednostki do realizacji programu określonej umiejętności, jak i zapewnienie warunków merytorycznych i organizacyjnych do realizacji programu. Umożliwi to przede wszystkim posiadanie przez jednostkę kształcącą: kadry o odpowiednich kwalifikacjach, odpowiedniej bazy dydaktycznej oraz warunków do zapewnienia realizacji programu szkolenia z zakresu umiejętności, w tym określonych w programach szkolenia liczb zabiegów i procedur medycznych dla określonej liczby lekarzy uczestniczących w szkoleniu. Jednostka akredytowana będzie musiała również zobowiązać się do prowadzenia dokumentacji i bazy danych lekarzy uczestniczących w szkoleniu z zakresu umiejętności, a także zapewnić wewnętrzny system oceny jakości kształcenia.

Należy stwierdzić, że program szkolenia z zakresu danej umiejętności będzie określał również szczegółowe warunki, jakie powinna spełnić jednostka,

aby uzyskać akredytację do szkolenia w tym zakresie. Proces akredytacji potwierdzający spełnianie wyżej wymienionych wymagań będzie prowadzony przez Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego. Decyzję o uzyskaniu akredytacji lub jej odmowie będzie wydawał dyrektor CMKP w oparciu o opinię powołanego przez niego zespołu ekspertów, przez wydanie świadectwa akredytacji. Akredytacja będzie udzielana na okres 5 lat. Centrum Medycznego Kształcenia Podyplomowego będzie prowadziło również rejestr podmiotów akredytowanych do prowadzenia szkolenia w zakresie uzyskiwania umiejętności, który będzie udostępniany na jego stronie internetowej.

W projekcie ustawy zostanie określone uprawnienie ministra właściwego do spraw zdrowia do sprecyzowania w rozporządzeniu katalogu specjalizacji, których posiadanie uznane będzie za równoważne posiadaniu określonych umiejętności wynikających z programu zrealizowanej specjalizacji. W katalogu tym zostaną umieszczone odpowiednio specjalizacje, w przypadku których w trakcie realizacji programu lekarz nabył określone umiejętności regulowane niniejszymi przepisami. Sporządzenie pełnego katalogu odpowiadających sobie specjalizacji będzie możliwe jednak w przepisach wykonawczych, dopiero po ustaleniu ostatecznej listy umiejętności.

Przewiduje się, że za szkolenie będzie pobierana opłata, którą ponosił będzie lekarz odbywający szkolenie lub też podmiot go zatrudniający, który skieruje lekarza do odbywania szkolenia. Wysokość opłaty ponoszonej przez lekarza nie może przekraczać rzeczywistych kosztów szkolenia ponoszonych przez jednostkę. Opłatę za szkolenie ponosić może również podmiot prowadzący kształcenie, jeżeli statut przewiduje prowadzenie szkoleń na jego koszt dla określonej grupy osób. Zakłada się, że lekarze będą mogli odbywać szkolenia w zakresie umiejętności w ramach:

- 1) umowy o pracę z podmiotem szkolącym,
- 2) stosunku służbowego z podmiotem szkolącym,
- 3) skierowania żołnierza zawodowego przez dowódcę jednostki wojskowej lub komendanta (kierownika) samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej utworzonego przez ministra obrony narodowej lub uczelnię wojskową lub szefa Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia do podmiotu szkolącego w celu odbycia szkolenia z jednoczesnym pozostawieniem na stanowisku służbowym,
- 4) pełnienia służby wojskowej na stanowisku służbowym w podmiocie prowadzącym szkolenie poza granicami kraju,
- 5) umowy cywilnoprawnej o szkolenie,
- 6) skierowania do podmiotu szkolącego przez jednostkę zatrudniającą lekarza (pokrycie kosztów szkolenia oraz płatny urlop szkoleniowy),
- 7) oddelegowania przez jednostkę zatrudniającą lekarza w ramach urlopu szkoleniowego płatnego lub bezpłatnego.

Szkolenie z zakresu umiejętności kończyć się będzie państwowym egzaminem umiejętności, który odbywać się powinien nie rzadziej niż raz w roku. PEU dla każdej umiejętności składałby się z dwóch części – egzaminu teoretycznego i egzaminu praktycznego, jednakże z wykluczeniem wykonywania medycznych procedur inwazyjnych w ramach egzaminu. Planuje się, że państwowy egzamin umiejętności będzie organizowany przez Centrum Egzaminów Medycznych oddzielnie dla każdej umiejętności. PEU będzie przeprowadzany przez Państwową Komisję Egzaminacyjną. Przewodniczącą i członków PKE będzie powoływać i odwoływać dyrektor CEM spośród osób zaproponowanych przez właściwego konsultanta krajowego lub konsultantów krajowych, lub konsultanta krajowego, lub konsultantów krajowych w dziedzinie lub dziedzinach medycyny związanych wyłącznie z realizacją zadań z zakresu obronności kraju w czasie wojny i pokoju, właściwe towarzystwo naukowe lub towarzystwa naukowe oraz Naczelną Radę Lekarską lub Wojskową Radę Lekarską. W skład PKE będą wchodzić lekarze posiadający świadectwo umiejętności objętej PEU lub tytuł specjalisty lub specjalizację II stopnia w danej dziedzinie medycyny lub w dziedzinie pokrewnej, w szczególności:

- 1) przedstawiciel lub przedstawiciele konsultanta lub konsultantów krajowych,
- 2) przedstawiciel lub przedstawiciele właściwych towarzystw naukowych dla danej dziedziny medycyny objętej egzaminem państwowym,
- 3) przedstawiciel lub przedstawiciele Naczelnej Rady Lekarskiej lub Wojskowej Izby Lekarskiej.

Państwowy egzamin umiejętności będzie przeprowadzany zgodnie z regulaminem porządkowym ustalonym przez dyrektora CEM i zatwierdzonym przez ministra właściwego do spraw zdrowia. W zależności od liczby lekarzy przystępujących do PEU egzamin przeprowadzać będzie PKE lub wyłonione spośród jej członków zespoły egzaminacyjne z zachowaniem reprezentacji wszystkich podmiotów. Dyrektor CEM będzie rozstrzygał o dopuszczeniu lekarza do PEU oraz ustali listę lekarzy dopuszczonych do PEU w danym terminie. W razie nieprzystąpienia do PEU w wyznaczonym terminie albo uzyskania wyniku negatywnego PEU lekarz będzie mógł przystąpić do PEU w innym terminie. Planuje się pobieranie opłaty za przystąpienie do PEU, a będzie ona nie wyższa niż 25% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw.

Ponadto lekarzowi i lekarzowi dentyście będzie przysługiwał płatny urlop szkoleniowy w wymiarze 6 dni na przygotowanie i przystąpienie do egzaminu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe w zakresie danej umiejętności (PEU).

Jak z powyższego wynika, dyplom potwierdzający odbycie szkolenia i posiadanie konkretnych umiejętności w wąskiej dziedzinie medycyny będzie dokumentem państwowym, nie zaś certyfikatem wystawianym przez organizacje społeczne. Motywem stworzenia tego rozwiązania nie była chęć zasilenia budżetu państwa, a zapewnienie większej dostępności

do usług medycznych i tym samym zmniejszenie kolejek oczekujących pacjentów. Zgodnie z założeniami do ustawy dochody budżetowe z tytułu wprowadzenia omawianych rozwiązań mają równoważyć wydatki, jakie poniesie na ich realizację budżet państwa. Ponadto w związku z tym, że w chwili obecnej nie mogę przedstawić Panu Posłowi ostatecznego katalogu umiejętności, jakie zostaną objęte niniejszą regulacją, na obecnym etapie prac nie ma możliwości rozstrzygnięcia problemów związanych z wyceną lub też sposobem kontraktowania przez Narodowy Fundusz Zdrowia poszczególnych usług medycznych. Odpowiadając zaś na ostatnie z pytań, pragnę zapewnić, że dyplom potwierdzający posiadanie umiejętności z zakresu węższej dziedziny medycyny nie jest i nie będzie traktowany jako ekwiwalent specjalizacji, jest inną formą kształcenia podyplomowego istniejącą obok specjalizacji.

Przedkładając powyższe, pragnę podziękować panu posłowi Wojciechowi Szaramie za zainteresowanie sprawą uzyskiwania przez lekarzy umiejętności w zakresie węższej dziedziny medycyny lub udzielania określonych świadczeń zdrowotnych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Tadeusza Iwińskiego**

**w sprawie radykalnego zmniejszenia
środków na budowę i modernizację dróg
(na przykładzie obwodnicy Olsztyna
i modernizacji drogi krajowej nr 16) (19835)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19835/10, przy którym przekazano interpelację pana posła Tadeusza Iwińskiego dotyczącą zmniejszenia środków na budowę i modernizację dróg, na przykładzie obwodnicy Olsztyna i modernizacji drogi krajowej nr 16, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

W resorcie infrastruktury przygotowany został projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 25 stycznia 2011 r., który zastąpił dotychczasowy „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”. W załączniku nr 1: Lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r., zostało ujęte zadanie pn. „Przebudowa drogi nr 16, odcinek Olsztyn – Augustów (z wyłączeniem obwodnicy Ełku), odcinek Barczewo – Borki Wielkie”. W załączniku nr 1a: Lista zadań, których realizacja może zostać rozpoczęta do 2013 r., znalazła się inwe-

stycja: budowa obwodnicy Olsztyna na drodze krajowej nr 16. Pozostała część przedmiotowego zadania została ujęta w załączniku nr 2. Zgodnie z założeniami w załączniku nr 2 znalazły się inwestycje, których stan przygotowania nie pozwala na rozpoczęcie realizacji przed 2013 r. Oznacza to, że ich realizacja rozpocznie się po 2013 r. pod warunkiem spełnienia wymogów formalnoprawnych, uzyskania wszystkich wymaganych decyzji administracyjnych oraz zapewnienia niezbędnych środków finansowych. Należy podkreślić, iż zakres rzeczowy zawarty w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” został dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku zmiany limitów określonych w ww. dokumentach odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu. Podkreślenia wymaga fakt, iż resort infrastruktury podejmuje wszelkie możliwe działania zmierzające do sprawnego przygotowania inwestycji drogowych oraz zapewnienia środków finansowych na ich realizację, które mają na celu poprawę sytuacji komunikacyjnej w regionie. Należy wskazać, iż m.in. w wyniku przebiegu konsultacji społecznych prowadzonych dla projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” (zgodnie z ustawą z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko) przesunięciu uległa część inwestycji z załącznika nr 2 do załącznika nr 1a, w tym budowa obwodnicy Olsztyna jako niezwykle ważna dla regionu. Resort infrastruktury ma świadomość, iż zadanie: budowa obwodnicy Olsztyna na drodze krajowej nr 16 jest inwestycją bardzo oczekiwaną przez samych mieszkańców Warmii i Mazur, dla których uciążliwością jest ogromny ruch, zwłaszcza tirów. Dlatego też resort infrastruktury, rozumiejąc potrzeby komunikacyjne mieszkańców województwa warmińsko-mazurskiego, przygotowuje do realizacji wskazaną przez pana posła inwestycję oraz podejmuje działania w celu jak najszybszego zabezpieczenia odpowiednich środków finansowych na jej realizację.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie propozycji zmian w zapisach
projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach
pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (19836)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak SPS-023-19836/10, interpelację z dnia 2 grudnia 2010 r. pana posła Jarosława Rusieckiego w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o prawach pacjenta i rzeczniku praw pacjenta uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Projekt został przekazany do Sejmu RP w dniu 15 października 2010 r. (druk sejmowy nr 3488), pierwsze czytanie odbyło się w dniu 27 października 2010 r., obecnie projekt znajduje się na etapie prac w podkomisji nadzwyczajnej do rządowych projektów ustaw: o działalności leczniczej (druk nr 3489), o zmianie ustawy o prawach pacjenta i rzecznika praw pacjenta oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3488), o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry (druk nr 3487), o systemie informacji w ochronie zdrowia (druk nr 3485), której ostatnie posiedzenie odbyło się w dniu 18 stycznia 2011 r.

Ze względu na uwagi środowiska lekarskiego dotyczące pojęcia „błąd medyczny”, które środowisko to utożsamia z zawinionym błędem lekarskim (pomimo że projekt ustawy „odrywa” kwestię błędu od winy konkretnej osoby), sformułowanie „błąd medyczny” – biorąc pod uwagę stanowisko posłów – zostanie zapewne zastąpione pojęciem „zdarzenie medyczne”.

Odnosząc się do uwagi 2., pragnę zwrócić uwagę, iż zgodnie z obecnym brzmieniem art. 67d ust. 6 został wydłużony do 21 dni termin, w którym szpital powinien przedstawić swoje stanowisko. Zakreślenie terminu do przedstawienia stanowiska szpitala ma na celu przyspieszenie całej procedury i uniemożliwienie jej przewleknięcia przez oczekiwanie na odpowiedź. Z tych samych powodów brak odpowiedzi jest uznawany za akceptację wniosku.

Ponadto podnoszony w uwadze 2. zarzut, jakoby „wprowadzenie do postępowania przed organem orzekającym w sprawach sądowych rozstrzygnięć, które pod względem rygoryzmu procesowego nieznanne są procedurze cywilnej”, jest bezpodstawny. Po pierwsze, należy podkreślić, że wojewódzka komisja nie jest organem orzekającym w sprawach sądowych, na co jasno wskazuje przepis art. 67e ust. 2 projektu, a przepisy Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się do spraw przed nią procedowanych odpowiednio (art. 67o). Nie można także zgodzić się z poglądem, jakoby określanie terminów do dokonania odpowiednich czynności sądowych przez podmioty biorące w nich udział (tj. strony, uczestników, a także m.in.

biegłych i świadków) nie było znane procedurze cywilnej. Doktryna prawa dzieli terminy procesowe na ustawowe – oznaczone w ustawie określającej ich początek i długość (np. art. 344 § 1, art. 369, 394 § 2, art. 398⁵ i 407), które nie mogą być przedłużane ani skracane, oraz sądowe – wyznaczone przez sąd (np. art. 70 § 1, art. 97 § 2) lub przewodniczącego (np. art. 161, 207 § 2 i 3), który z ważnych przyczyn może je przedłużyć lub skrócić. Terminy ustawowe i sądowe są terminami prekluzyjnymi (art. 167), mogą być jednak przywracane (art. 168 i n.). Zarówno terminy ustawowe, jak i terminy sądowe dla dokonania czynności procesowych mają tę wspólną cechę, że nie mogą rozpocząć biegu w razie, gdy sąd nie wskaże stronie ich długości (postanowienie SN z dnia 13 lutego 1997 r., I CKN 73/96, Lex nr 500572).

Odnosząc się do uwagi 3. i 9. dotyczącej składu osobowego komisji, należy stwierdzić, że udział w niej osób o wykształceniu prawniczym ma zapewnić przede wszystkim jej bezstronność, a także właściwe stosowanie przepisów proceduralnych. Jak już wspomniano wyżej, do postępowania przed wojewódzką komisją stosowane są odpowiednio przepisy procedury cywilnej, znajomości której nie można wymagać od lekarzy. Co więcej, w związku z tym, że w postępowaniu przed komisją bierze udział także przedstawiciel zakładu ubezpieczeń, oczywiste jest, że podnoszone przez niego kwestie nie będą opierały się wyłącznie na wiedzy medycznej, ale przede wszystkim na prawie ubezpieczeniowym, gdzie niezbędna będzie wiedza prawnicza.

Żeby w pełni zrealizować postulowane w uwadze 3. cele działania komisji, należałoby w każdym przypadku powoływać do jej składu lekarza takiej specjalizacji, z którą akurat wiąże się zdarzenie opisane we wniosku. Zgodnie z taką linią rozumowania nie jest zasadne powoływanie do składu komisji lekarzy dentystów, gdyż w rzeczywistości trudno jest uznać, że posiadają odpowiednią wiedzę w kwestii zakażeń szpitalnych.

Co więcej, proponowane brzmienie art. 67e zawiera wiele sprzeczności, stąd trudno jest wywnioskować intencję autora. Zmiany przedmiotowego przepisu uzasadnia się koniecznością posiadania przez członków komisji wyłącznie wiedzy medycznej, podczas gdy w proponowanym brzmieniu art. 67e ust. 3 wymaga się „posiadania wiedzy w zakresie praw pacjenta”. Takie kryterium wyboru członka komisji jest znacznym zawężeniem w stosunku do kryteriów proponowanych przez autora projektu, gdzie wymieniane jest także doświadczenie zawodowe, o wiele istotniejsze niż wiedza o prawach pacjenta. Skoro to jednak o prawa pacjenta chodziło w omawianej uwadze, to tym bardziej uzasadnione wydaje się być uczestnictwo prawników.

Nie jest także właściwe, aby wyłącznie przedstawiciele samorządu zawodowego lekarzy powoływali członków komisji (proponowane brzmienie art. 67e ust. 5), a tym samym pozbawienie takiej możliwości samorządu pielęgniarek i położnych, diagnostów la-

boratoryjnych i organizacji społecznych. Całkowite zdominowanie tego postępowania przez samorząd lekarski może prowadzić do zarzucenia stronnictwa członków komisji, a przede wszystkim uzależnienia komisji od decyzji organów tego samorządu. W każdym jednak razie będzie prowadziło do stworzenia kolejnego quasi-sądu lekarskiego, a nie taki był cel tworzenia komisji.

Proponowane w uwadze 4. brzmienie art. 67f ust. 2 jest niezrozumiałe, mianowicie nie jest jasne, o jakich wymaganiach mowa, ponieważ wprowadza się tam odwołanie do „art. 67e ust. 3 pkt 1” i „art. 67e ust. pkt 2”, ale bez wskazania, czy chodzi o brzmienie tego przepisu proponowane w przedmiotowym piśmie, czy w obecnym brzmieniu projektu. Ponieważ jednak ta uwaga jest konsekwencją propozycji z pkt 3., uprzejmie proszę i w tym przypadku o przyjęcie wyjaśnień przedstawionych powyżej.

Odnosnie do uwagi 5., 7. i 8. uprzejmie informuję, iż polski system prawny nie zna takiej instytucji, która umożliwiłaby wniesienie apelacji do sądu powszechnego od orzeczenia organu niesądowego. Istotą apelacji jest kontrola orzeczenia wydanego przez sąd I instancji – art. 367 § 1 K.p.c. – natomiast komisja wojewódzka nie jest sądem. Podstawową przesłanką dopuszczalności apelacji, jak każdego środka zaskarżenia, jest procesowy byt zaskarżanego orzeczenia (Komentarz do art. 367 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz. U.64.43.296), [w:] H. Dolecki (red.), T. Wiśniewski (red.), J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, P. Pogonowski, D. Zawistowski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Artykuły 367–505(37), Lex, 2010).

Zgodnie z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Innymi słowy każdy ma prawo do skorzystania lub nieskorzystania z tego prawa. Na gruncie projektowanej ustawy podmiot składający wniosek (pacjent, jego przedstawiciel ustawowy albo spadkobiercy pacjenta) podejmuje decyzję, czy decyduje się przyjąć zaproponowaną mu przez zakład ubezpieczeń propozycję odszkodowania, zadośćuczynienia lub renty, czy też skieruje powództwo do sądu cywilnego. W postępowaniu przed wojewódzką komisją podmiot składający wniosek do końca rozporządza swoim prawem. Jednocześnie w projektowanej ustawie wraz z oświadczeniem o przyjęciu ww. propozycji podmiot składający wniosek składa oświadczenie o zrzeczeniu się wszelkich roszczeń o odszkodowanie i zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę mogących wynikać ze zdarzeń uznanych przez wojewódzką komisję za błąd medyczny. A zatem w zakresie innych zdarzeń (tych które ujawnią się w okresie późniejszym) oraz w zakresie waloryzacji otrzymanej kwoty pacjent będzie mógł skierować powództwo do sądu, o ile zajdą przesłanki tej waloryzacji. Mając na uwadze powyższe, należy stwierdzić, że decyzja o przekazaniu sprawy do rozpoznania wojewódzkiej komisji i przy-

jęciu proponowanego odszkodowania czy wytoczeniu powództwa cywilnego jest autonomiczną decyzją pacjenta i nie narusza jego konstytucyjnego prawa do sądu.

Szczególnego podkreślenia wymaga fakt, że projekt ustawy przewiduje możliwość wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (art. 67l ust. 7–9), co gwarantuje kontrolę wydanego orzeczenia przez inny skład komisji, a tym samym daje pewność rzetelnego rozpatrzenia danej sprawy.

Odnosnie uwagi 6. dotyczącej kosztów postępowania (art. 67l ust. 2) pragnę zaznaczyć, że intencją autorów projektu było obarczenie zakładu ubezpieczeń kosztami bez względu na rodzaj wydanego przez skład orzekający orzeczenia, tj. w przypadku orzeczenia o braku błędu/błędzie i jednocześnie niewywiązania się przez zakład ubezpieczeń z obowiązku, o którym mowa w art. 67k ust. 3, to zakład ubezpieczeń zostanie obciążony kosztami postępowania, a nie wnioskodawca/szpital.

Mając na uwadze przedstawione powyżej wyjaśnienia, uwzględnienie uwag 2.–9. jest niezasadne, natomiast dalszego rozważenia wymagają kwestie przedstawione w uwadze 1., które zostaną wzięte pod uwagę w dalszych pracach nad projektem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie przewidywanych ewentualnych
zmian w przepisach prawa spadkowego,
dotyczących sytuacji prawnej małżonka
po śmierci współmałżonka (19837)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Rusieckiego, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 31 grudnia 2010 r., nr SPS-023-19837/10, w sprawie potrzeby nowelizacji przepisów Kodeksu cywilnego dotyczących sytuacji prawnej małżonka po śmierci współmałżonka uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Na wstępie należy wspomnieć, że polskie prawo cywilne – podobnie jak inne współczesne ustawodawstwa europejskie – daje pierwszeństwo woli spadkodawcy, co oznacza, że istnienie ważnego testamentu wyłącza dziedziczenie ustawowe. W związku z tym przepisy art. 931 i nast. Kodeksu cywilnego, regulu-

jące krąg osób uprawnionych do dziedziczenia z mocy ustawy, znajdą zastosowanie dopiero wówczas, gdy spadkodawca nie pozostawił testamentu lub testament okazał się nieważny.

2. Przepis art. 931 § 1 K.c. określa krąg podmiotów uprawnionych w pierwszej kolejności do dziedziczenia z mocy ustawy. Do kręgu tego należą dzieci spadkodawcy oraz jego małżonek. Dziedziczą oni w częściach równych, jednakże część przypadająca małżonkowi nie może być mniejsza niż jedna czwarta całości spadku. Oznacza to, że w sytuacji gdy do spadku dochodzi wraz z małżonkiem więcej niż troje dzieci spadkodawcy, małżonek znajduje się w sytuacji uprzywilejowanej względem pozostałych spadkobierców.

Małżonek dziedziczy zarówno w zbiegu ze zstępnymi spadkodawcy, jak i w zbiegu z innymi krewnymi dochodzącymi do dziedziczenia ustawowego. Udział spadkowy małżonka, który dziedziczy w zbiegu z rodzicami, rodzeństwem i zstępnymi rodzeństwa spadkodawcy, wynosi połowę spadku (art. 933 § 1 K.c.).

Jeżeli spadkodawca nie pozostawił zstępnym ani innych krewnych powołanych do dziedziczenia z ustawy, małżonkowi spadkodawcy przypada cały spadek (art. 933 § 2 K.c.).

Trzeba mieć także na uwadze, że jeżeli małżonkowie pozostawali we wspólności majątkowej ustawowej lub umownej, majątek wspólny w chwili śmierci jednego ze współmałżonków zmienia się ze współwłasności łącznej we współność, do której stosuje się odpowiednio przepisy o współwłasności w częściach ułamkowych. Wielkość udziałów wynosi po jednej drugiej. Dziedziczeniu podlega udział zmarłego w byłym majątku wspólnym oraz jego majątek osobisty. Małżonkowi przypada zatem połowa dawnego majątku wspólnego oraz udział, w wysokości nie mniejszej niż jedna czwarta, w majątku spadkowym.

Takie uprzywilejowanie sytuacji małżonka spadkodawcy nie istniało w poprzednim stanie prawnym. Zauważyć należy, iż dekret z dnia 8 października 1946 r. Prawo spadkowe zawierał rozwiązanie, zgodnie z którym pozostały przy życiu małżonek otrzymujący część majątku podlegającego – według obowiązującego małżonków ustroju małżeńskiego majątkowego – podziałowi w przypadku ustania małżeństwa nie dziedziczył w zbiegu ze zstępnymi małżonka zmarłego pozostałej części tego majątku.

Podkreślenia wymaga także, iż zgodnie z art. 939 § 1 K.c. oprócz udziału w spadku małżonkowi przysługuje tzw. zapis naddziałowy. Małżonek dziedziczący z ustawy w zbiegu z innymi spadkobiercami (wyjąwszy zstępnym spadkodawcy, którzy mieszkali z nim razem w chwili śmierci) może żądać ze spadku ponad swój udział spadkowy przedmiotów urządzenia domowego, z których za życia spadkodawcy korzystał wspólnie z nim lub wyłącznie sam.

W świetle powyższego obowiązujące regulacje prawne dotyczące sytuacji prawnej małżonka, który dziedziczy spadek po zmarłym współmałżonku, wy-

starczająco zabezpieczają interesy dziedziczącego małżonka. W związku z tym w Ministerstwie Sprawiedliwości nie są prowadzone prace nad zmianą przepisów prawa spadkowego w tym zakresie.

3. Odnosząc się do podniesionego w interpelacji zagadnienia obciążenia małżonka spłatami na rzecz pozostałych współspadkobierców, należy stwierdzić, że kwestia ta jest rozstrzygana dopiero na etapie działu spadku. Dział spadku może zostać dokonany w drodze umowy zawartej przez wszystkich współspadkobierców lub na podstawie postanowienia sądu. Podział spadku pomiędzy spadkobierców może nastąpić w ten sposób, że poszczególne przedmioty zostaną podzielone fizycznie i przyznane poszczególnym spadkobiercom. Następuje to stosownie do udziałów poszczególnych spadkobierców. W ramach tego podziału dopuszczalne jest ustalenie dopłat na rzecz niektórych współspadkobierców, jeżeli majątek spadkowy nie da się podzielić w taki sposób, aby wartość przedmiotów przyznanych poszczególnym osobom odpowiadała wielkości ich udziałów. Drugim sposobem podziału jest przyznanie pewnych przedmiotów spadkowych w całości jednemu lub kilku spadkobiercom. Zostają oni z reguły obciążeni obowiązkiem dokonania spłaty na rzecz pozostałych. Trzecim sposobem jest tzw. podział cywilny. Przedmioty należące do spadku zostają sprzedane, a uzyskana kwota ulega podziałowi pomiędzy współspadkobierców w stosunku do przysługujących im udziałów. Może być stosowana także kombinacja przedstawionych sposobów podziału spadku.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zbigniew Wrona

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie propozycji zmian w zapisach
projektu ustawy o działalności leczniczej
(19838)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana Jarosława Rusieckiego, posła na Sejm RP, przekazaną przy piśmie, SPS-023-19838/10, w sprawie projektu ustawy o działalności leczniczej uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Projekt ustawy o działalności leczniczej jest obecnie przedmiotem prac sejmowej podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia rządowych projektów ustaw:

o działalności leczniczej (druk nr 3489), o zmianie ustawy o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz niektórych innych ustaw (druk nr 3487), o systemie informacji w ochronie zdrowia (druk nr 3485), w trakcie których zgłaszane i wprowadzane są do niego zmiany.

Rząd zaproponował koncepcję jednolitego rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą, widząc potrzebę i zalety takiego rozwiązania.

Jednocześnie informuję, iż zgodnie z art. 36 ust. 1a Regulaminu Sejmu RP wnioskodawca jedynie do czasu rozpoczęcia pierwszego czytania może wnieść autokorektę do przedłożonego projektu. Pierwsze czytanie projektu ustawy o działalności leczniczej odbyło się 27 października 2010 r. A zatem wniesienie ewentualnej autokorekty nie byłoby nawet możliwe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie propozycji zmian w zapisach
projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodach
lekarza i lekarza dentystry (19839)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Jarosława Rusieckiego, znak: SPS-023-19839/10, dotyczącą kwestii związanych z proponowanymi zmianami w systemie kształcenia lekarzy na tle proponowanej nowelizacji ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Ustosunkowując się do wyrażanych w ww. piśmie zastrzeżeń, pragnę zaznaczyć, że istotą projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentystry jest wprowadzenie niezbędnych zmian w systemie kształcenia lekarzy i lekarzy dentystry, mających na celu wyeliminowanie narastających w ostatnim czasie problemów dotyczących kadry lekarskiej, z których najważniejsze to:

— długotrwały proces kształcenia podyplomowego od momentu uzyskania dyplomu wyższej uczelni do uzyskania dyplomu specjalisty, będący jedną z zasadniczych przyczyn migracji młodych lekarzy,

— brak pełnej samodzielności zawodowej lekarzy stażystów i lekarzy rezydentów przez co najmniej kilka lat od zakończenia studiów,

— deficyt kadry lekarskiej, w tym specjalistów, i obserwowane zagrożenie związane z tzw. luką pokole-

niową, przede wszystkim wśród lekarzy specjalistów,

— migracja lekarzy szacowana na podstawie liczby zaświadczeń potwierdzających kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu na terenie krajów Unii Europejskiej, wydawanych przez samorząd lekarski.

Rozwiązanie powyższych problemów wymaga kompleksowych, kompatybilnych ze sobą działań obejmujących zarówno zmiany przepisów prawnych dotyczących kształcenia lekarzy i lekarzy dentyków, jak również zmiany programów kształcenia przed- i podyplomowego. Ustawa o zmianie ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentyki stworzy podstawy prawne do wprowadzenia systemowych rozwiązań w ww. obszarze. Likwidacja stażu podyplomowego spowoduje szybsze wejście lekarzy i lekarzy dentyków do systemu opieki zdrowotnej i zwiększenie dostępu do świadczeń zdrowotnych. Powyższe zostanie osiągnięte przez zmianę systemu kształcenia na studiach medycznych, z położeniem nacisku na praktyczne przygotowanie do wykonywania zawodu lekarza i lekarza dentyki na drodze m.in.:

— wprowadzenia obowiązku złożenia najważniejszych egzaminów końcowych dla kierunku lekarskiego na V roku studiów, a lekarsko-dentystycznego na IV roku studiów,

— wprowadzenia przedmiotów klinicznych w formie praktyk zawodowych odpowiednio na V roku studiów na kierunku lekarsko-dentystycznym i na VI roku studiów na kierunku lekarskim, mających zapewnić nabywanie umiejętności praktycznych do wykonywania zawodu.

Należy wskazać, że wprowadzenie praktyki zawodowej na V roku studiów i VI roku studiów jest zdaniem Ministerstwa Zdrowia rozwiązaniem, które w swej istocie tylko modyfikuje stan, który w dużej mierze już ma miejsce, bowiem program tych lat studiów obecnie obejmuje w przeważającej większości przedmioty kliniczne. Dalsze uprządkowanie tych dwóch końcowych lat studiów będzie w istocie dalszym rozwinięciem tego stanu przy jednoczesnym skróceniu (poprzez likwidację stażu podyplomowego) długości drogi zawodowej lekarza i szybszym dostępie do wiedzy specjalistycznej.

Projekt przewiduje, iż studenci (absolwenci kierunku lekarskiego i lekarsko-dentystycznego) będą otrzymywali prawo wykonywania zawodu po ukończeniu studiów (złożeniu z wynikiem pozytywnym wszystkich przewidzianych programem studiów egzaminów i zaliczeń). Jednocześnie przewiduje się, że średnia ze studiów będzie podstawą kwalifikowania lekarza do odbywania specjalizacji lekarskich zamiast dotychczasowego lekarskiego egzaminu państwowego (LEP) oraz lekarsko-dentystycznego egzaminu państwowego (LDEP). Doświadczenie ostatnich lat, jak również opinie środowisk medycznych wskazują, iż LEP/LDEP przeprowadzany w formie egzaminu testowego nie sprawdza aspektu praktycznego przygotowania lekarzy do wykonywania zawo-

du, sprawdzając głównie wiedzę teoretyczną. Wobec braku jednolitych zasad oraz zobowiązań co do egzaminów licencyjnych w krajach Unii Europejskiej (wytocznych takich nie zawiera dyrektywa 2005/36/WE) uznano, że należy zrezygnować z LEP/LDEP przeprowadzanego w obecnej formie.

W zakresie kształcenia specjalizacyjnego lekarzy i lekarzy dentyków planuje się zniesienie podziału na specjalizacje podstawowe i szczegółowe i wprowadzenie tzw. modułowego systemu specjalizacji, co ma na celu między innymi skrócenie okresu specjalizacji, przy zachowaniu wysokich wymagań jakościowych (w tym wymagań stawianych przez dyrektywę UE 2005/36) co do kształcenia specjalizacyjnego. Planuje się również możliwość realizacji kształcenia modułowego (nowy system) z uwzględnieniem realizowanej dotychczas specjalizacji w starym systemie (co per saldo skróci czas specjalizacji). Po wprowadzeniu nowego systemu specjalizacje szczegółowe (np. gastroenterologia, chirurgia onkologiczna) powinny być możliwe do uzyskania po 5–6 latach, podczas gdy obecnie trwa to 8–10 lat (suma czasu specjalizacji podstawowej: 6 lat chirurgii ogólnej i 2 lata chirurgii onkologicznej).

Jak widać z powyższego, planowany proces zmian będzie wprowadzany stopniowo i będzie podlegał stałemu monitorowaniu.

Odnosząc się natomiast do kwestii, aby za wykonywanie zawodu lekarza i lekarza dentyki uznać także kierowanie zakładem opieki zdrowotnej, należy wskazać, że zmianę tę wprowadzono z powodów, dla których uprzednio wpisano: zatrudnienie w podmiotach zobowiązanych do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych lub urzędach te podmioty obsługujących, w ramach którego wykonuje się czynności związane z przygotowaniem, organizowaniem lub nadzorem nad udzielaniem świadczeń opieki zdrowotnej. Uznano, iż pełnienie funkcji osoby kierującej zakładem opieki zdrowotnej wyczerpuje przesłanki, o których mowa w zacytowanej powyższej części obecnej regulacji.

Jak zapewne panu posłowi wiadomo, projekt ww. ustawy jest obecnie przedmiotem prac parlamentarnych i jego ostateczny kształt zależy w decydującej mierze od ich wyników. Pragnę również zapewnić pana posła, że szczegółowo analizowaliśmy wpływające uwagi i zastrzeżenia kierowane pod adresem przedmiotowych propozycji w trakcie uzgodnień społecznych, którym projekt był poddawany zgodnie z procesem legislacyjnym, jak również wcześniejszych prac nad projektem. W opinii Ministerstwa Zdrowia proponowane zmiany będą miały pozytywny wpływ na system kształcenia lekarzy i jego unowocześnienie. Zdajemy sobie sprawę, że jak każda reforma wprowadzająca nowe rozwiązania systemowe tak i proponowana obecnie zmiana systemowa będzie wymagała konstruktywnej współpracy wielu środo-

wisk zarówno zawodowych, naukowych, jak i politycznych, na którą to współpracę pomimo występujących różnic liczymy dla dobra ogólnego, jakim jest zdrowie i życie pacjentów.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie przyjętej ustawy o zmianie ustawy
o podatkach i opłatach lokalnych (19841)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Jarosława Rusieckiego, posła na Sejm RP, z dnia 7 grudnia 2010 r., w sprawie przyjętej ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, nadesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-023-19841/10, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 4 września 2010 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 225, poz. 1461) wprowadziła zmiany dotyczące preferencyjnej stawki podatku od nieruchomości stosowanej do budynków zajętych na udzielanie świadczeń zdrowotnych, określonej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, ze zm.). Na podstawie dotychczasowego brzmienia przepisu stawka ta stosowana była do budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych. Interpretacja powyższego przepisu oparta na ugruntowanej linii orzecznictwa sądów administracyjnych dopuszczała stosowanie stawki do budynków (ich części), które są bezpośrednio zajęte na udzielanie świadczeń zdrowotnych. Zamierzeniem ustawodawcy wprowadzającego stawkę w 2003 r. było jej stosowanie nie tylko do pomieszczeń zajętych stricte na wykonywanie świadczeń zdrowotnych, ale również pomieszczeń ściśle związanych z ich wykonywaniem, tj. również części administracyjnych, bazy noclegowej, gastronomicznej itp. placówek medycznych.

Początkowo też (przed ugruntowaniem się linii orzecznictwa na ten temat) Ministerstwo Finansów opowiadało się w swoich interpretacjach za objęciem obniżoną stawką zarówno powierzchni bezpośrednio zajętych, jak i pośrednio związanych ze świadczeniami zdrowotnymi, lecz niezbędnych do ich udzielania (pismo z dnia 11.07.2003 r., znak: LK-1617/LP/03/

MS). Zarówno ograniczenie stosowania stawki, jak również fakt, że powierzchnia budynku przeznaczona na ochronę zdrowia pod względem opodatkowania podatkiem od nieruchomości nie była traktowana jednolicie, powodowało, że cel, jakim były preferencje podatkowe dla działalności w zakresie ochrony zdrowia, realizowany był jedynie w wąskim zakresie.

W wyniku wprowadzonych ustawą z dnia 4 września 2010 r. zmian preferencyjna stawka objęła oprócz pomieszczeń (budynków) zajętych bezpośrednio na udzielanie świadczeń zdrowotnych również budynki (ich części) niezajęte bezpośrednio na te świadczenia, lecz niezbędne do prawidłowego funkcjonowania zakładu opieki zdrowotnej. Poza obniżoną stawką pozostają jak dotychczas części zajęte na działalność gospodarczą np. kioski, bufety oraz inne powierzchnie niezwiązane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych.

Kierunek zmian jest więc zgodny z ideą, jaka towarzyszyła wprowadzeniu odrębnej stawki w 2003 r., a mianowicie wsparcia działalności w dziedzinie ochrony zdrowia, u źródła którego leży konstytucyjne prawo do ochrony zdrowia sformułowane w art. 68 ustawy zasadniczej i objęcie niższą stawką nieruchomości związanych z tą działalnością.

Odnosnie do zrekomensowania gminom uzdrowskim utraconych dochodów w związku z rozszerzeniem stosowania obniżonej stawki podatku od nieruchomości dla budynków związanych z ochroną zdrowia oraz wpływu projektowanych przepisów na finanse jednostek samorządu terytorialnego pod kątem zachowania zasady adekwatności wyrażonej w art. 167 Konstytucji RP analizy dokonał projektodawca ustawy (grupa posłów).

W opinii prawnej wydanej dla Biura Analiz Sejmowych w związku z omawianą ustawą stwierdzono, że zmiana stanu prawnego jest niewielka i trudno uchwytana statystycznie. W związku z tym trudno jest mówić o naruszeniu zasady adekwatności, która stanowi, że należy zapewnić odpowiednie dochody do zadań nałożonych na samorząd terytorialny.

Nie uznano w związku z tym za konieczne podjęcie działań w celu wyrównania spadku dochodów przez rekompensatę z innego źródła bądź ewentualne zmniejszenie zakresu zadań publicznych, do realizacji których jest zobowiązana gmina.

W świetle powyższego wyjaśnienia wymagałaby podstawa wyliczenia wymienionej przez gminy uzdrowskie utraty dochodów w kwocie 23 mln zł (cytowanej w interpelacji) i konieczności ich zrekomensowania, które stanowią podstawę zarzutu niekonstytucyjności ustawy.

Należy również podkreślić, że działania rekompensujące, które poprzedziły wprowadzenie stawki w 2003 r., zostały podjęte przy założeniu, że stosowana ona będzie w szerszym zakresie niż to miało miejsce faktycznie w wyniku wykładni przepisu dokonanej przez sądy administracyjne skutkującej ograniczeniem stosowania stawki.

Działania w ramach rekompensaty utraconych dochodów to wprowadzenie specjalnej stawki opłaty miejscowej w miejscowościach uzdrowiskowych. Górna granica stawki stanowiła dwukrotność stawki opłaty miejscowej w miejscowościach niebędących uzdrowiskiem. W 2005 r. opłata miejscowa w uzdrowiskach została zastąpiona opłatą uzdrowiskową, z której wpływy w 2009 r. w 32 gminach uzdrowiskowych wyniosły 39,3 mln zł. W tym samym roku wpływy z opłaty miejscowej, pobieranej w 241 gminach, wyniosły 23,5 mln zł.

Ustawa z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, ze zm.) nakłada na gminy uzdrowiskowe określone wymagania i ograniczenia co do zachowania norm środowiskowych i rodzaju możliwych inwestycji. Dodatkowe zadania gmin uzdrowiskowych dotyczą gospodarki terenami, z uwzględnieniem potrzeb lecznictwa uzdrowiskowego, ochrony złóż naturalnych surowców leczniczych, ochrony warunków naturalnych uzdrowiska oraz spełniania wymagań w zakresie dopuszczalnych norm zanieczyszczeń powietrza, natężenia hałasu itd.

Należy jednak zaznaczyć, że gminy uzdrowiskowe w celu realizacji dodatkowych zadań związanych z zachowaniem funkcji leczniczych uzdrowiska mają prawo do pobierania opłaty uzdrowiskowej oraz otrzymują dotację z budżetu państwa przeznaczoną na te cele. Obie formy finansowania zadań gmin uzdrowiskowych są zagwarantowane w art. 48 i 49 ww. ustawy.

Wysokość dotacji z budżetu państwa, zgodnie z art. 49 ust. 1 ustawy o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych, jest równa wpływom z tytułu opłaty uzdrowiskowej pobranej w uzdrowisku w roku poprzedzającym rok bazowy w rozumieniu ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, ze zm.).

Powyższe formy wsparcia mają na celu zrekomensowanie dodatkowych zadań oraz ograniczeń w inwestowaniu w obiekty przemysłowe, handlowe i inne, które potencjalnie przynosiłyby większe dochody gminom niż inwestycje w lecznictwo uzdrowiskowe. Status uzdrowiska powoduje natomiast zwiększenie dochodów gmin spowodowanych napływem kuracjuszy, m.in. z tytułu pobierania opłaty uzdrowiskowej, większych obrotów przedsiębiorców z branży turystycznej, handlowej i gastronomicznej, co przekłada się na większe wpływy podatkowe.

Oprócz tego gminy uzdrowiskowe korzystają ze środków, które przewidziane są na realizację zadań własnych gminy określonych ustawą z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, ze zm.) na zasadach, na jakich korzystają z nich pozostałe gminy w Polsce.

Przyznając gminom uzdrowiskowym wyżej wskazane instrumenty wsparcia, zabezpieczono w sposób

wystarczający finansowe podstawy ich funkcjonowania, zaś wysokość oraz zakres stosowania stawki podatku od nieruchomości dla budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych nie ma na ich funkcjonowanie bezpośredniego wpływu.

Podsumowując, należy stwierdzić, że wprowadzone ustawą zmiany przywróciły stosowanie stawki w takim zakresie, jaki był zamierzeniem ustawodawcy w 2003 r. wraz z zapewnionym wówczas systemem rekompensat (omówionymi wyżej instrumentami finansowym), który w związku z tym nie wymaga obecnie rozszerzenia.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Maciej Grabowski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie powołania
przez Ministerstwo Obrony Narodowej
Wojskowego Instytutu Wydawniczego (19842)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Wojciecha Szaramy w sprawie powołania przez Ministerstwo Obrony Narodowej Wojskowego Instytutu Wydawniczego (SPS-023-19842/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wojskowy Instytut Wydawniczy, jako instytucja kultury, został utworzony na podstawie art. 8 i art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, ze zm.), zgodnie z którymi ministrowie i kierownicy urzędów centralnych organizują działalność kulturalną, tworząc państwowe instytucje kultury, oraz rozporządzenia ministra obrony narodowej z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie rozciągnięcia przepisów ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej na działalność kulturalną prowadzoną przez jednostki organizacyjne podległe lub nadzorowane przez ministra obrony narodowej (Dz. U. Nr 247, poz. 1807). Statutowy przedmiot działalności Wojskowego Instytutu Wydawniczego wpisuje się także w zakres działalności kulturalnej określony w rozporządzeniu ministra kultury z dnia 1 września 2005 r. w sprawie zakresu zadań objętych mecenatem państwa, szczegółowego trybu składania wniosków o udzielenie dotacji oraz

trybu przekazywania i rozliczania udzielonych dotacji (Dz. U. Nr 177, poz. 1474, ze zm.).

Wojskowy Instytut Wydawniczy został utworzony na bazie etatowo-personalnej, organizacyjno-strukturalnej i techniczno-logistycznej Redakcji Wojskowej, funkcjonującej dotychczas jako jednostka budżetowa.

Obowiązująca ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, ze zm.) nie przewiduje możliwości funkcjonowania instytucji rachunku dochodów własnych jednostek budżetowych. Po dniu 1 stycznia 2010 r. nie jest dopuszczalne utworzenie takiego rachunku przez kierownika jednostki budżetowej, natomiast istniejące rachunki, zgodnie z art. 85 pkt 2 i art 93 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, ze zm.), mogły funkcjonować na starych zasadach, tj. przepisach ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, ze zm.) – do dnia 31 grudnia 2010 r.

Główne źródło wpływów na rachunek dochodów własnych Redakcji Wojskowej stanowiły reklamy umieszczane w wydawanych czasopismach. Środki finansowe gromadzone na tym rachunku przeznaczone były na zasilenie finansowania działalności statutowej i na niezbędne wydatki inwestycyjne, zmniejszając tym samym zapotrzebowanie na środki budżetowe.

Dotychczasowe bezpośrednio finansowanie Redakcji Wojskowej z budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej na poziomie ok. 7,6 mln zł i dochodów własnych wynoszących ok. 1,2 mln zł zostało zamienione na dotację podmiotową w wysokości 7,173 mln zł i dochody własne w wysokości ok. 1,5 mln zł.

Zmiana statusu Redakcji Wojskowej z jednostki budżetowej na instytucję kultury o nazwie Wojskowy Instytut Wydawniczy spowoduje więc zmniejszenie wydatków budżetowych w 2011 r., a rozwinięcie działalności reklamowo-marketingowej w nowej formie organizacyjnej przyczyni się do dalszego ich zmniejszenia.

Niepowołanie Wojskowego Instytutu Wydawniczego spowodowałoby konieczność zwiększenia zasilania Redakcji Wojskowej z budżetu Ministerstwa Obrony Narodowej w kwocie ok. 1,5 mln zł, co jest podstawową przyczyną powołania Instytutu. Drugą przyczyną to wykorzystanie potencjału personalnego Redakcji Wojskowej i rozszerzenie zakresu działalności przychodowej na polu kulturalnym i wydawniczym.

Należy podkreślić, że przekształcenie Redakcji Wojskowej w Wojskowy Instytut Wydawniczy nie spowoduje zmiany w zamieszczaniu reklam w wydawanych przez niego periodykach, gdyż funkcjonujące w Redakcji Wojskowej od wielu lat formy pozyskiwania reklam nigdy nie budziły podejrzeń o konflikt interesów czy tworzenie przesłanek korupcyjnych. Pozyskiwanie reklam do wydawnictw Wojskowego Instytutu Wydawniczego nie ma nic wspólnego

z procedurami udzielania zamówień na dostawy wyposażenia dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, które realizowane są przez ściśle określone instytucje.

Odnosnie do podniesionej przez pana posła Wojciecha Szaramę kwestii powołania dyrektora Wojskowego Instytutu Wydawniczego, uprzejmie informuję, że kierownictwo Wojskowego Instytutu Wydawniczego powołane zostało zgodnie z ustawą o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej. Zgodnie z nią przeprowadzanie otwartego i konkurencyjnego naboru na kierownicze stanowiska w instytucjach kultury nie jest obligatoryjne. Dyrektora instytucji kultury powołuje i odwołuje organizator (czyli w tym wypadku minister obrony narodowej) na czas określony lub nieokreślony, po zasięgnięciu opinii właściwych związków zawodowych działających w tej instytucji oraz stowarzyszeń zawodowych i twórczych. Zgodnie z decyzją ministra obrony narodowej na stanowisko dyrektora Wojskowego Instytutu Wydawniczego powołany został pan M. S.W. Kierownictwo Wojskowego Instytutu Wydawniczego zostało powołane zgodnie z przepisami ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej w składzie dotychczas funkcjonującym w Redakcji Wojskowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie zapisów ustawy o służbie wojskowej
żołnierzy zawodowych (19844)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie zapisów ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (SPS-023-19844/11), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Mając na uwadze charakter i przeznaczenie służby kontraktowej w ustawie z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 79, poz. 669, ze zm.), przewidziano, że żołnierz tej służby może ją pełnić przez łączny okres nieprzekraczający dwunastu lat. Do łącznego czasu trwania służby kontraktowej zalicza się okresy odbywania lub pełnienia

innych form czynnej służby wojskowej i okresy pełnienia służby w Policji, Straży Granicznej, Biurze Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej, Służbie Więziennej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służbie Wywiadu Wojskowego lub Służbie Kontrwywiadu Wojskowego.

Powyższe rozwiązania dotyczą przede wszystkim żołnierzy korpusu szeregowych zawodowych, gdyż mogą oni pełnić zawodową służbę wojskową wyłącznie jako służbę kontraktową.

Ograniczenie możliwości pełnienia służby kontraktowej do dwunastu lat ma na celu:

1) podkreślenie różnicy między służbą kontraktową a służbą stałą (utożsamienie obu tych rodzajów służby w zakresie emerytalnym w praktyce nie różnicowałoby służby kontraktowej i stałej);

2) zapewnienie (stymulowanie) rotacji na stanowiskach służbowych w ramach służby kontraktowej;

3) utrzymywanie w służbie kontraktowej głównie żołnierzy młodych, o najwyższej sprawności fizycznej i zdolności do wykonywania zadań operacyjnych na szczeblu taktycznym, zgodnie z potrzebami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej;

4) zachęcanie żołnierzy kontraktowych do podwyższania kwalifikacji (wykształcenia) i przechodzenia do służby stałej w wyższych korpusach kadry (w szczególności ma temu służyć brak możliwości nabycia w służbie kontraktowej uprawnień emerytalnych, przysługujących obecnie po piętnastu latach służby wojskowej, oraz dopuszczenie przechodzenia szeregowych zawodowych do korpusu podoficerów lub bezpośrednio do korpusu oficerów, a także podoficerów do korpusu oficerów, bez ograniczeń wiekowych); należy przy tym podkreślić, że w świetle nowych rozwiązań pięcioletni okres służby w zawodowej służbie kontraktowej daje pierwszeństwo w przyjęciu szeregowych zawodowych do szkół podoficerskich;

5) tworzenie warunków do gromadzenia wyszkolonych rezerw osobowych na potrzeby mobilizacyjne i innych form służby niezawodowej, przewidywanych w ramach powszechnego obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej, co jest szczególnie istotne w związku z zawieszeniem zasadniczej służby wojskowej, która dotychczas stanowiła podstawowe źródło wyszkolonych rezerw osobowych;

6) zapobieganie tworzeniu tzw. młodych emerytów, co jest szczególnie istotne na tle prac nad nowymi rozwiązaniami dotyczącymi emerytur służb mundurowych.

Pragnę podkreślić, że przedmiotowe rozwiązanie dotyczy zarówno żołnierzy nowo powoływanych do służby kontraktowej, jak i pełniących zawodową służbę wojskową w dniu wejścia w życie przywołanych przepisów na podstawie kontraktu na pełnienie służby terminowej. Zgodnie z założeniem rozwiązanie to nie ma charakteru dyskryminacyjnego. Zmierza bowiem do uaktywnienia żołnierzy kontraktowych do świadomego podejmowania decyzji o własnym rozwo-

ju zawodowym i służbowym, głównie przez podwyższanie wykształcenia. Ma również przeciwdziałać wieloletniemu pełnieniu służby kontraktowej na jednym stanowisku, w szczególności w korpusie szeregowych zawodowych (przede wszystkim w jednostkach specjalnych, powietrznodesantowych itp.). Ponadto ma stanowić instrument swoistego kompromisu w zakresie zrównoważenia oczekiwań żołnierzy i potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Powołanie żołnierza do służby kontraktowej może nastąpić jednorazowo na okres od osiemnastu miesięcy do sześciu lat. Pierwszy kontrakt na pełnienie służby kontraktowej jest zawierany na okres osiemnastu miesięcy.

Wyżej wspomniane zasady dotyczące ograniczenia możliwości pełnienia służby kontraktowej do dwunastu lat nie mają zastosowania do żołnierzy zawodowych służby kontraktowej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 2010 r., posiadali co najmniej dwunastoletni okres czynnej służby wojskowej, i żołnierzy, których okres zawartego kontraktu liczony łącznie z dotychczasowymi okresami odbywania lub pełnienia innych form czynnej służby wojskowej oraz okresami pełnienia służby we wspomnianych wyżej innych służbach mundurowych przekraczał dwanaście lat. Żołnierze ci pełnią służbę kontraktową przez okres, na jaki podpisali kontrakt. Rozwiązanie takie stanowi przejaw dbałości resortu obrony narodowej o trwałość stosunku służbowego żołnierzy zawodowych pełniących dotychczas wieloletnią służbę wojskową na podstawie kontraktu na pełnienie służby terminowej na zasadach przewidzianych w kontraktach i wyraz realnej ochrony tych żołnierzy przed zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej w związku z wejściem w życie projektowanych rozwiązań prawnych.

Resort obrony narodowej monitoruje stan potrzeb i zasobów kadrowych. Obecnie nie widzi się zagrożeń spowodowanych brakiem kandydatów do obsadzenia stanowisk zwalnianych przez żołnierzy, którzy osiągnęli dwunastoletni staż służby kontraktowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Wojciecha Jasińskiego**

**w sprawie utraty znaczącego udziału
w rynku przez PZU SA oraz pogorszenia
wyników finansowych, głównie wyniku
technicznego spółki (19849)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana Wojciecha Jasińskiego, posła na Sejm RP, w sprawie utraty znaczącego udziału w rynku przez PZU SA oraz pogorszenia wyników finansowych, głównie wyniku technicznego spółki (znak: SPS-023-19849/11), pragnę poinformować, iż zgodnie ze strategią przyjętą przez Zarząd Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń SA celem spółki jest utrzymanie wiodącej pozycji na polskim rynku produktów i usług ubezpieczeniowych. Spółka zamierza rozwijać swoją ofertę w celu utrzymania pozycji lidera oraz rentowności produktów. Należy wskazać, iż pomimo odnotowanego przez PZU SA spadku udziału na rynku ubezpieczeń spółka ma silną pozycję konkurencyjną. Zgodnie z „Raportem o stanie sektora ubezpieczeń w I półroczu 2010 r.” Komisji Nadzoru Finansowego na koniec badanego okresu zezwolenie na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej w Polsce miało 65 krajowych zakładów ubezpieczeń, w tym 31 zakładów ubezpieczeń na życie oraz 34 zakłady ubezpieczeń majątkowych. W tej grupie PZU SA jest nadal liderem. Składka przypisana brutto spółki spadła, ale nadal jest ponad 3-, 4-krotnie większa od zakładu ubezpieczeń, który uplasował się na drugiej pozycji. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, iż stratę techniczną odnotował cały sektor ubezpieczeń, w ramach którego działa PZU SA. Sytuacja ta jest wynikiem wypłaty odszkodowań związanych ze szkodami spowodowanymi przez żywioły: zaleganie opadów śniegu, podtopienia, powodzie. Analizując sytuację ekonomiczną PZU SA oraz pozycję rynkową spółki, należy wziąć pod uwagę bardzo silną konkurencję cenową rynku ubezpieczeń komunikacyjnych, w tym ze strony zagranicznych firm ubezpieczeniowych działających na zasadzie swobody świadczenia usług lub poprzez oddział.

Niezależnie od powyższego Powszechny Zakład Ubezpieczeń SA spełnia wszelkie kryteria bezpieczeństwa. Spółka podlega regularnej ocenie przez agencje ratingowe. Rating nadany PZU SA i PZU Życie SA jest oceną wynikającą z analizy danych finansowych, pozycji konkurencyjnej, zarządzania i strategii korporacyjnej. Rating zawiera również perspektywę ratingową, czyli przyszłą ocenę sytuacji spółki w przypadku zaistnienia określonych okoliczności. Zgodnie z danymi zawartymi w śródrocznym skonsolidowanym sprawozdaniu Grupy PZU za III kwartał 2010 r. PZU i PZU Życie posiadały długoterminowy rating kredytowy oraz rating siły finansowej (nadany przez Agencję Standard & Poor's Ratings Services w dniu 16 lipca 2009 r.) na poziomie A ze

stabilną perspektywą ratingową. W dniu 5 lipca 2010 r. Agencja Standard & Poor's Ratings Services podtrzymała powyższy rating.

Ministerstwo Skarbu Państwa jako akcjonariusz spółki PZU SA, spółki publicznej, której akcje są notowane na Warszawskiej Giełdzie Papierów Wartościowych, ma określone przepisami prawa uprawnienia właścicielskie, przynależne również pozostałym akcjonariuszom. Posiadany przez Skarb Państwa pakiet akcji PZU SA – 45,19%, uprawnia dodatkowo Skarb Państwa do powołania większości członków rady nadzorczej spółki. Ministerstwo Skarbu Państwa dokłada wszelkich starań, aby osoby wskazane przez ministra skarbu państwa do Rady Nadzorczej PZU SA przede wszystkim z racji ich doświadczenia zawodowego gwarantowały właściwy nadzór nad spółką we wszystkich dziedzinach jej działalności i na bieżąco podejmowały odpowiednie działania w przypadku stwierdzonych zaniedbań oraz nieprawidłowości w zarządzaniu spółką. Powyższe kryteria będą również decydujące przy wyborze Rady Nadzorczej PZU SA na nową kadencję, co nastąpi w najbliższych miesiącach.

Odnosząc się do wspomnianej przez pana posła Wojciecha Jasińskiego polityki w zakresie wynagrodzenia członków Zarządu Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń SA, pragnę poinformować, iż do momentu debiutu giełdowego akcji spółki z uwagi na ówczesny większościowy udział Skarbu Państwa w kapitale zakładowym PZU SA zasady wynagradzania i wynagrodzeń członków zarządu były określone zgodnie ze statutem PZU SA uchwałą walnego zgromadzenia, z uwzględnieniem przepisów ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz. U. z 2000 r. Nr 26, poz. 306, ze zm.). Od momentu kiedy Skarb Państwa przestał być właścicielem ponad 50% akcji PZU SA, ustalanie zasad wynagradzania i wynagrodzeń członków zarządu należy do kompetencji rady nadzorczej spółki.

W latach 2011–2013, zgodnie z przyjętą polityką rządową, Skarb Państwa przewiduje dalszą prywatyzację PZU SA. Pragnę zapewnić, iż ostateczna decyzja o sprzedaży pakietu akcji PZU SA zostanie podjęta z uwzględnieniem zarówno sytuacji ekonomiczno-finansowej spółki, wartości rynkowej akcji spółki, jak również przy założeniu zachowania przez Skarb Państwa bezpiecznego z punktu widzenia nadzoru pakietu akcji spółki. Założeniem Ministerstwa Skarbu Państwa jest przeprowadzenie transakcji zbycia pakietu akcji PZU SA w sposób niestanowiący zagrożenia dla interesów Skarbu Państwa.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie problemu edukacji seksualnej
i nieletnich matek w Polsce (19850)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację (SPS-023-19850/11) pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie edukacji seksualnej i nieletnich matek w Polsce, uprzejmie informuję, co następuje.

Minister edukacji narodowej, stosownie do postanowień zawartych w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78, ze zm.), który stanowi, że: „Do programów nauczania szkolnego wprowadza się wiedzę o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji”, zapewnia warunki realizacji w szkołach ww. treści przez organizację zajęć edukacyjnych: wychowanie do życia w rodzinie.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 12 sierpnia 1999 r. w sprawie sposobu nauczania szkolnego oraz zakresu treści dotyczących wiedzy o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji zawartych w podstawie programowej kształcenia ogólnego (Dz. U. Nr 67, poz. 756, z późn. zm.) na realizację zajęć wychowania do życia w rodzinie w szkołach publicznych, w klasach V i VI szkoły podstawowej, I–III gimnazjum i szkół ponadgimnazjalnych, przeznaczają się w szkolnym planie nauczania w każdym roku szkolnym – w ramach godzin do dyspozycji dyrektora szkoły w każdej klasie – 14 godzin, w tym 5 godzin z podziałem na grupy dziewcząt i chłopców.

Nadrzędnym celem zajęć: wychowanie do życia w rodzinie jest stworzenie uczniom warunków sprzyjających poznaniu siebie, wzmocnieniu poczucia własnej wartości oraz zdobyciu rzetelnej wiedzy i najlepszego przygotowania do dorosłego życia oraz do podejmowania w przyszłości ról małżeńskich i rodzicielskich. Podstawa programowa zajęć: wychowanie do życia w rodzinie określa szeroko rozumianą edukację prorodzinną, obejmując także tematykę dotyczącą nowoczesnych metod planowania rodziny (w tym środków zapobiegania ciąży) oraz chorób przenoszonych drogą płciową (w tym HIV/AIDS), jak też sposobów zabezpieczania się przed nimi.

Uczniowie mają obowiązek uczęszczania na zajęcia edukacyjne: wychowanie do życia w rodzinie, je-

żeli ich rodzice, prawni opiekunowie bądź sami pełnoletni uczniowie nie zgłoszą dyrektorowi szkoły w formie pisemnej rezygnacji z udziału w zajęciach. Pisemnie sformułowana rezygnacja z udziału w zajęciach wychowania do życia w rodzinie sprzyja podejmowaniu przez rodziców lub prawnych opiekunów uczniów przemyślanych decyzji w tej sprawie.

Ponadto zauważyć należy, iż realizacja treści programowych przedmiotu wychowanie do życia w rodzinie stanowi spójną całość z pozostałymi działaniami wychowawczymi i profilaktycznymi prowadzonymi przez szkoły.

Na I i II etapie edukacyjnym obejmującym klasy I–III i IV–VI szkoły podstawowej treści przekazywane podczas zajęć m.in. edukacji społecznej czy etyki kształtują u uczniów postawy warunkujące sprawne i odpowiedzialne funkcjonowanie we współczesnym świecie, tj. postawę uczciwości, wiarygodności, poczucia własnej wartości, szacunku dla innych ludzi, kultury osobistej, gotowości do podejmowania inicjatyw oraz do pracy zespołowej, postawy obywatelskiej, poszanowania tradycji i kultury własnego narodu.

W gimnazjach i w szkole ponadgimnazjalnej uczniowie pogłębiają wiedzę z zakresu prawidłowego funkcjonowania we współczesnym świecie. Treści z tego zakresu zawarte są w programach następujących przedmiotów: historia i społeczeństwo, przyroda, wychowanie fizyczne, etyka, wiedza o społeczeństwie, edukacja dla bezpieczeństwa, technika.

W ramach tych zajęć uczniowie są zapoznawani ze skutkami zachowań ryzykownych, takich jak palenie tytoniu, picie alkoholu, odurzanie się narkotykami, oraz przypadkowych kontaktów seksualnych. Mimo posiadanej wiedzy młodzi ludzie podejmują zachowania ryzykowne. Część z tych zachowań wynika z braku wielu umiejętności niezbędnych w życiu społecznym, w związku z tym w ramach ww. zajęć rozwijane są także ważne umiejętności psychospołeczne, tj. umiejętność nawiązywania kontaktów z ludźmi, radzenia sobie ze stresem, rozwiązywania konfliktów, opierania się naciskom otoczenia.

Nauczyciele prowadzący w poszczególnych typach szkół zajęcia z zakresu wychowania do życia w rodzinie przekazują pełną i rzetelną wiedzę, dostosowując ją do poziomu rozwoju ucznia. Integrują takie działania szkoły i rodziców.

Realizacja treści programowych przedmiotu wychowanie do życia w rodzinie stanowi spójną całość z pozostałymi działaniami wychowawczymi i profilaktycznymi prowadzonymi przez szkoły, w szczególności dotyczącymi wspierania wychowawczej roli rodziny, promowania integralnego ujęcia ludzkiej seksualności, kształtowania postaw prorodzinnych, prozdrowotnych i prospołecznych. Programy wychowawcze i profilaktyczne szkół uwzględniają ww. treści.

Zajęcia wychowania do życia w rodzinie mogą być prowadzone przez osoby posiadające kwalifikacje do nauczania w danym typie szkoły oraz ukończone studia wyższe z zakresu nauk o rodzinie albo studia

podyplomowe lub kursy kwalifikacyjne zgodne z treściami programowymi zajęć.

Kwestię kwalifikacji nauczycieli reguluje art. 9 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.) oraz rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli oraz określenia szkół i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli (Dz. U. Nr 50, poz. 400).

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ww. ustawy stanowisko nauczyciela może zajmować osoba, która m.in. posiada wyższe wykształcenie z odpowiednim przygotowaniem pedagogicznym lub ukończyła zakład kształcenia nauczycieli i podejmuje pracę na stanowisku, do którego są to wystarczające kwalifikacje.

Stosownie do przepisów ww. rozporządzenia kwalifikacje do zajmowania stanowiska nauczyciela posiada m.in. osoba, która ukończyła:

- studia wyższe na kierunku (specjalności) zgodnym z nauczaniem przedmiotem lub prowadzonymi zajęciami oraz posiada przygotowanie pedagogiczne lub

- studia wyższe na kierunku, którego zakres określony w standardzie kształcenia dla tego kierunku studiów w grupie treści podstawowych i kierunkowych obejmuje treści nauczanego przedmiotu, oraz posiada przygotowanie pedagogiczne, lub

- studia wyższe na kierunku innym niż nauczany przedmiot lub prowadzone zajęcia, a ponadto ukończyła studia podyplomowe lub kurs kwalifikacyjny w zakresie nauczanego przedmiotu lub prowadzonych zajęć oraz posiada przygotowanie pedagogiczne,

- zakład kształcenia nauczycieli w specjalności odpowiadającej nauczalnemu przedmiotowi lub prowadzonym zajęciami.

Stosownie do zapisów art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerwania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78, ze zm.) szkoła ma obowiązek udzielić uczennicom w ciąży urlopu oraz innej pomocy niezbędnej do ukończenia przez nie edukacji, w miarę możliwości nie powodując opóźnień w realizacji programu nauczania. Jeżeli ciąża, poród lub połóg powoduje niemożność zaliczenia w terminie egzaminów ważnych dla ciągłości nauki, szkoła jest zobowiązana do wyznaczenia dodatkowego terminu egzaminu dogodnego dla kobiet, w okresie nie dłuższym niż 6 miesięcy.

Zadaniem szkoły jest informowanie uczennic o możliwościach pomocy oraz stworzenie systemu wsparcia psychologiczno-pedagogicznego.

Dyrektorzy placówek, do których uczęszczają uczennice w ciąży, w zależności od możliwości szkoły i potrzeb uczennic zapewniają:

- pomoc materialną,
- opiekę psychologa lub pedagoga szkolnego,

- pomoc w dotarciu do lekarza i na badania kontrolne, pomoc w ustaleniu ojcostwa,

- pomoc w znalezieniu rodziny zastępczej,

- pomoc w umieszczeniu w domu samotnej matki.

Uczennica w ciąży może skorzystać z możliwości spełniania obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki poza szkołą, zgodnie z art. 16 ust. 8–14 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.).

Ten sposób spełniania obowiązku szkolnego lub obowiązku nauki nie wyklucza prawa do korzystania z różnych form pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Korzystanie z pomocy psychologiczno-pedagogicznej jest dobrowolne i nieodpłatne.

Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach (Dz. U. Nr 228, poz. 1487) oraz rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 17 listopada 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych (Dz. U. Nr 228, poz. 1488), pomoc psychologiczno-pedagogiczna udzielana uczniowi w szkole i placówce polega na rozpoznawaniu i zaspokajaniu indywidualnych potrzeb rozwojowych i edukacyjnych ucznia oraz rozpoznawaniu indywidualnych możliwości psychofizycznych ucznia, wynikających m.in. z niedostosowania społecznego, z zagrożenia niedostosowaniem społecznym, z sytuacji kryzysowych lub traumatycznych, z zaniedbań środowiskowych związanych z sytuacją bytową ucznia i jego rodziny, sposobem spędzania czasu wolnego, kontaktami środowiskowymi.

Poza ww. formami określonymi przepisami ministra edukacji narodowej ciężarna uczennica może liczyć na uzyskanie w szkole pomocy zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 1993 r. w sprawie określenia zakresu i form oraz trybu udzielania kobietom w ciąży oraz wychowującym dziecko pomocy w zakresie opieki socjalnej i prawnej (Dz. U. z 1993 r. Nr 97, poz. 441, z późn. zm.).

Zgodnie z tymi przepisami osobie uprawnionej wychowującej dziecko przysługuje:

- nieodpłatnie poradnictwo rodzinne, psychologiczne, prawne i pedagogiczne w placówkach oświatowych oraz służby zdrowia,

- przyjęcie do domu pomocy społecznej,

- zasiłek pieniężny,

- świadczenia w naturze,

- wsparcie finansowe udzielane przez wojewodę za pośrednictwem organizacji społecznych, Kościoła katolickiego, innych kościołów i związków wyznaniowych.

Ministerstwo Edukacji Narodowej wspierało realizację programu edukacyjno-profilaktyczno-treningowego pn. „Dobra mama” mającego na celu przygotowanie wychowanek do macierzyństwa poprzez wykształcenie podstawowych kompetencji do opieki

i wychowania małego dziecka, zapewnienia mu bezpieczeństwa i ochrony przed przemocą. Program został opracowany i zrealizowany w Młodzieżowym Ośrodku Wychowawczym dla Dziewcząt w Kwidzynie.

W ramach ww. programu zorganizowano również ogólnopolską konferencję szkoleniową upowszechniającą program, adresowaną do dyrektorów wszystkich młodzieżowych ośrodków wychowawczych i młodzieżowych ośrodków socjoterapii dla dziewcząt w kraju. W programie konferencji ujęto także moduł dotyczący pracy z wychowankami ciężarnymi i nieletnimi matkami w placówce wychowawczo-resocjalizacyjnej, z udziałem przedstawicieli instytucji socjalnych i opiekuńczo-wychowawczych.

Wśród analizowanych kwestii znalazły się m. in. terapia zaburzeń więzi u wychowanek placówek MOW i MOS w perspektywie macierzyństwa oraz propozycje programów działań na rzecz wsparcia i rozwijania kompetencji rodzicielskich niepełnoletnich matek, oraz propozycje konkretnych rozwiązań możliwych do wykorzystania w pracy placówek.

Stymulowanie rozwoju osobowości wymaga współpracy wielu środowisk, w szczególności szkoły i rodziny. Uczeń jest członkiem rodziny, posiada pewną wiedzę o rodzinie wyniesioną z własnego życia i obserwacji innych osób. Program i metody stosowane w ramach zajęć: wychowanie do życia w rodzinie, w tym zakres wiedzy, pomoc w zdobyciu umiejętności i stymulowanie rozwoju osobowości, dostosowywane są do wieku i poziomu rozwoju ucznia. Praca z uczniem powinna również uwzględniać warunki socjalne, kulturowe i środowiskowe uczniów. Rolą szkoły jest również nawiązywanie współpracy z instytucjami udzielającymi specjalistycznej pomocy uczniom i ich rodzinom.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie dostępu do prac pisemnych uczniów
(19854)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pani poseł Bożeny Kotkowskiej (SPS-023-19854/11) w sprawie statutów szkół, uprzejmie wyjaśniam, że w myśl art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 7

września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) nadzór nad zgodnością działalności szkół i placówek, w tym nad zgodnością ich statutów z przepisami prawa oświatowego, należy do właściwości kuratora oświaty.

Zgodnie z art. 60 ust. 3 ww. ustawy kurator oświaty może uchylić statut szkoły lub placówki publicznej albo niektóre jego postanowienia, jeżeli są sprzeczne z prawem. Organowi, który nadał lub uchwalił statut, od decyzji kuratora oświaty przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania.

Minister edukacji narodowej nie sprawuje bezpośredniego nadzoru nad szkołami i placówkami, ale nadzoruje i koordynuje wykonywanie nadzoru pedagogicznego na terenie kraju, w szczególności nadzoruje działalność kuratorów oświaty w tym zakresie, zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy.

W tym celu, na podstawie art. 35 ust. 2 pkt 1, minister właściwy do spraw oświaty i wychowania ustala podstawowe kierunki realizacji przez kuratorów oświaty polityki oświatowej państwa, w szczególności zadań z zakresu nadzoru pedagogicznego. W związku z powyższym, zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej z dnia 7 października 2009 r. w sprawie nadzoru pedagogicznego (Dz. U. Nr 168, poz. 1324), minister wyznacza na każdy rok szkolny tematy kontroli oraz zatwierdza arkusze kontroli służące kuratorom oświaty do przeprowadzenia badań w szkołach i placówkach. Kontrola, zgodnie z § 2 pkt 9 ww. rozporządzenia, jest działaniem organu sprawującego nadzór pedagogiczny prowadzonym w szkole lub placówce, w celu oceny stanu przestrzegania przepisów prawa dotyczących działalności dydaktycznej, wychowawczej i opiekuńczej oraz innej działalności statutowej szkół i placówek.

Ustalane w latach 2009/2010 oraz 2010/2011 zadania z zakresu nadzoru pedagogicznego do realizacji przez kuratorów oświaty nie zawierały tematu kontroli zakładającego ocenę zgodności statutu szkoły lub placówki z przepisami prawa. Jednakże kontrola działalności szkoły lub placówki z przepisami prawa wymaga od wizytatora także dokonania oceny zgodności jej funkcjonowania z przepisami statutu szkoły – będącego prawem wewnętrznym szkoły czy placówki. Stąd też w czasie kontroli przeprowadzanej w szkole lub placówce następuje także kontrola części jej statutu. Na przykład przeprowadzona w roku szkolnym 2009/2010 w przedszkolach, innych formach wychowania przedszkolnego i szkołach podstawowych kontrola „Realizacji prawa dziecka pięcioletniego do rocznego przygotowania przedszkolnego” wymagała m.in. dokonania oceny statutów przedszkoli i szkół podstawowych w zakresie dotyczącym przyjmowania uczniów do szkół. Wyniki kontroli pozwalają więc wnioskować o zgodności z prawem statutów szkoły w zakresach wyznaczonych tematami kontroli planowych.

Podstawą prawną do opracowania wewnętrzzszkolnego systemu oceniania, będącego częścią statu-

tu, jest rozporządzenie ministra edukacji narodowej z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 83, poz. 562, z późn. zm.). W ww. dokumencie szkoła określa szczegółowo warunki i sposób oceniania, w tym sposób udostępniania do wglądu ocenionych prac uczniom oraz ich rodzicom.

W myśl art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) rada rodziców może występować do dyrektora szkoły z wnioskami i opiniami we wszystkich sprawach szkoły, również w sprawach dotyczących rozwiązań przyjętych w wewnątrzszkolnym systemie oceniania.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Zalewskiej**

**w sprawie budowy obwodnicy miasta Świdnicy
(19856)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 stycznia 2010 r. o sygn. SPS-023-19856/11, przy którym przekazano zapytanie pani poseł Anny Zalewskiej w sprawie budowy obwodnicy Świdnicy w ciągu drogi krajowej 35, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Przedmiotowa inwestycja nie została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, przyjętym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r., do którego odwołuje się zakres rzeczowy nowego projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

1) „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku zmiany limitów określonych w ww. dokumentach odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie informuję, że okres programu obejmuje 5 lat, natomiast programowanie finansowe okres 3 lat. Oznacza to że w roku 2012 zostanie dokonana aktualizacja programu, która będzie miała na celu m.in. określenie zakresu rzeczowego zadań realizowanych w latach 2014–2015 oraz wskazania niezbędnych środków finansowych.

Podstawę aktualizacji rzeczowej programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2, określającym zadania realizowane po 2013 r. oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obsiadaniu miejscowości wskazane w załączniku nr 3.

Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad podjęła działania w celu przygotowania przedmiotowej inwestycji do realizacji. Zostały podpisane dwie umowy (21 czerwca 2006 r. i 30 grudnia 2010 r.) na wykonanie koncepcji programowej. Realizacja zamówienia zakończy się z chwilą wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji. W dniu 30 grudnia 2009 r. uzyskano decyzję środowiskową, która 12 lutego 2010 r. stała się ostateczna.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie uregulowań prawnych
dotyczących postępowania z borowiną
pozabiegową, których wprowadzenie
ma duże znaczenie dla lepszego
funkcjonowania świadczeń zdrowotnych
z zakresu medycyny uzdrowiskowej (19858)**

Odpowiadając na interpelację pani Moniki Wielichowskiej, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 3 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19858/11, w sprawie uregulowań prawnych umożliwiających stosowanie borowiny pozabiegowej na powierzchni ziemi, uprzejmie informuję.

Podstawowym warunkiem uwzględnienia odpadu w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 21 kwiet-

nia 2006 r. w sprawie listy rodzajów odpadów, które posiadacz odpadów może przekazywać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym niebędącym przedsiębiorcami, oraz dopuszczalnych metod ich odzysku (Dz. U. Nr 75, poz. 527, z późn. zm.) jest możliwość bezpiecznego dla zdrowia i życia ludzi oraz środowiska jego wykorzystania przez wspomniane osoby lub jednostki oraz określenie warunków takiego wykorzystania w przepisach rozporządzenia w sprawie procesu odzysku R10.

Borowina pozabiegowa o kodzie 18 01 80, jako ważny odpad medyczny, na mocy rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie rodzajów odpadów medycznych i weterynaryjnych, których poddawanie odzyskowi jest zakazane (Dz. U. z. 2003 r. Nr 8, poz. 103), w ogóle nie może być poddawana odzyskowi.

Natomiast odpady o kodzie 18 01 81 – Zużyte kąpiele lecznicze aktywne biologicznie inne niż wymienione w 18 01 80 mogą być poddawane odzyskowi wyłącznie w instalacjach lub urządzeniach spełniających określone wymagania. Ze względu na fakt, że odpady zużytych kąpiele nie zostały uwzględnione w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie procesu odzysku R10 (Dz. U. Nr 228, poz. 1685) ani w rozporządzeniu ministra środowiska z dnia 21 marca 2006 r. w sprawie odzysku lub unieszkodliwiania odpadów poza instalacjami i urządzeniami (Dz. U. Nr 49, poz. 356), nie można ich wykorzystywać na powierzchni ziemi. Rozważając możliwość dopuszczenia borowiny pozabiegowej do stosowania na powierzchni ziemi, należy wziąć pod uwagę fakt, że odpadowa borowina była wykorzystywana do okładów robionych osobom chorym. W związku z tym niezwykle istotne jest wykluczenie potencjalnego negatywnego oddziaływania na zdrowie i życie ludzkie. Dlatego niezbędne byłoby w takim przypadku zgromadzenie dokumentacji potwierdzonej badaniami, dotyczącej właściwości omawianych odpadów w kontekście możliwości ich zastosowania na powierzchni ziemi (w szczególności przez osoby fizyczne). Cenne byłoby również uzyskanie opinii właściwych instytucji.

Warto wspomnieć, że Ministerstwo Środowiska przygotowało projekt nowego rozporządzenia ministra środowiska w sprawie procesu odzysku R10, który znajduje się aktualnie na etapie notyfikacji technicznej Komisji Europejskiej, po którym zostanie przekazany do podpisu ministra środowiska i publikacji w Dzienniku Ustaw. Jednakże w projekcie tym nie przewidziano zmiany polegającej na uwzględnieniu borowiny pozabiegowej. Przedmiotowa zmiana nie była rozważana, gdyż w trakcie przeprowadzonych w ubiegłym roku konsultacji społecznych tego rozporządzenia żaden z podmiotów nie zgłosił takiej propozycji.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obecnie trwają prace nad projektem nowej ustawy o odpadach, stanowiącej transpozycję dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19

listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy (Dz. Urz. L 312 z dnia 22.11.2008 r., str. 3–30). Po opublikowaniu ww. ustawy o odpadach rozpoczęte zostaną prace nad projektami rozporządzeń wykonawczych do przedmiotowej ustawy, w tym nad projektem nowego rozporządzenia w sprawie procesu odzysku R10 oraz nowego rozporządzenia w sprawie listy rodzajów odpadów, które posiadacz odpadów może przekazywać osobom fizycznym lub jednostkom organizacyjnym niebędącym przedsiębiorcami, oraz dopuszczalnych metod ich odzysku. Ww. projekty rozporządzeń będą poddane konsultacjom społecznym, w tym zostaną zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Środowiska.

Reasumując, uprzejmie informuję, że w przypadku gdy w trakcie konsultacji społecznych projektów rozporządzeń wykonawczych do nowej ustawy o odpadach wpłyną propozycje dotyczące umożliwienia stosowania borowiny pozabiegowej na powierzchni ziemi, poparte wynikami badań potwierdzającymi przydatność tych odpadów do nawożenia gleby i bezpieczeństwo ich stosowania, oraz konkretne propozycje warunków niezbędnych dla wykorzystania tych odpadów, wówczas zostaną one ponownie szczegółowo przeanalizowane i rozpatrzone.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie budowy obwodnicy miasta Świdnicy
w ciągu drogi krajowej nr 35 (19859)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 stycznia 2010 r. o sygn. SPS-023-19859/11, przy którym przekazano interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej w sprawie budowy obwodnicy Świdnicy w ciągu drogi krajowej 35, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Przedmiotowa inwestycja nie została ujęta w „Programie budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”, przyjętym uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 r., do którego odwołuje się zakres rzeczowy nowego projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”.

Zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumen-

tach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

1. „Wieloletnim planie finansowym państwa na lata 2011–2013”,

2. Ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3. Uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku zmiany limitów określonych w ww. dokumentach odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Jednocześnie informuję, że okres programu obejmuje 5 lat, natomiast programowanie finansowe okres 3 lat. Oznacza to, że w roku 2012 zostanie dokonana aktualizacja programu, która będzie miała na celu m.in. określenie zakresu rzeczowego zadań realizowanych w latach 2014–2015 oraz wskazania niezbędnych środków finansowych.

Podstawę aktualizacji rzeczowej programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2, określającym zadania realizowane po 2013 r., oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obsiachu miejscowości wskazane w załączniku nr 3.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o dofinansowanie
ze środków pozostających w dyspozycji
ministra kultury i dziedzictwa narodowego,
priorytet: Wspieranie działań muzealnych,
zadania pn. „Zakup kolekcji malarstwa
z pocz. XX w. do zbiorów Muzeum
Ziemi Kłodzkiej” (19867)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (znak sprawy: SPS-023-19867/11), dotyczącą wniosku o dofinansowanie zadania realizowanego ze środków pozostających w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, pod nazwą: „Zakup kolekcji malarstwa z początków XX w. do zbiorów Muzeum Ziemi Kłodzkiej”, złożo-

nego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej, uprzejmie informuję, że ww. wniosek wpłynął do programu „Dziedzictwo kulturowe” priorytet 2: Wspieranie działań muzealnych i poddawany jest obecnie procedurze oceny. Nie później niż w terminie 2 miesięcy od dnia zakończenia naboru wniosków, tj. do dn. 30 stycznia 2011 r., na stronie internetowej ministerstwa opublikowany zostanie wykaz wniosków o dotację rozpatrzonych pozytywnie, negatywnie, a także lista zadań odrzuconych z przyczyn formalnych

Jednocześnie zapewniam, że wszystkie wnioski składane do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego rozpatrywane są wnikliwie i z zachowaniem wszystkich wymaganych procedur.

Mam nadzieję, iż pani poseł uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o dofinansowanie w ramach
programu „Dziedzictwo kulturowe” zadania
pn. „Wykonanie instalacji sygnalizacji pożaru –
etap II oraz instalacji sygnalizacji włamania
i napadu w barokowym konwiku jezuickim”
złożonego przez Muzeum Ziemi Kłodzkiej
w Kłodzku (19868)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo SPS-023-19868/10 z dnia 11 stycznia 2011 r.) w sprawie wniosku Muzeum Ziemi Kłodzkiej o dotację na dofinansowanie zadania pod nazwą: Wykonanie instalacji sygnalizacji pożaru – etap II oraz instalacji sygnalizacji włamania i napadu w barokowym konwiku jezuickim, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego; w roku 2011 w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”, priorytet 1: Ochrona zabytków.

Zgodnie z regulaminem priorytetu 1: Ochrona zabytków wniosek Muzeum Ziemi Kłodzkiej o dotację na założenie instalacji bezpieczeństwa podlegał ocenie formalnej i okazał się poprawny formalnie.

W następnej kolejności wniosek podlegał ocenie merytorycznej Zespołu Sterującego ds. Ochrony Zabytków. Członkowie zespołu sterującego oceniają wnioski, uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, tj. stan zachowania zabytku, wpis zabytku na listę światowego dziedzictwa kulturowego i przyrodniczego UNESCO, uznanie zabytku za pomnik historii, czas powstania zabytku, wysokość deklarowanych środków własnych oraz pozyskanych z innych źródeł, a także wysokość środków przeznaczonych na dofinansowanie w ramach priorytetu. Następnie wyniki oceny zespołu sterującego przedstawiane są do akceptacji ministra.

Pragnę zapewnić, że minister kultury i dziedzictwa narodowego w miarę posiadanych środków wspiera prace zmierzające do przywrócenia świetności obiektów zabytkowych. Podkreślić jednak należy, iż środki przeznaczone w budżecie państwa na realizację prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach nie są wystarczające.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Moniki Wielichowskiej**

**w sprawie wniosku o udzielenie dotacji
na dofinansowanie prac konserwatorskich,
restauratorskich lub robót budowlanych
w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe”
zadania pn. „Nowa Ruda, XIX-wieczny kościół
parafialny pw. św. Mikołaja, remont dachu”
(19870)**

W odpowiedzi na interpelację pani poseł Moniki Wielichowskiej (pismo SPS-023-19870/10 z dnia 11 stycznia 2011 r.) w sprawie wniosku Parafii Rzymskokatolickiej pw. św. Mikołaja w Nowej Rudzie o dotację na dofinansowanie zadania pod nazwą „Nowa Ruda, XIX-wieczny kościół parafialny pw. św. Mikołaja, remont dachu”, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Dotacje na prace konserwatorskie, restauratorskie lub roboty budowlane przy zabytkach wpisanych do rejestru zabytków udzielane są w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego; w roku 2011 w ramach programu „Dziedzictwo kulturowe” priorytet 1: Ochrona zabytków.

Zgodnie z regulaminem priorytetu 1 Ochrona zabytków wniosek Parafii Rzymskokatolickiej pw. św. Mikołaja w Nowej Rudzie o dotację na remont dachu

podlegał ocenie formalnej i okazał się poprawny formalnie. W następnej kolejności wniosek podlegał ocenie merytorycznej Zespołu Sterującego ds. Ochrony Zabytków. Członkowie zespołu sterującego oceniają wnioski, uwzględniając kryteria zapisane w regulaminie priorytetu, tj.: stan zachowania zabytku, wpis zabytku na Listę Światowego Dziedzictwa Kulturowego i Przyrodniczego UNESCO, uznanie zabytku za pomnik historii, czas powstania zabytku, wysokość deklarowanych środków własnych oraz pozyskanych z innych źródeł, a także wysokość środków przeznaczonych na dofinansowanie w ramach priorytetu. Następnie wyniki oceny zespołu sterującego przedstawiane są do akceptacji ministra.

Pragnę zapewnić, że minister kultury i dziedzictwa narodowego w miarę posiadanych środków wspiera prace zmierzające do przywrócenia świetności obiektów zabytkowych. Podkreślić jednak należy, iż środki przeznaczone w budżecie państwa na realizację prac konserwatorskich, restauratorskich i robót budowlanych przy zabytkach nie są wystarczające.

Sekretarz stanu
Piotr Żuchowski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Antoniego Błądka**

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych
(19872)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Antoniego Błądka w sprawie likwidacji połączeń kolejowych przekazuję poniższe informacje.

Bezpośrednie połączenie kolejowe na trasie Przemysł – Stalowa Wola – Lublin – Warszawa zostało zawieszane przez PKP InterCity SA z dniem 12 grudnia 2010 r. pomimo negatywnego stanowiska Ministerstwa Infrastruktury. Decyzja przewoźnika o zawieszeniu połączenia wynikała z wysokich kosztów prowadzenia pociągu związanych z brakiem elektryfikacji odcinka Lublin – Stalowa Wola oraz niewielkiej frekwencji na odcinku Lublin – Przemysł. Duże zainteresowanie ofertą występowało jedynie w okresach szczytów przewozowych. Niemniej Ministerstwo Infrastruktury pozostaje na stanowisku, że bezpośrednie połączenie kolejowe na przedmiotowej trasie powinno funkcjonować.

Swojej decyzji PKP InterCity SA nie konsultowała z zainteresowanymi samorządami.

Wobec zaistniałej sytuacji związanej z brakiem wystarczającej liczby sprawnych wagonów, do czasu unormowania sytuacji taborowej w PKP InterCity SA, nie przewiduje się przywrócenia przedmiotowego połączenia. Po ustabilizowaniu sytuacji taborowej Ministerstwo Infrastruktury przeanalizuje i zaproponuje rozwiązanie zapewniające bezpośrednie połączenie na trasie Stalowa Wola – Warszawa.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez PKP InterCity SA informacja o nowym rozkładzie jazdy pociągów została podana do publicznej wiadomości w dniu 3 grudnia 2010 r., czyli w terminie wymaganym przez rozporządzenie ministra transportu i budownictwa z dnia 13 stycznia 2006 r. w sprawie treści, sposobu i terminów ogłaszania rozkładów jazdy oraz ich aktualizacji, warunków ponoszenia kosztów związanych z zamieszczaniem informacji dotyczących rozkładów jazdy oraz podawaniem rozkładów jazdy do publicznej wiadomości (Dz. U. Nr 12, poz. 79).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Antoniego Bładka**

**w sprawie przesunięcia terminu realizacji
inwestycji budowy drogi obwodowej
Stalowej Woli i Niska w ciągu DK nr 77
oraz dróg ekspresowych S74 i S19 (19874)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 11 stycznia 2011 r., znak: SPS-023-19874/11, przy którym przekazano interpelację pana posła Antoniego Bładka w sprawie przesunięcia terminu realizacji inwestycji budowy drogi obwodowej Stalowej Woli i Niska w ciągu DK nr 77 oraz drogi ekspresowej S74 i S19, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Inwestycje pn. „Budowa obwodnicy Stalowej Woli i Niska w ciągu drogi krajowej nr 77 Lipnik – Przemysł”, „Budowa drogi S74 Opatów – Nisko” oraz „Budowa drogi S19 na odc. granica państwa (Kuźnica) – Białystok – Międzyrzec Podlaski – Lubartów (z wyłączeniem obw. m. Kock i obw. m. Wola Skromowska) – Kraśnik – Stobierna, a także odc. Rzeszów – Barwinek” zostały wpisane do załącznika nr 2 projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, zawierającego inwestycje, których realizacja zostanie rozpoczęta po roku 2013.

Zakres rzeczowy zawarty w projekcie programu musiał zostać dostosowany do aktualnych możliwości finansowych państwa i opiera się na trzech dokumentach finansowych, które wyznaczyły możliwe ramy działania ministrowi infrastruktury:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

W przypadku zmiany limitów określonych w ww. dokumentach odpowiedniej zmianie ulegnie też zakres rzeczowy programu.

Ponadto uprzejmie informuję, iż resort infrastruktury podjął już działania mające na celu powiększenie określonych przez powołane dokumenty limitów finansowych. W tym celu wystąpiono z wnioskiem do ministra rozwoju regionalnego o przesunięcie na projekty drogowe części alokacji kolejowej uwolnionej w związku z oszczędnościami przetargowymi. W tym samym piśmie MI poprosił MRK o dokonanie weryfikacji całego PO IiŚ i ewentualne wskazanie dodatkowych środków, które mogłyby zostać przesunięte na projekty drogowe. Ostateczna decyzja w tej sprawie wymaga zgody Komisji Europejskiej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jerzego Gosiewskiego**

**w sprawie utrzymania urządzeń melioracji
podstawowych i osłony przeciwpowodziowej
w woj. warmińsko-mazurskim (19902)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, znak: SPS-023-19902/11 z dnia 19 stycznia 2011 r., dotyczące interpelacji posła Jerzego Gosiewskiego w sprawie utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych i osłony przeciwpowodziowej w woj. warmińsko-mazurskim, przekazuję następującą informację w powyższej sprawie.

Utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych, w tym m.in. wałów przeciwpowodziowych

i stacji pomp oraz utrzymanie wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, realizują marszałkowie województw jako zadania z zakresu administracji rządowej. Środki finansowe na ten cel planują natomiast wojewodowie w swoich budżetach, kierując się ustaloną przez siebie hierarchią potrzeb oraz limitami wydatków budżetowych dla poszczególnych województw, określanymi corocznie przez ministra finansów. Budżety wojewodów są więc podstawowym źródłem finansowania zadań w zakresie utrzymania urzędzeń melioracji wodnych podstawowych.

Mam świadomość, że przy szczupłości środków budżetowych wysokość nakładów planowanych w ostatnich latach przez wojewodów pokrywa w skali kraju zaledwie kilkanaście procent potrzeb w tym zakresie.

W projekcie ustawy budżetowej na 2011 r. wojewodowie zaplanowali na ten cel środki w łącznej wysokości 126 063 tys. zł, co stanowi niewielki wzrost w stosunku do roku bieżącego (125 384 tys. zł). W województwie warmińsko-mazurskim wojewoda zaplanował środki w wysokości 11 625 tys. zł, co stanowi 94% w stosunku do roku 2010 (12 425 tys. zł). W uchwalonej przez Sejm RP ustawie budżetowej na rok 2011 z dnia 20 stycznia 2011 r. dotacje na te zadania zostały przyjęte w tej samej kwocie.

Jednocześnie w rezerwach celowych przewidziano dodatkowe środki w wysokości 210 000 tys. zł przeznaczone na utrzymanie urzędzeń melioracji wodnych podstawowych i wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, w tym 6000 tys. zł dla spółek wodnych na realizację zadań z zakresu utrzymania urzędzeń melioracji wodnych szczegółowych. Rezerwy na ten cel nie było w budżecie państwa w 2010 r. Środki z powyższej rezerwy będą stanowiły źródło wsparcia budżetów wojewodów, w tym również wojewody warmińsko-mazurskiego, w realizacji powyższych celów i umożliwią realne zwiększenie w 2011 r. zakresu wykonywanych prac związanych z utrzymaniem ww. wód i urzędzeń.

Sekretarz stanu
Kazimierz Plocke

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie zmian w Karcie Nauczyciela (19960)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 19 stycznia

2011 r. nr SPS-023-19960/11, w sprawie zmian w ustawie z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2006 r. Nr 97, poz. 674, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję następujące wyjaśnienia.

Podtrzymuję stanowisko zawarte w piśmie z dnia 22 lipca 2010 r. nr DS.-WPZN-MJ/420/161/10, będącym odpowiedzią na interpelację pani poseł Anny Sobeckiej z dnia 5 lipca 2010 r. nr SPS-023-16700/10.

Ponadto uprzejmie informuję, że prace Zespołu opiniodawczo-doradczego do spraw statusu zawodowego nauczycieli zostały przedłużone do 30 czerwca 2011 r.

W 2010 r. odbyło się osiem spotkań, w trakcie których członkowie zespołu przedstawiali postulaty, stanowiska i opinie, które będą przesłanką dla tez do nowych rozwiązań dotyczących statusu zawodowego nauczycieli.

Dopiero zakończenie prac zespołu pozwoli na przeprowadzenie analizy dotyczącej charakteru dalszych prac legislacyjnych w zakresie przepisów regulujących status zawodowy nauczycieli.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Arkita**

**w sprawie zmian w ustawie o lecznictwie
uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach
ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach
uzdrowiskowych (19970)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 19 stycznia 2011 r., znak SPS-023-19970/11, w związku z interpelacją pana Tadeusza Arkita, posła na Sejm RP, w sprawie proponowanego zapisu art. 38 ust. 1 nowelizowanej ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (Dz. U. Nr 167, poz. 1399, z późn. zm.) i wykreśleniu w nim słów „lub turysty”, uprzejmie informuję, że na posiedzeniu w dniu 4 stycznia 2011 r. połączonych Komisji Zdrowia i Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej powyższy zapis został przez połączone komisje przegłosowany i utrzymał pierwotne brzmienie zgodne z obowiązującą ustawą. Przedstawiony przez rząd projekt nowelizacji ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz gminach uzdrowiskowych (druk

sejmowy nr 3649) został przez Sejm uchwalony w dniu 20 stycznia 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Macieja Orzechowskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie finansowania edukacji przedszkolnej
z budżetu państwa (19971)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Macieja Orzechowskiego oraz grupy posłów (SPS-023-19971/11) w sprawie finansowania edukacji przedszkolnej z budżetu państwa, uprzejmie wyjaśniam.

Zadania jednostek samorządu terytorialnego w dziedzinie oświaty oraz ich kompetencje w tym zakresie określa ustawa z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). W myśl przepisów tej ustawy do zadań jednostek samorządu terytorialnego należy m.in. zakładanie i prowadzenie publicznych przedszkoli, szkół oraz placówek. Przekazując gminom z dniem 1 stycznia 1992 r. zadanie zakładania i prowadzenia m.in. publicznych przedszkoli, ustawodawca określił jednocześnie, że jest to obowiązkowe zadanie własne gmin (art. 105 ustawy o systemie oświaty). Równocześnie, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), do zadań własnych gminy należy zaspokajanie zbiorowych potrzeb jej wspólnoty w zakresie edukacji publicznej, a taką potrzebą jest m.in. organizacja wychowania przedszkolnego dla dzieci w wieku 3–6 lat.

Stosownie do art. 27 i art. 28 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2010 r. Nr 80, poz. 526, z późn. zm.) sposób ustalania wysokości części oświatowej subwencji ogólnej jest określony w ustawie i nie ma związku z ponoszonymi wydatkami w jednostkach samorządu terytorialnego, a kwota subwencji określana jest corocznie w ustawie budżetowej. Podziału części oświatowej subwencji ogólnej między gminy, powiaty i samorządy województw, po odliczeniu rezerwy, dokonuje się według kryteriów ustalonych przez ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, w rozporządzeniu w sprawie sposobu podzia-

łu części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego. W myśl art. 28 ust. 5 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zadania związane z prowadzeniem przedszkoli ogólnodostępnych (łącznie z oddziałami przedszkolnymi w szkołach podstawowych), oddziałów ogólnodostępnych w przedszkolach z oddziałami integracyjnymi, innych form wychowania przedszkolnego nie są uwzględniane przy podziale części oświatowej subwencji ogólnej. Zadania te są finansowane z dochodów własnych gmin, w tym przede wszystkim z udziałów gmin we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych (PIT) i podatku dochodowego od osób prawnych (CIT). Indywidualne rozstrzygnięcia podejmowane przez organy samorządowe determinujące łączny skutek finansowy zadań oświatowych w istotny sposób różnicują te skutki w poszczególnych jednostkach samorządu terytorialnego, sprawiając, iż w części jednostek część oświatowa subwencji ogólnej jest równa wydatkom, w innych jest mniejsza, a w jeszcze innych wystarcza także na inne wydatki niż wydatki na zadania oświatowe.

Należy przypomnieć, że wraz z przekazaniem gminom zadania prowadzenia przedszkoli zostały odpowiednio ukształtowane ich dochody. Środki na prowadzenie przedszkoli ogólnodostępnych zostały zapewnione gminom w ich dochodach własnych. Ewentualna zmiana sposobu finansowania przedszkoli musiałaby wiązać się ze stosownym zwiększeniem kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego.

Jednym z głównych obecnie realizowanych zamierzeń rządu jest upowszechnienie wychowania przedszkolnego dzieci w wieku 3–5 lat, w tym zapewnienie wszystkim dzieciom pięcioletnim prawa do bezpłatnej edukacji przedszkolnej. Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 458 i Nr 219, poz. 1705) w okresie przejściowym, tj. w latach szkolnych 2009/2010 i 2010/2011 dziecko w wieku 5 lat ma prawo do odbycia rocznego przygotowania przedszkolnego w przedszkolu, oddziale przedszkolnym zorganizowanym w szkole podstawowej lub innej formie wychowania przedszkolnego. Jednocześnie od roku szkolnego 2011/2012 powyższe prawo zostanie przekształcone w obowiązek odbycia przez dziecko pięcioletnie rocznego przygotowania przedszkolnego, co niewątpliwie spowoduje znaczny wzrost liczby dzieci objętych wychowaniem przedszkolnym. Obecnie roczne przygotowanie przedszkolne sześciolatków jest finansowane z dochodów własnych gminy. Po ustawowym obniżeniu wieku rozpoczynania obowiązku szkolnego do 6 lat edukacja sześciolatków w szkole podstawowej będzie finansowana z części oświatowej subwencji ogólnej. Dzięki takiemu rozwiązaniu gminy uzyskają wolne środki, które będą mogły wykorzystać na tworzenie nowych miejsc w przedszkolach dla dzieci w wieku 3–5 lat.

Zadania dotyczące edukacji przedszkolnej są obecnie i nadal będą współfinansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach priorytetu IX Programu Operacyjnego „Kapitał ludzki” 2007–2013. Szczegółowy opis tego priorytetu w ramach działania 9.1: Wyrównywanie szans edukacyjnych i zapewnienie wysokiej jakości usług edukacyjnych świadczonych w systemie oświaty przewiduje różne obszary wsparcia w zakresie edukacji przedszkolnej. W poddziałaniu 9.1.1: Zmniejszanie nierówności w stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej, projekty konkursowe dotyczą: tworzenia przedszkoli (w tym również uruchamiania innych form wychowania przedszkolnego) na obszarach i w środowiskach o niskim stopniu upowszechnienia edukacji przedszkolnej (w szczególności na obszarach wiejskich), wsparcia istniejących przedszkoli (w tym również funkcjonujących innych form wychowania przedszkolnego) w celu umożliwienia większej liczbie dzieci korzystania z wychowania przedszkolnego na przykład poprzez wsparcie dla placówek zagrożonych likwidacją, wydłużenie godzin pracy placówek, uruchomienie dodatkowych oddziałów, zatrudnienie dodatkowego personelu itp.

Za realizację działań w ramach priorytetu IX PO KL odpowiedzialne są samorzady województw jako instytucje pośredniczące. We wszystkich województwach realizacja działań rozpoczęła się w 2008 r. Na powyższy cel zaplanowano w latach 2007–2013 łącznie 243 140 413 euro, co stanowi 967 844 72,99 zł (według kursu 1 euro = 3,9806 zł).

Oprócz powyższego programu wszystkie organy prowadzące (zarówno osoby prawne, m.in. gminy, jak i osoby fizyczne) mogą występować o dodatkowe fundusze przewidziane w innych programach (np. Polsko-Amerykańskiej Fundacji Wolności oraz programach regionalnych) z przeznaczeniem na projekty inwestycyjne dotyczące remontów, modernizacji, wyposażenia w sprzęt budynków, w których planuje się prowadzenie wychowania przedszkolnego.

Minister rolnictwa i rozwoju wsi w ramach działania 3.2: Tworzenie mikroprzedsiębiorstw w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 zaplanował środki na tworzenie nowych placówek przedszkolnych (wraz z odpowiednim zapleczem) na obszarach wiejskich.

Uprzejmie dodaję, iż nowelizacja ustawy o systemie oświaty uchwalona w dniu 7 września 2007 r. (Dz. U. Nr 181, poz. 1292) pozwoliła na tworzenie innych niż przedszkola i oddziały przedszkolne w szkołach podstawowych form wychowania przedszkolnego. Obecnie funkcjonuje 1098 punktów przedszkolnych (w tym na wsi 759) oraz 113 zespołów wychowania przedszkolnego (w tym na wsi 97), które mając różne źródła finansowania (w tym unijne), podlegają przepisom prawa oświatowego.

Równocześnie sukcesywnie zwiększa się liczba przedszkoli (publicznych i niepublicznych). W 2009 r. funkcjonowało w Polsce 8441 przedszkoli (w tym na

wsi 2 832), natomiast w 2010 r. 8859 (w tym na wsi 2922).

Jednocześnie systematycznie wzrasta wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego. W 2010 r. w Polsce wychowaniem przedszkolnym objętych było ogółem już 64,7% dzieci w wieku 3–5 lat. Na wsi odsetek ten wynosił 43,1%. Tymczasem w 2007 r. wskaźnik upowszechnienia wychowania przedszkolnego wśród dzieci w wieku 3–5 lat wynosił ogółem 47,3%, a na wsi – 23,1%. Podobnie sytuacja przedstawia się w odniesieniu do poszczególnych roczników. Obecnie 49,9% trzylatków, 64,2% czterolatków i 81,0% pięcioletków objętych jest wychowaniem przedszkolnym, tymczasem w 2007 r. było to tylko 36,1% trzylatków, 48,1% czterolatków i 57,7% pięcioletków.

Reasumując, zmiana sposobu finansowania wychowania przedszkolnego poprzez objęcie tego obszaru finansowaniem w ramach części oświatowej subwencji ogólnej wymaga przeprowadzenia bardzo wnikliwych i szczegółowych badań oraz analiz, ponieważ podjęcie decyzji w powyższej sprawie wiąże się ze znaczącymi zmianami systemowymi w sposobie finansowania jednostek samorządu terytorialnego.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej prowadzone są obecnie zaawansowane prace mające na celu określenie zakresu i możliwości wsparcia finansowego gmin w realizacji zadań z zakresu wychowania przedszkolnego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Wilka**

**w sprawie problemów dotyczących ulg
w opłatach za przedszkole przyznawanych
przez samorzady (19979)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Wojciecha Wilka (SPS-023-19979/11) w sprawie problemów dotyczących ulg w opłatach za przedszkole przyznawanych przez samorzady, uprzejmie wyjaśniam.

Ustawa z dnia 5 sierpnia 2010 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty (Dz. U. Nr 148, poz. 991) w znaczący sposób uporządkowała kwestie opłat w przedszkolach publicznych, czym pomogła prowadzącym je samorządom we właściwym tworzeniu prawa miej-

scowego. Zgodnie z art. 1 pkt 2 cyt. ustawy przedszkolem publicznym jest przedszkole, które m.in. zapewnia bezpłatne nauczanie, wychowanie i opiekę w czasie ustalonym przez organ prowadzący, nie krótszym niż 5 godzin dziennie. Jednocześnie organ prowadzący (m.in. rada gminy) ustala wysokość opłat za świadczenia udzielane przez przedszkole publiczne w czasie przekraczającym wymiar zajęć, o którym mowa powyżej (art. 1 pkt 3 lit. b).

Należy podkreślić, iż powyższe przepisy ustawy o systemie oświaty upoważniają organy prowadzące przedszkola publiczne do ustalania wysokości opłat za świadczenia w czasie przekraczającym czas bezpłatnego nauczania, wychowania i opieki nie oznaczają, że opłaty muszą być wprowadzone, gdyż organ prowadzący może zapewnić bezpłatne nauczanie w wymiarze wyższym niż minimalne 5 godzin. Istotnie, obowiązujące przepisy ustawy o systemie oświaty upoważniają organy prowadzące przedszkola publiczne do ustalania wysokości powyższych opłat nie zawierają jednoznacznego sformułowania dotyczącego stosowania przez gminy ulg i zwolnień w przypadku wprowadzenia tychże opłat za świadczenia udzielane w czasie przekraczającym bezpłatny wymiar zajęć w publicznym przedszkolu lub innej formie wychowania przedszkolnego. Intencją ustawodawcy nie było stworzenie takich przepisów w przedmiotowym zakresie, które budziłyby wątpliwości interpretacyjne.

W opinii Ministerstwa Edukacji Narodowej stosowanie przez gminy ulg w opłatach przedszkolnych wnoszonych przez rodziców odzwierciedla szeroko rozumianą realizację polityki prorodzinnej na swoim terenie i wynika z lokalnych potrzeb społecznych. Należy podkreślić, iż bardzo wiele gmin stosowało i stosuje ulgi w opłatach, np. zależnie od liczby dzieci z jednej rodziny uczęszczających do przedszkola, co nie było przez nikogo kwestionowane, a wręcz przeciwnie, spotykało się z ogólną aprobatą społeczną. Jednocześnie jednak w ostatnich miesiącach wojewodowie, a także wojewódzkie sądy administracyjne w swoich decyzjach i wyrokach kwestionowali ważność podjętych w tych sprawach uchwał rad gmin. W uzasadnieniach wskazywano na brak podstaw prawnych do stosowania przedmiotowych ulg i zwolnień.

Mając na względzie opisywane przez pana posła sytuacje, wychodząc naprzeciw rozwiązaniom przyjmowanym przez gminy, w Ministerstwie Edukacji Narodowej podjęto inicjatywę ustawodawczą mającą na celu zmianę przepisów ustawy o systemie oświaty, która pozwoli na uniknięcie w przyszłości kwestionowania podjętych w tym zakresie przez radę gminy uchwał, a tym samym przyczyni się także do uspołecznienia prawa w przedmiotowym zakresie.

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra kultury i dziedzictwa narodowego
na interpelację posłów Grzegorza Roszaka
i Marka Wojtkowskiego**

**w sprawie zasad gospodarki funduszami
instytucji kultury utworzonych przez gminy
(19985)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją z dnia 15 grudnia 2010 r. pana posła Grzegorza Roszaka i pana posła Marka Wojtkowskiego w sprawie zasad gospodarki funduszami instytucji kultury utworzonych przez gminy, przesłaną przy piśmie SPS-023-19985/11 z dnia 19 stycznia 2011 r., uprzejmie proszę o przekazanie panom posłom następującej odpowiedzi.

Ustawa z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 13, poz. 123, ze zm.) jest w ogólności pozytywnie oceniana przez instytucje kultury, ale niektóre jej przepisy należy dostosować do stanu prawnego wynikającego z innych ustaw o charakterze systemowym; dotyczy to między innymi obecnie brzmienia art. 29 w zakresie opisanym w przekazanej interpelacji. W związku z tym oraz w związku z potrzebą wprowadzenia innych zmian w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego przygotowany został projekt ustawy zmieniającej ustawę z dnia 25 października 1991 r., który aktualnie znajduje się w Sejmie. Brzmienie zmienionego art. 29 było konsultowane z biegłymi rewidentami oraz z Ministerstwem Finansów i w projekcie jest ono następujące:

„Art. 29. Wartość majątku instytucji kultury odzwierciedla fundusz instytucji kultury, który odpowiada wartości mienia wydzielonego dla instytucji”.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że pierwsze czytanie w Sejmie rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej oraz niektórych innych ustaw zostało zaplanowane na dzień 2 lutego 2011 r. (druk sejmowy nr 3786).

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Jacka Brzezinki**

**w sprawie projektu ustawy o odwróconym
kredycie hipotecznym (20020)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją pana posła Jacka Brzezinki, przekazaną pismem z dnia 19 stycznia 2011 r. (SPS-023-20020/11), w sprawie projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym uprzejmie przedstawiam poniższe wyjaśnienia.

Odwrócony kredyt hipoteczny jest usługą finansową umożliwiającą upłynnienie kapitału zakumulowanego w nieruchomościach, które z zasady charakteryzują się niską płynnością. Usługa ta umożliwia uzyskanie dodatkowych środków finansowych bez konieczności natychmiastowego przeniesienia prawa do nieruchomości. Odwrócony kredyt hipoteczny oferowany jest na wielu światowych rynkach, w szczególności od połowy lat 80. ubiegłego stulecia w Stanach Zjednoczonych oraz Wielkiej Brytanii, a począwszy od pierwszej dekady bieżącego wieku w innych krajach Europy, a także w Australii czy od niedawna w Indiach.

Dostrzegając zainteresowanie tego rodzaju usługą finansową zarówno ze strony instytucji finansowych, jak też potencjalnych beneficjentów, Ministerstwo Finansów podjęło inicjatywę zmierzającą do opracowania ram prawnych umożliwiających zaofiarowanie odwróconego kredytu hipotecznego na polskim rynku. Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Finansów opracowało projekt założeń do projektu ustawy o odwróconym kredycie hipotecznym, który znajduje się aktualnie w fazie konsultacji zewnętrznych – po przeprowadzeniu konferencji uzgodnieniowej z zainteresowanymi podmiotami nanoszone są zmiany zgodnie z ustaleniami podjętymi na tej konferencji. Należy ponadto podkreślić, że z uwagi na konieczność rozstrzygnięcia w założeniach szeregu kwestii znajdujących się w obszarze regulacji prawa cywilnego współodpowiedzialność za opracowanie projektu została powierzona również ministrowi sprawiedliwości.

Zgodnie z projektem do zawarcia umowy odwróconego kredytu hipotecznego uprawniona będzie każda osoba fizyczna, która posiada określone prawo do nieruchomości (tj. prawo własności, prawo współwłasności ułamkowej części nieruchomości, prawo użytkowania wieczystego gruntu oraz spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu). Należy ponadto zaznaczyć, że projekt nie ogranicza katalogu nierucho-

mości pod względem sposobu ich użytkowania, co oznacza, że przedmiot zabezpieczenia będą mogły stanowić nieruchomości przeznaczone na cele mieszkalne, komercyjne czy nieruchomości rolne. Oceny zabezpieczenia będzie dokonywać instytucja kredytująca.

Drugą stroną umowy odwróconego kredytu hipotecznego będzie instytucja kredytująca, która zgodnie z propozycją określoną w projekcie będzie podmiotem w sposób profesjonalny przygotowanym do udzielania kredytów, podlegającym nadzorowi ze strony Komisji Nadzoru Finansowego lub organów nadzorczych w macierzystych państwach członkowskich UE. Projekt wymienia rodzaje instytucji uprawnionych do świadczenia tego rodzaju usług, tj.: banki, oddziały banków zagranicznych, oddziały instytucji kredytowych oraz spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe (o ile zostaną objęte nadzorem ze strony Komisji Nadzoru Finansowego).

Projekt przewiduje ponadto szereg rozwiązań mających zapewnić ochronę kredytobiorcy, np. obowiązek udzielenia kredytobiorcy przed zawarciem umowy szczegółowych informacji na jednolitym arkuszu informacyjnym, prawo do odstąpienia od umowy w terminie 30 dni od dnia jej zawarcia, prawo do wcześniejszej bezpłatnej spłaty kredytu, możliwość wypowiedzenia przez instytucję kredytującą umowy odwróconego kredytu hipotecznego wyłącznie w ściśle określonych sytuacjach.

Rozwiązania zaproponowane w projekcie przewidują ponadto partycypację spadkobierców w rozliczeniu należności z tytułu umowy odwróconego kredytu hipotecznego. Spadkobiercy będą mieli możliwość dokonania spłaty kredytu i zachowania prawa do nieruchomości lub będą mieli prawo do otrzymania nadwyżki pomiędzy wartością roszczenia instytucji kredytującej a aktualną wartością nieruchomości w sytuacji, w której prawo do nieruchomości zostanie przeniesione na instytucję kredytującą.

Uprzejmie informuję, że zmieniony projekt zostanie przekazany, zgodnie z § 14 c ust. 1 uchwały nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221, z późn. zm.) do ponownych konsultacji do organów administracji rządowej, po czym zostanie wniesiony pod obrady stałego komitetu Rady Ministrów. Rozpatrzenie projektu przez Radę Ministrów przewidziane jest na marzec 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Dariusz Daniluk

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 8288)

do ministra obrony narodowej

w sprawie odprawy mieszkaniowej przysługującej żołnierzom odchodzącym do cywila

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosił się interesant z prośbą o wyjaśnienie wątpliwości dotyczących sposobu przyznawania oraz warunków do spełnienia w przypadku starania się o odprawę mieszkaniową przysługującą zawodowym żołnierzom z chwilą odejścia ze służby do cywila.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kryteria musi spełnić żołnierz zawodowy odchodzący ze służby, by ubiegać się o wspomnianą odprawę?

2. Czy w najbliższym czasie są planowane ograniczenia w przyznawaniu odpraw?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8459)

do ministra infrastruktury

w sprawie odsunięcia na bliżej nieokreślony termin realizacji inwestycji związanej z budową odcinka drogi ekspresowej S3 Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z pytaniem, które zadają mi zaniepokojeni mieszkańcy Gorzowa Wielkopolskiego, dotyczącym odsunięcia na bliżej nieokreślony termin realizacji inwestycji związanej z budową odcinka drogi ekspresowej S3 Gorzów – Międzyrzecz.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” budowę drogi ekspresowej S3 określił jako jeden z dwóch głównych priorytetów dla państwa w zakresie dróg ekspresowych. Zasadniczym celem podejmowanych działań, określonych w wyżej wskazanym dokumencie, będzie stworzenie sieci drogowej o znacznie wyższych niż obecnie parametrach użytkowych, w tym stworzenie zasadniczego szkieletu dróg o dużej przepustowości, stanowiących sieć połączeń pomiędzy największymi ośrodkami gospodar-

czymi kraju. W rezultacie nastąpi redukcja zatłoczenia motoryzacyjnego w rejonach wielkich miast oraz znaczące skrócenie czasu przejazdu pomiędzy poszczególnymi miastami.

Zapewniona zostanie też płynność przebiegającego przez Polskę ruchu tranzytowego. Powstająca ekspresowa droga S3 stanowi fragment trasy międzynarodowej E65, leżącej w transeuropejskim korytarzu transportowym. S3 poprowadzi południkowo od zespołu portów morskich Świnoujście – Szczecin na północy, wzdłuż zachodniej granicy kraju do granicy z Czechami. Za pośrednictwem linii promowych zapewni najkrótsze bezpośrednie połączenie południowej Skanii z północnymi Czechami (rejon Hradec Kralovych i Pardubic) oraz Pragę.

Gdy rozpoczynano budowę S3, odcinek do Gorzowa podzielono na trzy kontrakty. Cały 81-kilometrowy odcinek miał być oddany do ruchu jednocześnie. Tak się niestety nie stało, mimo że odcinek ten jest niezbędny dla rozwoju naszego regionu – choćby dla sprawnego funkcjonowania podgorzowskiej strefy ekonomicznej.

Odcinek Gorzów – Międzyrzecz ma połączyć obwodnice Międzyrzecza i Gorzowa. Na tym odcinku zaplanowano 18 wiaduktów i 5 mostów (w większości nad rzekami). Obecnie, mimo że plany dróg i dokumentacje są już dawno przygotowane, to nie ma jeszcze wydanych zgód na budowę, nie ma wyłonionych wykonawców, choć zapowiadany termin minął w październiku.

Droga miała zostać oddana kierowcom w połowie 2013 r.

W związku z tym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Dlaczego w okresie półrocznym niepodjęta została decyzja o rozstrzygnięciu przetargu na budowę odcinka drogi ekspresowej S3 Gorzów – Międzyrzecz?

2. Kto personalnie odpowiada za brak koordynacji w budowie drogi S3 (odcinek Szczecin – Gorzów Wielkopolski oddano do użytku, odcinek Międzyrzecz – Sulechów realizowany jest w przyspieszonym tempie, natomiast na środkowy odcinek Gorzów Wielkopolski – Międzyrzecz nie rozstrzygnięto jeszcze przetargu)?

3. Czy w interesie państwa polskiego jest brak decyzji w zakresie budowy tego odcinka?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 28 grudnia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8504)

do ministra zdrowia

**w sprawie nagród i premii przyznawanych
dyrektorom oddziałów wojewódzkich NFZ**

Szanowna Pani Minister! Ministerstwo Zdrowia przeprowadziło w Centrali Narodowego Funduszu Zdrowia kontrolę związaną m.in. z wysokością odpraw, nagród i premii wypłacanych dyrektorom oddziałów wojewódzkich Narodowego Funduszu Zdrowia.

Działalność Narodowego Funduszu Zdrowia od lat budzi ogromne kontrowersje społeczne, ponieważ instytucja ta, pełniąc funkcję organu rozdzielającego środki pochodzące ze składek ubezpieczenia zdrowotnego, de facto decyduje o możliwości skorzystania przez chorych ze świadczeń zdrowotnych. Nader często dowiadujemy się, że placówki ochrony zdrowia nie mogą uzyskać zapłaty za nadwykonania, a liczne grupy chorych muszą miesiącami oczekiwać na planowane zabiegi.

Dlatego też kwestia wynagradzania kierownictwa Narodowego Funduszu Zdrowia i dyrektorów poszczególnych oddziałów wojewódzkich powinna podlegać szczególnie wnikliwej kontroli społecznej. Wynagrodzenie to pochodzi bowiem ze składek wszystkich ubezpieczonych, a w sytuacji, kiedy system ochrony zdrowia od lat cierpi na wręcz dramatyczny brak środków finansowych, jest rzeczą nieprzyzwoitą przyznawanie sobie przez funkcjonariuszy Narodowego Funduszu Zdrowia nagród i premii niezajdujących uzasadnienia w efektach ich działalności i szczególnie nakładzie ich pracy.

W moim przekonaniu znaczna część przyznanych w roku 2010 i latach poprzednich nagród nie znajduje należytego uzasadnienia i oczekuję opracowania przez Centralę NFZ przejrzystych zasad przyznawania tych świadczeń, zwłaszcza jeśli chodzi o kadre kierowniczą.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie są ustalenia kontroli Ministerstwa Zdrowia w Centrali NFZ w zakresie wypłacanych kierownictwu NFZ oraz dyrektorom jego oddziałów wojewódzkich odpraw, nagród i premii?

2. Jaka jest wysokość wypłaconych dyrektorom poszczególnych oddziałów wojewódzkich NFZ w latach 2007–2010 nagród oraz premii? Proszę o przedstawienie informacji z rozbiciem na poszczególne lata i poszczególne oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8505)

do ministra infrastruktury

**w sprawie reklam na ekranach LED
umieszczanych przy drogach publicznych**

Szanowny Panie Ministrze! W ciągu ostatnich kilku lat w bezpośrednim sąsiedztwie dróg publicznych umieszczane zostały liczne ekrany LED, na których wyświetlane są reklamy. Są to z reguły źródła światła o światłości rzędu nawet kilku tysięcy kandel na metr kwadratowy. Ponadto emitują one z reguły spoty reklamowe charakteryzujące się dużą zmiennością barw i natężenia światła. Ma to na celu zwrócenie uwagi kierowców na treść przekazu reklamowego. Jednocześnie jednak skutecznie rozprasza uwagę uczestników ruchu drogowego i odwraca ją od tego, co się dzieje na jezdni. Nagłe błyski światła w bezpośredniej bliskości jezdni oślepiają kierowców i uniemożliwiają obserwowanie sygnalizacji świetlnej oraz zachowania innych kierujących. Niewłaściwie usytuowane i zbyt jaskrawe reklamy na ekranach LED mogą stać się przyczyną wypadków drogowych i stanowią realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Dlatego w szeregu krajów wprowadzane są ograniczenia prawne lub wręcz zakazy stosowania tego typu ekranów reklamowych. W Polsce nikt o tym nie pomyślał, brak jest norm prawnych regulujących dopuszczalność instalowania ekranów LED w sąsiedztwie dróg publicznych i dopuszczalnej jaskrawości ekranów.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy nie byłoby celowe opracowanie unormowań prawnych regulujących zasady instalowania ekranów LED w sąsiedztwie dróg publicznych oraz ich jaskrawość w celu poprawienia bezpieczeństwa jazdy?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury przygotowuje projekt odpowiedniej regulacji prawnej i w jakim terminie to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8506)

do ministra zdrowia

**w sprawie funkcjonowania Ośrodka
Diagnostyczno-Badawczego Chorób
Przenoszonych Drogą Płciową
w Białymstoku**

Szanowna Pani Minister! Z prośbą o interwencję zwróciła się do mnie dyrektor Ośrodka Diagnostycz-

no-Badawczego Chorób Przenoszonych Drogą Płciową w Białymstoku. Jak wynika z jej pisma (w załączeniu)*), Ministerstwo Zdrowia jest organem założycielskim ośrodka jako publicznego zakładu opieki zdrowotnej. W październiku 2009 r. wiceminister zdrowia podczas wizyty w Białymstoku poinformował, iż rozważane jest przekazanie ośrodka Uniwersytetowi Medycznemu w Białymstoku. Rada społeczna ośrodka opowiedziała się wówczas za pozostawieniem placówki pod nadzorem ministerstwa. Jak podnosi dyrektor ośrodka, z jej informacji wynika, że rozmowy na ten temat nadal trwają, ale toczą się wyłącznie między ministerstwem a władzami Uniwersytetu Medycznego, z wyłączeniem osób najbardziej zainteresowanych, czyli przedstawicieli ośrodka. Pani dyrektor wnioskuje, by zmienić tę sytuację i włączyć władze ośrodka do procesu konsultacyjnego.

W powyższej sytuacji bardzo proszę o informację:

1. Czy trwa proces konsultacyjny dotyczący zmiany własnościowej Ośrodka Diagnostyczno-Badawczego Chorób Przenoszonych Drogą Płciową w Białymstoku?

2. Czy możliwe jest włączenie w ten proces przedstawicieli ośrodka?

3. Czy ewentualna zmiana własnościowa pozwoli ośrodkowi na kontynuowanie jego działalności statutowej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Robert Tyszkiewicz

Warszawa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8507)

do ministra infrastruktury

w sprawie trasy S7 w granicach gm. Jedlińsk

Szanowny Panie Ministrze! Bardzo proszę o informacje na temat planów ministerstwa dotyczących rozwiązania sprawy trasy S7 w granicach gminy Jedlińsk, od miejscowości Jedlanka Kępiny do granic miasta Radomia.

Niezrozumiałe są plany degradacji odcinka drogi S7 na odcinku Jedlanka Kępiny – Radom z drogi krajowej na gminną. Obecnie odstąpienie od finansowania oświetlenia na odcinku Jedlanka – Radom i wymaganie ponoszenia kosztów przez gminę Jedlińsk wydaje się całkowicie nieuzasadnione. Odcinek drogi S7 jest drogą krajową i jako taki powinien być finansowany przez państwo.

Sytuacja, w jakiej znalazła się gmina Jedlińsk, powoduje, że utrzymanie w przyszłości całego odcinka krajowej siódemki będzie kosztować budżet gminy

(niezbędne remonty i bieżące utrzymanie) ponad 3 mln zł rocznie, co stanowi obciążenie niewykonalne dla małej gminy.

Jeszcze raz proszę o informację w sprawie możliwości rozwiązania przedmiotowego problemu.

1. W jaki sposób ministerstwo zamierza rozwiązać kwestię niemożliwego dla gmin ponoszenia tak dużych kosztów utrzymania przedmiotowych dróg?

2. Kto będzie finansował owo oświetlenie?

3. Czy podobna sytuacja ma miejsce także w innych gminach, w których drogi krajowe nie są zakwalifikowane jako drogi szybkiego ruchu?

4. Co w sytuacji, gdy gmina zdecyduje się wyłączyć „uciążliwą” drogę z ruchu ze względu na obciążające budżet koszty jej utrzymania?

Z poważaniem

Poseł Marek Suski

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8508)

do ministra skarbu państwa

w sprawie przyspieszenia procesu prywatyzacji dwóch spółek, których właścicielem jest jednoosobowa spółka Skarbu Państwa ZUChiAP „Chemar” SA w Kielcach

Szanowny Panie Ministrze! Na moje ręce wpłynął wniosek związków zawodowych działających w Zakładach Urządzeń Chemicznych i Armatury Przemysłowej „Chemar” SA w Kielcach, które postulują przyspieszenie procesu prywatyzacji Zakładów Armatury „Chemar” sp. z o.o. i Odlewni „Chemar” sp. z o.o., których w 100% właścicielem jest jednoosobowa spółka Skarbu Państwa ZUChiAP „Chemar” SA. Związkowcy są zaniepokojeni długotrwałą prywatyzacją macierzystej firmy. Twierdzą, iż dotychczasowe procesy prywatyzacyjne w ich zakładzie zostały zakończone sukcesem, czego przykładem może być powstanie na majątku tej firmy nowych podmiotów gospodarczych, takich jak Zakład Rurociągów „Chemar” sp. z o.o., Zakład Aparatury „Chemar” sp. z o.o. i Zakład Tłocznia „Chemar” sp. z o.o. Udziały w tych spółkach przejęły firmy z kapitałem zagranicznym. Sprywatyzowane spółki osiągają dobre wyniki finansowe i systematycznie zwiększają zatrudnienie, co nie jest bez znaczenia na trudnym rynku pracy znajdującym się w otoczeniu firmy „Chemar”. Zakład Armatury „Chemar”, jak i Odlewnia „Chemar” potrzebują natychmiastowej inwestycji na odnowienie parku maszynowego, wdrożenia nowych technologii, tak aby dorównać konkurencji i sprostać stale rosnącym wymaganiom po stronie odbiorców zarówno na rynku

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

krajowym, jak i zagranicznym. Związkowcy powodowani troską o dalsze zatrudnienie ponad 500 osób uznają za najlepsze rozwiązanie szybką prywatyzację tych spółek. Prosząc Pana Ministra o osobiste zainteresowanie się przedstawioną przeze mnie sprawą, tak aby ku zadowoleniu społecznemu doprowadzić do sprywatyzowania postulowanych zakładów, proszę o odpowiedź na istotne pytanie: Jakie przeszkody znajduje Pan Minister w działaniu na rzecz doprowadzenia do sprywatyzowania tych spółek i co należy uczynić, aby postulaty załogi zainteresowanej utrzymaniem dobrej kondycji firmy „Chemar” i zatroskanej o miejsca pracy mogły być urzeczywistnione?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Lipiec

Starachowice, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8509)

do ministra gospodarki

**w sprawie zagrożenia praw pracowniczych,
do jakiego doszło w procesie konsolidacji
Jastrzębskiej Spółki Węglowej SA**

Szanowny Panie Ministrze! Jak zapewne panu wiadomo, w Jastrzębskiej Spółce Węglowej SA realizowany jest obecnie proces konsolidacji wewnętrznej. Obejmuje on m.in. przejęcie przez jeden z podmiotów JSW SA – konkretnie przez Centralne Laboratorium Pomiarowe i Badawcze w Jastrzębiu-Zdroju – Zakładu Analityczno-Badawczego Labor-Koks sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej, będącego tzw. spółką córką Koksowni Przyjaźń sp. z o.o.

W ub.r. w ramach procesu konsolidacji doszło do przejścia dwóch grup zawodowych z Koksowni Przyjaźń do innych podmiotów funkcjonujących w ramach JSW SA. Zainteresowani pracownicy otrzymali 4-letnie gwarancje pracy i płacy w warunkach i wymiarze nie gorszym niż w chwili przejścia.

Na równie korzystnych warunkach miała przejść do CLPiB załoga Labor-Koks. Niestety, nie bacząc na swoje wcześniejsze obietnice i wynegocjowanie ze stroną społeczną 5-letniego pakietu gwarancyjnego warunków pracy i płacy, zarządy zainteresowanych spółek zdecydowały, że przejęcie nastąpi w trybie przepisów art. 23¹ Kodeksu pracy. Tym samym pracownicy Labor-Koks mieliby gwarancję zachowania dotychczasowych zasad i warunków pracy zaledwie rok.

Mam świadomość, że nowy pracodawca nie ma obowiązku poszerzania pracownikom przejmowanej spółki zakresu ochrony ponad minimum określone w Kodeksie pracy. Niemniej jednak nie można zaakceptować wycofania się z wcześniejszych własnych

deklaracji i naruszania podpisanych przez siebie porozumień. Także – choć nie przede wszystkim – dlatego, że prowadzi to do niepotrzebnego zaognienia sytuacji konfliktowych w całej Jastrzębskiej Spółce Węglowej.

W związku z powyższy proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Skarbu Państwa w obronie interesów pracowników Zakładu Analityczno-Badawczego Labor-Koks sp. z o.o. w Dąbrowie Górniczej?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Pisalski

Sosnowiec, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8510)

do ministra infrastruktury

w sprawie realizacji zadań przez TBS-y

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie art. 14 ust. 1 pkt 7 ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora z dnia 9 maja 1996 r. oraz art. 191–193 regulaminu Sejmu, zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem w sprawie realizacji zadań przez TBS-y w kraju.

W maju 2009 r. został rozwiązany Krajowy Fundusz Mieszkaniowy, który przekazywał środki rządowe do banku BGK na wspieranie społecznego budownictwa TBS. Zazwyczaj bank BGK otrzymywał rocznie ok. 500 mln zł na wspieranie budownictwa TBS, po rozwiązaniu KFM środki rządowe przekazywane do banku na rzecz TBS-ów są znacznie mniejsze (ok. 7% środków w stosunku do lat ubiegłych). Działania te doprowadziły do tego, że limit środków określonych na ten cel przez BGK został wyczerpany, w związku z czym wiele wniosków kredytowych złożonych przez TBS-y nie zostało zakwalifikowanych do uzyskania promesy.

Ponadto towarzystwa budownictwa społecznego mają „związane ręce”, gdyż zawarte umowy kredytowe na istniejące już budynki mówią o braku możliwości zawierania umów na kredyty komercyjne w innych bankach bez zgody banku BGK. Biorąc pod uwagę obecną sytuację na rynku kredytowym, istnieje bardzo małe prawdopodobieństwo, że Bank Gospodarstwa Krajowego wyrazi zgodę na zawarcie przez TBS-y kolejnych kredytów, tym samym zmniejszając zabezpieczenie swoich kredytów. W związku z tym TBS-y w Polsce znajdują się w bardzo trudnej sytuacji, ponieważ brak wsparcia ze strony rządowej hamuje dalszy ich rozwój.

Mając na uwadze powyższe, proszę o udzielenie informacji w obszarze realizacji ustaw i rozporządzeń

regulujących sprawy budownictwa mieszkań w systemie TBS.

Jakie zamiary ma Ministerstwo Infrastruktury w obszarze realizacji ustaw i rozporządzeń regulujących sprawy budownictwa mieszkań w systemie TBS?

Z poważaniem

Poseł Ewa Drozd

Głogów, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8511)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie programu zwalczania choroby Aujeszkyego u świń

Szanowny Panie Ministrze! Od 2008 r. na terenie naszego kraju prowadzony jest program zwalczania choroby Aujeszkyego u świń. Choć choroba ta nie jest groźna dla człowieka, w hodowli trzody chlewnej powoduje wysokie straty ekonomiczne. Podstawą prawną dla programu jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 marca 2008 r. w sprawie wprowadzenia programu zwalczania choroby Aujeszkyego u świń (Dz. U. z 2008 r. Nr 64, poz. 397). Celem programu jest uwolnienie całego terytorium Rzeczypospolitej od choroby, co ułatwi swobodną wymianę handlową na terenie Europy. W 2010 r. Polska wprowadziła zatwierdzony przez Komisję Europejską program zwalczania choroby Aujeszkyego – decyzją 2010/434/UE z 6 sierpnia 2010 r. Bruksela przyznała nam status kraju zwalczającego chorobę. I taką decyzją otworzyła drogę do nowych rynków zbytu. Zatwierdzony program obejmował m.in. wystawianie świadectw zdrowia dla wszystkich świń w obrocie krajowym, co dostosowane było do standardów Unii Europejskiej. Ten szczelny system ochrony kraju przed chorobami zakaźnymi zwierząt gwarantował konsumentom, że mięso, mleko i jajka nabywane w sklepach są bezpieczne dla zdrowia. 30 grudnia 2010 r. Rada Ministrów przyjęła rozporządzenie Rady Ministrów zmieniające rozporządzenie w sprawie wprowadzenia programu zwalczania choroby Aujeszkyego u świń. Nowelizacja dotyczy pkt 3.6 programu, tj. „Zasad obowiązujących w odniesieniu do przemieszczenia zwierząt pomiędzy stadami oraz do rzeźni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej”. Zgodnie z przedmiotową zmianą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zostaje zniesiony obowiązek wystawiania świadectw zdrowia dla świń przeznaczonych do uboju, pochodzących ze stad podejrzanych o zakażenie, zakażonych i zawieszonych.

Mając powyższe na uwadze, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Jakie były przesłanki zmiany w programie zwalczania choroby Aujeszkyego?

2. Czy powyższe zmiany nie wpłyną na utratę przez Polskę statusu kraju zwalczającego chorobę Aujeszkyego i nie zablokują rynku i eksportu świń?

3. Czy przekazywanie do rzeźni świń niezaopatrzonych w świadectwo zdrowia nie zrujnuje całego wysiłku włożonego w program zwalczania choroby Aujeszkyego?

4. Czy nie dojdzie do zagrożenia epizootycznego kraju?

Z poważaniem

Poseł Janina Okrągły

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8512)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie działań resortu podejmowanych w związku z radykalnym zmniejszeniem środków Funduszu Pracy na aktywizację osób bezrobotnych w pow. limanowskim

W ustawie budżetowej na 2011 r. środki przeznaczone na ww. cel zostały znacznie okrojone. Dla wielu powiatów, w tym dla limanowskiego, taki stan rzeczy oznacza konieczność zmniejszenia wydatków na poszczególne instrumenty rynku pracy (staże, prace interwencyjne, roboty publiczne, dotacje na rozpoczęcie działalności gospodarczej, refundacje wyposażenia lub doposażenia stanowisk pracy, zwrot kosztów dojazdu itp.).

Niestety, obecna sytuacja wymusza na władzach powiatowych zaostrzenie kryteriów realizacji poszczególnych aktywnych programów na lokalnym rynku pracy, a co za tym idzie, wspieranie jedynie tańszych form aktywizacji, jak np. poradnictwo zawodowe, pośrednictwo pracy.

W związku z zaistniałą sytuacją wielu bezrobotnym (a jest ich w powiecie limanowskim 9530) grozi realne pozbawienie szansy na podjęcie jakiejkolwiek aktywności i rozwoju zawodowego, zaś pracodawcy nie będą mogli w pełni skorzystać z dotychczas dostępnych instrumentów rynku pracy, sprzyjających funkcjonowaniu ich działalności.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami:

1. Dlaczego środki na aktywizację osób bezrobotnych na 2011 r. zostały tak radykalnie ograniczone w stosunku do ubiegłego roku?

2. Czy rząd, mając na względzie wysokie bezrobocie, nie powinien uruchomić rezerwy celowej budżetu? I czy Pani Minister zamierza o to wnioskować w odniesieniu do powiatu limanowskiego, dotkniętego jedną z najwyższych stóp bezrobocia w Małopolsce?

3. Czy dopuszczalne jest, aby szukanie oszczędności na taką skalę odbywało się kosztem najbardziej potrzebujących grup społecznych?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8513)

do ministra infrastruktury

w sprawie wątpliwości dotyczących braku pieniędzy na zabezpieczenie brzegów rzeki Poprad po wybudowaniu nowego mostu kolejowego

Spółka PKP Polskie Linie Kolejowe wybudowała kosztem ok. 15 mln zł nowy most kolejowy na rzece Poprad. Poprzedni został zniszczony w czasie ubiegłorocznej powodzi. Projekt tej inwestycji zakładał budowę kamiennych opasek, zabezpieczających przyczółki mostowe przed podmyciem przez fale powodziowe. Jednak ze względu na brak środków finansowych brzegi Popradu powyżej mostu kolejowego nie zostały w należyty sposób wzmocnione.

W takiej sytuacji niezabezpieczenie brzegów rzeki może mieć w przypadku kolejnej powodzi poważne konsekwencje. Zniszczeniu może ulec lewy brzeg rzeki, nasyp kolejowy oraz lewy przyczółek mostu.

Mając na uwadze powyższe, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy RZGW otrzyma pieniądze na ukończenie prac związanych z wykonaniem zabezpieczeń na rzece Poprad?

2. Czy podjęto już jakiegokolwiek działania zmierzające do ukończenia tej inwestycji?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 12 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8514)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie uwag dotyczących szczegółowych zapisów ujętych w projekcie pn. „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”

W projekcie szczegółowym programu nie uwzględniono zadania pn. „Ochrona przed powodzią w zlew-

ni rzeki Łososina”. W programie tym nie ma w ogóle zapisu o likwidacji szkód powodziowych w powiecie limanowskim. Władze gminy Laskowa (szczególnie dotkniętej klęską powodzi) niepokoi więc fakt rozbieżności występujących w programie z 2007 r. z obecnym projektem, którego zapisów w ogóle nie konsultowano. Ponadto w programie nie przewiduje się budowy zbiornika Młynne na rzece Łososina, zaś na stronie ministerstwa istnieje zapis o planowanej realizacji tej inwestycji.

Należy podkreślić, iż obfite opady deszczu występujące w ubiegłych latach każdorazowo powodowały zwiększenie poziomu wód w rzece Łososina. Nieuchronnymi tego konsekwencjami były przede wszystkim: obrywanie brzegów rzeki, niszczenie jej dotychczasowych zabezpieczeń, zalewanie pól uprawnych, podmycia i obrywy korpusów dróg, a także uszkodzenia przepustów.

Usytuowane na terenie gminy Laskowa wzdłuż rzeki osiedla mieszkaniowe (w miejscowościach: Laskowa, Ujanowice,), charakteryzujące się bardzo zwartą zabudową, są ciągle zalewane. Nadmiar wody daje się we znaki również mocno mieszkańcom wsi Strzeszyce, położonej w strefie ochrony konserwatorskiej. Każdorazowe intensywne opady deszczu kończą się ewakuacją ludzi i ogromnymi stratami materialnymi.

Pragnę nadmienić, iż gmina Laskowa – typowo rolnicza, bez zaplecza przemysłowego, o bardzo niskich dochodach własnych ludności, dysponuje małą pulą środków budżetowych, niepozwalających na pokrycie strat powodziowych.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

— Jakie są szanse, aby gmina zaliczona do szczególnie dotkniętych klęską powodzi doczekała się ujęcia ww. zadania w „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”?

— Czy o wpisaniu zadania do programu nie powinny decydować kryteria szczególnego zagrożenia życia i mienia mieszkańców w czasie powodzi (każdorazowa konieczność ewakuacji, zalewanie pól uprawnych) oraz strat infrastruktury gminnej?

— Kiedy gmina Laskowa może liczyć na realne wykonanie zabezpieczeń na rzece Łososina i okolicznych potokach?

— Z czego wynikają rozbieżności informacyjne dotyczące ujęcia zadania pn. „Ochrona przed powodzią w zlewni rzeki Łososina”; dlaczego wstępne zapisy projektu nie były konsultowane?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Janczyk

Limanowa, dnia 13 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8515)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie zatrudniania
w urzędach administracji publicznej
osób niepełnosprawnych**

Szanowna Pani Minister! Jednym z celów polityki państwa winno być możliwie najszersze zatrudnianie osób niepełnosprawnych. Aktywizacja zawodowa niepełnosprawnych sprzyja integracji społecznej tej części społeczeństwa, wzmacniając w osobach dotkniętych niepełnosprawnością poczucie własnej wartości, przydatności, a także, co równie istotne, poprawiając ich sytuację finansową. Praca osób niepełnosprawnych powinna być propagowana przez państwo i instytucje publiczne ze względów społecznych, terapeutycznych, ale również gospodarczych i fiskalnych.

Dla realizacji tych celów powołano Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych i ustalono, że pracodawcy niezatrudniający ustalonego ustawowo odsetka osób niepełnosprawnych są obciążani obowiązkiem ponoszenia wpłat na rzecz PFRON. Wpłaty na rzecz PFRON obniżone mogą być również dzięki zakupowi produktów w firmach zatrudniających niepełnosprawnych.

Mogłoby się wydawać, że urzędy organów administracji publicznej będą w dziedzinie zatrudniania osób niepełnosprawnych świecić przykładem, ale nic bardziej błędnego. Według ustaleń Najwyższej Izby Kontroli około 90% skontrolowanych przez NIK urzędów nie zatrudniało wystarczającej liczby osób niepełnosprawnych, na skutek czego zmuszonych było do wnoszenia opłat na rzecz PFRON. Taka praktyka została słusznie i zasadnie oceniona przez Najwyższą Izbę Kontroli jako niegospodarność, podnosi bowiem i tak zbyt duże koszty funkcjonowania administracji publicznej.

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. W ilu urzędach centralnych oraz terenowych administracji rządowej ze względu na zbyt niski poziom zatrudnienia osób niepełnosprawnych konieczne było w roku 2010 dokonywanie wpłat na rzecz PFRON i jaka była kwota tych wpłat?

2. Z jakich względów zaniechano w urzędach administracji rządowej zakupu towarów i usług od firm zatrudniających niepełnosprawnych, co umożliwiłoby zmniejszenie wpłat na rzecz PFRON?

3. Czy w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych w roku 2009 dokonano błędnego ustalenia poziomu zatrudnienia osób niepełnosprawnych, czy z tego tytułu konieczne było dokonanie dodatkowej wpłaty na rzecz PFRON oraz czy ustalono osoby odpowiedzialne za tę pomyłkę i jakie poniosły one konsekwencje?

4. Jakie kroki podejmie Pani resort, by zwiększyć poziom zatrudnienia osób niepełnosprawnych w administracji publicznej?

Z poważaniem

Poseł Sławomir Kopyciński

Kielce, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8516)

do ministra finansów

**w sprawie reorganizacji Izby Skarbowej
w Zielonej Górze**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wydanym zarządzeniem nr 39 ministra finansów z dnia 21 września 2010 r. w sprawie organizacji urzędów i izb skarbowych oraz nadania im statutów organizacyjnych następuje proces dezintegracji województwa lubuskiego.

Z wydanego zarządzenia nie wynika wprost likwidacja ośrodka zamiejscowego w Gorzowie, niemniej jednak dyrektor Izby Skarbowej w Zielonej Górze rozpoczął proces zwalniania części pracowników oraz zmiany warunków pracy i płacy, tak by ich miejscem pracy nie był Gorzów Wielkopolski.

Województwo lubuskie jest specyficznym województwem, z dwoma stolicami: Zieloną Górą – siedzibą urzędu marszałkowskiego i Gorzowem Wielkopolskim – siedzibą wojewody lubuskiego. Ponadto w Gorzowie znajdują się m.in. takie instytucje, jak: wojewódzka komenda Policji, straży pożarnej, kostrzyńsko-słubicka strefa ekonomiczna, jak również wiele zakładów przemysłowych.

Moim zdaniem nie ma przeciwwskazań, by w ramach Izby Skarbowej w Zielonej Górze pracownicy mogli świadczyć swą pracę w Gorzowie Wielkopolskim, szczególnie że koszty funkcjonowania organów podatkowych właściwych dla ośrodka zamiejscowego po likwidacji tego ośrodka znacznie wzrosną, z pewnością przekraczając poziom obecnie ponoszonych przez nie kosztów (koszty przesyłek, dojazdów, kserowania akt itd.) Argument w postaci obniżania kosztów funkcjonowania administracji podatkowej jest więc iluzorycznym argumentem. Ponadto zgodnie z zasadami postępowania podatkowego sprawy podatkowe są jawne dla stron a organy podatkowe obowiązane są zapewnić stronom czynny udział w każdym stadium postępowania, a przed wydaniem decyzji umożliwić im wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. W praktyce oznacza to obecność stron lub ich pełnomocników w siedzibie organu odwoławczego, co przy likwidacji ośrodka zamiejscowego oznaczać będzie konieczność podróży do Zielonej Góry.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy według nowego rozporządzenia w tak złożonej sytuacji może funkcjonować komórka, która by przybliżała urząd dla mieszkańców z północnej części województwa?

2. Czy ta reorganizacja rzeczywiście obniży koszty funkcjonowania lubuskiej izby skarbowej?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 13 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8517)

do ministra infrastruktury

w sprawie budowy drogi S14

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie kilku moich ostatnich spotkań z przedstawicielami samorządów i mieszkańców wielokrotnie była poruszana sprawa budowy trasy S14. Ze względu na strategiczne znaczenie dla Łodzi, Pabianic i Zgierza pojawia się bardzo wiele pytań właśnie ze strony mieszkańców, samorządowców, ale również potencjalnych inwestorów. W związku z tym bardzo proszę o odpowiedź dotyczącą harmonogramu całości budowy trasy S14. Proszę o podanie aktualnego stanu realizacji poszczególnych odcinków wraz z terminami oddania ich do eksploatacji.

Z poważaniem

Poseł Artur Dunin

Zgierz, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8518)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie środków finansowych dla samorządu woj. małopolskiego na realizację zadań z zakresu ochrony przeciwpowodziowej

Warunki atmosferyczne, jakie panowały w ubiegłym roku na terenie woj. małopolskiego, doprowadziły do powodzi oraz licznych podtopień. Straty, jakie poniósł samorząd woj. małopolskiego na administrowanych przez siebie obiektach związanych z ochroną przeciwpowodziową, stanowiących własność Skarbu Państwa, to ponad 800 mln. zł. Jak wynika z informacji uzyskanych od marszałka woj. małopol-

skiego pana Marka Sowy, nadal docierają dramatyczne apele o przyznanie środków finansowych na ten cel (ostatnio list pani sołtys sołectwa Zasole, gm. Jawiszowice, z prośbą o zabezpieczenie brzegu rzeki Soły), których Zarząd Województwa Małopolskiego nie jest w stanie zrealizować z uwagi na brak odpowiedniej ilości środków finansowych na bieżące usuwanie szkód, a tym bardziej na odpowiednie zabezpieczenie zagrożonych terenów.

W związku z powyższym zwracam się z zapytaniem: Jakie kroki podejmie ministerstwo w celu przyznania wystarczającej ilości środków finansowych, tak aby zagwarantować Małopolanom bezpieczeństwo w tym zakresie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8519)

do ministra zdrowia

w sprawie dysproporcji w podziale przez NFZ środków finansowych pomiędzy oddziały wojewódzkie

Szanowna Pani Minister! Zwracam się do Pani z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na niżej wymienione pytanie:

Dlaczego Narodowy Fundusz Zdrowia dzieli środki finansowe na oddziały w ten sposób, że tylko oddział mazowiecki dokonuje zwiększenia kontraktów medycznych w 2010 r., a pozostałe oddziały nie mają fizycznie środków nawet na zapłatę za nadwykonania ratujące życie?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8520)

do ministra infrastruktury

w sprawie wniesienia aportem budynku znajdującego się przy placu Matejki 12 w Krakowie do spółki PKP PLK SA

Niniejsze zapytanie wnoszę na wniosek Regionalnej Sekcji Kolejarzy NSZZ „Solidarność” w związku z czynnościami podjętymi przez PKP SA, zmierzającymi do dokonania obrotu nieruchomością – sprze-

daży budynku kolejowego przy placu Matejki 12 w Krakowie. Sekcja postuluje o wniesienie aportem tego budynku do spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA.

Obecnie w budynku mieszczą się siedziby Zakładu Linii Kolejowych, Oddziału Regionalnego podległego Centrum Realizacji Inwestycji, Ekspozytury Centrum Zarządzania Ruchem Kolejowym oraz część jednostek organizacyjnych centrali PKP PKL SA. Ich działalność ma istotny wpływ na funkcjonowanie tej spółki na terenie województwa małopolskiego i podkarpackiego, swoje miejsca pracy ma w nim ponad 200 kolejarzy.

Za wniesieniem go do PKP PLK SA przemawiają argumenty eksploatacyjne i ekonomiczne (docelowe przeniesienie części biur z innych budynków PKP SA, przez co zostaną one zwolnione, a wykorzystanie powierzchni użytkowej budynku przy pl. Matejki 12 wzrośnie do poziomu ok. 80%).

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem: Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ireneusz Raś

Kraków, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8521)

do ministra zdrowia

**w sprawie organizacji nocnej i świątecznej
opieki zdrowotnej**

Szanowna Pani Minister! 1 grudnia 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz ustawy o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługującym niewidomym cywilnym ofiarom działań wojennych. (Dz. U. z 2010 r. Nr 225, poz. 1465).

Wymieniona ustawa zdefiniowała nocną i świąteczną opiekę zdrowotną jako świadczenia udzielane świadczeniobiorcom przez świadczeniodawcę, poza godzinami pracy określonymi w umowach o udzielanie świadczeń podstawowej opieki zdrowotnej, w przypadku nagłego zachorowania lub nagłego pogorszenia stanu zdrowia świadczeniobiorcy, które nie jest stanem nagłym, oraz określiła zasadę organizacji nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. Zlikwidowała powiązanie wykonywania tego typu świadczeń z listą aktywną lekarza podstawowej opieki zdrowotnej.

Na mocy tej ustawy prezes Narodowego Funduszu Zdrowia wydał zarządzenie nr 85/2010/DSOZ z dnia 23 grudnia 2010 r. w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie

świadczeń opieki zdrowotnej w rodzaju podstawowa opieka zdrowotna w zakresie nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej.

Został określony obszar zabezpieczenia jako wyznaczany przez dyrektora oddziału funduszu spójny terytorialnie obszar (powiat, powiaty, gmina, gminy, dzielnica, dzielnice lub inaczej, jednoznacznie i precyzyjnie określone obszary), którego określenie uzależnione jest od konieczności właściwego zabezpieczenia świadczeń ze względu na wielkość populacji nim objętej, jak i warunki geograficzno-terytorialne danego obszaru.

Jest to jasne i czytelne dla mieszkańców danego obszaru, mogą oni w wyznaczonym miejscu na danym terenie korzystać z tego świadczenia niezależnie od złożonej deklaracji do lekarza POZ.

Jednak wiele zapisów zarządzenia budzi pewne wątpliwości. Dotyczą one zwiększenia populacji przypadającej na jeden zespół (lekarz + pielęgniarka) oraz wymagań dodatkowo ocenianych i punktowanych przy kontraktowaniu.

W zarządzeniu przyjęto wskaźnik zabezpieczenia: jeden lekarz i jedna pielęgniarka na 50 000 mieszkańców. W przedstawianym do konsultacji projekcie zarządzenia podawany był wskaźnik jeden zespół (lekarz + pielęgniarka) na 30 000 osób i był on zgodny z dotychczasowymi doświadczeniami w tego typu świadczeniach w województwie opolskim. Przyjmując wskazane w zarządzeniu prezesa NFZ wskaźniki, Opolszczyzna mogłaby być teoretycznie od 1 marca 2011 r. zabezpieczona tylko przez 20 lekarzy i 20 pielęgniarek opieki nocnej. Chcę zaznaczyć, że opieka tego typu obejmuje świadczenia ambulatoryjne i wyjazdowe.

W załączniku nr 3 tego zarządzenia przedstawiono inne wymagania dodatkowe oceniane. Preferują one szpitale przy kontraktowaniu świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej. W wielu miejscach kraju włożono dużo wysiłku na edukację pacjentów, jakie stany wymagają wezwania pogotowia, udania się do szpitala, a jakie wymagają wizyty u lekarza POZ. Natomiast ponowna lokalizacja tych świadczeń w szpitalu spowoduje przekonanie, że z każdym zachorowaniem powinno udać się do szpitala. Może to także spowodować utrudnienia funkcjonowania izb przyjęć szpitali, szczególnie w czasie nasilenia infekcji górnych dróg oddechowych, i pogorszyć warunki udzielania świadczeń zdrowotnych na izbach przyjęć osobom z zagrożeniem zdrowia lub życia.

W związku z tym zadaję pytania:

1. Jakie były podstawy do przyjęcia wskaźnika zabezpieczenia: jeden lekarz i jedna pielęgniarka na 50 000 mieszkańców? Czy nie będzie to utrudnieniem w dostępie pacjentów do tego typu opieki i czy nie będzie stwarzało zagrożenia dla bezpieczeństwa pacjentów? Jak szacuje się obciążenie pracą lekarza i pielęgniarki przy takim wskaźniku?

2. Jakie przesłanki były podstawą do zwiększenia wymogów dotyczących diagnostyki – „zapewnienie diagnostyki RTG i laboratoryjnej w lokalizacji”, sko-

ro w wymaganiach dotyczących podstawowej opieki zdrowotnej jest wymóg zapewnienia dostępu do badań diagnostycznych?

3. Czy kierowanie do szpitali świadczeń nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej nie będzie zakłócało działania izb przyjęć, szczególnie w okresie nasilenia zachorowań infekcyjnych (większa liczba chorych, większa liczba zastrzyków) i pogorszenia świadczeń dla pacjentów w stanach nagłych?

4. Czy nie nastąpi nadmierny i często medycznie nieuzasadniony wzrost wykonywanych w szpitalu badań (badania na wszelki wypadek, diagnostyka na miejscu)?

5. Dlaczego dodatkowo oceniane jest posiadanie certyfikatu ISO w zakresie usług medycznych, a nie certyfikatu akredytacyjnego CMJ (w zakresie POZ – opieka nocna mimo wyłączenia z systemu kontraktowania z POZ jest częścią opieki podstawowej, a zapewnienie ciągłości opieki POZ w porze nocnej jest jednym z istotnych elementów w ocenie akredytacyjnej)?

6. Jaki jest planowany kierunek zmian nocnej i świątecznej opieki zdrowotnej? Czy będzie to nadal część podstawowej opieki zdrowotnej z wymaganiami podobnymi do wymagań w zakresie POZ?

Z poważaniem

Poseł Janina Okrągły

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8522)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie działań podjętych
przez ministra sprawiedliwości dotyczących
powołania wspólnego zespołu śledczego
do zbadania katastrofy smoleńskiej
w sytuacji złożenia ustnej oferty powołania
takiego zespołu przez prezydenta Rosji
Dmitrija Miedwiediewa**

Szanowny Panie Ministrze! W kwietniu 2010 r. na stronie internetowej kancelarii premiera poinformowano, że po katastrofie samolotu TU-154M prezydent Rosji Dmitrij Miedwiediew zaproponował w rozmowie telefonicznej z premierem Donaldem Tuskiem, by śledztwo prowadzili wspólnie rosyjscy i polscy prokuratorzy.

Z opinii prawnej Biura Analiz Sejmowych sporządzonej dla Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka przez doc. dr Beatę T. Bieńkowską z Instytutu Prawa Karnego Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego wynika, że na podstawie art. 589b Kodeksu postępowania karnego możliwe byłoby stworzenie wspólnego zespołu śledczego dotyczącego

katastrofy smoleńskiej w sytuacji złożenia ustnej oferty powstania takiego zespołu przez stronę rosyjską. Pozwala na to brzmienie przedmiotowego przepisu, gdyż pojęcie „umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną” nie ogranicza się jedynie do umów pisemnych. Prawo międzynarodowe nie ogranicza formy umów jedynie do formy pisemnej. Co więcej, konwencja wiedeńska o prawie traktatów dopuszcza zawieranie umów w formie ustnej. Taką możliwość przyjmuje również doktryna, nauka i piśmiennictwo zarówno polskie, jak i państw Europy Zachodniej, Stanów Zjednoczonych, Chin oraz Rosji. Praktyce prawa międzynarodowego znane są liczne przypadki zawierania umów międzynarodowych w formie ustnej, nierzadko w bardzo istotnych sprawach, jak starano się wykazać powyżej na podstawie wybranych przykładów. Ustną formę umów międzynarodowych akceptuje również orzecznictwo międzynarodowych trybunałów. Powstanie zespołu śledczego nie oznacza przekazania śledztwa w całości przez jedno z państw współpracujących drugiemu państwu. Celem i ideą takiego zespołu jest jednorazowe wykonywanie czynności procesowych na potrzeby postępowań karnych prowadzonych w obu krajach. Nie występuje wówczas dublowanie tych czynności. Zbierany jest w ten sposób wspólnie materiał dowodowy na potrzeby odrębnych postępowań karnych prowadzonych w obu współpracujących państwach. Suwerenne państwa mogą kierować się różnymi względami w zakresie powierzenia kierownictwa pracami zespołu.

Wobec powyższego zwracam się z zapytaniem: Jakie działania podjęło Ministerstwo Sprawiedliwości w celu realizacji propozycji złożonej przez prezydenta Rosji Dmitrija Miedwiediewa stworzenia wspólnego zespołu śledczego dotyczącego katastrofy smoleńskiej oraz jakie na obecnym etapie śledztwa są możliwości powołania takiego zespołu?

Z poważaniem

Poseł Arkadiusz Mularczyk

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8523)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie planów likwidacji
w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej
wydziałów gospodarczego i pracy**

Szanowny Panie Ministrze! 12 stycznia 2011 r. zwrócili się do mnie przedstawiciele środowisk adwokackich oraz radców prawnych z apelem o zapobieżenie planowanej przez Ministerstwo Sprawiedliwości

likwidacji w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej wydziałów gospodarczego i pracy.

Czym spowodowana jest likwidacja? Czy ministerstwo, biorąc pod uwagę interes społeczny mieszkańców, ma zamiar odstąpić od likwidacji ww. wydziałów?

Liczba spraw w wydziale gospodarczym znacznie się zwiększyła w porównaniu do lat ubiegłych, co świadczy o zapotrzebowaniu na istnienie tego wydziału w Białej Podlaskiej. Czas oczekiwania na rozprawę oraz szybkość rozpatrywania spraw świadczą o dobrej pracy wydziału gospodarczego. Dodatkowo likwidacją wydziału jest zaniepokojona Białkopodlaska Izba Gospodarcza. Przedsiębiorcy zwracają uwagę, że najbliższy taki wydział będzie w Świdniku, w związku z czym zwiększą się również koszty funkcjonowania firm z terenu dotychczas objętego przez wydziały gospodarczy i pracy w Sądzie Rejonowym w Białej Podlaskiej. Zlikwidowanie wydziału pracy utrudni, jeżeli zupełnie nie uniemożliwi, ochronę praw pracowniczych dużej liczby obywateli.

Z uwagi na powyższe argumenty oraz interes mieszkańców zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy Ministerstwo Sprawiedliwości planuje likwidację ww. wydziałów w Białej Podlaskiej? Jeżeli tak, zwracam się o odstąpienie od tych zamierzeń.

Z poważaniem

Poseł Adam Abramowicz

Biała Podlaska, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8524)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie wykorzystania procedury mediacji w sprawach o rozwód i separację

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o przesłanie następujących informacji dotyczących wykorzystania mediacji w sprawach o rozwód i separację, mając na uwadze społeczne znaczenie trwałości małżeństwa i dobro rodziny.

Nowelizując w 2005 r. Kodeks postępowania cywilnego, zmieniono treść art. 436 K.p.c. oraz uchylono dotychczasowe art. 437 K.p.c. i art. 438 K.p.c., likwidując w ten sposób obowiązkowe posiedzenia pojednawcze w sprawach o rozwód i separację. Wprowadzono jednocześnie, zmianą treści art. 436, możliwość kierowania przez sędziego stron do postępowania mediacyjnego.

Proszę w związku z tym o udzielenie informacji dotyczącej:

1) liczby wniosków o rozwód i separację oraz orzeczonych rozwodów i separacji w latach 2005–2010;

2) liczby spraw skierowanych w sprawach o rozwód i separację do postępowania mediacyjnego w latach 2005–2010;

3) prac – jeśli takie są podejmowane – nad pełnym zastąpieniem luki po posiedzeniach pojednawczych przez postępowanie mediacyjne w sprawach o rozwód i separację.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie informacji, czy procedura mediacji jest w pełni wykorzystywana w sprawach rozwodowych przez sądy i zastępuje lukę po obligatoryjnych posiedzeniach pojednawczych.

Z poważaniem

Poseł Piotr Ołowski

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8525)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie terminu egzaminu radcowskiego w 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwróciła się grupa aplikantów radcowskich z zapytaniem o możliwość uzyskania od Pana Ministra bliższej informacji o terminie tegorocznego egzaminu radcowskiego. Na podstawie przepisów ustawy o radcach prawnych termin przedmiotowego egzaminu ustala minister sprawiedliwości w porozumieniu z Krajową Izbą Radców Prawnych. W nawiązaniu do art. 36 ustawy o radcach prawnych ogłoszenie o egzaminie radcowskim umieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej w terminie do dnia 31 maja każdego roku.

Wprawdzie do terminu określonego w ustawie pozostał jeszcze określony czas, jednakże zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: Czy dysponuje Pan informacją o konkretnym lub przybliżonym terminie przeprowadzenia egzaminu?

Wiedza o dacie egzaminu kończącego kilkuletni okres nauki odbywanej w ramach aplikacji wydaje się dla aplikantów szczególnie ważna, ponieważ konieczne jest takie zorganizowanie sobie przez nich czasu, aby w sposób efektywny poczynić przygotowania do tej niezwykle ważnej dla nich próby zawodowej.

Z poważaniem

Poseł Piotr Stanke

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8526)

do ministra finansów

**w sprawie utraconych dochodów
z zezwoleń transportowych**

Szanowny Panie Ministrze! Sytuacja budżetu państwa jest trudna, co niejednokrotnie Pan Minister podkreśla. Wzywa Pan do oszczędności, a także Pan je realizuje kosztem emerytur, chorych, dzieci, ogólnie mówiąc: „wszystkich bezbronnych, którzy dają się złupić”. Mam nadzieję, iż przedmiotem Pańskiej pracy i zabiegów jest także zwiększanie przychodów budżetowych. Stąd proszę wyjaśnić, jaka jest reakcja resortu na przedstawiany problem polskich przewoźników drogowych transportu międzynarodowego skupionych w Porozumieniu Białowieckim*).

Zagadnienie dotyczy zezwoleń przewoźników transportu drogowego, w szczególności dotyczących podmiotów z Federacji Rosyjskiej. W momencie akcesji unijnej nasz odcinek granicy z Republiką Litewską stał się wewnętrzną granicą, natomiast rolę zewnętrzną granicy unijnej przejęło państwo litewskie. Poprzez graniczne przejścia drogowe Budzisko oraz Ogrodniki napłynął niekontrolowany strumień pojazdów wykonujących międzynarodowy transport drogowy. Działania kontrolne w grudniu 2009 r. wykazały, iż istnieje proceder wjazdu na obszar Rzeczypospolitej Polskiej pojazdów transportu międzynarodowego bez wymaganych zezwoleń – mechanizm wielokrotnego wjazdu na to samo zezwolenie. Należy szacować, iż dotyczy to ok. 60 tys. pojazdów z Federacji Rosyjskiej. Strata dla budżetu państwa z tytułu nieodprowadzonych należności to kwota ponad 250 mln zł.

Stowarzyszenia przewoźników wskazują na szereg rozwiązań zmierzających do wyeliminowania powyższych nieprawidłowości. Należy jednak podkreślić, iż bez przyjęcia centralnego elektronicznego systemu kasowania zezwoleń w momencie wjazdu do Polski przewoźników międzynarodowych nie jest możliwe uzyskanie pożądanego efektów. Ponadto brak jest rzeczywistych danych o przewozach transportowych z Federacji Rosyjskiej. Fakt możliwości wielokrotnego wjazdu powoduje obniżenie naszych zdolności negocjacyjnych przy ustalaniu dwustronnych limitów wjazdowych pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską. Z tego tytułu ogranicza się nam limity przewozowe w obustronnych relacjach. Nasze firmy tracą rynek, a znaczna część przewoźników likwiduje działalność i zwalnia pracowników. W ten sposób pozbawia się budżet państwa kolejnych przychodów, które są znaczące.

* Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

W związku z powyższym kieruję zapytanie: Panie Ministrze, jakie działania Pan podejmie, aby środki finansowe, które są tracone, trafiły do budżetu państwa?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tolwiński

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8527)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zapewnienia konkurencyjności
polskich przewoźników wykonujących
międzynarodowy transport drogowy**

Szanowny Panie Ministrze! Zagadnienie dotyczy zezwoleń przewoźników międzynarodowego transportu drogowego, w szczególności podmiotów Federacji Rosyjskiej. W momencie akcesji unijnej nasz odcinek granicy z Republiką Litewską stał się wewnętrzną granicą, natomiast rolę zewnętrzną granicy unijnej przejęło państwo litewskie. Poprzez graniczne przejścia drogowe Budzisko oraz Ogrodniki napłynął niekontrolowany strumień pojazdów wykonujących międzynarodowy transport drogowy. Działania kontrolne w grudniu 2009 r. wykazały, iż istnieje proceder wjazdu na obszar Rzeczypospolitej Polskiej pojazdów transportu międzynarodowego bez wymaganych zezwoleń – mechanizm wielokrotnego wjazdu na to samo zezwolenie. Należy szacować, iż dotyczy to ok. 60 tys. pojazdów z Federacji Rosyjskiej. Strata dla budżetu państwa z tytułu nieodprowadzonych należności jest na kwotę ponad 250 mln zł.

Stowarzyszenia przewoźników wskazują na szereg rozwiązań zmierzających do wyeliminowania powyższych nieprawidłowości. Należy jednak podkreślić, iż bez przyjęcia centralnego elektronicznego systemu kasowania zezwoleń w momencie wjazdu do Polski przewoźników międzynarodowych nie jest możliwe uzyskanie pożądanego efektów. Uszczelnienie granicy poprzez ustanowienie stałej kontroli oraz kontroli lotnych, a także stałego monitoringu pozwoli wyeliminować wjazdy pojazdów na teren Rzeczypospolitej bez zezwoleń. Ponadto brak jest rzeczywistych danych o przewozach transportowych z Federacji Rosyjskiej. Fakt możliwości wielokrotnego wjazdu powoduje obniżenie naszych zdolności negocjacyjnych przy ustalaniu dwustronnych limitów wjazdowych pomiędzy Rzeczpospolitą Polską a Federacją Rosyjską. Z tego tytułu ogranicza się nam limity przewozowe w obustronnych relacjach. Nasze firmy tracą rynek, a znaczna część przewoźników likwiduje działalność i zwalnia pracowników. W ten sposób pozbawia się budżet państwa kolejnych przychodów, które są znaczące.

W związku z powyższym składam zapytanie: Panie Ministrze, jakie działania Pan podejmie, aby środki finansowe, które są traczone, trafiły do budżetu państwa?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tołwiński

Białystok, dnia 4 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8528)

do ministra infrastruktury

**w sprawie obejścia Węgierskiej Górki
na odcinku Przybędza – Milówka
budowanej drogi S69**

Władze samorządowe Węgierskiej Górki, zaniepokojone brakiem w „Programie budowy dróg krajowych i autostrad na lata 2011–2015” zapisów dotyczących budowy obejścia Węgierskiej Górki (8,5-kilometrowy odcinek z tunelami Przybędza – Milówka na drodze ekspresowej S69), zwróciły się do mnie z prośbą o podjęcie interwencji.

Droga S69 Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń, budowana od wielu lat, jest newralgicznym punktem na mapie drogowej Polski, jest to bowiem korytarz otwierający nas na Europę Południową. Zatrzymanie ostatniego odcinka drogi jest niezrozumiałe, tym bardziej że już poniesiono znaczne koszty na dokumentację projektową i przetargi.

Zdaniem specjalistów z dziedziny drogownictwa nie ma możliwości przepuszczenia ciężkiego ruchu samochodowego przez centrum Węgierskiej Górki i Milówki. Dalsze zwlekanie z rozpoczęciem budowy tego odcinka skończy się zdecydowanym sprzeciwem mieszkańców, którzy zapowiadają przystąpienie do blokowania przejazdów.

Biorąc powyższe pod uwagę, zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Czy budowa odcinka Przybędza – Milówka zostanie rozpoczęta w 2011 r., jak było wcześniej zapowiadane i wskazuje zaangażowanie prac projektowych?

2. Czy przeprowadzono badania ruchu samochodowego na tym odcinku i jakie to może przynieść konsekwencje dla gminy, dla bezpieczeństwa jej mieszkańców i środowiska?

3. Jaki jest ostateczny termin zakończenia budowy krajowej drogi ekspresowej S69 Bielsko-Biała – Zwardoń?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Szwed

Bielsko-Biała, dnia 13 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8529)

do ministra zdrowia

**w sprawie niedostatecznego zabezpieczenia
funkcjonowania w woj. podkarpackim
refundowanej przez NFZ
opieki stomatologicznej**

Szanowana Pani Minister! Samorządy lokalne oraz mieszkańcy województwa podkarpackiego wyrażają duże zaniepokojenie niepodpisaniem kontraktów z Podkarpackim Oddziałem Wojewódzkim Narodowego Funduszu Zdrowia przez znaczną część lekarzy stomatologów. Skutek jest taki, że część mieszkańców Podkarpacia od stycznia 2011 r. jest pozbawiona dostępu lub ma mocno utrudniony dostęp do refundowanej opieki stomatologicznej. Według danych przedstawianych przez Podkarpacki Oddział Związku Lekarzy Dentystów, w ubiegłym roku podkarpacki NFZ zawarł 606 kontraktów z lekarzami stomatologii, a do tej pory 334 dentystów nie podpisało umów z NFZ na świadczenie w 2011 r. bezpłatnego leczenia stomatologicznego w ramach ubezpieczenia. Oznacza to, że od stycznia około 800 tys. mieszkańców Podkarpacia zostało w znacznym stopniu pozbawionych dostępu do darmowej opieki dentystrycznej. Stomatolodzy, którzy nie zdecydowali się na zawarcie umów, jako główny argument swej decyzji wskazują zbyt niską wycenę za jeden punkt rozliczeniowy, w którym przeliczane są medyczne procedury. Podkarpacki NFZ proponuje 1,02 zł za punkt, natomiast dentyści uważają taką stawkę za zbyt niską. Według nich powinna ona wynosić 1,08 zł za punkt. NFZ ogłosił już konkurs uzupełniający, ale w myśl przepisów rozstrzygnięty będzie on dopiero z końcem lutego, nie ma też pewności, czy fundusz dojdzie do porozumienia z dentystami, którzy do tej pory nie zdecydowali się na podpisanie kontraktów.

W związku z tą sytuacją zwracam się do Pani Minister z następującym pytaniem:

Czy ministerstwo podjęło działania, które doprowadziłyby do zawarcia porozumienia między Podkarpackim Oddziałem Wojewódzkim NFZ a stomatologami w celu zapewnienia funkcjonowania w województwie podkarpackim refundowanej opieki dentystrycznej na wymaganym poziomie?

Z poważaniem

Poseł Jan Warzecha

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8530)

do ministra infrastruktury

**w sprawie częstochowskiego odcinka
autostrady A1 w kontekście „Programu
budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”**

Szanowny Panie Ministrze! 6 grudnia 2010 r. minister infrastruktury skierował do konsultacji społecznych oraz uzgodnień międzyresortowych projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”. Dokument określa cele i priorytety inwestycyjne, wskazuje poziom i źródła niezbędnego finansowania oraz listę zadań do realizacji. Projekt zakłada wybudowanie trzech głównych autostrad, w tym autostradę A1 o łącznej długości 582 km, która połączy Gdańsk z Łodzią oraz aglomeracją śląską, przebiegając przez Częstochowę i stając się jednocześnie obwodnicą miasta.

Z wielkim niedowierzaniem oraz smutkiem mieszkańcy, władze Częstochowy i regionu przyjęli do wiadomości, że odcinek z Tuszyna do Pyrzowic został odłożony na okres po 2013 r. Pragnę podkreślić, że autostrada Tuszyn – Pyrzowice jest niezbędna do dalszego rozwoju Częstochowy jako łącznik regionu z lotniskiem oraz jako obwodnica miasta. Pragnę zwrócić uwagę Panu Ministrowi, że dotychczasowe działania związane ze zmianami koncepcji oraz terminów nie dają gwarancji wykonania tego odcinka do 2015 r.

Pragnę zapytać Pana Ministra o ostateczne decyzje dotyczące wykonania tego odcinka w ramach przedłożonego programu rządowego nie później niż do 2015 r. Pragnę również zapytać i prosić o uwzględnienie postulatów gmin regionu częstochowskiego i miasta Częstochowy dotyczących dróg alternatywnych do autostrady oraz budowy trzeciego pasa dla ruchu lokalnego na częstochowskiej obwodnicy autostrady i niepobieranie na niej opłat. Czy istnieje możliwość zrealizowania tych zamierzeń przed 2015 r.?

Z poważaniem

Poseł Grzegorz Sztolcman

Warszawa, dnia 29 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8531)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zakresu modernizacji
i rewitalizacji linii kolejowej nr 8**

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania: W jakim za-

kresie dokonana będzie przez spółkę PLK modernizacja i rewitalizacja linii kolejowej nr 8 od Warszawy do Skarżyska-Kamiennej? Czy w ramach tych inwestycji przewidziana jest również budowa przejścia podziemnego na perony na stacji Skarżysko-Kamienna?

Uprzejmie proszę o podanie harmonogramu prac modernizacyjnych i rewitalizacyjnych na powyższym odcinku linii kolejowej nr 8.

Z poważaniem

Poseł Andrzej Bętkowski

Skarżysko-Kamienna, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8532)

do ministra zdrowia

**w sprawie zapłaty przez NFZ
za nadwykonania zrealizowane
w latach 2008, 2009 i 2010**

Szanowna Pani Minister! Narodowy Fundusz Zdrowia zawarł umowy ze świadczeniobiorcami za nadwykonania zrealizowane w latach 2008, 2009 i 2010. Umowy te nie są realizowane i z tego tytułu prowadzone są sprawy sądowe. W związku z powyższym mam następujące pytania:

1. Jak wygląda sprawa zapłaty za nadwykonania zrealizowane za 2008, 2009 i 2010 r. przez świadczeniobiorców, którzy zawarli umowę z Narodowym Funduszem Zdrowia?

2. Jakie dodatkowe koszty poniósł NFZ z tytułu prowadzonych spraw sądowych (opłaty na rzecz radców prawnych, odsetki, itp.)?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Zakrzewska

Jelenia Góra, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8533)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji
drogowej – budowy obwodnicy Zabierzowa
na drodze nr 79**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono bu-

dowy obwodnicy Zabierzowa na drodze nr 79, która miała być realizowana w latach 2011–2013.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8534)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaniechania realizacji
inwestycji drogowej – przebudowy drogi S7
Lubień – Rabka**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono przebudowy drogi S7 Lubień – Rabka, która pierwotnie miała być zrealizowana już w latach 2008–2011.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8535)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji
drogowej – budowy drogi ekspresowej S7
granica woj. świętokrzyskiego – Kraków**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono budowy drogi ekspresowej S7 granice woj. świętokrzy-

skiego – Kraków, która pierwotnie miała być zrealizowana już w latach 2008–2011.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Krakowa i Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8536)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji
drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73
na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Szczucin – Dąbrowa Tarnowska.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8537)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zaniechania realizacji inwestycji
drogowej – budowy obwodnicy Skawiny**

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono budowy obwodnicy Skawiny.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8538)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy obwodnicy miasta Zator

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono budowy obwodnicy miasta Zator na drodze krajowej nr 28.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?
2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8539)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – udziału w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87 wraz z dojazdami

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono udziału w budowie mostu w Piwnicznej na rzece Poprad na drodze nr 87 wraz z dojazdami, która miała być realizowana w latach 2008–2010.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8540)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – budowy odcinka drogi S7 w Krakowie

Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono budowy drogi ekspresowej S7 po stronie wschodniej Krakowa, która pierwotnie miała być zrealizowana już w latach 2006–2009.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Krakowa i Małopolski inwestycji?
2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8541)

do ministra infrastruktury

w sprawie realizacji inwestycji drogowej – budowy autostrady A4 Kraków – Tarnów, węzeł Szarów – węzeł Krzyż

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: Co prawda, w najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” uwzględniono dokończenie budowy autostrady A4 Kraków – Tarnów, węzeł Szarów – węzeł Krzyż, ale ta inwestycja pierwotnie miała zostać ukończona w 2011 r., a w obecnych planach rządowych termin ten został przesunięty na 2012 r.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu wykonanie tak ważnej inwestycji dla regionu, a nawet komunikacji i transportu

krajowego oraz międzynarodowego jest poważnie opóźnione?

2. Jak wygląda obecnie poziom realizacji prac na tej inwestycji?

3. Czy jest on zgodny z harmonogramem i na dzień dzisiejszy gwarantuje zakończenie przedmiotowej inwestycji w 2012 r.?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8542)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 75 na odcinku Niepołomice – Targowisko

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono przebudowy drogi krajowej nr 75 na odcinku Niepołomice – Targowisko.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8543)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przełożenia drogi krajowej nr 73 umożliwiającego połączenie autostrady A4 (węzeł Krzyż) z drogą krajową nr 4 (węzeł Lwowska)

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono przełożenia drogi krajowej nr 73 umożliwiającego połączenie autostrady A4 (węzeł Krzyż) z drogą krajową nr 4 (węzeł Lwowska).

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Tarnowa i Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8544)

do ministra infrastruktury

w sprawie zaniechania realizacji inwestycji drogowej – przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Dąbrowa Tarnowska – Tarnów

Szanowny Panie Ministrze! Stan faktyczny stanowiący kontekst złożonego zapytania: W najnowszym rządowym projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie uwzględniono przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Dąbrowa Tarnowska – Tarnów.

W tym zakresie zgłaszam zapytanie poselskie:

1. Z jakiego powodu zrezygnowano z realizacji tak ważnej dla Małopolski inwestycji?

2. Czy w najbliższym czasie zostaną podjęte decyzje, które uwzględnią konieczność szybkiej realizacji ww. inwestycji drogowej?

Z poważaniem

Posel Józef Rojek

Tarnów, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8545)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zasad kontroli czynności zarządzania wspólnotami mieszkaniowymi przez członków wspólnot mieszkaniowych określonych w ustawie o własności lokali

Szanowny Panie Premierze! Wypełniając mandat posła na Sejm RP, trafiają do mnie zgłoszenia ze strony osób – właścicieli wyodrębnionych lokali, wchodzących w skład określonej nieruchomości, odnośnie do sprawdzania prawidłowości wykonywania czynności zarządzania – administrowania nieruchomością wspólną.

Problem głównie dotyczy mniejszych miejscowości – miast na prawach powiatu, w których brakuje licencjonowanych zarządców nieruchomości.

Zgodnie z treścią art. 6 ustawy o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz. U. Nr 85, poz. 388) ogół właścicieli, których lokale wchodzą w skład określonej nieruchomości, tworzy wspólnotę mieszkaniową.

Przepisy ustawy o własności lokali określają zasady zarządu wspólnotą mieszkaniową.

Natomiast podstawy prawne zarządzania – administrowania – nieruchomością wspólną są określone w ustawie o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. (Dz. U. Nr 115, poz. 741).

Zgodnie z treścią art. 184 ust. 2 ustawy o gospodarce nieruchomościami z dnia 21 sierpnia 1997 r. (Dz. U. Nr 115, poz. 741) zarządcą nieruchomości jest osoba fizyczna posiadająca licencję zawodową, nadaną w trybie przepisów ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Zgodnie z ustawą o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz. U. Nr 85, poz. 388) z chwilą wyodrębnienia jednego lokalu w nieruchomości budynkowej powstaje z mocy prawa wspólnota mieszkaniowa.

Na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności:

- 1) wydatki na remonty i bieżącą konserwację,
- 2) opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę,
- 3) ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publiczno-prawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali,
- 4) wydatki na utrzymanie porządku i czystości,
- 5) wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy.

Są to kwoty wpłacane co miesiąc przez poszczególnych właścicieli lokali, co przy dużych wspólnotach wielobudynkowych składa się na znaczne sumy pieniężne, które pozostają w dyspozycji zarządcy nieruchomości, na podstawie upoważnienia zarządu.

Zgodnie z treścią art. 29 ustawy o własności lokali po stronie zarządcy nieruchomości jest wiele obowiązków, dotyczących m.in. prowadzenia ewidencji pozaksiegowej, ewidencji wpłat zaliczek, dokonywania rozliczeń z tego tytułu i informowania o tych czynnościach członków wspólnoty.

Przy tak szeroko określonych kompetencjach zarządców nieruchomości i odpowiadającym im zakresie obowiązków – ustawa o własności lokali nie określa zakresu czynności kontrolnych członków wspólnoty – pozostawiając jako jedyny instrument kontroli – odmowę udzielenia absolutorium (art. 29 ust. 2 ustawy o własności lokali).

W mojej ocenie brak szczegółowego określenia zakresu uprawnień kontrolnych w ustawie o własności lokali dla poszczególnych członków wspólnoty mieszkaniowej bądź brak obowiązku powoływania organu kontrolnego wspólnoty mieszkaniowej może prowadzić do wielu nieprawidłowości i nadużyć, przy rozliczeniach finansowych i prowadzeniu spraw admini-

stracyjnych, cywilnych, wspólnot mieszkaniowych przez zarządców nieruchomości.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Prezesa Rady Ministrów z prośbą o odpowiedź na zapytania:

1. Czy możliwe jest wprowadzenie takich zmian w zakresie przepisów prawnych ustawy o własności lokali z dnia 24 czerwca 1994 r. (Dz. U. Nr 85, poz. 388), które konkretyzowałyby uprawnienia kontrolne członków wspólnot mieszkaniowych bądź obligowały do powoływania organów kontrolnych wspólnoty mieszkaniowej?

2. Jakie Rada Ministrów zamierza podjąć działania celem rozwiązania przedstawionego przeze mnie problemu?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie (nr 8546)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie ogłaszania terminów naboru wniosków do programu „Razem bezpieczniej”

Panie Ministrze! Od 2007 r. realizowany jest rządowy program ograniczania przestępczości i aspołecznych zachowań „Razem bezpieczniej”, który cieszy się dużym zainteresowaniem ze strony samorządów lokalnych. Niestety w tym roku termin, jaki został zakreślony do składania wniosków, był tak krótki, że wiele samorządów nie mogło złożyć w terminie wniosku. Do wojewody dolnośląskiego informacja trafiła 7 grudnia, a do samorządów na terenie Dolnego Śląska dopiero 14 grudnia. Biorąc pod uwagę fakt, że wnioski należało złożyć do 31 grudnia 2010 r., a w międzyczasie wypadły święta, niektóre samorzady nie były w stanie zmieścić się w wyznaczonym terminie. Ponadto co roku temat wiodący programu jest inny, więc nie można do wypełniania wniosku przystąpić wcześniej niż w momencie ogłoszenia naboru.

Doceniając rolę, jaką odgrywa program „Razem bezpieczniej” i chcąc wesprzeć samorządowców w ich staraniach o pozyskanie funduszy na jego realizację, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Z czego wynikał tak późny termin ogłoszenia naboru wniosków do programu „Razem bezpieczniej” na rok 2011?

2. Czy wszystkie środki finansowe na realizację tego programu w 2011 r. zostały już rozdysponowane?

3. Które samorzady z terenu Dolnego Śląska w ostatnich trzech latach skorzystały z tego programu?

4. Czy terminy ogłaszania naboru wniosków do programu są stałe czy też zmieniane co roku?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8547)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zamiaru wprowadzenia
odpłatności za korzystanie z autostradowej
obwodnicy Wrocławia**

Panie Ministrze! Mieszkańcy Dolnego Śląska z ogromnym niepokojem i oburzeniem przyjęli wiadomość o zamiarze wprowadzenia odpłatności za korzystanie z autostradowej obwodnicy Wrocławia, tym bardziej że wcześniej Ministerstwo Infrastruktury zapewniało, że takiego rozwiązania nie planuje. W przypadku podpisania nowego rozporządzenia trasa będzie bezpłatna wyłącznie dla ruchu lokalnego. Dla Wrocławia i Dolnego Śląska taka propozycja jest nie do zaakceptowania. Wprowadzenie opłat spowoduje, że cały ruch tranzytowy „wejdzie” do miasta, a przecież po to właśnie budowana jest AOW, żeby ten tranzyt z miasta wyprowadzić. Zamiar ministerstwa jest powszechnie krytykowany, a do mojego biura poselskiego każdego dnia napływają protesty przeciwko planom ministerstwa w sprawie płatnej AOW.

W pełni zgadzając się z tymi negatywnymi opiniami, proszę o odpowiedź na pytania:

1. Z jakich uzasadnionych powodów ministerstwo forsuje pomysł płatnej AOW, mimo powszechnego sprzeciwu?

2. Dlaczego wcześniej ten pomysł nie był upubliczniony?

3. Czy ministerstwo bierze pod uwagę możliwość wycofania się z wprowadzenia opłat za korzystanie z AOW?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 8 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8548)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie problemów z wdrażaniem ustawy
o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie**

Pani Minister! Pod koniec ubiegłego roku pojawiły się w mediach niepokojące informacje o proble-

mach z wprowadzaniem w życie szeregu pożytecznych i niezbędnych rozwiązań zawartych w nowelizacji ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Celem zmian prawa w tym zakresie, najogólniej rzecz ujmując, było zmobilizowanie gmin i służb społecznych do efektywnej walki ze zjawiskiem przemocy domowej przy równoczesnym zapewnieniu realnej pomocy jej ofiarom. Niestety coraz częściej pojawiają się głosy specjalistów o konkretnych problemach, które w poważny sposób utrudniają osiągnięcie powyższych celów. Do najważniejszych z nich należą:

— opóźnienia w tworzeniu zespołów do walki z przemocą w rodzinie,

— brak rozporządzeń regulujących zasady odbierania rodzinie dziecka –ofiary przemocy,

— problemy z uzyskaniem zaświadczeń lekarskich potwierdzających doznane obrażenia (niewiedza lekarzy o konieczności ich wydawania, brak druków ww. zaświadczeń).

W związku z powyższym pragnę się poinformować: Jakie jest stanowisko Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej w sprawie problemów z wdrażaniem ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie?

Poseł Adam Wykręt

Bielsko-Biała, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8549)

do ministra finansów

w sprawie wysokości podatku VAT w 2011 r.

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zgłosił się petent w sprawie wysokości podatku VAT możliwego do odliczenia w przypadku rat leasingowych oraz zakupu paliwa. Do końca 2010 r. w przypadku użytkownika samochodu w leasingu użytkownik mógł odliczyć podatek VAT zarówno od raty leasingowej, jak i od zakupionego paliwa. Przepisy w tym zakresie zmieniły się od 1 stycznia 2011 r.

W związku z powyższym pytam Pana Ministra: Czy po 1 stycznia 2011 r. użytkownik samochodu wziętego w leasing w 2010 r. może odliczyć podatek VAT od rat leasingowych i zakupionego paliwa?

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 15 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8550)

do ministra zdrowia

**w sprawie celowej dotacji rządowej
dla samorządów na sfinansowanie
świadczeń zdrowotnych**

Szanowna Pani Minister! Wojewoda lubelski w imieniu Wojewódzkiej Komisji Dialogu Społecznego w Lublinie wystosowała do mojego biura prośbę o interwencję w sprawie przyznania celowej dotacji rządowej dla samorządów, które zgodnie z art. 58 ust. 2 projektu ustawy o działalności leczniczej mogą pokryć stratę roczną samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej.

Członkowie komisji uznali, że samorządy województw, które otrzymały w latach 2008–2010 zmniejszone środki finansowe z centrali NFZ na skutek zmienionego algorytmu podziału (w tym woj. lubelskie), powinny być objęte dodatkowym wsparciem rządowym. Jednocześnie komisja zaproponowała, by zapis tej treści był dokonany w ustawie o działalności leczniczej w dziale VIII jako przepis przejściowy, obowiązujący do 2013 r. włącznie.

Członkowie wielokrotnie zwracali uwagę na dysproporcje w finansowaniu świadczeń zdrowotnych pomiędzy poszczególnymi regionami kraju. Niekorzystny algorytm podziału środków finansowych obowiązujący w latach 2008–2010 spowodował utrzymanie się strat szpitali woj. lubelskiego pomimo wprowadzenia przez zarządzających drastycznych ograniczeń kosztów i wprowadzenia limitów świadczeń zdrowotnych. Jednakże konieczność zapewnienia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców przy znaczącym niedoborze środków jest przyczyną utrzymujących się w 2010 r. strat we wszystkich szpitalach woj. lubelskiego.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy i jakie działania zamierza podjąć Ministerstwo Zdrowia, by zapewnić mieszkańcom Lubelszczyzny ciągły dostęp do bezpłatnych świadczeń?

2. Czy resort zdrowia rozważa możliwość wprowadzenia powyższego zapisu o dotacji celowej dla samorządów w projektowanej ustawie? Natomiast jeżeli nie, to czy i w jakiej formie zamierza pomóc lubelskim szpitalom wyjść z kryzysu finansowego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Matuszczak

Chełm, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8551)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie prac nad nowelizacją
ustawy o broni i amunicji**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 15 września 2010 r. Sejmowi RP przedłożono rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – druk nr 3388. Projekt stanowił propozycję kompleksowej nowelizacji dotychczasowej ustawy i wzbudził bardzo duże zainteresowanie osób zajmujących się strzelectwem sportowym, zarówno w wymiarze wyuczynowym jak i, przede wszystkim, amatorskim. O ile pierwotny projekt ustawy spotkał się z akceptacją tego środowiska, to ostateczny kształt ustawy wywołał liczne kontrowersje. W szczególności budzi je art. 10 ust. 3 pkt 3 znowelizowanej ustawy, który uzależnia wydanie pozwolenia na broń w celach sportowych nie tylko od posiadania kwalifikacji sportowych, o których mowa w art. 10b ustawy, ale wprowadza dodatkowo wymóg posiadania licencji właściwego polskiego związku sportowego. Zapis tej treści pojawił się dopiero w sprawozdaniu podkomisji sejmowej z dnia 25 października 2010 r. Nie był więc on pierwotną propozycją Pana Ministra. Stąd też pragnę skierować do Pana Ministra, jako inicjatora prac legislacyjnych i przedstawiciela rządu w procesie ustawodawczym, następujące pytania:

1. Jakie były przesłanki wprowadzenia do projektu nowelizacji ustawy o broni i amunicji nowego brzmienia art. 10 ust. 3 pkt 3?

2. Kto zaproponował wprowadzenie powyższej zmiany?

3. Jakie było stanowisko Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji na temat zaproponowanej zmiany?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8552)

do ministra sportu i turystyki

**w sprawie interpretacji art. 9
ustawy o sporcie**

Szanowny Panie Ministrze! Art. 9 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca o sporcie stanowi, iż członek zarządu polskiego związku sportowego nie może łączyć tej funkcji z funkcją w innych władzach tego związku. Najwyższą władzą polskiego związku sportowego, co wynika z art. 7 ust. 3 ustawy o sporcie odsyłającego do ustawy Prawo o stowarzyszeniach, jest walne zebranie członków lub zebranie delegatów.

Stąd też na gruncie nowej ustawy o sporcie pojawia się następujące pytanie, które pozwalam sobie skierować do Pana Ministra: Czy z art. 9 ust. 3 pkt 1 ustawy o sporcie wynika norma prawna, która zakazuje łączenia funkcji członka zarządu polskiego związku sportowego z czynnym uczestnictwem (z prawem do głosowania) w walnym zebraniu członków lub z mandatem delegata na zebranie delegatów w tymże związku?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8553)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie trybu kwestionowania
prawidłowości postępowania karnego
przed sądami zagranicznymi**

Szanowny Panie Ministrze! Sprawa skazanego na dożywocie za brutalny gwałt i pobicie w Exeter J. T. jest jedną z najgłośniejszych spraw karnych ostatnich lat. W ostatnim czasie ujawniono fakty, które podważają wiarygodność lekarza sądowego badającego ofiarę gwałtu. Brytyjskie media opisały postępowanie przeciwko lekarzowi, który był głównym ekspertem sądowym Policji w hrabstwie Devon. To on przedstawił kluczowy dowód w sprawie J. T. – ślady DNA pobrane z ciała zgwałconej kobiety. Zgodnie z przedstawionymi w mediach informacjami medyk sądowy odpowiada za to, że w dniu przestępstwa nie pobrał próbek z miejsc intymnych zgwałconej kobiety, nie opisał szczegółowo jej urazów oraz nie dostarczył Policji podpisanego protokołu swoich zeznań aż do października tamtego roku.

Abstrahując od sprawy J. T. i nie wchodząc w rozważania na temat jego winy lub niewinności, pragnę

skierować do Pana Ministra pytanie o charakterze bardziej generalnym: W jaki sposób na gruncie polskiego prawa karnego oraz przepisów o europejskim nakazie aresztowania możliwe jest kwestionowanie przez osoby odbywające karę w polskich zakładach karnych prawidłowości przebiegu postępowania przed zagranicznym sądem karnym, na podstawie którego zostali skazani na pozbawienie wolności?

Z wyrazami szacunku

Poseł Dariusz Lipiński

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8554)

do ministra środowiska

**w sprawie realizacji projektu inwestycyjnego
„Droga wodna górnej Wisły” oraz projektu
wykonawczego Kanału Śląskiego łączącego
Wisłę z Odrą**

Szanowny Panie Ministrze! Stowarzyszenie Miłośników Ziemi Niepołomickiej z siedzibą w 32-005 Niepołomice, ul. Młyńska 18/34 skierowało do mnie jako posła Małopolski Zachodniej plik materiałów dotyczących dwóch projektów:

- modernizacji i rozbudowy skanalizowanego odcinka drogi wodnej górnej Wisły, zwłaszcza stopni wodnych „Niepołomice” i „Podwale”, oraz
- wdrożenia projektu wykonawczego Kanału Śląskiego łączącego Wisłę z Odrą.

Członkowie tego stowarzyszenia poinformowali mnie, że wiazali duże nadzieje związane z „Deklaracją współpracy na rzecz rozwoju energetyki wodnej w Polsce” z dnia 27 października 2009 r. przyjętą przez KZGW, Ministerstwo Gospodarki i Ministerstwo Skarbu Państwa. W szczególności nadzieje te związane były z planowaną budową dalszych stopni wodnych na górnej Wiśle, od Krakowa do Sandomierza lub co najmniej do ujścia Dunajca. Od przyjęcia deklaracji minął już rok i cicho na temat jej wdrożenia. Tymczasem obserwuje się stagnację stanu gospodarki wodnej.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytania:

— Jakie są szanse na zrealizowanie obu wymienionych projektów?

— Jakie są losy wymienionej deklaracji i czy w ślad za nią podjęto stosowne działania?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 7 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8555)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wykonawczym wynikającym z art. 40 ust. 4 ustawy o sporcie

Szanowny Panie Ministrze! Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie w art. 40 ust. 4 zobowiązuje Pana Ministra w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zdrowia do wydania rozporządzenia w sprawach „bezpieczeństwa i ratowania osób”.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Na jakim etapie w resorcie znajdują się prace nad ww. rozporządzeniem?

Jaki jest harmonogram prac nad tym aktem prawnym i czy resort rozpoczął konsultacje społeczne z organizacjami ratowniczymi?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8556)

do ministra zdrowia

w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wykonawczym wynikającym z art. 29 ust. 6 ustawy o sporcie

Szanowna Pani Minister! Ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie w art. 28 ust. 6 zobowiązuje ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw kultury fizycznej do określenia w drodze rozporządzenia zakresu i sposobu realizowania opieki medycznej, o której mowa w ust. 4 art. 29, uwzględniając specyfikę współzawodnictwa sportowego oraz potrzeby ochrony zdrowia zawodników.

Wobec powyższego proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie: Na jakim etapie w resorcie znajdują się prace nad ww. rozporządzeniem i jaki jest harmonogram prac nad tym aktem wykonawczym?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8557)

do ministra zdrowia

w sprawie stanu prac nad rozporządzeniem wynikającym z nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych

Szanowna Pani Minister! Ustawą z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie znowelizowano w art. 74 ustawę o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Nowelizacja ww. art. 27 ust. 4 wprowadza zobowiązanie dla ministra właściwego do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem do spraw kultury fizycznej, po zasięgnięciu opinii prezesa NFZ i Naczelnej Rady Lekarskiej, do wydania stosownego rozporządzenia o zdolności do uprawiania danego sportu przez dzieci i młodzież.

Wobec powyższego proszę Panią Minister o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Na jakim etapie w resorcie znajdują się prace nad ww. rozporządzeniem?

Jaki jest harmonogram prac nad tym aktem prawnym i czy rozpoczęły się w powyższej sprawie konsultacje społeczne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8558)

do ministra finansów

w sprawie wniosku gmin Brzeszcze, Oświęcim i Kęty o zabezpieczenie w ustawie budżetowej na 2011 r. środków z przeznaczeniem dla RZGW w Krakowie na wykonanie najpilniejszych robót zabezpieczających na rzece Sole na łączną kwotę 2500 tys. zł

Szanowny Panie Ministrze! Resort środowiska, a w szczególności podległy prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Krakowie odpowiedzialny za utrzymanie wód i urządzeń wodnych posiadają bieżącą wiedzę na temat strat w infrastrukturze przeciwpowodziowej, jak i dane dotyczące bieżącego utrzymania wód w regionach wodnych Górnej Wisły, Czarnej Orawy oraz Dniestru. Efektem tego są rokrocznie czynione starania o pozyskanie z budżetu państwa środków związanych z utrzymaniem wód, a także

wnioski o środki rezerwy celowej na usuwanie skutków klęsk żywiołowych.

Spośród problemów wywołanych przez powódzie, z jakimi od lat borykają się mieszkańcy gmin położonych na tym terenie, niezmienna pozostaje kwestia zabezpieczenia przeciwpowodziowego. Na terenie zachodniej Małopolski problem ten dotyczy oddziaływania rzeki Soły. Zabezpieczenie i naprawa brzegów tej górskiej rzeki były tematem licznej korespondencji prowadzonej zarówno przez przedstawicieli samorządów terytorialnych, posłów, mieszkańców gmin i prasy z RZGW Kraków. Jednak niezmiennym od lat argumentem pozostaje brak wystarczających środków finansowych, które mogłyby zostać przeznaczone na wykonanie inwestycji.

Trzy gminy zachodniej Małopolski: Brzeszcze, Oświęcim i Kęty wystąpiły z wnioskiem o zabezpieczenie w ustawie budżetowej na 2011 r. środków z przeznaczeniem dla RZGW w Krakowie na wykonanie najpilniejszych robót zabezpieczających na rzece Sole na łączną kwotę 2 500 tys. zł.

Ta suma pozwoliłaby na:

— w gminie Brzeszcze – zabezpieczenie i umocnienie lewego brzegu Soły w rejonie ul. Jasnej w miejscowości Zasolę (2 000 tys. zł),

— w gminie Oświęcim – naprawa prawego brzegu rzeki Soły przy ujściu Macochy Łęckiej (200 tys. zł),

— w gminie Kęty – na wysokości osiedla nad Solą i basenu w mieście Kęty naprawa obmycia i obsunięcia się brzegowych umocnień z narzutu kamiennego i wyrwy na długości ok. 20 m (300 tys. zł).

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: Czy w 2011 r. zostaną zabezpieczone środki z przeznaczeniem dla RZGW w Krakowie na wykonanie najpilniejszych robót zabezpieczających na rzece Sole na łączną kwotę 2 500 tys. zł?

Z poważaniem

Poseł Beata Szydło

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8559)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji firmy ENEA SA

1. Szanowny Panie Ministrze, uprzejmie informuję Pana Ministra, iż do mojego biura wpłynęło pismo z gorzowskiego oddziału ENEA, że od dwóch lat w grupie kapitałowej ENEA prowadzony jest pozorowany dialog. Zarządzający spółkami są w nieustającym konflikcie z załogą, jeden spór zbiorowy goni drugi. Nagminnie jest łamane prawo pracy. Czy znane są Panu Ministrowi takie przypadki?

2. Komitet Protestacyjny składający się z pracowników informuje, iż jest prowadzona restrukturyzacja w tajemnicy przed załogą bez stosownych uzgodnień i zabezpieczenia interesów pracowniczych w tych procesach (Program ENEA 2010+). Czy przewidziany jest pakiet inwestycyjny i socjalny?

3. Czy prawdziwa jest informacja, że obecny Zarząd ENEA ma dostać bardzo wysokie premie za skuteczne doprowadzenie do prywatyzacji, a w zamian po zakończeniu kadencji w zarządzie mają zagwarantowane wysokopłatne (kilkadziesiąt tys. zł) stanowiska dyrektorskie w nowo powstałych podmiotach?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Rafalska
oraz grupa posłów

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8560)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmian w przepisach prawa spółdzielczego

Panie Premierze! W związku z interwencją Rady Nadzorczej i Zarządu Powszechnej Spółdzielni Spożywców „Społem” w Białymstoku, które to organy ze zdziwieniem i niepokojem przyjęły informację o skierowaniu do Komisji Gospodarki Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej poselskiego projektu ustawy o spółdzielniach zawartego w druku sejmowym nr 3493, chciałbym prosić Pana o zajęcie w tej sprawie stanowiska.

Projekt jest kolejnym bublek prawa spółdzielczego w Polsce. Zdziwienie, a nawet oburzenie spółdzielców, budzi fakt, że Sejm RP rozpoczął prace nad projektem ustawy bez stanowiska kierowanej przez Pana Rady Ministrów, nie mówiąc już o jakichkolwiek konsultacjach ze środowiskami, których projekt ten bezpośrednio dotyczy. Czy na tym ma polegać szeroko rozumiana demokratyzacja życia publicznego? Rzesza blisko 70 tysięcy członków polskich spółdzielni spożywców ma prawo oczekiwać od władz szacunku i stworzenia właściwych warunków funkcjonowania. Hamulce włączone w 1990 r. nadal działają, a upolitycznienie projektu ustawy jest aż nadto widoczne. Kontynuacja linii zaprezentowanej w projekcie ustawy grozi doprowadzeniem do zniszczenia spółdzielni. Oto kilka absurdalnych pomysłów z projektu ustawy o spółdzielniach:

— Wprowadzenie nadzoru administracyjnego nad spółdzielniami i związkami spółdzielczymi sprawowanego przez ministrów. Majątek spółdzielczy nie jest własnością państwową, zatem państwo nie po-

winno go próbować prywatyzować, nakazywać, nadzorować, dzielić, przekształcać.

— Likwidacja zebrań przedstawicieli członków, zebrań grup członkowskich i zastąpienie ich wyłączenie walnymi zgromadzeniami. W spółdzielniach dużych, a do takich należy białostocka PSS „Społem”, zgromadzenie cząstkowe powodowałoby olbrzymie problemy organizacyjne i finansowe. Być może dążenie do bałaganu organizacyjnego jest pomysłem na wykazanie nieudolności ruchu spółdzielców.

— Likwidacja członkostwa pracowników spółdzielni w radzie nadzorczej jest rozwiązaniem zdumiewającym, gdyż każdy członek spółdzielni ma równe prawa.

— Zakaz łączenia funkcji w organach spółdzielni (w zarządzie i radzie nadzorczej) z funkcjami w organach związków spółdzielczych i Krajowej Radzie Spółdzielczej jest nie tylko dyskryminujący, ale i nieracjonalny. Zapis narusza samorządność i niezależność spółdzielni oraz demokratyczne zasady wyboru przedstawicieli do władz organizacji, których członkami są spółdzielnie.

— Likwidacja Kongresu Spółdzielczości, najwyższego organu samorządu spółdzielczego, to świadome obranie kierunku na obniżenie rangi i prestiżu polskiej spółdzielczości.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest Pana stanowisko wobec projektu ustawy o spółdzielniach zawartego w druku sejmowym nr 3493, zgłoszonego przez posłów Platformy Obywatelskiej, który zawiera rozwiązania zabijające obywatelskie postawy i aktywność ludzi, a także będącego zamachem na polską demokrację?

2. Czy popiera Pan tego typu działania zbliżające nasz kraj do standardów istniejących w państwach dawnego Związku Sowieckiego, z którymi utrzymuje Pan stosunki zmierzające do ścisłego podporządkowania Polski interesom niedemokratycznych rządów tych krajów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8561)

do ministra środowiska

**w sprawie zapobiegania
wypadkom drogowym z udziałem łośi**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z odpowiedzią na moje zapytanie poselskie dotyczące wypadków drogowych z udziałem łośi, udzieloną z upoważnienia prezesa Rady Ministrów przez podsekre-

tarza stanu w Ministerstwie Środowiska pana Janusza Zaleskiego w piśmie z dnia 19 listopada 2010 r., z której wynika, że zostało zlecone opracowanie pracy badawczej pt. „Strategia ochrony i gospodarowania populacją łośi w Polsce” oraz że przystąpiono do realizacji pana decyzji dotyczącej odstrzału 90 sztuk łośi, zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na moje pytania:

1. Jakie będą skutki przeprowadzonego odstrzału 90 sztuk łośi dla bezpieczeństwa ruchu drogowego na terenie woj. podlaskiego i ile łośi zostało już odstrzelonych na obszarze woj. podlaskiego?

2. Czy przewiduje pan przeprowadzenie innych działań zmierzających do zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom ruchu drogowego na obszarze woj. podlaskiego, a w szczególności w powiatach grajewskim, augustowskim, białostockim i suwalskim, związanych z zagrożeniem spowodowanym przez łośie i inne dzikie zwierzęta? Czy rozważa się postawienie ogrodzeń w kompleksach leśnych, które utrudniłyby tym zwierzętom wchodzenie na najbardziej ruchliwe drogi publiczne przebiegające przez te kompleksy, a jeżeli nie, to dlaczego?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8562)

do ministra środowiska

**w sprawie przepisów wykonawczych
w dziedzinie gospodarki odpadami**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 12 marca 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145). Akt ten dostosowuje polskie przepisy do wymagań unijnych w sprawie składowania odpadów, określonych w dyrektywie Rady z dnia 26 kwietnia 1999 r. (1999/31/WE). Nowelizacja ta miała umożliwić Polsce realizację zadań zawartych w „Krajowym planie gospodarki odpadami 2010”.

Jednakże aby uchwalona ustawa mogła w pełni wejść w życie, a tym samym aby mogły przez Polskę zostać spełnione wymogi nałożone na nasz kraj przez Komisję Europejską, konieczne jest wydanie rozporządzeń regulujących wykonanie ustawy. Do dnia dzisiejszego ministerstwo przez Pana kierowane, które jest odpowiedzialne za ich wydanie, nie zakończyło prac nad rozporządzeniem regulującym utylizację azbestu w urządzeniach przewoźnych, pomimo tego, iż stosowna ustawa została uchwalona na początku ubiegłego roku. Pragnę również zwrócić uwagę, iż

konsultacje społeczne dotyczące wspomnianego wyżej rozporządzenia noszą znamiona obstrukcji, a ich ogłoszenie można motywować jedynie chęcią opóźnienia momentu zakończenia prac nad wspomnianym wyżej rozporządzeniem.

Niewywiązanie się przez Polskę z obowiązku wprowadzenia w naszym kraju przepisów prawnych w dziedzinie gospodarki odpadami, które odpowiadałyby wymogom stawianym przez Komisję Europejską, może doprowadzić do nałożenia na nasz kraj sankcji finansowych ze strony Komisji Europejskiej, a także w konsekwencji spowodować spowolnienie w otrzymywaniu środków na programy związane z ochroną środowiska, a nawet doprowadzić do ich czasowego wstrzymania. Następstwem powyższego będzie pogorszenie sytuacji finansowej wielu podmiotów będących beneficjentami programów pomocowych, a także narażenie budżetu państwa na konieczność ponoszenia kosztów sankcji nałożonych na nasz kraj, co w świetle bieżącej sytuacji budżetowej byłoby trudne do wyjaśnienia.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi: Jakie działania zamierza Pan podjąć w celu jak najszybszego wydania rozporządzenia regulującego utylizację azbestu w urządzeniach przewoźnych?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8563)

do ministra finansów

**w sprawie zwolnienia z podatku VAT
wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z pytaniami wielu mieszkańców powiatu grajewskiego dotyczącymi opłat za przeprowadzanie egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami zwracam się z prośbą do Pana Ministra o wyjaśnienie dotyczące zwolnienia od podatku VAT wojewódzkich ośrodków ruchu drogowego przeprowadzających te egzaminy.

Do dnia 31.12.2010 r. usługi ośrodków w ww. zakresie korzystały ze zwolnienia od podatku VAT na podstawie poz. 7 załącznika nr 4 do ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535, z późn. zm.) jako usługi w zakresie edukacji. Załącznik ten został uchylony z dniem 1 stycznia 2011 r. i w związku z tym powstała wątpliwość, czy usługi te są nadal zwolnione od podatku VAT. Według jednej z opinii przedmiotowe usługi

mogą korzystać ze zwolnienia od podatku na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług, ponieważ wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego są organami władzy publicznej w rozumieniu tego przepisu. Z kolei inna interpretacja mówi, że przeprowadzanie egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami jest zwolnione od podatku VAT na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 29 lit. a ustawy o podatku od towarów i usług, gdyż są to usługi kształcenia zawodowego prowadzone w formach i na zasadach przewidzianych w odrębnych przepisach, tj. w ustawie z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908, z późn. zm.) oraz w przepisach wykonawczych do tej ustawy.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy i na jakiej podstawie usługi w zakresie przeprowadzania egzaminów państwowych sprawdzających kwalifikacje osób ubiegających się o uprawnienia do kierowania pojazdami oraz kierujących pojazdami są obecnie zwolnione od podatku VAT?

2. Czy wojewódzkie ośrodki ruchu drogowego utworzone na podstawie ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym mogą być traktowane jako organy władzy publicznej, zwolnione od podatku VAT na podstawie art. 15 ust. 6 ustawy o podatku od towarów i usług w zakresie realizowanych zadań nałożonych na nie przepisami prawa, do realizacji których zostały powołane?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8564)

do ministra infrastruktury

**w sprawie stosowania przepisów ustawy
o utrzymaniu czystości i porządku w gminach**

Panie Ministrze! W związku z wieloma pytaniami samorządów gminnych i powiatowych zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie dotyczące treści art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.). Powyższy przepis zobowiązuje właścicieli nieruchomości m.in. do uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości. Wątpliwości budzi sformułowanie „wydzielona

część drogi publicznej służąca dla ruchu pieszego położona bezpośrednio przy granicy nieruchomości”. Część samorządowców interpretuje powyższy przepis w ten sposób, że jeżeli powyższą granicę stanowi wąski pas zieleni pomiędzy jezdnią a chodnikiem, będący we władaniu zarządu drogi, obowiązek utrzymania czystości porządku na takim chodniku spoczywa na zarządzie drogi.

Z kolei z wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 24 listopada 2006 r. sygn. akt II Ca 1302/06 wynika, że jeżeli nieruchomość gruntowa jest oddzielona od chodnika stanowiącego część drogi pasem gruntu niebędącym przedmiotem prawa własności właściciela tejże nieruchomości, to wówczas obowiązek oczyszczania chodnika będzie spoczywał na właścicielu nieruchomości, która bezpośrednio przylega do chodnika.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Do kogo należy obowiązek uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, jeżeli nieruchomość ta jest oddzielona od chodnika stanowiącego część drogi niewielkim pasem gruntu niebędącym przedmiotem prawa własności właściciela tejże nieruchomości?

2. Czy w celu usunięcia wątpliwości zgłaszanych przez samorządowców zamierza Pan podjąć działania zmierzające do zmiany przepisu, o którym mowa w moim zapytaniu?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 15 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8565)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie walki z bezrobociem
w pow. grajewskim**

Szanowna Pani Minister! Obowiązkiem państwa jest pomoc osobom bezrobotnym, poszukującym pracy. W powiecie grajewskim stopa bezrobocia pod koniec listopada 2010 r. przekroczyła 20% i jest jedną z najwyższych w woj. podlaskim. Instrumenty rynku pracy stosowane przez Powiatowy Urząd Pracy w Grajewie, takie jak staże, przygotowanie zawodowe, prace interwencyjne, roboty publiczne, różnego rodzaju szkolenia nie rozwiążą problemu bezrobocia w powiecie grajewskim, ale w znacznym stopniu zmniejszą jego skutki.

Powiatowy Urząd Pracy w Grajewie na przestrzeni 3 ostatnich lat dysponował następującymi środkami z Funduszu Pracy na finansowanie programów

na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej (łącznie z kwotą na finansowanie realizacji projektów systemowych w ramach poddziałania 6.1.3 PO KL):

- 2008 r. – 4908,4 tys. zł,
- 2009 r. – 6193,2 tys. zł,
- 2010 r. – 9606,6 tys. zł.

W skali całego roku odpowiednio w ramach różnych form i programów przeciwdziałania bezrobociu wydatkowano:

- 2008 r. – 7920,2 tys. zł,
- 2009 r. – 10 462,7 tys. zł,
- 2010 r. – 14 256,2 tys. zł.

Według danych przekazanych przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej kwota ustalona dla powiatu grajewskiego na rok 2011 wynosi 3178,4 tys. zł (33% kwoty z 2010 r.).

W związku z powyższym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego środki przeznaczone w roku 2011 na walkę z bezrobociem w powiecie grajewskim są wyjątkowo małe w porównaniu z rokiem 2010?

2. Co zamierza Pani zrobić, aby wysokość tych środków uległa znaczącemu zwiększeniu? Czy jedyną radą na skuteczną walkę z bezrobociem jest zmiana rządu i powrót do władzy polityków mających przygotowane skuteczne metody walki z tym problemem, dotyczącym zwłaszcza młodych ludzi oszukanych przez Donalda Tuska?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8566)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie inwestycji drogowych
na terenie woj. podlaskiego,
w tym obwodnicy miasta Grajewa**

Panie Premierze! Podlascy przedsiębiorcy, w szczególności zrzeszeni w Podlaskim Związku Pracodawców, jako jedną z podstawowych barier rozwoju własnych firm oraz gospodarczego rozwoju woj. podlaskiego wskazują ograniczoną dostępność komunikacyjną. Również potencjalni inwestorzy na ten sam fakt zwracają uwagę w pierwszej kolejności. Problemy te są szczególnie wyraźne w przypadku stolicy województwa – Białegostoku i nabierają wręcz życiowego dla białostockich przedsiębiorców charakteru. Ostatnie fakty i decyzje dotyczące tego problemu będą wśród całego środowiska podlaskich przedsiębiorców coraz większe obawy o przyszłość dostępności komunikacyjnej Białegostoku.

Oddalające się w czasie możliwości szybkiego kolejowego połączenia z centrum Polski – Rail Baltica – oraz niekończące się proceduralne obstrukcje związane z budową regionalnego lotniska powodują coraz większy niepokój, iż wspomniane problemy pozostaną nierozwiązane w długiej perspektywie czasowej. Narasta uczucie traktowania podlaskich przedsiębiorców jako gorszej kategorii obywateli naszego kraju, być może z powodów politycznych. Wspomniana dostępność komunikacyjna ma oczywiste, kluczowe znaczenie dla podstawowych parametrów realizacji działalności gospodarczej: możliwości przemieszczania się pracowników, realizacji kontaktów handlowych i kooperacyjnych, wymiany intelektualnej, transportu pasażerów i towarów, świadczenia usług w miejscu wskazanym przez klienta.

W tym kontekście planowane ograniczenie zakresu budowy drogi S8 jedynie do odcinków: Jeżewo – Choroszcz – Białystok oraz obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa, w skierowanym do konsultacji projekcie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” nie znajduje racjonalnego, merytorycznego uzasadnienia i budzić musi stanowczy protest.

Niezbędne jest nadanie szczególnego priorytetu działaniom związanym z pełną modernizacją połączenia komunikacyjnego Białegostoku w kierunku zachodnim, bez jakiegokolwiek zwłoki bądź zmniejszenia zakresu prac. Pozwoli to na optymalne wykorzystanie i rozwój podlaskiego potencjału gospodarczego, ale także naukowego, kulturalnego i turystycznego. Stworzone odpowiednie warunki do rozwoju przedsiębiorczości z całą pewnością zaowocują szybszym rozwojem regionu, zaś nasza społeczność odczuje swoją faktyczną podmiotowość.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie są powody planowanego ograniczenia zakresu budowy drogi S8 jedynie do odcinków: Jeżewo – Choroszcz – Białystok oraz obwodnicy Zambrowa i Wiśniewa i czy jest jeszcze możliwa zmiana tej decyzji na korzyść mieszkańców woj. podlaskiego?

2. Kiedy rozpoczną się prace związane z budową obwodnicy miasta Grajewa, której realizacji domaga się od wielu już lat społeczeństwo miasta Grajewa i całego powiatu grajewskiego?

3. Kiedy zostanie wreszcie dokończony remont ul. Piłsudskiego w Grajewie, a zwłaszcza przebudowa skrzyżowania z ul. Konopską i Kolejową?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8567)

do ministra środowiska

w sprawie korzystania z zasobów Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowego Instytutu Geologicznego

Szanowny Panie Ministrze! W badaniach naukowych oraz w kształceniu studentów na wszystkich poziomach studiów realizowanych w takich dyscyplinach i specjalnościach jak: geografia, geologia, hydrologia, klimatologia, ochrona środowiska, biologia i inne, w szerokim zakresie wykorzystywane są informacje o stanie atmosfery i hydrosfery, a także informacje o stanie zasobów podziemnych.

W imieniu Skarbu Państwa informacjami tymi rozporządzają odpowiednio: Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowy Instytut Geologiczny. Dostęp do informacji regulowany jest stosownymi przepisami ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019, z późn. zm.). W przypadku uczelni, korzystanie z danych, zarówno dla prowadzących badania naukowe, jak i na potrzeby kształcenia, było odpłatne i w wielu przypadkach były to znaczące w skali roku i danej uczelni kwoty, pochodzące ze środków publicznych.

Przygotowywana obecnie nowelizacja powyższej ustawy utrzymuje taki stan rzeczy, tzn. odpłatne korzystanie z zasobów danych gromadzonych przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowy Instytut Geologiczny na potrzeby badań naukowych oraz dydaktyki. Wyraża się to w treści art. 110 nowelizowanej ustawy Prawo wodne. Utrzymywanie takiego stanu rzeczy w obecnej sytuacji i w zestawieniu z sytuacją panującą w wielu innych krajach w zakresie dostępu do informacji publicznej jest nie do przyjęcia.

Konferencja Rektorów Uniwersytetów Polskich stoi na stanowisku, że dostęp do informacji, o których mowa powyżej, dla potrzeb prowadzonych badań naukowych oraz procesu kształcenia powinien być nieodpłatny.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie jest uzasadnienie istnienia przepisu, który uniemożliwia uczelniom nieodpłatne korzystanie z danych Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej oraz Państwowego Instytutu Geologicznego niezbędnych w badaniach naukowych oraz w kształceniu studentów?

2. Czy podejmie Pan działania zmierzające do takiej zmiany obowiązujących przepisów, która umożliwiłaby uczelniom swobodny i nieodpłatny dostęp do wyżej wymienionych danych przeznaczonych na potrzeby badań naukowych oraz kształcenia studentów?

Z poważaniem

Poseł Kazimierz Gwiazdowski

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8568)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie ochrony
znaku towarowego: Wodzisław Śląski
Południowa Brama Polski**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z prowadzoną procedurą przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie ochrony znaku towarowego: Wodzisław Śląski Południowa Brama Polski, na wniosek prezydenta miasta Wodzisławia Śląskiego, oraz odmowy ochrony znaku z powodu użycia w tym znaku słowa „Polska” w dopełniaczu bez zezwolenia właściwego organu (Urząd Patentowy RP nie wskazał tego organu) na używanie przedmiotowego oznaczenia w obrocie – zaistniał problem istniejącej luki prawnej.

O zgodę na użycie słowa „Polska” w dopełniaczu prezydent miasta Wodzisławia Śląskiego zwrócił się na piśmie do marszałka woj. śląskiego. W odpowiedzi pan marszałek wyjaśnił, że organy woj. śląskiego nie są właściwe w sprawie wydania zezwolenia na użycie przedmiotowego słowa. Po analizie przepisów prawa stwierdzono, że kompetencja taka nie wynika z art. 131 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1117, z późn. zm.), albowiem zgodnie z jego postanowieniami nie udziela się praw ochronnych na oznaczenia, jeżeli zawierają nazwę lub skrót nazwy Rzeczypospolitej Polskiej bądź jej symbole (godło, barwy lub hymn), nazwy lub herby polskich województw, miast lub miejscowości, znaki sił zbrojnych, organizacji paramilitarnych lub sił porządkowych, reprodukcje polskich orderów, odznaczeń lub odznak honorowych, odznak lub odznak wojskowych bądź innych oficjalnych lub powszechnie używanych odznaczeń i odznak, w szczególności administracji rządowej czy samorządu terytorialnego albo organizacji społecznych działających w ważnym interesie publicznym, gdy obszar działania tych organizacji obejmuje cały kraj lub znaczną część, jeżeli zgłaszający nie wykáže się uprawnieniem, w szczególności zezwoleniem właściwego organu państwa albo zgodą organizacji, na używanie oznaczenia w obrocie. Podkreślił również, że kompetencji danego organu nie można domniemywać, lecz musi ona mieć swoje wyraźne umocowanie w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, a kwestia ta powinna zostać wyjaśniona przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej – ten jednak nie potrafi wskazać właściwego organu z uwagi na brak istniejących przepisów w tej materii.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Czy jest możliwe zajęcie sta-

nowiska i wskazanie organu kompetentnego do wydania decyzji w tej sprawie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Ryszard Zawadzki

Wodzisław Śląski, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8569)

do ministra finansów

**w sprawie siedziby Urzędu Skarbowego
w Legnicy**

W związku z licznymi interwencjami mieszkańców i pracowników Urzędu Skarbowego w Legnicy uprzejmie proszę o zapoznanie się z problemem i odpowiedź na poniższe pytania.

Siedziba legnickiego Urzędu Skarbowego położona jest przy ulicy Najświętszej Marii Panny, tj. przy głównym i tłumnie odwiedzanym przez mieszkańców deptaku. Budynek stanowiący siedzibę jednostki niezespółonej administracji rządowej, a zarazem miejsce pracy wielu legniczan to przestarzała konstrukcyjnie budowla, która w żadnej mierze nie wpisuje się w wizerunek odnowionej starówki Legnicy (dawna siedziba Komitetu Wojewódzkiego PZPR). Jednakże wobec warunków, jakie naczelnik Urzędu Skarbowego oferuje swoim pracownikom i petentom, okazuje się, iż względy estetyczne schodzą na drugi plan. Budynek wyposażony jest w przestarzałą stolarkę okienną i drzwiową, która z pewnością nie przyczynia się do efektywnego wydatkowania środków na eksploatację, co więcej, pomieszczenia biurowe oraz sanitariały dalekie są od współczesnych standardów. Stan techniczno-budowlany urzędu nie zapewnia zatem bezpieczeństwa, a już w żadnej mierze komfortu pracy i dostatecznej obsługi obywateli.

W świetle powyższego proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy minister finansów planuje podjąć w tym roku działania mające na celu remont lub zmianę siedziby Urzędu Skarbowego w Legnicy?
2. Kiedy jest planowane oddanie do użytku nowej siedziby Urzędu Skarbowego w Legnicy?

Z poważaniem

Poseł Robert Kropiwnicki

Legnica, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8570)

do ministra infrastruktury

**w sprawie sytuacji pasażerów korzystających
z linii kolejowej
Łowicz – Sochaczew – Warszawa**

Panie Ministrze! Wypełniając mandat posła na Sejm RP, dotarła do mnie skarga pasażerów korzystających z linii kolejowej na trasie Łowicz – Sochaczew – Warszawa na panującą tam sytuację.

Po zmianie rozkładu jazdy pociągów w grudniu 2010 r. na tym 70-kilometrowym odcinku w godzinach szczytu, tj. godz. 6–8 i 16–18, kursuje jedynie jeden wagon. Liczba podróżnych na tej trasie jest tak duża, że możliwość podróżowania koleją podmiejską, przy fatalnym stanie dróg, licznych remontach na drogach dojazdowych do stolicy i w samym mieście, braku obwodnicy miast Błonie i Ożarów Mazowiecki, byłaby najlepszym rozwiązaniem. Chodzi tu przede wszystkim o dojazd dzieci i młodzieży do szkół, a dorosłych do pracy. Tymczasem przy podstawieniu tylko jednego wagonu w połowie trasy pociągu pozostali pasażerowie nie mają już żadnych szans, by do niego w ogóle wsiąść. Część z nich zmuszona jest czekać kilkadziesiąt minut, często na mrozie, deszczu i w złych warunkach na następny pociąg, bez gwarancji, że tym razem uda im się wejść. Taka sytuacja stała się przyczyną wypadku, jaki miał miejsce w dniu 31.12.2010 r. na stacji Warszawa-Ursus, kiedy jedna z pasażerek wpadła między peron a wagon, nie mogąc w ścisisku wejść do pociągu.

Panie Ministrze, pasażerowie tej zapomnianej przez wszystkich, ale jakże często uczęszczanej trasy nie oczekują już nawet poprawy standardu świadczonych przez kolej usług. Choć jest to nie do przyjęcia w XXI w., przyzwyczaili się do zimnych, brudnych i śmierdzących wagonów. Chcieliby jednak mieć możliwość dojazdu i powrotu z pracy i szkoły. Tak trudnej sytuacji, jak obecnie, nie było na tej trasie od kilkunastu lat.

Jak na ironię w większych miejscowościach przy stacjach PKP tworzone są parkingi: Parkuj i jedź, zachęcające, by przesiąść się z samochodu do pociągu pod hasłem: „Jeśli chcesz komfortowo dojechać do pracy, zostaw samochód i przesiądź się do pociągu”

Panie Ministrze, obiecywał Pan Polakom podczas wystąpienia w Sejmie, że sytuacja na kolei poprawi się. W związku z tym, że tej poprawy nie widać, proszę o odpowiedź na pytanie: Czy w związku z sytuacją, która ma miejsce na trasie Łowicz – Sochaczew – Warszawa, możliwe jest przywrócenie kursowania dwóch składów pociągu, tak jak to miało miejsce w ubiegłym roku, przed zmianą rozkładu jazdy? Jeśli tak, to w jakim terminie to nastąpi?

Z poważaniem

Poseł Elżbieta Witek

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8571)

do ministra pracy i polityki społecznej

**w sprawie wyjaśnienia kwestii prawidłowego
zastosowania aktualnie obowiązujących
przepisów prawa w zakresie obowiązkowego
odprowadzenia składek w przypadku
zatrudnienia pracownika jednocześnie
w wielu spółkach**

Szanowna Pani Minister! Do mojego biura poselskiego zgłosił się mieszkaniec Kołobrzegu, który pomimo tego, że przepracował na podstawie umów zleceń ostatnie pięć lat, nie otrzymał zasiłku dla bezrobotnych z Powiatowego Urzędu Pracy w Kołobrzegu*).

Ponadto z przerażeniem się dowiedział, że za ten okres zostały znacznie zaniżone wysokości odprowadzanej składki przez pracodawców na ubezpieczenie społeczne, co fatalnie wpłynie w przyszłości na wysokość jego świadczeń emerytalno-rentowych. Dramatu osobistego dopełnia fakt odpowiedzi od stosownych organów, że rzekomo odbyło się to zgodnie z aktualnie obowiązującymi przepisami. Prawdopodobnie chodzi o sprytnie wykorzystanie niektórych zapisów prawa dotyczących ubezpieczeń społecznych i stosunków pracy w aspekcie jego nadużycia bądź obejścia prawa.

Oto, pan M. K., mieszkaniec Kołobrzegu zostaje zatrudniony na podstawie umów zleceń w tym samym okresie w kilku (niejako) różnych spółkach z o.o. z siedzibą we Wrocławiu (w adresie zmieniają się tylko ulice, a niektóre z nich mają ten sam adres – i prawdopodobnie powiązane są ze sobą kapitałowo bądź osobowo).

Tak więc: w Impel HR Service (od 01.11.2005 r. do 30.06.2008 r.), w Seiso (od 01.07.2008 r. do 31.06.2008 r.) oraz Cleaning Partner (od 26.12.2008 r. do 30.09.2010 r.). W tym samym czasie jest on też zatrudniony na podstawie umów zleceń w spółkach z o.o.: LCC; DC System Polska, Impel Job Service oraz Orta System. Ostatnio był zatrudniony w jednej ze spółek za wynagrodzeniem miesięcznym 10 zł (słownie: dziesięć złotych).

W tych spółkach pracował na stanowisku pracownika gospodarczego na terenie Regionalnego Szpitala w Kołobrzegu, a w zakresie jego obowiązków były prace, m.in.: wywóz śmieci komunalnych, w tym odpadów niebezpiecznych, prace porządkowe, rozładunek środków czystości itp.

W związku z nieprzedłużeniem kolejnego okresu umowy zlecenia, pan M. K. został zwolniony z pracy. Udał się więc do PUP w Kołobrzegu w celu uzyskania zasiłku dla bezrobotnych. PUP w Kołobrzegu odmówił tych świadczeń, albowiem pracodawca nie odpro-

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

wadzał składek na ubezpieczenie społeczne i Fundusz Pracy, w kwocie co najmniej wynoszącej minimalne wynagrodzenie krajowe.

Interwencja w miejscowym oddziale ZUS także nie przyniosła pozytywnego efektu. Z pisma ZUS wynika, że pracodawcy nie odprowadzali składek na Fundusz Pracy [nawet te spółki, które płaciły miesięcznie 10 zł (sic!)]. Dramatem dla pana K. jest także fakt, iż za ten okres zatrudnienia do wyliczenia kapitału początkowego do podstawy świadczeń emerytalnych będą kwoty wyliczone z wynagrodzenia miesięcznego w wysokości 10 zł.

Spójrzmy na skutki finansowe dla ZUS. Należy założyć, że takie praktyki zatrudniania są w wielu regionach Polski. Gdyby składki odprowadzane były od kwoty 1400 zł, to pracodawca na ubezpieczenia społeczne zapłaciłby 416,78 zł i 34,30 zł na Fundusz Pracy, a od wynagrodzenia w wysokości 10 zł miesięcznie (!) zapłaci na ubezpieczenie społeczne 2,98 zł (!), a na Fundusz Pracy kwotę absurdalnie śmieszoną 0,25 zł (!).

Należy nadmienić, że pan M. K. nie był zatrudniony w ostatnich pięciu latach na podstawie stosunku pracy, nie ma prawa do emerytury lub renty, nie jest uczniem, studentem ani też rolnikiem, a zatrudnienie ww. spółkach stanowiło jego jedyne źródło utrzymania.

Pytania:

1. Czy jest możliwym, by jeden pracownik był zatrudniony na umowach zlecenia jednocześnie w kilku spółkach z o.o. prawdopodobnie powiązanych ze sobą kapitałowo lub osobowo, z siedzibą w tym samym mieście, a pracodawca mógłby odprowadzać składki absurdalnie niskie (rzędu kilkudziesięciu groszy) tylko z umowy o najniższym wynagrodzeniu, z jednoczesnym niepłaceniem wszystkich składek?

2. Jeśli rzeczywiście prawnie jest to możliwe, to czy Pani Minister popiera takie rozwiązania prawne, a jeśli tak, to jakie zadośćuczynienie bądź rekompensatę przewiduje dla pan M. K. w opisanym wyżej przypadku?

3. Czy jednak przewiduje Pani Minister korektę przepisów prawa w tym zakresie, by zapobiec podobnym osobistym dramatom pracowników zatrudnianych w tym systemie?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg, dnia 16 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8572)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie otwarcia kolejnych wydziałów cywilnych pracujących w trybie elektronicznym

Szanowny Panie Ministrze! Od ponad roku XVI Wydział Cywilny Sądu Rejonowego w Lublinie roz-

patruje sprawy w postępowaniu cywilnym w trybie elektronicznym. Jest to sukces polskiego wymiaru sprawiedliwości, który umożliwił usprawnienie procesu sądowego, ułatwienia w ściąganiu zobowiązań wierzycieli, a także wielomilionowe oszczędności. Według danych ministerstwa dzięki wprowadzonej innowacji udało się rozpatrzyć w trybie elektronicznym w 2010 r. aż 635 tys. spraw. Co istotne, wprowadzona inwestycja bardzo szybko zwróciła się, gdyż oszczędności w porównaniu z postępowaniem tzw. papierowym były znaczące. O sukcesie wprowadzonego rozwiązania najlepiej świadczy fakt, że jesteśmy przykładem dla innych krajów z Europy Środkowo-Wschodniej, które planują wprowadzenie tzw. e-sądu.

W związku z powyższym pozwalam sobie skierować pytanie, czy ministerstwo planuje otwarcie kolejnych wydziałów cywilnych pracujących w trybie elektronicznym. Uważam, że ze względu na położenie obecnie pracującego Wydziału Cywilnego w Lublinie warto byłoby rozpatrzyć wprowadzenie trybu elektronicznego w Polsce Północnej. Jednocześnie chciałbym polecić panu ministrowi Toruń jako miasto, które mogłoby być siedzibą e-sądu. Uważam, że położenie geograficzne miasta, doskonała baza uniwersytecka w postaci docenianego w kraju Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Mikołaja Kopernika oraz kończącej się budowy autostrady A1 to doskonałe argumenty uzasadniające podjęcie takiej decyzji.

Wyrażam nadzieję, że możliwości finansowe, a także zamiar wprowadzenia oszczędności w postępowaniu cywilnym umożliwią wprowadzenie postępowania elektronicznego w innych częściach kraju.

Z wyrazami szacunku

Poseł Grzegorz Karpiński

Toruń, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8573)

do ministra środowiska

w sprawie planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego dotyczących utworzenia nowej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku na terenie gm. Urszulin w pow. włodawskim

Szanowny Panie Ministrze! W imieniu własnym, Lubelskiej Izby Rolniczej, a przede wszystkim społeczności rolników z gminy Urszulin w powiecie włodawskim zwracam się z prośbą o podjęcie odpowiednich działań mających na celu zmianę planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego dotyczących utwo-

rzenia nowej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku na terenie gminy Urszulin.

Otóż z 28 obszarów przewidzianych w projekcie rozporządzenia aż 12 znajduje się bezpośrednio na terenie gminy Urszulin i zajmuje 1307,97 ha, co stanowi 42,44% całej strefy ochronnej przewidzianej w projekcie. W związku z tym istnieje uzasadniona obawa wymienionej grupy rolników potwierdzona dotychczasowymi zdarzeniami, że utworzenie tak rozległej strefy ochronnej w otulinie Poleskiego Parku Narodowego spowoduje powstawanie znaczących szkód łowieckich w uprawach rolnych położonych na terenie obszaru ochronnego.

Nadmienić warto, że sporne plany utworzenia strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku są sprzeczne z publikowanymi przez Poleski Park Narodowy planami ochrony parku, które mówią o potrzebie redukcji populacji zwierząt łownych żyjących obecnie na jego terenie. Ponadto wskutek braku właściwej merytorycznej i spełniającej oczekiwania społeczne ustawy o szkodach łowieckich dochodzić może na terenie gminy Urszulin, jak i innych gmin do konfliktów na tym tle. Dodatkowo pogorszyć mogą się i tak już niezbyt dobre relacje rolników z dyrekcją parku, jak i kołami łowieckimi.

Liczę na to, że Pan Minister odniesie się do powyższej problematyki ze zrozumieniem i poczyni odpowiednie starania zmierzające do zmiany polityki planowej Poleskiego Parku Narodowego w zakresie tworzenia obszarów ochronnych parku na terenie gminy Urszulin.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Środowiska posiada informację na temat planów dyrekcji Poleskiego Parku Narodowego dotyczących utworzenia nowej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku na terenie gminy Urszulin?

2. Czy Ministerstwo Środowiska jest w stanie podjąć odpowiednie kroki zmierzające do zaniechania realizacji planu utworzenia nowej strefy ochronnej zwierząt łownych w otulinie parku na terenie gminy Urszulin?

3. Czy decyzja o zmniejszeniu powierzchni obszaru chronionego w otulinie Poleskiego Parku Narodowego zależna jest w dużej mierze od decyzji dyrekcji parku?

4. Czy zdaniem ministerstwa obecnie obowiązująca ustawa Prawo łowieckie, jak i ustawa o ochronie przyrody sprzyja utrzymaniu na właściwym poziomie relacji między trzema podmiotami: rolnicy, koła łowieckie, parki narodowe?

Z poważaniem

Poseł Marian Starownik

Lublin, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8574)

do ministra zdrowia

w sprawie możliwości zaprzestania działalności oddziału bądź poradni specjalistycznej w zakładach opieki zdrowotnej oraz konsekwencji zaprzestania takiej działalności w kontekście podpisywania kontraktów na lecznictwo szpitalne z Lubelskim Oddziałem Wojewódzkim NFZ na 2011 r.

Szanowna Pani Minister! Lubelski Oddział Wojewódzki NFZ dokonał rozstrzygnięcia postępowania konkursowego w rodzaju: Lecznictwo szpitalne. Z opublikowanych danych wynika, że część oddziałów szpitalnych, w tym poradni specjalistycznych znalazła się poniżej tzw. linii odcięcia. Jest to równoznaczne z odmową finansowania w 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej realizowanych w tych oddziałach. Sytuacja ta w praktyce doprowadzi do zaprzestania ich działalności. Artykuł 65a ust. 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej nakłada na kierowników ZOZ-ów obowiązek uzyskania zgody wojewody w tym zakresie. Uzyskanie takiej zgody wymaga przeprowadzenia przez kierownika długotrwałej procedury związanej m.in. z uzyskaniem pozytywnej opinii podmiotu, który utworzył zakład oraz opinii rady społecznej. Następnie wojewoda musi zasięgnąć opinii dyrektora właściwego oddziału wojewódzkiego NFZ i w terminie 30 dni od dnia złożenia wniosku w drodze decyzji administracyjnej wydać lub odmówić wydania zgody na czasowe zaprzestanie działalności oddziału bądź poradni specjalistycznej. Warto podkreślić, że zgoda taka może być wydana na okres do 3 miesięcy. Problem ten dotyczy również wielu poradni specjalistycznych działających w strukturach zakładów opieki zdrowotnej.

Z prośbą o interwencję w tej sprawie zwrócili się do mnie dyrektorzy szpitali działających na terenie woj. lubelskiego zaniepokojeni grożącymi im sankcjami, o których mowa w art. 65b ustawy o ZOZ za niezgodne z ustawą zaprzestanie działalności.

W związku z powyższym proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy zaprzestanie działalności przez oddział szpitala w wyniku odmowy finansowania świadczeń zdrowotnych przez LOW NFZ w 2011 r. można traktować jako siłę wyższą, o której mowa w art. 65a ust. 8 pkt 1 ustawy o ZOZ? W takim przypadku kierownik nie jest zmuszony do przeprowadzenia procedury i może się ograniczyć wyłącznie do poinformowania wojewody o zaprzestaniu działalności.

2. Czy prezes NFZ lub dyrektor oddziału wojewódzkiego NFZ na podstawie art. 65a ust. 8 pkt. 2 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej może wydać decyzję administracyjną, która mogłyby być podstawą do zgłoszenia przez kierownika ZOZ wojewodzie

zaprzestania działalności oddziału bądź poradni specjalistycznej?

Z poważaniem

Poseł Marian Starownik

Lublin, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8575)

do ministra infrastruktury

w sprawie uwzględnienia odcinka autostrady A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary Śląskie w rozporządzeniu Rady Ministrów określającym odcinki, na których nie będą pobierane opłaty za przejazd pojazdów, o których mowa w art. 37a ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym

Szanowny Panie Ministrze! Projekt rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającego rozporządzenie z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych wprowadza zasadę niepobierania opłat od pojazdów, o których mowa w art. 37a ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych i Krajowym Funduszu Drogowym, korzystających z niektórych odcinków autostrad A1, A2, A4 i A8. Są to odcinki przebiegające w bezpośrednim sąsiedztwie aglomeracji i największych miast. Ich przebieg sprawia, że odcinki te mają lub po ich wybudowaniu będą miały istotne znaczenie również dla przebiegu ruchu lokalnego. Wśród nich jest odcinek autostrady A1 węzeł Bytom – węzeł Sośnica przebiegający w dużej części wewnątrz tzw. aglomeracji katowickiej. Wewnątrz tej aglomeracji w całości przebiega zaledwie kilkukilometrowy odcinek od węzła Bytom do węzła Piekary Śląskie, którego uwzględnienie we wcześniej wskazanym projekcie rozporządzenia Rady Ministrów wydaje się oczywiste. Jest to odcinek autostrady, który po jego wybudowaniu będzie pełnić taką samą rolę jak ujęte w projekcie rozporządzenia odcinki autostrad: A1 Bytom – Sośnica i A4 Murckowska – Kleszczów.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Z jakich powodów w projekcie rozporządzenia wśród odcinków autostrad, na których nie będzie pobierana opłata, nie ujęto odcinka autostrady A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary Śląskie?

2. Czy mając na uwadze charakter, jak i przebieg odcinka autostrady A1 węzeł Bytom – węzeł Piekary Śląskie zostanie on ujęty w rozporządzeniu Rady Ministrów i na odcinku tym nie będą pobierane opłaty za przejazd?

Z poważaniem

Poseł Jacek Brzezinka

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8576)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie propozycji utworzenia sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej w Olsztynie

Środowisko radców prawnych w Olsztynie, a także samorząd województwa warmińsko-mazurskiego przez ostatnie dziesięciolecie podejmują szereg starań w celu utworzenia w Olsztynie sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej. Kolejną inicjatywą podjętą w tym kierunku jest uchwała Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Olsztynie, która tylko utwierdza w przekonaniu, iż utworzenie sądu apelacyjnego w mieście jest bardzo potrzebne.

Województwo warmińsko-mazurskie podzielono na dwa okręgi: olsztyński i elbląski. W związku z tym sąd okręgowy znajdujący się w Olsztynie podlega Sądowi Apelacyjnemu w Białymstoku, zaś elbląski sąd okręgowy podlega Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku. Brakuje jednego wspólnego dla całego województwa sądu apelacyjnego, notabene położonego na jego terenie. Tymczasem mieszkańcy Olsztyna muszą dojeżdżać do Białegostoku ponad 200 km, a mieszkańcy miejscowości położonych na zachód od Olsztyna muszą pokonać średnio ok. 170 km, by dojechać do Gdańska. Te odległości, ale także brak połączeń komunikacyjnych znacznie utrudniają pełny dostęp do wymiaru sprawiedliwości, tym samym ograniczają mieszkańcom Warmii i Mazur korzystanie z konstytucyjnego prawa dostępu do sądu.

Ponadto wart podkreślenia jest fakt, że wiele spraw rozpatrywanych w pierwszej instancji przez Sąd Okręgowy w Olsztynie czy Sąd Okręgowy w Elblągu trafia następnie w drodze apelacji bądź zaskarżenia do sądów apelacyjnych. Większość z nich stanowią sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz zaskarżenia na rozstrzygnięcia Wydziału Penitencjarnego i Nadzoru. Wymagana obecność na sprawie osadzonych zwiększa koszty dodatkowo o zapłatę za konwojowanie z zakładu karnego do sądu apelacyjnego. Wielu skarżących ludzi to także renciści i emeryci, którzy należą do najuboższej grupy społecznej.

Zaznaczyć trzeba, iż w Olsztynie znajduje się Wojewódzki Sąd Administracyjny, ale wciąż brakuje tu sądu apelacyjnego, tak by na terenie województwa zapewnić jego mieszkańcom możliwe jak najlepszy dostęp do wymiaru sprawiedliwości. Miasto posiada w swoich zasobach budynki pod infrastrukturę i potrzeby lokalowe na siedziby sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej. Także środowiska sędziowskie będą mogły skorzystać z istnienia sądu w mieście, gdyż wielu sędziów posiada stopnie doktorskie nauk prawnych, bogate doświadczenie i wiedzę, lecz z powodu braku sądu apelacyjnego nie mają oni możliwości awansowania.

Powyżej przytoczone argumenty są powodem skierowania mojego zapytania do Pana Ministra:

1. Dlaczego mieszkańcy województwa warmińsko-mazurskiego nie posiadają na terenie swojego województwa pełnego dostępu do wymiaru sprawiedliwości, gdyż w Olsztynie, mimo iż miasto posiada infrastrukturę budynkową i lokalową, brakuje sądu apelacyjnego?

2. Jakie są szanse na utworzenie w Olsztynie sądu apelacyjnego oraz prokuratury apelacyjnej?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Kossakowski

Ełk, dnia 16 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8577)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji linii kolejowej
Sucha Beskidzka – Żywiec**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnich latach mają miejsce niezrozumiałe z punktu widzenia mieszkańców działania, które w konsekwencji doprowadziły do faktycznej, formalnej likwidacji linii kolejowych Sucha Beskidzka – Żywiec. Taka sytuacja zmusiła wielu ludzi do szukania alternatywnych środków lokomocji. Niestety nie spełniają one swojego zadania. Problemem jest nie wystarczająca ilość, częstotliwość i punktualność niniejszych środków transportu. Dobrze zorganizowana komunikacja kolejowa tylko na tym odcinku mogłaby obsługiwać ok. 74 tys. mieszkańców, spośród których bez wątpliwości znalazłoby się wielu potencjalnych pasażerów. Należy nie zapominać, że istnieje połączenie kolejowe ze Słowacją w Zwardoniu, a tym samym wiele programów partnerskich transgranicznych dających wielostronne możliwości rozwoju regionu. Nie bez znaczenia jest fakt, że linia prowadzi przez przepiękne tereny Beskidu – Babiogórskiego Parku Krajobrazowego. Corocznie region odwiedza coraz więcej turystów, dla których perspektywa podróżowania koleją w tym zakątku jest jedną z atrakcji pobytu. Natomiast dla ludzi nowoczesnych ważnym jest też argument ekologiczny takiej formy transportu.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy ministerstwo podejmie działania, i jakie, w celu przywrócenia linii kolejowej Sucha Beskidzka – Żywiec?

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8578)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy drogi ekspresowej S69
Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń,
odcinek Przybędza – Milówka
(obejście Węgierskiej Górki)**

Szanowny Panie Ministrze! Ministerstwo Infrastruktury opublikowało projekt „Program budowy dróg krajowych i autostrad na lata 2011–2015”. Droga S69 wymieniona jest jako priorytet inwestycyjny na najbliższe lata. Nigdzie natomiast w załącznikach do ww. programu nie umieszczono budowy (również na drodze S69) związanej z obejściem Węgierskiej Górki (8,5 km drogi Przybędza – Milówka wraz z tunelami). Prace projektowe nad dokumentacją tego fragmentu drogi są na ukończeniu i z informacji jakie posiada Urząd Gminy Węgierska Górka z Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad oddział Katowice wynika, że opracowanie dokumentacji przetargowej i nadzór nad inwestycją leży w zakresie prac zleconych firmie Mosty Katowice. Przetarg i rozpoczęcie inwestycji powinno nastąpić najdalej w latach 2011–2012. Następną kwestią jest zamieszczenie przez Ministerstwo Infrastruktury budowy drogi ekspresowej S69 Bielsko-Biała – Żywiec – Zwardoń odcinek Przybędza – Milówka (obejście Węgierskiej Górki) w programie „Budowy dróg krajowych i autostrad na lata 2011–2015” w załączniku lista zadań inwestycyjnych, których realizacja rozpocznie się do 2013 r. Zdaniem gminy i wielu ekspertów z dziedziny drogownictwa nie ma możliwości przeprowadzenia ciężkiego ruchu samochodowego przez już znacznie obciążony odcinek drogi przebiegającej przez Centrum Węgierskiej Górki czy Milówki.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniami:

1. Skąd wzięły się i dlaczego występują tak duże rozbieżności w przekazywanych informacjach gminie Węgierska Górka z Ministerstwa Infrastruktury, a GDDKiA oddział w Katowicach?

2. Czy ministerstwo weźmie pod uwagę postulaty władz gminy Węgierska Górka i cofnie decyzję pominięcia budowy przedmiotowego odcinka w inwestycjach, których termin realizacji rozpocznie się do 2013 r.

Z poważaniem

Poseł Bożena Kotkowska

Bielsko-Biała, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8579)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zabezpieczenia transportu
dla polskiej delegacji, która miała wylądować
na lotnisku w Smoleńsku
dnia 10 kwietnia 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku miała miejsce katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w której zginął prezydent RP Lech Kaczyński wraz z małżonką oraz 94 towarzyszące im osoby.

Z informacji dostępnych w mediach wynika, że na pokładzie samolot Ił-76, który przed przylotem rządowego samolotu TU-154M próbował lądować na lotnisku w Smoleńsku, znajdowały się samochody, którymi polska delegacja miała być przewieziona z lotniska na miejsce uroczystości w Katyniu. Samolot Ił-76 nie wylądował na lotnisku w Smoleńsku i odleciał na lotnisko zapasowe.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra Jerzego Millera z następującymi pytaniami:

1. W jaki sposób Biuro Ochrony Rządu planowało przewieźć polską delegację lądującą w Smoleńsku na miejsce uroczystości w Katyniu?

2. Czy prawdą jest, że na pokładzie samolotu Ił-76 znajdowały się samochody dla polskiej delegacji?

3. Jeżeli na pokładzie samolotu Ił-76 były samochody dla polskiej delegacji, to czy strona polska (rząd bądź Biuro Ochrony Rządu) wiedziała, że samolot Ił-76 nie wylądował w Smoleńsku i odleciał na lotnisko zapasowe, a tym samym polska delegacja po wylądowaniu nie miałaby do dyspozycji samochodów? W takim wypadku w jaki sposób strona polska planowała przewieźć polską delegację na miejsce uroczystości w Katyniu?

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8580)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie badania wraku rządowego
samolotu TU-154M przez polskich ekspertów**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku miała miejsce katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w której zginął prezydent RP Lech Kaczyński wraz z małżonką oraz 94 towarzyszącymi im osobami.

Polski akredytowany przy MAK płk Edmund Klich publicznie podał, że wrak samolotu TU-154M badało 25 polskich ekspertów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Kiedy, w jakim zakresie i ilu polskich ekspertów badało wrak samolotu TU-154M?

2. W jakich dziedzinach ekspertami są polscy eksperci badający wrak TU-154M?

3. W jakich polskich instytucjach eksperci dokonywali badań?

4. Jakie są wyniki ekspertyz polskich specjalistów i czy ekspertyzy te zostaną przedstawione posłom i opinii publicznej?

Z poważaniem

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8581)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przygotowania
do lotu załogi rządowego samolotu TU-154M
w dniu 9 kwietnia 2010 r.**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. w Smoleńsku miała miejsce katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w której zginął prezydent RP Lech Kaczyński wraz z małżonką oraz 94 towarzyszące im osoby.

Na stronie 25 raportu MAK (dokument przetłumaczony na język polski, z którego pochodzi cytat, znajduje się na stronie internetowej TVN24) napisano: „Na zapytanie komisji o przebieg wstępnego przygotowania załogi przed lotem na lotnisko Smoleńsk Północny strona polska przedstawiła informację, że przygotowanie do tego lotu załoga przeprowadziła samodzielnie 9 kwietnia 2010 r. Wyniki przygotowania załoga przedstawiła dowódcy pułku i dowódcy eskadry. Zapisy o przeprowadzeniu przygotowania, rozpatrywanych problemach, wykorzystanych materiałach i wynikach kontroli przez przełożonych gotowości załogi do wylotu nie były dokonywane.

Podczas przesłuchania dowódca eskadry oświadczył, że prowadzenie kontroli gotowości podwładnych mu załóg nie należy do jego obowiązków. W pododdziale znajduje się dziennik zadań (przedstawienie wyników wstępnego przygotowania i gotowości załogi), wypełniany przez dowódcę statku powietrznego, w którym widnieje wpis tylko o składzie załogi, numerze zadania lotniczego (rozkazu) nr 69/10/101 i rodzaju lotu. Dalej znajduje się rubryka z podpisem dowódcy statku powietrznego o gotowości załogi”.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera Donalda Tuska z następującymi pytaniami:

1. Czy cytowany fragment raportu końcowego MAK, który dotyczy wykonywania zadania lotniczego w dniu 9 kwietnia, jest zgodny z polskim tłumaczeniem raportu MAK i odpowiada rzeczywistości?

2. Jakie czynności obejmowało samodzielne przygotowanie do lotu załogi, które załoga miała wykonać w dniu 9 kwietnia 2010 r.?

3. Dlaczego zapisy o przeprowadzeniu przygotowania, rozpatrywanych problemach, wykorzystanych materiałach i wynikach kontroli przez przełożonych gotowości załogi do wylotu nie były dokonywane?

4. Jaka jest treść zadania lotniczego (rozkazu) nr 69/10/101?

5. Czy w dniu 9 kwietnia 2010 r. rządowy samolot TU-154M wykonywał lot?

Z poważaniem

Posel Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8582)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie trybu, w którym minister
spraw zagranicznych dowiedział się
o katastrofie rządowego samolotu TU-154M
w dniu 10 kwietnia 2010 r.**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. miała miejsce tragiczna katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w której zginęli prezydent RP Lech Kaczyński z małżonką oraz 94 towarzyszące im osoby.

W dniu katastrofy na lotnisku w Smoleńsku obecny był ambasador B., który w wywiadzie dla RMF FM w dniu 13 kwietnia 2010 r. powiedział: „Natychmiast, dosłownie kilka minut potem, kiedy stałem w tym miejscu, bo to jest przecież szok dla każdego, to był kontakt z Centrum Operacyjnym Rządu i natychmiast mnie połączono z panem ministrem Sikorskim, który zapewne też był – trudno mi jest powiedzieć – pierwszą czy też jedną z pierwszych osób w Polsce, które się o tym dowiedziały”.

W związku z powyższym zwracam się do pana ministra Radosława Sikorskiego z następującym pytaniem: Kto, o której godzinie i w jakim trybie poinformował Pana Ministra o katastrofie rządowego samolotu TU-154M, na pokładzie którego obecny był prezydent RP Lech Kaczyński?

Z poważaniem

Posel Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8583)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie trybu, w którym dokonano wyboru
załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej
jako podstawy do badania przyczyn
katastrofy samolotu TU-154M**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. miała miejsce tragiczna katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w której zginęli prezydent RP Lech Kaczyński z małżonką oraz 94 towarzyszące im osoby.

Po katastrofie polski rząd oraz pan premier Donald Tusk zdecydowali, że wyjaśnienie przyczyn katastrofy rządowego samolotu TU-154M, który wykonywał lot wojskowy, będzie odbywało się w oparciu o załącznik nr 13 konwencji chicagowskiej, który dotyczy lotów o charakterze cywilnym.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Kto i kiedy oraz w jakim trybie podjął decyzję o zastosowaniu do wyjaśnienia przyczyn katastrofy samolotu TU-154M załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej?

2. W oparciu o jakie opinie prawne bądź opinie eksperckie strona polska podjęła decyzję o wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej?

3. Czy istnieje dokument bądź dokumenty, które obrazują sposób podjęcia przez stronę polską decyzji o wyborze załącznika nr 13 konwencji chicagowskiej, jako podstawy do wyjaśnienia katastrofy rządowego samolotu TU-154M?

Z poważaniem

Posel Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8584)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie umowy podpisanej w maju 2010 r.
przez ministra spraw wewnętrznych
i administracji, dotyczącej procedury
wyjaśniania przyczyn katastrofy samolotu
TU-154M**

Szanowny Panie Premierze! W dniu 10 kwietnia 2010 r. miała miejsce tragiczna katastrofa rządowego samolotu TU-154M, w której zginęli prezydent RP Lech Kaczyński z małżonką oraz 94 towarzyszące im osoby.

W maju 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji Jerzy Miller stojący na czele polskiej Komisji Badania Wypadków Lotniczych Lotnictwa Państwowego wyjaśniającej przyczyny katastrofy rządowego samolotu TU-154M złożył podpis pod umową, na mocy której strona rosyjska jest dysponentem oryginalnych zapisów z czarnych skrzynek (rejestratorów parametru lotu) i samych rejestratorów lotu do czasu zakończenia śledztwa przez prokuraturę Federacji Rosyjskiej (według niektórych doniesień medialnych oryginalne zapisy, jak i rejestratory lotu mają pozostać w dyspozycji strony rosyjskiej do zakończenia ewentualnych postępowań sądowych). W imieniu strony rosyjskiej umowę podpisali minister transportu Igor Lewitin i szefowa Międzypaństwowego Komitetu Lotniczego (MAK) Tatiana Anodina w obecności wicepremiera Siergieja Iwanowa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy pan minister Jerzy Miller podpisał w maju 2010 r. z przedstawicielami strony rosyjskiej umowę, na mocy której zapisy z rejestratorów, jak i same rejestratory lotu rządowego samolotu TU-154M pozostaną w dyspozycji strony rosyjskiej do zakończenia postępowania przez prokuraturę Federacji Rosyjskiej?

2. Jaka jest treść umowy podpisanej przez pana ministra Jerzego Millera i czy treść tej umowy zostanie podana do wiadomości posłów i opinii publicznej?

3. Jakie obowiązki nakłada na stronę polską umowa podpisana przez pana ministra Jerzego Millera?

4. Czy podpisana przez pana ministra Jerzego Millera umowa daje stronie rosyjskiej prawo do zatrzymania do czasu zakończenia śledztwa przez prokuraturę Federacji Rosyjskiej także innych dowodów rzeczowych w sprawie katastrofy rządowego samolotu TU-154M, w tym także wraku samolotu?

5. W oparciu o jaką podstawę prawną pan minister Jerzy Miller podpisał umowę?

6. Czy istnieje możliwość unieważnienia umowy podpisanej przez pana ministra Jerzego Millera?

7. Czy w ocenie Pana Premiera fakt podpisania przez pana ministra Jerzego Millera umowy, która znacząco utrudnia polskiej prokuraturze dostęp do najistotniejszych dowodów w sprawie katastrofy smoleńskiej, jest działaniem utrudniającym śledztwo polskiej prokuratury?

8. Jakie kroki od dnia 10 kwietnia 2010 r. podjął Pan Premier, by wrak samolotu TU-154M został przekazany Polsce?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jolanta Szczypińska

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie (nr 8585)

do ministra infrastruktury

w sprawie opłat za przejazd autostradową obwodnicą Wrocławia

Szanowny Panie Ministrze! Od 2009 r. toczy się batalia o bezpłatny przejazd dla samochodów osobowych i motocykli autostradową obwodnicą Wrocławia. W tej sprawie występowałem już dwukrotnie do Pana Ministra z zapytaniami poselskimi.

Jak wynika z doniesień prasowych, w 2010 r. marszałek Sejmu RP Grzegorz Schetyna poinformował, iż w czasie rozmowy z Panem Ministrem udało się ustalić, że przejazd AOW będzie bezpłatny. 15 listopada 2010 r. we Wrocławiu premier Donald Tusk również zapewniał, że przejazd AOW będzie bezpłatny.

Niestety z przygotowanego przez Ministerstwo Infrastruktury rozporządzenia nie wynika jednoznacznie, że przejazd samochodów osobowych oraz motocykli na całej trasie autostradowej obwodnicy Wrocławia (tj. od węzła Nowa Wieś Wrocławska do węzła Pawłowice) będzie przejazdem bezpłatnym.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z pytaniem: Czy w świetle przepisów rozporządzenia RM w sprawie wykazu dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej, przejazd samochodów osobowych oraz motocykli na całej trasie autostradowej obwodnicy Wrocławia (tj. od węzła Nowa Wieś Wrocławska do węzła Pawłowice) będzie przejazdem bezpłatnym?

Poseł Janusz Krasoń

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie (nr 8586)

do ministra zdrowia

w sprawie kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. i lata następne w rodzaju świadczeń rehabilitacji leczniczej i postępowania konkursowego, w którym uczestniczyły zakłady realizujące świadczenia rehabilitacji dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym

Szanowna Pani Minister! Z informacji, które uzyskałem od Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ oraz rodziców dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego wynika, że NFZ nie podpisał umów z ośrodkami prowadzącymi oddziały dzienne w Białej Podlaskiej i Międzyrzeczu Podlaskim na 2011 r.

Najbliższym ośrodkiem dla dzieci z terenu Białej Podlaskiej i okolic jest placówka w Wisznicach, z którą NFZ zawarł kontrakt na 2011 r. W piśmie, jakie otrzymałem od p.o. dyrektora lubelskiego NFZ, zostałem poinformowany, że: „przepis art.142 ust. 5 pkt 1 ustawy o świadczeniach stanowi, iż komisja konkursowa w toku postępowania w sprawie zawarcia umowy wybiera oferty zapewniające jakość świadczeń opieki zdrowotnej, ich ciągłość, kompleksowość i dostępność oraz przedstawiają najkorzystniejszy bilans ceny w odniesieniu do przedmiotu zamówienia”. W dalszej części odpowiedzi znajduje się informacja, że „kryterium dostępności i kompleksowości w zakresie rehabilitacji dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku dziennym nie było oceniane”. Takie rozstrzygnięcie sprawy w moim odczuciu jest krzywdzące dla dzieci i rodziców, którzy mieszkają i pracują w Białej Podlaskiej oraz Międzyrzecu Podlaskim. Komisja, rezygnując z jednego z najważniejszych kryteriów dla pacjentów, pozbawiła ich korzystania ze świadczeń w miejscu ich zamieszkania, skazując tym samym na odległe podróże do dużo mniejszej miejscowości. Likwidacja poradni w 60-tysięcznym mieście, jakim jest Biała Podlaska, oraz 17-tysięcznym Międzyrzecu Podlaskim, a podpisanie kontraktu w Wisznicach, w których mieszka ok. 1600 osób, jest niezrozumiałe. Takie rozwiązanie pozbawia chore dzieci i ich rodziny z Białej Podlaskiej i Międzyrzecza Podlaskiego możliwości kontynuowania terapii i leczenia*).

W związku z powyższym zwracam się z pytaniem, dlaczego przy zawarciu kontraktu na świadczenia opieki zdrowotnej na rok 2011 dla zakładów realizujących świadczenia rehabilitacji dla dzieci z zaburzeniami wieku rozwojowego w ośrodku/oddziale dziennym NFZ w procedurze konkursowej, wbrew zdrowemu rozsądkowi, kosztem najsłabszych małych pacjentów, zrezygnował z zastosowania w postępowaniu konkursowym z kryterium dostępności i kompleksowości? Czy w związku z tym skandalicznym postępowaniem wyciągnie pani konsekwencje wobec osób winnych pozbawienia wielu bardzo chorych dzieci dostępu do świadczeń zdrowotnych?

Z poważaniem

Poseł Adam Abramowicz

Biała Podlaska, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8587)

do ministra infrastruktury

**w sprawie dalszej przebudowy drogi krajowej
nr 15 na odcinku
Czeluścin – Żydowo – Gniezno**

Szanowny Panie Ministrze! W październiku 2010 r. otrzymałem odpowiedź na moje zapytanie nr 7836 podpisane przez pana Radosława Stępnia, podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury, dotyczące modernizacji drogi krajowej nr 15 na odcinku Września – Gniezno.

Dziękuję za realizację przebudowy pierwszego odcinka Września – Czeluścin o długości 10,5 km. Realizację pozostałej części, tj. Czeluścin – Żydowo – Gniezno o długości 12,8 km, sygnalizował Pan w odpowiedzi na zapytanie – że Oddział GDDKiA w Poznaniu umieścił ten odcinek w projekcie planu robót drogowych na lata 2011–2012.

Przedstawiciele samorządów terytorialnych, użytkownicy tej drogi oraz mieszkańcy widzieli szansę na zakończenie modernizacji drogi krajowej Gniezno – Września do 2012 r. Jednak w projekcie rozporządzenia Rady Ministrów w załączniku nr 2: Lista zadań, których realizacja przewidywana jest po roku 2013, w poz. 94 jest wzmocnienie drogi krajowej nr 15 na odcinku Gniezno – Września oraz w poz. 67 budowa obwodnicy Wrześni w ciągu tej drogi.

Wobec powyższego proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy w roku 2011 będzie kontynuowana modernizacja drogi krajowej nr 15 na odcinku Czeluścin – Żydowo – Gniezno?

2. Ile środków finansowych zabezpieczono w planie robót drogowych na rok 2011 na realizację tego odcinka?

3. Kiedy zgodnie z aktualnymi planami remontu dróg zostanie zakończona przebudowa drogi krajowej nr 15 na odcinku Września – Gniezno?

4. Jaki jest stan przygotowań do budowy obwodnicy Wrześni w ciągu drogi krajowej nr 15 i kiedy rozpocznie się ta inwestycja?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8588)

do ministra gospodarki

**w sprawie wniosków z Expo 2010
w Szanghaju dla promocji
polskiej gospodarki w świecie**

Światowa Wystawa Gospodarcza w Szanghaju Expo 2010 stanowiła jedno z najważniejszych wyda-

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

rzeń minionego roku. Wiele wskazuje na to, iż Polska dobrze i korzystnie zaprezentowała się na tym międzynarodowym forum. Dużą w tym zasługą Pana Wicepremiera i Ministerstwa Gospodarki.

Niewątpliwie polska gospodarka potrzebuje dalszych bodźców rozwojowych. Eksport wciąż jest najwłaściwszym sposobem rozwoju całej gospodarki. Eksport wzmacnia kondycję polskiego budżetu. Zastanawiam się, w jakim stopniu Expo 2010 i dotychczasowe doświadczenia z promocji polskiej gospodarki w Szanghaju mogą być użyteczne na przyszłość.

Dlatego uprzejmie Pana Wicepremiera zapytuję: Jak ostatecznie należy ocenić udział promocji polskiej gospodarki na Expo 2010 w Szanghaju? Na ile i w jakim stopniu można mówić o wymiernych korzyściach handlowych z prezentacji polskiego pawilonu na Expo 2010? Jakie bezpośrednie wnioski wypływają z aktywności Polski na Expo 2010? Jakie wnioski i spostrzeżenia nasuwają się z tych doświadczeń dla promocji polskiej gospodarki w świecie w dłuższym horyzoncie czasu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Kulas

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8589)

do ministra zdrowia

**w sprawie kontraktowania świadczeń
zdrowotnych z zakresu neurochirurgii –
hospitalizacji przez Małopolski Oddział
Wojewódzki NFZ w Krakowie**

Oddział Neurochirurgii w Podhalańskim Szpitalu Specjalistycznym im. Jana Pawła II w Nowym Targu powstał w styczniu 2009 r. i udziela świadczeń zdrowotnych z zakresu neurochirurgii dla populacji ok. 190 tys. stałych mieszkańców powiatu nowotarskiego, powiatów sąsiednich i licznie przybywających na Podhale turystów. W roku 2009 hospitalizowano w nim ponad 1000 pacjentów i wykonano ponad 560 zabiegów operacyjnych. W Oddziale Neurochirurgii PSS w Nowym Targu są wykonywane zaawansowane procedury medyczne ratujące życie. W celu wykonywania usług medycznych na wysokim poziomie zakupiono specjalistyczną aparaturę medyczną za ok. 3 mln zł. Operuje się pacjentów po urazach czaszkowo-mózgowych, z pękniętymi tętniakami mózgu, guzami mózgu i z chorobami kręgosłupa. Należy podkreślić, że duża liczba pacjentów oddziału z urazami czaszkowo-mózgowymi jest następstwem wypadków komunikacyjnych na drodze krajowej S7, tzw. zakopiance, i in. bliskich drogach krajowych i wojewódzkich, jak również wypadków wynikających z upra-

wiania sportów zimowych: narciarstwa, snowboardu i in. Oddział w przeważającej liczbie udziela świadczeń w stanach nagłych, wymagających szybkiej interwencji dla ratowania życia pacjenta. W razie zagrożenia istnienia oddziału neurochirurgicznego zostanie poważnie ograniczona dostępność do świadczeń medycznych w tym zakresie, bowiem powszechnie znane utrudnienia komunikacyjne na drodze S7 na trasie Nowy Targ – Kraków uniemożliwiają szybki transport pacjentów do Krakowa celem udzielenia pomocy w niezbędnym dla skuteczności czasie.

Kontraktowanie świadczeń przez Małopolski Oddział Wojewódzki NFZ spotyka się z miazdzącą krytyką kierownictw placówek ochrony zdrowia oraz organów prowadzących te placówki. W dziedzinie neurochirurgii sytuacja nie odbiega od standardów wprowadzonych przez MOW NFZ. Fundusz nie dotrzymuje nawet ustalonego przez siebie harmonogramu przeprowadzania negocjacji z oferentami. Niezwarcie kontraktu dla neurochirurgii – hospitalizacji będzie dodatkowym obciążeniem dla Podhalańskiego Szpitala Specjalistycznego im. Jana Pawła II, który i tak boryka się z poważnym zadłużeniem. Część tego zadłużenia jest efektem niezapłacenia przez MOW NFZ nadwykonań z lat ubiegłych, w tym ok. 3 mln nadwykonań z zakresu neurochirurgii za rok 2009. Ogółem suma nadwykonań za 2009 r. zamknęła się kwotą ok. 13 mln zł, z czego MOW NFZ sfinansował połowę, tj. ok. 6 mln zł. Taka polityka NFZ sprawia, że organ prowadzący, chcąc mieszkańcom zapewnić świadczenia medyczne, jest zmuszony spłacać część zadłużenia szpitala. Nie uzyskawszy kontraktu z zakresu neurochirurgii PSS im. Jana Pawła II będzie zobligowany zlikwidować oddział neurochirurgii, tak więc decyzja NFZ spowoduje wymierne, wysokie straty szpitala i marnotrawstwo środków finansowych zainwestowanych w utworzenie oddziału neurochirurgicznego. Konsekwencje nieprzejrzystego i uznaniowego przeprowadzenia procedur kontraktowania świadczeń przez NFZ poniosą zaś mieszkańcy powiatu nowotarskiego i sąsiednich powiatów południowej Małopolski.

Jakie działania podejmuje Pani Minister, by uznaniowość, brak refleksji nad konsekwencjami swoich działań i brak poczucia odpowiedzialności za właściwe wykonanie powierzonych zadań nie były głównymi wyznacznikami działań MOW NFZ?

Poseł Anna Paluch

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8590)

do ministra infrastruktury

**w sprawie likwidacji Urzędu Poczтового
w Niechanowie**

Szanowny Panie Ministrze! 23 listopada 2010 r. w odpowiedzi na moją interpelację nr 19238 w sprawie funkcjonowania urzędów pocztowych pan Maciej Jankowski, podsekretarz stanu w resorcie, informował, że w powiecie gnieźnieńskim nie przewiduje się w 2011 r. i latach następnych likwidacji Urzędu Poczтового w Niechanowie, powiat gnieźnieński.

Funkcjonowanie urzędu pocztowego dla blisko 6 tys. mieszkańców wiejskiej gminy Niechanowo jest bardzo ważne. Urząd znajduje się w budynku będącym własnością gminy. Moim zdaniem jest możliwość negocjacji z władzami samorządowymi kosztów funkcjonowania urzędu.

Proszę Pana Ministra, aby zarząd spółki rozważył zmianę decyzji dotyczącej likwidacji Urzędu Poczтового w Niechanowie. Bardzo liczę na refleksję i podjęcie rozmów w tej sprawie z wójtem gminy Niechanowo.

Proszę jednocześnie Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Co zdecydowało, że w ciągu miesiąca od odpowiedzi na moją ww. interpelację władze spółki zmieniły decyzję i postanawiają zlikwidować Urząd Pocztowy w Niechanowie?

2. Czy istnieje ewentualność pozostawienia na stałe w Niechanowie filii Urzędu Poczтового w Gnieźnie?

3. Proszę o szczegółową analizę wskaźników wynikających z rozporządzenia ministra infrastruktury z dnia 9 stycznia 2004 r. w sprawie powszechnych usług pocztowych na terenie powiatu gnieźnieńskiego oraz poszczególnych gmin tego powiatu.

4. Pracownicy urzędów pocztowych z Wielkopolski sygnalizują likwidację w okręgu 15 urzędów i zwolnienia pracowników, a z drugiej strony rozbudowę administracji w okręgu. Proszę o szczegółową analizę tej sytuacji i pełne wyjaśnienia.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8591)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie remontu budynku
komendy Policji w Zakopanem**

Szanowny Panie Ministrze! Stan budynku Komendy Policji przy ul. Jagiellońskiej w Zakopanem

jest fatalny i należy do najgorszych tego typu budynków w Polsce. Budynek jest coraz bardziej zawilgoceny i zagrzybiony, co negatywnie odbija się na zdrowiu pracowników zakopiańskiej Policji. Do tego pomieszczenia komendy są bardzo ciasne i obskurne. Opadający wielkimi płatami tynk na zewnętrznych ścianach budynku powoduje, że jest on odstraszający i zaburza tym samym estetykę całej ulicy. W tak fatalnych warunkach przyjmowani są petenci w mieście, które jest zimową stolicą Polski.

Trzeba również wspomnieć, że budynek nie jest nawet w najmniejszym stopniu przystosowany do potrzeb niepełnosprawnych. Osoba niepełnosprawna nie ma możliwości dotarcia na komendę, gdyż już na wstępie ma do pokonania kilka schodów. Brak windy lub odpowiedniego dźwigu jest dużym utrudnieniem nie tylko dla niepełnosprawnych, ale również dla osób starszych. W takich warunkach, jeżeli osoba niepełnosprawna składa zeznania, policjant musi odwiedzić ją w miejscu zamieszkania. Co więcej, przy zakopiańskiej komendzie Policji brak jest bezpośrednio sąsiadującego z budynkiem parkingu. Policja korzysta z parkingu, który zlokalizowany jest po przeciwnej stronie ruchliwej ulicy.

Obskurny i odstraszający wygląd budynku zakopiańskiej Policji bardzo negatywnie rzutuje na wizerunek całego miasta Zakopane i stanowi poważne utrudnienie w sprawnej pracy na rzecz mieszkańców stolicy Podhala i odwiedzających je milionów turystów z Polski i z zagranicy. Jeżeli w ciągu najbliższych lat nie zostanie przeprowadzony remont generalny budynku lub wskazana nowa lepsza lokalizacja, zacznie on zagrażać petentom oraz pracującym tam policjantom.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy ministerstwo planuje remont budynku komendy Policji w Zakopanem?

2. Czy rozważana jest budowa siedziby zakopiańskiej Policji w nowej lokalizacji?

Z wyrazami szacunku

Poseł Andrzej Gut-Mostowy

Zakopane, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8592)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy odcinka
drogi ekspresowej S7 Kraków
– granica woj. świętokrzyskiego**

Szanowny Panie Ministrze! Jedno z kluczowych utrudnień dla sprawnej komunikacji pomiędzy Krakowem a Warszawą, czyli pomiędzy była a obecną

stolicą Polski (a zarazem dwoma największymi pod względem liczby ludności miastami naszego kraju), stanowi istniejące połączenie drogowe. Droga krajowa nr 7 w obecnym jej kształcie, tzn. jako droga jednopasmowa, nie spełnia oczekiwań kierowców i nie posiada wystarczającej przepustowości w stosunku do obciążenia ruchem samochodowym.

Mając na uwadze niezwykle istotne znaczenie tej drogi dla systemu komunikacji w Polsce – łączy ona bowiem południe kraju z Gdańskiem – rząd zaplanował podniesienie jej standardu do poziomu dwupasmowej drogi ekspresowej S7. Do chwili obecnej udało się zbudować 170 z zaplanowanych 720 km tej trasy, w tym nieco ponad 140 km jako drogi składającej się właśnie z dwóch jezdni.

Oddany został już do użytku prawie 50-kilometrowy odcinek Głuchów (Grójec) – Jedlińsk pomiędzy Warszawą a Radomiem. Do tej pory nie rozpoczęła się natomiast budowa odcinka S7 pomiędzy Krakowem a granicą województw świętokrzyskiego i małopolskiego.

Z informacji udzielonych mi przez Ministerstwo Infrastruktury półtora roku temu wynikało, że do końca 2009 r. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad miała wystąpić z wnioskiem o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach budowy tego odcinka. Zakładano, że wydanie drugiej niezbędnej decyzji administracyjnej, tj. decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, nastąpi w pierwszej połowie 2011 r.

W przedstawionym niedawno „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” budowę omawianego odcinka przesunięto na okres po 2013 r. 27 grudnia zakończyły się konsultacje społeczne w sprawie tego programu, który – jak powszechnie wiadomo – budzi, szczególnie na południu Polski, poważne kontrowersje z uwagi na pominięcie w najbliższej perspektywie czasowej wielu inwestycji drogowych zlokalizowanych na terenie województwa małopolskiego. Z punktu widzenia jakże ważnej dla rozwoju gospodarczego państwa poprawy stanu infrastruktury transportowej łączącej dwa największe ośrodki miejskie Polski tak istotne opóźnienie w powstaniu odcinka Kraków – granica województwa świętokrzyskiego budzi ogromny niepokój.

W związku z powyższym, w trosce o jak najszybszą budowę tego odcinka drogi ekspresowej S7, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy została już uzyskana decyzja o uwarunkowaniach środowiskowych budowy odcinka drogi ekspresowej S7 Kraków – granica województwa świętokrzyskiego?

2. Jak duże jest prawdopodobieństwo uzyskania w zaplanowanym przez Ministerstwo Infrastruktury terminie – tj. w I połowie 2011 r. – decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w przypadku tego odcinka drogi S7?

3. Jakie jest prawdopodobieństwo uwzględnienia budowy tego odcinka na liście inwestycji drogowych, które mają zostać zrealizowane do 2013 r.?

Z wyrazami szacunku

Posel Łukasz Gibała

Kraków, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8593)

do ministra infrastruktury

**w sprawie możliwej rezygnacji
lub przesunięcia w czasie budowy
oraz przebudowy pomorskiego odcinka
drogi ekspresowej S7**

Szanowny Panie Ministrze! W związku z pojawiającymi się informacjami o możliwej rezygnacji lub przesunięciu w czasie budowy oraz przebudowy pomorskiego odcinka drogi ekspresowej S7 zwracam się z zapytaniem, czy jest możliwe podanie rzeczywistych planów odnośnie do tego odcinka drogi. Z niepokojem stwierdzam, iż przerwanie procesu realizacji drogi, rozpoczętej procedury przetargowej i odłożenie w czasie realizacji tego odcinka spowoduje ogromne straty gospodarcze, a także społeczne dla całego regionu pomorskiego.

Obecna doga krajowa nr 7 jest jednym z najistotniejszych fragmentów infrastruktury drogowej zarówno w Polsce, jak i w sieci dróg o znaczeniu międzynarodowym (E77).

Projektowany odcinek trasy położony jest w europejskim korytarzu transportowym IA Ryga – Kaliningrad – Elbląg – Gdańsk (Via Hanzeatica) oraz w korytarzu Gdańsk – Warszawa – Odessa (Via Intermare). Początek planowanej do budowy i przebudowy projektowanej trasy zlokalizowany jest w miejscowości Koszwały i dołączony jest do już budowanej południowej obwodnicy Gdańska. Koniec projektowanej trasy zlokalizowany jest w miejscowości Kazimierzowo i dołączony jest do istniejącej obwodnicy Elbląga o parametrach drogi ekspresowej. Powiązanie drogi S7 z realizowaną obecnie południową obwodnicą Gdańska łączy korytarz IA z europejskim korytarzem transportowym VI Gdańsk – Katowice (autostrada A1).

Droga ta ma szansę mocno przyczynić się do wzrostu ożywienia zaniedbanych gospodarczo regionów elbląskiego i żuławskiego, jak również ułatwić komunikację mieszkańcom aglomeracji gdańskiej oraz odciążyć centrum Gdańska z uciążliwego ruchu tranzytowego. Badania ruchu wskazują, iż codziennie drogą krajową nr 7 na terenie miasta Gdańska porusza się około 30 tysięcy samochodów. „Siódemka” umożliwi również szybkie i bezpieczne przemieszcza-

nia się w kierunku Warszawy oraz w kierunku Półwyspu Helskiego. Inwestycja ma szansę zrewolucjonizować system komunikacyjny w Gdańsku i okolicach aglomeracji Gdańskiej i poprawić obsługę komunikacyjną terenów aglomeracji, co odczują nie tylko kierujący pojazdami, ale także mieszkańcy miasta. Według prognoz ruchu nowa droga może „zdać” ze Śródmieścia 12–14 tys. pojazdów na dobę, w tym najbardziej uciążliwy ruch ciężarowy. Inwestycja będzie przyjazna środowisku, ponieważ spowoduje usprawnienie systemu komunikacyjnego, co bezpośrednio przełoży się na zmniejszenie emisji zanieczyszczeń.

Z poważaniem

Posel Jerzy Borowczak

Gdańsk, dnia 17 stycznia 2010 r.

Zapytanie
(nr 8594)

do ministra środowiska

w sprawie stanowiska Ministerstwa Środowiska odnośnie do społecznego projektu zmiany ustawy o ochronie przyrody

Szanowny Panie Ministrze! W dniu dzisiejszym odbyło się pierwsze czytanie społecznego projektu zmiany ustawy o ochronie przyrody. Ten ważny projekt spotkał się z Pana uznaniem i wzbudził duże zainteresowanie posłów. Zostanie on najprawdopodobniej skierowany do dalszych prac w Komisji Ochrony Środowiska, Zasobów Naturalnych i Leśnictwa podczas następnego posiedzenia Sejmu. Chcąc dobrze przygotować się do dyskusji, uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania, które zadałem na sali Sejmu, nie uzyskując, niestety, wyczerpującej odpowiedzi:

1. Kto jest głównym autorem i dziedzicem wspaniałych zasobów przyrodniczych występujących w parkach narodowych Polski i jaka działalność człowieka sprzyjała powstaniu tych zasobów?

2. Dlaczego samorządy terytorialne są przeciwnie powiększaniu istniejących i tworzeniu nowych parków narodowych na terenie naszego kraju, czego przykładem jest chociażby istniejący Białowiecki Park Narodowy czy też proponowany do utworzenia mazurski park narodowy?

3. Czy podejmie się Pan, wspólnie ze mną, organizacji dla posłów Sejmu RP wizji terenowej na terenie Rospudy i spotkania się tam z mieszkańcami?

Z poważaniem

Posel Jan Szyszko

Warszawa, dnia 21 grudnia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8595)

do ministra zdrowia

w sprawie sytuacji i przyszłości Instytutu Reumatologii w Warszawie

Pragnę poinformować Panią Minister, że otrzymałem pismo z dnia 19 stycznia br. skierowane do mnie przez pracowników Instytutu Reumatologii w Warszawie, ul. Spartańska 1, w którym przedstawiono swoje obawy dotyczące dalszego funkcjonowania instytutu. Pracownicy zauważają, że w wyniku działalności dyrektora instytutu, który pół roku temu zastąpił na tym stanowisku prof. dr hab. med. S. M., sytuacja finansowa instytutu „jest jeszcze gorsza”. Według autorów listu zadłużenie instytutu wzrosło prawie dwukrotnie. „Trudno zrozumieć dziwne posunięcia kierownictwa dotyczące zatrudnienia coraz większej liczby zastępców i pełnomocników dyrektora, zatrudniania coraz to nowych kancelarii prawnych (poza prawnikiem na cały etat w instytucie) do obsługi prawnej (z pominięciem obowiązujących przepisów prawa zamówień publicznych oraz wewnętrznych zarządzeń dotyczących udzielania zamówień publicznych, firm zajmujących się tzw. restrukturyzacją zakładu itp.” – napisano. Jednocześnie zwrócono uwagę, że dyrektor „pozbywa się najlepszych pracowników, doświadczonych i uczciwych”, a na ich miejsce przyjmuje „zaufanych” znajomych. Pracownicy z wielką troską konstatują, że nowy szef instytutu „nie ma żadnej koncepcji ani programu naprawczego dla ratowania instytutu”. „Wydaje się – piszą na koniec – iż dążeniem dyrekcji jest zniszczenie instytutu”.

Z listu wynika, że nowy dyrektor prowadzi niegospodarną politykę finansową, niebezpiecznie zwiększając zadłużenie instytutu, a jego działania mogą naruszać prawo i wewnętrzne procedury instytutu. Ponadto duże wątpliwości budzi polityka kadrowa dyrektora, skoro w sytuacji kryzysu zatrudnienie w instytucie wzrosło z 455 do 470 osób. To wszystko powoduje, że faktycznie pod poważnym znakiem zapytania jest przyszłość instytutu – jedynej takiej placówki w kraju, z jedynym oddziałem dla dzieci, który przyjmuje dzieci z całej Polski, zwykle z bardziej skomplikowanymi schorzeniami reumatologicznymi, których nie potrafią leczyć poradnie w kraju.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o przeprowadzenie kontroli działań dyrektora instytutu dr. A. W. pod kątem jego polityki finansowej i kadrowej, a przede wszystkim wnoszę o zbadanie, czy w swoich działaniach dyrektor nie łamał prawa i wewnętrznych procedur instytutu. Będę wdzięczny za informację, kiedy taka kontrola będzie przeprowadzona, jak również następnie proszę o poinformowanie mnie o jej wynikach.

Ponadto uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Czy w Instytucie Reumatologii jest realizowany jakiś program naprawczy, czy Ministerstwo Zdrowia zna ten program i zaakceptowało jego założenia? Jakie są założenia tego programu?

Czy i w oparciu o jakie kryteria planuje się zwalnianie pracowników instytutu? Czy wiadomo, jak wielu pracowników i w jakim czasie zostanie zwolnionych?

Jakie plany wobec instytutu ma Ministerstwo Zdrowia? Czy w związku z zadłużeniem instytutu jego przyszłość jest zagrożona?

Z wyrazami szacunku

Poseł Artur Górski

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8596)

do ministra zdrowia

w sprawie adaptacji społeczności romskiej

Szanowna Pani Minister! W związku z ogólnie znanym stanem opieki zdrowotnej nad społecznością romską, potwierdzonym skargami Romów zgłaszających się z prośbą o pomoc w biurze poselskim, zwracam się z pytaniami:

Czy ministerstwo dysponuje danymi (choćby szacunkowymi), jaki procent społeczności romskiej korzysta z opieki zdrowotnej refundowanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia?

Czy ministerstwo dysponuje danymi (choćby szacunkowymi), jakie jest w tej społeczności zagrożenie chorobami, takimi jak gruźlica, choroby weneryczne i ewentualnie innymi, typowymi dla ludzi żyjących w strefie ubóstwa i bezrobocia?

Czy ministerstwo ma jakiś długofalowy program poprawy opieki zdrowotnej społeczności romskiej?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8597)

do ministra infrastruktury

w sprawie braku odcinka drogi ekspresowej z Bielska-Białej do Zwardonia w rządowym „Programie budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”

Panie Ministrze! Ukończenie drogi ekspresowej S69 to najważniejsza inwestycja drogowa na Podbe-

skidziu. Droga ma umożliwić normalny dojazd z Bielska-Białej do granicy ze Słowacją, bez konieczności przejazdu przez wąskie i zakorkowane gminne drogi.

Budowa tej drogi trwa już ponad 10 lat. Do tej pory zbudowano siedem odcinków trasy między Żywcem a Zwardoniem. W połowie tego roku ma zakończyć się trwająca już budowa obwodnicy wschodniej Bielska-Białej, która jest początkiem całej trasy. Rozpoczęły się także prace przy budowie dwujezdniowego odcinka między Bielskiem-Białą a Żywcem, który prowadzi przez Wilkowice, Łodygowice i Buczkowice. Będzie on gotowy z końcem 2012 r.

Kiedy budowane odcinki zostaną ukończone, do oddania trasy będzie brakowało już tylko wspomnianego odcinka – tzw. obejścia Węgierskiej Górki o długości 8,5 km. Jednak w ogłoszonym przez rząd projekcie „Programu budowy dróg krajowych” do 2015 r. nie uwzględniono go.

W praktyce oznacza to, że kierowcy jadący gotowymi odcinkami drogi na wysokości Węgierskiej Górki i Ciśca będą musieli zjechać na wąską krajową drogę. Nie trudno przewidzieć, że w efekcie Węgierska Górka zostanie zakorkowana.

Rezygnacja z budowy stosunkowo krótkiego odcinka drogi ekspresowej pozbawia użytkowników dróg (w tym kierowców udających się na południe Europy) korzyści wynikających z tej długo oczekiwanej inwestycji i podważa jej sens. Dokończenie budowy drogi ekspresowej S69 stanowi ważny czynnik decydujący o rozwoju gospodarczym nie tylko Żywiecczyny, ale i całego Podbeskidzia.

W związku z powyższym pytam: Czy ministerstwo przywróci do ww. planu brakujący odcinek drogi S69, tak aby nie pozostawiać luki w prawie gotowej trasie?

Z poważaniem

Poseł Stanisław Pięta

Bielsko-Biała, dnia 11 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8598)

do ministra zdrowia

w sprawie planowanej likwidacji Pogotowia Ratunkowego w Pionkach

Szanowna Pani Minister! Z prośbą o interwencję zwrócił się do mnie radny miasta Pionki, zaniepokojony planami likwidacji pionkowskiego pogotowia ratunkowego. Z przedstawionej mi relacji wynika, iż w wyniku ministerialnych planów dotyczących zmian w systemie ratownictwa medycznego jedna karetka ma obsługiwać 33 tys. mieszkańców, zmniejszy się

również liczba rejonów operacyjnych, spośród których każdy będzie obejmował swoim obszarem kilka powiatów. W związku z przedstawionymi wyżej zmianami wojewoda mazowiecki przedstawił plan, którego wprowadzenie w życie skutkować będzie redukcją liczby pracujących w Pionkach karettek pogotowia z trzech do jednej i likwidacją dyspozytorni. Z przekazanych mi informacji wynika, iż po wprowadzeniu w życie proponowanych rozwiązań mieszkańcy Pionek i okolicznych miejscowości, leżących w gminie wiejskiej Pionki, dzwoniąc na pogotowie, będą się łączyć ze zlokalizowaną w Radomiu dyspozytornią. Ponadto jeśli okaże się, że na terenie wspomnianych wyżej gmin potrzebna będzie interwencja więcej niż jednej karetki pogotowia, to kolejne będą przyjeżdżały z oddalonej o kilkanaście kilometrów Jedlni-Letnisko oraz Radomia – miasta leżącego w odległości ponad 20 km.

Pionki to drugie po Radomiu największe pod względem liczby mieszkańców miasto ziemi radomskiej. Jest w nim zlokalizowany Zakład Produkcji Specjalnej produkujący proch dla polskiego przemysłu zbrojeniowego. Co oczywiste, praca w tego typu zakładzie jest niebezpieczna z uwagi na zagrożenie wybuchem produkowanych w nim materiałów. Ponadto Pionki są miastem podzielonym na dwie części przez tor kolejowy, na którym w ostatnich latach doszło do kilku wypadków, również śmiertelnych. W tym roku planowane jest rozpoczęcie przez prywatnego inwestora dużej inwestycji – toru wyścigów motocyklowych. Wyścigi motocyklowe to dyscyplina niebezpieczna, przy obsłudze toru konieczne jest zapewnienie opieki medycznej w razie nieszczęśliwego wypadku, do jakiego zawsze może dojść podczas rozgrywania zawodów. Nadmienić należy również, że Pionki są miastem, które od lat zmagają się z wysokim – przekraczającym średnią krajową – bezrobociem. Likwidacja pogotowia ratunkowego, w którym zatrudnionych jest dzisiaj 40 osób, przyczyni się do zniknięcia kolejnych etatów z i tak już skromnego rynku pracy.

Wszystkie podniesione wyżej kwestie sprawiają, iż zredukowanie liczby karettek jest dla Pionek rozwiązaniem skrajnie szkodliwym. W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z prośbą o odpowiedź na poniższe pytania:

Czy przy planowaniu omówionych wyżej zmian wzięto pod uwagę specyfikę miasta i gminy Pionki oraz skutki wprowadzenia proponowanych wyżej rozwiązań?

Czym motywowane jest przeniesienie jednej z karettek z miejskiej i wiejskiej gminy Pionki, liczących łącznie prawie 30 tys. mieszkańców, zamieszkujących obszar prawie 250 km², do Jedlni-Letnisko?

Dlaczego, pomimo silnego sprzeciwu lokalnej społeczności, nie przeprowadzono choćby próby konsultacji społecznych?

Apeluję do Pani Minister o zabezpieczenie życia i zdrowia mieszkańców Pionek poprzez pozostawienie w tym mieście pogotowia ratunkowego w dotychczasowej formie organizacyjnej.

Z poważaniem

Poseł Marzena Dorota Wróbel

Radom, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8599)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektu rozporządzenia
ministra infrastruktury zmieniającego
rozporządzenie w sprawie
autostrad płatnych**

Rozporządzenie Ministra Infrastruktury dotyczące częściowego zwolnienia z opłat za przejazd fragmentami autostrad A1 i A4 mieszkańców aglomeracji nie satysfakcjonuje samorządowców i wzbudza falę krytyki. Wszystko to za sprawą nieuwzględnienia specyfiki regionu, usytuowania miast i przebiegów autostrad przez ich centra.

Oczywistym jest, że trudno pogodzić interesy budżetu państwa i zmniejszenie wpływu z opłat oraz interesy miast, dla których autostrady stanowią lokalne obwodnice mające w zamyśle odciążyć zakorkowane centra.

W świetle najnowszego rozporządzenia zwolnieni z opłat będą kierujący pojazdami do 3,5 t oraz motocyklami na odcinkach Kleszczów – węzeł Murckowska w Katowicach (A4) i od węzła Sośnica do węzła Bytom (A1) tuż przed Piekarami Śląskimi; wiedzie ona przez samo centrum miasta, co oznacza, że kierowcy będą zjeżdżać z niej już w Bytomiu w celu uniknięcia opłat. Kolejny protest dotyczy planów budowy bramek na węzle Murckowska, które prawdopodobnie zakorkują Katowice. Wyjście z tej sytuacji będzie trudne, zważywszy na to, że odcinkiem od Balic do Murckowskiej zarządza spółka Stalexport Autostrada Małopolska posiadająca odrębny od państwowego system poboru opłat.

Reasumując, samorządowcy wskazują na pilną potrzebę przeprowadzenia ponownej analizy projektu i uwzględnienia zastrzeżeń, które wnoszą.

Mając na uwadze konieczność wypracowania satysfakcjonującego obie strony rozwiązania, zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia ministerstwa w tej sprawie?

2. Czy ministerstwo rozważy ponownie projekt dotyczący częściowego zwolnienia z opłat za prze-

jazdy fragmentami autostrad A1 i A4 będącymi lokalnymi obwodnicami miast aglomeracji śląskiej?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8600)

do ministra finansów

**w sprawie planowanej likwidacji
radomskiego Ośrodka Zamiejscowego
Izby Skarbowej w Warszawie**

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 26 października 2010 r. zwróciłam się do Pana z interpelacją w sprawie likwidacji radomskiego Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie. W odpowiedzi nadeszło pismo podpisane przez pana Andrzeja Parafianowicza, podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów. Z przykrością muszę stwierdzić, że wiele podniesionych w nim kwestii znacząco odbiega od tego, co w swoich wyjaśnieniach zawarli pracownicy wyżej wymienionego Oddziału Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie.

W nadesłanym do mnie piśmie zwracają oni uwagę na fakt, iż nieprawdą jest jakoby od dawna mieli wiedzę o tym, iż los ich jednostki został przesądzony już w 1999 r., kiedy to weszła w życie reforma administracyjna. W skierowanym do mnie piśmie stanowczo podkreślają, że do dnia 8 października 2010 r. takiej wiedzy nie mieli. Co więcej wcześniejsze próby zmiany pracy podejmowane przez część pracowników wspomnianej jednostki (przejście do radomskich urzędów skarbowych) były blokowane przez dyrektorów izby w Warszawie, co miało być motywowane brakiem planów likwidacji Ośrodka Zamiejscowego w Radomiu. W skierowanym do mnie piśmie można przeczytać, że działalność Ministerstwa Finansów, mająca na celu dostosowanie struktury organizacyjnej jednostek administracji podatkowej do nowego podziału terytorialnego kraju, miała charakter „płynnego wygaszania”, dającego czas pracownikom na ewentualne przekwalifikowanie i znalezienie nowego miejsca pracy w innych jednostkach administracji skarbowej lub poza nią. Z kolei z uzyskanych przeze mnie informacji wynika, iż w 2010 r. do pracy w radomskich urzędach skarbowych zostało przyjętych 30 osób, wśród których nie było pracowników likwidowanego Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie. Rodzi się zatem pytanie: Dlaczego do pracy w urzędach skarbowych nie przyjmowano pracowników likwidowanej jednostki, skoro, jak pisze pan podsekretarz Parafianowicz, jej los był

przesądzony już od 1999 r.? Również powstanie w Radomiu Centrum Przetwarzania Danych Ministerstwa Finansów, o którym wzmianka znalazła się w nadesłanej do mnie odpowiedzi, nie zmieni niczego w sytuacji pracowników radomskiego Ośrodka Izby Skarbowej w Warszawie, ponieważ z 200 osób mających znaleźć zatrudnienie w tworzonego centrum największą grupę będą, co naturalne, stanowili informatycy. Jakby tego było mało, we wspomnianym wyżej centrum zatrudnienie mają znaleźć niebędący informatykami pracownicy likwidowanego Zakładu Gospodarstwa Pomocniczego działającego przy Izbie Skarbowej w Warszawie, natomiast radomskim pracownikom izby nie przedstawiono takich propozycji.

Ponadto nie mogę się zgodzić z zawartą w piśmie pana Parafianowicza argumentacją, że jednostki administracji skarbowej w Radomiu zatrudniają największą ilość pracowników spośród innych byłych miast wojewódzkich na Mazowszu. Pan Andrzej Parafianowicz nie wziął bowiem pod uwagę faktu, iż Radom jest spośród tych miast zdecydowanie największy. Boryka się także z największym spośród przywołanych miast (Radom, Ciechanów, Siedlce) bezrobociem, sięgającym 20%. Należy również zwrócić uwagę na fakt, iż w Radomiu, w przeciwieństwie do Siedlec i Ciechanowa, funkcjonuje Wydział Zamiejscowy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, w którym rozpatrywane są skargi na decyzje Izby Skarbowej w Warszawie.

We wspomnianej już wyżej odpowiedzi na skierowaną przeze mnie interpelację pan podsekretarz Parafianowicz pisze, że pracownicy radomskiego Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie znajdą zatrudnienie w urzędach skarbowych w Radomiu. Liczba wolnych etatów w tych instytucjach ma wynosić łącznie 34 do końca 2011 r. Niestety warunkiem uzyskania takiej ilości wakatów jest przechodzenie na emeryturę dotychczasowych pracowników urzędów skarbowych. Jak zatem widać, nie ma gwarancji, że do końca 2011 r. uda się znaleźć 34 alternatywne stanowiska pracy dla osób zatrudnionych w likwidowanym Ośrodku Zamiejscowym Izby Skarbowej w Warszawie. Dodatkowo wątpliwości co do realności tej obietnicy musi budzić ustawa o racjonalizacji zatrudnienia w administracji, mająca skutkować redukcją etatów o 10%.

W otrzymanym przeze mnie piśmie pan podsekretarz Parafianowicz pisze także, iż od 2004 r. ośrodki zamiejscowe oprócz spraw własnych załatwiają również, jak to określił, „warszawskie” sprawy odwoławcze, co jego zdaniem jest rozwiązaniem niewłaściwym i powoduje znaczne utrudnienia w funkcjonowaniu izby. Mają one polegać między innymi na przemieszczaniu akt podatkowych. Ponadto pan Parafianowicz wskazuje, że w takiej sytuacji dostęp do różnego rodzaju informacji jest utrudniony, a zarządzanie nimi na poziomie komórki organizacyjnej nie jest skuteczne i wystarczające do całościowego załatwienia prowadzonych postępowań. Tymczasem z przed-

stawionych mi wyjaśnień wynika, że nie było żadnych problemów z utrzymaniem jednolitego orzecznictwa, rozstrzygnięcia były konsultowane z kierownictwem w Warszawie, a ponadto pracownicy radomscy korzystają z tego samego orzecznictwa sądowego co ich warszawscy koledzy i wymieniają się z nimi informacjami co do sposobu rozstrzygania poszczególnych spraw. Moje wątpliwości budzi także argument, iż wykorzystywane narzędzia informatyczne nie pozwalają na odpowiedni obieg informacji. Stwierdzenia takie w dobie powszechnej digitalizacji i dostępu do Internetu muszą budzić zdziwienie i nie brzmią wiarygodnie.

Pragnę jednocześnie podkreślić, iż pracownikami likwidowanej jednostki są w ogromnej większości kobiety, które poza pracą zawodową prowadzą dodatkowo swoje gospodarstwa domowe i wychowują dzieci. Codzienne wielogodzinne dojazdy do pracy w Warszawie i z powrotem siłą rzeczy musiałyby negatywnie odbić się na życiu osobistym tych pracowników. Ponadto konieczność świadczenia pracy w Warszawie oznacza także duże wydatki na pokrycie kosztów podróży, sięgające nawet 500 zł miesięcznie, co przy planowanym zamrożeniu płac na okres 4 lat musi doprowadzić do drastycznego pogorszenia sytuacji pracowników likwidowanej jednostki i ich rodzin.

Planowana likwidacja Ośrodka Zamiejscowego Izby Skarbowej w Warszawie może zmusić pracowników do szukania zatrudnienia poza organami administracji skarbowej, co doprowadzi do utraty przez resort finansów wysoko wykwalifikowanej i posiadającej duże doświadczenie zawodowe kadry. Chciałam podkreślić, iż w mojej ocenie likwidacja radomskiego Zamiejscowego Ośrodka Izby Skarbowej w Warszawie jest rażącym przykładem arogancji władzy i nie liczenia się przez nią z interesem lokalnych społeczności, co jest szczególnie niepokojące w kontekście tego, że sprawa dotyczy Radomia, a więc miasta, które jeszcze przez władze komunistyczne zostało skazane na wieloletnią stagnację i brak możliwości rozwoju w odwieci za wystąpienia robotnicze z czerwca 1976 r.

W związku z powyższym domagam się, by rząd PO przestał degradować czternaste co do wielkości miasto w Polsce i nie przekazywał ponad 30 etatów do Warszawy, która nie cierpi z powodu bezrobocia.

Pragnę również zadać pytania:

Z kim konsultowane były zmiany dotyczące organizacji administracji skarbowej?

Dlaczego nie wzięto pod uwagę głosu społeczności lokalnych?

Z poważaniem

Poseł Marzena Dorota Wróbel

Radom, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8601)

do ministra infrastruktury

**w sprawie bezpieczeństwa
na drodze krajowej nr 2 (DK2)
na odcinku Siedlce – Warszawa**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana w sprawie bezpieczeństwa na drodze krajowej nr 2 (DK2), odcinek Siedlce – Warszawa.

Docierają do mnie negatywne opinie na temat zmodernizowanej drogi krajowej nr 2 na odcinku Siedlce – Warszawa. Problem dotyczy w głównej mierze powstałych po modernizacji „wysepek”, które z punktu widzenia większości kierowców utrudniają ruch na drodze oraz zmniejszają bezpieczeństwo (część wysepek jest nieoznakowanych, przez co w nocy są niewidoczne.)

Zaobserwowano również, że „wysepki” występujące w dość małych odstępach paralizują swobodny (płynny) ruch pojazdów, ograniczając możliwość wyprzedzenia pojazdów poruszających się wolniej, np. ciągników, kombajnów, pojazdów zaprzęgowych itp. (kierowcy usiłują dokonywać manewrów wyprzedzania na krótkich odcinkach między wysepkami, co częstokroć kończy się kolizjami/wypadkami).

W związku z powyższym uprzejmie proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

W jakim stopniu modernizacja drogi DK2 poprawiła bezpieczeństwo ruchu drogowego i pieszego?

Czemu służą „wysepki” przy zjazdach na drogi nieutwardzone lub mało uczęszczane?

Jak wyglądają statystyki bezpieczeństwa na drodze DK2 po modernizacji w porównaniu ze statystykami przed modernizacją?

Czy istnieje możliwość przebudowy niektórych budowli drogowych (wysepek) na drodze krajowej nr 2?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Borkowski

Siedlce, dnia 24 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8602)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zwrotu 1/2 nieruchomości
położonej w Płocku, zabranej
na mocy decyzji prezydenta nr 532/77
z dnia 30 grudnia 1977 r. uchylonej decyzją
ministra gospodarki przestrzennej
i budownictwa, jako że decyzję prezydenta
podjęto z rażącym naruszeniem prawa**

Szanowny Panie Ministrze! Skarżący się Z. i J. R. od 20 lat bezskutecznie starają się odzyskać prawo własności do ww. nieruchomości albo porozumieć się z władzami Płocka co do innej formy rozliczenia swojego prawa własności.

Skarżący się twierdzą, że do ministra infrastruktury skierowali co najmniej trzy pisma i od lipca 2009 r. nie otrzymali merytorycznej odpowiedzi na swoją skargę.

Zwracam się z zapytaniem poselskim do Pana Ministra: Czy skarżący się przedstawiają w swojej interwencji stan faktyczny, który sugeruje poważne naruszenie Kodeksu postępowania administracyjnego?

Czy istnieje realna możliwość przywrócenia pierwotnego prawa własności do nieruchomości, wobec której roszczenia mają Z. i J. R.?

Z poważaniem

Poseł Krzysztof Tyszkiewicz

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8603)

do ministra infrastruktury

**w sprawie przyszłości zabytkowego taboru
kolejowego zgromadzonego w Chabówce**

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie Chabówki (Małopolska) zgromadzony został przez wiele lat zabytkowy tabor kolejowy. Jest on w większości własnością PKP Cargo SA, która opiekuje się nim i odpowiada za jego utrzymanie. Właścicielem terenu, na którym stoi tabor, jest PKP SA. W warunkach poszukiwania przez obie spółki oszczędności, tego typu jednostka nie ma szans na dalsze istnienie oraz wsparcie władz samorządowych, wojewódzkich i lokalnych. Dla przykładu, władze województwa małopolskiego udzieliłyby poparcia nowej formule istnienia przedmiotowego skansenu, np. spółce prowadzącej działalność kulturalną czy instytucji kultury. Aby tak mogło się stać, obie ww. spółki muszą uzgodnić między sobą m.in. zagadnienia stanu prawnego nie-

ruchomości, na której stoi tabor, a następnie kwestię przyszłości skansenu.

Wobec przedstawionej sytuacji uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: Jaka będzie przyszłość skansenu kolejnictwa w Chabówce?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8604)

do ministra edukacji narodowej

w sprawie adaptacji społeczności romskiej

Pani Minister! Społeczność romska jest bodaj najbardziej dotknięta bezrobociem. Zapewne wiąże się to z brakiem wykształcenia i brakiem kwalifikacji zawodowych znacznej części tej społeczności. Zwracam się z pytaniem: Czy ministerstwo dysponuje danymi dotyczącymi poziomu wykształcenia społeczności romskiej, danymi, ile dzieci romskich uczęszcza do szkół podstawowych, gimnazjów, szkół średnich? Jak realizowany jest przymus szkolny w stosunku do dzieci romskich? Chciałbym też zapytać: Czy rząd ma jakiś długofalowy program poprawy poziomu wykształcenia społeczności romskiej?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8604)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie adaptacji społeczności romskiej

Szanowna Pani Minister! Społeczność romska jest bodaj najbardziej dotknięta bezrobociem. Zapewne wiąże się to z brakiem wykształcenia i brakiem kwalifikacji zawodowych znacznej części tej społeczności. Bezrobocie i nędza, powszechne w tej społeczności, są przyczyną kolejnych zjawisk patologii społecznej: alkoholizmu, żebractwa, drobnej przestępczości.

Zwracam się do Pani Minister z pytaniem: Czy rząd dostrzega te elementarne problemy Romów, czy oprócz doraźnej pomocy społecznej realizuje jakiś długofalowy program zmierzający do poprawy warunków życia Romów i ich adaptacji w społeczeństwie

polskim, przy równoczesnym poszanowaniu ich odrębności kulturowych?

Czy rząd ma dokładnie zdiagnozowaną sytuację tej społeczności, czy przy przygotowaniach ewentualnych programów długofalowych korzystał z dorobku nauki, szczególnie etnologii, historii czy socjologii, od lat zajmujących się społecznością romską w Polsce?

Na koniec chciałem zapytać: Jaki, wedle danych lub choćby szacunków ministerstwa, procent Romów ma zapewnione na starość zabezpieczenie emerytalne?

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Jan Widacki

Kraków, dnia 18 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8605)

do ministra zdrowia

w sprawie wyjaśnienia zaskakujących wiadomości o karygodnym dopuszczeniu do obrotu w handlu żywnością dla niemowląt powyżej 6. miesiąca życia (tzw. afera słoiczkowa) produktów MOM

Szanowna Pani Minister! Wiadomym jest, że niemowlęta i dzieci powyżej 1. roku życia muszą być odżywiane w sposób wysoce prawidłowy, w odpowiednim czasie wprowadzając urozmaicenie diety w stosownych proporcjach i wysokiej jakości.

Dotyczy to także wprowadzenia mięsa, które w okolicach 6–7 miesiąca życia stopniowo wprowadza się do diety. Nikogo nie należy przekonywać, że musi to być mięso prawidłowo dobrane w kategoriach ilościowych, jak i jakościowych. W tym okresie wprowadza się najwyższej jakości mięso drobiowe, musi to być mięso chude, pozbawione tłuszczu. Niemowlę w tym okresie nie ma w pełni sprawnego i całkowicie wykształconego zespołu enzymatycznego oraz niektórych narządów.

Toteż z wielkim zaskoczeniem i przykrością ostatnio przyjęliśmy wiadomość, że w słoiczkach Gerber z pożywieniem dla niemowląt powyżej 6. miesiąca życia w 1/3 jego objętości jest zawarty produkt tzw. MOM, czyli mięso oddzielone mechanicznie. W istocie są to grzbiety, szyje i skrzydła kurczaków i indyków przechodzące przez specjalne cylindry, które oddzielają masę mięsno-tłuszczową od kości, a więc zawierające ścięgna, włókna, błony, drobne chrząstki, itp. Taki specyfik zazwyczaj trafia do gorszej jakości parówek, pasztetów i kiełbas. Zatem fakt, istotnie bulwersujący, zważywszy na szczególną troskę rodziców o dietę naszych najmłodszych pociech.

Zamiast wysokiej jakości i w odpowiednich proporcjach pełnowartościowego białka zwierzęcego, w okresie życia dziecka najistotniejszym dla jego roz-

woju, dzieci – zresztą za niemalą cenę – otrzymywały w istocie 1/3 produktów gorszej jakości stosowanych w produkcji masowej dla osób dorosłych.

Należy zaznaczyć, iż w krajach Europy Zachodniej w tych samych słoiczkach Gerber znajduje się pełnowartościowe i „czyste” mięso. Zatem dlaczego w Polsce naraża się zdrowie naszych niemowląt w sytuacji, gdy te niemowlęta nie mają jeszcze w pełni rozwiniętego układu enzymatycznego i mają nieco spowolniony metabolizm wymagający pełnowartościowego białka zwierzęcego i z odpowiednią zawartością poszczególnych aminokwasów?

Nie może być tak, że dla maksymalizacji zysku firmy narażamy zdrowie i prawidłowy rozwój naszych dzieci.

Stąd wyłania się problem dopuszczenia do obrotu w handlu tego rodzaju produktów w żywieniu niemowląt i dzieci po 1. roku życia.

Pytania:

1. Dlaczego tak szczególne i ważne produkty diety w żywieniu niemowląt od 6. miesiąca życia trafiają do obrotu w handlu bez odpowiedniego oznakowania, ostrzeżenia czy też prawdziwej i szczegółowej informacji o zawartości poszczególnych składników? Jaka obowiązuje procedura kontroli i jak się egzekwuje stosowne normy?

2. Dlaczego ten sam produkt w krajach Europy Zachodniej jest wysokiej jakości, a w Polsce jest dopuszczany do sprzedaży w jakości gorszej, tym bardziej w sytuacji, w której kupujący nie są świadomi, że nabywają produkt niepełnowartościowy?

3. Jakie przedsięwzięcia Pani Minister podjęła, by w Polsce takie nieprawidłowe i nietetyczne praktyki dotyczące sprzedaży produktów diety w żywieniu niemowląt i dzieci starszych nie miały miejsca?

Z poważaniem

Poseł Czesław Hoc

Kołobrzeg – Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8606)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie udzielenia zgody na czasowe opuszczenie szpitala przez pacjentów oddziałów psychiatrii sądowej o wzmocnionym zabezpieczeniu

Szanowny Panie Ministrze! W grudniu 2005 r. minister zdrowia skierował na ręce marszałków województw, w których znajdują się oddziały psychiatryczne, pismo (sygn. nr MZ-ZPP-61-1986/334/SS/05) dotyczące osób umieszczonych na tych oddziałach w trybie art. 94 § 1 K.k., w treści którego jednoznacznie przesądzono o braku podstaw prawnych do udzielania osobom tam przebywającym zgody na czasowe

opuszczanie oddziałów szpitalnych. Przerwy w odbywaniu internacji mają inni pacjenci ogólnopsychiatryczni (w tym więźniowie).

Ponieważ w Polsce nie funkcjonuje sądowa psychiatria środowiskowa, stosowany jest powszechnie system przenoszenia pacjentów pomiędzy zamkniętymi ośrodkami o różnym stopniu zabezpieczenia.

Celem leczenia jest umożliwienie pacjentom oddziałów psychiatrycznych powrotu do społeczeństwa, a stosowanie przepustek może pozytywnie wpływać na dalszą hospitalizację pacjentów. Stosowanie formy zamkniętej może w wielu przypadkach wpływać destrukcyjnie, znacząco spowalniając proces leczenia.

Panie Ministrze, mając na uwadze powyżej opisany problem, a także wskazując na cel każdego leczenia, jakim jest jak najszybsza i skuteczna poprawa stanu zdrowia pacjenta, kieruję do Pana następujące pytanie: Jakie względy faktyczne i prawne zdaniem Pana Ministra stanęły na przeszkodzie i pozbawiły osoby, wobec których stosowany jest środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym na podstawie art. 94 § 1 K.k., prawa pacjenta do czasowego opuszczania oddziałów szpitalnych?

Z poważaniem

Poseł Henryk Siedlaczek

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8607)

do ministra infrastruktury

w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Wolbromiu w woj. małopolskim

Szanowny Panie Ministrze! Budynek dworca kolejowego w Wolbromiu od kilku tygodni jest zamknięty. Nieczynna jest kasa oraz poczekalnia, szczególnie potrzebna podróżnym w okresie zimowym. Budynek dworca w Wolbromiu przed całkowitą degradacją ratuje to, że są w nim mieszkania. Nie zanoszą się na to, że w najbliższym czasie poprawi się stan techniczny budynku. Tymczasem jeszcze dwa lata temu zanoszono się na poprawę, bowiem budynek dworca kolejowego w Wolbromiu został ujęty w programie modernizacyjno-remontowym w ramach przygotowań do Euro 2012. Program przewidywał przeprowadzenie remontu zasadniczej substancji budynku, czyli dachu, elewacji, stolarki okiennej i drzwiowej, jak również zagospodarowanie przestrzeni przy dworcu, w tym parkingów. Prace modernizacyjne miały obejmować przystosowanie dworca do potrzeb obsługi osób niepełnosprawnych. Planowano, że modernizacja obu budynków zostanie przeprowadzona w latach

2009–2011. Niestety, plany spaliły na panewce. Budynek dworca kolejowego w Wolbromiu, choć zaniedbany, jest prawdziwą perełką architektury. Ma prawie 130 lat, powstał w latach 1882–1885, podczas budowy linii kolejowej iwanogrodzko-dąbrowskiej.

W związku z powyższym zwracam się do Pana z pytaniem: Kiedy przewidywany jest kompleksowy remont i modernizacja dworca kolejowego w Wolbromiu?

Z poważaniem

Poseł Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 21 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8608)

do ministra infrastruktury

w sprawie przewidywanego terminu remontu i modernizacji dworca kolejowego w Miechowie w woj. małopolskim

Szanowny Panie Ministrze! Stan techniczny obiektu jest bardzo zły, brakuje podstawowego zaplecza dla oczekujących podróżnych, dworzec jest zaniedbany, nieogrzewany, na peron prowadzą strome schody bez podjazdu dla osób niepełnosprawnych, brakuje w nim sanitariatów, co jest szczególnie uciążliwe zimą podczas wielogodzinnego oczekiwania na często spóźnione pociągi. Niedawny remont linii kolejowej prowadzącej przez dworzec miechowski spowodował podniesienie torowiska o kilkanaście centymetrów, niestety peron pozostał na tym samym poziomie, w związku z czym szczególnie osoby starsze mają poważne problemy z wsiadaniem do pociągu i wysiadaniem. Dworzec w mieście powiatowym nie jest dobrą wizytówką dla miasta.

W związku z powyższym zwracam się do Pana z pytaniem: Kiedy przewidywany jest kompleksowy remont i modernizacja dworca kolejowego w Miechowie?

Z poważaniem

Poseł Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 21 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8609)

do ministra zdrowia

w sprawie braku dostępu do świadczeń zdrowotnych w zakresie stomatologii wykonywanych dotychczas w gabinecie szkolnym usytuowanym w jedynym gimnazjum na terenie gminy i miasta w Miechowie oraz SP nr 2 w Miechowie

Szanowna Pani Minister! Jeszcze kilka lat temu prawie w każdej szkole funkcjonował gabinet stomatologiczny. Uczniowie mieli regularnie przeglądane zęby i uzupełniane ubytki, a rodzice na bieżąco byli informowani o stanie uzębienia swoich dzieci. Jednakże Narodowy Fundusz Zdrowia zaczął redukować gabinety w placówkach oświatowych i opieka stomatologiczna bezpośrednio w szkołach jest z roku na rok ograniczana.

Wspomniany gabinet stomatologiczny działał nieustannie od 2004 r., opieką obejmował ponad 800 uczniów, zarówno ze szkoły podstawowej, jak i gimnazjum. Uczniowie korzystali z bezpłatnych usług oferowanych przez gabinet stomatologiczny na miejscu. Każdego roku byli badani profilaktycznie, m.in. wykrywano próchnicę, wady zgryzu, wady rozwojowe szczęk, a jeśli zaszła taka potrzeba, uczniowie byli kierowani do poradni specjalistycznych. Dzieci miały wykonywane zabiegi profilaktyki próchnicznej, m.in. lakowanie, lakierowanie zębów oraz higienę jamy ustnej. W trakcie obowiązywania umowy nie było skarg pacjentów i ich rodziców na działalność gabinetu.

Przyczyną odrzucenia oferty były m.in. nieścisłości we wskazanym w ofercie harmonogramie pracy poradni. Jednak ww. gabinet skorygował ten błąd i przedłożył ponownie harmonogram czasu pracy gabinetu stomatologicznego. Niezrozumiałą jest fakt, iż odmawia się prawa do zawarcia umowy bez żadnego uzasadnienia, podczas gdy takie prawo gwarantuje się innym oferentom, a także zupełną dowolność komisji konkursowej w przedmiocie odrzucania ofert i, co oczywiste, naruszanie elementarnych zasad prowadzenia postępowania konkursowego. Wydawać by się mogło, iż najbardziej oczywiste byłoby wezwanie oferenta do sprecyzowania harmonogramu pracy poradni zgodnie z wymogami NFZ. Należy również zwrócić uwagę, iż w szeregu innych postępowania konkursowych komisje MOW NFZ zwracają się do oferentów o sprostowanie nieścisłości i usuwanie oczywistych omyłek pisarskich.

Na istniejący stan polskich gabinetów stomatologicznych negatywnie wpływa wiele czynników, m.in. niska wycena punktów kontraktowych – leczenie dzieci stało się nieopłacalne, oparcie realizacji świadczeń stomatologicznych kontraktowanych i opłacanych przez NFZ na indywidualnych praktykach dentystycznych, zmiana systemu opieki zdrowotnej, któ-

ra spowodowała utratę prawa kontrolowania gabinetów realizujących kontrakty NFZ przez konsultantów stomatologicznych, od 1996 r. brak jednolitej w całej Polsce karty stomatologicznej z diagramami uzębienia jako wkładki do książeczki zdrowia dziecka, do której byłyby wpisywane terminy obowiązkowych wizyt stomatologicznych, prowadzone leczenie, wykonane zabiegi. Za małe nakłady na dziecięcą stomatologię, zła organizacja systemu udzielania świadczeń dla dzieci i młodzieży do 18. roku życia, wymagająca natychmiastowych zmian.

W związku z powyższym chciałbym zapytać panią minister, czy widzi możliwość przywrócenia świadczeń zdrowotnych w zakresie stomatologii dla dzieci z gimnazjum w Miechowie i Szkoły Podstawowej nr 2 w Miechowie na dotychczasowych warunkach świadczonych na terenie gimnazjum?

Z poważaniem

Posel Zbysław Owczarski

Miechów, dnia 21 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8610)

do ministra infrastruktury

w sprawie „Programu budowy dróg krajowych na lata 2010–2015” w części dotyczącej obwodnicy północnej miasta Płocka

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z prośbą o udzielenie informacji dotyczącej stanu przygotowań do budowy północnej obwodnicy Płocka (nowego odcinka drogi krajowej nr 60 i 62).

Sprawa powyższa jest stałym tematem doniesień prasy lokalnej w ciągu ostatniego półrocza. Z wiadomości prasowych wynika, że budowa obwodnicy Płocka nie została wpisana przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad do programu budowy dróg na lata 2010–2015 ani nie została uwzględniona w korekcie do tego programu i to pomimo deklaracji ze strony miasta o pełnym sfinansowaniu wykonania projektu. Czy ta informacja jest prawdziwa i jeśli tak, to, jaki jest powód rezygnacji GDDKiA z tak ważnej, nie tylko dla miasta, ale i dla całego regionu inwestycji?

Brak obwodnicy Płocka w programie budowy dróg na lata 2010–2015 każe również zadać pytanie o to, kiedy Ministerstwo Infrastruktury wymienioną inwestycję planuje zrealizować?

Chciałbym przypomnieć Panu Ministrowi, że zarówno miasto Płock, jak i GDDKiA od siedmiu lat ponoszą koszty związane z przygotowaniem do budowy obwodnicy, w tym czasie uzyskując decyzję o sro-

dowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację inwestycji.

Łączę wyrazy szacunku

Poseł Marek Opiola

Płońsk, dnia 19 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8611)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie konieczności przerejestrowywania samochodów przez obywateli RP pracujących w Królestwie Danii

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego zwrócił się mieszkaniec Starogardu Gdańskiego z prośbą o wyjaśnienie sprawy dotyczącej obowiązku przerejestrowywania samochodów obywateli Rzeczypospolitej Polskiej pracujących na terenie Danii. Prosiłbym w jego imieniu o pomoc w wyjaśnieniu następującego problemu: Czy obywatel RP pracujący legalnie na terenie Królestwa Danii i płacący tam podatki jest zobowiązany do przerejestrowania samochodu? Czy istnieją regulacje prawne pozwalające na nakładanie na naszych obywateli pracujących w Danii kar za użytkowanie samochodów zarejestrowanych w Polsce? Jeżeli istnieje możliwość użytkowania samochodów zarejestrowanych w Polsce przez naszych obywateli, prosiłbym o wskazanie uregulowań, które mogą posłużyć za uzasadnienie tego w kontaktach z duńskimi urzędnikami.

Poseł Sławomir Neumann

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8612)

do ministra pracy i polityki społecznej

w sprawie przepisów dotyczących dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej

W związku z zapytaniem urzędów pracy w sprawie stosowania przepisów rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobot-

nemu środków na podjęcie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 62, poz. 512, z późn. zm.) uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytanie: Czy jest możliwość zrefundowania kosztów wyposażenia stanowiska pracy dla skierowanego podmiotu, który dnia 23 września 2010 r. złożył wniosek o przyznanie ww. środków? Dnia 9 września 2010 r. została wypowiedziana przez podmiot umowa o pracę z dotychczasowym pracownikiem, dnia 10 października 2010 r. ustał stosunek pracy (likwidacja stanowiska pracy).

Jak powyższe odnieść do stosowania przepisów rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 17 kwietnia 2009 r. w sprawie dokonywania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego oraz przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej, które określa, iż podmiot nie może rozwiązać stosunku pracy w okresie 6 miesięcy przed złożeniem wniosku? Co z okresem po złożeniu wniosku, umową i refundacją na konto?

Z poważaniem

Poseł Izabela Katarzyna Mrzygłocka

Wałbrzych, dnia 17 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8613)

do ministra obrony narodowej

w sprawie zorganizowania stałej ekspozycji sprzętu militarnego

Szanowny Panie Ministrze! W związku z inicjatywą społeczną mieszkańców Murzynowa, popartą przez Urząd Miasta w Skwierzynie, a dotyczącą zorganizowania stałej ekspozycji sprzętu militarnego upamiętniającego istnienie 61. Pułku Rakietowego Obrony Powietrznej w Skwierzynie, zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy eksponaty składające się z zestawu rakietowego 2K11 M1 Krug zostaną przekazane do ich ekspozycji zgodnie z prośbą mieszkańców?

2. Czy Pan Minister poprze swoich przedstawicieli w woj. lubuskim i wesprze tak cenną inicjatywę mieszkańców i samorządu lokalnego?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wielkopolski, dnia 24 stycznia 2011 r.

Zapytanie
(nr 8614)

do ministra infrastruktury

**w sprawie remontu drogi krajowej na
odcinku Jankowo Dolne – Trzemeszno**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego wpłynęło pismo od mieszkańców Trzemeszna w sprawie remontu drogi krajowej nr 15 na odcinku Jankowo Dolne – Trzemeszno, który odbył się w 2008 r. Projekt przewidywał modernizację bardzo niebezpiecznego skrzyżowania z drogą gminną prowadzącą do miejscowości Wymysłowo, gmina Trzemeszno. Jak zapewniała Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, oddział w Poznaniu, skrzyżowanie miało być zmodernizowane w 2009 r., niestety bez rezultatu. Na skrzyżowaniu brakuje przede wszystkim pasa ruchu dla skręcających w lewo, jadących od strony Trzemeszna. Często dochodzi tam do wypadków drogowych. W latach 2008–2009 miało

tam miejsce 17 wypadków i kolizji, w których 5 osób zostało rannych i jedna osoba zginęła. Mimo obietnic GDDKiA sprawa zostaje nierozwiązana.

Szanowny Panie Ministrze! Proszę Pana Ministra o zainteresowanie się sprawą i odpowiedź na następujące pytania:

1. Co stanowi przyczynę opóźnienia remontu drogi krajowej nr 15 na odcinku Jankowo Dolne – Trzemeszno?

2. Czy został wyznaczony, a jeżeli tak, to jaki jest planowany termin remontu i modernizacji drogi krajowej nr 15? W jakiej perspektywie czasu jest możliwa modernizacja i remont tego odcinka drogi krajowej?

3. Jaki byłby planowany zakres prac związanych z remontem i modernizacją drogi krajowej nr 15 na tym odcinku?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Gniezno, dnia 28 stycznia 2011 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie nadużyć w realizacji
„Narodowego programu zwalczania chorób
nowotworowych” (8058)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Sławomira Kopycińskiego, posła na Sejm RP, przesłane przy piśmie pana wicemarszałka Marka Kuchcińskiego z dnia 23 listopada 2010 r. (znak: SPS-024-8058/10), w sprawie nadużyć w realizacji „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych”, a także w ślad za pismem ministra zdrowia z dnia 10 grudnia 2010 r., znak: MZ-PZ-O-404-6124-6/ML/10, dotyczącym prolongaty terminu udzielenia odpowiedzi na przedmiotowe zapytanie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do zapytania o liczbę obecnie pracujących w polskich placówkach medycznych pozytonowych tomografów emisyjnych PET CT (1), uprzejmie informuję, że w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych” w roku 2009 zakończono etap budowy sieci ośrodków, składającej się z 6 ośrodków: 3 wyposażonych w cyklotrony i skanery PET CT – w Bydgoszczy, Warszawie i Gliwicach, oraz 3 ośrodków satelitarnych w Kielcach, Gdańsku i Poznaniu, wyposażonych w skanery PET CT. Wprowadzenie sieci zapewnia dostęp do nowoczesnych metod diagnostyki onkologicznej, tym samym pozwala na poprawę jakości leczenia i wczesnego rozpoznawania nowotworów. Według opinii Narodowego Funduszu Zdrowia oraz konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny nuklearnej w Polsce na chwilę obecną funkcjonuje wystarczająca liczba ośrodków PET. Łącznie z pozytonowymi tomografami emisyjnymi funkcjonującymi w NZOZ-ach jest ich w naszym kraju 13. W 2010 roku realizowano przyjęte w zakresie programu zamierzenia polegające na uruchomieniu produkcji radiofarmaceutyku FDG w Polsce.

W kwestii przeciętnego zużycia rocznego radioizotopu FDG w pozytonowym tomografie emisyjnym PET CT (2), jak wynika z opinii przedstawionej przez konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny nuklearnej, celem wykonania pojedynczego badania z zastosowaniem 18 FDG, pacjentowi należy podać (zgodnie z wytycznymi EANM) 10 mCi radiofarmaceutyku. Odpowiednio do różnych radiofarmaceutyków stosowane są różne dawki. Przeciętne zużycie roczne zależy od wielkości kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia, które są zróżnicowane w zależności od zapotrzebowania w danym regionie, a także

doświadczenia i rangi ośrodka. W ramach kontraktów realizowanych jest w poszczególnych ośrodkach od kilkuset do 1000–1300 badań rocznie. Tym samym ośrodek wykonujący 1000 badań rocznie zużywa 10 000 mCi radiofarmaceutyku.

Odpowiadając na zapytanie o liczbę pracujących w Polsce cyklotronów produkujących radioizotop FDG dla pozytonowych tomografów emisyjnych i przeciętną wydajność jednego cyklotronu (3), dostarczenie przez Centrum Onkologii w Gliwicach radioizotopu FDG dla oddziału w Warszawie (8), a także wątpliwości odnoszące się do zaopatrzenia w radioizotop FDG pozytonowych tomografów emisyjnych zainstalowanych w placówkach medycznych innych niż ta, w której pracuje cyklotron (4), oraz zbywania nadwyżek radioizotopu FDG (5), w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych”, zaplanowano uruchomienie produkcji radiofarmaceutyku w Centrum Onkologii w Gliwicach oraz Centrum Onkologii w Bydgoszczy, w terminie do końca 2011 r., co powinno wpłynąć na obniżenie kosztów diagnostyki PET w naszym kraju. Działania podejmowane przez Ministerstwo Zdrowia w tym obszarze mają na celu doprowadzenie do sytuacji, w której polskie cyklotrony będą zaopatrywać w preparaty ośrodki PET. Maksymalna wydajność cyklotronu produkującego tylko 18F wynosi 5–7 Ci, w zależności od jego charakterystyki. Nieodłącznym elementem w produkcji radiofarmaceutyków jest zagadnienie związane z wydajnością i niezawodnością aparatury syntetyzującej radiofarmaceutyk (np. FDG). Planowane są dostawy FDG z Gliwic do Centrum Onkologii w Warszawie, jednakże w terminie uwzględniającym zarówno spełnienie wszystkich procedur prawnych, zgodnie z wymogami dotyczącymi rejestracji wyprodukowanych radiofarmaceutyków, przeznaczonych do celów komercyjnych oraz bezpiecznego i profesjonalnego transportu. Niniejszym w ocenie możliwości dostarczania radiofarmaceutyków do innych zakładów należy uwzględnić m.in. czas transportu znacznika (materiału radioizotopowego podlegającego stałemu rozpadowi.) Dla fluoru (18F) najczęściej stosowanego radioizotopu, połowiczny czas rozpadu wynosi zaledwie 2 godziny, co oznacza, że po 2 godzinach pozostaje tylko połowa dawki. Tym samym transport radioizotopu trwający powyżej 2–3 godziny przestaje być opłacalny.

W nawiązaniu do pytania o koszt wyprodukowania dawki radioizotopu FDG w cyklotronie pracującym w Polsce koniecznej do przeprowadzenia jednego badania (6) oraz o koszt zakupu dawki radioizotopu FDG za granicą (7), koszt ten jest zróżnicowany, w zależności od liczby przygotowywanych dawek. Według danych europejskich dla ośrodków produkujących stosunkowo dużą liczbę dawek (dla kilku, kilkunastu zakładów PET), koszt 1 dawki z uwzględ-

nieniem kosztów dostawy, wynosi około 350 euro. W sytuacji, gdy wymagany jest transport lotniczy (gdy odległość do ośrodka PET jest duża), koszt 1 dawki preparatu wynosi 550 euro. Powyższa kalkulacja z dużym prawdopodobieństwem powinna być tożsama dla Polski, gdyż ceny odczynników, koszty cyklotronu, aparatury syntetyzującej radiofarmaceutyki, aparatury do kontroli jakości są porównywalne do państw europejskich. Koszty roczne ponoszone w związku z importem radiofarmaceutyków można oszacować, oceniając liczbę wykonanych badań przez ośrodki PET (z wyłączeniem ośrodka Bydgoskiego i Gliwickiego) pomnożoną przez co najmniej 350 euro. Zakup radiofarmaceutyków przeprowadzany jest w ramach przetargu, co powoduje, że poszczególne ośrodki mogą uzyskać różne ceny.

W odpowiedzi na pytanie o przyczyny wstrzymania budowy uproszczonej wersji cyklotronu w Kielcach (9), zgodnie z opinią konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny nuklearnej, przytoczone przez pana posła pojęcie „uproszczonej wersji cyklotronu” nie funkcjonuje w medycynie. Świętokrzyskie Centrum Onkologii było uczestnikiem programu utworzenia sieci ośrodków PET i w latach 2006 i 2007 otrzymało środki finansowe w wysokości 22 900 400 zł celem zakupu skanera PET-CT i przygotowania infrastruktury do jego zainstalowania. Jednocześnie jednostka ta nie wniosowała w ofercie konkursowej o zakup cyklotronu. W ramach zadania zaplanowano utworzenie w ŚCO w Kielcach ośrodka satelitarnego, wyposażonego wyłącznie w skaner PET-CT. W pierwszym etapie realizacji projektu związanego z budową sieci ośrodków PET, plany utworzenia ośrodków pełnoprofilowych dotyczyły doposażenia Centrum Onkologii w Gliwicach, Warszawie i uwzględnienia Centrum Onkologii w Bydgoszczy, które miały stanowić podstawową bazę produkcji radiofarmaceutyków. Zgodnie z założeniami tego projektu, dostawa radiofarmaceutyków do Kielc ze względów ekonomicznych powinna odbywać się z ośrodka gliwickiego. Przyjmuje się, że ośrodek produkujący własny radiofarmaceutyk (po uprzednim zakupie cyklotronu) staje się efektywny wówczas, gdy funkcjonujący w jego strukturze zakład PET wykonuje rocznie co najmniej 2500–3000 badań.

W kwestii zapytania o wyniki kontroli przeprowadzonej w Kielcach przez Ministerstwo Zdrowia (9), wyjaśniam, że w roku 2008 prowadzona była kontrola ośrodków PET przez komisję upoważnioną przez ministra zdrowia. Przedmiotowa kontrola była prowadzona przede wszystkim w zakresie nadzoru nad racjonalnym wydatkowaniem środków finansowych w ramach narodowego programu i przedmiotem jej była ocena faktycznego stanu przygotowania jednostek do możliwości zainstalowania planowanych do zakupu skanerów PET w roku 2008. Ponadto, według opinii konsultanta krajowego w dziedzinie medycyny nuklearnej, ośrodek PET działający w Centrum Onkologii w Kielcach wprowadza nowe techni-

ki PET, a także zrealizował skuteczną akcję edukacyjną w regionie w przedmiotowym zakresie.

Wobec powyższego realizacja zadań w ramach „Narodowego programu zwalczania chorób nowotworowych”, w tym także zadania związanego z funkcjonowaniem sieci ośrodków PET-CT, niewątpliwie powinna wpływać na zwiększenie dostępności do innowacyjnych metod diagnostyki i leczenia chorób onkologicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Cezary Rzemek

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Piotrków Trybunalski
(8112)

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 6 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-024-8112-8168/10), przekazującego zapytania posła na Sejm RP Pana Jarosława Matwiejuka w sprawie transportu towarów niebezpiecznych przez: Piotrków Trybunalski, Legionowo, Ostrołękę, Pruszków, Siedlce, Ełk, Tczew, Stargard Szczeciński, Suwałki, Legnicę, Kalisz, Koszalin, Chorzów, Tarnów, Włocławek, Zieloną Górę, Wałbrzych, Gorzów Wielkopolski, Opole, Elbląg, Płock, Dąbrowę Górniczą, Tychy, Rybnik, Rudę Śląską, Bielsko-Białą, Olsztyn, Rzeszów, Bytom, Zabrze, Gliwice, Kielce, Toruń, Sosnowiec, Radom, Częstochowę, Katowice, Lublin, Bydgoszcz, Szczecin, Gdańsk, Poznań, Wrocław, Łódź, Kraków, Warszawę, Przemysł, Stalową Wolę, Mielec, Puławy, Zamość, Białą Podlaską, Nowy Sącz, Zgierz, Bełchatów, Tomaszów Mazowiecki i Pabianice, przedkładam poniżej stosowne wyjaśnienia.

Zasady wykonywania przewozów towarów niebezpiecznych na terenie Polski określa Regulamin międzynarodowego przewozu kolejami towarów niebezpiecznych RID (Dz. U. 2009 r. Nr 167, poz. 1318) stanowiący załącznik do załącznika C do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami, której Polska jest stroną. Obowiązek stosowania się do wymogów zawartych w ww. akcie prawnym wynika także z ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejami towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 97, poz. 962, ze zm.) oraz dyrektywy 2008/68/WE (Dz. U. UE L 260 z dnia 30 września 2008, str. 13, ze zm.) odwołujących się do wymagań regulaminu RID.

Podstawową funkcją regulaminu RID jest zapewnienie wykonywania przewozów w sposób bezpieczny

dla ludzi i środowiska. Regulamin ten jest stale udoskonalany, tj. w przypadku pojawienia się nowych, racjonalnych możliwości technicznych podniesienia poziomu bezpieczeństwa wykonywanych przewozów bądź zauważenia w nim braków lub nieścisłości jest on stosownie modyfikowany. Skuteczność i trafność zawartych w nim wymagań jest również weryfikowana na podstawie doświadczeń państw stron związanych regulaminem RID. Państwa te zgodnie z przepisem 1.8.5.2 zobowiązane są przesyłać do Sekretariatu Międzyrządowej Organizacji Międzynarodowych Przewozów Kolejami (będącej depozytariuszem wspomnianej konwencji) raport z poważniejszych wypadków kolejowych związanych z przewozem towarów niebezpiecznych. Materiał ten jest analizowany i, jeśli zachodzi taka potrzeba, uwzględniany przy opracowywaniu propozycji zmian.

Przepisy regulaminu RID mają za zadanie zapewnić wysoki poziom bezpieczeństwa na całej drodze przewozu bez względu na to, czy odbywa się on przez aglomerację miejską, czy też obszary wiejskie. Obowiązują one dla całego kraju, tym samym we wszystkich miastach wymienionych w zapytaniach przekazywanych pismem o sygn. SPS-024-8112-8168/10.

Poszczególne podmioty uczestniczące w przewozie towarów niebezpiecznych w ramach swoich kompetencji opracowują także własne instrukcje wdrażające obowiązujące wymagania dotyczące bezpieczeństwa, jak również takie, które mają za zadanie jeszcze podnieść jego poziom. Do tego rodzaju uregulowań należy instrukcja Ir-16 opracowana przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA, w której zawarte zostały szczególnie regulacje dotyczące m.in.:

- warunków technicznych na wyznaczonych stacjach dla torów awaryjnego odstawiania wagonów z towarami niebezpiecznymi,

- zasad techniki pracy manewrowej z wagonami zawierającymi towary niebezpieczne,

- zasady powiadamiania zarządcy infrastruktury o uszeregowaniu pojazdów kolejowych w składzie pociągu oraz

- specjalne procedury dotyczące śledzenia i nadzoru przewozu towarów niebezpiecznych wysokiego ryzyka (TWR).

Ponadto, biorąc pod uwagę możliwość wystąpienia sytuacji losowych, czyli awarii lub innego zdarzenia przy przewozie towarów niebezpiecznych, przepisy RID, jak również instrukcja Ir-16 PKP PLK SA wymagają, aby służby ratownicze w razie konieczności podjęcia akcji ratowniczej miały natychmiastowy dostęp do informacji o przewożonych towarach niebezpiecznych. W szczególności zgodnie z § 12 instrukcji Ir-16 (wdrażającym wymagania zawarte w podrozdziale 1.4.3.6 RID) przewoźnicy kolejowi mają obowiązek pozostawiania u dyżurnego ruchu na stacji początkowej, stacji granicznej lub stacji zmiany zestawienia pociągu wykazu pojazdów kolejowych w składzie pociągu. W wykazie tym muszą być podane informacje dotyczące uszeregowania pojazdów w pociągu, masy ładunku w poszczególnych wago-

nach i rodzaju towaru niebezpiecznego. Dane te są przechowywane tylko na czas przejazdu pociągu. Zgodnie z postanowieniami regulaminu RID zarządca infrastruktury może ujawnić powyższe informacje wyłącznie podmiotom, którym są one niezbędne dla zapewnienia ochrony i bezpieczeństwa przewozu lub podjęcia akcji przypadku awarii. Zarządca infrastruktury nie jest uprawniony do ewidencjonowania rodzaju oraz ilości przewożonych towarów niebezpiecznych.

Podmiotem zobowiązanym do przekazywania informacji o wielkości transportów towarów niebezpiecznych są przewoźnicy. Zgodnie z art. 32 ustawy z dnia 31 marca 2004 r. o przewozie kolejną towarów niebezpiecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 97, poz. 962, ze zm.) doradca do spraw przewozu towarów niebezpiecznych zobowiązany jest przygotować roczne sprawozdanie z działalności w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych, natomiast przewoźnik lub inny podmiot uczestniczący w ich przewozie zobowiązany jest przesłać powyższe sprawozdanie prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego. Dane, jakie powinno zawierać sprawozdanie, wskazane są w rozporządzeniu ministra infrastruktury z dnia 1 maja 2004 r. w sprawie wzoru formularza rocznego sprawozdania z działalności w zakresie przewozu towarów niebezpiecznych oraz sposobu jego wypełniania (Dz. U. z 2004 r. Nr 118, poz. 1239). Obejmują one jedynie rodzaj oraz ilość przewożonych towarów niebezpiecznych bez odniesienia się do konkretnych rejonów lub miast Polski.

Prawo nie wymaga więc, aby prowadzone były szczegółowe statystyki dotyczące przewozu towarów niebezpiecznych ani też aby statystyki takie były powszechnie dostępne, co należy tłumaczyć m.in. szczególnym charakterem takich przewozów i potrzebą zapobiegania uzyskaniu dostępu do towarów niebezpiecznych przez osoby nieuprawnione.

Uwzględniając powyższe, istniejące regulacje prawne zapewniają wysoki poziom bezpieczeństwa przewozu towarów niebezpiecznych na terytorium całego kraju, tym samym we wszystkich wymienionych w zapytaniach miastach, pod warunkiem, że wszyscy uczestnicy procesu rzetelnie wypełniają wynikające z nich obowiązki.

Z pewnością raport Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych dotyczący wypadku w Białymstoku pozwoli stwierdzić, czy konieczne jest wprowadzenie nowych rozwiązań prawnych, czy też podjęcie dodatkowych środków mających na celu zapewnienie wywiązywania się uczestników przewozu z ciążących na nich zobowiązań, przy czym stosowne rozwiązania lub środki będą przyjmowane dla całego kraju, nie zaś dla wybranych miast.

Z wyrazami szacunku

Minister
Cezary Grabarczyk

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Legionowo (8113)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Ostro łękę (8114)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Pruszków (8115)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Siedlce (8116)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Elk (8117)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Tczew (8118)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Stargard Szczeciński
(8119)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Suwałki (8120)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Legnicę (8121)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpo wied ź

ministra infrastruktury
- z upowa żnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie po śła Jaros ława Matwiejuka

w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Kalisz (8122)

Patrz odpowied ź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Koszalin (8123)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Chorzów (8124)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Tarnów (8125)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Włocławek (8126)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Zieloną Górę (8127)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Wałbrzych (8128)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Gorzów Wielkopolski
(8129)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Opole (8130)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Elbląg (8131)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Płock (8132)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Dąbrowę Górniczą**
(8133)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Tychy** (8134)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Rybnik** (8135)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Rudę Śląską** (8136)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Bielsko-Białą** (8137)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Olsztyn** (8138)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Rzeszów** (8139)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Bytom** (8140)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Zabrze** (8141)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Gliwice** (8142)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Kielce (8143)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Toruń (8144)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Sosnowiec (8145)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Radom (8146)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Częstochowę (8147)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Katowice (8148)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Lublin (8149)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Bydgoszcz (8150)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Szczecin (8151)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Gdańsk (8152)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Poznań (8153)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Wrocław (8154)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Łódź (8155)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Kraków (8156)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Warszawę (8157)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Przemyśl (8158)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Stalową Wolę (8159)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Mielec (8160)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Puławę (8161)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Od p o w i e d ź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Zamość (8162)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Białą Podlaską (8163)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Nowy Sącz (8164)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Zgierz (8165)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Bełchatów (8166)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Tomaszów Mazowiecki
(8167)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

ministra infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie transportu substancji
niebezpiecznych przez Pabianice (8168)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8112, str. 412.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka

**w sprawie zamykania oddziałów
kardiologicznych w trójmiejskich szpitalach
(8205)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Zbigniewa Kozaka, posła na Sejm RP, z dnia 3 grudnia 2010 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 7 grudnia 2010 r. (znak: SPS-024-8205/10), w sprawie niezawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej przez Pomorski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia w zakresie kardiologii na 2011 r. ze szpitalami na terenie Trójmiasta, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in. określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści zapytania, przede wszystkim należy zwrócić uwagę na zasady zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8

i 10 cytowanej ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, a także zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o realizację programów zdrowotnych. Podstawą do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z przepisem art. 132 ust. 1 ww. ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie z przepisem art. 134 przytoczonej ustawy Narodowy Fundusz Zdrowia jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 cytowanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają możliwie najlepsze warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania konkursowego świadczeniodawca może negocjować liczbę i cenę planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej, co bezpośrednio wynika z art. 142 ust. 6 cytowanej ustawy. Należy jednak podkreślić, iż ilość planowanych świadczeń ambulatoryjnych, szpitalnych, a także świadczeń opieki zdrowotnej z innych zakresów wynika z danych historycznych, prognozy wynikającej z danych epidemiologicznych oraz przepisu art. 132 ust. 5 ww. ustawy, w świetle którego wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Mając na uwadze przytoczone przepisy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń, mając na uwadze pytania zawarte w treści zapytania, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Pomorski OW NFZ nie wybrał oferty na kwotę 2,7 mln zł Szpitala Morskiego im. PCK w Gdyni Redłowie w pierwszym konkursie ogłoszonym na miasto Gdynia. Komisja konkursowa podpisała natomiast z tym oferentem protokół uzgodnień w ramach prowadzonych negocjacji z pisemnym

zastrzeżeniem, że „Protokół końcowy zawiera ostateczne stanowiska stron w procesie negocjacji co do ilości i ceny. Należy jednak podkreślić, iż zbieżność stanowisk w protokole końcowym nie oznacza dokonania wyboru oferenta i przyrzeczenia zawarcia umowy”.

Jak wskazuje Pomorski OW NFZ, ponieważ drugi z oferentów biorący udział w tym postępowaniu, tj. Szpital Miejski w Gdyni, nie zgodził się w trakcie negocjacji na obniżenie liczby wykonywanych świadczeń (tak, żeby była możliwość wyboru obu ofert – zarówno Szpitala Morskiego im. PCK w Gdyni Redłowie, jak i Szpitala Miejskiego w Gdyni), konkurs został rozstrzygnięty zgodnie z rankingiem oceny ofert, czyli wybrano tylko jedną ofertę – Szpitala Miejskiego w Gdyni, która w całości wyczerpała wartość ogłoszonego postępowania (20,3 mln zł).

Jak informuje Pomorski OW NFZ, w trakcie trwania konkursu NFZ nikogo nie informował o przebiegu negocjacji, w szczególności o podpisaniu lub niepodpisaniu protokołów uzgodnień. Jediną publiczną informacją było ogłoszenie o rozstrzygnięciu, gdzie wskazano Szpital Miejski w Gdyni jako realizatora usług w zakresie kardiologii.

Jednocześnie, jak wyjaśnia płatnik świadczeń, Pomorski OW NFZ zdecydował o rozpisaniu dodatkowego konkursu na kwotę ok. 2,7 mln zł na kardiologię na obszar miasta Gdańska i miasta Gdyni, w wyniku którego w dniu 28 grudnia 2010 r. wybrano ofertę Szpitala Morskiego w Gdyni Redłowie, która wyczerpała całą wartość postępowania. Do tego konkursu przystąpiły również dwa inne szpitale: Pomorskie Centrum Traumatologii w Gdańsku i ZOZ dla Szkół Wyższych w Gdańsku, ale ich oferty, jako niżej ocenione, nie zostały wybrane.

Wobec powyższych informacji uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w wyniku przeprowadzonego postępowania konkursowego w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 r. w zakresie: kardiologia świadczenia opieki zdrowotnej w omawianym zakresie na terenie Trójmiasta są realizowane u następujących świadczeniodawców:

- 1) Szpital Miejski im. J. Brudzińskiego w Gdyni (wartość umowy 20 366 493 zł),
- 2) Szpital Morski im. PCK w Gdyni (wartość umowy 2 734 110 zł),
- 3) Szpital Specjalistyczny Św. Wojciecha w Gdańsku (wartość umowy 20 249 448 zł),
- 4) I Klinika Kardiologii Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w Gdańsku (wartość umowy 28 200 960 zł),
- 5) II Klinika Kardiologii i Elektroterapii Serca Uniwersyteckiego Centrum Klinicznego w Gdańsku (wartość umowy 12 426 048 zł),
- 6) NZOZ Swissmed Centrum Zdrowia w Gdańsku (wartość umowy 3 641 400 zł),
- 7) ZOZ Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w Gdańsku (wartość umowy 3 417 459 zł).

Natomiast, jak wskazuje Pomorski OW NFZ, bez umowy pozostali następujący oferenci: Pomorskie Centrum Traumatologii Gdańsk (aktualna wartość umowy na 2010 r. wynosi 3 051 534 zł), ZOZ dla Szkół Wyższych w Gdańsku (wartość umowy na 2010 r. wynosi 2 368 746 zł) oraz Clinica Sopot, która dotychczas nie miała umowy z NFZ.

Ponadto uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż zgodnie ze stanowiskiem Pomorskiego OW NFZ w ocenie funduszu w ujęciu wartościowym świadczenia w zakresie kardiologii są zakontraktowane prawidłowo, zgodnie z planem zabezpieczenia świadczeń, jednak wybrani świadczeniodawcy w znacznym stopniu koncentrują się na realizacji świadczeń wyspecjalizowanych, głównie z zakresu kardiologii inwazyjnej i elektroterapii. Jak wyjaśnia płatnik świadczeń, okresowo może zdarzyć się sytuacja, gdzie może brakować łóżek na oddziałach kardiologii dla pacjentów ze schorzeniami z pogranicza interny i kardiologii. Pacjenci tacy mogą być jednak hospitalizowani w oddziałach chorób wewnętrznych, o ile w Trójmieście była by odpowiednia liczba wolnych łóżek w tych oddziałach.

W związku z powyższym Pomorski OW NFZ uważa, że najkorzystniejszym rozwiązaniem tego problemu byłoby wykonywanie świadczeń dla pacjentów, dla których brakuje miejsca na oddziałach wewnętrznych i kardiologicznych, na dotychczasowych łóżkach w oddziale kardiologicznym Pomorskiego Centrum Traumatologii i rozliczanie ich przez zakres chorób wewnętrznych. W takim wypadku, jeśli okaże się, że takich pacjentów jest dużo, zaistniała by konieczność zwiększenia umowy dla tego szpitala w zakresie chorób wewnętrznych, co można ocenić już po I kwartale br.

Równocześnie, mając na uwadze poruszoną w treści zapytania kwestię dotyczącą powstania w Starogardzie Gdańskim i Wejherowie nowych pracowni hemodynamicznych, uprzejmie informuję, iż zgodnie z wyjaśnieniami Narodowego Funduszu Zdrowia przeprowadzona została analiza, która wykazała, iż pacjenci z tych obszarów korzystali głównie z placówek trójmiejskich.

Wobec powyższego przy planowaniu kontraktowania świadczeń w zakresie kardiologii, w tym kardiologii interwencyjnej, należy uwzględnić m.in. układ terytorialny, czyli lokalizację ośrodków (w tym tych ośrodków poza województwem), czas dojazdu pacjenta do ośrodka, gęstość zaludnienia, a także zapewnić świadczeniobiorcom porównywalny poziom dostępności do świadczeń kardiologii interwencyjnej bez względu na miejsce zamieszkania.

Wobec powyższego część środków finansowych przeznaczonych na realizację świadczeń w zakresie kardiologii na terenie Trójmiasta została przesunięta w celu zakontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej w 2 nowych pracowniach hemodynamicznych w terenie, tak aby zbliżyć się do modelu równego dostępu do świadczeń, a tym samym poprawić dostęp pacjentów z innych subregionów do świadczeń w za-

kresie kardiologii interwencyjnej. Niemniej jednak należy podkreślić, iż zgodnie ze stanowiskiem prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nakłady finansowe zaplanowane na kardiologię w Trójmieście i w Słupsku są znacząco wyższe niż w pozostałych powiatach województwa pomorskiego.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Matuszewskiego**

**w sprawie zaniezań w połączeniach
kolejowych na trasie Łódź – Warszawa (8207)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Matuszewskiego w sprawie zaniezań w połączeniach kolejowych na trasie Łódź – Warszawa, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 15 grudnia 2010 r., nr SPS-024-8207/10, przekazuję poniższe informacje.

Procedury działań w trudnych warunkach atmosferycznych są ściśle określone w przepisach wewnętrznych spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA, która zarządza infrastrukturą na wymienionej trasie. Niezależnie od warunków atmosferycznych monitorowane jest bezpieczeństwo ruchu pociągów na całej drodze przejazdu, zaś bezpośredni nadzór nad prowadzeniem ruchu pociągów sprawuje pion działający w strukturze zarządcy infrastruktury. Przewoźnik, spółka PKP InterCity SA deklaruje, iż bezpieczeństwo podróży jest zapewnione zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Odnosząc się do kwestii opóźnień, wyjaśniam, iż ich przyczyny leżały zarówno po stronie zarządcy infrastruktury, jak i przewoźników. Pomimo stosowania sprawdzonych dróg postępowania, w wyniku gwałtownego ataku zimy, nastąpiło zwiększenie liczby usterek i rozmiaru powstałych uszkodzeń w stopniu uniemożliwiającym służbom utrzymaniowym PKP PLK SA natychmiastową ich naprawę. Należy też dodać, że modernizacja trasy Warszawa – Łódź nie została jeszcze ukończona.

Z kolei przewoźnicy posiadają wyeksploatowany park taborowy, który w warunkach ekstremalnych jest zawodny. Unieruchomienie pociągu poza stacją powoduje zablokowanie szlaku do czasu ściągnięcia uszkodzonego pociągu, a także generuje opóźnienia

wtórne na skutek wypadnięcia składu z obiegu do czasu usunięcia usterki.

W celu uniknięcia powtórzenia się zaistniałej sytuacji ministerstwo otrzymało zapewnienie, że zacieśniona zostanie współpraca między sztabami zarządzania kryzysowego spółek Grupy PKP. Z kolei spółka PKP InterCity SA poinformowała, iż pracuje nad zwiększeniem rezerwy taborowej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Andrzeja Biernata**

**w sprawie ustawowego rozwiązania kwestii
dotyczącej przyznawania świadczenia
pielęgniacyjnego współmałżonkowi
w przypadku choroby Huntingtona (8208)**

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 15 grudnia 2010 r., skierowane do ministra zdrowia i przekazane zgodnie z właściwością do Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, dotyczące zapytania posła Andrzeja Biernata w sprawie ustawowego rozwiązania kwestii dotyczącej przyznawania świadczenia pielęgnacyjnego współmałżonkowi w przypadku choroby Huntingtona, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o świadczeniach rodzinnych, osoby zobowiązane do alimentacji na rzecz osoby niepełnosprawnej, tj. jej krewni w linii prostej oraz rodzeństwo, mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, jeżeli nie podejmują lub rezygnują z zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej w celu sprawowania opieki nad osobą legitymującą się odpowiednim orzeczeniem potwierdzającym niepełnosprawność.

Istotne jest jednak, że zgodnie z art. 17 ust. 5 pkt 2 lit. a ww. ustawy, niezależnie od przyczyny niepełnosprawności, świadczenie pielęgnacyjne nie przysługuje, w sytuacji gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim. Niezależnie od indywidualnych rozstrzygnięć sądów administracyjnych przepisy ustawy o świadczeniach rodzinnych nie zawierają żadnych wyjątków pozwalających na wyłączenie stosowania powyższego zapisu np. w sytuacji, gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim i jej małżonek również jest osobą niepełnosprawną, a o świadczenie pielęgnacyjne ubiega się ich dziecko.

Powyższy zapis pozostaje niezmienny od wejścia w życie ustawy o świadczeniach rodzinnych, tj. od 1 maja 2004 r., i nie został zakwestionowany przez Trybunał Konstytucyjny w orzeczeniach z dnia 18 lipca 2008 r. (sygn. akt P 27/07) oraz z dnia 22 lipca 2008 r. (sygn. akt P 41/07), w których Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że o świadczenie pielęgnacyjne, poza rodzicem lub opiekunem faktycznym niepełnosprawnego dziecka legitymującego się odpowiednim orzeczeniem, mają prawo ubiegać się także inni członkowie rodziny, na których zgodnie z przepisami Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego ciąży obowiązek alimentacyjny, także w przypadku gdy pełnią funkcję spokrewnionej rodziny zastępczej.

Należy wskazać, że od momentu wejścia w życie ustawy o świadczeniach rodzinnych, w tym również w warunkach wydawania przez Trybunał Konstytucyjny ww. orzeczeń, głównym adresatem świadczenia pielęgnacyjnego był i pozostaje opiekun dziecka niepełnosprawnego. Stąd gros warunków związanych z przyznawaniem tego świadczenia odnosi się do sytuacji opieki nad dzieckiem niepełnosprawnym, także pełnoletnim.

Istotne jest, że zakres pomocy państwa dla rodzin osób niepełnosprawnych jest uzależniony od ograniczonych możliwości finansowych państwa. Od 1 stycznia 2010 r. zostało zniesione kryterium dochodowe przy ustalaniu prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, co przy już i tak bardzo szerokim katalogu osób, które mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, powoduje stały wzrost liczby osób korzystających z tego świadczenia i w związku z tym znaczne zwiększenie wydatków z budżetu państwa przeznaczonych na realizację świadczeń opiekuńczych. W oparciu o najnowsze dane szacuje się, iż w 2011 r. przeciętna miesięczna liczba wypłacanych świadczeń pielęgnacyjnych wyniesie ok. 143 tys. W porównaniu do stanu na koniec 2009 r. jest to wzrost liczby osób otrzymujących świadczenie pielęgnacyjne o ponad 100%.

Koszt przyznania świadczenia pielęgnacyjnego wraz z wydatkami na składki emerytalne, rentowe oraz zdrowotne osobom opiekującym się osobami pozostającymi w związku małżeńskim, według wyliczeń MPiPS, wyniosłby ok. 516 mln rocznie.

Ze względu na kondycję finansów państwa nie jest planowane w najbliższym czasie kolejne rozszerzenie kręgu osób, które mogą ubiegać się o świadczenie pielęgnacyjne, w szczególności nie są prowadzone prace zmierzające do zniesienia ograniczenia polegającego na braku prawa do świadczenia pielęgnacyjnego, w przypadku gdy osoba wymagająca opieki pozostaje w związku małżeńskim.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że osoby niepełnosprawne oraz członkowie ich rodzin, którzy rezygnują z aktywności zawodowej, by móc opiekować się nimi, mogą, podobnie jak inne osoby znajdujące się w trudnej sytuacji, zostać objęte także pomocą ze świadczeń z pomocy społecznej, przewidzianych w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.).

Świadczenia pieniężne przysługują osobom lub rodzinom, których dochód nie przekracza odpowiedniego kryterium dochodowego (kryterium dochodowe: a) dla osoby samotnie gospodarującej – w wysokości nieprzekraczającej 477 zł, b) dla osoby w rodzinie – w wysokości nieprzekraczającej 351 zł). W przypadku rodzin, o których mowa, mogą to być zasiłek celowy i okresowy. Ponadto, w szczególnie uzasadnionych przypadkach osobie albo rodzinie o dochodach przekraczających kryterium dochodowe może być przyznany specjalny zasiłek celowy w wysokości nieprzekraczającej odpowiednio kryterium dochodowego osoby samotnie gospodarującej lub rodziny, który nie podlega zwrotowi, lub zasiłek celowy, pod warunkiem zwrotu części lub całości kwoty zasiłku. Ponadto jeżeli osoba lub rodzina pozbawiona jest schronienia, posiłku czy też niezbędnego ubrania, gmina ma obowiązek zapewnić schronienie oraz dostarczyć niezbędne ubranie i obuwie dostosowane do indywidualnych właściwości osoby oraz do pory roku.

Jednym z rozwiązań pomocy społecznej na rzecz wspierania pobytu osób niepełnosprawnych i ich rodzin w środowisku naturalnym jest, zgodnie z art. 42 ustawy o pomocy społecznej, opłacanie przez gminę składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe za osobę, która rezygnuje z zatrudnienia w związku z koniecznością sprawowania bezpośredniej, osobiastej opieki nad długotrwale lub ciężko chorym członkiem rodziny oraz wspólnie zamieszkującymi matką, ojcem lub rodzeństwem. Naliczana jest ona od kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie, jeżeli dochód na osobę w rodzinie opiekującej się nie przekracza 150% kwoty kryterium dochodowego na osobę w rodzinie i osoba opiekująca się nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowemu z innych tytułów lub nie otrzymuje emerytury albo renty. Dotyczy to również osób, które w związku z koniecznością sprawowania opieki pozostają na bezpłatnym urlopie. Składka na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w wysokości określonej przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych jest opłacana przez okres sprawowania opieki. Składka ta nie przysługuje osobie, która w dniu złożenia wniosku o przyznanie świadczenia: ukończyła 50 lat i nie posiada okresu ubezpieczenia (składkowego i nieskładkowego) wynoszącego co najmniej 10 lat lub posiada okres ubezpieczenia (składkowy i nieskładkowy) wynoszący 20 lat w przypadku kobiet i 25 lat w przypadku mężczyzn.

Inną formą pomocy dla osób niepełnosprawnych i ich rodzin jest świadczenie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych. Specjalistyczne usługi opiekuńcze to usługi dostosowane do szczególnych potrzeb wynikających z rodzaju schorzenia lub niepełnosprawności, świadczone przez osoby ze specjalistycznym przygotowaniem zawodowym, np. pielęgniarki, rehabilitantów, psychologów i pedagogów. Rodzaje specjalistycznych usług opiekuńczych, warunki i tryb ich ustalania, a także kwalifikacje osób je świadczących określone są w rozporządzeniu mi-

nistra polityki społecznej w sprawie specjalistycznych usług opiekuńczych z dnia 22 września 2005 r. (Dz. U. Nr 189, poz. 1598, z późn. zm.). Do specjalistycznych usług opiekuńczych zaliczono: pielęgnację wspierającą proces leczenia, rehabilitację fizyczną i usprawnianie zaburzonych funkcji organizmu zgodnie z zaleceniami lekarskimi lub zaleceniami specjalisty z zakresu rehabilitacji ruchowej lub fizjoterapii.

Usługi opiekuńcze i specjalistyczne usługi opiekuńcze mogą być świadczone także w ośrodkach wsparcia. Ośrodek wsparcia jest dzienną formą pomocy instytucjonalnej, w ramach której świadczone są różne usługi dostosowane do specyficznych potrzeb osób korzystających z tej formy pomocy, w tym usługi żywieniowe. Przy ośrodkach wsparcia mogą być prowadzone miejsca całodobowe okresowego pobytu. Ośrodkami wsparcia, kierującymi swoją ofertę także do osób niepełnosprawnych, ale z zaburzeniami psychicznymi, są m.in. środowiskowe domy samopomocy, dzienne domy pomocy, kluby samopomocy. Tworzenie i finansowanie takich jednostek jest zadaniem z zakresu administracji rządowej zleconym do realizacji gminie lub powiatowi.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie zajmowania mieszkań
i nieruchomości przez nieuczciwych lokatorów
(8225)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Mieczysława Marcina Łuczaka (nr SPS-024-8225/10) w sprawie zajmowania mieszkań i nieruchomości przez nieuczciwych lokatorów, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Kwestie dotyczące ochrony praw lokatorów oraz sposobu gospodarowania mieszkaniowym zasobem gminy określa ustawa z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266, z późn. zm.). Z kolei przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.) oraz rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowego trybu postępowania w sprawach o opróżnienie lokalu lub pomieszczenia albo o wydanie nieruchomości oraz szczegóło-

wych warunków, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie (Dz. U. Nr 17, poz. 155, z późn. zm.) regulują sprawy związane z postępowaniem egzekucyjnym.

Należy zauważyć, że w obowiązującym stanie prawnym nie jest możliwe wykonanie eksmisji na bruk – z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w rozdziale 2a ustawy o ochronie praw lokatorów (...), tj. umowy o najem okazjonalny lokalu mieszkalnego. Zgodnie z art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. W przypadku gdy sąd nie przyznaje takiego uprawnienia, egzekucja następuje do pomieszczenia tymczasowego.

Ustęp 4 ww. przepisu stanowi ponadto, że sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec: kobiety w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkającego, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadającej status bezrobotnego i osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały – chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu (art. 14 ust. 1).

Jak już zostało wspomniane powyżej, w przypadku gdy z tytułu wykonawczego nie wynika uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, komornik wstrzymuje się z wykonaniem czynności do czasu zapewnienia pomieszczenia tymczasowego (art. 1046 § 4 Kodeksu postępowania cywilnego). Warunki, jakim powinno odpowiadać tymczasowe pomieszczenie, zostały unormowane we wspomnianym rozporządzeniu ministra sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 2005 r.

Wobec powyższego, odpowiadając na pytanie pana pośła: „dlaczego wynajmujący nie może sam takiej osoby eksmitować (...)”, należy zauważyć, że ustawa o ochronie praw lokatorów (...) przede wszystkim realizuje obowiązek określony w art. 75 ust. 2 Konstytucji RP. Przepis ten stanowi, iż ochronę praw lokatorów określa ustawa, chroniąc stosunek prawny, którego przedmiotem jest mieszkanie. Obowiązek zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych podniesiony został do rangi dobra chronionego konstytucyjnie (art. 75 ust. 1 Konstytucji RP), co z drugiej strony oznacza dopuszczalność ingerencji w inne prawa konstytucyjne, takie jak np. prawo własności, czy zasady swobody działalności gospodarczej. Przepisy tej ustawy chronią lokatora bez względu na rodzaj zasobu mieszkaniowego, w którym on zamieszkuje (gminny, prywatny, spółdzielczy).

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że przepis art. 1046 K.p.c. odnosi się do każdego tytułu prawnego, na podstawie którego zajmowany jest lokal lub pomieszczenie. Odpowiadając zatem na pytanie pana pośła: „dlaczego przypadkami tymi nie może zająć się policja (...)”, uprzejmie wyjaśniam, że przymusowa realizacja wyroku orzekającego eksmisję z lokalu mieszkalnego, w przypadku gdy dłużnikowi nie zostało przez sąd przyznane uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego, może zostać wykonana wyłącznie na podstawie prawomocnego wyroku sądu przez upoważniony do tego organ (komornika).

Zgodnie z art. 1046 § 4 K.p.c.: „wykonując obowiązek opróżnienia lokalu służącego zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych dłużnika na podstawie tytułu wykonawczego, z którego nie wynika prawo dłużnika do lokalu socjalnego lub zamiennego, komornik wstrzyma się z dokonaniem czynności do czasu, gdy gmina wskaże tymczasowe pomieszczenie lub gdy dłużnik znajdzie takie pomieszczenie”. Ponadto „komornik nie może wstrzymać się z dokonaniem czynności, jeżeli wierzyciel wskaże tymczasowe pomieszczenie” (art. 1046 § 5).

Zaznaczam przy tym, że w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 listopada 2010 r. (sygn. K 19/06) cytowany przepis art. 1046 § 4 K.p.c. został uznany za niezgodny z Konstytucją RP. W ocenie trybunału brak precyzyjnego określenia obowiązków podmiotów wskazanych w art. 1046 § 4 i § 5 K.p.c., związanych z zapewnieniem dłużnikowi pomieszczenia tymczasowego powoduje, że podmioty te nie podejmują efektywnych czynności w tym kierunku. W konsekwencji komornik, który na podstawie art. 1046 § 4 K.p.c. jest zobowiązany do wstrzymania czynności egzekucyjnych, nie jest w stanie wykonać prawomocnego wyroku sądowego. Wskazana sytuacja powoduje w praktyce, że wyroki eksmisyjne nie są wykonywane lub są wykonywane ze znacznym opóźnieniem.

Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny postanowił o odroczeniu terminu utraty mocy obowiązującej wskazanych w sentencji przepisów o 12 miesięcy. Ma to na celu pozostawienie parlamentowi odpowiedniego czasu na dokonanie zmian ustawowych przywracających stan zgodności z konstytucją.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Piotr Styczeń

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie skarg rolników na działalność
Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji
Rolnictwa (8226)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem poselskim pana posła Adama Wykręta w sprawie skarg rolników na działalność Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, zwłaszcza dotyczących tempa rozpatrywania wniosków i odwołań oraz zbędnej biurokracji i opóźnień w wypłacie środków, uprzejmie informuję, że pomoc udzielana w ramach większości działań PROW 2007–2013 ma charakter wieloetapowy i wymaga zgodnie z przepisami KE przeprowadzenia szczegółowej kontroli administracyjnej składanych wniosków o przyznanie pomocy oraz wniosków o płatność.

Przykładowo w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych złożony wniosek o przyznanie pomocy podlega weryfikacji kompletności, poprawności i zgodności z programem, w szczególności sprawdzane jest, czy ubiegający się o pomoc spełnia kryteria dostępu do programu, czy zakres rzeczowy, przedstawiony we wniosku, mieści się w zakresie kosztów kwalifikowanych, określonych w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania: Modernizacja gospodarstw rolnych objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. z 2007 r. Nr 193, poz. 1397, z późn. zm.), a także czy realizacja projektu jest uzasadniona ekonomicznie. Jeżeli wniosek o przyznanie pomocy zostanie oceniony pozytywnie, następuje podpisanie umowy przyznania pomocy. Po zakończeniu realizacji inwestycji, w terminie wskazanym przez beneficjenta, następuje złożenie wniosku o płatność. Ocena wniosku o płatność obejmuje przede wszystkim weryfikację, czy projekt został zrealizowany zgodnie z umową oraz czy przedstawiono wszystkie wymagane dokumenty potwierdzające zakończenie inwestycji i poniesienie kosztów. Obejmuje ona również wizytację/kontrolę na miejscu w celu potwierdzenia stanu faktycznego ze stanem przedstawionym w załączonej do wniosku dokumentacji.

Mając na uwadze powyższe, należy zauważyć, że na tempo rozpatrywania wniosków ma wpływ jakość i kompletność składanych do agencji dokumentów, charakter inwestycji, a także przewidziany przez beneficjenta termin jej zakończenia. Należy mieć na uwadze, że w sytuacji gdy dokumentacja składana do agencji wymaga uzupełnienia, wnioskodawca ma prawo dwukrotnie dokonania uzupełnień, poprawek wniosku oraz złożenia wyjaśnień. Ponadto wnio-

skodawcy oraz beneficjenci mają możliwość zwrócenia się do agencji z prośbą o przedłużenie terminu wykonania określonych czynności, maksymalnie nawet o 6 miesięcy. Prośby takie składane są w przypadku braku możliwości dostarczenia do agencji któregośkolwiek z wymaganych dokumentów (np. w sytuacji gdy dany wnioskodawca oczekuje na wydanie decyzji pozwolenia na budowę). Jest to również powód wydłużania się czasu rozpatrywania wniosków. Rozporządzenia wykonawcze MRiRW dla działań „inwestycyjnych” PROW 2007–2013 (w tym działania: Modernizacja gospodarstw rolnych) przewidują także, iż w przypadku gdy w trakcie oceny wniosku niezbędne jest uzyskanie dodatkowych wyjaśnień lub opinii innego podmiotu lub zajdą nowe okoliczności budzące wątpliwości co do możliwości przyznania lub wypłaty pomocy, wówczas termin rozpatrywania wniosku ulega wydłużeniu, po uprzednim poinformowaniu wnioskodawcy o konieczności dokonania takich wyjaśnień i związanym z tym wydłużeniem okresu rozpatrywania sprawy. Ponadto należy mieć na uwadze, że wielu rolników już po podpisaniu umowy przyznania pomocy występuje do agencji z prośbą o zmianę umowy (np. zmianę zakresu rzeczowo-finansowego, zmianę terminu zakończenia realizacji inwestycji), co ma bezpośredni wpływ na termin składania wniosków o płatność i dokonania płatności.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że agencja, rozpatrując poszczególne sprawy, podejmuje wszystkie kroki w celu usprawnienia procesu ich zakończenia, w tym celu, np. w sytuacji konieczności złożenia uzupełnień lub wyjaśnień, oprócz skierowania do rolnika pisma z wyszczególnieniem braków i kwestii wymagających wyjaśnień, zalecany jest kontakt telefoniczny w celu omówienia danej sprawy.

W odniesieniu do informacji zawartej w wystąpieniu pana posła o wykorzystaniu jedynie 16,5 mld zł z ok. 70 mld zł przewidzianych na wsparcie w ramach PROW 2007–2013 uprzejmie informuję, iż na dzień 31 grudnia 2010 r. złożono wnioski o przyznanie pomocy na kwotę przekraczającą 38 mld zł, co stanowi ponad 54% limitu dostępnych środków, oraz zawarto umowy/wydano decyzje na kwotę ok. 25 mld zł, stanowiącą blisko 40% limitu dostępnych środków. Do końca grudnia 2010 r. ARiMR dokonała płatności na kwotę 19,8 mld zł, co stanowi 28,22% wykorzystania limitu środków. W ramach PROW 2007–2013 dokonywane są również płatności w ramach zobowiązań z poprzedniego okresu programowania. Podsumowując, wykorzystanie środków programu systematycznie się zwiększa i nie ma zagrożenia ich niewykorzystania.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marian Zalewski

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Brejzy**

**w sprawie przesłanek dokonywania czynności
kontroli osobistej przez funkcjonariuszy Policji
(8227)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 21 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-024-8227/10), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Krzysztofa Brejzy w sprawie przesłanek dokonywania czynności kontroli osobistej przez funkcjonariuszy Policji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, iż zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1997 r. o Policji (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 43, poz. 277, z późn. zm.) do podstawowych zadań Policji należą:

— ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra;

— ochrona bezpieczeństwa i porządku publicznego, w tym zapewnienie spokoju w miejscach publicznych oraz w środkach publicznego transportu i komunikacji publicznej, w ruchu drogowym i na wodach przeznaczonych do powszechnego korzystania;

— inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi i organizacjami społecznymi;

— wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców;

— nadzór nad specjalistycznymi uzbrojonymi formacjami ochronnymi w zakresie określonym w odrębnych przepisach;

— kontrola przestrzegania przepisów porządkowych i administracyjnych związanych z działalnością publiczną lub obowiązujących w miejscach publicznych;

— współdziałanie z policjami innych państw oraz ich organizacjami międzynarodowymi, a także z organami i instytucjami Unii Europejskiej na podstawie umów i porozumień międzynarodowych oraz odrębnych przepisów;

— gromadzenie, przetwarzanie i przekazywanie informacji kryminalnych;

— prowadzenie bazy danych zawierającej informacje o wynikach analizy kwasu dezoksyrybonukleinowego (DNA).

Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o Policji w granicach swych zadań Policja w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw i wykroczeń wykonuje czynności: operacyjno-rozpoznawcze, dochodzeniowo-śledcze i administracyjno-porządkowe.

Stosownie natomiast do art. 15 ust. 1 pkt 5 ustawy o Policji policjanci, wykonując czynności, o któ-

rych mowa w art. 14 ww. ustawy, mają prawo m.in. dokonywania kontroli osobistej, a także przeglądania zawartości bagaży i sprawdzania ładunku w portach i na dworcach oraz w środkach transportu lądowego, powietrznego i wodnego w razie istnienia uzasadnionego podejrzenia popełnienia czynu zabronionego pod groźbą kary.

Sposób postępowania przy wykonywaniu uprawnień funkcjonariuszy Policji, m.in. w zakresie, o którym mowa w art. 15 ust. 1 pkt 5 ustawy o Policji, uregulowany został w rozporządzeniu prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lipca 2005 r. w sprawie sposobu postępowania przy wykonywaniu niektórych uprawnień policjantów (Dz. U. z 2005 r. Nr 141, poz. 1186).

Stosownie do § 2 ust. 1 wskazanego rozporządzenia policjant, który przystępuje do czynności służbowych związanych z wykonywaniem kontroli osobistej, jest obowiązany podać swój stopień, imię i nazwisko w sposób umożliwiający odnotowanie tych danych, a także podstawę prawną i przyczynę podjęcia czynności służbowej. Policjant nieumundurowany okazuje ponadto legitymację służbową, a na żądanie osoby, wobec której wykonuje kontrolę, umożliwia odnotowanie danych w niej zawartych (vide: § 2 ust. 2 rozporządzenia).

Ponadto, zgodnie z § 16 ust. 1 ww. rozporządzenia, policjant przy przeprowadzaniu kontroli osobistej sprawdza zawartość odzieży osoby kontrolowanej i przedmioty, które znajdują się na jej ciele, nie odsłaniając przykrytej odzieżą powierzchni ciała; sprawdza zawartość podręcznego bagażu oraz innych przedmiotów, które posiada przy sobie osoba kontrolowana; odbiera osobie kontrolowanej posiadaną broń lub inne niebezpieczne przedmioty mogące służyć do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia albo przedmioty mogące stanowić dowody w postępowaniu lub podlegające przepadkowi i legitymuje osobę kontrolowaną.

Stosownie do § 16 ust. 2 ww. rozporządzenia kontrolę osobistą powinien przeprowadzać policjant:

1) tej samej płci co osoba kontrolowana;

2) w miejscu niedostępnym w czasie wykonywania kontroli dla osób postronnych.

Jeżeli kontrola osobista musi być przeprowadzona niezwłocznie, w szczególności ze względu na okoliczności mogące stanowić zagrożenie dla życia, zdrowia ludzkiego lub mienia, w myśl § 16 ust. 3 rozporządzenia, może jej dokonać policjant płci odmiennej, także bez zachowania warunku, o którym mowa w § 16 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia, ze szczególnym uwzględnieniem art. 15 ust. 6 ustawy o Policji, w myśl którego czynności funkcjonariuszy powinny być wykonywane w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, wobec której zostają podjęte.

Jak stanowi § 16 ust. 4 rozporządzenia, osoba poddana kontroli osobistej może przybrać do tej czynności osobę przez siebie wskazaną. Policjant jest obowiązany dopuścić osobę wskazaną do udziału w czynności, chyba że jej obecność utrudniałaby lub uniemożliwiałaby przeprowadzenie czynności. W myśl

z kolei § 16 ust. 5 rozporządzenia policjant może przybrać do obecności przy kontroli osobistej osobę trzecią, jeżeli uzna to za konieczne dla uzyskania celu kontroli.

Pamiętać również należy, iż stosownie do § 18 ust. 1 rozporządzenia policjant jest zobowiązany do udokumentowania czynności służbowych, o których mowa w § 16 rozporządzenia, w notatniku służbowym, określając datę, czas, miejsce i przyczynę ich przeprowadzenia oraz dane dotyczące osób objętych czynnościami i w nich uczestniczących, a także rodzaj i wynik czynności. Na żądanie osoby poddanej kontroli osobistej albo przedstawiciela właściciela, przewoźnika, spedytora lub agenta morskiego policjant sporządza protokół z przeprowadzonych czynności, zgodnie z § 18 ust. 2 rozporządzenia.

Ponadto wskazać należy, iż w myśl art. 15 ust. 7 ustawy o Policji na sposób prowadzenia czynności, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy o Policji, w tym również na czynności związane z dokonywaniem kontroli osobistej, przysługuje zażalenie do miejscowo właściwego prokuratora.

W świetle powyższego należy stwierdzić, iż zasady i przesłanki dokonywania kontroli osobistej, a także przeglądania zawartości bagaży i sprawdzania ładunku w portach i na dworcach oraz w środkach transportu lądowego, powietrznego i wodnego w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw i wykroczeń uregulowane zostały w przepisach ustawy o Policji. Podkreślenia również wymaga, iż w świetle art. 15 ust. 6 ww. ustawy kontrola osobista, a także przeglądanie zawartości bagaży i sprawdzanie ładunku w portach i na dworcach oraz w środkach transportu lądowego, powietrznego i wodnego powinny być wykonywane w sposób możliwie najmniej naruszający dobra osobiste osoby, wobec której zostają podjęte. W przepisach rangi ustawowej (w art. 15 ust. 7 ustawy o Policji) przewidziana również została kontrola prokuratorska w zakresie sposobu prowadzenia wskazanych powyżej czynności.

Odnosząc się natomiast do przepisów ww. rozporządzenia, podkreślić należy, iż wskazują one sposób prowadzenia poszczególnych czynności składających się na wykonywanie kontroli osobistej, a także przeglądania zawartości bagaży i sprawdzania ładunku w portach i na dworcach oraz w środkach transportu lądowego, powietrznego i wodnego. Regulują zatem kwestie techniczne związane z wykonywaniem przez Policję uprawnień przysługujących tej formacji na podstawie przepisów rangi ustawowej.

W związku z powyższym wydaje się, iż w obecnym stanie prawnym dobra osobiste osób, wobec których podejmowane są czynności kontroli osobistej, są odpowiednio chronione.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Suchowiejko**

**w sprawie zmiany ustawy
o finansach publicznych w zakresie likwidacji
z dniem 31 grudnia 2010 r. rachunków
dochodów własnych (8229)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem z dnia 21 grudnia 2010 r. nr SPS-024-8229/10, przesyłającym w załączeniu zapytanie posła Wiesława Suchowiejko w sprawie zmiany ustawy o finansach publicznych w zakresie likwidacji z dniem 31 grudnia 2010 r. rachunków dochodów własnych w powiatowych stacjach sanitarno-epidemiologicznych, uprzejmie informuję, co następuje.

Jednym z głównych celów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.) jest konsolidacja sektora finansów publicznych i zmiany w funkcjonowaniu jednostek sektora finansów publicznych. W ramach konsolidacji sektora finansów publicznych ustawodawca zdecydował się na likwidację m.in. „instytucji” rachunku dochodów własnych. Instytucja rachunku dochodów własnych była bowiem odstępstwem od ogólnej zasady gospodarki finansowej jednostek budżetowych, zgodnie z którą dochody tych jednostek są dochodami budżetowymi i w całości odprowadzane są na właściwy rachunek budżetu (art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych – Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm., obowiązujący do dnia 31 grudnia 2009 r.; obecnie art. 11 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych). W celu zatem zagwarantowania pełniejszej przejrzystości finansów publicznych „instytucja” rachunku dochodów własnych została zlikwidowana.

Zgodnie z art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1241, z późn. zm.) utworzone przez jednostki budżetowe wydzielone rachunki dochodów własnych mogły funkcjonować zgodnie z dotychczasowymi przepisami, z jednoczesnym regulowaniem zobowiązań i ściąganiem należności, do dnia 31 grudnia 2010 r. Stosownie do postanowień art. 22 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (obowiązującego do dnia 31 grudnia 2010 r.) dochody własne państwowych jednostek budżetowych wraz z odsetkami były przeznaczane m.in. na sfinansowanie wydatków bieżących i inwestycyjnych związanych z uzyskiwaniem przez tę jednostkę dochodów z tytułów wymienionych w ust. 1 pkt 1 i w ust. 2 pkt 1–3, 5–11 i 14 ustawy, a więc nie na wszystkie „wydatki bieżące”.

Ponadto uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych w przypadku państwowych jednostek budżetowych wykonujących zadania realizowane dotychczas przez gospodarstwo pomocnicze państwowej

jednostki budżetowej lub finansowane ze środków gromadzonych na rachunku dochodów własnych mogą zostać zwiększone wydatki budżetowe proporcjonalnie do przyrostu uzyskiwanych dochodów. W związku z powyższym w latach 2011 i 2012 w budżecie państwa tworzona ma być rezerwa celowa przeznaczona na powyższe wydatki, w wysokości odpowiadającej planowanemu przyrostowi dochodów. W ustawie budżetowej na rok 2011, przyjętej przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 17 grudnia 2010 r., w części 83: Rezerwy celowe w poz. 57: Skutki zmian systemowych wynikających z art. 94 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, w tym sfinansowanie wynagrodzeń wraz z pochodnymi, zaplanowano kwotę 1 133 862 tys. zł z przeznaczeniem na powyższy cel.

W świetle generalnej zasady określonej w art. 154 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych podziału rezerwy celowej dokonywać będzie minister finansów, na wniosek właściwego ministra lub innego dysponenta części budżetowych, nie później niż do dnia 15 października roku budżetowego, a w przypadku zwiększenia wydatków części budżetowych państwa, których dysponentami będą wojewodowie, właściwi ministrowie lub inni dysponenti części budżetowych obowiązani będą do wystąpienia do dnia 30 września roku budżetowego o podział rezerwy celowej.

Mając na uwadze przywołany przepis art. 94 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych, pragnę podkreślić, iż w procesie ubiegania się o środki z rezerwy celowej kluczowym elementem będą działania dysponenta części budżetowej zmierzające do rozliczenia uzyskiwanych dochodów z tytułu realizowanych przejętych zadań, które stanowić będą podstawę dla ministra finansów do ewentualnego – w trybie art. 154 ustawy o finansach publicznych – kolejnego zwiększania wydatków państwowej jednostki budżetowej proporcjonalnie do przyrostu uzyskiwanych dochodów.

Regulacje ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych (art. 94) zmierzają w kierunku konieczności zachowania ciągłości wykonywania zadań przejętych do realizacji przez państwowe jednostki budżetowe i zapewnienia środków finansowych na ich realizację, jednakże nie ograniczają państwowych jednostek budżetowych odnośnie do planowania, w ramach limitu wydatków ustalonego w ustawie budżetowej, środków na finansowanie realizacji tych zadań. Zasadniczo rezerwa celowa powinna stanowić uzupełnienie środków przewidzianych na ten cel w planie finansowym jednostki budżetowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Hanna Majszczyk

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie braku możliwości wyznaczenia
palarni papierosów
w szpitalach psychiatrycznych (8231)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie palenia tytoniu w szpitalach psychiatrycznych, przekazane ministrowi zdrowia przy piśmie Pana Marszałka, SPS-024-8231/10, z 21 grudnia 2010 r., uprzejmie informuję, że ministrowi zdrowia znany jest problem wynikający z przekonania niektórych środowisk psychiatrycznych, że przekształcenie zakładów opieki zdrowotnej – szpitali psychiatrycznych w strefy wolne od dymu tytoniowego jest niewykonalne, bo niezgodne z przyzwyczajeniami i upodobaniami pacjentów, konfliktogenne (niektórzy dyrektorzy szpitali psychiatrycznych powołują się na żądania pacjentów i ich deklaracje, że nie będą się stosować do tych przepisów), i niemożliwe do egzekwowania z powodu niemożności karania niesubordynowanych pacjentów grzywną.

Istotnie, takie przekonania i postawy są poważnym problemem na tle polityki zdrowotnej państwa, która ma na celu m.in. ograniczyć epidemię tytoniową zabijającą rocznie kilkadziesiąt tysięcy osób.

Ponadto znane są przypadki wykorzystywania przez personel medyczny palenia tytoniu do zarządzania zachowaniem pacjentów. Pacjenci w swoich petycjach deklarują, że palenie tytoniu jest „jedynym zajęciem dla zabicia czasu”. Jest to nie do pogodzenia z zadaniami statutowymi szpitala psychiatrycznego i jego funkcją terapeutyczną i edukacyjną.

Uzależnienie od nikotyny jest chorobą powodującą m.in. zaburzenia zachowania. Szpital psychiatryczny posiada wystarczające kompetencje, by zapewnić właściwą opiekę i pomoc terapeutyczną swoim pacjentom w szerokim zakresie. Lekarz dysponuje obecnie wystarczającymi możliwościami terapeutycznymi, by złagodzić lub wyeliminować fizjologiczne i psychiczne skutki przerwania (zaprzestania) palenia tytoniu. Odwołanie się do misji szpitala i współczesnych możliwości terapeutycznych wydaje się lepszym rozwiązaniem niż rozważania nad stosowaniem kary grzywny w stosunku do pacjentów. Natomiast uznanie priorytetu uzależnienia pacjenta od tytoniu lub jego upodobania w tym kierunku mogłoby rodzić pytania o możliwy do przewidzenia zakres dalszych przyzwoleń wobec innych przypadków uzależnień lub upodobań.

W związku z uchwaloną 8 kwietnia 2010 r. zmianą ustawy z 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 1996 r. Nr 10, poz. 55, z późn. zm.), skutkującą zakazem palenia tytoniu na terenie

zakładów opieki zdrowotnej bez względu na ich profil specjalistyczny do Ministerstwa Zdrowia wpływały wystąpienia dyrektorów szpitali psychiatrycznych w sprawie palenia tytoniu przez pacjentów tych jednostek. Z ubolewaniem należy stwierdzić, że koncentrują się one na sprawach niezdiscyplinowania pacjentów, możliwości ich karania, braku możliwości zajęcia się pacjentami itp. Niektóre powołują się na opinie pacjentów deklarujących, że nie zamierzają zrezygnować z palenia jako jedynej możliwości wypełnienia czasu. W wystąpieniach pomija się natomiast fakt, że przepisy przedmiotowej ustawy służą ochronie zdrowia przed narażeniem na dym tytoniowy i jego skutki zdrowotne, a podstawowe znaczenie w tym zakresie ma zapewnienie środowiska wolnego od dymu tytoniowego. Szczególnie wysoki poziom ochrony przed dymem tytoniowym jest wymagany w zakładach opieki zdrowotnej – zarówno ze względu na ich funkcję leczniczą, jak i wiarygodność instytucji powołanej do przywracania i ochrony zdrowia, posiadającej najwyższe w tym zakresie kompetencje.

Biorąc pod uwagę powyższe, a także założenia polityki zdrowotnej państwa skierowanej na opanowanie epidemii chorób odtytoniowych oraz rolę zakładów opieki zdrowotnej w systemie ochrony zdrowia, nie widzę uzasadnienia dla inicjatywy ustawodawczej zmierzającej do umożliwienia palenia tytoniu w zakładach opieki zdrowotnej, w tym w szpitalach psychiatrycznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła
Mieczysława Marcina Łuczaka**

**w sprawie sytuacji dzieci umieszczanych
w placówkach socjoterapeutycznych
i ich rodziców (8232)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 21 grudnia 2011 r., znak: SPS-024-8232/10, dotyczące zapytania poselskiego posła Mieczysława Marcina Łuczaka w sprawie sytuacji rodziców i dzieci umieszczonych w placówkach socjoterapeutycznych, wyjaśniam.

W polskim systemie pomocy społecznej funkcjonują różne formy opieki nad dzieckiem i rodziną, takie jak:

— placówki opiekuńczo-wychowawcze wsparcia dziennego (działające w formie kół zainteresowań, świetlic i klubów środowiskowych, ognisk wychowawczych);

— rodziny zastępcze;

— całodobowe placówki opiekuńczo-wychowawcze (typu interwencyjnego, rodzinnego, socjalizacyjnego).

Za ich organizowanie, prowadzenie i finansowanie w ramach zadań własnych są odpowiedzialne samorządy gminne i powiatowe. Wymienione wyżej formy opieki nad dzieckiem działają w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2009 r. Nr 175, poz. 1362, z późn. zm.).

Natomiast terminem „placówki socjoterapeutyczne” lub „świetlice socjoterapeutyczne” określa się placówki dziennego pobytu dla dzieci z rodzin z problemem alkoholowym, prowadzone przez gminy na podstawie przepisów ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473, z późn. zm.). Środki finansowe na utrzymanie świetlic socjoterapeutycznych pochodzą z dodatkowych środków pozyskiwanych przez gminy z opłat za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych. Nadzór merytoryczny nad tymi placówkami sprawuje Państwowa Agencja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.

Z uwagi na to, że w kompetencjach ministra pracy i polityki społecznej znajduje się monitorowanie zadań w obszarze pomocy społecznej, w niniejszej odpowiedzi ustosunkuję się wyłącznie do sytuacji w placówkach opiekuńczo-wychowawczych i rodzinach zastępczych funkcjonujących w ramach systemu pomocy społecznej.

1. Zarówno w art. 80 ustawy o pomocy społecznej, jak i w rozporządzeniu ministra pracy i polityki społecznej z dnia 19 października 2007 r. w sprawie placówek opiekuńczo-wychowawczych (Dz. U. Nr 201, poz. 1455) zobowiązuje się pracowników placówki opiekuńczo-wychowawczej do pracy z rodziną dziecka, której efektem powinien być powrót dziecka do rodziny. W placówkach opiekuńczo-wychowawczych, poza wychowawcą dziecka, pracę z rodziną prowadzą pracownik socjalny, pedagog i psycholog. W niektórych placówkach powstają wyodrębnione ośrodki pracy z rodziną. Przykładem może tu być prowadzony przy Domu Dziecka nr 10 w Warszawie-Pyrach Ośrodek Wspomagania Rodziny. Z danych GUS za 2009 r. wynika, że na 8533 dzieci do 18. roku życia, które opuściły placówki opiekuńczo-wychowawcze, 2809 z nich powróciło do rodziny naturalnej.

2. Zgodnie z przepisami wynikającymi z ustawy o pomocy społecznej, rodziny zastępcze uczestniczą w szkoleniu prowadzonym przez powiatowe centrum pomocy rodzinie lub ośrodek adopcyjno-opiekuńczy. Treści programowe tego szkolenia zawierają podstawową wiedzę z zakresu pedagogiki, psychologii, higieny, prawa rodzinnego itp. Rodziny zastępcze są pod stałą opieką pracowników powiatowego centrum

pomocy rodzinie, którego obowiązkiem jest m.in. zapewnienie tym rodzinom dostępu do odpowiedniego psychologa, pedagoga oraz innych specjalistów, zgodnie z indywidualnymi potrzebami dziecka.

3. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przeprowadziło w lutym 2010 r. jednorazowe badanie na temat przyczyn umieszczania dzieci w pieczy zastępczej. Zbadano przyczyny umieszczania dzieci w pieczy zastępczej na próbie 22 797 dzieci przebywających w rodzinach zastępczych i placówkach opiekuńczo-wychowawczych. Jako główne przyczyny wywołujące umieszczenie dzieci w pieczy zastępczej wymieniono:

- 1) bezradność w sprawach opiekuńczo-wychowawczych (32% ogółu dzieci),
- 2) ubóstwo (26% ogółu dzieci),
- 3) przemoc w rodzinie (17% ogółu dzieci),
- 4) choroba (w tym psychiczna)/niepełnosprawność (11% ogółu dzieci),
- 5) nieodpowiednie warunki lokalowe (7% ogółu dzieci),
- 6) pobyt za granicą co najmniej jednego z rodziców (7% ogółu dzieci).

Jako zjawisko towarzyszące głównym przyczynom wymieniano najczęściej takie problemy, jak uzależnienia, ubóstwo i bezrobocie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Bucior

Warszawa, dnia 14 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości dotyczących
wydłużonego okresu oczekiwania mieszkańców
woj. małopolskiego na leczenie sanatoryjne
(8233)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wiesława Janczyka, posła na Sejm RP, z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie wątpliwości dotyczących wydłużonego okresu oczekiwania mieszkańców woj. małopolskiego na leczenie sanatoryjne, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8233/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Do podstawowych aktów prawnych, które regulują zasady udzielania i finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, należą: ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze

środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135, ze zm.), akty wykonawcze do tej ustawy oraz zarządzenia prezesa NFZ w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach, wydawane w oparciu o art. 102 ust. 5 pkt 21 i 25 oraz art. 146 ust. 1 pkt 1 i 3 ww. ustawy.

Odnosząc się do pytania pana posła, dotyczącego ograniczonego dostępu pacjentów do leczenia uzdrowiskowego z powodu niezakwalifikowania leczenia uzdrowiskowego do „grupy świadczeń ratujących życie”, uprzejmie wyjaśniam, iż zakresy świadczeń gwarantowanych określone zostały w art. 15 ust. 2 cytowanej na wstępie ustawy, zgodnie z którym świadczeniobiorcy przysługują świadczenia gwarantowane m.in. z zakresu leczenia uzdrowiskowego, jak też ratownictwa medycznego. Wymienione zakresy są odrębnymi zakresami świadczeń gwarantowanych. W związku z tym nie istnieje możliwość zakwalifikowania leczenia uzdrowiskowego do „grupy świadczeń ratujących życie”. Ponadto należy zaznaczyć, iż leczenie uzdrowiskowe jest leczeniem uzupełniającym.

Biorąc pod uwagę powyższe wyjaśnienia, uprzejmie informuję, iż powodem ograniczonego dostępu pacjentów do leczenia uzdrowiskowego jest np. wzrost popytu na usługi opieki zdrowotnej oraz ograniczone środki finansowe, jakimi dysponuje Narodowy Fundusz Zdrowia.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 wskazanej na wstępie ustawy należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia. Natomiast zgodnie z art. 107 ust. 5 cytowanej ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego NFZ należy m.in. efektywne i bezpieczne gospodarowanie środkami finansowymi oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Planowanie środków na poszczególne zakresy świadczeń w ramach planu finansowego oddziału wojewódzkiego należy również do kompetencji dyrektora tego oddziału. Ponadto w zakresie kompetencji dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu leży, zgodnie z art. 124 ust. 5 wskazanej ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, możliwość dokonywania przesunięć w ramach kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym tego oddziału.

Odnosząc się do pytania pana posła, dotyczącego pełnego wykorzystania środków finansowanych przeznaczonych na leczenie uzdrowiskowe, uprzejmie wyjaśniam, iż NFZ dysponuje określonym poziomem środków finansowych pochodzących przede wszystkim ze składek na ubezpieczenie zdrowotne.

Ponadto pozwolę sobie wyjaśnić, iż decyzją prezesa NFZ został zmieniony, na rok 2011, sposób kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu lecznictwa uzdrowiskowego. Zgodnie z tą decyzją świadczenia lecznictwa uzdrowiskowego na rok 2011 kontraktowane są przez 12 oddziałów wojewódzkich NFZ, które są właściwe ze względu na siedzibę świadczeniodawcy.

W kwestii dotyczącej nowelizacji przepisów, które skrócą oczekiwanie pacjentów na leczenie uzdrowiskowe, uprzejmie informuję, iż o potrzebie leczenia uzdrowiskowego decyduje lekarz wystawiający pacjentowi skierowanie na ten rodzaj leczenia.

W związku z powyższym żadne akty prawne nie mogą ograniczać dostępu świadczeniobiorców do leczenia uzdrowiskowego.

Uprzejmie wyjaśniam, iż zgodnie z brzmieniem § 1 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 18 października 2010 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie kierowania na leczenie uzdrowiskowe (Dz. U. Nr 202, poz. 1342): w przypadku dorosłych – zalecaną częstotliwość korzystania z leczenia uzdrowiskowego – nie częściej niż raz na 18 miesięcy. Powyższe zalecenie jest zaleceniem opartym na badaniach klinicznych prowadzonych w dziedzinie balneologii, które potwierdziły, iż w większości przypadków efekty bodźcowego leczenia uzdrowiskowego utrzymują się przez okres 18 miesięcy. Z uwagi na zmienność osobniczą układu odpornościowego pacjentów decyzja o ponownej potrzebie leczenia uzdrowiskowego pozostaje w gestii lekarzy wystawiających skierowanie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Janczyka**

**w sprawie wątpliwości związanych
z zerwaniem kontraktu przez NFZ
z limanowskimi zakładami świadczącymi
usługi rehabilitacyjne (8234)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Wiesława Janczyka, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 21 grudnia 2010 r. (znak: SPS-024-8234/10) w sprawie wątpliwości związanych z zerwaniem kontraktu przez Narodowy Fundusz Zdrowia z limanowskimi zakładami opieki zdrowotnej udzielającymi świadczeń opieki zdrowotnej

w zakresie rehabilitacji leczniczej proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wszystkie postępowania konkursowe w rodzaju rehabilitacja lecznicza w celu zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej zostały ogłoszone w dniu 15 września 2010 r. z okresem obowiązywania umów od dnia 1 stycznia 2011 r. do 31 grudnia 2014 r., w tym w zakresach: lekarska ambulatoryjna opieka rehabilitacyjna oraz fizjoterapia ambulatoryjna dla powiatu limanowskiego.

W postępowaniu konkursowym w zakresie: lekarska ambulatoryjna opieka rehabilitacyjna dla powiatu limanowskiego wpłynęło 11 ofert.

W toku ww. postępowania konkursowego ofertę złożył m.in. NZOZ Euromedica w Limanowej, którego oferta została odrzucona z powodu złożenia oświadczenia o niespełnieniu przez oferenta wymogu dotyczącego personelu określonego w przepisach rozporządzenia ministra zdrowia z dnia 30 sierpnia 2009 r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu rehabilitacji leczniczej (Dz. U. Nr 140, poz. 1145, z późn. zm.). Niespełnienie wymagań personalnych określonych w ww. rozporządzeniu, a także wymagań określonych na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy implikuje konieczność odrzucenia oferty, na podstawie art. 149 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.).

W tym samym postępowaniu konkursowym natomiast oferent NZOZ Reh-Med SC w Limanowej nie złożył właściwej decyzji o wpisie do rejestru zakładów opieki zdrowotnej, w związku z czym komisja konkursowa przy NFZ wezwała oferenta do usunięcia braków formalnych poprzez przedłożenie decyzji o wpisie do rejestru zakładów opieki zdrowotnej wojewody lub ministra zdrowia albo wypisu z takiego rejestru wystawionego nie wcześniej niż 6 miesięcy przed upływem terminu składania ofert, wyznaczając oferentowi odpowiedni termin na uzupełnienie braku. Obowiązek przedłożenia ww. decyzji wynika z § 6 ust. 3 zarządzenia nr 53/2010/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 2 września 2010 r. w związku z art. 146 ust. 1 pkt 3 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Mimo upływu terminu oferent nie uzupełnił braku we wskazanym zakresie, przyznając się do popełnienia błędu przez informatyka oferenta. Wskazana oferta została odrzucona z powodu niespełnienia ww. wymogów, na podstawie art. 149 ust. 1 pkt 7 ww. ustawy.

Należy podkreślić, iż postępowanie konkursowe jest sformalizowanym procesem, a sposób przeprowadzenia ww. postępowania jest szczegółowo i precyzyjnie regulowany obowiązującymi regulacjami prawnymi. Niespełnienie wymogów określonych w przepisach prawa, lecz również w zarządzeniach prezesa funduszu skutkuje odrzuceniem oferty. Oferent przystępujący do postępowania konkursowego powinien znać zarówno obowiązujące regulacje praw-

ne, jak i zarządzenia prezesa funduszu określające wymagania dla świadczeniodawców i mieć świadomość konsekwencji związanych z niespełnieniem ww. wymogów.

Odnosząc się z kolei do postępowania konkursowego w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej dla powiatu limanowskiego, uprzejmie informuję pana posła, iż z informacji uzyskanych od Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia w Krakowie wynika, że w ww. postępowaniu wpłynęło 13 ofert.

Oferent NZOZ Euromedica w Limanowej w ww. postępowaniu nie przedłożył właściwej decyzji o wpisie do rejestru zakładów opieki zdrowotnej wojewody lub ministra zdrowia ani wypisu z takiego rejestru, w związku z czym został wezwany do uzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie, uchybiając jednocześnie terminowi. Ze wskazanych powyżej przyczyn również złożoną ofertę należało odrzucić.

Również oferta NZOZ Reh-Med w Limanowej została odrzucona w postępowaniu konkursowym w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej z tych samym przyczyn co w postępowaniu konkursowym w zakresie lekarskiej ambulatoryjnej opieki rehabilitacyjnej.

Odnosząc się z kolei do pytania pana posła dotyczącego poziomu zabezpieczenia świadczeń w powiecie limanowskim, uprzejmie informuję, iż w postępowaniu konkursowym w zakresie lekarskiej ambulatoryjnej opieki rehabilitacyjnej ostatecznie komisja konkursowa odrzuciła 2 oferty, a wybrała 9 oferentów, natomiast w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej zostały odrzucone 4 oferty, a wybrano 9 oferentów. Liczba wybranych oferentów odpowiada liczbie świadczeniodawców, którzy w 2010 r. udzielali świadczeń w ww. zakresach w powiecie limanowskim (9 świadczeniodawców udzielało świadczeń w zakresie lekarskiej ambulatoryjnej opieki rehabilitacyjnej, 11 świadczeniodawców udzielało świadczeń w zakresie fizjoterapii ambulatoryjnej).

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż z informacji uzyskanych od małopolskiego oddziału wojewódzkiego w Krakowie wynika, że oddział szczegółowo przeanalizował strukturę organizacyjną świadczeniodawców, w szczególności pod kątem rejestrów zakładów opieki zdrowotnej, przypominając świadczeniodawcom o ww. wymogach, m.in. w drodze komunikatów zamieszczanych na stronach internetowych MOW NFZ, a także na szkoleniach z udziałem oferentów w 2009 r., a także w dniach 6–10 września 2010 r., podczas których poinformowano oferentów o tym, że brak odpowiedniego udokumentowanego wpisu w rejestrze będzie równoznaczny z niespełnieniem warunków formalnoprawnych i spowoduje odrzucenie oferty w konkursie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

ministra kultury i dziedzictwa narodowego na zapytanie poseł Teresy Wargockiej

w sprawie budowy muzeum marszałka Józefa Piłsudskiego w Sulejówku (8239)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pani poseł Teresy Wargockiej w sprawie budowy muzeum marszałka Józefa Piłsudskiego w Sulejówku (pismo SPS-024-8239/10) uprzejmie proszę o zapoznanie się z poniższymi informacjami:

Minister kultury i dziedzictwa narodowego podpisał 10 listopada 2008 r. zarządzenie w sprawie utworzenia i nadania statutu Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku. Zarządzenie określa, iż przedmiotem działalności muzeum jest przedstawienie postaci Józefa Piłsudskiego na szerokim tle historycznym, kulturowym i społecznym oraz przekazanie i upowszechnianie reprezentowanych przez niego wartości i tradycji niepodległościowych, idei Rzeczypospolitej i budowy państwa, przygotowanie i przeprowadzenie inwestycji mającej na celu stworzenie kompleksu muzealnego w zakresie wymienionym w umowie z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie utworzenia i prowadzenia jako wspólnej instytucji kultury Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku oraz realizacja celów statutowych muzeum określonych w umowie.

Szczegółowy zakres działalności muzeum określa umowa zawarta z Fundacją Rodziny Józefa Piłsudskiego oraz statut muzeum, stanowiące załącznik do zarządzenia.

Realizując zapisy wspomnianej umowy, minister kultury i dziedzictwa narodowego w latach 2009–2011 przeznaczył na finansowanie działalności muzeum: w 2009 r. 1 703 000 zł, w tym dotacja na wydatki bieżące wyniosła 950 000 zł, a na wydatki majątkowe 753 000 zł, z kolei w 2010 r. kwotę 3 235 000 zł, z czego 2 600 000 zł muzeum wykorzystowało m.in. na organizację obchodów i wystawy z okazji 75. rocznicy śmierci J. Piłsudskiego, organizację wystawy 90. rocznicy Bitwy Warszawskiej oraz organizację publicznej prezentacji koncepcji muzeum.

Ponadto w projekcie budżetu na 2010 r. dotacja celowa na wydatki majątkowe wynosiła 4 000 000 zł. Po decyzji ministra kultury i dziedzictwa narodowego, iż nowy budynek ma być finansowany ze środków wieloletniego programu rządowego, muzeum rezygnowało z kolejnych środków, dochodząc do kwoty 635 000 zł, i przeznaczyło je na prace związane z adaptacją dla potrzeb kompleksu muzealnego zabytkowych budynków „Willa Bzów” i „Drewniak” oraz odtworzeniem wnętrza dworku „Milusin” i terenów zabytkowej enklawy historycznej – lasu, parku i ogrodu, a także na zakup pamiątek i muzealiów oraz wyposażenia biura.

W 2011 r. przewidziana została dla muzeum dotacja na wydatki bieżące w wysokości 1 500 000 zł.

Dotacja ta może ulec zwiększeniu w ciągu roku, o ile muzeum wystąpi z wnioskiem o przyznanie środków finansowych na konkretne zadania, wynikające z działalności muzeum. Ponadto muzeum ma możliwość ubiegania się o dofinansowanie przedsięwzięć w ramach programów ministra kultury i dziedzictwa narodowego.

W umowie obok finansowania działalności bieżącej muzeum zawarte zostały również zapisy dotyczące przygotowania i przeprowadzenia inwestycji mającej na celu stworzenie kompleksu muzealnego. Odnosząc się do nich, należy stwierdzić, iż koszty generowane podczas przeprowadzania tak rozległej inwestycji wskazują w sposób bezpośredni na konieczność realizowania jej w ramach wieloletniego programu rządowego. Stąd przygotowany został we współpracy MKiDN z muzeum projekt programu wieloletniego „Budowa Kompleksu Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku”. Obecnie prowadzone są w ministerstwie zaawansowane prace nad tym projektem i przebiegają one zgodnie z obowiązującymi procedurami. Program został zgłoszony przez ministra kultury i dziedzictwa narodowego do planu pracy Rady Ministrów.

W projekcie budżetu MKiDN na 2011 r. nie została ujęta dotacja dla Muzeum Józefa Piłsudskiego z przeznaczeniem na „Budowę kompleksu Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku”. Dopiero ewentualne ustanowienie przez Radę Ministrów wieloletniego programu pozwoli na finansowe zabezpieczenie inwestycji i jego budowę ze środków budżetu państwa. Przewidywany koszt inwestycji wynosi 168 795 000 zł i został rozłożony na 4 lata. Projekt ten powinien jednak być realizowany po zakończeniu prac remontowych przy istniejących zabytkowych obiektach historycznych. Środki na tę część zadań MKiDN zabezpieczyło i są one do dyspozycji muzeum już od 2010 r.

Zapewniam, że mając na uwadze rangę i znaczenie Muzeum Józefa Piłsudskiego w Sulejówku oraz podpisaną umowę z Fundacją Rodziny Józefa Piłsudskiego, na bieżąco monitoruję sprawy związane z jej realizacją.

Mam nadzieję, że pani poseł uzna powyższe informacje za wystarczające.

Z poważaniem

Minister
Bogdan Zdrojewski

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Krzysztofa Gadowskiego**

**w sprawie wykonania łącznika
pomiędzy drogami serwisowymi D32 i D35
przy autostradzie A1 na odcinku
przy węźle Świerklany – Bełk (8289)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., nr SPS-024-8289/10, przy którym przekazano zapytanie pana posła Krzysztofa Gadowskiego dotyczące budowy łącznika pomiędzy drogami serwisowymi D32 i D35 przy autostradzie A1 na odcinku Bełk – Świerklany, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Przedmiotowe połączenie dróg dojazdowych nie jest możliwe do zrealizowania z uwagi na:

1) brak w posiadaniu Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad terenu, na którym można byłoby poprowadzić wnioskowany fragment drogi;

2) konieczność przeprowadzenia wielomiesięcznych procedur związanych z:

— opracowaniem projektu połączenia dróg dojazdowych, przeprojektowania zabudowanej obecnie infrastruktury oraz budowę obiektu inżynierskiego na rowie odprowadzającym wodę z całego węzła autostradowego Świerklany oraz przyległego obwodu utrzymania autostrady Świerklany;

— opracowaniem operatu wodnoprawnego;

— uzyskaniem pozwolenia wodnoprawnego;

— uzyskaniem pozwolenia na budowę;

— przeprowadzeniem procedury – zlecenia budowy drogi, przebudowy infrastruktury i budowy obiektu inżynierskiego na rowie/cieku.

W chwili obecnej wszystkie działki mają zapewniony dojazd poprzez układ dróg lokalnych oraz zaprojektowane drogi dojazdowe.

Podkreślenia wymaga fakt, iż wykonane projekty były przesłane do urzędów celem ich zaopiniowania. Zainteresowani mogli również zgłaszać swoje uwagi na etapie wydawania pozwolenia na budowę. Na żadnym z tych etapów nie zgłaszano uwag w przedmiotowym zakresie.

Jednocześnie informuję, że z uwagi na fakt, że dokumentacja projektowa oraz pozwolenie na budowę nie uwzględniały połączenia przedmiotowych dróg dojazdowych, nie zostały zabezpieczone niezbędne środki finansowe.

Limity wydatków ustalone w następujących dokumentach, tj.:

1) Wieloletnim Planie Finansowym Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawie budżetowej na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limity wydatków zarówno budżetu państwa, jak i Krajowego Funduszu Drogowego na zadania drogowe,

3) uchwale Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pod nazwą „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”,

nie pozwalają na wygenerowanie dodatkowych środków finansowych na wykonanie łącznika pomiędzy drogami serwisowymi D32 i D35 przy autostradzie A1.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie refundacji leków i wyrobów
medycznych uciskowych związanych
z leczeniem przewlekłej niewydolności żylnej
(8290)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pani Beaty Małeckiej-Libery, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy piśmie z dnia 21 grudnia 2010 r. (SPS-024-8290/10) w sprawie refundacji leków i wyrobów medycznych uciskowych związanych z leczeniem przewlekłej niewydolności żylnej uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z obowiązującym stanem prawnym w wykazach refundacyjnych umieszczone są produkty lecznicze stosowane w przedmiotowych schorzeniach.

W rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykazu leków podstawowych i uzupełniających oraz wysokości odpłatności za leki uzupełniające w wykazie leków podstawowych (wydawanych za odpłatnością ryczałtową) umieszczone są produkty lecznicze stosowane w leczeniu przewlekłej niewydolności żylnej kończyn dolnych z powodu żylaków i zakrzepicy żył głębokich, zawierające jako substancje czynne: Dalteparinum natricum, Enoxaparinum natricum, Nadroparinum calcicum, Reviparinum natricum, Bemiparinum natricum.

Ponadto w rozporządzeniu ministra zdrowia z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie wykazu chorób oraz wykazu leków i wyrobów medycznych, które ze względu na te choroby są przepisywane bezpłatnie, za opłatą ryczałtową lub za częściową odpłatnością, w wykazie leków i wyrobów medycznych, wydawanych po wniesieniu opłaty ryczałtowej, umieszczone jest schorzenie: żylne powikłania zakrzepowo-zatorowe u dorosłych pacjentów po przebytej planowej alloplastyce całkowitej stawu biodrowego (do 30 dnia

po przebytej alloplastyce) lub kolanowego (do 14 dnia po przebytej alloplastyce) – prewencja pierwotna. Ww. wykaz obejmuje leki zawierające jako substancje czynną Dabigatran etexilate oraz Rivaroxabanum.

Obok powyższego uprzejmie informuję, iż umieszczenie danego leku czy wyrobu medycznego (jak bandaży uciskowych wskazanych w zapytaniu) w wykazach refundacyjnych jest możliwe jedynie na wniosek odpowiedniego podmiotu. Wynika to z faktu, iż proces umieszczenia leku na wykazach leków refundowanych inicjowany jest, zgodnie z art. 39 ust. 1a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), na wniosek podmiotu odpowiedzialnego, przedstawiciela podmiotu odpowiedzialnego oraz importera równoległego, w rozumieniu ustawy Prawo farmaceutyczne, a także wytwórcy wyrobów medycznych, jego autoryzowanego przedstawiciela albo importera, w rozumieniu ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o wyrobach medycznych. Na rozpoczęcie powyższego procesu nie ma zatem wpływu minister zdrowia. Odpowiedni wniosek musi być ponadto zgodny ze wskazaniami rejestracyjnymi danego preparatu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Beaty Małeckiej-Libery**

**w sprawie realizacji znowelizowanego
„Narodowego programu leczenia hemofilii”
(8292)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie skierowane przez panią poseł Beatę Małecką-Liberę w sprawie leczenia dzieci chorych na hemofilię A i B, przekazane przez wicemarszałka Sejmu RP pana Marka Kuchcińskiego przy piśmie, znak: SPS-024-8292/10, z dnia 21 grudnia 2010 r., niniejszym uprzejmie informuję.

Terapeutyczny program zdrowotny pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B” zgodnie z decyzją ministra zdrowia jest realizowany od 1 sierpnia 2008 r. i finansowany przez Narodowy Fundusz Zdrowia. W celu ciągłego podnoszenia standardów leczenia tej grupy chorych w ramach przedmiotowego programu w 2010 r. wprowadzone zostały dalsze udoskonalenia. W dniu 15 stycznia 2010 r. weszło w życie rozporządzenie ministra zdrowia z dnia

11 stycznia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu programów zdrowotnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 5, poz. 29). Zgodnie z załącznikiem do ww. rozporządzenia w ramach terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B” nowo zdiagnozowane dzieci z ciężką postacią hemofilii A i B, wcześniej nieleczone czynnikami osoczopochodnymi, otrzymają koncentraty rekombinowanych czynników krzepnięcia, odpowiednio czynnika VIII lub IX, co najmniej II generacji, w ramach modułu profilaktyki pierwotnej.

Postępowania przetargowe dotyczące rekombinowanych czynników krzepnięcia VIII i IX, które dotychczas zorganizowano, zostały unieważnione. Na postępowanie dotyczące czynnika IX rekombinowanego nie wpłynęła żadna oferta, natomiast w postępowaniu dotyczącym czynnika VIII rekombinowanego ceny obu złożonych ofert przewyższały kwotę przeznaczoną przez NFZ na realizację zamówienia. Rekombinowane czynniki krzepnięcia VIII i IX na realizację przedmiotowego programu w 2011 r. zostaną zakupione niezwłocznie po uzyskaniu pełnomocnictw od świadczeniodawców, które są niezbędne celem rozpoczęcia centralnego zakupu przez Instytut Matki i Dziecka w Warszawie (jednostka koordynująca przedmiotowy program, zgodnie z zarządzeniem nr 23/2010/DGL prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 29 kwietnia 2010 r.). Dlatego też do czasu zakupu tych czynników przez Instytut Matki i Dziecka w Warszawie grupa pacjentów chorych na ciężką postać hemofilii A i B, zakwalifikowanych do programu „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B”, nieleczonych dotychczas czynnikami osoczopochodnymi, zostanie zabezpieczona w czynniki krzepnięcia VIII i IX rekombinowane zakupione w 2010 r. w ramach programu zdrowotnego ministra zdrowia pn. „Narodowy program leczenia hemofilii na lata 2005–2011”.

Jednocześnie nadmieniam, iż nowa wersja terapeutycznego programu zdrowotnego pn. „Zapobieganie krwawieniom u dzieci z hemofilią A i B” weszła już w życie. Wyłoniony wykonawca programu jest odpowiedzialny za realizację dostaw domowych, monitoruje zapotrzebowanie u pacjentów i realizuje dostawy czynników krzepnięcia z chwilą kończenia się zapasów czynnika u poszczególnych chorych. Pierwsze dostawy domowe zostały zrealizowane już w grudniu 2010 r. Od stycznia 2011 r. nową wersją programu objęte już są wszystkie województwa.

Odnosząc się do kwestii wprowadzenia czynników rekombinowanych dla szerszej grupy pacjentów, minister zdrowia pragnie zwrócić uwagę, iż wszelkie zmiany, zwłaszcza tak kompleksowe, wymagają wielu przygotowań zarówno pod względem formalno-organizacyjnym, jak i finansowym, dlatego muszą być wprowadzane stopniowo. Aktualnie nie jest możliwe całkowite przejście na czynniki rekombinowane między innymi z uwagi na aktualną sytuację na rynku farmaceutycznym, tj. wciąż ograniczone możliwości

produkcyjne ich wytwórców. Ponadto zawsze istnieje niebezpieczeństwo, że choć teraz firmy znacząco obniżają stawki i cena tych czynników obecnie jest atrakcyjna, to potem kolejna cena może być zupełnie inna i trudno byłoby wrócić do stosowania leków osoczopochodnych. Dzieci leczone lekami rekombinowanymi nagle z powodu zbyt wysokiej ceny tych czynników, jaką mógłby postawić producent, mogłyby być pozbawione dostępu do tych preparatów, ponieważ nie doszłoby do transakcji zakupu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 10 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na autostradzie A1 (8293)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 21 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8293/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A1, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA EURO 2012”, tzw. masterplanie. W przypadku ciągu autostradowego A1 w dokumencie ujęto odcinki: Nowe Marzy – Toruń, Toruń – Stryków, Pyrzowice – Maciejów – Sośnica oraz Sośnica – Gorzyczki.

Przedmiotowe inwestycje finansowane są z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu). Jednocześnie informuję, iż koncesję na budowę i eksploatację odcinka autostrady A1 z Gdańska do Torunia posiada spółka Gdańsk Transport Company SA. Stosowne umowy o budowę i eksploatację zostały podpisane w 2004 r. (pododcinek Gdańsk – Grudziądz) i 2008 r. (pododcinek Grudziądz – Toruń) na okres do 2039 r. Pododcinek Gdańsk – Grudziądz o długości 89,9 km został oddany do eksploatacji w latach 2007–2008. Jego finansowanie dłużne zapewnił Europejski Bank Inwestycyjny oraz Nor-

dycki Bank Inwestycyjny. Oddanie do eksploatacji budowanego obecnie pododcinka Grudziądz – Toruń o długości 62,3 km planowane jest w grudniu 2011 r. Finansowanie dłużne projektu zapewniają Europejski Bank Inwestycyjny, Nordycki Bank Inwestycyjny oraz AB Svensk Exportkredit.

Wszystkie wskazane powyżej odcinki A1 aktualnie są w budowie i uzyskują przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012.

Projekty znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco ściśle monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż nie występują przesłanki do stwierdzenia, że proces przygotowań do UEFA EURO 2012 w zakresie budowy autostrady A1 jest zagrożony.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości zarządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych wynikające z projektu budowy autostrady A1, w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji autostrady A1.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Kazimierza Smolińskiego
oraz grupy posłów**

**w sprawie zakupu przez spółkę PKP InterCity
pociągów Pendolino na linię E65
Gdańsk – Warszawa (8295)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia prezesa Rady Ministrów w odpowiedzi na interpelację posła Kazimierza Smolińskiego oraz grupy posłów w sprawie zakupu przez spółkę PKP InterCity pociągów Pendolino na linię E65 Gdańsk – Warszawa, skierowaną do Prezesa Rady Ministrów, przekazuję poniższe informacje.

Modernizacja linii E65 Warszawa – Gdańsk/Gdynia prowadzona jest od 2007 r. z Funduszu Spójności na lata 2000–2006 oraz w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) na lata 2007–2013. Prace prowadzone są z podzieleniem całego odcinka na 8 tzw. lokalnych centrów sterowania (LCS):

- LCS Gdynia – realizacja w ramach PO IiŚ,
- LCS Gdańsk – PO IiŚ,
- LCS Tczew – FS,
- LCS Malbork – PO IiŚ,
- LCS Hawa – PO IiŚ,
- LCS Działdowo – PO IiŚ (wcześniej FS),
- LCS Ciechanów – PO IiŚ,
- LCS Nasielsk – FS.

Wykonawstwo realizowane jest dwuetapowo i obejmuje:

— etap II – projekt 2005/PL/16/C/PT/001 „Modernizacja linii kolejowej E65 odcinek Warszawa – Gdynia”, który stanowi modernizacja 151 km linii (LCS Nasielsk, Działdowo i Tczew), realizowana przy pomocy Funduszu Spójności; przy czym wnioskiem o modyfikację decyzji Komisji Europejskiej LCS Działdowo zostało zgłoszone do przeniesienia do III etapu;

— etap III modernizacji linii kolejowej E65 (PO IiŚ) obejmuje wykonanie robót modernizacyjnych na 200 km linii (LCS Ciechanów, Hawa, Malbork, Gdańsk, Gdynia) oraz budowę europejskiego systemu zarządzania ruchem kolejowym ERTMS.

Do 31 grudnia 2010 r. realizowano zadania finansowane z Funduszu Spójności. Całość dofinansowania unijnego przyznana PKP Polskie Linie Kolejowe SA z tego funduszu została wykorzystana.

Pozostała część zadania, wpisana na listę podstawową „Listy projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” 2007–2013”, realizowana jest przez PKP Polskie Linie Kolejowe SA na podstawie umów na finansowanie poszczególnych projektów, zawieranych sukcesywnie z Centrum Unijnych Projektów Transportowych, z po-

wierzeniem wykonawstwa przedsiębiorstwom budowlanym wybranym wg zasad Prawa zamówień publicznych (P.z.p.). Obecnie trwają prace w obszarach LCS Nasielsk, LCS Działdowo, LCS Ciechanów I i LCS Tczew. Na zadania LCS Ciechanów II, LCS Gdańsk i LCS Gdynia zostali wyłonieni wykonawcy, zaś na zadania LCS Iława i LCS Malbork postępowania są w toku.

Całość prac realizowana jest w oparciu o wcześniej zrealizowane studium wykonalności i wypracowane na jego podstawie założenia co do charakterystyk produktowych i eksploatacyjnych, w tym obejmujących techniczne parametry projektowania, właściwe dla zelektryfikowanej dwutorowej linii magistralnej przeznaczonej do prowadzenia ruchu mieszanego, z priorytetowym traktowaniem przewozów pasażerskich, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

Przewiduje się, że całość prac zostanie zrealizowana zgodnie z tymi założeniami, z zapewnieniem wykonawstwa wg Prawa budowlanego, zgodnie z udzielonymi pozwoleniami i zgodami, wydanymi przez organy do tego upoważnione.

Termin zakończenia modernizacji linii E65 wynika z okresu obowiązywania PO IiS, czyli do końca 2014 r.

Prędkość, z jaką określony skład pociągu może pokonywać łuki, zależy zarówno od zastosowanego taboru i parametrów linii kolejowej, jak i od przyjętych rozwiązań prawnych, w tym obejmujących określenie dopuszczalnego niezrównoważonego przyspieszenia.

Przyjęta opcja modernizacji infrastruktury dla odcinka Warszawa – Gdańsk/Gdynia ma charakter opcji ofertowej ze strony zarządcy infrastruktury, bazującej na założeniu, iż na całej długości ciągu, z wyłączeniem oczywistych zmniejszeń prędkości w rejonie węzłów i na odcinkach niepodatnych na modernizację przy ustalonych wstępnie ograniczeniach kosztowych, po zakończeniu modernizacji będzie obowiązywała prędkość maksymalna 160 km/h dla taboru klasycznego o limitowanym dla tego taboru dopuszczalnym przyspieszeniu niezrównoważonym $0,6 \text{ m/s}^2$, zaś dla taboru z wychylnym pudłem prędkości maksymalne na odcinkach dostosowanych do jazdy taboru klasycznego z $V=160 \text{ km/h}$ będą możliwe wyższe, łącznie z prędkościami $V=200 \text{ km/h}$.

Dla tej opcji, wg ustaleń pomiędzy zarządcą infrastruktury kolejowej (PLK) i przewoźnikiem realizującym przejazdy pociągów o najwyższych prędkościach (PKP InterCity SA) zawartych we wspólnym liście o korelacji projektu taborowego PKP InterCity SA z projektami modernizacji linii E65 z dnia 22 lipca 2010 r., po zakończeniu modernizacji, na 75% długości CMK (Warszawa – Katowice) będzie możliwe osiągnięcie prędkości eksploatacyjnych 200 km/h, natomiast na odcinku Warszawa – Gdańsk/Gdynia zwiększenie prędkości powyżej 160 km/h będzie możliwe na 43% długości odcinka.

Tego rodzaju rozwiązanie, jak wspomniano wcześniej, limituje wielkość niezrównoważonego przyspie-

szenia do $0,6 \text{ m/s}^2$. Podwyższenie wartości dopuszczalnej tego przyspieszenia do $1,0 \text{ m/s}^2$ może pozwolić – dla taboru tradycyjnego – na osiągnięcie na dużej części linii, prędkości rzędu 180–190 km/h, a nawet 200 km/h. Nad takimi rozstrzygnięciami podjęto prace. Nie można jednak już dzisiaj przesądzać, że dla taboru klasycznego przyspieszenie takie zostanie dopuszczone.

W I fazie prac, realizując studium wykonalności, rozpatrywano następujące opcje modernizacji linii E65 na odcinku Warszawa – Gdynia:

— opcja 0 – przywrócenie parametrów istniejącej infrastruktury i jej dostosowanie do aktualnych i przyszłych potrzeb w zakresie wielkości funkcji eksploatacyjnych w kontekście prognoz przewozowych;

— opcja 1 – modernizacja i dostosowanie infrastruktury do $V=160 \text{ km/h}$ dla pociągów pasażerskich i $V=120 \text{ km/h}$ dla pociągów towarowych przy nacisku 225 kN/oś, z założeniem prowadzenia ruchu pociągów pasażerskich taborem klasycznym;

— opcja 2 – modernizacja i dostosowanie infrastruktury do $V=160 \text{ km/h}$ dla pociągów pasażerskich i $V=120 \text{ km/h}$ dla pociągów towarowych przy nacisku 225 kN/oś dla taboru klasycznego (jak w opcji 1), z uwzględnieniem rozwiązań i zakresów modernizacji infrastruktury umożliwiających kursowanie taboru dla przewozu pasażerów z wychylnym pudłem, z prędkościami do 200 km/h.

Opcja 0 służyła do porównań opcji modernizacyjnych.

Ze względu na to, iż wg oszacowań studium wykonalności koszt realizacji opcji 2 nie przewyższał o więcej niż 20% kosztów przewidzianych dla opcji 1, do realizacji przyjęto opcję 2. Założono przy tym, że praktyczne wdrożenie eksploatacyjne prędkości maksymalnej $V=200 \text{ km/h}$ nastąpi, gdy przewoźnicy dysponować będą taborem z wychylnym pudłem, zaś gdy nie będzie to możliwe bezpośrednio po zakończeniu modernizacji, to zdyskontowanie kompletu korzyści z tego tytułu nastąpić będzie poprzez wprowadzanie kolejnych, zwiększanych prędkości w wyniku doskonalenia rozwiązań taborowych.

Zgodnie z wymogami zapisów memorandum finansowego wybór opcji modernizacji linii E65 na odcinku Warszawa – Gdynia został zatwierdzony decyzją ministra infrastruktury z 5 sierpnia 2004 r. – przed rozpoczęciem opracowywania dokumentacji projektowej.

Ponieważ studium wykonalności było wykonywane w latach 2003–2004, trudno jest obecnie określić, o jaką kwotę zmniejszone mogłyby zostać nakłady na realizację opcji 1 na etapie prowadzenia prac budowlanych.

PKP InterCity SA podjęło działania na rzecz zakupu nowego taboru do obsługi połączeń kolejowych na trasie Gdynia – Warszawa – Kraków/Katowice. Przetarg w trybie dialogu konkurencyjnego został ogłoszony 6 sierpnia 2008 r. Ostateczny kształt wymogów dotyczących taboru spółka określiła w dniu 25 sierpnia 2010 r. Do dnia 30 września 2010 r. wpły-

nęła tylko jedna oferta, złożona przez konsorcjum Alstom Konstal SA oraz Alstom Ferroviaria S.p.A. Alstom złożył ofertę zgodną z warunkami przetargu i zaproponował swój produkt, skład zespołony ETR610 New Pendolino Cisalpino, bez aktywnego systemu wychylnego pudła.

Podjęta przez poprzedni zarząd PKP InterCity SA decyzja o zaniechaniu wprowadzenia wymogu wychylnego pudła do specyfikacji istotnych warunków zamówienia dla nowego taboru (SIWZ) była poprzedzona analizą wpływu zastosowania tej technologii na czas przejazdu pociągów na trasie Warszawa – Gdańsk. Dokonana przez PKP PLK SA analiza wskazuje na skrócenie czasu przejazdu o 12,5 minuty, przy pewnym zmniejszeniu kosztów zakupu nowego taboru. Takie wyniki analizy uzasadniają podjętą przez PKP InterCity SA decyzję.

Na polecenie Ministerstwa Infrastruktury PKP InterCity SA bada możliwość rozszerzenia zakupu o opcję wychylnego nadwozia.

Przy ocenie wyboru taboru do obsługi połączeń na trasie Warszawa – Gdańsk należy mieć na uwadze, że ten sam tabor będzie obsługiwał połączenia na trasie Warszawa – Kraków, gdzie trwają prace nad wdrożeniem prędkości 200 km/h. Obecnie nie ma w Polsce producentów taboru oferującego pojazdy trakcyjne rozwijające taką prędkość, natomiast wybór składów zespołonych zapewnia możliwość osiągnięcia prędkości powyżej 200 km/h – w przypadku decyzji o dalszym podniesieniu prędkości na południowym odcinku linii E65.

Jednocześnie informuje, że biznesplan przygotowywany w ramach planów prywatyzacji PKP InterCity SA zakładał zakup nowego taboru do obsługi trasy Warszawa – Gdańsk.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie realizacji programu „Głuszec” (8296)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Głuszec” (SPS-024-8296/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Program „Głuszec” rozpoczęto w 2003 r., realizując pracę rozwojową pod nazwą „Śmigłowiec wspar-

cia bojowego W-3 Sokół”. Pozytywne wyniki tej pracy pozwoliły w 2006 r. na podpisanie umowy na realizację pracy wdrożeniowej, w ramach której przewidziano wykonanie i przebadanie partii próbnej składającej się z czterech śmigłowców W-3, opracowanie dokumentacji do produkcji seryjnej tego śmigłowca i przeszkolenie personelu użytkownika.

Aktualnie wykonano badania zdawczo-odbiorcze wyżej wymienionych śmigłowców, zakończono przeszkolenie praktyczne personelu latającego i cztery zmodernizowane śmigłowce przekazano do 56. Pułku Śmigłowców Bojowych w Inowrocławiu.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż zmodernizowane w ramach programu „Głuszec” śmigłowce W-3 Sokół posiadają zupełnie nowe możliwości wykorzystania Wojsk Lądowych w działaniach w wymiarze powietrzno-lądowym. Z uwagi na zakres ich modernizacji (najnowocześniejsze systemy pilotażowo-nawigacyjne i łączności, nowe uzbrojenie, nowoczesny system sterowania silnikami) oraz parametry lotno-techniczne śmigłowce te stanowią odpowiedź na potrzeby Wojsk Lądowych w zakresie średniego śmigłowca. Mając to na względzie oraz biorąc pod uwagę fakt, że docelowo śmigłowce W-3 Sokół będą eksploatowane również po 2030 r., przewiduje się kontynuację programu i ich zmodernizowanie do wersji Głuszec.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zakupu wież bezzałogowych
dla KTO Rosomak (8297)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zakupu wież bezzałogowych dla KTO Rosomak (SPS-024-8297/10), uprzejmie informuję, że w ramach realizacji programu uzbrojenia „Kołowy Transporter Opancerzony Rosomak” przewiduje się pozyskanie KTO AMV 8×8 Rosomak ze zdalnie sterowanym systemem wieżowym dla dwóch batalionów piechoty zmotoryzowanej, dla szkolnictwa wojskowego i na potrzeby wersji rozpoznawczych.

Rozpoczęcie realizacji zakupów powyższego uzbrojenia przewidziano na lata 2012–2014. Dostawy uwarunkowane są dokonaniem wyboru nowej zdalnie sterowanej wieży zintegrowanej z wyrzutnią ppk Spike i ich integracji z wersją bazową transportera. Obecnie finalizowana jest procedura dokumentacyjnego przygotowania zadania, a więc wstępnych założeń taktyczno-technicznych i studium wykonalności. Procedura pozyskania przedmiotowego sprzętu zostanie uruchomiona niezwłocznie po zakończeniu uzgodnień wewnątrzresortowych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie programu zakupu śmigłowców
dla Wojsk Lądowych i Marynarki Wojennej
(8298)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie programu zakupu śmigłowców dla Wojsk Lądowych i Marynarki Wojennej (SPS-024-8298/10), uprzejmie informuję, że wstępne założenia taktyczno-techniczne dotyczące śmigłowców przeznaczonych dla Wojsk Lądowych i Marynarki Wojennej są już na końcowym etapie uzgodnień wewnątrzresortowych. Niezwłocznie po przyjęciu ostatecznej wersji wymienionego dokumentu zostanie wszczęte postępowanie przetargowe mające na celu wyposażenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w nowe śmigłowce transportowe.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie klasyfikowania przez MON
granatników kal. 40 mm Mk 19 Mod 3
i Pallad jako broni przeciwpancernej (8299)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie klasyfikowania przez MON granatników kal. 40 mm Mk 19 Mod 3 i Pallad jako broni przeciwpancernej (SPS-024-8299/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Granatnik MK-19 jest bronią automatyczną, przeznaczoną do zwalczania, niszczenia lub obezwładniania siły żywej, środków ogniowych oraz lekko opancerzonego sprzętu bojowego przeciwnika. Do strzelania stosuje się granaty odłamkowe, kumulacyjno-odłamkowe, ćwiczebne (błysk-dym) i balistyczne.

40 mm granatnik lekki Pallad wzór 83, jak i 40 mm granatnik podwieszany GPBO-40 oraz 40 mm granatnik jednostrzałowy, samodzielny GSBO-40, są indywidualną bronią nieautomatyczną, jednostrzałową, przeznaczoną m.in. do zwalczania i obezwładniania siły żywej, niszczenia urządzeń technicznych, budynków, środków ogniowych, lekko opancerzonego sprzętu bojowego, stawiania zasłon dymnych, oświetlania terenu – zależnie od użytej amunicji.

Powyższe granatniki mają możliwość zniszczenia (uszkodzenia) jedynie zewnętrznego wyposażenia czołgu lub wozu bojowego (peryskopy, anteny, osprzęt). Natomiast z wojskowego punktu widzenia nie mają możliwości przebicia pancerza, tj. skutecznego rażenia czołgów i bojowych wozów piechoty. W związku z tym granatników kal. 40 mm nie można określać jako broni przeciwpancernej.

Wymienione w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna granatniki nie będą jedynymi granatnikami w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. W latach 2010–2018 przewiduje się pozyskanie 363 granatników automatycznych i 2066 wspomnianych wyżej granatników samodzielnych i podwieszanych, typów GPBO-40 i GSBO-40. Jednocześnie nadmieniam, że na wyposażeniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej znajdują się ręczne granatniki przeciwpancerne typów RPG-7 (7N, 7W, 7WN, 7D, 7DN) i Carl Gustaw M3 oraz ciężkie granatniki przeciwpancerne SPG-9.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie amfibii PTS (8300)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie amfibii PTS (SPS-024-8300/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Obecnie na wyposażeniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej znajduje się trzysta dwanaście gąsienicowych transporterów pływających PTS-M wyprodukowanych w latach 1968–1989, w tym trzysta dwa są sprawne. Jednocześnie informuję, że sprzęt ten jest sukcesywnie remontowany i tylko w latach 2007–2010 wyremontowano siedemdziesiąt jeden transporterów.

W związku z tym, że posiadany stan ilościowy przedmiotowego sprzętu przeprowowego w pełni zabezpiecza potrzeby etatowe Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i stopień wykorzystania docelowego rezerwu eksploatacyjnego, określonego do 2020 r., nie planuje się zakupu kolejnych gąsienicowych transporterów pływających PTS.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie kontroli przeprowadzanych
w 56. Pułku Śmigłowców Bojowych (8301)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie kontroli przeprowadzanych w 56. Pułku Śmigłowców Bojowych (SPS-024-8301/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Od 2008 r. w 56. Pułku Śmigłowców Bojowych w Inowrocławiu przeprowadzono trzydzieści dwie kontrole.

Ostatnie kontrole przeprowadzone w 56. Pułku Śmigłowców Bojowych w Inowrocławiu, przed ujawnieniem przez dziennikarzy w nim nieprawidłowości, miały miejsce w dniach 22 marca – 2 kwietnia 2010 r. (przez Departament Kontroli Ministerstwa Obrony Narodowej) i 20 maja 2010 r. (przez Dowództwo Wojsk Lądowych). Kontrola z dnia 20 maja 2010 r. miała charakter nadzoru służbowego w zakresie sprawdzenia wykonywania przez pułk powierzonych mu zadań związanych z wdrożeniem systemu identyfikacji IFF i funkcjonowaniem systemu dystrybucji materiałów kryptograficznych, natomiast kontrola przeprowadzona przez Departament Kontroli Ministerstwa Obrony Narodowej była kontrolą problemową i dotyczyła oceny wybranych elementów przygotowania pododdziałów wyznaczonych przez jednostkę do Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego.

Przedmiotowa kontrola wykazała m.in., że:

— eskadra śmigłowców szturmowych spełnia wymagania w zakresie ukończenia ogólnego i ukończenia pilotami,

— grupa śmigłowców poszukiwawczo-ratowniczych spełnia wymagania w zakresie ukończenia pilotami,

— eskadra śmigłowców szturmowych i grupa śmigłowców poszukiwawczo-ratowniczych spełniają wymagania w zakresie utrzymania statków powietrznych w gotowości do działania,

— około 70% personelu latającego, mającego realizować zadania w ramach NATO, spełnia wymagane kryteria nalotu rocznego, zgodnie ze standardami Sojuszu,

— eskadra śmigłowców szturmowych nie posiada możliwości zwalczania celów opancerzonych z wykorzystaniem przeciwpancernych pocisków kierowanych i nie posiada pełnych możliwości zwalczania celów naziemnych z użyciem działek lotniczych,

— baza szkoleniowa pułku zapewnia zabezpieczenie procesu szkolenia pododdziałów.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie potrzeby wymiany hełmofonów
używanych przez załogi pojazdów pancernych
(8302)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie potrzeby wymiany hełmofonów używanych przez załogi pojazdów pancernych (SPS-024-8302/10), uprzejmie informuję, iż do chwili obecnej użytkownicy hełmofonów, tj. członkowie załóg pojazdów pancernych oraz gestor sprzętu, czyli szefostwo Wojsk Pancernych i Zmechanizowanych Dowództwa Wojsk Lądowych, nie zgłaszali uwag negatywnych co do właściwości użytkowych obecnie wykorzystywanych typów hełmofonów.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że wspomniane hełmofony stanowią jeden z wielu elementów systemu łączności wewnętrznej, który z kolei jest jednym z wielu systemów funkcjonujących na pokładzie pojazdu. Zatem zastąpienie tylko jednego z tych elementów nowym nie wpłynie w znaczący sposób na poprawę jakości pracy załóg i wartości bojowej sprzętu. Tak więc wymiana samych hełmofonów jest bezzasadna.

Wymiana hełmofonów używanych obecnie przez wojska pancerne i zmechanizowane nastąpi w ramach kompleksowej modernizacji wspomnianego sprzętu.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie poziomu sprawności śmigłowców
Mi-24W (8303)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie poziomu sprawności śmigłowców Mi-24W (SPS-024-8303/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej dysponują piętnastoma śmigłowcami Mi-24W, w tym osiem, zgodnie z etatem VIII zmiany Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie, zabezpiecza funkcjonowanie polskich sił zadaniowych. Jeden śmigłowiec uszkodzony w ubiegłym roku wycofano do kraju i skierowano do Wojskowych Zakładów Lotniczych nr 1 w Łodzi w celu wykonania remontu głównego. Śmigłowiec ten nadal tam pozostaje. Pozostałe sześć śmigłowców aktualnie również znajduje się w tych zakładach, gdzie poddawane są lub będą remontom modernizacyjnym i doposażane w urządzenia niezbędne do właściwej realizacji zadań w warunkach afgańskich (z uwagi na to, że na trzech śmigłowcach prace dobiegają końca, to na przełomie 2010/2011 r. skierowano do zakładów trzy następne śmigłowce). Po wykonaniu przedmiotowych prac śmigłowce będą mogły być sukcesywnie kierowane do Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie w ramach rotacji Mi-24W aktualnie znajdujących się na misji. Natomiast śmigłowce wycofane do kraju będą kierowane do Wojskowych Zakładów Lotniczych nr 1 w Łodzi w celu odtworzenia reśursów technicznych. Taki tryb działania wynika z ograniczonej liczby śmigłowców Mi-24W znajdujących się na wyposażeniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Sprawność śmigłowców eksploatowanych w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie w grudniu 2010 r. była zróżnicowana i kształtowała się na poziomie 50–75%, tzn. sprawnych było cztery–sześć śmigłowców. Wynikało to z konieczności wykonania obsługi technicznej, której kumulacja nastąpiła w grudniu, z uwagi na intensywną eksploatację śmigłowców w trakcie VII zmiany Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie potrzeby wymiany pojazdów
rozpoznawczych Wojsk Lądowych (8306)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie potrzeby wymiany pojazdów rozpoznawczych Wojsk Lądo-

wych (SPS-024-8306/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Trudno zgodzić się z ostrą krytyką sytuacji sprzętowej ogólnowojskowych oddziałów i pododdziałów rozpoznawczych, wyłaniającą się z treści zawartych w powyższym zapytaniu. Rozpoczęte procesy modernizacyjne w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w znacznym stopniu przyczyniają się do poprawy w tym obszarze. Wymiana sprzętu jest realizowana jako jeden z ośmiu priorytetowych celów, jednakże w związku z ograniczeniami finansowymi wymaga ona rozłożenia w czasie. Zgodnie z zapisami planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w 2010 r. na system rozpoznania wydatkowano 118,44 mln zł, w 2011 r. planuje się wydatkowanie około 245,27 mln zł, natomiast w 2012 r. zaplanowano około 131,56 mln zł.

Wymiana pojazdów BWR-1 i BRDM-2 w 12. i 17. Brygadzie Zmechanizowanej potrwa do 2015 r., natomiast w przypadku pozostałych jednostek wojskowych jest planowana od 2018 r. – po zatwierdzeniu przez Radę Uzbrojenia „Studium wykonalności wymagania operacyjnego na lekki opancerzony transporter rozpoznawczy” będącego obecnie w przygotowaniu.

Wspomniane w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna dywizyjne bataliony rozpoznawcze do końca marca bieżącego roku zostaną rozformowane, natomiast najnowszy sprzęt posiadający zapas rezerwy eksploatacyjnego zostanie rozdysponowany do pozostałych pododdziałów rozpoznawczych.

W celu poprawy skuteczności działania elementów rozpoznawczych realizowanych jest szereg przedsięwzięć zmierzających do pozyskania najnowocześniejszego sprzętu. Zgodnie z „Planem modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2009–2018” prowadzona jest praca rozwojowa pod kryptonimem „Rosomak R1 i R2” w ramach której, do 2015 r., planowane jest wyposażenie pododdziałów rozpoznawczych 12. i 17. Brygady Zmechanizowanej w wozy rozpoznawcze nowej generacji. Ponadto zakupywane są różne nowoczesne środki rozpoznania pola walki.

Odnosząc się bezpośrednio do kwestii radarów pola walki zamontowanych na pojazdach BWR-1 (PSNR-5), pragnę poinformować, iż są oparte na lampach oscyloskopowych i pozwalają na zobrazowanie wyników obserwacji pola walki zgodnie ze specyfikacją zawartą w instrukcji dla tego sprzętu. W związku z rozwojem technologicznym radary te są zastępowane – sukcesywnie, w miarę posiadanych środków finansowych – przez taktyczne radary pola walki MSTAR, których parametry techniczne zapewniają możliwości znacznie większe niż posiadają radary PSNR-5.

Jeżeli natomiast chodzi o poruszoną w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna kwestię kolejnych modernizacji BRDM-2, uprzejmie informuję, że nie planuje się takich. Na podstawie uprawnień nadanych decyzją nr 46/MON ministra obrony narodowej z dnia

27 stycznia 2007 r. w sprawie określenia funkcji gestorów i centralnych organów logistycznych uzbrojenia i sprzętu wojskowego w resorcie obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 3, poz. 36, ze zm.) gestor sprzętu rozpoznawczego wydłużył rezerwy eksploatacyjne tych pojazdów o piętnaście lat.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie ręcznych granatów F-1 (8307)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie ręcznych granatów F-1 (SPS-024-8307/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na posiadane zapasy nie zdefiniowały potrzeby pozyskania nowego granatu ręcznego. W związku z tym w dokumentach planistycznych na lata 2009–2018 nie zaplanowano zakupu tego uzbrojenia.

Jednocześnie informuję, że na wyposażeniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, poza granatami F-1, znajdują się również granaty ręczne (obronne) RGO-88 polskiej konstrukcji o zwiększonej skuteczności w polu rażenia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wyposażenia Wojsk Lądowych
w nową platformę bojową (8308)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wyposażenia Wojsk Lądowych w nową platformę bojową (SPS-024-8308/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Konflikty w Iraku oraz w Afganistanie wymusiły przewartościowanie poglądów na konstrukcję i przyszłość bojowych wozów opancerzonych. W Sztabie Generalnym Wojska Polskiego dostrzeżono konieczność pozyskania nowej konstrukcji, tj. uniwersalnego bazowego podwozia gąsienicowego odpowiadającego przewidywanym wymaganiom przyszłego pola walki. W założeniach ma być ono wykorzystane do pozyskania transportera gąsienicowego, następcy BWP-1, jak również pod zabudowę pojazdów specjalnych.

Prace planistyczne nad pozyskaniem dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej nowoczesnej, uniwersalnej platformy gąsienicowej rozpoczęto w 2010 r.

Przyjmując, że proces pozyskiwania uniwersalnej platformy gąsienicowej na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej realizowany będzie przez krajowy przemysł zbrojeniowy, planuje się jej zainicjowanie i rozpoczęcie finansowania w ramach planu modernizacji technicznej od 2013 r.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie koncepcji wykorzystania
przez Wojska Lądowe pojazdów bezzałogowych
(8309)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie koncepcji wykorzystania przez Wojska Lądowe pojazdów bezzałogowych (SPS-024-8309/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Bezzałogowy pojazd rozpoznawczo-bojowy Lewiatan został opracowany przez Wojskową Akademię Techniczną, a jego prototyp został zaprezentowany w październiku 2010 r. na terenie akademii. Zgodnie ze stanem obecnym „Planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2009–2018” w resorcie obrony narodowej nie planuje się zakupu tego typu pojazdów rozpoznawczo-bojowych.

W 2009 r. podczas ćwiczenia certyfikującego V zmianę Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie (wystawianą głównie przez 6. Brygadę Powietrznodesantową) „Bagram V” na poligonie miała miejsce prezentacja wyrobu firmy Zeszuta Radom Polska, będącej przedstawicielem Mercedesa i Supacata. Zaprezentowano jeden egzemplarz przedmiotowego sprzętu, jednakże nie był on udostępniony żołnierzom 6. Brygady Powietrznodesantowej do szkolenia. Innych testów z udziałem tego sprzętu nie prowadzono.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie sprawności samolotów CASA-295M,
w które są wyposażone Siły Powietrzne (8311)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Ludwika Dorna w sprawie sprawności samolotów CASA-295M, w które są wyposażone Siły Powietrzne (SPS-024-8311/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W ubiegłym roku wskaźnik sprawności samolotów C-295M kształtował się na poziomie powyżej 60%. Oznacza to, że średnio w każdym dniu ubiegłego roku na czterech samolotach usuwano niesprawności lub wykonywano obsługi okresowe.

Średni czas usuwania pojedynczej niesprawności wynosił trzy roboczogodziny. W grudniu ubiegłego roku niesprawności wystąpiły na ośmiu samolotach przy średniej sprawności za miesiąc na poziomie 55%.

Nalot na samolotach C-295M za dwa ostatnie lata przedstawiał się następująco: w roku szkoleniowym 2009 nalot planowany był na 3736 godzin, wykonano

4677 godzin, co stanowi 125,18% realizacji; w roku szkoleniowym 2010 nalot planowany to 4435 godzin, wykonano 5334 godziny, co stanowi 120,29% realizacji.

Odpowiadając na pytanie pana posła Ludwika Dorna dotyczące przypadków „kanibalizmu” samolotów, uprzejmie informuję, że podczas eksploatacji samolotów C-295M występowały przypadki zamiany agregatów między samolotami. Taka procedura ma zastosowanie jedynie w przypadku, kiedy dochodzi do niesprawności agregatu, którego nie ma w magazynie, a czas jego pozyskania lub remontu jest długi. Agregat pozyskuje się najczęściej z samolotu, na którym wykonywana jest długotrwała obsługa okresowa, co nie powoduje generowania dodatkowych postojów eksploatowanych samolotów. Jednakże w przypadku samolotów C-295M taka procedura ma charakter incydentalny.

Należy dodatkowo podkreślić, że zamiana agregatów między samolotami jest praktyką ogólnie stosowaną w lotnictwie wojskowym państw Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego. Przykładowo, dla floty samolotów F-16 Sił Powietrznych Stanów Zjednoczonych Ameryki średnio sześć defektów na sto wylotów jest usuwanych przez pozyskanie agregatów z innych samolotów (dane za 2010 r.) – określa to tzw. wskaźnik Cann Rate (wskaźnik kanibalizacji).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie opóźnienia tegorocznej dostawy
samolotu M28 Bryza (8312)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie opóźnienia tegorocznej dostawy samolotu M28 Bryza (SPS-024-8312/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Dostawa pierwszego samolotu M28B/PT wraz z elementami wyposażenia lotniczo-technicznego, służącego do zapewnienia eksploatacji tego statku powietrznego, była zaplanowana w terminie do dnia 31 grudnia 2010 r. Wykonawca w podanym terminie nie przedstawił go do odbioru ze względu na niezakończenie badań urządzeń i systemów zabudowanych

na samolocie pod kątem ich typu. Badania te determinują certyfikację samolotu i uzyskanie świadectwa zdatności do lotu. Czynności z nimi związane wykonywane są przez komisję badań typu składającą się z przedstawicieli wykonawcy i zamawiającego.

Zestawy grupowe części zamiennych, narzędzi i wyposażenia zamiennego, aparatura kontrolno-pomiarowa i diagnostyczna, dokumentacja techniczno-eksploatacyjna oraz zestaw części zamiennych do zabezpieczenia początkowego okresu użytkowania samolotu zostały dostarczone w terminie. Zestaw indywidualny (1:1) służy do bezpośredniej obsługi samolotu i zostanie dostarczony razem z nim.

Zgodnie z zapisami umowy opóźnienia w stosunku do umownego terminu dostawy wynikające z czynności i wyników prac komisji badań typu, wykorzystującej do tych badań samoloty będące przedmiotem umowy, są uznawane przez wykonawcę oraz zamawiającego za usprawiedliwione.

Bezpośrednią przyczyną opóźnień w realizacji programu badań typu były i są nadal warunki pogodowe uniemożliwiające wykonywanie prób w locie ze względu na przepisy bezpieczeństwa ich wykonywania.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie eksploatacji zestawu do opieki
medycznej podczas lotu Medevac System (8313)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie eksploatacji zestawu do opieki medycznej podczas lotu Medevac System (SPS-024-8313/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie rozkazem szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego z dnia 10 marca 2009 r. nr 138/Log/IWSZ zestawu do opieki medycznej podczas lotu rozpoczęło proces kompletowania zespołu do pracy na wyżej wymienionym sprzęcie i jego szkolenia. W związku z potrzebą pozyskania wysokospecjalistycznego zespołu lekarzy anestezjologów i pielęgniarek anestezjologicznych do pracy na tym sprzęcie, których obecnie jest brak w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, rozpoczęto procedury zakupu

tego typu usług specjalistycznych w 5. Wojskowym Szpitalu Klinicznym w Krakowie.

System powietrznej ewakuacji medycznej rannych i poszkodowanych zarówno w wymiarze taktycznym, operacyjnym, jak i strategicznym stanowi najbardziej złożony oraz kosztowny element systemu zabezpieczenia medycznego wojsk realizujących zadania poza granicami kraju. Z tego też względu nie wszyscy uczestnicy misji poza granicami kraju są w stanie w sposób samodzielny realizować w pełnym zakresie to zadanie.

Standardem obowiązującym w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego jest zawieranie umów i porozumień w zakresie wykorzystywania sił oraz środków powietrznej ewakuacji medycznej biorących udział w misji sił koalicyjnych. Planując uczestnictwo w misji ISAF w Afganistanie, państwo polskie dokonało skrupulatnej analizy możliwości powietrznej ewakuacji medycznej rannych i poszkodowanych z wykorzystaniem jedynie sił narodowych. Z uwagi na fakt, iż w początkowej fazie operacji w Afganistanie dyslokacja Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej obejmowała Regionalne Dowództwo Północ w rejonie Mazar-e Sharif, Regionalne Dowództwo Południe w rejonie Kandaharu i Regionalne Dowództwo Wschód w prowincji Ghazni, nie było technicznych możliwości zabezpieczenia powietrznej ewakuacji medycznej siłami narodowymi. W związku z tym dokonano uzgodnień i podpisano stosowne porozumienia techniczne na wykorzystanie koalicyjnych sił oraz środków do tego celu. W momencie podjęcia decyzji o zgrupowaniu Polskiego Kontyngentu Wojskowego w jednej prowincji (Ghazni) w zakresie powietrznej ewakuacji medycznej, zgodnie z umową nabycia i usług wzajemnych między ministrem obrony narodowej a Departamentem Obrony Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz właściwymi porozumieniami technicznymi, zadania te realizuje na rzecz polskiej armii strona amerykańska. Obejmuje to powietrzną ewakuację medyczną, na poziomie operacyjno-taktycznym z wykorzystaniem śmigłowców medycznych, z miejsca zdarzenia do placówek medycznych oraz strategiczną ewakuację medyczną z amerykańskiego szpitala w Bagram do szpitala w Landstuhl w Niemczech, gdzie kontynuowany jest proces leczenia i rehabilitacji rannych oraz poszkodowanych polskich żołnierzy.

Wraz ze wzrostem polskiego zaangażowania w misji afgańskiej, polegającym na wzroście liczności kontyngentu, dokonano wzmocnienia narodowych sił i środków w obszarze zabezpieczenia medycznego. Działania te obejmowały rozwinięcie kontenerowej placówki medycznej, której głównym zadaniem jest resuscytacja i stabilizacja rannych oraz poszkodowanych w działaniach zbrojnych żołnierzy sił narodowych i koalicyjnych, jak również wprowadzenie do systemu medycznego dwóch śmigłowców Mi-17 z przeznaczeniem do powietrznej ewakuacji medycznej. Uwzględniając fakt, że na rzecz Polskich Sił Zadaniowych w prowincji Ghazni zadania po-

wietrznej ewakuacji medycznej realizowane są dodatkowo przez dwa amerykańskie śmigłowce Black Hawk Medevac, stacjonujące w Ghazni, system ten w pełni zabezpiecza ewakuację poszkodowanych na teatrze działań, z zachowaniem reżimów czasowych i profesjonalnej pomocy medycznej na poszczególnych etapach łańcucha ewakuacyjno-leczniczego.

W dniu 1 lipca 2010 r. utworzono w 8. Bazie Lotnictwa Transportowego w Krakowie Zespół Ewakuacji Medycznej. Obecnie trwa obsadzanie stanowisk w zespole personelem lekarskim i średnim personelem medycznym oraz przeprowadzany jest cykl szkoleń z obsługi zestawów do opieki medycznej podczas lotu i innego sprzętu medycznego niezbędnego do prawidłowego wykonywania zadań ewakuacji medycznej drogą powietrzną.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie przebiegu eksploatacji noszy L-STAT
(8314)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie przebiegu eksploatacji noszy L-STAT (SPS-024-8314/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie rozkazem szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego z dnia 10 marca 2009 r. nr 138/Log/IWSZ zestawu do opieki medycznej podczas lotu rozpoczęło proces kompletowania zespołu do pracy na wyżej wymienionym sprzęcie i jego szkolenia. W związku z potrzebą pozyskania wysokospecjalistycznego zespołu lekarzy anestezjologów i pielęgniarek anestezjologicznych do pracy na tym sprzęcie, których obecnie jest brak w rodzajach Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, rozpoczęto procedury zakupienia tego typu usług specjalistycznych w 5. Wojskowym Szpitalu Klinicznym w Krakowie. Po podpisaniu umowy na zadania mobilizacyjne, w ramach których ten szpital będzie zobowiązany wzmocnić lekarzem anestezjologiem i pielęgniarką anestezjologiczną Zespół Ewakuacji Medycznej z 8. Bazy Lotnictwa Transportowego w Krakowie w przypadkach transportu rannych oraz poszkodowanych z zagro-

żeniem życia, nastąpi kompleksowe szkolenie zespołu na zestawie do intensywnego nadzoru w trakcie lotu na bazie 5. Wojskowego Szpitala Klinicznego w Krakowie.

System powietrznej ewakuacji medycznej rannych i poszkodowanych, zarówno w wymiarze taktycznym, operacyjnym jak i strategicznym, stanowi najbardziej złożony i kosztowny element systemu zabezpieczenia medycznego wojsk realizujących zadania poza granicami kraju. Z tego też względu nie wszyscy uczestnicy misji poza granicami kraju są w stanie, w sposób samodzielny, realizować w pełnym zakresie to zadanie.

Standardem obowiązującym w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego jest zawieranie umów oraz porozumień w zakresie wykorzystywania sił i środków powietrznej ewakuacji medycznej biorących udział w misji sił koalicyjnych. Planując uczestnictwo w misji ISAF w Afganistanie, dokonano skrupulatnej analizy możliwości powietrznej ewakuacji medycznej rannych poszkodowanych siłami narodowymi. Z uwagi na fakt, że w początkowej fazie operacji w Afganistanie dyslokacja Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej obejmowała Regionalne Dowództwo Północ w rejonie Mazar-e Sharif, Regionalne Dowództwo Południe w rejonie Kandaharu i Regionalne Dowództwo Wschód w prowincji Ghazni, nie było technicznych możliwości zabezpieczenia powietrznej ewakuacji medycznej siłami narodowymi. W związku z powyższym dokonano uzgodnień i podpisano stosowne porozumienia techniczne na wykorzystanie koalicyjnych sił oraz środków do tego celu. W momencie podjęcia decyzji o zgrupowaniu polskiego kontyngentu wojskowego w jednej prowincji (Ghazni) w zakresie powietrznej ewakuacji medycznej, zgodnie z umową nabycia i usług wzajemnych zawartą między ministrem obrony narodowej a Departamentem Obrony Stanów Zjednoczonych Ameryki oraz właściwymi porozumieniami technicznymi, zadania te realizuje na rzecz polskiej armii strona amerykańska. Obejmuje to powietrzną ewakuację medyczną, na poziomie operacyjno-taktycznym z wykorzystaniem śmigłowców medycznych, z miejsca zdarzenia do placówek medycznych i strategiczną ewakuację medyczną z amerykańskiego szpitala w Bagram do szpitala w Landstuhl w Niemczech, gdzie kontynuowany jest proces leczenia, a także rehabilitacji rannych i poszkodowanych polskich żołnierzy.

Wraz ze wzrostem polskiego zaangażowania w misji afgańskiej, polegającym na wzroście liczebności polskiego kontyngentu, dokonano wzmocnienia narodowych sił i środków w obszarze zabezpieczenia medycznego. Działania te obejmowały rozwinięcie kontenerowej placówki medycznej, której głównym zadaniem jest podjęcie czynności terapeutycznych (w celu podtrzymywania krążenia i oddechu) i stabilizacja rannych oraz poszkodowanych w działaniach zbrojnych żołnierzy sił narodowych i koalicyjnych, jak również wprowadzenie do systemu medycznego dwóch śmigłowców Mi-17 z przeznaczeniem do po-

wietrznej ewakuacji medycznej. Uwzględniając fakt, że na rzecz polskich sił zadaniowych w prowincji Ghazni zadania powietrznej ewakuacji medycznej realizowane są dodatkowo przez dwa amerykańskie śmigłowce Black Hawk Medevac stacjonujące w Ghazni, system ten w pełni zabezpiecza ewakuację poszkodowanych na teatrze działań, z zachowaniem reżimów czasowych i profesjonalnej pomocy medycznej na poszczególnych etapach łańcucha ewakuacyjno-leczniczego.

W powyżej przedstawionych uwarunkowaniach misji Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie wykorzystanie samolotów CASA, wyposażonych w zestawy podtrzymujące życie (nosze L-STAT), czy zestaw do opieki medycznej podczas lotu, z uwagi na brak lotnisk w rejonie działania polskich sił zadaniowych nie jest możliwe. Ponadto ze względu na ograniczony zasięg samolotów CASA nie można brać ich pod uwagę jako platformy do strategicznej ewakuacji medycznej z teatru działań do Polski.

W odniesieniu do żołnierzy przebywających na leczeniu w amerykańskim szpitalu w Landstuhl w Niemczech uprzejmie informuję, że w każdym przypadku powrót żołnierza do kraju realizowany jest po zakończeniu leczenia przez stronę amerykańską lub za pośrednictwem narodowego transportu lotniczego, z asystą medyczną rekomendowaną przez dyrektora szpitala w Landstuhl.

Z dniem 1 lipca 2010 r. został powołany do życia Zespół Ewakuacji Medycznej. Obecnie trwa obsadzenie w nim stanowisk personelem lekarskim i średnim personelem medycznym oraz przeprowadzany jest cykl szkoleń z obsługi zestawów do opieki medycznej podczas lotu i innego sprzętu medycznego niezbędnego do prawidłowego wykonywania zadań ewakuacji medycznej drogą powietrzną.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie informacji o problemach w szkoleniu pilotów F-16 (8315)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie informacji o problemach w szkoleniu pilotów F-16 (SPS-

-024-83 15/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W 2010 r. odszedł z zawodowej służby wojskowej jeden pilot wyszkolony do statusu Combat Ready. Następnych dwóch pilotów o tym statusie odejdzie z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 stycznia br. Jeden z nich nie wykonywał lotów w 2010 r. ze względu na obniżenie grupy zdrowia.

Obecnie w Siłach Powietrznych status Combat Ready posiada czterdziestu czterech pilotów (nie wliczając wspomnianych dwóch pilotów, będących w okresie wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej).

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z przyjętymi założeniami do końca 2010 r. zakładane było osiągnięcie współczynnika jeden pilot na samolot. Cel ten został osiągnięty, tzn. czterdziestu ośmiu pilotów wykonuje loty na samolotach F-16, w tym czterdziestu czterech wyszkolonych zostało do poziomu Combat Ready. Do końca 2013 r. planuje się osiągnięcie współczynnika 1,5 pilota na samolot, tj. liczby siedemdziesięciu dwóch pilotów. Docelowo wszyscy piloci F-16 powinni być wyszkoleni do poziomu Combat Ready.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wizyty rosyjskiej ekipy telewizyjnej
na pokładzie remontowanego w Samarze
polskiego samolotu TU-154M (8316)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wizyty rosyjskiej ekipy telewizyjnej na pokładzie remontowanego w Samarze polskiego samolotu TU-154M (SPS-024-8316/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odpowiedzialnym za sprawowanie nadzoru nad samolotem i jego bezpieczeństwem w czasie remontu do momentu jego odbioru przez użytkownika był wykonawca umowy dotyczącej remontu. Podmiot ten nie zwracał się do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o wyrażenie zgody na wejście ekipy telewizyjnej rosyjskiej na pokład remontowanego samolotu TU-154M. Resort obrony narodowej nie posiada

wiedzy na temat liczby ewentualnych wizyt oraz danych personalnych członków oprowadzanej grupy lub grup osób.

Samolot TU-154M na czas remontu został całkowicie przekazany zakładowi remontowemu OAO „Aviator” na podstawie właściwych protokołów zdawczo-odbiorczych. Nadzór nad realizacją remontu spoczywał na wykonawcy umowy, tj. konsorcjum firm MAW Telecom International SA i Polit-Elektronik. Dodatkowo w umowie między zamawiającym a wykonawcą uzgodniono, że przedstawiciele użytkownika, tj. 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego (technik/inżynier), będą nadzorowali proces remontu bezpośrednio w zakładzie remontowym.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie planów stacjonowania w Polsce
amerykańskich samolotów wojskowych (8317)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów stacjonowania w Polsce amerykańskich samolotów wojskowych (SPS-024-8317/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Planowane rotacyjne stacjonowanie wspomnianych w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna amerykańskich samolotów F-16 i C-130 na terenie Polski wynika z rozwijającej się współpracy sił powietrznych Stanów Zjednoczonych Ameryki i Rzeczypospolitej Polskiej. Stacjonowanie będzie miało miejsce w celach szkoleniowych i pozwoli na praktyczne przetestowanie zdolności interoperacyjnych polskich oraz amerykańskich sił powietrznych, a w konsekwencji zwiększenie potencjału obronnego Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z założeniem rotacje samolotów wspierane mają być przez personel naziemny na stałe rozmieszczony w naszym kraju (jedenaście osób w pierwszym etapie). Szacuje się, że kooperacja ta rozpocznie się w 2013 r.

Koszty korzystania z polskiej infrastruktury będą regulowane zgodnie z zasadami określonymi w umowie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki o statusie sił zbrojnych Stanów Zjednoczonych Ameryki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 11 grudnia

2009 r. (Dz. U. z 2010 r. Nr 66, poz. 422), a więc proporcjonalnie do stopnia użytkowania danego obiektu. Koszty wsparcia logistycznego będą natomiast zwracane przez USA na podstawie umowy nabycia i usług wzajemnych między Ministerstwem Obrony Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej a Departamentem Obrony Stanów Zjednoczonych Ameryki, sporządzonej w Warszawie dnia 22 listopada 1996 r. Szczegółowe regulacje zawarte będą w odpowiednim porozumieniu technicznym.

Odnosząc się do kwestii uzbrojenia powyższych samolotów w trakcie ich stacjonowania w Polsce, pragnę poinformować, że nie zostały one jeszcze uzgodnione i uzależnione będą, w pierwszej kolejności, od przyjętego wspólnie programu szkolenia polskich i amerykańskich jednostek. Biorąc pod uwagę wstępnie zarysowany przez Stany Zjednoczone Ameryki spodziewany zakres tego szkolenia, który w dużej mierze odpowiada polskim oczekiwaniom, założyć należy, iż co najmniej w znacznej części rotacji amerykańskie F-16 przebywające czasowo w naszym kraju będą posiadały własne uzbrojenie. Nie można wykluczyć prowadzenia ćwiczeń z jego wykorzystaniem.

Analogicznie rzecz się ma do ewentualnego korzystania przez Stany Zjednoczone Ameryki z polskiego uzbrojenia do F-16. W chwili obecnej można jedynie wskazać, iż dotychczas strona amerykańska nie wniosowała o taką możliwość. Niemniej jednak istnieje ewentualność realizowania tego szkolenia przez personel amerykański z wykorzystaniem uzbrojenia znajdującego się na poligonach wojskowych, zgodnie z instrukcjami użytkowania poszczególnych poligonów. W takim przypadku strona amerykańska we własnym zakresie zabezpieczy lotnicze środki bojowe. Nie można wykluczyć, iż kwestie te podniesione zostaną w trakcie wyżej wzmiankowanych konsultacji technicznych. Co do zasady, tego typu, jak też inne, hipotetyczne wsparcie logistyczne byłoby opłacane przez Stany Zjednoczone Ameryki na podstawie odpowiednich porozumień technicznych do przywołanej umowy z dnia 22 listopada 1996 r.

Wszelkie szczegóły dotyczące zasad pobytu wspomnianych samolotów i obsługującego je personelu w Polsce, jak też charakteru kooperacji, wykraczające poza zapisy powyższych umów, podlegać będą uzgodnieniom technicznym między stronami. W chwili obecnej trwają prace nad projektem porozumienia ogólnego (Memorandum of Understanding) w tej sprawie. Intencją strony polskiej jest prowadzenie negocjacji ukierunkowanych na minimalizację kosztów.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie terminu osiągnięcia
przez polskie samoloty F-16
pełni zdolności bojowych (8318)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie terminu osiągnięcia przez polskie samoloty F-16 pełni zdolności bojowych (SPS-024-8318/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Kwestia wyposażenia i oprogramowania samolotów F-16 w system obrony indywidualnej AIDEWS (Advanced Integrated Defensive Electronic Warfare Suite) była jednym z tematów rozmów prowadzonych podczas ostatniego przeglądu programu F-16 PMR XVI (Program Management Review) w listopadzie 2010 r. W trakcie ich trwania strona amerykańska przedstawiła harmonogram wdrażania i modernizacji systemu AIDEWS, z którego wynika, że uzyskanie pełnej zdolności operacyjnej przez system, co oznacza dostarczenie i implementację ostatecznej wersji oprogramowania systemu wraz z certyfikowaną bazą danych, nastąpi w maju 2013 r.

Samoloty F-16 będą posiadały pełne możliwości bojowe w zakresie obrony indywidualnej z chwilą zaimplementowania ostatecznej wersji oprogramowania systemu AIDEWS wraz z certyfikowaną bazą danych zagrożeń, co zgodnie z deklaracjami strony amerykańskiej nastąpi w maju 2013 r.

Od tego momentu samoloty F-16 będą posiadały zdolność wykonywania zadań w potencjalnych rejonach operacji w warunkach zagrożenia, zgodnie z wymaganiami celu Sił Zbrojnych A 3114: Samoobrona statków powietrznych, oraz będą spełniały wymagania określone dla statków powietrznych wydzielanych do Sił Wysokiej Gotowości NATO.

Do tego czasu samoloty F-16 wydzielane do Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego będą posiadały ograniczenia w zakresie obrony indywidualnej wynikające z niepełnych możliwości użycia systemu AIDEWS, w tym m.in. braku możliwości emitowania zakłóceń aktywnych, a system wyrzutni tiar i dipoli będzie wykorzystywany w trybie ręcznym.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie służby medycznej PKW Afganistan
(8320)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie służby medycznej PKW Afganistan (SPS-024-8320/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Polski szpital polowy drugiego poziomu w Afganistanie funkcjonuje od połowy marca 2010 r. i jest włączony w system wsparcia medycznego Międzynarodowych Sił Wsparcia Bezpieczeństwa, a ponadto współpracuje z amerykańską czołowąką chirurgów Forward Surgical Team w bazie Ghazni, na podstawie polsko-amerykańskiego porozumienia technicznego w zakresie zabezpieczenia medycznego sił stacjonujących w prowincji Ghazni. W czerwcu 2010 r. szpital realizował zadania zgodnie z przeznaczeniem, jednak ze względu na brak lekarzy specjalistów (a w szczególności lekarza anestezjologa) funkcjonował w ograniczonym zakresie i nie wykonywał zabiegów w znieczuleniu ogólnym.

W polskim zespole chirurgicznym nadal brakuje lekarza anestezjologa. Zabiegi w znieczuleniu ogólnym są wykonywane z pomocą amerykańskich chirurgów w bazie Ghazni. Jednak, na mocy polsko-ukraińskiego porozumienia, do polskiej placówki medycznej jeszcze w styczniu bieżącego roku zostanie skierowanych trzech ukraińskich lekarzy specjalistów, w tym lekarz anestezjolog. Ministerstwo Obrony Narodowej nadal nie ustaje w poszukiwaniach specjalistów anestezjologów chętnych do wyjazdu do Afganistanu w ramach Polskiego Kontyngentu Wojskowego.

Odnosząc się do wspomnianej w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna sprawy czasowej niesprawności wytwornicy gazów medycznych, w tym tlenu, uprzejmie informuję, że problem polegał na przepaleniu się specjalistycznych bezpieczników w obwodzie sterowania wytwornicy. Po dostarczeniu części zamiennych usunięto usterkę i w chwili obecnej sprzęt jest w pełni sprawny. Wszystkie urządzenia medyczne niezbędne do zabezpieczenia medycznego Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan w chwili obecnej są sprawne i nie ma potrzeby zastępowania ich urządzeniami amerykańskimi. Strona polska, dokonując zakupu urządzeń medycznych, nie kieruje się wymogami stawianymi przez armię Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Pragnę również zakomunikować, że na terenie działań Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan nie znajduje się na stałe samolot CASA C-295M wyposażony w sprzęt niezbędny do udziału w misji MEDEVAC.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie liczby wojskowych lekarzy (8321)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie liczby wojskowych lekarzy (SPS-024-8321/10), uprzejmie informuję, że stan ewidencyjny lekarzy medycyny w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej wynosi 957 osób.

Ponadto w załączeniu przesyłam liczbowe zestawienie lekarzy wojskowych, członków Wojskowej Izby Lekarskiej, według struktury wieku i uzyskanych specjalizacji (zestawienie na str. 450–460).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie powodów przeniesienia
amerykańskiej baterii Patriot z Morağa
do Torunia (8322)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie powodów przeniesienia amerykańskiej baterii Patriot

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Alergologia		1		1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			3	3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		3		3
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		5		5
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		2		2
Alergologia – Razem:		11	3	14
Analityka kliniczna				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1			
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	2			
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	1			
Analityka kliniczna – Razem:	4			
Anestezjologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1			
Anestezjologia – Razem:	1			
Anestezjologia i intensywna terapia		1		1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			22	22
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	6	5	3	8
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	5	3	1	4
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		4		4
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1			
Anestezjologia i intensywna terapia – Razem:	12	13	26	39
Angiologia				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1	1	2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Angiologia – Razem:		2	1	3
Audiologia				
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Audiologia – Razem:		1		1
Audiologia i foniatria				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			2	2
Audiologia i foniatria – Razem:			2	2
Balneoklimatologia i medycyna fizykalna				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
Balneoklimatologia i medycyna fizykalna – Razem:		2		2
Chemioterapia nowotworów				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		3		3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Chemioterapia nowotworów – Razem:		5		5

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_lek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Chirurgia dziecięca				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	1			
Chirurgia dziecięca – Razem:	1			
Chirurgia klatki piersiowej				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
Chirurgia klatki piersiowej – Razem:		2		2
Chirurgia naczyniowa				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			3	3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat			4	4
Chirurgia naczyniowa – Razem:			7	7
Chirurgia ogólna	2			
od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			2	2
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	11	1	25	26
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	11	9	6	15
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	8	15	2	17
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	5	4		4
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	3	6		6
Chirurgia ogólna – Razem:	40	35	35	70
Chirurgia onkologiczna				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		2		2
Chirurgia onkologiczna - Razem:		5		5
Chirurgia plastyczna				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			1	1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat			1	1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Chirurgia plastyczna – Razem:		2	2	4
Chirurgia stomatologiczna				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		3		3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	1			
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	1			
Chirurgia stomatologiczna – Razem:	2	3		3

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_lek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Chirurgia szczękowa od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
Chirurgia szczękowa – Razem:		2		2
Chirurgia szczękowo-twarzowa od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			2	2
Chirurgia szczękowo-twarzowa – Razem:			2	2
Chirurgia urazowo-ortopedyczna od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1			
Chirurgia urazowo-ortopedyczna – Razem:	1			
Choroby płuc		1		1
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1	5	6
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		6		6
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		2		2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Choroby płuc – Razem:		11	5	16
Choroby płuc u dzieci od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Choroby płuc u dzieci – Razem:		1		1
Choroby wewnętrzne	1	2		2
od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			12	12
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	16		91	91
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	27	23	19	42
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	13	20	1	21
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	5	9		9
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	4	8		8
Choroby wewnętrzne – Razem:	66	62	123	185
Choroby zakaźne od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			2	2
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	1	3	1	4
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Choroby zakaźne – Razem:	1	6	3	9
Dermatologia i wenerologia od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			1	1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	4	1	12	13
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	6	3		3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	4	3		3
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	1	1		1
Dermatologia i wenerologia – Razem:	15	8	13	21

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_lek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Diabetologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			1	1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
Diabetologia – Razem:		1	1	2
Diagnostyka laboratoryjna				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			1	1
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1	1	2
Diagnostyka laboratoryjna - Razem:		1	2	3
Endokrynologia				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		2		2
Endokrynologia – Razem:		4		4
Epidemiologia wojskowa				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		6		6
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		3		3
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Epidemiologia wojskowa – Razem:		11		11
Foniatrya				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
Foniatrya – Razem:		2		2
Gastroenterologia		1		1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			4	4
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		3		3
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Gastroenterologia – Razem:		6	4	10
Ginekologia i Położnictwo				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	1			
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	1			
Ginekologia i Położnictwo – Razem:	2	1		1
Hematologia				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		2		2
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
Hematologia – Razem:		4		4

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_iek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Higiena				
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		2		2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Higiena – Razem:		3		3
Higiena i epidemiologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	5			
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	7			
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	4			
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	2			
Higiena i epidemiologia – Razem:	18			
Higiena wojskowa				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Higiena wojskowa – Razem:		1		1
Kardiologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			7	7
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		2	8	10
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		4		4
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		4		4
Kardiologia - Razem:		10	15	25
Laryngologia				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	1			
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1			
Laryngologia – Razem:	2			
Medycyna lotnicza				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	25	1		1
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	28	5		5
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	11	7		7
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	7	3		3
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	3	4		4
Medycyna lotnicza – Razem:	74	20		20
Medycyna morska				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1			
Medycyna morska – Razem:	1			
Medycyna morska i tropikalna				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat		1		1
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		4		4
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	1	2		2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Medycyna morska i tropikalna – Razem:	1	8		8

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_lek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Medycyna nuklearna od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			5	5
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	1			
Medycyna nuklearna – Razem:	1		5	5
Medycyna pracy od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	1		1	1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat			1	1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1			
Medycyna pracy – Razem:	2		2	2
Medycyna ratunkowa od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			1	1
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			2	2
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Medycyna ratunkowa – Razem:		1	3	4
Medycyna rodzinna od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			5	5
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			6	6
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat			1	1
Medycyna rodzinna – Razem:			12	12
Medycyna sądowa od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			1	1
Medycyna sądowa – Razem:			1	1
Medycyna sportowa od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat		1		1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat			1	1
Medycyna sportowa – Razem:		3	1	4
Medycyna transportu od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat		1	4	5
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1	2	3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		2		2
Medycyna transportu – Razem:		6	6	12
Mikrobiologia od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1			
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	1			
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	1			
Mikrobiologia – Razem:	3			

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_lek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Nefrologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			3	3
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			3	3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
Nefrologia – Razem:		2	6	8
Neurochirurgia				
od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			2	2
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			7	7
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	2		2	2
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	2	1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Neurochirurgia – Razem:	4	4	11	15
Neurochirurgia i neurotraumatologia				
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
Neurochirurgia i neurotraumatologia – Razem:		1		1
Neurologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1	2	13	15
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	3	1	6	7
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	4	8		8
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		5		5
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Neurologia – Razem:	8	17	19	36
Ochrona radiologiczna				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
Ochrona radiologiczna – Razem:		2		2
Okulistyka				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	2		18	18
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	3	5	4	9
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	2	5		5
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	1			
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1	2		2
Okulistyka – Razem:	9	12	22	34
Onkologia kliniczna				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		3	1	4
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Onkologia kliniczna – Razem:		5	1	6

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_lek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Organizacja ochrony zdrowia wojsk		1		1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	18	5		5
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	15	6		6
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	12	14		14
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	5	7		7
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	2	6		6
Organizacja ochrony zdrowia wojsk – Razem:	52	39		39
Organizacja pomocy społecznej				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1			
Organizacja pomocy społecznej - Razem:	1			
Ortodoncja				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			2	2
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			1	1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
Ortodoncja – Razem:		3	3	6
Ortopedia i traumatologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	11			
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	20	2		2
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	12	12		12
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	1	2		2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		5		5
Ortopedia i traumatologia – Razem:	44	21		21
Ortopedia i traumatologia narządu ruchu				
od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			2	2
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	2		35	35
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	3	2	11	13
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		5	2	7
Ortopedia i traumatologia narządu ruchu – Razem:	5	7	50	57
Otolaryngologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	4			
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	16			
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	9	2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	1	4		4
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1	2		2
Otolaryngologia – Razem:	31	8		8
Otorynolaryngologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			12	12
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1	4	5
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat			1	1
Otorynolaryngologia – Razem:		1	17	18

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_ek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Parodontologia				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1		1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Parodontologia – Razem:		2		2
Patologia onkologiczna				
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
Patologia onkologiczna – Razem:		1		1
Patomorfologia				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			2	2
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	1	1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
Patomorfologia – Razem:	1	2	2	4
Pediatria				
od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			1	1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1	1	7	8
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	8		1	1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	3	2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	2	3		3
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		2		2
Pediatria – Razem:	14	8	9	17
Periodontologia				
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Periodontologia – Razem:		1		1
Położnictwo i ginekologia				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	1		1	1
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	6		2	2
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	5	1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		2		2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1	2		2
Położnictwo i ginekologia – Razem:	13	5	3	8
Protetyka stomatologiczna				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat		1	2	3
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		5	2	7
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		3		3
Protetyka stomatologiczna – Razem:		11	4	15

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_iek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Psychiatria				
od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			5	5
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			10	10
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	3	5	4	9
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	2	5		5
Psychiatria – Razem:	5	10	19	29
Radiodiagnostyka				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	8			
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	7	3		3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	1	6		6
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		2		2
Radiodiagnostyka – Razem:		16	11	11
Radiologia i diagnostyka obrazowa				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat		1	8	9
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		2	4	6
Radiologia i diagnostyka obrazowa – Razem:		2	12	15
Rehabilitacja medyczna				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			2	2
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		2	1	3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		8	1	9
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1	1		1
Rehabilitacja medyczna – Razem:		12	4	16
Reumatologia		1		1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			1	1
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1	2	3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		2		2
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Reumatologia – Razem:		6	3	9
Seksuologia				
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1		1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Seksuologia – Razem:		2		2
Stomatologia ogólna				
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	12			
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	29			
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	10			
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	7			
Stomatologia ogólna – Razem:	58			

Zakres:

(rl_specjal.nazwa_spec is not null) and (rl_iek.stan = 0) And rl_lek.wojsko = ,służba czynna'

*) Lekarze posiadający tylko pierwszy st. specjalizacji nie są specjalistami

Specjalizacje wg struktury wiekowej

	I stopień*	II stopień	bez st.	Ogółem
Stomatologia zachowawcza od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		3		3
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Stomatologia zachowawcza – Razem:		4		4
Stomatologia zachowawcza z endodoncją od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			2	2
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			1	1
Stomatologia zachowawcza z endodoncją – Razem:			3	3
Toksykologia od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat	1			
Toksykologia – Razem:	1			
Toksykologia kliniczna od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			1	1
Toksykologia kliniczna – Razem:			1	1
Toksykologia wojskowa od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1		1
Toksykologia wojskowa – Razem:		1		1
Transfuzjologia od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	2	1		1
Transfuzjologia – Razem:	2	1		1
Transfuzjologia kliniczna od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat			1	1
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
Transfuzjologia kliniczna – Razem:		1	1	2
Urologia		1		1
od 31 do 35 Lekarze w przedziale wiekowym od 31 do 35 lat			1	1
od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat			10	10
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		2		2
od 51 do 55 Lekarze w przedziale wiekowym od 51 do 55 lat		3		3
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1		1
Urologia – Razem:		7	11	18
Wojskowa medycyna morska od 36 do 40 Lekarze w przedziale wiekowym od 36 do 40 lat	14	3		3
od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat	13	5		5
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat	5	5		5
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat	1			
Wojskowa medycyna morska – Razem:	33	13		13
Wojskowa medycyna morska i tropikalna od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1		1
Wojskowa medycyna morska i tropikalna – Razem:		1		1
Zdrowie publiczne od 41 do 45 Lekarze w przedziale wiekowym od 41 do 45 lat		1	1	2
od 46 do 50 Lekarze w przedziale wiekowym od 46 do 50 lat		1		1
od 56 do 60 Lekarze w przedziale wiekowym od 56 do 60 lat		1	1	2
Zdrowie publiczne – Razem:		3	2	5
Razem:	544	480	477	957

z Morąga do Torunia (SPS-024-8322/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z Deklaracją w sprawie współpracy strategicznej między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki na terytorium Polski rotacyjnie dyslokowana jest amerykańska bateria Patriot. Na potrzeby realizacji amerykańskiego zobowiązania polski rząd zobowiązał się udostępnić wytypowany garnizon z akceptowalną dla obu stron lokalizacją i infrastrukturą. W związku z tym polsko-amerykański zespół ekspertów wojskowych dokonał wstępnej weryfikacji potencjalnych miejsc dyslokacji baterii. Spośród kilku wskazanych lokalizacji, na potrzeby początkowych rotacji, najwyżej oceniono kompleks wojskowy w Morągu. Jednocześnie określono, że niezbędne koszty adaptacji infrastruktury koszarowej będą tam najniższe spośród rozważanych lokalizacji.

Na potrzeby pobytu baterii Patriot w Morągu stronie polskiej przekazano minimalne wymagania z tym związane, uwzględniające amerykańskie standardy koszarowania żołnierzy i realizacji procesu szkoleniowego. Zgodnie z nimi dokonano adaptacji infrastruktury szkoleniowej. Proces ten realizowany był w precyzyjnie zdefiniowanych etapach, odpowiadających czasowi trwania kolejnych rotacji, a także intensywności procesu szkolenia. Realizowane prace adaptacyjne uwzględniały również bieżące potrzeby należytego utrzymania infrastruktury koszarowej i jej wykorzystania dla potrzeb polskich pododdziałów dyslokowanych w garnizonie Morąg. Szacunkowe koszty modernizacji koszar wyniosły ok. 1,5 mln zł. Należy podkreślić, iż koszary te są i będą dalej wykorzystywane przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna dotyczącego przeniesienia baterii do Torunia, uprzejmie wyjaśniam, że Polska i Stany Zjednoczone Ameryki wspólnie ustalają szczegółowy plan rotacji oraz adekwatnie do tego również miejsce rotacji. Plany wspólnego szkolenia uwzględniają również manewry baterią, w tym przemieszczanie do innych garnizonów i rozwinięcia w nowym miejscu. Przeprowadzenie trzeciej rotacji baterii Patriot w Toruniu wynikało z uzgodnionego ze stroną amerykańską planu wspólnego szkolenia dla tej rotacji. Toruń nie jest lokalizacją docelową. Nie planuje się tam także remontu koszar na potrzeby personelu baterii Patriot. Nie można jednak wykluczyć, że miejsce to będzie wykorzystywane na potrzeby baterii Patriot w przyszłości.

Odpowiadając na pytanie pana posła Ludwika Dorna dotyczące ewentualnego wykorzystania baterii Patriot dla zapewnienia obrony przeciwlotniczej miast gospodarzy meczów Euro 2012, uprzejmie wyjaśniam, że na tym etapie prac nie można wykluczyć potrzeby odpowiedniego wzmocnienia systemu obrony powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej przy wykorzystaniu potencjału bojowego armii sojusznicych.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że obie strony, tj. polska i amerykańska, wspólnie uzgadniają kwestie lokalizacji w ramach konferencji planistycznych przed każdą rotacją. Lokalizacja jest dobierana m.in. pod względem zakładanych celów wspólnego szkolenia.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie planów modernizacji samolotów
MiG-29 (8323)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów modernizacji samolotów MiG-29 (SPS-024-8323/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Obecnie Siły Powietrzne eksploatują trzydzieści dwa samoloty typu MiG-29. Na podstawie opracowanego „Programu przedłużenia resursu samolotów MiG-29” do dnia dzisiejszego zakończono realizację remontu modernizacyjnego dwudziestu pięciu z nich. Ostatnich siedem statków powietrznych zostanie zmodernizowanych i wprowadzonych do eksploatacji do końca 2012 r. (cztery w 2011 r. i trzy w 2012 r.). Wszystkie remonty i prace modernizacyjne są wykonywane w Wojskowych Zakładach Lotniczych nr 2 SA w Bydgoszczy. Samoloty wyposażane są w systemy pozwalające na ich wykorzystanie w kontrolowanej przestrzeni powietrznej, tj.: światła antykolizyjne, systemy nawigacji TACAN i GPS, system lądowania ILS oraz system identyfikacji IFF. Przeprowadzone prace remontowo-modernizacyjne pozwolą na eksploatację samolotów MiG-29 przez okres następnych dwudziestu lat, a więc do 2030 r. Siły Powietrzne zaplanowały również dodatkową modernizację szesnastu najmniej wyeksploatowanych samolotów tego typu w celu znacznego zwiększenia ich możliwości operacyjnych. Doposażenie ma obejmować unowocześnienie awioniki i systemów łączności w zakresie zwiększenia potencjału bojowego samolotów MiG-29, zapewnienia kompatybilności z samolotami F-16, przygotowania do realizacji zadań w systemie obrony powietrznej kraju oraz Zintegrowanym Systemie

Obrony Powietrznej NATO. Środki finansowe na ten cel ujęte zostały w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej” z terminem realizacji w latach 2010–2013. Koszty wyposażenia szesnastu samolotów MiG-29 oszacowano na kwotę 121,54 mln PLN.

Ponadto uprzejmie informuję, że w związku z wejściem w życie rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1265/2007 z dnia 26 października 2007 r. ustanawiającego wymogi dotyczące separacji międzykanałowej w łączności powietrze–ziemia dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (Dz. Urz. UE. L 283, s. 25), w celu zapewnienia możliwości wykonywania lotów w kontrolowanej przestrzeni powietrznej przez pozostałe szesnaste samoloty MiG-29, zaplanowano ich modernizację polegającą na zabudowaniu radiostacji VHF z krokiem 8,33 kHz. Do końca 2010 r. zakończono modernizację w tym zakresie piętnastu samolotów MiG-29, a modernizacja ostatniego samolotu zostanie wykonana do końca marca bieżącego roku.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wniosków zespołu do spraw
opracowania pełnego studium wykonalności
dla przeciwlotniczych zestawów raketowych
krótkiego i średniego zasięgu, wyciągniętych
z pobytu amerykańskiej baterii Patriot
na terenie Polski (8324)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wniosków zespołu do spraw opracowania pełnego studium wykonalności dla przeciwlotniczych zestawów raketowych krótkiego i średniego zasięgu, wyciągniętych z pobytu amerykańskiej baterii Patriot na terenie Polski (SPS-024-8324/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wspomniany w zapytaniu zespół, którego celem jest opracowanie pełnego studium wykonalności dla przeciwlotniczych zestawów raketowych, realizuje zadania zgodnie z planem i wytycznymi, które definiowane są w pionie podsekretarza stanu do spraw uzbrojenia i modernizacji Ministerstwa Obrony Na-

rodowej. Jednym z głównych wstępnych wniosków zdefiniowanych przez zespół, jest potrzeba pozyskania przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej nowych zestawów raketowych średniego zasięgu.

Ponadto uprzejmie informuję, że kwestie poruszone przez pana posła Ludwika Dorna w zapytaniu zostały już rozpoznane przez zespół. W trakcie pracy nad pełnym studium wykonalności ustalono, że możliwy jest udział polskiego przemysłu w zakresie wyposażenia przedmiotowego zestawu w podwozia samochodowe, agregaty prądotwórcze i środki łączności. Prowadzone rozmowy wykazały, że ewentualny zakup przez stronę polską zestawu Patriot nie spowoduje możliwości pozyskania nowych technologii i włączenia polskiego potencjału naukowo-przemysłowego w rozwój tego systemu. Ponadto wyjaśniam, że do strony amerykańskiej dwukrotnie kierowane były zapytania w sprawie kosztów pozyskania zestawu, rakiet i ich eksploatacji. Uzyskane informacje dotyczące kosztów nie miały jednak charakteru oficjalnej oferty handlowej. Jednocześnie uprzejmie informuję, że obecnie trwają prace nad formułowaniem ostatecznych wniosków oraz rekomendacji w zakresie sposobu wyboru i pozyskania systemów przeciwlotniczych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie korzyści płynących ze stacjonowania
w Polsce amerykańskiej baterii Patriot (8325)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie korzyści płynących ze stacjonowania w Polsce amerykańskiej baterii Patriot (SPS-024-8325/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przebywanie w Polsce okresowo „uzbrojonej” baterii Patriot służy głównie szkoleniu personelu polskiego i amerykańskiego. Strona polska zapoznaje się praktycznie z zasadami postępowania oraz przechowywania środków bojowych zgodnie z amerykańskimi standardami w tej kwestii. Natomiast strona amerykańska wykorzystuje pobyt w Polsce na doskonalenie posiadanych już umiejętności. Proces szkolenia,

definiowany dla każdej z rotacji, zakłada ewolucyjny charakter zapoznawania się polskich specjalistów z tym sprzętem, dlatego też w pierwszych rotacjach nie uwzględniano pełnego wyposażenia bojowego baterii. Wszelkie koszty związane z wykonywaniem przebazowania baterii do Polski oraz pobytu na terytorium kraju realizuje strona amerykańska, łącznie z kosztami wyżywienia personelu polskiego biorącego udział w szkoleniu.

Stacjonowanie w Polsce baterii Patriot zostało uzgodnione na podstawie Deklaracji w sprawie współpracy strategicznej między Rzeczpospolitą Polską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, w ramach której wstępnie uzgodniono m.in. wspólne szkolenie oraz wzmocnienie systemu obrony powietrznej Rzeczypospolitej Polskiej. Szczegóły dotyczące każdorazowego pobytu baterii w Polsce oraz jej wykorzystania uzgadniane są podczas konferencji planistycznych, poprzedzających każdą rotację. Od początku zakładano, że bateria Patriot nie będzie włączona do polskiego systemu obrony przeciwlotniczej, a celem i elementem szkolenia będzie analizowanie oraz sprawdzanie możliwości współdziałania z naszym systemem obrony przeciwlotniczej.

Odpowiadając na pytanie pana posła Ludwika Dorna dotyczące ewentualnej możliwości stacjonowania w Polsce odmiennych systemów przeciwlotniczych należących do pozostałych naszych sojuszników, uprzejmie informuję, że byłoby to zgodne z zasadami naszego członkostwa w Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego i założeniami adaptacyjności do potrzeb operacyjnych w rozwoju systemu obrony przeciwlotniczej NATO. Jednak jak dotąd taka obecność, poza ćwiczeniami, nie była oferowana ani dyskutowana.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zerwania kontraktu na dostawę
śmigłowców Mi-17 przeznaczonych
dla PKW Afganistan (8326)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zerwania kontraktu na dostawę śmigłowców Mi-17

przeznaczonych dla PKW Afganistan (SPS-024-8326/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W ramach kontraktu na dostawę śmigłowców Mi-17 przeznaczonych dla Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan wykonawca zobowiązany był przedstawić dokumenty potwierdzające realizację nadzoru tych statków powietrznych przez firmę posiadającą stosowne uprawnienia, a których nie przedłożył. Tymczasem strona rosyjska przedstawiła jednoznaczne stanowisko o braku możliwości współpracy przedsiębiorców z Rosji z wykonawcą, co całkowicie uniemożliwiło realizację kontraktu z uwagi na rygory wynikające z prawa własności przemysłowej. W zakresie pozostałych zagadnień pragnę podnieść, że dostawa pierwszych trzech śmigłowców została zrealizowana już w grudniu 2010 r., a dostawy pozostałych dwóch planuje się na przełomie stycznia i lutego bieżącego roku. Śmigłowce, po wykonaniu w Wojskowych Zakładach Lotniczych nr 1 doposażenia, zostaną niezwłocznie dostarczone do Afganistanu.

W odpowiedzi na pytanie pana posła Ludwika Dorna dotyczące sposobów rekompensowania posiadanej ilości śmigłowców w PKW Afganistan informuję, że liczba śmigłowców kontyngentu została określona na podstawie wymagań i kalkulacji operacyjnych. Zmieniające się warunki i szeroki zakres realizowanych zadań przez PKW powodują, że potrzeby w zakresie wykorzystania śmigłowców są ciągle duże. Stąd też doposażenie PKW w dodatkowe śmigłowce posiada status priorytetu.

W celu zabezpieczenia właściwego i efektywnego funkcjonowania PKW Afganistan, również pod kątem rekompensowania posiadanej liczby śmigłowców, podjęto w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej szereg działań organizacyjnych, funkcjonalnych i etatowych.

W polskich siłach zadaniowych przyjęto rozwiązania zapewniające efektywne wykorzystanie posiadanych już śmigłowców. W tym zakresie prowadzona jest między innymi rozbudowa struktury lotniskowej FOB Warrior, co umożliwi zwiększone operowanie śmigłowców z dwóch baz (Ghazni i Warrior). Pozwoli to na znaczne skrócenie czasu reakcji i utrzymanie inicjatywy operacyjnej w prowincji. Dokonano również zmian organizacyjno-etatowych w zakresie zwiększenia potencjału remontowego i obsługowego śmigłowców. Jednocześnie poprawiono funkcjonowanie systemu zaopatrywania w części zamienne, między innymi przez utrzymywanie na teatrze magazynu części, które najczęściej ulegają zużyciu lub uszkodzeniu.

Ponadto w sferze operacyjnej wypracowano i wdrożono procedury zapewniające efektywne wykorzystywanie posiadanych śmigłowców. W trakcie procesu planowania działań określone są priorytety w zakresie wykorzystania statków powietrznych. Wszystkie operacje kinetyczne prowadzone przez polskie siły zadaniowe są uzgadniane, koordynowane i zatwierdzane przez przełożonego, tj. dowódcę RC-EAST.

Przełożony wydziela w razie potrzeby określone środki wsparcia, w tym również śmigłowce. W wymiarze praktycznym dokonywana jest ścisła koordynacja wykorzystania własnych i wspierających środków bojowych. W przypadku prowadzenia działań o większym rozmachu lub w przypadku konieczności reagowania na zwiększoną obecność przeciwnika w rejonie odpowiedzialności polskich sił zadaniowych kontyngent wspierany jest przez wydzielone przez przełożonego statki powietrzne (śmigłowce amerykańskie). Dodatkowo na poziomie RC-EAST w ciągłej gotowości utrzymywane są siły i środki do bezpośredniego wsparcia z powietrza elementów lądowych prowadzących działania w rejonie operacji. Aktywowanie tych sił odbywa się na tzw. wezwaniu z pola walki. Jednocześnie część zadań, głównie rozpoznawczych, realizowanych dotychczas przez śmigłowce została przejęta przez bezpilotowe środki rozpoznawcze.

Podsumowując, należy stwierdzić, że ograniczony własny potencjał śmigłowców rekompensowany jest przez właściwe planowanie i aktywne wsparcie przełożonego, a posiadana ilość, choć wymaga uzupełnienia (szczególnie w śmigłowce transportowe Mi-17), zapewnia prowadzenie aktywnych działań przez pododdziały polskich sił zadaniowych.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie dodatkowych kosztów związanych
ze specjalistycznym szkoleniem niektórych
żołnierzy PKW Afganistan (8327)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie dodatkowych kosztów związanych ze specjalistycznym szkoleniem niektórych żołnierzy PKW Afganistan (SPS-024-8327/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Koszt szkolenia załogi kołowego transportera opancerzonego Rosomak w 2010 r. wyniósł 106 427,49 zł (w tym 12 519 zł koszt szkolenia załogi w pierwszym etapie realizowanym w Wojskowych Zakładach Mechanicznych w Siemianowicach Śląskich i 93 908,47 zł koszty amunicji, zakwaterowania, żywienia i zużycia paliwa podczas szkolenia w jednostkach szkolenictwa wojskowego).

W latach 2005–2010 przeszkolono osiemset pięćdziesiąt dwie załogi KTO Rosomak w składzie: dowódca załogi, działonowy i kierowca. Spośród jednostek realizujących zadania w ramach Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie jedynie 12. Brygada Zmechanizowana i 17. Brygada Zmechanizowana posiadają na wyposażeniu KTO Rosomak. Pozostałe jednostki uczestniczące w misji (10. Brygada Kawalerii Pancernej, 6. Brygada Powietrznodesantowa, 15. Brygada Zmechanizowana, 21. Brygada Strzelców Podhalańskich i 1. Warszawska Brygada Pancerna) nie posiadają transportera tego typu na wyposażeniu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie nieoficjalnych informacji
o planach zakupu dla Polski systemu
przeciwlotniczego Patriot (8328)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie nieoficjalnych informacji o planach zakupu dla Polski systemu przeciwlotniczego Patriot (SPS-024-8328/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Przytaczana we wskazanym zapytaniu pana posła Ludwika Dorna, pochodząca z prasy, wypowiedź dyrektora Biura Obrony Antyrakietowej Ministerstwa Obrony Narodowej nie była autoryzowana i nieprecyzyjnie odzwierciedla informacje przekazane dziennikarzowi. Celem rotacyjnej obecności amerykańskiej baterii Patriot jest wspólne szkolenie i ćwiczenie mające na celu doskonalenie współdziałania takiej baterii z systemem obrony powietrznej naszego kraju.

Polska i Stany Zjednoczone Ameryki wspólnie ustalają szczegółowy plan rotacji oraz adekwatnie do tego również miejsce rotacji. Plany wspólnego szkolenia uwzględniają także manewry baterią, w tym przemieszczanie do innych garnizonów i rozwinięcie w nowym miejscu, a także odbywanie całej rotacji w różnych garnizonach. Sprzyja to pogłębianiu interoperacyjności i może ułatwić przyjęcie w Polsce sojuszniczego wsparcia naszego systemu obrony po-

wietrznej. Rotacyjny pobyt baterii Patriot w Polsce w żadnym stopniu nie przesądza o tym, który system uzbrojenia tego rodzaju mógłby zostać pozyskany dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Szkolenie polskich żołnierzy w czasie rotacji baterii Patriot generuje jedynie nieznaczne koszty dotyczące delegacji krajowych szkolenych żołnierzy do miejsca szkolenia i są one pokrywane ze środków budżetowych Ministerstwa Obrony Narodowej.

Odpowiadając na pytanie pana posła Ludwika Dorna dotyczące aktualności amerykańskiej oferty zakupu baterii Patriot, uprzejmie informuję, że dotychczas dwukrotnie kierowane były zapytania w tej kwestii. Odpowiedzi strony amerykańskiej nie stanowią oficjalnej oferty sprzedaży, a jedynie informują o dostępności sprzętu i uzbrojenia dla polskich Sił Zbrojnych oraz przedstawiają orientacyjne ceny jednostkowe poszczególnych elementów batalionu Patriot, które mogą jednak różnić się od oficjalnej oferty przetargowej. W przypadku podjęcia decyzji o zakupie systemu przez Polskę, strona amerykańska rozpoczęłaby oficjalną procedurę związaną ze sprzedażą uzbrojenia (niezbędna jest również zgoda Kongresu Stanów Zjednoczonych Ameryki), oficjalnie definiując oferowaną cenę.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że na obecnym etapie nie podjęto decyzji o zakupie dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej nowego systemu przeciwlotniczego z uwagi na niezakończony proces określenia możliwości wykonania, którego jednym z efektów jest opracowanie i zaakceptowanie przez Radę Uzbrojenia, pełnego studium wykonalności. Przedmiotowy dokument obecnie jest w fazie formułowania ostatecznych wniosków oraz rekomendacji w zakresie sposobu wyboru i pozyskania zestawów przeciwlotniczych, w tym średniego zasięgu.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wyposażenia PKW Afganistan
w sprzęt do rozminowywania dróg (8329)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wyposażenia PKW Afganistan w sprzęt do rozminowa-

nia dróg (SPS-024-8329/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zakup zestawów oczyszczania dróg na potrzeby Polskiego Kontynentu Wojskowego w Afganistanie ujęty był w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na lata 2009–2010”. Pozycja ta została usunięta ze wspomnianego planu przed jego zatwierdzeniem i obowiązująca wersja dokumentu nie uwzględnia zakupu sprzętu na wyposażenie zespołów oczyszczania dróg.

Aktualnie w rejonie odpowiedzialności Polskiego Kontynentu Wojskowego w Afganistanie w prowincji Ghazni zadania realizuje – w ramach wsparcia bezpośredniego i ogólnego, zgodnie z decyzjami podejmowanymi przez dowódcę Polskiego Kontynentu Wojskowego w Afganistanie – pięć amerykańskich zestawów rozpoznania i oczyszczania dróg. Przyjęte rozwiązanie w stopniu wystarczającym zabezpiecza potrzeby kontyngentu w zakresie rozpoznania i oczyszczania dróg.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie pomocy psychologicznej
i psychiatrycznej udzielanej żołnierzom
powracającym z Afganistanu (8330)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie pomocy psychologicznej i psychiatrycznej udzielanej żołnierzom powracającym z Afganistanu (SPS-024-8330/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Resort obrony narodowej podejmuje wszelkie możliwe działania w celu zagwarantowania jak największego wsparcia, w tym również wysoce wyspecjalizowaną opiekę psychologiczną, żołnierzom i pracownikom wojska powracającym z misji.

Wojskowy system działalności psychologicznej obejmuje trzy główne obszary zadaniowe: profilaktykę psychologiczną, psychologię służby i pracy oraz psychologię kliniczną. W stosunku do żołnierzy, którzy zakończyli służbę poza granicami kraju, podejmowane są m.in. takie działania, jak turnusy leczni-

czo-profilaktyczne z „treningiem antystresowym”, z których – od czasu uruchomienia tej formy pomocy (tj. od 2004 r.) – skorzystało 7496 żołnierzy, w tym w 2010 r. – 1770.

Ponadto w jednostkach wojskowych i wojskowych pracowniach psychologicznych funkcjonują psychologiczne punkty konsultacyjne. Pomoc ze strony zatrudnionych tam psychologów udzielana jest wszystkim potrzebującym – zarówno żołnierzom, byłym żołnierzom, pracownikom wojska, jak również członkom ich rodzin. Realizowana jest ona w formie konsultacji, porad, wsparcia, interwencji kryzysowych i terapii krótkoterminowych.

Żołnierze, którzy po powrocie z misji poza granicami państwa mają problemy natury psychicznej, w zależności od ich nasilenia, mogą także korzystać z pomocy specjalistów – lekarzy psychiatrów i psychologów zatrudnionych w klinikach oraz oddziałach psychiatrycznych i leczenia stresu bojowego, które funkcjonują w Wojskowym Instytucie Medycznym w Warszawie, Wojskowych Szpitalach Klinicznych w Bydgoszczy, Krakowie i Wrocławiu oraz pozostałych szpitalach wojskowych, w tym w 7. Szpitalu Marynarki Wojennej w Gdańsku. Może być to także pomoc specjalistyczna ambulatoryjna, świadczona między innymi w poradniach zdrowia psychicznego, działających przy wyżej wymienionych szpitalach. Terapia polega na prowadzeniu oddziaływań psychiatrycznych (w tym farmakoterapii) i oddziaływań psychoterapeutycznych prowadzonych przez psychologów.

Obecnie w strukturach wojskowej służby zdrowia, w ramach psychologii klinicznej, zatrudnionych jest szesnastu psychologów i dwudziestu dziewięciu psychiatrów wojskowych. Z kolei w jednostkach wojskowych i w wojskowych pracowniach psychologicznych obecnie pracuje łącznie trzystu dwunastu psychologów.

W 2010 r. psychologowie w jednostkach wojskowych udzielili prawie dwadzieścia sześć tysięcy konsultacji indywidualnych żołnierzom i byłym żołnierzom oraz ponad dwa tysiące konsultacji pracownikom wojska, a także prawie tysiąc czterysta – członkom ich rodzin.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna dotyczącego liczby żołnierzy dotkniętych zespołem stresu potraumatycznego (PTSD), pragnę wyjaśnić, że jest to zbiór długotrwałych zaburzeń (zmian) psychicznych występujących na skutek przeżytej traumy, którego zróżnicowane objawy o charakterze patologicznym mogą się ujawnić w różnym czasie – od jednego miesiąca do kilku lat po danym zdarzeniu. W związku z tym nawet najbardziej wnikliwe badania diagnostyczne, jakim poddawani są wszyscy żołnierze powracający z misji, nie będą w stanie wyłonić każdego przypadku tego typu problemów zdrowotnych.

Należy także mieć na uwadze, że resort obrony narodowej nie posiada pełnej wiedzy o liczbie żołnierzy z problemami natury psychicznej, wynikłymi na skutek uczestniczenia w misjach poza granicami kra-

ju, również z innego niż powyższy powód. Mianowicie, istotne utrudnienia w szczegółowym monitorowaniu tego typu zjawisk i gromadzeniu wszystkich danych w tym zakresie wynikają z samego systemu opieki zdrowotnej. Zgodnie z nim każdy żołnierz podlega powszechnemu obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego i może korzystać ze świadczeń opieki zdrowotnej zarówno w ramach wojskowej służby zdrowia, jak też poza nią, co powoduje, że taka diagnostyka i oddziaływania terapeutyczne pozostają poza pełną wiedzą resortu obrony narodowej.

Na podstawie sprawozdań dotyczących liczby byłych żołnierzy Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan uczestniczących w turnusach leczniczo-profilaktycznych w wojskowych szpitalach uzdrowiskowo-rehabilitacyjnych oraz przeprowadzonego w 2010 r. przez Klinikę Psychiatrii i Stresu Bojowego Wojskowego Instytutu Medycznego, przy współpracy z Ministerstwem Obrony Narodowej, sondażu socjologicznego na temat stanu zdrowia i jakości życia uczestników misji poza granicami kraju, należy uznać, że u około 10% żołnierzy powracających z misji w Afganistanie występują objawy typowe dla zaburzeń potraumatycznych. W okresie od czerwca do grudnia 2010 r., według danych Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej, rozpoznano dwa takie przypadki.

W latach 2006–2010 w Klinice Psychiatrii i Stresu Bojowego Wojskowego Instytutu Medycznego hospitalizowano łącznie stu czterdziestu czterech żołnierzy polskich kontyngentów wojskowych, w tym trzydziestu pięciu z Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan. W pozostałych wojskowych szpitalach w okresie trwania misji stabilizacyjnych w Afganistanie i Iraku byli hospitalizowani pojedynczy żołnierze, u których rozpoznano zespół stresu pourazowego.

Mając na uwadze ochronę żołnierzy uczestniczących w misjach przed negatywnymi skutkami silnych stresów, na przeżywanie których narażeni są, realizując zadania w polskich kontyngentach wojskowych, w 2010 r. wprowadzono w życie „Program osłony psychologicznej uczestników misji poza granicami państwa i ich rodzin”, ukierunkowany na ujednoczenie, zintegrowanie i zintensyfikowanie działań pomocowych w tym zakresie.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wątpliwości związanych z celowością
wykorzystywania przez MON telefonów
BlackBerry (8331)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości związanych z celowością wykorzystywania przez MON telefonów BlackBerry (SPS-024-8331/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

BlackBerry to technologia pozwalająca na bezprzewodowy dostęp do poczty elektronicznej z wykorzystaniem dedykowanego urządzenia mobilnego. Usługa BlackBerry została wprowadzona do użytku dla wybranych osób funkcyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej na podstawie decyzji nr 504/MON ministra obrony narodowej z dnia 6 grudnia 2006 r. w sprawie wdrożenia w Ministerstwie Obrony Narodowej systemu BlackBerry, w której m.in. określono architekturę systemu, role i zadania oraz podstawowe zasady użytkowania.

System BlackBerry w Ministerstwie Obrony Narodowej zapewnia jawną komunikację głosową oraz mobilny dostęp do systemu jawnej poczty elektronicznej, w którym informacje o klauzulach niejawności nie mogą być przetwarzane. Wykorzystuje mechanizmy bezpieczeństwa transmisji stosowane powszechnie w technologii GSM. Z powodu tej jawności system nie był poddawany certyfikacji Służby Kontrwywiadu Wojskowego – zgodnie z ustawą z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz. U. Nr 182, poz. 1228). Jednocześnie pragnę podkreślić, że system BlackBerry jest odseparowany od wewnętrznych sieci i systemów Ministerstwa Obrony Narodowej, w tym niejawnych.

Zdaniem Centrum Bezpieczeństwa Cybernetycznego BlackBerry jest nowoczesnym systemem zaprojektowanym z myślą o wspomaganie i przyspieszaniu obiegu informacji w organizacji. Pierwotnie dedykowany był biznesowi w celu wsparcia procesów zarządzania przez mobilny dostęp do usług poczty elektronicznej, kalendarza, komunikatora i innych aplikacji wykorzystywanych w korporacji. Z punktu widzenia bezpieczeństwa informacji przetwarzanych i przesyłanych przez urządzenia można wyróżnić dwa obszary, w których występują tzw. podatności z nimi związane, tj. terminale i transmisja danych. Główną podatnością jest fakt wykorzystywania systemu operacyjnego, do którego użytkownik nie posiada kodu źródłowego – jest własnością kanadyjskiej firmy Research In Motion. Podatności z tym związane wykrywane są okresowo i mogą posłużyć do przeprowadzenia ataku z wykorzystaniem wszelkich możliwych

kanałów komunikacyjnych zaimplementowanych w terminalach (WiFi, GSM, Bluetooth).

Natomiast transmisja danych w systemie BlackBerry podlega ochronie kryptograficznej z wykorzystaniem algorytmu AES-256, który powszechnie uznany jest za bezpieczny. Niemniej jednak zdaniem Centrum Bezpieczeństwa Cybernetycznego wątpliwość budzi fakt, że bezpieczny kanał komunikacyjny w całości zapewnia firma Research In Motion. Skutkuje to tym, że ryzyko związane z nieuprawnionym dostępem do informacji przesyłanych w ramach systemu zostało przeniesione na ten podmiot. Poziom bezpieczeństwa informacji w systemie można podnieść przez zaimplementowanie własnej infrastruktury ochrony kryptograficznej. Dotyczy to zarówno transmisji danych w systemie, jak i rozmów telefonicznych.

Koszt wdrożenia systemu BlackBerry w resorcie obrony narodowej ukształtował się na poziomie 2 mln zł i obejmuje koszty infrastruktury serwerowej wraz z systemem backupu, oprogramowania serwerowego systemu poczty elektronicznej i BlackBerry, niezbędne licencje, terminale, oprogramowanie do zarządzania i wspomagającego proces utrzymywania oraz urządzenia ochrony granicznej połączenia systemu BlackBerry i poczty elektronicznej resortu z siecią Internet. Zwrócić uwagę należy, iż w części tych kosztów znajdują się również koszty elementów związanych z funkcjonowaniem poczty elektronicznej w domenie mon.gov.pl, np. urządzenia ochrony granicznej czy zwirtualizowane zasoby serwerowe, które kupowane były na potrzeby rozwoju systemu poczty elektronicznej i systemu BlackBerry.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wirusa komputerowego,
który paraliżował pracę MON przez 2 dni (8332)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wirusa komputerowego, który paraliżował pracę MON

przez 2 dni (SPS-024-8332/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Plik zawierający kod złośliwy został przesłany w sieci Internet, a nie w systemie informatycznym Ministerstwa Obrony Narodowej. Nazwa pliku wskazywała, iż może on zawierać informacje dotyczące planów ewentualnościowych Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego lub informacje zawierające plany NATO w stosunku do Polski i krajów nadbałtyckich. Taka nazwa pliku, zgodnie z zasadami socjotechniki, miała doprowadzić do próby otworzenia pliku załącznika (który faktycznie nie zawierał żadnej informacji poza wirusem), co powodowało w efekcie infekcję wirusem, a następnie przejście komputera przez napastnika i wykorzystania do działalności przestępczej lub przechwytywania informacji służbowych. Z uwagi na nieznaną sygnaturę wirusa systemy antywirusowe nie były w stanie wykryć zagrożenia. Wykrycie było możliwe dzięki działaniom organizacyjnym stosowanym w resorcie obrony narodowej. Z uwagi na to, że prawdopodobne źródło infekcji znajdowało się poza granicami kraju, to – zgodnie z procedurami Systemu Reagowania na Incydeny Komputerowe Ministerstwa Obrony Narodowej (SRnIK MON) oraz decyzją nr 357/MON ministra obrony narodowej z 29 lipca 2008 r. w sprawie organizacji i funkcjonowania systemu reagowania na incydeny komputerowe w resorcie obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 16, poz. 205) – informację o incydencie niezwłocznie przekazano do Rządowego Zespołu Reagowania na Incydeny Komputerowe (Cert.gov.pl), działającego w ramach Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, który rozpoczął dalszą obsługę incydentu w zakresie swoich kompetencji. Modelowa i skuteczna współpraca SRnIK MON oraz Cert.gov.pl pozwoliła na wdrożenie przedsięwzięć organizacyjnych i technicznych efektywnie uniemożliwiających eskalację infekcji.

Przeprowadzone w ciągu kilku godzin od otrzymania informacji analizy pozwoliły na ustalenie, że wirus był przygotowany w postaci odpowiednio sparowanego skryptu Java zaszytego w przedmiotowym pliku załącznika. Stosunkowo wcześniej wykryty, dzięki właściwej reakcji pracownika resortu obrony narodowej, wirus nie spowodował żadnych szkód. Należy podkreślić, że wirus został przesłany na stację roboczą dołączoną do sieci Internet i nie mógł taką drogą dostać się do separowanej sieci resortu obrony narodowej. Dostęp do sieci Internet jest realizowany za pomocą osobnych komputerów i sieć ta traktowana jest w resorcie jako pomocnicza, służąca m.in. do kontaktów z instytucjami publicznymi.

Reakcja na incydent od momentu jego wykrycia i zakończenia analizy wstępnej do wydania zaleceń związanych z ograniczeniem jego eskalacji wyniosła kilka godzin. Jednakże ze względu na zasięg i specyfikę (nieznana sygnatura) obsługa przedmiotowego incydentu realizowana była w dłuższym okresie niż podane w zapytaniu dwa dni (działania aktywne), obejmując cały cykl obsługi incydentu, w tym anali-

zy, działania koordynacyjne, aktualizację oprogramowania antywirusowego i użytkowego we wszystkich sieciach oraz systemach teleinformatycznych resortu obrony narodowej. Należy podkreślić, że działania te przyniosły ponadto wymierną korzyść, jaką było przygotowanie przez producentów oprogramowania antywirusowego aktualizacji zawierającej wyizolowaną z zainfekowanego pliku nieznaną dotychczas sygnaturę kodu złośliwego. Również producent oprogramowania posiadającego podatność dokonał wprowadzenia poprawek bezpieczeństwa, którą implementować mogli użytkownicy sieci komputerowej na całym świecie.

Jednocześnie pragnę poinformować, że obszarem działań z zakresu reagowania na incydeny komputerowe zarządza Departament Informatyki i Telekomunikacji Ministerstwa Obrony Narodowej przez podporządkowane mu organy wykonawcze SRnIK, które początki swojej działalności datują na rok 2002. Informację o działalności SRnIK MON przedstawił sejmowej Komisji Obrony Narodowej na jej posiedzeniu w dniu 8 stycznia 2009 r.

Centrum Bezpieczeństwa Cybernetycznego w Białobrzegach posiada inny charakter, zadania i nie jest organizacją dedykowaną do prowadzenia aktywnych, bezpośrednich działań obronnych w sieciach komputerowych resortu obrony narodowej. Jest ono uczestnikiem realizowanego przez Sztab Generalny Wojska Polskiego procesu osiągania zdolności w zakresie dowodzenia i kierowania w cyberprzestrzeni, zgodnie z przyjętymi celami sił zbrojnych NATO.

Odnosząc się do pytania pana posła Ludwika Dorna dotyczącego specjalistów, którzy zajęli się usunięciem wirusa, uprzejmie wyjaśniam, że działania w odpowiedzi na zaistniały incydent prowadzili specjaliści SRnIK, podporządkowanego dyrektorowi Departamentu Informatyki i Telekomunikacji Ministerstwa Obrony Narodowej. Z uwagi na fakt, że incydent skierowany był przeciwko administracji rządowej (domena gov.pl) działania prowadzone były w porozumieniu z Rządowym zespołem reagowania na incydeny komputerowe. Analogiczne informacje i ostrzeżenia skierowano także do NATO Computer Incident Response Capability – Technical Centre (NCIRC TC) oraz do współpracującego z ministerstwem ośrodka Armii Stanów Zjednoczonych Ameryki (zgodnie z podpisanym porozumieniem bilateralnym o współpracy w tym zakresie). Dzięki temu specjaliści bezpieczeństwa naszych partnerów mogli podjąć działania zdeterminowane zaistniałą sytuacją i odpowiednio wcześniej przeciwdziałać próbie infekcji.

Odpowiadając na pytanie pana posła Ludwika Dorna dotyczące wyciągniętych wniosków z tego zdarzenia, pragnę wskazać, że analogiczne próby ataków na serwery wojskowe i rządowe są prowadzone każdego dnia z różnymi skutkami. W tym przypadku można stwierdzić, że ponowne wykorzystanie tej metody w odniesieniu do obszaru odpowiedzialności SRnIK MON i Rządowego zespołu reagowania na incydeny komputerowe nie będą stanowiły zagroże-

nia. Należy oczekiwać jednak kolejnych, nasilających się prób ataków w przyszłości. Resort obrony narodowej prowadzi działania w aspekcie organizacyjnym, technicznym i proceduralnym mające na celu zwiększanie skuteczności systemu obronnego w tym zakresie. Wspólna obsługa incydentów skutkuje między innymi korygowaniem obowiązujących procedur, zacieśnianiem współpracy z Rządowym zespołem reagowania na incydenty komputerowe i innymi ośrodkami armii sojuszniczych. Nie ma jednak technicznych możliwości wyeliminowania tego typu zagrożeń. Nowe, nieznane cechy oprogramowania wykrywane są każdego dnia zarówno przez producentów oprogramowania, jak i przez hakerów, którzy zapewne będą je wykorzystywać do przeprowadzania coraz to nowych ataków.

Podsumowując, pragnę podkreślić, że każde państwo i każda skutecznie działająca organizacja w obszarze bezpieczeństwa teleinformatycznego przyjmuje w swojej działalności zasady zachowania prywatności oraz poufności realizowanych procedur. Również wyniki pozwalające na identyfikację potencjalnego napastnika są kierowane do właściwych służb lub organów ścigania. Działalność w zakresie reagowania na incydenty komputerowe coraz częściej nazywana Cyber Defence jest w chwili obecnej na najwyższej pozycji w rankingach dyskusji i zapytań. Jednakże każda informacja zamieszczana w prasie skutkuje wzrostem zainteresowania naszym systemem obronnym, przyjętymi procedurami, stosowanymi narzędziami bezpieczeństwa i zasobami ludzkimi (zainteresowania nie tylko ze strony mediów) oraz ułatwia prowadzenie rozpoznania cybernetycznego przez inne organizacje. Dlatego też większość procedur ma charakter niejawnny, a krąg osób posiadających do nich dostęp, zgodnie z zasadą wiedzy koniecznej, jest znacznie ograniczony.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie liczby etatów w MON (8333)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie liczby etatów w MON (SPS-024-8333/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Liczba etatowa Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej na dzień 17 stycznia br. kształtuje się na poziomie około 131 700 stanowisk wojskowych, w tym 1066 występuje w jednostkach organizacyjnych wchodzących w skład urzędu ministra obrony narodowej. Liczba stanowisk etatowych przeznaczonych dla pracowników wojska w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej wynosi około 35 950, w tym 894 występuje w jednostkach organizacyjnych wchodzących w skład urzędu ministra obrony narodowej.

Proces zmniejszania ogólnej liczebności etatowej armii jest realizowany od wielu lat, zgodnie z zapisami zawartymi w kolejnych programach rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. W latach 2006–2010 liczba stanowisk etatowych została zmniejszona o około 18 300 (ze 150 000 – na dzień 1 stycznia 2006 r. do około 131 700 stanowisk – na dzień 17 stycznia br.). W urzędzie ministra obrony narodowej zmniejszono o około 300 ogólną liczbę stanowisk etatowych przeznaczonych dla żołnierzy zawodowych.

Ograniczeniu uległa także liczba stanowisk etatowych przeznaczonych dla pracowników wojska. Nadmienić należy, że proces ten rozpoczęto w 2008 r. W latach 2008–2010 zmniejszenie wyniosło około 7700 stanowisk etatowych (z około 43 650 – na dzień 1 stycznia 2008 r. do około 35 950 stanowisk – na dzień 17 stycznia br.).

Poniższa tabela przedstawia kształtowanie się liczby etatów w komórkach organizacyjnych Ministerstwa Obrony Narodowej w latach 2006–2010.

2006		2007		2008		2009		2010	
W	P	W	P	W	P	W	P	W	P
1370	602	1095	688	1162	727	1123	733	1092	761

„W” – stanowiska przeznaczone dla żołnierzy zawodowych

„P” – stanowiska przeznaczone dla pracowników

Zgodnie z przyjętymi założeniami, ujętymi w zatwierdzonych dokumentach planistycznych, zakładane jest zmniejszenie ogólnej liczebności etatowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej do poziomu 120 000 stanowisk. Wielkość ta określona została w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 6 lipca 2010 r. w sprawie określenia liczby stanowisk służbowych w poszczególnych korpusach kadry zawodowej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 135, poz. 905). Zgodnie z tym aktem prawnym na koniec bieżącego roku Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej będą liczyły ogółem 115 500 stanowisk służbowych przeznaczonych dla żołnierzy zawodowych. W liczbie tej 23 500 stanowisk przeznaczonych będzie dla oficerów, 44 000 dla podoficerów, a 48 000 dla szeregowych zawodowych. Dodatkowo, do 4500 stanowisk będzie zarezerwowanych dla kandydatów na żołnierzy zawodowych.

W kolejnych latach kontynuowany będzie proces przekształcania wewnętrznej struktury stanowisk etatowych. W ramach powyższego, zmniejszeniu będzie ulegała liczba stanowisk etatowych przeznaczo-

nych dla oficerów i podoficerów, z jednoczesnym zwiększeniem liczby stanowisk etatowych przeznaczonych dla korpusu szeregowych zawodowych.

Natomiast wielkość stanowisk etatowych przeznaczonych dla pracowników wojska została określona w decyzji nr 88/MON ministra obrony narodowej z dnia 24 marca 2010 r. w sprawie zatrudnienia i funduszu wynagrodzeń pracowników resortu obrony narodowej (Dz. Urz. MON Nr 6, poz. 65 ze zm.). Zgodnie z tym aktem prawnym zakłada się zmniejszenie liczby stanowisk przewidzianych dla pracowników występujących w etatach jednostek organizacyjnych. Dodatkowo w ich etatach będą występowały stanowiska przeznaczone dla pracowników oddziałów wart cywilnych i pracowników wojskowych straży pożarnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie planów utworzenia w Bydgoszczy
batalionu łączności NATO (8334)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów utworzenia w Bydgoszczy batalionu łączności NATO (SPS-024-8334/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W reakcji na decyzje Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego o rozbudowie zdolnych do przetrwania elementów łączności struktury dowodzenia NATO i lokalizacji jednego z trzech batalionów łączności w Polsce w drugiej połowie 2009 r. przystąpiono do prac organizacyjnych. Polska zabiegała o lokalizację tego batalionu w Bydgoszczy, co ma nie tylko wymiar polityczny, ale przede wszystkim przyniesie konkretne korzyści Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie organizacji łączności i przygotowania kadr do działań w strukturach sił sojuszniczych.

Od października 2009 r. pracami krajowymi w tym zakresie kieruje specjalny resortowy zespół, powołany decyzją ministra obrony narodowej nr 340/MON z dnia 2 października 2009 r. w sprawie powołania

Resortowego Zespołu do spraw utworzenia 3. Batalionu Łączności NATO w Bydgoszczy.

Harmonogram prac krajowych związanych z organizacją batalionu został dopasowany do tempa i wyników procesu reformy systemu dowodzenia oraz agencji NATO (redukcja struktury i personelu), które podjęto w 2010 r. Zgodnie z tym harmonogramem oddano do użytku budynki nr 115 oraz 140 kompleksu 6000 w Bydgoszczy przy ul. Szubińskiej 105, które są aktualnie wykorzystywane przez 3. Batalion Łączności NATO w Bydgoszczy.

Odnosząc się do poruszonych w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna kwestii finansowych, pragnę poinformować, iż do końca 2010 r. prace związane z przygotowaniem infrastruktury (budowlanej i teleinformatycznej) na potrzeby batalionu wyniosły 90 993,70 zł. Natomiast opłaty poniesione z tytułu korzystania z mediów i usług komunalnych dostarczonych użytkownikowi od lipca do grudnia 2010 r. osiągnęły kwotę 37 711,69 zł. Łączne koszty poniesione w 2010 r. na dostosowanie i utrzymanie obiektów wyniosły 128 705,39 zł.

Odpowiadając z kolei na pytanie dotyczące terminu rozpoczęcia służby przez 3. Batalion Łączności NATO w Bydgoszczy, pragnę poinformować, iż zaczął on funkcjonować z chwilą przybycia do Polski jego dowódcy (oficera z Republiki Czeskiej) i grupy organizacyjnej, tj. w dniu 1 lutego 2010 r. Z kolei odbiór sprzętu łączności NATO dla połowych modułów łączności batalionu przewidziany jest w pierwszym kwartale bieżącego roku. Uzyskanie przez jednostkę tzw. przejściowej zdolności do działania planuje się na 2012 r. Natomiast pełną zdolność do działania batalion osiągnie nie później niż w 2014 r.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że uznaje Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie etatów wojskowych
w cywilnych instytucjach (8335)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie etatów wojskowych w cywilnych instytucjach (SPS-024-

-8335/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Według stanu na dzień 12 stycznia br., w instytucjach poza resortem obrony narodowej (z wyłączeniem Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego) występują 142 stanowiska służbowe przeznaczone dla żołnierzy zawodowych.

Od dnia 1 lutego br. żołnierze zawodowi będą pełnić służbę jedynie w instytucjach wymienionych enumeratywnie w art. 22 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593 ze zm.), tj.:

- Służbie Kontrwywiadu Wojskowego,
- Służbie Wywiadu Wojskowego,
- Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej – 3 stanowiska,
- Kancelarii Prezesa Rady Ministrów – 10 stanowisk,
- Biurze Bezpieczeństwa Narodowego – 10 stanowisk,
- Departamencie Sądów Wojskowych Ministerstwa Sprawiedliwości – 16 stanowisk,
- oraz Urzędzie do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych – 5 stanowisk (zgodnie z decyzją ministra obrony narodowej).

Łącznie w wymienionych instytucjach cywilnych (z wyłączeniem Służby Kontrwywiadu Wojskowego i Służby Wywiadu Wojskowego) pozostaną 44 stanowiska służbowe przeznaczone dla żołnierzy zawodowych.

W myśl postanowień art. 74 ust. 1 i 2 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych żołnierzom zawodowym pełniącym służbę na stanowiskach w instytucjach cywilnych wypłaty uposażenia dokonuje zatrudniająca ich instytucja cywilna. Natomiast należności w postaci zasiłków na zagospodarowanie, nagród uznaniowych i zapomóg przyznawanych przez ministra obrony narodowej, nagród jubileuszowych, gratyfikacji urlopowych, należności za przeniesienie służbowe, należności związanych ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej (z wyjątkiem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystane urlopy wypoczynkowe) oraz należności i świadczeń pośmiertnych wypłaca wojskowa jednostka budżetowa, na której zaopatrzeniu finansowym żołnierz zawodowy pozostaje.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie kosztów imprezy pod nazwą
„Spotkania z armią” (8336)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie kosztów imprezy pod nazwą „Spotkania z armią” (SPS-024-8336/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

„Redakcja Wojskowa” zorganizowała w 2010 r. cztery wyjazdy studyjne dla dziennikarzy w cyklu „Spotkania z armią” (Kraków, Poznań, Szczecin i Tomaszów Mazowiecki). Przedsięwzięcie miało na celu rozwijanie współpracy dziennikarzy z wojskiem, a także pogłębienie ich wiedzy na wiele tematów związanych ze sprawami obronności. Podczas spotkań dziennikarze zapoznawani byli z historią i tradycjami jednostek wojskowych, a także brali udział w zajęciach praktycznych. Mogli tym samym lepiej poznać specyfikę codziennej służby wojskowej, na co często brak im czasu w trakcie przygotowywania bieżących materiałów dla swoich redakcji. Cykl ten wpiszał się więc w dobrze pojęty program promocji wojska, zwłaszcza w kontekście profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

Przedsięwzięcie spotkało się z dużym zainteresowaniem. W każdym wyjeździe brało udział kilkudziesięciu uczestników, zarówno z redakcji warszawskich, jak również lokalnych. Redakcja tygodnika „Polska Zbrojna” dysponuje ich pozytywnymi opiniami i podziękowaniami, z jednoczesną prośbą o kontynuację przedsięwzięcia.

Koszty zakwaterowania uczestników „Spotkań z armią” wyniosły 63 296,02 zł i zostały w całości pokryte z dochodów własnych „Redakcji Wojskowej” uzyskanych od sponsorów oraz reklamodawców.

Nalot samolotów C-295 (kilkugodzinny) odbył się w ramach limitu przyznanego przez Dowództwo Sił Powietrznych Sekretariatowi Ministra Obrony Narodowej. Zużycie amunicji strzeleckiej i koszty eksploatacji sprzętu zostały w kalkulowane w bieżącą działalność szkoleniową jednostek.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wydatków na usługi public relations
(8337)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wydatków na usługi public relations (SPS-024-8337/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Z panem R. S. były zawarte następujące umowy:
— nr 130/2009 r./DA na kwotę 18 600,00 zł;
— nr 33/2010 r./DA na kwotę 36 000,00 zł;
— nr 199/2010 r./DA na kwotę 5356,00 zł.

Koszty funkcjonowania wskazanych przez pana posła Ludwika Dorna komórek Ministerstwa Obrony Narodowej kształtowały się następująco:

Komórka MON	2008 r.	2009 r.	2010 r.
Departament Prasowo-Informacyjny	4 031 383,96 zł	3 165 762,79 zł	3 507 418,35 zł
Departament Wychowania i Promocji Obronności	12 951 568,83 zł	8 582 762,79 zł	10 835 226,72 zł
Gabinet Polityczny	622 842,01 zł	578 464,99 zł	609 172,09 zł

W powyższym zestawieniu nie występuje „biuro rzecznika” z uwagi na to, że w strukturze resortu obrony narodowej nie wyodrębnia się takiej komórki.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie przeglądu majątku ruchomego
w celu odnalezienia zapomnianego sprzętu
(8338)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie przeglądu majątku ruchomego w celu odnalezienia zapomnianego sprzętu (SPS-024-8338/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z decyzją nr 405/MON ministra obrony narodowej z dnia 2 grudnia 2009 r. w sprawie przeprowadzenia przeglądu mienia w resorcie obrony narodowej, w pierwszym kwartale 2010 r. dokonano przeglądu mienia ruchomego w jednostkach organizacyjnych resortu obrony narodowej.

Przeglądowi zostało poddane mienie ruchome stanowiące uzbrojenie i sprzęt wojskowy wszystkich klas zaopatrzenia, z wyłączeniem części środków zaopatrzenia klasy I – żywność, klasy III – paliwa, oleje i smary oraz klasy V – środki bojowe, w odniesieniu do których stosowane są metody inwentaryzacji ciągłej oraz szczególne warunki ochrony, a także części sprzętu tabelarycznego i naliczeniowego oraz artykułów powszechnego użytku. Celem przeglądu było:

1) zweryfikowanie stopnia pokrycia należności oraz wielkości posiadanych zapasów środków zaopatrzenia (w tym uzbrojenia i sprzętu wojskowego) w jednostkach i instytucjach resortu obrony narodowej;

2) opracowanie propozycji dotyczących pokrycia braków i zagospodarowania nadwyżek środków zaopatrzenia (w tym uzbrojenia i sprzętu wojskowego), z uwzględnieniem konieczności wydzielenia części zapasów na zgrywanie bojowe oraz pokrycie strat wynikających z planowanej operacji obronnej;

3) wypracowanie propozycji poprawy efektywności gospodarowania środkami zaopatrzenia (w tym uzbrojenia i sprzętu wojskowego) w resorcie obrony narodowej, w szczególności dotyczących sposobu uzupełniania braków i wykorzystywania nadwyżek, a także pozyskiwania, przechowywania i dystrybucji środków zaopatrzenia;

4) określenie przydatności dla Sił Zbrojnych mienia ruchomego użytkowanego w jednostkach wojskowych, przechowywanego w magazynach i składach oraz zlikwidowanie zbędnych zapasów;

5) określenie stanu technicznego zasadniczego uzbrojenia i sprzętu wojskowego (sprawność techniczna, wykorzystanie normy docelowej eksploatacji, stopień nowoczesności).

Przegląd realizowany był od oddziału gospodarczego, przez związek taktyczny, dowództwa rodzajów Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, do jednostek i komórek organizacyjnych pełniących funkcje centralnego organu logistycznego.

Wnioski z przeglądu były przedmiotem posiedzenia kierownictwa Ministerstwa Obrony Narodowej w dniu 12 kwietnia 2010 r. Generalnie należy stwierdzić, że cele przeglądu zostały zrealizowane. Stwierdzone w czasie przeglądu nadwyżki sprzętu zostały poddane analizom w zakresie ich racjonalnego zagospodarowania. W ich wyniku został on zakwalifikowany do wykorzystania w Siłach Zbrojnych lub uznany jako zbędny i przeznaczony do przekazania Agencji Mienia Wojskowego.

W celu poprawy efektywności gospodarowania uzbrojeniem i sprzętem wojskowym poleciłem:

1) usprawnić gospodarowanie ruchomym mieniem zbędnym dla Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, m.in. przez:

2) coroczne przekazywanie, z odpowiednim wyprzedzeniem, przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych do Agencji Mienia Wojskowego prognozy wycofywania mienia ruchomego koncesjonowanego z Sił Zbrojnych, tak aby agencja mogła rozpocząć wcześniej proces poszukiwania jego potencjalnych nabywców,

3) określanie przez Inspektorat Wsparcia Sił Zbrojnych priorytetów w zbywaniu mienia zbędnego dotyczących asortymentu i miejsc jego składowania,

4) optymalizację procesu odbioru mienia przez Agencję Mienia Wojskowego;

5) zagospodarować nadwyżki uzbrojenia i sprzętu wojskowego stwierdzone w czasie przeglądu, m.in. w następujący sposób:

a) przeznaczać (stosownie do potrzeb) część wycofywanego z eksploatacji uzbrojenia i sprzętu wojskowego na odzyskiwanie zespołów, podzespołów i części zamiennych do zabezpieczenia remontów w wojskowej bazie obsługowo-remontowej,

b) pozostałe mienie, zbędne dla polskich Sił Zbrojnych, przekazać do Agencji Mienia Wojskowego;

c) minimalizować straty wyrobów medycznych i produktów leczniczych przechowywanych w zapasach wojennych;

d) wdrożyć w resorcie obrony narodowej „normy należności naliczeniowego sprzętu informatyki”.

Pragnę w tym miejscu podkreślić, że oceny i analizy dokonane w czasie przeglądu sprzętu informatycznego nie wykazały występowania nieprawidłowości w jego gospodarowaniu, co było przedmiotem wcześniej prowadzonej kontroli przez Najwyższą Izbę Kontroli.

Opracowane w czasie przeglądu materiały oraz sformułowane wnioski końcowe, mające na celu poprawę efektywności gospodarowania sprzętem, pozwoliły na uporządkowanie tego obszaru działania.

Akceptując te wnioski, nakazałem wzmoczenie nadzoru służbowego oraz monitoring prowadzony przez osoby funkcyjne, tj. szefów: Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych oraz Inspektoratu Wojskowej Służby Zdrowia, Zarządu Planowania Systemów Dowodzenia i Łączności P-6 Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, a także dyrektora Departamentu Informatyki i Telekomunikacji. Jednocześnie szef Sztabu Generalnego Wojska Polskiego polecił wyżej wymienionym składanie kwartalnych meldunków o realizacji zadania.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie kosztów przemieszczania
jednostek wojskowych (8339)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie kosztów przemieszczania jednostek wojskowych (SPS-024-8339/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zmiany organizacyjno-dyslokacyjne w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2006–2010 wynikały ze zmieniających się uwarunkowań i potrzeb obronnych naszego kraju. Realizowane były na podstawie postanowień kolejnych programów rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (na lata 2005–2010, 2007–2012 i 2009–2018). Szczegółowe przedsięwzięcia w tym obszarze realizowane były w ramach wydawanych w cyklu rocznym planów zamierzeń organizacyjnych i dyslokacyjnych Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz głównych kierunków zmian organizacyjnych.

W powyższych planach ujęto ogółem około tysiąc sto dwadzieścia przedsięwzięć organizacyjno-dyslokacyjnych. W ramach ich realizacji dokonano przemieszczenia łącznie sześćdziesięciu jeden różnego rodzaju jednostek i dowództw. Na ten cel poniesiono sumaryczne wydatki w wysokości około 86 mln zł, które zostały ujęte w centralnych planach inwestycji budowlanych i remontów nieruchomości.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie okresu służby żołnierzy
korpusu szeregowych (8340)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie okresu służby żołnierzy korpusu szeregowych (SPS-024-

-8340/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wprowadzenie ustawą z dnia 24 kwietnia 2009 r. o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 79, poz. 669, ze zm.) nowego brzmienia art. 13 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 593, ze zm.), przewidującego, że żołnierz służby kontraktowej może ją pełnić przez łączny okres nieprzekraczający dwunastu lat, było wynikiem gruntownych rozważań prowadzonych na różnych szczeblach dowodzenia. Uznano, że żołnierze kontraktowi winni cały czas rozwijać swoje umiejętności i dążyć do rozwoju służbowego. W odniesieniu do szeregowych rozwojem tym powinno być przejście do korpusu podoficerów lub oficerów, co wiąże się jednocześnie z możliwością przejścia do służby stałej. Oczywiście tego rodzaju rozwój dotyczy jedynie najlepszych szeregowych. Przyjęto zasadę, że ci żołnierze służby kontraktowej, którzy przez dwanaście lat nie podwyższyli swojego wykształcenia lub nie byli na tyle dobrze oceniani, aby zostać powołanymi do korpusu podoficerów (lub oficerów), powinni zostać zwolnieni z zawodowej służby wojskowej, a tym samym umożliwić stopniowe „odmładzanie korpusu”. Wojsko nie jest zainteresowane pozostawianiem w służbie żołnierzy, którzy przez dwanaście lat nie poczynili postępów w rozwoju służbowym.

Jednocześnie pragnę zauważyć, że łączny czas służby niektórych żołnierzy służby kontraktowej obecnie przekracza wspomniane dwanaście lat ze względu na fakt, iż w dniu wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw, tj. w dniu 1 stycznia 2010 r., mieli zawarte kontrakty na różne okresy, które będą kończyły się nawet kilka lat po tym dniu.

Ustawodawca, przewidując taką sytuację, w art. 6 ust. 2 i 3 przywołanej ustawy wskazał, że ograniczenia możliwości pełnienia służby kontraktowej do dwunastu lat nie mają zastosowania do żołnierzy zawodowych służby kontraktowej, którzy w dniu wejścia jej w życie posiadali co najmniej dwunastoletni okres czynnej służby wojskowej, oraz żołnierzy, których okres zawartego kontraktu, liczony łącznie z dotychczasowymi okresami odbywania lub pełnienia innych form czynnej służby wojskowej oraz okresami pełnienia służby w określonych innych formacjach mundurowych, w dniu wejścia jej w życie przekraczał dwanaście lat. Żołnierze ci pełnią służbę kontraktową przez okres, na jaki podpisali kontrakty, na zasadach w nich przewidzianych i normowanych przez przepisy obowiązujące w dniu podpisania kontraktu.

Odnosząc się do kwestii określenia liczby szeregowych i starszych szeregowych, którzy do 2021 r. odejdą z zawodowej służby wojskowej z powodu upływu dwunastoletniego okresu służby, pragnę poinformować, że w chwili obecnej nie jest możliwe podanie

tej wielkości. Może ona być jedynie szacunkowa i określona w oparciu o wiele niezależnych od siebie czynników, takich jak wartość czynnika ludzkiego i jego oczekiwania, ewentualne zmiany przepisów prawa mogące mieć wpływ na decyzje ewentualnego kontynuowania służby przez żołnierzy zawodowych, zmiany strukturalne Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, obecna i przyszła kondycja finansowa państwa oraz wiele innych, których określenie w takiej perspektywie czasowej jest obecnie nierealne.

Jednocześnie informuję, iż na dzień 31 grudnia 2010 r. przydziały kryzysowe w ramach Narodowych Sił Rezerwowych nadano około trzem tysiącom żołnierzy rezerwy, w związku z czym aktualnie kończy się realizacja procesu uzupełniania wakatów dla szeregowych zawodowych. Zakłada się, że ukończenie tych stanowisk w dniu 31 stycznia br. wyniesie 100%.

Zgodnie z postanowieniami ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych z tytułu pełnienia zawodowej służby wojskowej żołnierz zawodowy, w tym i szeregowy zawodowy, otrzymuje jedynie jedno uposażenie. Wysokość uposażenia zasadniczego żołnierza zawodowego jest uzależniona od grupy uposażenia, do której zostało zaszeregowane zajmowane przez niego stanowisko służbowe. Grupy uposażenia dla poszczególnych stopni etatowych określa, w drodze rozporządzenia, minister obrony narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy. Rozporządzenie to różnicuje grupy uposażenia w zależności od rangi stanowiska, zakresu wykonywanych zadań służbowych, ponoszonej odpowiedzialności oraz wymaganych kwalifikacji.

Ustawa o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych i akty wykonawcze do niej nie przewidują ubruttowienia uposażenia żołnierzy zawodowych. Uposażenie to, zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 51, poz. 307, ze zm.), jest obciążone podatkiem dochodowym od osób fizycznych, a zgodnie z ustawą z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.) – składką na ubezpieczenie zdrowotne. Natomiast z uposażenia nie potrąca się składki na ubezpieczenie społeczne.

Kwestię przekazywania składek na ubezpieczenie społeczne reguluje art. 6a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, jeżeli żołnierz zwolniony z zawodowej służby wojskowej nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury wojskowej lub wojskowej renty inwalidzkiej, od uposażenia wypłaconego żołnierzowi po dniu 31 grudnia 1998 r. do dnia zwolnienia ze służby, od którego nie odprowadzono składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe, przekazuje się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych składki za ten okres przewidziany w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpie-

czeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585, ze zm.). Oznacza to, że w wymienionych przypadkach składki na ubezpieczenie emerytalne oraz rentowe pokrywane są ze środków budżetowych Ministerstwa Obrony Narodowej i przekazywane do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w wysokości i na ogólnie obowiązujących zasadach. Tak więc przekazywana jest składka na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenie rentowe w wysokości odpowiednio: 19,52% i 6,00% wypłaconego żołnierzowi uposażenia w okresie, za który składka jest przekazywana. Składka podlega waloryzacji wskaźnikiem waloryzacji określonym na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, ze zm.).

Jednocześnie należy zauważyć, że wysokość składki ma indywidualny charakter i zależy od wysokości uposażenia żołnierza, czasu pełnionej służby, a także, w danym okresie, wskaźnika waloryzacji składki. Stąd też resort obrony narodowej dysponuje danymi umożliwiającymi wskazanie wysokości stawki ubezpieczenia opłacanej za żołnierzy w stopniu szeregowych i starszych szeregowych.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie likwidacji wojskowego systemu
żywieniowego (8341)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie likwidacji wojskowego systemu żywieniowego (SPS-024-8341/10), uprzejmie informuję, że w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej realizowana jest koncepcja zmian w funkcjonowaniu systemu żywienia. Jest ona związana z faktem profesjonalizacji Sił Zbrojnych.

Główne zmiany dotyczą m.in. ograniczenia uprawnień do wyżywienia, zamknięcia części stacjonarnych stołówek i zmniejszenia wielkości zapasów wojennych żywności.

Odnosząc się do szczegółowych pytań pana posła Ludwika Dorna, uprzejmie informuję, że:

1) w 2010 r. wydatki z tytułu zakupów usług żywieniowych realizowanych przez podmioty zewnętrzne wyniosły ok. 2,5 mln zł; w bieżącym roku w budżecie Ministerstwa Obrony Narodowej na ten cel zaplanowano środki w wysokości 0,4 mln zł;

2) w czasie wojny żywienie stanów osobowych realizowane będzie przez etatowe pododdziały zaopatrzenia z wykorzystaniem połowych instalacji logistycznych;

3) podana w przytoczonym wywiadzie kwota 545 mln zł odnosiła się do kosztów funkcjonowania systemu żywienia w 2008 r., na który składały się zakupy żywności i równoważniki w zamian za wyżywienie – ok. 270 mln zł oraz utrzymanie infrastruktury i zatrudnienie personelu produkcyjnego – ok. 275 mln zł. Natomiast w 2010 r. koszty funkcjonowania systemu wyniosły 304 mln zł, w tym zakupy żywności i równoważniki w zamian za wyżywienie – ok. 115 mln zł, utrzymanie infrastruktury i zatrudnienie personelu produkcyjnego – ok. 189 mln zł.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie zapowiedzi powołania funduszu
na rzecz Sił Zbrojnych (8342)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie zapowiedzi powołania funduszu na rzecz Sił Zbrojnych (SPS-024-8342/10), uprzejmie wyjaśniam, że Wieloletni Plan Finansowy Państwa 2010–2013 wskazuje na zasadność utworzenia funduszu obrony narodowej (rozdział 4.2: Wydatki budżetu państwa) w celu uelastycznienia wydatków na obronę narodową. Niemniej jednak aktualnie nie ma regulacji prawnych tworzących przedmiotowy fundusz i określających zasady jego działania.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie planów kontynuowania budowy
korwety Gawron (8343)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów kontynuowania budowy korwety Gawron (SPS-024-8343/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Realizacja budowy korwety typu Gawron odbywa się zgodnie z Programem Operacyjnym „Modernizacja Marynarki Wojennej”. W przedmiotowym dokumencie zaplanowano niezbędne środki finansowe na kontynuację budowy tego okrętu, co z kolei ma odzwierciedlenie w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2009–2018”.

W związku z powyższym kontynuacja budowy okrętu nie odbywa się beznakładowo. Większość płatności była dotychczas realizowana w formie przedpłat, które były rozliczane w ramach odbioru poszczególnych etapów budowy.

W ubiegłym roku zostały wykonane w 80% sekcje nadbudówki i zamontowano na okręcie pierwszy jej poziom. Ponadto na jednostce zamontowano większą część systemów i instalacji ogólnokrętowych. Prowadzone były również prace związane z instalacją i centracją linii wałów.

W ocenie resortu obrony narodowej rozwiązaniem najkorzystniejszym i gwarantującym najszybsze ukończenie budowy okrętu jest kontynuowanie negocjacji z dostawcami wybranymi przez Stocznnię Marynarki Wojennej w Gdyni. W omawianym zakresie negocjacje z przywołanymi przedsiębiorcami zostały już rozpoczęte.

Uprzejmie informuję, że wymagania taktyczno-techniczne i konfiguracja zintegrowanego systemu walki, zatwierdzone przez Radę Uzbrojenia, są nadal obowiązujące.

Budowa korwety wielozadaniowej, zgodnie ze wspomnianym programem operacyjnym, zostanie zakończona w 2015 r. Nie ulega wątpliwości, że określenie ostatecznej daty odbioru korwety będzie uzależnione od terminów dostaw poszczególnych elementów zintegrowanego systemu walki, co m.in. jest przedmiotem obecnie prowadzonych negocjacji.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie planów remontu fregat
Oliver Hazard Perry (8344)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów remontu fregat Oliver Hazard Perry (SPS-024-8344/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W związku z koniecznością dokonania modernizacji fregat rakietowych zaplanowany został remont obu okrętów, w ramach którego przeprowadzone zostaną następujące prace:

- remont sensorów i unowocześnienie systemu kierowania uzbrojeniem;
- remont i unowocześnienie systemu dowodzenia;
- remont i unowocześnienie głównego uzbrojenia;
- remont napędu głównego;
- remont mechanizmów pomocniczych;
- zakup zestawu diagnostyczno-naprawczego układów elektronicznych.

W wyniku przeprowadzonego remontu zostanie zapewniona możliwość pełnego bojowego wykorzystania okrętów zgodnie z przeznaczeniem do 2025 r. Przewidywany koszt remontu obu fregat wyniesie około 450 mln zł. Dla porównania koszt zakupu nowej fregaty wynosi około 2,5 mld zł.

Przed podjęciem decyzji o planowanym remoncie gestor uzbrojenia i sprzętu wojskowego wraz z centralnym organem logistycznym przeprowadzili analizę na zasadzie koszt–efekt. Ponadto w 2010 r. przeprowadzono konferencję, podczas której przedstawiciele jednostek organizacyjnych resortu obrony narodowej i amerykańskiego dowództwa systemów morskich Navsea (Naval Sea Systems Command) przeprowadzili analizę zasadności realizacji oraz możliwości wykonania remontu.

W procesie planowania remontu modernizacyjnego poddano głębokiej analizie wiele wariantów modernizacji fregat, w tym wskazane w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna doświadczenia Australii. Oceniając możliwości poszczególnych wykonawców oraz czas przeprowadzenia modernizacji, najbardziej pożądanym sposobem, z ekonomicznego punktu widzenia, byłaby realizacja przedsięwzięcia w oparciu o wykonawców amerykańskich w ramach programu FMS (Foreign Military Sales).

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wątpliwości MON dotyczących rakiet
przeciwokrętowych NSM (8345)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wątpliwości MON dotyczących rakiet przeciwokrętowych NSM (SPS-024-8345/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Resort obrony narodowej dysponuje wynikami czternastu testów rakiet NSM (Naval Strike Missile), przeprowadzonych przez producenta dla Królewskiej Marynarki Wojennej Norwegii, jak również wynikami dodatkowych badań głowicy samonaprowadzającej. Wyniki tych testów i dodatkowe wyjaśnienia, przedstawione na prośbę Marynarki Wojennej i potwierdzone przez Ministerstwo Obrony Norwegii, pozwalają stwierdzić, że rakietę NSM spełnia zakładane założenia taktyczno-techniczne, w tym takie jak zasięg i niezawodność naprowadzania.

Ostateczna weryfikacja pocisku raketowego ma nastąpić w czerwcu bieżącego roku podczas praktycznych strzelań raketowych prowadzonych na potrzeby zarówno polskiej, jak i norweskiej marynarki wojennej. Płatności za kontrakt zasadniczy i dostawę dodatkowych trzydziestu sześciu rakiet uzależnione zostały od pozytywnych wyników zapowiadanych testów, gdy zostanie zawarta umowa offsetowa.

Przedstawiciele Ministerstwa Obrony Narodowej w styczniu 2009 r. uczestniczyli w jednym teście (strzelaniu raketowym) realizowanym na potrzeby Królewskiej Marynarki Wojennej Norwegii.

Testy rakiet NSM nie były i nie będą prowadzone w Polsce. Polska nie dysponuje poligonem pozwalającym na przeprowadzenie tego typu testów, z zachowaniem warunków bezpieczeństwa.

Pragnę poinformować, że zakup wyżej wymienionego uzbrojenia realizowany był w moim imieniu przez Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych Ministerstwa Obrony Narodowej, stosownie do potrzeb przyszłego użytkownika, tj. Marynarki Wojennej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie realizacji programu „Żeglarek”
(8346)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Żeglarek” (SPS-024-8346/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Istniejącym problemem związanym z programem „Żeglarek” jest trudność w wyegzekwowaniu napraw gwarancyjnych, za które odpowiada integrator systemów uzbrojenia i sprzętu wojskowego jakim jest Stocznia Marynarki Wojennej w Gdyni. Od grudnia 2009 r. jest ona w stanie upadłości układowej, co znacznie ogranicza możliwości jej pracy, zwłaszcza w przypadkach konieczności dokonywania serwisu przez zewnętrznych kontrahentów (np. firmy Thales, Saab).

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że okręty raketowe typu Orkan spełniają wymogi gotowości bojowej i są w stanie wykonywać zadania zgodnie z przeznaczeniem. Ponadto uprzejmie informuję, że w ubiegłym roku w resorcie obrony narodowej podjęte zostały działania mające na celu objęcie okrętów raketowych typu Orkan regularnym serwisem pogwarancyjnym.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie opóźnienia dostaw pocisków
raketowych przeznaczonych dla okrętów
Orkan (8347)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie opóźnienia dostaw pocisków raketowych przeznaczonych dla okrętów Orkan (SPS-024-8347/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Opóźnienie realizacji dostaw kierowanych pocisków raketowych dla okrętów typu Orkan dotyczy pierwszej partii, tj. czterech pocisków. Zgodnie z aneksem nr 3 do umowy na zakup i dostawę rakiet RBS-15 Mk3 dla Marynarki Wojennej, dostawa wyżej wymienionych rakiet była planowana do końca 2010 r.

Przedmiotowe opóźnienie jest wynikiem niemożności dotrzymania terminu dostawy raketowych odbiorników GPS (satelitarny system pozycyjny), które stanowią integralną część aparatury raketowej, co było efektem długotrwałych procedur administracyjno-prawnych dotyczących udostępnienia przez Stany Zjednoczone Ameryki wyżej wymienionych GPS.

Pragnę zakomunikować, że ostatnie ze wspomnianych GPS zostały dostarczone we wrześniu 2010 r., z kolei pierwsze testy integracyjne przeprowadzono w Niemczech w grudniu tego samego roku. Zgodnie z umową, w bieżącym roku planuje się dostawę dwunastu rakiet, natomiast w 2012 r. zostaną dostarczone kolejne dwadzieścia cztery.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie opracowania powstałego
w Akademii Marynarki Wojennej dotyczącego
perspektyw Marynarki Wojennej (8348)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie opracowania powstałego w Akademii Marynarki Wojennej dotyczącego perspektyw Marynarki Wojennej (SPS-024-8348/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Z treści powyższego zapytania nie wynika jednoznacznie, którą publikację pan poseł Ludwik Dorn ma na myśli. W Akademii Marynarki Wojennej powstaje wiele prac, w których ich autorzy przedstawiają swoje opinie dotyczące przyszłości morskiego rodzaju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Należy podkreślić, że treść tych prac jest odzwierciedleniem poglądów ich autorów i nie stanowi oficjalnej wykładni co do planów w zakresie przyszłości Marynarki Wojennej RP.

Uprzejmie informuję, że w żadnym wypadku nie można mówić, że Marynarka Wojenna w 2016 r. przestanie istnieć jako samodzielny rodzaj Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Modernizacja i rozwój Marynarki Wojennej RP zostały ujęte jako obszar priorytetowy w „Programie rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2009–2018”. Natomiast szczegółowe przedsięwzięcia w zakresie rozwoju tego rodzaju sił zbrojnych są zawarte w programie operacyjnym – modernizacja Marynarki Wojennej RP. Przedsięwzięcia tam ujęte mają pełne pokrycie finansowe i gwarantują utrzymanie poziomu zdolności do realizacji zadań przez siły Marynarki Wojennej zgodnie z przeznaczeniem.

Informuję ponadto, że wychodząc naprzeciw wspomnianym potrzebom, w resorcie obrony narodowej zostały przygotowane założenia do nowego programu operacyjnego modernizacji Marynarki Wojennej RP na lata 2011–2025.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie problemów ze sformulowaniem
wstępnych założeń taktyczno-technicznych
niszczycieli min Kormoran II (8349)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie problemów ze sformulowaniem wstępnych założeń taktyczno-technicznych niszczycieli min Kormoran II (SPS-024-8349/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wstępne założenia taktyczno-techniczne dotyczące niszczycieli min Kormoran II nie zostały ostatecznie ustalone. Obecnie są przedmiotem uzgodnień dokonywanych przez członków Rady Uzbrojenia. Całość dokumentacji w tym zakresie objęta jest klauzulą zastrzeżone.

Wychodząc jednak naprzeciw prośbie pana posła Ludwika Dorna, przedstawiam poniżej skrócony opis i podstawowe dane taktyczno-techniczne okrętu typu Kormoran II:

1) przeznaczenie: prowadzenie działań bojowych na Morzu Bałtyckim i Morzu Północnym, a w przypadku działań sojuszniczych, we wskazanym akwe-

nie odpowiedzialności operacyjnej Połączonych Sił Morskich Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego;

2) główne zadania okrętu:

a) poszukiwanie, klasyfikacja oraz identyfikacja min morskich w rejonach portów, baz morskich, kotwicowisk, na torach wodnych i w wyznaczonych akwenach,

b) oznakowanie lub niszczenie wykrytych min (zagród minowych),

c) przeprowadzanie różnych klas okrętów (statków) przez rejony zagrożenia minowego;

3) podstawowe wymiary i osiągi:

a) wyporność – 650–750 t,

b) długość – około 60 m,

c) szerokość – około 10 m,

d) zanurzenie – około 2,6 m,

e) prędkość maksymalna – 16 węzłów,

f) zasięg pływania – powyżej 2500 mil morskich;

4) podstawowe uzbrojenie:

a) uzbrojenie artyleryjsko-rakietowe,

b) uzbrojenie przeciwminowe zapewniające wykrycie, identyfikację i neutralizację min morskich z szerokim wykorzystaniem technologii autonomicznych oraz telesterowanych pojazdów podwodnych.

Pragnę ponadto zaznaczyć, że analiza porównawcza współcześnie budowanych okrętów przeciwminowych, jak np. okrętów zakupionych przez Finlandię w 2010 r., wykazuje dużą zbieżność projektu z najnowocześniejszymi jednostkami tej klasy zarówno w parametrach platformy (okrętu), jak i uzbrojenia, co sugeruje właściwy kierunek postępu prac nad pozyskaniem nowego typu niszczyciela min.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie stanu flotyli pływających jednostek pomocniczych Marynarki Wojennej (8350)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie stanu flotyli pływających jednostek pomocniczych Marynarki Wojennej (SPS-024-8350/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W 2025 r. upływa okres docelowej eksploatacji dla zdecydowanej większości pływających jednostek pomocniczych Marynarki Wojennej, co nie znaczy jednak, że zaistnieje potrzeba wycofania wszystkich takich jednostek.

Mając powyższe na uwadze, w resorcie obrony narodowej opracowano zamierzenia mające na celu utrzymanie właściwego poziomu zadań wykonywanych przez jednostki pomocnicze na rzecz Marynarki Wojennej. Po pierwsze, część tych jednostek będzie poddana procesowi przedłużenia okresu eksploatacji, zgodnie z dokumentami normatywnymi i biorąc pod uwagę aktualne oceny ich stanu technicznego. Po drugie, część jednostek pomocniczych zostanie zastąpiona nowym sprzętem, zgodnie z obowiązującymi procedurami pozyskiwania nowej techniki wojskowej.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie reursu przeciwlotniczych zestawów
Newa SC (8351)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie reursu przeciwlotniczych zestawów Newa SC (SPS-024-8351/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z planem modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej planowana jest modernizacja zestawów Newa SC. Wynika ona z:

— konieczności przedłużenia eksploatacji i braku możliwości przeprowadzenia remontów głównych z powodu niedostępności podzespołów;

— konieczności dostosowania zestawu do nowych struktur organizacyjnych i włączenia do zautomatyzowanego systemu dowodzenia;

— konieczności podniesienia wartości bojowej, w tym zwiększenia żywotności na polu walki, zasięgu rażenia, odporności na zakłócenia, manewrowości i pozyskania zdolności do pasywnego śledzenia w dzień i w nocy;

— konieczności podniesienia możliwości szkoleniowych w oparciu o symulowaną sytuację powietrzną;

— posiadanie niezbędnego zapasu rakiet, których stan techniczny uzasadnia taką decyzję.

Modernizacja zestawów realizowana będzie według przyjętego harmonogramu i objęciem:

— doposażenie w stanowisko dowodzenia dywizjonu raketowego;

— modernizację stacji naprowadzania rakiet, w tym rozdzielanie kabiny dowodzenia i naprowadzania od systemu antenowego (możliwość odsunięcia na znaczną odległość);

— przebudowę systemu zasilania (indywidualne agregaty prądotwórcze);

— modernizację systemu łączności;

— modernizację radiolokacyjnej stacji wstępnego poszukiwania P-18.

Koszt modernizacji jednego modułu dywizjonowego (w jego składzie trzy zestawy Nawa-M) szacowany jest na 50 mln zł i realizowany będzie siłami narodowych ośrodków naukowych oraz przemysłowych.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie różnic w wyposażeniu i wyszkoleniu
między żołnierzami PKW Afganistan
oraz pozostałymi żołnierzami Wojsk Lądowych
(8352)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie różnic w wyposażeniu i wyszkoleniu między żołnierzami PKW Afganistan oraz pozostałymi żołnierzami Wojsk Lądowych (SPS-024-8352/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej realizują zadania w różnych warunkach. Stąd też jednostki wojskowe są tak wyposażone, aby zadania te mogły wykonywać jak najlepiej, przy możliwie maksymalnym zapewnieniu bezpieczeństwa żołnierzy.

Odnosząc się do szczegółowych kwestii zawartych w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna, informuję,

że pojazdy opancerzone typu MRAP nie znajdują się na wyposażeniu jednostek wojskowych w kraju. Eksploatowane są wyłącznie przez pododdziały Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie. Sprzęt został użyczony na potrzeby misji przez armię amerykańską, w ramach międzynarodowej umowy nabycia i usług wzajemnych. Natomiast kołowe transportery opancerzone Rosomak eksploatowane są zarówno w kraju, jak i w pododdziałach będących w Afganistanie. Obecnie znajdują się na wyposażeniu 12. i 17. Brygady Zmechanizowanej, a także Centrum Szkolenia Wojsk Lądowych w Poznaniu, Centrum Szkolenia Artylerii i Uzbrojenia w Toruniu oraz Ośrodek Szkolenia Kierowców w Ostródzie, gdzie realizowane są zadania szkoleniowe związane z przygotowaniem załóg do ich użytkowania.

W kwestii kamizelek kuloodpornych, taktycznych celowników holograficznych, oświetlenia taktycznego, gogli noktowizyjnych i radiostacji indywidualnych pragnę poinformować, że żołnierze pełniący służbę wojskową w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie, jak również żołnierze pozostający w kraju posiadają takie wyposażenie zgodnie z etatem i tabelami należności. Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej dysponują 50 tys. karabinków Beryl i 55 tys. hełmów kompozytowych.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgodnie z rozporządzeniem ministra obrony narodowej z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie umundurowania oraz wyekwipowania żołnierzy zawodowych i kandydatów na żołnierzy zawodowych (Dz. U. Nr 50, poz. 302), żołnierze zawodowi pełniący służbę wojskową w kraju posiadają takie same należności umundurowania z membraną goretexową i nowoczesnego obuwia, jak żołnierze wykonujący zadania służbowe w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie. Dodatkowo, żołnierze zawodowi pełniący służbę w Afganistanie otrzymują: umundurowanie w kamuflażu pustynnym, trzewiki pustynne i górskie, ocieplacze ćwiczebne oraz ubrania ocieplające na zimę, niezbędne do realizacji zadań w warunkach klimatycznych i terenowych występujących w rejonie misji. Żołnierze w Afganistanie w 100% są wyposażeni w umundurowanie z membraną i nowoczesne obuwie. Natomiast wyposażanie w takie umundurowanie i obuwie żołnierzy zawodowych pełniących służbę wojskową w kraju realizowane jest stopniowo, stosownie do zużycia wyrobów dotychczasowych wzorów i możliwości finansowych resortu obrony narodowej; aktualnie w nowoczesne przedmioty zaopatrzenia mundurowego wyposażono około 57% żołnierzy.

W 2010 r., w ramach realizacji centralnych planów rzeczowych, na zabezpieczenie potrzeb związanych z wyposażeniem indywidualnym żołnierzy wydano łącznie około 219,1 mln zł, w tym z przeznaczeniem dla żołnierzy realizujących zadania w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie około 13,8 mln zł, natomiast dla żołnierzy pozostających w kraju około 205,4 mln zł.

Nawiązując z kolei do szkolenia żołnierzy Wojsk Lądowych, uprzejmie informuję, że w ramach przygotowania do misji w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie określa je stosowny program szkolenia, zgodnie z którym pododdziały planowane do udziału w misji realizują przez okres sześciu miesięcy wariant szkolenia – przygotowanie do misji. Natomiast taki sam pododdział, ale pozostający w kraju, realizuje w tym czasie wariant szkolenia – szkolenie z grywające w ramach pododdziału (kompania, batalion). Koszty szkolenia żołnierza piechoty wyjeżdżającego w rejon misji w Polskim Kontyngencie Wojskowym w Afganistanie wyniosły około 11 tys. zł, natomiast szkolenia żołnierza tej samej specjalności pozostającego w kraju około 2,5 tys. zł.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie realizacji zapowiedzi zakupu
dla PKW Afganistan karabinów napędowych
(8353)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji zapowiedzi zakupu dla PKW Afganistan karabinów napędowych (SPS-024-8353/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Doceniając wysokie walory bojowe karabinów napędowych, informuję, że procedura ich pozyskania jest realizowana zgodnie z wnioskiem nr 11/PPO/RU/2010. Obecnie toczy się postępowanie, którego przedmiotem jest zakup dziesięciu wielolufowych pokładowych karabinów maszynowych. Po dokonaniu wyboru wykonawcy, co powinno nastąpić w ciągu najbliższych tygodni, a także po otrzymaniu przedmiotowego uzbrojenia zostanie ono niezwłocznie dostarczone do Polskiego Kontyngentu Wojskowego w Afganistanie.

Środki finansowe na wspomniany zakup przewidziano w projekcie „Planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2011–2012”.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie planów zakupu okrętu podwodnego
(8354)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie planów zakupu okrętu podwodnego (SPS-024-8354/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Wstępne założenia taktyczno-techniczne nowego okrętu podwodnego zostały opracowane w 2010 r. przez Biuro Analiz Rynku Uzbrojenia przy współudziale specjalistów z Dowództwa Marynarki Wojennej. Obecnie, opracowane przez to biuro, pełne studium wykonalności i wstępne założenia taktyczno-techniczne zostały przesłane do członków Rady Uzbrojenia w celu uzgodnienia stanowisk.

W zakresie przedstawionych w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna ograniczeń uprzejmie informuję, że zgodnie z zapisami zawartymi we wstępnych założeniach taktyczno-technicznych wyporność całkowita nowego okrętu podwodnego powinna wynosić do 2100 t, natomiast jego długość nie powinna przekraczać 80 m. Natomiast we wspomnianych założeniach nie zawarto innych wymogów przytoczonych w treści zapytania.

Dodatkowo pragnę poinformować, że parametry i wymagania dotyczące nowego okrętu podwodnego opracowane zostały na podstawie następujących źródeł:

- analizy europejskiego rynku uzbrojenia i oferowanych przez producentów okrętów podwodnych;
- długoletnich doświadczeń wpływających z eksploatacji okrętów podwodnych przez Marynarkę Wojenną;

- uwag i ekspertyz specjalistów z Biura Analiz Rynku Uzbrojenia oraz Dowództwa Marynarki Wojennej zdobytych w trakcie spotkań organizowanych przez odpowiednie komórki organizacyjne Ministerstwa Obrony Narodowej, a także wizyt u producentów i użytkowników okrętów podwodnych.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

w sprawie realizacji programu „Tytan” (8355)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie realizacji programu „Tytan” (SPS-024-8355/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Program operacyjny mający na celu osiągnięcie zdolności operacyjnej w zakresie poprawy efektywności funkcjonowania żołnierza w środowisku działań bojowych pod nazwą „Indywidualne wyposażenie i uzbrojenie żołnierza – Tytan” jest jednym z czterech programów operacyjnych i uzbrojenia zdefiniowanych jako potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i zaakceptowanym przez ministra obrony narodowej w dniu 19 października 2009 r. Zakłada się, że realizacja tego programu pozwoli na osiągnięcie optymalnej integracji nowoczesnych elementów uzbrojenia i wyposażenia żołnierzy, połączonej z profesjonalnym przygotowaniem i zarządzaniem działaniami bojowymi. Harmonogram realizacji programu do 2015 r. przewiduje realizację pracy badawczo-rozwojowej, a w latach 2015–2018 zakłada rozpoczęcie wprowadzania zawansowanego wyposażenia do jednostek Wojsk Lądowych bezpośrednio zaangażowanych w działania bojowe i na potrzeby szkolnictwa wojskowego.

Program „Tytan”, jako zadanie o znaczeniu priorytetowym został ujęty w „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w latach 2009–2018” z pełnym finansowaniem według zasad w nim określonych. W chwili obecnej nie zostały określone możliwości finansowania programu „Tytan” po 2018 r., który w tym okresie przewiduje systematyczne wdrażanie wyposażenia indywidualnego do pozostałych jednostek wojskowych. Analizy takie będą prowadzone w Sztapie Generalnym Wojska Polskiego w ramach prac nad kolejnymi edycjami „Programu rozwoju Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej” i „Planu modernizacji technicznej Sił Zbroj-

nych Rzeczypospolitej Polskiej” obejmującymi lata 2013–2022.

Jednocześnie informuję, że cele i założenia programów operacyjnych, a także oczekiwania wojska w odniesieniu do przemysłu były wielokrotnie prezentowane przedsiębiorcom działającym na rzecz obronności państwa, m.in. w ramach Dni Przemysłu organizowanych przez resort obrony narodowej oraz podczas konferencji odbywających się w trakcie XVII i XVIII Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, pozostaję w przekonaniu, że uznaje Pan Marszałek za wystarczające.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie kosztów utrzymania
orkiestr wojskowych (8356)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie kosztów utrzymania orkiestr wojskowych (SPS-024-8356/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Integralną częścią działalności wychowawczej realizowanej w wojsku jest działalność kulturalno-oświatowa. Pełni ona ważną rolę w kształtowaniu postaw i zachowań żołnierskich, w budowaniu tożsamości korpusów osobowych i jednostek wojskowych. Istotnymi elementami tej działalności są orkiestry wojskowe, które mają duże znaczenie w promocji Sił Zbrojnych i spraw obronnych, jak również stanowią narzędzie w przekazywaniu tradycji orężnych oraz dziedzictwa kulturowego. Funkcjonowanie orkiestr sprzyja budowaniu tożsamości historyczno-kulturalnej społeczności lokalnej, a współpraca z samorządami lokalnymi wzmacnia poczucie tożsamości mieszkańców z wojskiem, co bardzo pozytywnie wpływa na kreowanie zachowań utrwalających tradycję i krzewienie patriotyzmu. Ponadto orkiestry wojskowe mające wspaniały dorobek artystyczny chlubnie reprezentują Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej zarówno w kraju, jak i na arenie międzynarodowej, stanowią rozpoznawalną wizytówkę Wojska Polskiego.

Obecnie w polskiej armii funkcjonuje dwadzieścia orkiestr wojskowych, w tym:

1) Orkiestra Reprezentacyjna Wojska Polskiego kategorii A (etat – 79) w Warszawie;

2) trzy orkiestry reprezentacyjne rodzajów Sił Zbrojnych kategorii B (etat – 3 x 53) w Gdyni, Poznaniu i Wrocławiu;

3) trzy orkiestry wojskowe kategorii C (etat – 3 x 41) w Bydgoszczy, Krakowie i Warszawie;

4) trzynaście orkiestr wojskowych kategorii D (etat – 13 x 30) w Bytomiu, Dęblinie, Elblągu, Giżycku, Koszalinie, Lublinie, Radomiu, Rzeszowie, Siedlcach, Szczecinie, Świnoujściu, Toruniu i Żaganiu.

Łącznie w orkiestrach wojskowych służy 751 żołnierzy, w tym 27 oficerów (dyrygentów) i 724 podoficerów (muzyków-instrumentalistów). Orkiestry wojskowe w 2010 r. wystąpiły ponad 5 tys. razy. Roczny koszt utrzymania jednej orkiestry wojskowej wynosi przeciętnie 1 600 tys. zł i jest w całości pokrywany przez resort obrony narodowej. Na wskazaną kwotę składają się koszty osobowe, umundurowania, podróży służbowych oraz zakupu i remontu instrumentarium muzycznego.

Aktualna liczba orkiestr i ich dyslokacja w optymalny sposób zabezpiecza potrzeby wynikające z organizacji uroczystości państwowych, wojskowych oraz o charakterze patriotycznym i patriotyczno-religijnym.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Podsekretarz stanu
Marcin Idzik

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie wyszkolenia personelu
36. Specjalnego Pułku
Lotnictwa Transportowego (8357)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie wyszkolenia personelu 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego (SPS-024-8357/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Obecnie w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego nie wykonują obowiązków żadne osoby zaliczane do personelu latającego lub technicznego z odbytym przeszkoleniem u producenta samolotu. Na przełomie sierpnia i września 2010 r. przeprowadzo-

no szkolenie naziemne (teoretyczne i symulatorowe w Ośrodku Szkolenia Lotniczego w Moskwie), w którym uczestniczyły dwie pełne załogi samolotu TU-154M z pułku (osiem osób). Ponadto we wskazanej jednostce służy trzech żołnierzy (jeden pilot i dwóch techników pokładowych), którzy brali udział w szkoleniach na symulatorze realizowanych w Rosji do 2007 r.

Ostatnie szkolenia na symulatorze lotu samolotu TU-154M odbyły się podczas odbioru samolotu z obsługi przeprowadzonych przez Zakłady Remontowe w Moskwie w dniu 23 maja 2007 r. Szkolenia realizowane były na zasadzie ustnych uzgodnień z zakładem remontowym w trakcie realizacji remontu lub prac okresowych. Po katastrofie w dniu 10 kwietnia 2010 r. szkolenie na symulatorach zrealizowano na przełomie sierpnia i września ubiegłego roku.

W „Planie zasadniczych przedsięwzięć 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego na 2011 r.” ujęte zostały szkolenia na symulatorze dla członków personelu latającego aktualnie wykonujących loty i dla personelu latającego przewidzianego do przeszkolenia na samolot TU-154M (dwa razy w ciągu roku dla każdej z dwóch załóg).

Odnosząc się do poruszonej w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna kwestii liczby pilotów-instruktora 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego wyszkolonych na TU-154M w latach 2008–2010, uprzejmie informuję, że ich wielkości przedstawiały się następująco:

— od początku 2008 r. – dwóch instruktorów; trzeci został wyszkolony w 2008 r.; od października 2008 r. – jeden instruktor, z powodu odejścia do rezerwy dwóch pilotów z uprawnieniami instruktorskimi (w dniu 31 sierpnia 2008 r. jeden pilot, kolejny w dniu 30 września 2008 r.);

— w latach 2009 i 2010 – jeden instruktor; w grudniu 2010 r., po odbiorze samolotu nr 102 z remontu, uprawnienia instruktorskie uzyskał kolejny pilot; w chwili obecnej 36. Specjalny Pułk Lotnictwa Transportowego posiada dwóch instruktorów.

Wszyscy wskazani piloci uprawnienia instruktorskie na samolocie TU-154M zdobywali w wyniku szkoleń instruktorskich realizowanych w 36. Specjalnym Pułku Lotnictwa Transportowego przez własnych instruktorów-pilotów, na podstawie obowiązującego programu szkolenia lotniczego.

Ponadto uprzejmie informuję, że wszyscy piloci samolotowi 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego w 2008 r. ukończyli szkolenie teoretyczne w zakresie „Szkolenia we współpracy w załodze wieloosobowej MCC (A)” w wymiarze dwudziestu pięciu godzin. Było ono realizowane w dniach 9–14 i 27–30 października 2008 r. Wewnętrzne szkolenia, w zakresie Crew Resources Management (CRM), odbywały się w ramach naziemnego przygotowania do lotów na samolocie TU-154M w charakterze nawigatora, drugiego pilota i dowódcy załogi. Organizowane są także treningi na ziemi w kabinie samolotu (również w ramach bezpośredniego przygotowania do lotów), pod-

czas których przypomniany jest podział zadań w załodze i zakres realizowanych czynności przez poszczególnych jej członków w locie, a także trenuje się wykonywanie czynności po zaistnieniu sytuacji szczególnych w locie.

Szkolenie kursowe w zakresie współpracy w załodze wieloosobowej realizowane było w certyfikowanym Ośrodku Szkolenia Lotniczego EuroLOT SA przez instruktorów tego ośrodka na podstawie zatwierdzonego programu. Wewnętrzne szkolenia w zakresie CRM realizowane były przez pilota z uprawnieniami instruktora na samolocie TU-154M. Szkolenia te planowane są w ramach działalności szkoleniowej jednostki.

Nawiązując do poruszonej w zapytaniu pana posła Ludwika Dorna kwestii szkoleń w lądowaniu samolotem TU-154M według radiolatarni NDB informuję, że w latach 2008–2010 w tym zakresie przeszkolono trzech dowódców załóg, którzy w ramach ćwiczeń zobligowani byli do zrealizowania łącznie czterdziestu jeden nieprecyzyjnych podejść do lądowania w dzień i w nocy według takiej radiolatarni. W tym samym zakresie przeszkolono także jednego drugiego pilota, który podczas szkolenia zobligowany był do zrealizowania łącznie czterdziestu ośmiu analogicznych nieprecyzyjnych podejść do lądowania w dzień i w nocy. Ponadto wyszkoleni piloci mieli zaplanowany do realizacji co najmniej jeden lot w trzymiesięcznym cyklu szkolenia z wykonaniem procedury IFR (tj. przyrządowego podejścia do lądowania) według NDB. W związku z wycofywaniem w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej systemu podejścia zawierającego dwie radiolatarnie NDB, większość tego typu lotów realizowana była zgodnie z procedurami według jednej radiolatarni.

Przedstawiając niniejsze wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Ludwika Dorna**

**w sprawie szkolenia pilotów na symulatorze
samolotu CASA C-295M (8358)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Ludwika Dorna w sprawie szkolenia pilotów na symulatorze samolotu CASA C-

-295 M (SPS-024-8358/10), uprzejmie wyjaśniam, że Siły Powietrzne nie posiadają symulatora samolotu CASA C-295M. Do drugiej połowy 2010 r. nie posiadał go również producent samolotu. W końcu ubiegłego roku rozpoczęto procedurę pozyskania symulatora, z planowanym terminem zakupu i wprowadzenia do eksploatacji w latach 2013–2014.

Obecnie w Siłach Powietrznych jest czterdziestu pilotów samolotów C-295M. W czwartym kwartale 2010 r. szkolenie symulatorowe w Centrum Szkolenia Airbus Military w Sewilli przeszło sześciu pilotów (trzy załogi). W 2011 r. planowana jest kontynuacja szkolenia w tym samym ośrodku szkoleniowym. Personel latający realizował systematyczne szkolenie na komputerowym, interaktywnym systemie nauki dla pilotów i techników – MIDS w 8. Bazie Lotnictwa Transportowego. MIDS może być uznany za uproszczony symulator techniczny.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na autostradzie A2 (8360)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego przekazane przy piśmie z dnia 31 grudnia 2011 r., znak: SPS-024-8360/10, w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A2 przedstawiam następujące informacje i wyjaśnienia.

Zadania drogowe związane z organizacją turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012”, tzw. masterplanie, opracowanym przez ministra sportu i turystyki. W przypadku autostrady A2 w dokumencie tym ujęto odcinki: Świecko – Nowy Tomyśl (105,9 km) i Stryków – Konotopa (91 km). Obydwa zadania znajdują się aktualnie na etapie prac budowlanych i uzyskują przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012.

Budowany obecnie 91-kilometrowy fragment autostrady A2 ze Strykowa do Konotopy został podzielony na pięć odcinków (od A do E, przy czym A jest

najbliższej Łodzi, E – najbliższej Warszawy). Dla każdego odcinka było prowadzone oddzielne postępowanie przetargowe w systemie „zaprojektuj i zbuduj”. W dniu 28 września 2009 r. podpisano umowy na projekt i budowę odcinka autostrady A2 pomiędzy Łodzią a Warszawą (Stryków – Konotopa). Realizacja została podzielona na 5 mniejszych odcinków w celu zagwarantowania jej realizacji do maja 2012 r.

Jednocześnie w celu zapewnienia sprawnej i terminowej oraz zgodnej ze wszelkimi standardami realizacji przedsięwzięcia w dniu 23 września 2009 r. została podpisana umowa na zarządzanie kontraktem, w tym pełnienie nadzoru nad projektowaniem i realizacją robót, który w imieniu GDDKiA pełni konsorcjum w składzie DHV Polska, Arcadis sp. z o.o. i Egis Poland sp. z o.o., z ceną za realizację zamówienia w wysokości 39,894 mln zł.

Przewidywany koszt ogólny ww. projektu na lata 2009–2015 wynosi 4 167 368,40 tys. zł. Projekt jest finansowany z Krajowego Funduszu Drogowego, w tym 500 mln euro uzyskano w ramach pożyczki z Europejskiego Banku Inwestycyjnego.

Odnosząc się do budowy odcinka autostrady A2 Świecko – Nowy Tomyśl, w dniu 30 sierpnia 2008 r. podpisano umowę ze spółką Autostrada Wielkopolska SA (AWSA) na budowę i eksploatację autostrady, zmienioną i ujednoliconą w dniu 29 czerwca 2009 r. W tym samym dniu spółka osiągnęła zamknięcie finansowe, tj. podpisano umowę dotyczącą finansowania ww. inwestycji. Zgodnie z harmonogramem autostrada A2 na tym odcinku przejezdna będzie już z końcem listopada br., a w pełni wyposażona i kompletna wraz uruchomionym poborem opłat będzie jeszcze przed mistrzostwami Euro 2012.

Zewnętrzne środki finansowe na realizację inwestycji w wysokości 1,560 mld euro pochodzą z trzech źródeł:

— kredytu udzielonego przez Europejski Bank Inwestycyjny w kwocie 974 mln euro (ok. 62,5% wartości projektu);

— kredytów udzielonych przez 11 międzynarodowych banków komercyjnych w kwocie 394 mln euro (ok. 25,5% wartości projektu);

— wpłat akcjonariuszy koncesjonariusza w kwocie 186 mln euro, stanowiących ok. 12% całkowitych kosztów realizacji inwestycji.

Biorąc pod uwagę zaawansowanie robót budowlanych, należy stwierdzić, iż nie występują przesłanki do stwierdzenia, że proces przygotowań do Euro 2012 w zakresie budowy autostrady A2 jest zagrożony.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2086, z późn. zm.) centralnym organem w sprawach dróg krajowych jest Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad, do której należy m.in. realizacja budżetu państwa w zakresie dróg krajowych, wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych oraz współudział w realizacji polityki transportowej w zakresie dróg. GDDKiA realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie

niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych, wynikające z projektu budowlanego autostrady A2, w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji autostrady A2.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na autostradzie A4 (8361)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak SPS-024-8361/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A4, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012”, tzw. masterplanie. W przypadku ciągu autostradowego A4 w dokumencie ujęto odcinki: Wielicka – Szarów wraz z drogą ekspresową S7 Biezanów – Christo Botewa – 22,6 km, odcinek Kraków – Tarnów, w. Szarów – w. Krzyż – 57,5 km, Tarnów – Rzeszów, w. Krzyż – w. Rzeszów Wsch. – 78,3 km oraz odcinek Rzeszów – Korczowa – 87,5 km.

Przedmiotowe inwestycje finansowane są z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu).

Odcinek pn. A4 Wielicka – Szarów wraz z drogą ekspresową S7 Biezanów – Christo Botewa z wyłączeniem wschodniej obwodnicy Krakowa został oddany do ruchu (w dniu 29.10.2009 r. A4 Kraków – Szarów 19,9 km oraz dnia 16.11.2010 r. w. Biezanów – ul. Christo Botewa 2,7 km). Natomiast pozostałe wyżej wskazane odcinki autostrady A4 aktualnie są w budowie i uzyskują przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012.

Projekty znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji

turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco ściśle monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż nie występują przesłanki do stwierdzenia, że proces przygotowań do UEFA Euro 2012 w zakresie budowy autostrady A4 jest zagrożony.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości zarządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych wynikające z projektu budowy autostrady A4 w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji A4.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na autostradzie A8 (8362)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak SPS-024-8362/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na autostradzie A8, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012” tzw. masterplanie. W przedmiotowym dokumencie ujęta została budowa autostradowej obwodnicy Wrocławia w ciągu A8 o długości 35,5 km.

Prognozowana wartość kosztorysowa ww. zadania inwestycyjnego wynosi ogółem 4110 mln zł. Przedmiotowa inwestycja finansowana jest z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu).

Zadanie polegające na budowie autostradowej obwodnicy Wrocławia w ciągu A8 znajduje się w chwili obecnej na etapie prac budowlanych, których zakończenie przewidywane jest na lipiec 2011 r. Jednocześnie należy wskazać, że 30 grudnia 2010 r. został oddany do ruchu pierwszy odcinek przedmiotowej drogi o długości 7 km, pomiędzy węzłem Magnice a autostradą A4.

Należy również wskazać, że zadania znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są przez resort infrastruktury traktowane priorytetowo i na bieżąco monitorowane w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż nie występują przesłanki do stwierdzenia, że proces przygotowań do UEFA Euro 2012 w zakresie budowy autostrady A8 jest zagrożony.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155, z późn. zm.) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości zarządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych wynikające z projektu budowy autostrady

A8 w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej drogi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na drodze ekspresowej S2 (8363)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8363/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S2, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012”, tzw. masterplanie. W przypadku ciągu drogi ekspresowej S2 w dokumencie ujęto odcinek w. Konotopa – w. Puławska wraz z odcinkiem S79 w. Lotnisko – Marynarska.

Przedmiotowa inwestycja finansowana jest z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu).

Wskazany powyżej odcinek S2 aktualnie jest w budowie i uzyska przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012.

Projekty znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco ściśle monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych pro-

blemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż nie występują przesłanki do stwierdzenia, że proces przygotowań do UEFA Euro 2012 w zakresie budowy drogi ekspresowej S2 jest zagrożony.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości zarządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych, wynikające z projektu budowy drogi ekspresowej S2, w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi S2.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na drodze ekspresowej S5 (8364)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8364/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S5, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012”, tzw. masterplanie. W przypadku ciągu drogi ekspresowej S5 w dokumencie ujęto odcinki: Kaczkowo – Korzeńsko (29,3 km) oraz Gniezno – Poznania (35 km).

Przedmiotowe inwestycje finansowane są z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostra-

dach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu).

Wskazane powyżej odcinki S5 aktualnie są w budowie i uzyskają przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012.

Projekty znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco ściśle monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż nie występują przesłanki do stwierdzenia, że proces przygotowań do UEFA Euro 2012 w zakresie budowy drogi ekspresowej S5 jest zagrożony.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości zarządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych, wynikające z projektu budowy drogi ekspresowej S5, w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi S5.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na drodze ekspresowej S7 (8365)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak SPS-024-8365/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S7, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012” tzw. masterplanie. W przypadku ciągu drogi ekspresowej S7 w dokumencie ujęto odcinek: Gdańsk – Koszwały (południowa obwodnica Gdańska) – 18 km. Przedmiotowa inwestycja finansowana jest z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu). Wskazany powyżej odcinek S7 aktualnie jest w budowie i uzyska przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012.

Projekty znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco ściśle monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż nie występują przesłanki do stwierdzenia, że proces przygotowań do UEFA Euro 2012 w zakresie budowy drogi ekspresowej S7 jest zagrożony.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości zarządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania

i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też, w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych, wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych wynikające z projektu budowy drogi ekspresowej S7 w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi S7.

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na drodze ekspresowej S8 (8366)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak SPS-024-8366/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S8, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA EURO 2012”, tzw. masterplanie opracowanym przez ministra sportu i turystyki. W przypadku drogi ekspresowej S8 w dokumencie tym ujęto odcinki: Konotopa – Powązkowska w Warszawie o długości 12,3 km oraz węzeł Opacz – węzeł Paszków wraz z powiązaniem z dk nr 7 w węzle Magdalenka o długości 15,7 km.

Przedmiotowe inwestycje finansowane są z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu).

Wskazany powyżej odcinek drogi ekspresowej S8 pomiędzy Konotopą a Powązkowską o długości 10,5 km został w dniu 19 stycznia br. oddany do ruchu, zaś odcinek S8 węzeł Opacz – węzeł Paszków zlokalizowany w granicach m.st. Warszawy znajduje się aktualnie na etapie prac budowlanych i uzyska przejezdną przed rozpoczęciem Euro 2012. Odcinek drogi ekspresowej S8 Opacz – Paszków zlokalizowany poza

granicami m.st. Warszawy znajduje się zaś na etapie prac przygotowawczych i projektowych.

Zadania inwestycyjne znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155, z późn. zm.) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości zarządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych, wynikające z projektu budowy drogi ekspresowej S8, w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji przedmiotowej drogi.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na drodze ekspresowej S11 (8367)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8367/10, przy którym przekazano zapytanie pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu realizacji inwestycji na drodze ekspresowej S11, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zadania drogowe związane z organizacją Euro 2012 zostały ujęte w „Harmonogramie przedsięwzięć infrastrukturalnych związanych z organizacją UEFA Euro 2012”, tzw. masterplanie. W przypadku ciągu drogi ekspresowej S11 w dokumencie ujęto odcinek „Zachodnia obwodnica Poznania wzdłuż drogi ekspresowej S11, odcinek Złotkowo – A2 (węzeł Głuchowo)”.

Przedmiotowa inwestycja finansowana jest z Krajowego Funduszu Drogowego, który zgodnie z ustawą z dnia 22 maja 2009 r. o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz Krajowym Funduszu Drogowym oraz o zmianie innych ustaw gromadzi środki finansowe na budowę i przebudowę dróg krajowych (z wyłączeniem dróg krajowych w miastach na prawach powiatu).

Wskazany powyżej odcinek S11 składa się z następujących etapów:

— etap I Swadzim (z węzłem Swadzim) – Głuchowo (z węzłem Głuchowo), aktualnie na etapie budowy,

— etap IIa Złotkowo (z węzłem Złotkowo) – Rokietnica (z węzłem Rokietnica), aktualnie na etapie budowy,

— etap IIb Rokietnica (bez węzła) – Swadzim (bez węzła), aktualnie na etapie przetargu na roboty budowlane, który został ogłoszony 31 sierpnia 2010 r.

Pierwsze dwa etapy uzyskają przejezdność przed rozpoczęciem Euro 2012. Natomiast etap IIb został ujęty w załączniku nr 1a do projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, czyli wśród zadań priorytetowych, których realizacja może się rozpocząć do 2013 r. Przedmiotowe zadanie znajduje się na zaawansowanym etapie prac przygotowawczych. W dniu 31 sierpnia 2010 r. ogłoszono postępowanie przetargowe na wybór wykonawcy robót budowlanych, a jedynym warunkiem jego dalszej realizacji jest zapewnienie środków finansowych. Minister infrastruktury podejmuje działania w celu jak najszybszego zakończenia inwestycji.

Projekty znajdujące się na liście projektów drogowych związanych z przygotowaniem do organizacji turnieju Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA Euro 2012, jako ważne według kryteriów UEFA dla organizacji mistrzostw, są traktowane priorytetowo i na bieżąco ściśle monitorowane przez resort infrastruktury w zakresie postępów realizacji w stosunku do założonego harmonogramu. W Ministerstwie Infrastruktury został powołany Zespół do spraw Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012, którego zadaniem jest bieżąca koordynacja prac, diagnozowanie oraz rozwiązywanie ewentualnych problemów występujących w związku z przygotowaniem inwestycji.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 155) centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach dróg krajowych jest generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad, do którego należy m.in. wykonywanie zadań zarządcy dróg krajowych. Zgodnie z art. 19 ust. 1 powyższej ustawy do właściwości za-

rządcy dróg krajowych należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg krajowych. Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje też w porozumieniu z władzami samorządów lokalnych wszystkie niezbędne przebudowy i uzupełnienia dróg lokalnych, wynikające z projektu budowy drogi ekspresowej S11, w sposób zgodny z przepisami ustawy o drogach publicznych oraz zgodnie z decyzją o ustaleniu lokalizacji drogi S11.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na linii kolejowej E65 (8368)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, skierowaną do ministra infrastruktury przy piśmie nr SPS-024-8368/10 z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie stanu realizacji inwestycji na linii kolejowej E65, przedstawiam poniższe informacje.

Zakończone zostały prace realizowane w ramach projektu FS 2005/PL/16/C/PT/001 pn.: „Modernizacja linii kolejowej E65, odcinek Warszawa – Gdynia, etap II”, związane z:

— „Modernizacją stacji Gdynia Główna Osobowa – Etap I”; koszt inwestycji wyniósł 147 457,21 tys. zł,

— realizacją liniowego kontraktu nr 8 w obszarze Lokalnego Centrum Sterowania (LCS) Nasielsk (Warszawa Wschodnia – Nasielsk) – kompleksowe roboty modernizacyjne; koszt inwestycji wyniósł 616 472,64 tys. zł. (ze środków Funduszu Spójności oraz budżetu państwa).

Natomiast w ramach modernizacji linii kolejowej E65 na Euro 2012, finansowanej ze środków UE, środków budżetu państwa oraz środków kredytowych, prowadzono następujące prace:

— kontrakt 3a w ramach „Modernizacji linii kolejowej E65/C E65 odcinek Warszawa – Gdynia, etap II”. Projekt 2005/PL/16/C/PT/001w obszarze LCS Nasielsk, obejmującym stacje: Legionowo, Nowy Dwór Mazowiecki oraz Modlin. Umowny termin zakończenia realizacji inwestycji minął w grudniu 2010 r., a obecnie trwają odbiory końcowe. Koszt inwestycji

wynosi 411 546,25 tys. zł. Finansowanie z FS oraz budżetu państwa;

— kontrakt 3b w ramach projektu „Modernizacja linii kolejowej E65/C E65 odcinek Warszawa – Gdynia, etap II”. Projekt 2005/PL/16/C/PT/001 w obszarze LCS Nasielsk, obejmującym szlaki: Legionowo – Nowy Dwór Mazowiecki, Nowy Dwór Mazowiecki – Modlin oraz Modlin – Nasielsk. Planowany termin zakończenia realizacji szlaków Legionowo – Nowy Dwór Mazowiecki oraz Modlin – Nasielsk minął w grudniu 2010 r., natomiast na szlaku Nowy Dwór Mazowiecki – Modlin terminem zakończenia jest lipiec 2011 r. Opóźnienia realizacji odcinka Nowy Dwór Mazowiecki – Modlin wynikły z powodu niezakończenia remontu mostu na rzece Narew wynikłego z wysokich stanów wody oraz większego niż zakładano zakresu robót na moście. Koszt inwestycji wynosi 525 965,62 tys. zł;

— kontrakt 1a (stacje Gąsocin, Ciechanów; szlaki Świercze – Gąsocin, Gąsocin – Ciechanów) w ramach projektu „Modernizacja linii kolejowej E65/C E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Ciechanów – PO IiŚ 7.1–1.1”. Planowany termin zakończenia realizacji: październik 2011 r. Koszt realizacji wynosi 470 841,62 tys. zł;

— kontrakt 1b (stacje Konopki, Mława; szlaki Ciechanów – Konopki, Konopki – Mława) w ramach projektu „Modernizacja linii kolejowej E65/C E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Ciechanów – PO IiŚ 7.1–1.1”. Przetarg został ogłoszony w grudniu 2009 r., obecnie trwa procedura przetargowa. Planowany termin podpisania umowy: I kwartał 2011 br. W projekcie nastąpiły opóźnienia z powodu zakwestionowania przez prezesa Urzędu Zamówień Publicznych wyboru dokonanego przez beneficjenta. Sprawa została rozpatrzona przez Krajową Izbę Odwoławczą. Koszt inwestycji wynosi 761 263,34 tys. zł;

— „Realizacja robót budowlanych w obszarze LCS Działdowo: kompleksowa modernizacja stacji i szlaków oraz skrzyżowań dwupoziomowych (5 zadań) – PO IiŚ 7.1–41-1”. Planowany termin zakończenia realizacji inwestycji: 30 marca 2012 r. W ww. projekcie wystąpiły opóźnienia wynikające z przeniesienia go z FS do PO IiŚ. W ramach PO IiŚ projekt realizowany jest zgodnie z harmonogramem. Problemem jest natomiast brak kompletu pozwoleń na budowę oraz brak rozpatrzenia odwołań od decyzji lokalizacyjnych. Koszt inwestycji wynosi 781 123,91 tys. zł;

— „Modernizacja linii kolejowej E65 Warszawa – Gdynia na odcinku od km 287,700 (na szlaku Szymankowo – Lisewo) do km 315,700 (na szlaku Pszczółki – Pruszcz Gdańsk) objętym obszarem Lokalnego Centrum Sterowania w Tczewie” w ramach projektu „Modernizacja linii kolejowej E65, odcinek Warszawa – Gdynia, etap II”;

— projekt FS 2005/PL/16/C/PT/001. Planowany termin zakończenia realizacji inwestycji: 30 marca 2012 r. W ww. projekcie powstały opóźnienia związane z protestami społeczności lokalnej odnośnie do

budowy wiaduktu w Pszczółkach, w wyniku których uległ zmianie projekt budowlany. Z tego również względu nastąpił podział zadania na obiekt mostowy i drogi dojazdowe, co wiązało się z pozyskaniem dwóch oddzielnych pozwoleń na budowę. Koszt inwestycji wynosi 909 261,86 tys. zł.

Ponadto informuję, że po Euro 2012 na przedmiotowej linii kolejowej przewidziano zakończenie poniższych zadań inwestycyjnych realizowanych w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013:

1. „Modernizacja linii kolejowej E65/C E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Gdańsk, LCS Gdynia” PO IiŚ 7.1–1.2.

Orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 1 087 050 tys. zł. Szacunkowa kwota dofinansowania z UE – 706 580 tys. zł.

2. „Modernizacja linii kolejowej E65/C E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – obszar LCS Iława, LCS Malbork” PO IiŚ 7.1–1.3.

Orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 2 351 630 tys. zł. Szacunkowa kwota dofinansowania z UE – 1 528 560 tys. zł.

3. „Modernizacja linii kolejowej E65/C E65 na odcinku Warszawa – Gdynia – w zakresie warstwy nadzrędnego LCS, ERTMS/ETCS/GSM-R, DSAT oraz zasilania układu trakcyjnego” PO IiŚ 7.1–1.4.

Orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 1 287 240 tys. zł. Szacunkowa kwota dofinansowania z UE – 836 710 tys. zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na linii kolejowej E20 (8369)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., nr SPS-024-8369/10, w sprawie stanu realizacji modernizacji infrastruktury linii kolejowej E20 pragnę poinformować, iż PKP Polskie Linie Kolejowe SA jako główny zarządca linii kolejowych w Polsce odpowiedzialny między innymi za ich modernizację zakoń-

czyły prace na przedmiotowej linii w ramach przygotowań do Euro 2012 następujących projektów:

1) modernizacja linii kolejowej E20 na odcinku Rzepin – granica państwa, koszt inwestycji 93 662,3 tys. zł, inwestycja finansowana z ISPA/FS, budżetu państwa w ramach projektu ISPA/FS 2000/PL/16/P/PT/003,

2) modernizacja Poznańskiego Węzła Kolejowego, koszt inwestycji 406 899,1 tys. zł, inwestycja finansowana z ISPA/FS, budżetu państwa w ramach projektu ISPA/FS 2001/PL/16/P/PT/014,

3) modernizacja linii kolejowej E20 na odcinku Siedlce – Terespol etap I, koszt inwestycji 1 003 060 tys. zł, inwestycja finansowana z funduszu ISPA/FS i budżetu państwa w ramach projektu ISPA/FS 2001/PL/16/P/PT/012.

Ogólny koszt wykonania projektów związanych z Euro 2012 na linii E20 wyniósł 1 503 62 1,5 tys. zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na linii kolejowej E59 (8370)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, skierowaną do ministra infrastruktury przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r. nr SPS-024-8370/10, w sprawie stanu realizacji linii kolejowej E59 przedstawiam poniższe informacje.

Zakończone zostały prace związane z przebudową szlaku Skokowa – Żmigród w ramach projektu pn. „Modernizacja linii kolejowej na odcinku Wrocław – Poznań, etap II – odcinek Wrocław – granica województwa dolnośląskiego”. Projekt finansowany jest z budżetu państwa i środków własnych PKP Polskie Linie Kolejowe SA. Ogólny koszt inwestycji wyniósł 68 404,33 tys. zł. Obecnie w ramach modernizacji linii kolejowej E59 na Euro 2012 prowadzone są prace w ramach projektu pn. „Modernizacja linii kolejowej na odcinku Wrocław – Poznań, etap II – odcinek Wrocław – granica województwa dolnośląskiego” związane z zadaniem „Roboty liniowe podstawowe na odcinku Wrocław – Skokowa i Żmigród – granica województwa dolnośląskiego”.

Projekt jest finansowany z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”, budżetu państwa oraz kredytu bankowego. Według harmonogramu zakończenie prac w zakresie szlaków i stacji ma nastąpić w maju 2012 r., zaś całość inwestycji ma być zakończona do czerwca 2014 r. W zakresie ww. projektu wystąpiły opóźnienia wynikające z przeszkód w procesie wydania decyzji środowiskowej, jak również kontrowersyjny problem dotyczący zastosowania zmieniającego się prawa w trakcie przygotowania dokumentacji projektowej i przetargowej oraz trudne i niekorzystne warunki przyłączenia obiektów elektroenergetyki kolejowej do sieci energetycznej EnergiaPro. Ogólny koszt inwestycji wynosi 974 835,26 tys. zł.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji inwestycji
na linii kolejowej E30 (8371)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, skierowane do ministra infrastruktury przy piśmie SPS-024-8368/10 z dnia 31 grudnia 2010 r., w sprawie stanu realizacji inwestycji na linii kolejowej E30 przedstawiam poniższe informacje.

Główny zarządca infrastruktury kolejowej w Polsce – PKP Polskie Linie Kolejowe SA – zakończył prace na linii E30 w ramach następujących projektów:

1) „Modernizacja linii kolejowej E30 na odcinkach Węgliniec – Zgorzelec i Węgliniec – Bielawa Dolna”:

— stacja Zgorzelec (ISPA/FS 2002/PL/16/P/PT/016), projekt sfinansowany z Funduszu ISPA/FS i budżetu państwa, koszt inwestycji 44 790,98 tys. zł;

2) „Modernizacji linii kolejowej E30 na odcinku Węgliniec – Legnica”:

— most w Bolesławcu (ISPA/FS 2001/PL/16/P/PT/013-10), zadanie sfinansowane z Funduszu ISPA/FS oraz z budżetu państwa, koszt inwestycji 38 308,56 tys. zł;

3) „Modernizacji linii kolejowej E 30 na odcinku Legnica – Wrocław – Opole”:

— szlak Szczedrzykowice – Legnica tor 1, 2 wraz z przystankiem osobowym Jaśkowice Legnickie i posterunkiem odgałęźnym Piekary Wielkie,

projekt sfinansowany z kredytu EBI, koszt inwestycji 117 601,17 tys. zł;

4) „Odbudowa i modernizacja linii kolejowej E 30/CE 30 na odcinku Legnica – Wrocław – Opole”:

— szlak Malczyce – Szczedrzykowice tor 1, 2 z elementami wzmocnienia i stabilizacji nasypu kolejowego, projekt sfinansowany z kredytu EBI, budżetu państwa oraz środków własnych PKP Polskie Linie Kolejowe SA, koszt inwestycji 83 972,09 tys. zł,

— stacja Miękinia, zadanie finansowane z kredytu EBI, budżetu państwa i środków własnych PKP Polskie Linie Kolejowe SA, koszt inwestycji 45 409,13 tys. zł,

— stacja Oława zadanie sfinansowane z Phare, kredytu EBI, budżetu państwa i środków własnych PKP PLK SA, koszt inwestycji 14 400,00 tys. zł,

— stacja Brzeg, zadanie sfinansowane z Phare, kredytu EBI, budżetu państwa, środków własnych PKP PLK SA, koszt inwestycji 153 978,84 tys. zł.

Ponadto w ramach modernizacji linii kolejowej E30 na Euro 2012 prowadzone są obecnie prace w ramach następujących projektów:

1) „Odbudowa i modernizacja linii kolejowej E30/C E30 na odcinku Legnica – Wrocław – Opole”:

— postereunek odgałęźny Szczedrzykowice, projekt finansowany z kredytu EBI, budżetu państwa oraz środków własnych PKP PLK SA. Planowany termin zakończenia realizacji inwestycji 29 grudnia 2011 r. Na tym zadaniu wystąpiły opóźnienia, ponieważ projektant opóźnił wykonanie dokumentacji. Planowany koszt inwestycji 27 679,76 tys. zł,

— szlak Środa Śląska – Malczyce tor 1 i 2 wraz ze stacją Malczyce, zadanie finansowane z kredytu EBI, budżetu państwa oraz środków własnych PKP PLK SA. Planowany termin zakończenia realizacji – luty 2011 r. Planowany koszt inwestycji 167 221,36 tys. zł,

— stacja Wrocław Leśnica, zadanie finansowane z budżetu państwa. Planowanym terminem zakończenia realizacji inwestycji jest 29 września 2011 r. W ww. zadaniu wystąpiły opóźnienia, ponieważ konieczne okazały się zmiany w dokumentacji z uwagi na wpisanie całej stacji do rejestru zabytków. Planowany koszt inwestycji 86 770,00 tys. zł;

2) „Modernizacja linii kolejowej nr 91 Kraków Główny Os. – Medyka i nr 92 Przemyśl – Medyka, odcinek Rzeszów – granica państwa, etap I, odcinek Rzeszów – Jarosław”.

Pierwotnie planowany w ramach PO IiŚ zakres robót miał doprowadzić do dostosowania korytarza E30 dla ruchu pasażerskiego z prędkością 160 km/h oraz prowadzenia pociągów towarowych z prędkością 120 km/h.

Biorąc pod uwagę trudną geometrię linii w pobliżu stacji Przeworsk i stacji Przemyśl oraz przygraniczny charakter ww. odcinka linii (długi czas postoju przy przekraczaniu granicy z Ukrainą), wydatkowanie tak wysokich środków na przedmiotowy odcinek nie byłoby celowe. Obecnie w ramach rewitalizacji planuje się przystosować infrastrukturę kolejową

na całym odcinku linii, uzyskując maksymalną prędkość pociągów pasażerskich do 120 km/h.

W 2010 r. na przedmiotowy odcinek wydatkowano 83 352,73 tys. zł z budżetu państwa, natomiast w 2011 r. planowane nakłady z budżetu państwa wynoszą 30 217,00 tys. zł i zostaną przeznaczone na:

1) wykonanie dokumentacji projektowej i wykonanie robót budowlanych (w systemie projektuj – buduj) na szlaku Przeworsk – Jarosław tor 2 w zakresie:

— kompleksowej wymiany nawierzchni na typ 60E1 – tor bezstykowy wraz z robotami okółotorowymi,

— przebudowy dwóch peronów w Pełkinie,

— wymiany nawierzchni na 4 przejazdach,

— modernizacji urządzeń sterowania ruchem kolejowym,

— modernizacji energetyki – wymiana liny nośnej, kotew i odciągów, wymiana oświetlenia na 2 przejazdach i peronie;

2) modernizację nawierzchni kolejowej szerokotorowej na odcinku Medyka – granica państwa w zakresie kompleksowej przebudowy na linii nr 91 i 92;

3) przebudowę mostu nad rzeką Wisłok (tor nr 1 na szlaku Rzeszów – Stróżów).

Jeżeli chodzi o współpracę instytucji rządowych i samorządu terytorialnego przy realizacji tej inwestycji, to przebiega ona prawidłowo.

Dodatkowo informuję, iż w najbliższych latach na linii kolejowej E30 zaplanowano:

1. „Modernizację linii kolejowej E30/C E30, odcinek Kraków – Rzeszów, etap III” PO IiŚ nr 7.1-30.

Orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 4 672 000 tys. zł (brutto). W ramach modernizacji planuje się dostosowanie parametrów linii kolejowej do standardów oraz wymogów umów międzynarodowych AGC (o głównych międzynarodowych liniach kolejowych) i AGTC (o głównych międzynarodowych liniach kolejowych transportu kombinowanego) dla korytarzy transportowych, tj. do kursowania pociągów pasażerskich z tarem klasycznym z prędkością $V_{\max} = 160$ km/h oraz pociągów towarowych z prędkością $V_{\max} = 120$ km/h.

Przewiduje się wykonanie m.in. następujących robót budowlanych:

— modernizację układu torowego na długości 138,9 km linii,

— przebudowę układów torowych na 16 stacjach, w tym zamiana stacji na postereunek – 3 stacje (Bia doliny, Czarna Tarnowska, Trzciana) i likwidacja 2 stacji (Grabiny, Rudna Wielka),

— przebudowę/budowę 13 przystanków osobowych (Staniątka, Szarów, Stanisławice, Cikowice, Rzezawa, Jasień Brzeski, Sterkowice, Wałki, Nowo-projektowany, Lubzina, Ropczyce Witkowice, Będzimyśl, Świlcza).

2. „Modernizację linii kolejowej E30, etap II, odcinek Zabrze – Katowice – Kraków” PO IiŚ 7.1-11.1.

Modernizacja na odcinku Sosnowiec Jęzor (km 6,847 linii kolejowej nr 134) – Jaworzno Szczakowa – Trzebinia – Kraków Główny Towarowy (km 67,200

linii kolejowej nr 133), tj. około 58,237 km dwutorowej linii kolejowej.

Celem modernizacji jest dostosowanie parametrów linii E30 do nowych standardów oraz wymogów umów międzynarodowych AGC i AGTC dla korytarzy transportowych, tj. do kursowania pociągów pasażerskich z taborom klasycznym z prędkością $V_{\max} = 160$ km/h oraz pociągów towarowych z prędkością $V_{\max} = 120$ km/h.

Pod koniec 2010 r. zostały podpisane 4 umowy z wykonawcami robót budowlanych w systemie „projektuj i buduj” oraz umowa na działania informacyjno-promujące. Zakończenie robót budowlanych planowane jest na czerwiec 2014 r., a końcowe rozliczenie projektu – na grudzień 2015 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Domiceli Kopaczewskiej**

**w sprawie powszechności realizacji innowacji
pedagogicznych oraz podejmowania
eksperymentów pedagogicznych (8373)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pani poseł Domiceli Kopaczewskiej (SPS-024-8373/10) w sprawie powszechności realizacji innowacji pedagogicznych oraz podejmowania eksperymentów pedagogicznych, uprzejmie wyjaśniam:

Zgodnie z rozporządzeniem ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 9 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków prowadzenia działalności innowacyjnej i eksperymentalnej przez publiczne szkoły i placówki. (Dz. U. z dnia 15 maja 2002 r.), innowacją pedagogiczną, zwaną dalej innowacją, prowadzoną w publicznych szkołach i placówkach, są nowatorskie rozwiązania programowe, organizacyjne lub metodyczne mające na celu poprawę jakości pracy szkoły.

Natomiast eksperymentem pedagogicznym są działania służące podnoszeniu skuteczności kształcenia w szkole, w ramach których są modyfikowane warunki, organizacja zajęć edukacyjnych lub zakres treści nauczania, prowadzone pod opieką jednostki naukowej. Zarówno innowacje, jak i eksperymenty pedagogiczne nie mogą prowadzić do zmiany typu szkoły.

Prowadzenie eksperymentu w szkole wymaga zgody ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania. Od chwili wejścia w życie omawianego rozporządzenia

23 placówki prowadziły eksperyment. Obecnie prowadzenie eksperymentu dotyczy 6 placówek. Eksperymenty pedagogiczne były lub są realizowane przez szkoły podstawowe, ponagimnazjalne i poradnie psychologiczno-pedagogiczne. Zakres prowadzonych obecnie eksperymentów obejmuje:

— kształcenie zawodowe – zamiana kierunku kształcenia,

— nowy model specjalnego kształcenia ponadgimnazjalnego i ustawicznego osób niepełnosprawnych,

— wspomaganie rozwoju dziecka przez zastosowanie nowatorskich metod diagnozy i terapii.

Dyrektor szkoły, przekazując kuratorowi oświaty i organowi prowadzącemu szkołę, uchwałę rady pedagogicznej w sprawie wprowadzenia innowacji, wraz z jej opisem, informuje o prowadzonych przez szkołę działaniach innowacyjnych. Zatem właściwy kurator oświaty prowadzi rejestr innowacji pedagogicznych.

Z danych przekazanych przez kuratorów oświaty wynika, że obecnie w ponad 6500 szkół i placówek realizowane są innowacje pedagogiczne. Ponadto analiza danych wskazuje, że średnio w placówce realizowane są 3 innowacje pedagogiczne.

Innowacje obejmują wszystkie etapy edukacyjne, w tym około 34% realizowanych jest w przedszkolach, około 38% w szkołach podstawowych, około 17% w gimnazjach, około 9% w szkołach ponadgimnazjalnych, a około 2% w innych placówkach oświatowych.

Przedstawiona powyżej liczba innowacji nie wyczerpuje wszystkich nowatorskich działań prowadzonych w polskich szkołach, gdyż nie wszystkie zmiany zmierzające do podnoszenia jakości pracy szkoły należy traktować jako innowacje w rozumieniu cytowanego wyżej rozporządzenia z dnia 9 kwietnia 2002 r. Wielu nauczycieli realizuje program wychowania przedszkolnego, program nauczania ogólnego, program nauczania dla zawodu albo program nauczania dla profilu opracowany samodzielnie lub we współpracy z innymi nauczycielami, inni proponują do realizacji program opracowany przez innego autora (autorów) lub program opracowany przez innego autora (autorów) wraz z dokonanymi zmianami (na podstawie przepisów § 2 ust. 3 obowiązującego obecnie rozporządzenia ministra edukacji narodowej z dnia 8 czerwca 2009 r. w sprawie dopuszczania do użytku szkolnego programów wychowania przedszkolnego, programów nauczania i podręczników oraz cofania dopuszczenia, Dz. U. Nr 89, poz. 730).

Zauważalny jest wzrost zainteresowania innowacjami od roku szkolnego 2009/10, w tym przez szkoły podstawowe i przedszkola. Na przykład w województwie podkarpackim w roku szkolnym 2010/2011 w ponad 440 szkołach i placówkach realizowane są innowacyjne programy edukacyjne, a w województwie łódzkim – w 199.

Innowacje pedagogiczne dotyczą innowacji programowej, metodycznej i organizacyjnej. Tematyka proponowanych programów innowacyjnych obejmuje kwestie związane z programami profilaktycznymi,

wychowawczymi i zdrowotnymi, rozwijaniem kompetencji i umiejętności językowych, matematycznych i przyrodniczych, rozszerzeniem pomocy psychologiczno-pedagogicznej, w tym przy zastosowaniu nowoczesnych metod diagnozy i terapii uczniów ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi, rozwijaniem zainteresowań plastycznych, muzycznych, teatralnych oraz sportowych, kształtowaniem postaw przedsiębiorczości oraz dostosowaniem kształcenia zawodowego do zmieniającego się rynku pracy.

Istotne jest, że przy prowadzeniu innowacji środki finansowe na jej prowadzenie pochodzą także ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego, a innowacja obejmuje określone etapy edukacyjne.

W Ministerstwie Edukacji Narodowej rozpoczęły się prace nad zmianą zapisów przedmiotowego rozporządzenia.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Anny Paluch**

**w sprawie kontraktowania świadczeń
zdrowotnych z zakresu kardiologii
i elektroterapii przez Małopolski Oddział
Wojewódzki NFZ w Krakowie (8375)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Anny Paluch, posła na Sejm RP, z dnia 16 grudnia 2010 r., przesłane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu, z dnia 31 grudnia 2010 r. (znak: SPS-024-8375/10), w sprawie kontraktowania świadczeń zdrowotnych z zakresu kardiologii i elektroterapii przez Małopolski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach prezesa NFZ, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z art. 97 ww. ustawy do zakresu działania Narodowego Funduszu Zdrowia należy m.in.

określanie jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Ponadto, zgodnie z art. 146 ust. 1 ww. ustawy, prezes Narodowego Funduszu Zdrowia określa przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert oraz warunki wymagane od świadczeniodawców.

Odnosząc się do kwestii zawartych w treści zapytania, przede wszystkim należy zwrócić uwagę na zasady zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej. Zgodnie z przepisem art. 107 ust. 5 pkt 8 i 10 cytowanej ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia należy przeprowadzanie postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, a także zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych, oraz zawieranie i rozliczanie umów o realizację programów zdrowotnych. Podstawą do udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, zgodnie z przepisem art. 132 ust. 1 ww. ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Zgodnie z przepisem art. 134 przytoczonej ustawy Narodowy Fundusz Zdrowia jest obowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzić postępowanie w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. W trakcie trwania procedury konkursowej, zgodnie z art. 148 cytowanej na wstępie ustawy, fundusz porównuje złożone przez świadczeniodawców oferty w zakresie ciągłości, kompleksowości, dostępności, jakości udzielanych świadczeń, kwalifikacji personelu, wyposażenia w sprzęt i aparaturę medyczną oraz ceny i liczby oferowanych świadczeń opieki zdrowotnej oraz kalkulacji kosztów, a następnie, zgodnie z przepisem art. 142 ust. 5 pkt 1 ww. ustawy, może wybrać ofertę lub większą liczbę ofert, które zapewniają możliwie najlepsze warunki udzielania świadczeń opieki zdrowotnej.

Jednocześnie należy zwrócić uwagę na fakt, iż w trakcie postępowania konkursowego świadczeniodawca może negocjować liczbę i cenę planowanych do udzielenia świadczeń opieki zdrowotnej, co bezpośrednio wynika z art. 142 ust. 6 cytowanej ustawy. Należy jednak podkreślić, iż ilość planowanych świadczeń ambulatoryjnych, szpitalnych, a także świadczeń opieki zdrowotnej z innych zakresów wynika z danych historycznych, prognozy wynikającej z danych epidemiologicznych oraz przepisu art. 132 ust. 5 ww. ustawy, w świetle którego, wysokość łącznych zobowiązań funduszu wynikających z zawartych ze

świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym funduszu.

Mając na uwadze przytoczone przepisy, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Małopolskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Zgodnie z wyjaśnieniami płatnika świadczeń, plan zakupów Małopolskiego OW NFZ na rok 2011 został opracowany z uwzględnieniem potrzeb świadczeniobiorców, w tym mieszkańców powiatu nowotarskiego, limanowskiego i suskiego, według jednolitych zasad przyjętych w procedurze tworzenia planu zakupów. Jak wskazuje Małopolski OW NFZ, w trakcie postępowania konkursowego brano pod uwagę potencjał wykonawczy świadczeniodawców, ich położenie terytorialne, dotychczasową realizację kontraktu oraz możliwości finansowe funduszu.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie kardiologii inwazyjnej, elektroterapii i angiologii w Podhalańskim Szpitalu Specjalistycznym w Nowym Targu, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż ww. świadczeniodawca w trakcie postępowania konkursowego podpisał protokół zbieżności, akceptując tym samym zarówno cenę, jak i ilość punktów na 2011 rok. W wyniku rozstrzygnięcia postępowania konkursowego wartość umowy zawartej w omawianym zakresie z Podhalańskim Szpitalem Specjalistycznym w Nowym Targu wyniosła 7 079 616 zł.

Należy jednocześnie podkreślić, iż wymieniona powyżej kwota zobowiązania oddziału funduszu wobec świadczeniodawcy podlega obligatoryjnemu zwiększeniu do poziomu rzeczywistego wykonania w przypadku procedur medycznych mających status tzw. świadczeń nielimitowanych – w tym przypadku dotyczyć to będzie świadczenia: leczenie inwazyjne ostrych zespołów wieńcowych. Jak wskazuje Małopolski OW NFZ, w przypadku większego, niż przewidziano w umowie, wykonania świadczeń związanych z leczeniem ostrych zespołów wieńcowych, ostateczna suma przekazanych środków finansowych będzie wprost proporcjonalna do realizacji ww. procedury.

Równocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w związku z podnoszonymi informacjami o nieprawidłowościach w kontraktowaniu świadczeń opieki zdrowotnej na 2011 rok przez Małopolski OW NFZ Centrala Narodowego Funduszu Zdrowia w chwili obecnej przeprowadza czynności kontrolne w zakresie ogłoszonych i rozstrzygniętych przez oddział funduszu postępowań konkursowych w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Odnosząc się do kwestii dotyczących monitorowania i nadzorowania oddziałów wojewódzkich funduszu podczas kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej w celu wykluczenia uznaniowości w podejmowaniu decyzji o zawarciu umowy, a także zapewnienia równego dostępu do świadczeń medycznych dla

mieszkańców wszystkich subregionów, uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż Ministerstwo Zdrowia w trakcie procesu kontraktowania świadczeń opieki zdrowotnej monitoruje stan zaawansowania tego procesu, w tym analizuje zagrożenia związane z możliwością wystąpienia sytuacji niewłaściwego zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej. W przypadku prowadzonych postępowań konkursowych w sprawie zawarcia umów na 2011 rok w rodzaju: leczenie szpitalne, Małopolski OW NFZ nie informował Ministerstwa Zdrowia o możliwych zagrożeniach związanych z niewłaściwym poziomem zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie kardiologii inwazyjnej, elektroterapii i angiologii.

Jednocześnie nadmieniam, iż w przypadku wpływającej do Ministerstwa Zdrowia korespondencji, świadczącej o możliwych nieprawidłowościach w prowadzonych postępowaniach konkursowych, Ministerstwo Zdrowia każdorazowo podejmuje działania mające na celu wyjaśnienie i zbadanie prawidłowości prowadzenia takich postępowań.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Obrony Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Karpińskiego**

**w sprawie rozmieszczenia broni defensywnej
do zwalczania samolotów oraz rakiet
balistycznych w Toruniu (8376)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Grzegorza Karpińskiego w sprawie rozmieszczenia broni defensywnej do zwalczania samolotów oraz rakiet balistycznych w Toruniu (SPS-024-8376/10), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Polska i Stany Zjednoczone Ameryki wspólnie ustalają szczegółowy plan rotacji baterii Patriot i adekwatnie do tego również miejsce rotacji. Plany wspólnego szkolenia uwzględniają również manewry baterią, w tym przemieszczanie do innych garnizonów i rozwinięcie w innym miejscu. Przeprowadzenie trzeciej rotacji baterii Patriot w Toruniu wynikało z uzgodnionego ze stroną amerykańską planu wspólnego szkolenia dla tej rotacji. Toruń nie jest lokalizacją docelową. Nie można jednak wykluczyć, że miejsce to będzie wykorzystywane na potrzeby baterii Patriot w przyszłości.

Odpowiadając na pytania pana posła Grzegorza Karpińskiego dotyczące konsultacji z lokalnymi władzami miasta Torunia pobytu baterii Patriot, uprzejmie informuję, że wykorzystywany do szkolenia teren jest w administracji Ministerstwa Obrony Narodowej, stąd też nie dokonano takich konsultacji. O fakcie pobytu żołnierzy amerykańskich na terenie Torunia były informowane właściwe lokalne służby i instytucje. Władze miasta uczestniczyły w ceremonii powitania i pożegnania żołnierzy amerykańskich.

Odnosząc się do kwestii ewentualnych korzyści dla miasta z faktu rotacyjnego pobytu pododdziału wojsk amerykańskich w Toruniu, uprzejmie informuję, że to zagadnienie można rozpatrywać w kategoriach promocji miasta. W wymiarze finansowym korzyści mogą być odczuwalne przez lokalnych dostawców produktów żywnościowych, a także zakład usług komunalnych i dostawców energii.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że charakter rotacyjnego pobytu baterii Patriot na terenie kraju jest wyłącznie szkoleniowy.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku i poważania

Sekretarz stanu
Czesław Piątas

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłanek
Elżbiety Witek i Anny Zalewskiej**

**w sprawie realizacji inwestycji
przeciwpowodziowych i zabezpieczenia
mieszkańców terenów zagrożonych powodzią
na Dolnym Śląsku (8377)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-024-8377/10) przekazującego zapytanie posłów na Sejm RP pani Elżbiety Witek oraz pani Anny Zalewskiej w sprawie realizacji inwestycji przeciwpowodziowych i zabezpieczenia mieszkańców terenów zagrożonych powodzią na Dolnym Śląsku uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie podkreślić należy, iż od kilku lat rząd RP realizuje zadania systemowe w zakresie zabezpieczenia przeciwpowodziowego kraju w postaci konkretnych programów, w tym w szczególności „Programu dla Odry – 2006”. Realizacja programu nadzorowana jest przez wojewodę dolnośląskiego, zaś

jego zakończenie planowane jest w 2016 r. Część działań, tj. „Projekt ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry”, którego głównym zadaniem jest budowa suchego zbiornika przeciwpowodziowego (polderu) Racibórz Dolny oraz odbudowa i modernizacja systemu zabezpieczeń przeciwpowodziowych Wrocławia (wrocławski węzeł wodny), koordynuje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji. Całkowity koszt projektu wynosi 505 mln euro, zaś jego zakończenie przewidywane jest na 2015 r.

W realizacji ww. projektu współuczestniczy resort środowiska, w tym: Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej we Wrocławiu i Gliwicach oraz marszałek województwa dolnośląskiego (Dolnośląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych).

W ramach „Programu dla Odry – 2006” od 2002 r. zmodernizowano i wybudowano ponad 152 km wałów przeciwpowodziowych, uregulowano ponad 880 km rzek i potoków, wyremontowano 12 jazów i 5 śluz żeglugowych. Dzięki programowi wybudowano 7 zbiorników retencyjnych w dorzeczu Odry: Topola i Kozielno na Nysie Kłodzkiej (woj. dolnośląskie, opolskie), Stara Morawa na Morawce (woj. dolnośląskie), Stara Woda na Lubszy (woj. lubuskie), Murowaniec (woj. wielkopolskie), Włodzienin na Troi (woj. opolskie) oraz polder Krynka-Przeworno (woj. dolnośląskie). Na ponad 40 innych zbiornikach retencyjnych przeprowadzone zostały prace konserwacyjne oraz budowlane.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż dotychczas na realizację „Programu dla Odry – 2006”, w tym m.in. „Projektu ochrony przeciwpowodziowej w dorzeczu rzeki Odry” (budowa zbiornika Racibórz i modernizacja wrocławskiego węzła wodnego) wydano w sumie 3,5 mld zł. Ogółem do 2016 r. na realizację „Programu dla Odry – 2006” zaplanowano środki finansowe w wysokości 9 mld zł.

Niezależnie od środków finansowych przekazywanych w ramach realizacji „Programu dla Odry – 2006” Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych przekazuje dofinansowanie na naprawę urządzeń melioracji wodnych zniszczonych przez powódź. Od 2002 r. na ww. cel wojewódzkie zarządy melioracji i urządzeń wodnych z całego kraju otrzymały ok. 1,1 mld zł, w tym w 2010 r. ok. 0,3 mld zł na naprawę wałów i innych urządzeń melioracji wodnych podstawowych uszkodzonych bądź zniszczonych podczas ubiegłorocznych powodzi (z tego: województwo dolnośląskie – 13,4 mln zł).

Ponadto w 2010 r. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji z rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych przekazało Ministerstwu Środowiska na działania realizowane przez regionalne zarządy gospodarki wodnej w zakresie usuwania skutków powodzi w infrastrukturze przeciwpowodziowej środki finansowe w wysokości ponad 82 mln zł.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zarządzeniem nr 41 prezesa Rady Ministrów z dnia 18 czerwca 2010 r. powołany został Międzyresortowy Zespół do spraw Szacowania Skutków Powodzi w 2010 r. W skład zespołu wchodził przedstawiciele resortów: finansów, gospodarki, infrastruktury, pracy i polityki społecznej, rolnictwa i rozwoju wsi, środowiska, zdrowia, spraw wewnętrznych i administracji oraz szefowie Rządowego Centrum Bezpieczeństwa i Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej. Do zadań ww. zespołu należało w szczególności zapewnienie kompleksowego oszacowania skutków powodzi na podstawie danych przekazanych przez wojewodów oraz jednostki podległe lub nadzorowane przez właściwych ministrów.

Na podstawie informacji przekazanych przez wojewodów oraz ministerstwa oszacowano, iż kwota strat spowodowanych powodzią w 2010 r. w infrastrukturze komunalnej jednostek samorządu terytorialnego, obiektach podległych ministerstwu, mieniu prywatnym i ubezpieczonym oraz rolnictwie wyniosła ponad 12 477 mln zł. Najbardziej dotknięte powodzią zostały województwa: małopolskie, podkarpackie, śląskie, świętokrzyskie, lubelskie, wielkopolskie i opolskie. Wartość oszacowanych strat przekroczyła 0,6% PKB za 2009 r., co pozwoliło przedłożyć w dniu 23 lipca 2010 r. Komisji Europejskiej wniosek (w dniu 29 września 2010 r. został on skorygowany) o pomoc z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej. W dniu 16 grudnia 2010 r. Komisja Europejska zatwierdziła wniosek rządu RP. Wysokość spodziewanej pomocy finansowej pochodzącej z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej ma wynosić 105,5 mln euro, czyli ok. 422 mln zł.

W kontekście pytania dotyczącego udzielonej pomocy poszkodowanym przez powódź rodzinom z województwa dolnośląskiego pragnę poinformować, iż w 2010 r. rząd RP przygotował mechanizmy umożliwiające usuwanie powstałych zniszczeń, w tym m.in. poprzez przyznanie poszkodowanym rodzinom zasiłków celowych z przeznaczeniem na pomoc doraźną w kwocie do 6 tys. zł oraz na remont albo odbudowę budynków mieszkalnych lub lokali mieszkalnych.

W ramach pomocy do 6 tys. zł mieszkańcom województwa dolnośląskiego wypłacono 3833 zasiłki na kwotę ok. 13,5 mln zł. Na remont i odbudowę domów mieszkalnych lub lokali mieszkalnych dla 1472 rodzin wypłacono 25,8 mln zł. W przypadku gdy odbudowa ta nie została zakończona w 2010 r., pomoc finansowa z budżetu państwa będzie kontynuowana również w 2011 r.

Pragnę jednocześnie podkreślić, iż Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji w 2010 r. na bieżąco monitorowało sytuację wypłat zasiłków celowych dla rodzin z terenów popowodziowych, w tym m.in. stan wypłat zasiłków celowych na remont i odbudowę budynków mieszkalnych zniszczonych w wyniku powodzi. Minister spraw wewnętrznych i administracji – poprzez właściwych miejscowo wojewodów – zwracał się do gminnych ośrodków pomocy społecz-

nej o jak najszybsze wypłacanie zasiłków w celu umożliwienia odbudowy budynków mieszkalnych oraz powrotu rodzin do swoich domów.

Z informacji posiadanych przez MSWiA wynika, iż zdecydowana większość poszkodowanych w wyniku powodzi rodzin zamieszkała już w swoich domach. Pozostałym rodzinom przy pomocy budżetu państwa samorządy zaproponowały lokale zastępcze (wynajęto mieszkania), a także pomieszczenia w szkołach czy świetlicach. W niektórych przypadkach poszkodowani mieszkają w przystosowanej do tego części domu, prowadząc jednocześnie prace remontowe w innych pomieszczeniach. Zaznaczyć należy, iż do dnia 31 marca 2011 r. została przedłużona możliwość dofinansowania z budżetu państwa kosztów wynajmu mieszkań i – w uzasadnionych przypadkach – kontenerów dla rodzin, które nie zakończyły odbudowy (remontu) domu (mieszkania) i nie mogą w nim zamieszkać.

Przedstawiając powyższe, pragnę zapewnić, iż zarówno w roku bieżącym, jak i w kolejnych latach zadania związane z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym kraju, w tym również Dolnego Śląska, będą kontynuowane. Środki na ten cel zabezpieczane są corocznie, w miarę możliwości budżetu państwa.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Witek**

**w sprawie procesu prywatyzacji
Kopalni Surowców Skalnych SA z siedzibą
w Złotorzy (8378)**

W odpowiedzi na zapytanie pani poseł Elżbiety Witek z dnia 14 grudnia 2010 r. (SPS-024-8378/10) w sprawie prywatyzacji spółki Kopalni Surowców Skalnych SA z siedzibą w Złotorzy przedstawiam następujące informacje.

Prywatyzacja KSS SA prowadzona była w trybie określonym w art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, ze zm.), tj. w trybie negocjacji podjętych na podstawie publicznego zaproszenia. Publikacja zaproszenia do negocjacji w sprawie nabycia akcji miała miejsce w dniu 1 marca 2010 r., termin składania pisemnych odpowiedzi na publicznie ogłoszone zaproszenie do negocjacji upłynął w dniu 12 kwietnia 2010 r. W wyznaczonym

terminie oferty zostały złożone przez 15 podmiotów. Do dalszego etapu prywatyzacji, tj. przeprowadzenia ograniczonego badania spółki, dopuszczonych zostało 11 potencjalnych inwestorów. Badanie spółki prowadzone było w dniach od 27 kwietnia do 27 maja 2010 r. Termin składania wiążących propozycji warunków umowy ustalony został na dzień 14 czerwca 2010 r. W powyższym terminie oferty wiążące złożyło 6 podmiotów:

- 1) Basalt Minerals GmbH, Linz,
- 2) Dolnośląskie Surowce Skalne SA, Warszawa,
- 3) KGHM Ecoren SA, Lubin,
- 4) Polskie Kopalnie Surowców Skalnych Bazalt Złotoryja SA, Złotoryja,
- 5) Konsorcjum: Przedsiębiorstwo Usługowo-Handlowe Włodzimierz SA, Katowice, oraz Górnicze Zakłady Dolomitowe SA, Siewierz,
- 6) Zakłady Przemysłu Wapienniczego Trzuskawica SA, Sitkówka.

Do dalszego etapu procesu prywatyzacji dopuszczone zostały wszystkie ww. podmioty, przy czym wyłączność negocjacyjna została udzielona potencjalnemu inwestorowi, tj. spółce Dolnośląskie Surowce Skalne SA z siedzibą w Warszawie, na okres 4 tygodni od dnia otrzymania przez inwestora powiadomienia o udzieleniu wyłączności. Termin ten upłynął w dniu 22 lipca 2010 r. Z uwagi na wniosek inwestora o przeprowadzenie uzupełniającego badania KSS SA oraz ze względu na konieczność dostosowania warunków umowy sprzedaży akcji do uzgodnień poczynionych w trakcie spotkań negocjacyjnych, wyłączność negocjacyjna przyznana DSS SA przedłużana była do dnia 18 sierpnia 2010 r., w którym to dniu doszło do technicznego parafovania projektu umowy. Następnie od dnia 23 sierpnia 2010 r. stworzona została możliwość rozpoczęcia negocjacji pomiędzy przedstawicielami pracowników KSS SA a inwestorem dotyczących pakietu socjalnego, który miał stanowić integralną część umowy. Dalsze przedłużenia okresu wyłączności negocjacyjnej, w związku z nieosiągnięciem przez strony porozumienia, miały na celu stworzenie możliwości wypracowania kompromisu i ustalenie wspólnego stanowiska przez przedstawicieli pracowników KSS SA i inwestora, w zakresie treści pakietu socjalnego. Celowi temu również służyło zorganizowanie dnia 29 września 2010 r. w Ministerstwie Skarbu Państwa spotkania przedstawicieli związku zawodowego działającego przy KSS SA i przedstawicieli DSS SA. W związku z tym, iż podczas spotkania nastąpiło określenie obszarów dotyczących zapisów pakietu socjalnego, w których strony skłonne byłyby do ustępstw, oraz wyrażona została chęć ponownego rozpoczęcia rozmów dotyczących dotychczas niezgodzonych zapisów pakietu socjalnego, wyznaczony został dodatkowy terminu w celu wynegocjowania ostatecznej treści porozumienia. Jednakże do porozumienia nie doszło i w dniu 4 października 2010 r. nastąpiło podpisanie protokołu rozbieżności. W dniu 3 listopada 2010 r. podpisana została umowa sprzedaży pakietu 85% akcji spółki

Kopalnie Surowców Skalnych SA na rzecz spółki Surowce Skalne Zachód sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, która jest spółką celową utworzoną przez Dolnośląskie Surowce Skalne SA. Umowa ma charakter warunkowy. Przeniesienie własności akcji nastąpi po uzyskaniu przez kupującego ostatecznej decyzji prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrażającej zgodę na dokonanie koncentracji.

Jedyną przesłanką, która zadecydowała o przyznaniu wyłączności negocjacyjnej DSS SA, była treść złożonej oferty, w tym wysokość ceny zaoferowanej za pakiet akcji Skarbu Państwa.

Odnosząc się do sytuacji ekonomiczno-finansowej inwestora, informuję iż DSS SA jest spółką, której akcje notowane są na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie. Zgodnie z przepisami prawa DSS SA publikuje raporty okresowe dotyczące swojej działalności, w tym sytuacji finansowej, a jej sprawozdania finansowe badane są przez niezależnego biegłego rewidenta, zatem to one powinny być podstawą do oceny wiarygodności finansowej inwestora. Przed wydaniem inwestorowi odcinków zbiorowych akcji będzie on zobowiązany do wpłacenia całości wartości transakcji na rachunek bankowy Ministerstwa Skarbu Państwa.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje zostaną przez Pana Marszałka uznane za satysfakcjonujące.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie szkód w rolnictwie wyrządzanych
przez zwierzęta leśne (8380)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Matwiejuka, skierowaną do ministra środowiska przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 31 grudnia 2010 r., w sprawie szkód powodowanych przez zwierzęta łowne oraz środków finansowych przeznaczonych na wypłaty odszkodowań za ww. szkody przedstawiam następującą opinię.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066, z późn. zm.) dzierżawcy i zarządcy obwodów łowieckich odpowiadają za szkody wyrządzone przez dziki, losie, jelenie, danielę i sarny w uprawach i płodach rolnych oraz za szkody wyrządzone podczas wykonywania polowania. Szczegółowo kwestie szacowania

szkód łowieckich reguluje rozporządzenie ministra środowiska z dnia 8 marca 2010 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 272) w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za szkody w uprawach i płodach rolnych. Jest ono wynikiem długotrwałej pracy międzyresortowego zespołu i wypracowanym kompromisem pomiędzy interesami gospodarki łowieckiej i rolnej. Biorąc pod uwagę fakt, że koła łowieckie dzierżawią obwody łowieckie na przeważającym obszarze kraju, przyjęte rozwiązania w zakresie szacowania szkód łowieckich można uznać za optymalne dla naszych warunków. Zgodnie z pytaniem pana posła w poszczególnych sezonach łowieckich za szkody łowieckie wypłacone zostały następujące kwoty odszkodowań:

- 2005/2006 – 31,2 mln zł,
- 2006/2007 – 28,5 mln zł,
- 2007/2008 – 41,5 mln zł,
- 2008/2009 – 55,5 mln zł,
- 2009/2010 – 49,5 mln zł.

Wypłaty odszkodowań w kolejnych sezonach łowieckich prowadzone są regularnie w ramach szacowania nowych szkód łowieckich przez poszczególnych dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich. W związku z powyższym o całkowitej sumie pieniędzy przeznaczonych na wypłatę odszkodowań będzie można mówić po zakończeniu kolejnego roku gospodarczego.

Odnosząc się do kwestii poprawy zaistniałej sytuacji, czyli zmniejszenia liczby występujących szkód łowieckich, chciałbym zwrócić uwagę pana posła na obecnie funkcjonujące w naszym systemie prawnym rozwiązania. Ustawa Prawo łowieckie w art. 47 ust. 1 wprowadza obowiązek współdziałania w zabezpieczeniu gruntów przed szkodami łowieckimi. Zgodnie z tym przepisem właściciele lub posiadacze gruntów rolnych i leśnych powinni, zgodnie z potrzebami, współdziałać z dzierżawcami i zarządcami obwodów łowieckich w zabezpieczeniu gruntów przed szkodami, o których mowa w art. 46 ww. ustawy. Celem współdziałania jest z jednej strony uratowanie upraw i płodów przed uszkodzeniem lub zniszczeniem, a z drugiej zaoszczędzenie (znaczących w praktyce) kwot wydatkowanych przez dzierżawców i zarządców obwodów łowieckich na wypłatę ewentualnych odszkodowań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie niszczenia przez żubry
wielohektarowych upraw w pow. sokólskim
(8381)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka, przekazane przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8381/10, w sprawie niszczenia przez żubry wielohektarowych upraw w powiecie sokólskim, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Żubr (*Bison bonasus*) podlega ochronie na terenie całej Europy na podstawie konwencji berneńskiej (Dz. U. z 1996 r. Nr 58, poz. 263), gdzie został umieszczony w załączniku III, obejmującym chronione gatunki fauny. Zgodnie z art. 7 konwencji strony powinny regulować przepisami wszelką eksploatację dzikiej fauny wymienionej w załączniku III, tak aby populacja nie była zagrożona. Ponadto żubr jest gatunkiem priorytetowym wymienionym w dyrektywie 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk naturalnych oraz dzikiej fauny i flory – dyrektywie siedliskowej, co oznacza, że na krajach Unii Europejskiej ciąży szczególny obowiązek działań na rzecz jego ochrony.

Na terenie Polski żubr objęty jest ścisłą ochroną gatunkową na mocy rozporządzenia ministra środowiska z dnia 28 września 2004 roku w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Dz. U. Nr 220, poz. 2237).

Zgodnie z art. 126 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.) Skarb Państwa odpowiada ze szkody wyrządzone przez żubry w uprawach, płodach rolnych lub gospodarstwie leśnym. Oględzin i szacowania szkód, a także ustalenia wysokości odszkodowania i jego wypłaty dokonuje zgodnie z ww. ustawą właściwy regionalny dyrektor ochrony środowiska, a na obszarze parku narodowego – dyrektor tego parku. Właściciele lub użytkownicy gospodarstw rolnych i leśnych mogą także współdziałać z regionalnymi dyrektorami ochrony środowiska lub dyrektorami parków narodowych w zakresie sposobów zabezpieczania upraw, płodów rolnych i lasów przed szkodami powodowanymi przez żubry. Zgodnie z art. 126 ust. 5 ww. ustawy współdziałanie takie może obejmować budowę urządzeń lub wykonanie zabiegów zapobiegających szkodom, finansowane z budżetu właściwego miejscowo dyrektora parku narodowego lub regionalnego dyrektora ochrony środowiska, w ramach zawartych umów cywilnoprawnych.

Metodą ochrony upraw rolniczych przed szkodami powodowanymi przez żubry, tańszą niż grodzenie

żerdziami, jest ogradzanie pól pastuchem elektrycznym. Ogradzenie wysokości 1–1,2 m tworzy się z 1 do 3 rzędów pastucha elektrycznego oraz dodatkowo z linki z paskami materiału założonej u góry. Dzięki oznakowaniu paskami tkaniny ogradzenie jest lepiej widoczne dla zwierząt i takie zabezpieczenie szybciej przynosi oczekiwane rezultaty. Zwierzęta szybko uczą się, że ogradzenie to kojarzy się z przykrym doznaniem i nie próbują ponownie go przekraczać. Pastuch elektryczny ma tę zaletę, że łatwo można go przestawić w inne miejsce lub usunąć, gdy plon zostanie zebrany i dane pole nie wymaga już ochrony. Należy mieć na uwadze, że stosowanie metody grodzenia może doprowadzić do powstania bariery migracyjnej dla przemieszczających się różnych gatunków dziko występujących zwierząt. W związku z powyższym, w przypadku planowania zabiegów polegających na ogradzaniu terenu, należy wcześniej przeprowadzić dokładną wizję terenową, uwzględniającą lokalne korytarze migracyjne zwierząt.

W przypadku upraw wielohektarowych skutecznym rozwiązaniem jest zastosowanie odpowiedniej struktury zasiewów. Dominującym typem upraw uszkodzanych przez żubry są zboża ozime, w tym głównie żyto, a także rzepak. Większość szkód ma miejsce w odległości mniejszej niż 0,5 km od granicy lasu. W związku z powyższym zaleca się unikanie upraw atrakcyjnych dla żubrów w bezpośrednim sąsiedztwie lasów. Uprawy takie powinny być odgraniczone od lasu np. przez trwałe użytki zielone.

Ponadto od 2011 r. realizowany będzie projekt ochrony żubrów w północno-wschodniej Polsce, w ramach V osi Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”. Wsparcie funduszy strukturalnych pozwoli m.in. na przeznaczenie środków na zapobieganie powstawaniu szkód w rolnictwie powodowanych przez żubry. W ramach projektu przewidziane jest m.in. kontraktowanie łąk z przeznaczeniem na paszę dla żubrów, gromadzenie siana w brogach, rewitalizacja łąk i polan śródleśnych, budowa oczek wodnych. Działania tego rodzaju były już prowadzone na obszarze Puszczy Białowiejskiej w związku z realizowanym w latach 2006–2010 projektem ochrony żubra, w ramach unijnego programu Life+ i spowodowały zmniejszenie się liczby wniosków o odszkodowania za szkody w rejonie Puszczy Białowiejskiej.

W chwili obecnej nie jest znana kwota, jaka zostanie przeznaczona na odszkodowania dla rolników w 2011 r., ponieważ projekt ustawy budżetowej nie został jeszcze zatwierdzony.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Janusz Zaleski

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. opolskim (8382)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 31 grudnia 2010 r. (sygn. SPS-024-8382-8397/10) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Jarosława Matwiejuka w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w województwach: opolskim, lubuskim, kujawsko-pomorskim, śląskim, dolnośląskim, zachodniopomorskim, wielkopolskim, pomorskim, mazowieckim, świętokrzyskim, małopolskim, podkarpackim, lubelskim, warmińsko-mazurskim i podlaskim, z upoważnienia prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Kwestie poruszone w zapytaniu poselskim są obecnie uregulowane w ustawie z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466). W myśl przyjętych rozwiązań z dniem 1 lipca 2011 r. ujawnianie naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie dopuszczalnej prędkości jazdy za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących (fotoradarów w obudowach) zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych należeć będzie do Inspekcji Transportu Drogowego. Główny inspektor transportu drogowego przejmie wszelkie obowiązki związane z zakupem, naprawą oraz bieżącą eksploatacją i obsługą urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia.

Ustawa wskazuje również, że w terminie do końca marca 2011 r. generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad przekaze znajdujące się w jego władaniu stacjonarne urządzenia rejestrujące i obudowy na te urządzenia głównemu inspektorowi transportu drogowego, zaś zarządcy dróg usuną urządzenia rejestrujące oraz obudowy na te urządzenia zainstalowane w pasie dróg publicznych, eksploatowane przez podmioty inne niż Policja, zarządcy dróg, straże gminne i Inspekcja Transportu Drogowego. Zautomatyzowanym systemem sieci fotoradarów zarządzać będzie Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym w ramach struktury Inspekcji Transportu Drogowego.

Powyższe przepisy ponadto stanowią, że o instalację lub usunięcie urządzenia rejestrującego albo obudowy na te urządzenia, po zasięgnięciu przedniej opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, wnioskować będzie do zarządców dróg publicznych Inspekcja Transportu Drogowego.

Należy nadmienić, że do chwili obecnej do Policji nie wpłynął żaden wniosek o zaopiniowanie konkretnej lokalizacji masztu. Komenda Główna Policji nie

dysponuje zatem wiedzą, jaka część z istniejących obecnie ponad 1300 obudów urządzeń rejestrujących może ulec likwidacji, przeniesieniu lub też doposażeniu w urządzenia rejestrujące.

Organem właściwym do udzielenia odpowiedzi na szczegółowe pytania zawarte w interpelacji poselskiej jest minister infrastruktury, do którego zadań, jako ministra właściwego do spraw transportu, należy nadzór nad głównym inspektorem transportu drogowego – zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. lubuskim (8383)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. kujawsko-pomorskim (8384)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. śląskim (8385)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. łódzkim (8386)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. dolnośląskim (8387)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. zachodniopomorskim (8388)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. wielkopolskim (8389)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji**
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

**w sprawie planów zmniejszenia liczby
fotoradarów w woj. pomorskim (8390)**

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. mazowieckim (8391)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. świętokrzyskim (8392)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. małopolskim (8393)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. podkarpackim (8394)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. lubelskim (8395)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. warmińsko-mazurskim (8396)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka

w sprawie planów zmniejszenia liczby fotoradarów w woj. podlaskim (8397)

Patrz odpowiedź na zapytanie nr 8382, str. 501.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego

w sprawie stanu infrastruktury lotniskowej (8398)

Szanowny Panie Marszałku! Poniżej przedstawiam informację dotyczącą zapytania poselskiego pana posła Tadeusza Tomaszewskiego z dnia 17 grudnia 2010 r. (SPS-024-8398/10) w sprawie przygotowania portów lotniczych do Euro 2012.

1. Jaki jest ogólny koszt projektów?

Ministerstwo Infrastruktury koordynuje w ramach przygotowań do Euro 2012 sześć projektów lotniskowych o łącznej wartości 1159 mln zł.

2. Jakie są źródła finansowania projektów?

Zaplanowano dofinansowanie projektów ze środków Unii Europejskiej na poziomie 349 mln zł. Pozostałe źródła finansowania projektów to środki własne portów lotniczych, obligacje i kredyty bankowe.

3. Jaki jest obecny stan zaawansowania projektów?

Według informacji przygotowanej na posiedzenie sejmowej Komisji Kultury Fizycznej, Sportu i Turystyki w dniu 15 grudnia 2010 r., zaawansowanie projektów na dzień 15 listopada 2010 r. przedstawiało się następująco:

— dokończenie budowy Terminala 2 w porcie lotniczym Warszawa-Okęcie – 40%,

— modernizacja nawierzchni lotniskowych i drogowych w porcie lotniczym Warszawa-Okęcie – 60%,

— rozbudowa i modernizacja infrastruktury w porcie lotniczym we Wrocławiu – 65%,

— budowa drogi kołowania w porcie lotniczym Gdańsk – wykonano warstwę wiążącą z betonu asfaltowego,

— budowa nowego terminala pasażerskiego w porcie lotniczym Gdańsk – wykonywana jest kondygnacja naziemna,

— płyta postojowa samolotów przed terminalem pasażerskim w porcie lotniczym Gdańsk – wykonano warstwę ścierną z betonu,

— rozbudowa i modernizacja infrastruktury w porcie lotniczym w Poznaniu – rozstrzygnięto przetargi na wybór generalnego wykonawcy płaszczyzn postojowych samolotów oraz rozbudowy terminala pasażerskiego w porcie lotniczym Poznań, rozpoczęcie robót po uzyskaniu decyzji środowiskowej.

4. Czy istnieją zagrożenia w terminowym oddaniu do użytku portów lotniczych?

Nie stwierdzono zagrożeń w terminowym oddaniu do użytku ww. inwestycji, z wyjątkiem projektu realizowanego w Poznaniu. Dotrzymanie terminu w tym przypadku uzależnione jest od uzyskania decyzji środowiskowej, które zaplanowano na koniec stycznia br.

5. Jak ocenia pan współpracę instytucji rządowych i samorządów terytorialnych w realizacji tych projektów?

Współpraca instytucji rządowych i samorządowych układa się dobrze i nie stwarza problemów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Tadeusz Jarmuziewicz

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu infrastruktury dworcowej
(8399)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, skierowane przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., nr SPS-024-8399/10, do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka, w sprawie stanu infrastruktury dworcowej, przedstawiam informację o aktualnym stanie przygotowań inwestycji dworcowych

do organizacji w Polsce turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012.

W ramach przygotowań inwestycji dworcowych do organizacji w Polsce turnieju finałowego Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej UEFA EURO 2012 obecnie realizowanych jest 7 projektów z 8 pierwotnie planowanych. Łączny koszt wszystkich projektów szacowany jest na ok. 700 000 tys. zł.

1. Zintegrowane Centrum Komunikacyjne Poznań Główny.

Zadanie dotyczy budowy nowego dworca kolejowego, terminala autobusowego oraz centrum handlowo-rozrywkowego. Inwestorem jest konsorcjum Tri-Granit. W grudniu 2010 r. złożony został wniosek o wydanie decyzji środowiskowej, jednocześnie opracowywany jest projekt budowlany. Przyjęty przez PKP SA i inwestora harmonogram zakłada realizację budowy dworca w terminie do 30 kwietnia 2012 r. W przypadku braku zaawansowania inwestycji na poziomie gwarantującym realizację dworca w planowanym terminie zabezpieczono przeprowadzenie kosztem inwestora prac modernizacyjnych w istniejącym obiekcie. Planowane nakłady będą wynosić ok. 21 000 tys. zł.

2. Budowa Wielofunkcyjnego Zintegrowanego Centrum Komunikacyjno-Handlowego na stacji Katowice Osobowa wraz z budową dworca kolejowego Katowice Osobowa.

Przedmiotem planowanej inwestycji na nieruchomości dworcowej Katowice Osobowa wraz z terenem przyległym jest zagospodarowanie dworca kolejowego i nieruchomości przyległych przez wybudowanie nowego dworca kolejowego oraz części handlowej przed Euro 2012. Inwestycja jest realizowana przez powołaną do tego celu spółkę Galeria Katowicka sp. z o.o., której udziałowcami są SPV Katowice 1 sp. z o.o. (spółka zależna PKP SA) i Projekt Katowice sp. z o.o. (spółka zależna Neinver sp. z o.o.), główna odpowiedzialność za realizację inwestycji spoczywa na Neinver Polska sp. z o.o. W dniu 25 listopada 2010 r. wybrano generalnego wykonawcę firmę Strabag sp. z o.o., której przekazano plac budowy. Planowane nakłady na nowy dworzec i część handlową wynoszą około 40 000 tys. zł (środki własne PKP SA i partnera biznesowego). Termin oddania do użytkowania planowany jest na 30 maja 2012 r.

3. Remont dworca kolejowego Warszawa Centralna.

Inwestycja ma na celu poprawę estetyki dworca, uporządkowanie przestrzeni reklamowej i komunikacyjnej, dostosowanie do osób niepełnosprawnych. Planowane nakłady to 47 900 tys. zł ze środków własnych PKP SA. Termin zakończenia realizacji został zaplanowany na 30 września 2011 r.

4. Przebudowa dworca kolejowego Warszawa Wschodnia.

Projekt przebudowy dworca kolejowego Warszawa Wschodnia obejmuje przebudowę dwóch budynków dworcowych:

- budynku dworca dalekobieżnego,
- budynku dworca podmiejskiego.

Głównym celem przebudowy dworca Warszawa Wschodnia jest uzyskanie obiektu nowoczesnego, spełniającego standardy techniczne pozwalające na poprawę sprawności i jakości obsługi pasażerów oraz osób przebywających na stacji. Prace przebiegają zgodnie z harmonogramem. Planowana data zakończenia inwestycji to 30 marca 2012 r. Planowane nakłady wynoszą 59 900 tys. zł i pochodzą z dotacji budżetowej oraz środków własnych PKP SA.

5. Przebudowa kompleksu dworcowego Gdynia Główna.

Głównym celem projektu jest dostosowanie struktury przestrzennej dworca do współczesnych wymagań i standardów obsługi podróżnych oraz wzrastającego ruchu pasażerskiego z jednoczesnym uporządkowaniem pod względem estetycznymi i przywróceniem walorów architektonicznych. Umowa z wykonawcą została podpisana w dniu 15 lipca 2010 r. Do chwili obecnej wykonano m.in. odkrywkę pomieszczeń, elementów konstrukcji, ścian i stropów. Trwają roboty wyburzeniowe i rozbiórkowe, demontaż stolarki drzwiowej, instalacji wentylacji, podbijanie fundamentów ścian piwnic. Umowę z inżynierem kontraktu na nadzór inwestorski podpisano w dniu 30 lipca 2010 r. Roboty są prowadzone zgodnie z przyjętym harmonogramem prac. Planowane nakłady w wysokości 40 600 tys. zł pochodzą z dotacji budżetowej, ze środków Funduszu Spójności i środków własnych PKP SA. Planowana data zakończenia inwestycji to 30 marca 2012 r.

6. Budowa dworca kolejowego Kraków Główny zintegrowanego z miejskim transportem publicznym.

W wyniku realizacji przedsięwzięcia powstanie nowy dworzec kolejowy Kraków Główny, który bezpośrednio będzie związany z obsługą podróżnych oraz zintegrowany z innymi rodzajami komunikacji publicznej (tramwaj, autobus miejski i regionalny). Będzie miało to wpływ na poprawę obsługi pasażerów, co przyczyni się do zwiększenia udziału transportu kolejowego w pracy przewozowej transportu publicznego. Planowane ww. zadania inwestycyjne podniosą jakość obsługi oraz zwiększą bezpieczeństwo podróżnych. Bezpośrednim efektem budowy nowego dworca kolejowego Kraków Główny będzie poprawa warunków obsługi podróżnych oraz ich bezpieczeństwa. Umowę z wykonawcą podpisano w dniu 16 września 2010 r. Rozpoczęcie robót nastąpiło w październiku 2010 r. W ramach tych prac wykonane zostały roboty przygotowawcze, a w szczególności wykonano: organizację zaplecza budowy dróg dojazdowych, roboty rozbiórkowe, wyburzenia, ekspertyzy. Umowę z inżynierem kontraktu na nadzór inwestorski podpisano w dniu 30 sierpnia 2010 r. Inżynier sprawuje nadzór nad prawidłową realizacją i terminem wykonania robót budowlano-montażowych. Planowane nakłady w wysokości 127 300 tys. zł pochodzą z dotacji budżetowej, Funduszu Spójności i środ-

ków własnych spółki. Planowany termin zakończenia inwestycji to 30 marca 2011 r.

7. Odtworzenie zabytkowego historycznego kompleksu dworca Wrocław Główny z przebudową kolejowej infrastruktury technicznej.

Projekt obejmuje wykonanie przebudowy układu funkcjonalnego dworca łącznie z instalacjami układu peronowego, przejść podziemnych i wiat peronowych z jednoczesnym odtworzeniem historycznej zabytkowej architektury według wskazań konserwatorskich odnoszących się do dworca. Jakość obsługi podróżnych będzie wzmocniona poprzez budowę pawilonu kasowego, który będzie obsługiwał podróżnych po drugiej stronie stacji (od strony dworca PKS) i będzie połączony tunelem z istniejącym budynkiem dworca oraz zmodernizowanymi peronami. Dotychczasowe drogi dojazdowe i parkingi usytuowane przy budynku dworca zostaną zlokalizowane pod placem przed-dworcowym.

Umowa na roboty budowlane podpisana została w dniu 2 marca 2010 r. Rozpoczęcie robót nastąpiło w dniu 13 kwietnia 2010 r. Wykonane zostały prace przygotowawcze, a w szczególności roboty rozbiórkowe, wyburzenia, wycinka drzew, demontaż instalacji wodnej, centralnego ogrzewania i ciepła technologicznego oraz pokrycia dachu, demontaż urządzeń i instalacji elektrycznych oraz prace renowacyjne. Umowa na nadzór inwestorski podpisana została w dniu 25 marca 2010 r. Planowane nakłady w wysokości 361 600 tys. zł mają pochodzić z budżetu państwa, Funduszu Spójności i środków własnych PKP SA. Data zakończenia inwestycji planowana jest na 30 marca 2012 r.

Na dzień dzisiejszy nie występują żadne zidentyfikowane zagrożenia nieterminowego oddania do użytku powyższych inwestycji. Z uwagi na brak środków finansowych na Euro 2012 nie zostanie zrealizowana budowa dworca Warszawa Zachodnia. W przypadku tego dworca, którego modernizacja ma kosztować około 500 000 tys. zł, aktualnie trwają negocjacje dotyczące wyboru inwestora prywatnego. Gdyby negocjacje te nie przyniosły zakładanego efektu, PKP SA zadeklarowała, iż podda istniejącą infrastrukturę dworcową niezbędnej modernizacji ze środków własnych (oczywiście w znacznie ograniczonym zakresie), aby uzyskać standard obsługi satysfakcjonujący pasażerów. Jeśli chodzi natomiast o współpracę instytucji rządowych i samorządu terytorialnego przy realizacji tej inwestycji, przebiega ona prawidłowo.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego
w sprawie stanu realizacji linii kolejowej nr 8
(8400)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, skierowaną do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka w piśmie nr SPS-024-8400/10 z dnia 31 grudnia 2010 r., przedkładaam informację o stanie realizacji inwestycji na linii nr 8 dla odcinka Warszawa-Służewiec – MPL Okęcie w ramach przygotowań do Euro 2012 oraz na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom.

Linia kolejowa nr 8, odcinek Warszawa-Służewiec – MPL Okęcie.

Jaki jest koszt realizacji projektu?

Ogólne koszty realizacji projektu to 301 447 737,53 zł.

Źródła finansowania projektu:

a) w części dotyczącej wydatków niekwalifikowanych:

- dotacja celowa niekwalifikowana,
- dokapitalizowanie,
- EBI,
- środki własne,

b) w części dotyczącej wydatków kwalifikowanych:

— płatność w części UE (w ramach PO IiŚ na lata 2007–2013),

— dotacja celowa w części krajowej.

Stan zaawansowania projektu:

1) zakres prac w 2010 r.:

Wykonano tunel kolejowy o długości 1183 m wraz z pochylnią zjazdową o długości 420 m, składający się łącznie z 70 segmentów. Segmenty od 1 do 49 to konstrukcja tunelu zawierająca ściany szczelinowe, płytę denną i stropową, segmenty od 50 do 70 to pochylnia zjazdowa zawierająca ściany oporowe oraz płytę denną. Spośród 70 segmentów tunelu i pochylni zjazdowej wykonano:

— mury oporowe pochylni zjazdowej wraz z płytą denną w segmentach 70–50,

— kompletną konstrukcję tunelu w segmentach 49–40 oraz 19–32,

— ściany szczelinowe na całej długości tunelu z wyłączeniem segmentów 3, 7, 8, 9 i 10.

Ponadto wykonano budynki nastawni oraz podstacji trakcyjnej Okęcie;

2) planowane działania w 2011 r.:

a) wykonanie pozostałych segmentów tunelu,

b) wykonanie infrastruktury niezbędnej do prowadzenia ruchu pociągów:

— budowa układu torowego, sieci trakcyjnej, systemu zasilania urządzeń infrastruktury kolejowej,

— zabudowa stacyjnych i liniowych urządzeń sterowania ruchem kolejowym,

— budowa systemu ppoz. dla stacji i tunelu kolejowego,

— budowa systemu informacji dla podróżnych oraz nagłośnienia na stacji podziemnej MPL Okęcie i przystankach osobowych Warszawa Al. Jerozolimskie, Warszawa-Rakowiec i Warszawa-Służewiec,

— budowa systemu odwodnienia tunelu i odcinka toru nr 1 linii nr 8 Warszawa – Kraków,

— budowa przystanku osobowego Warszawa-Służewiec.

Czy istnieją zagrożenia co do terminowego oddania do użytku ww. odcinka linii kolejowej?

Z posiadanych informacji wynika, iż nie ma zagrożenia co do realizacji projektu w terminie planowanym na IV kwartał 2011 r.

Linia kolejowa nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom.

Jaki jest koszt realizacji projektu?

Zgodnie z listą projektów indywidualnych, stanowiącą załącznik do obwieszczenia ministra rozwoju regionalnego, zaktualizowaną dnia 30 sierpnia 2010 r., inwestycja realizowana jest jako dwa projekty:

1) projekt PO IiŚ 7.1–19.1 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom” – orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 1929,46 mln zł,

2) projekt PO IiŚ 7.1-19.2 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze” – orientacyjny koszt całkowity projektu wynosi 66,36 mln zł.

Źródła finansowania projektu:

Wymienione projekty przewidziane są do finansowania z dotacji celowej unijnej (w ramach PO IiŚ na lata 2007–2013) i dotacji celowej krajowej.

Stan zaawansowania projektu:

Cała inwestycja na odcinku Warszawa-Okęcie – Radom przewidziana została do realizacji na lata 2009–2015. W ramach przygotowania inwestycji do realizacji podjęto następujące działania:

— opracowano dokumentację przedprojektową w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Transport”,

— uzyskano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia w granicach województwa mazowieckiego,

— uzyskano decyzję o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej na obszarze województwa mazowieckiego dla istniejącego obszaru kolejowego niezbędnego pod inwestycję, która 15 lipca 2010 r. stała się decyzją ostateczną.

Projekt PO IiŚ 7.1–19.1 „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom” będzie realizowany zgodnie z założeniami zawartymi w studium wykonalności. Projektowana prędkość maksymalna na tym odcinku wynosi 160 km/h, co pozwoli skrócić czas przejazdu o około 60 minut. Efekty te uzyskane zostaną m.in. dzięki:

- zmodernizowaniu we wszystkich branżach kolejowych infrastruktury o długości około 93 km,
- wybudowaniu dwóch LCS-ów (Warszawa-Okęcie, Radom),
- budowie drugiego toru na odcinku Warka – Radom,
- budowie i przebudowie obiektów inżynierskich.

Z uwagi na fakt, że perspektywa finansowa Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” na lata 2007–2013 kończy się de facto w 2015 r., w najgorszym scenariuszu zakładamy, iż uda się zrealizować w całym zakresie rzeczowym Lokalne Centrum Sterowania (LCS) Warszawa-Okęcie, obejmujące odcinek Warszawa-Okęcie – Czachówek Południowy. Natomiast LCS Radom obejmujący odcinek Czachówek Południowy – Radom zostanie zrealizowany w części umożliwiającej bezpieczne prowadzenie ruchu kolejowego oraz rozliczenie dostępnych na ten cel środków finansowych unijnych i krajowych.

Obecnie w ramach projektu PO IiŚ 7.1–19.1 pn. „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom” realizowana jest umowa na „Wykonanie dokumentacji geodezyjnej do celów projektowych niezbędnej do przeprowadzenia modernizacji linii nr 8 (tory nr 1 i 2) na odcinku Warszawa-Okęcie – Kielce, łącznie z tymi stacjami”. Efektem umowy będzie m.in. opracowanie map do celów projektowych.

W ramach projektu PO IiŚ 7.1–19.2 „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze” przygotowana zostanie dokumentacja projektowa i materiały przetargowe dla obszarów lokalnych centrów sterowania: LCS Warszawa-Okęcie i LCS Radom oraz opracowane będą załączniki do wniosku o dofinansowanie dla projektu PO IiŚ 7.1–19.1.

Czy istnieją zagrożenia co do terminowego oddania do użytku ww. odcinka linii kolejowej?

Aktualnie kluczowym zadaniem jest zapewnienie finansowania inwestycji w zakresie środków krajowych, jak też unijnych. W tym celu dnia 22 lipca 2010 r. PKP PLK SA złożyła do Departamentu Budżetu Ministerstwa Infrastruktury wnioski o zapewnienie finansowania z rezerwy celowej budżetu państwa dla projektu PO IiŚ 7.1–19.2 „Modernizacja linii kolejowej nr 8, odcinek Warszawa-Okęcie – Radom – prace przygotowawcze”. W październiku 2010 r. wpłynęło pismo informujące o akceptacji wniosku przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego. Pismem tym MRR zwróciło się do Ministerstwa Finansów o priorytetową weryfikację wniosku o zapewnienie finansowania oraz wydanie stosownej decyzji.

Jak ocenia Pan Minister współpracę instytucji rządowych i samorządów terytorialnych w realizacji tego projektu?

Mając na uwadze m.in. pozyskane: decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację

przedsięwzięcia oraz decyzję o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej, współpracę z instytucjami rządowymi i samorządowymi oceniamy pozytywnie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji linii kolejowej nr 1
(8401)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego skierowaną do ministra infrastruktury przy piśmie SPS-024-8401/10 z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie stanu realizacji linii kolejowej nr 1, przedstawiam poniższe informacje.

Projekt modernizacji linii nr 1 na Euro 2012 dotyczy odcinka Warszawa Zachodnia – Koluszki.

Dla odcinka Skierniewice – Koluszki, zmodernizowanego w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Transport” w latach 2006–2008, koszty modernizacji wyniosły 457 mln zł.

Dla odcinka Warszawa Zachodnia – Skierniewice, który będzie modernizowany w zakresie istniejącej infrastruktury kolejowej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (projekt PO IiŚ 7.1–24.1), koszty wyniosą ok. 870 mln zł.

Źródła finansowania projektu to budżet państwa oraz fundusze UE.

Stan zaawansowania modernizacji linii nr 1 przedstawia się następująco:

- odcinek Skierniewice – Koluszki został zrealizowany i przekazany do użytku;

- na realizację odcinka Warszawa Zachodnia – Skierniewice wybrany został wykonawca, który rozpocznie prace budowlane 1 marca 2011 r.; wykonawca przedłożył inwestorowi harmonogram robót, który przewiduje realizację robót w zakresie podstawowym do 31 maja 2012 r.;

- pozostałe roboty na odcinku Warszawa Zachodnia – Skierniewice (zabudowa urządzeń ERTMS, ocena hałasu i skuteczności przejść dla zwierząt po realizacji robót) planowane są do realizacji do końca 2014 r.

PKP PLK SA, jako inwestor, ocenia współpracę z organami instytucji rządowych i samorządowych, dla sprawnego wypełnienia procedur związanych z modernizacją linii nr 1, jako dobrą.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu realizacji infrastruktury
stacji kolejowej Wrocław Główny (8402)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, skierowaną przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., nr SPS-024-8402/10, do ministra infrastruktury pana Cezarego Grabarczyka, w sprawie stanu realizacji modernizacji infrastruktury kolejowej Wrocław Główny, przedkładam poniższą informację.

PKP Polskie Linie Kolejowe SA od października 2010 r. realizują zadanie inwestycyjne związane z przygotowaniem do Euro 2012 pn. „Modernizacja układu torowego i elementów infrastruktury kolejowej w obrębie stacji Wrocław Główny”. Ogólny koszt realizacji przedmiotowego zadania wynosi 47 569,3 tys. zł, w tym:

- dokumentacja projektowa – 672,6 tys. zł,
- roboty budowlane – 46 896,7 tys. zł.

Źródła finansowania ww. projektu:

— dokumentacja projektowa – Fundusz Spójności (w ramach projektu FS 2004/PL/16/C/PT/005 „Modernizacja linii kolejowej E59, odcinek Wrocław – Poznań, etap I”),

- roboty budowlane – środki budżetowe.

Do końca 2010 r. wykonano część robót budowlanych w zakresie modernizacji torów przyperonowych i konstrukcji nośnych podtorowych w torach 8, 9, 10 i 11 na kwotę 2500 tys. zł. Dalszy postęp robót przedmiotowego zadania uzależniony jest od udostępnienia odpowiedniego frontu robót przez jego wykonawcę dla równoległe prowadzonego przez PKP SA zadania pn. „Odtworzenie zabytkowego historycznego kompleksu Dworca Wrocław Główny z przebudową kolejowej infrastruktury technicznej. Projekt PO IiS 7.1-27”.

Dla wykonania całego zadania do czerwca 2012 r. niezbędne jest zamknięcie jednocześnie minimum 2 peronów (4 torów przyperonowych) oraz wcześniejsze wybudowanie peronu tymczasowego przy torze nr 12. Ponadto wymogi technologiczne nie pozwalają na wykonywanie wszystkich robót w warunkach

zimowych. Odnotowywane są przypadki braku dokumentacji w zakresie położenia podziemnej infrastruktury, mogące spowodować kolizje wpływające na technologie i wydłużenie czasu realizowanych robót. Natomiast jeśli chodzi o współpracę instytucji rządowych i samorządu terytorialnego przy realizacji tej inwestycji, przebiega ona prawidłowo.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie stanu modernizacji infrastruktury
w miastach będących organizatorami
Euro 2012 (8403)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 31 grudnia 2010 r., nr SPS-024-8403/10, i przekazane zapytanie posła na Sejm pana Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie stanu modernizacji infrastruktury w miastach będących organizatorami UEFA Euro 2012 poniżej przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

Przywołane w zapytaniu pana posła Tadeusza Tomaszewskiego 74 projekty związane z przygotowaniem do UEFA Euro 2012 koordynowane przez Ministerstwo Infrastruktury obejmują projekty skoncentrowane przede wszystkim w miastach gospodarkach (zgodnie z decyzją UEFA z maja 2009 r. – Warszawa, Gdańsk, Poznań, Wrocław) oraz projekty zapewniające dogodnie połączenia komunikacyjne pomiędzy nimi oraz z resztą kraju. Przedmiotem tych projektów jest: budowa autostrad i dróg ekspresowych, rozbudowa i modernizacja infrastruktury portów lotniczych, zadania związane z bezpieczeństwem ruchu lotniczego, modernizacja linii oraz dworców kolejowych, zakupy taboru. Gminy i miasta gospodarze w ramach przygotowań infrastruktury do UEFA Euro 2012 realizują 13 projektów miejskich nadzorowanych przez Ministerstwo Infrastruktury, w zakres których wchodzi m.in.: modernizacja linii tramwajowych (torowisk i sieci trakcyjnych), linii kolejowych leżących w obrębie miast, rewitalizacja i zakup taboru oraz dostosowanie miejskiej infrastruktury transportowej do potrzeb osób niepełnosprawnych, a także w przypadku dwóch inwestycji realizowanych na terenie Trójmiasta – budowa/przebudowa dróg ekspresowych (w tym odcinka obwodnicy Trójmiasta) oraz łącznic i dróg rozprowadzających w klasie S.

Beneficjentami projektów miejskich są: miasto Wrocław, miasto Poznań, gmina miasta Gdańska,

Samorząd Województwa Mazowieckiego, Samorząd Województwa Pomorskiego oraz spółki: Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne we Wrocławiu sp. z o.o., Szybka Kolej Miejska sp. z o.o. w Warszawie, Tramwaje Warszawskie sp. z o.o., Koleje Mazowieckie KM sp. z o.o., Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne w Poznaniu sp. z o.o., PKP Szybka Kolej Miejska w Trójmieście sp. z o.o., a w przypadku jednego z projektów trójmiejskich – Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad.

Wszystkie przedsięwzięcia infrastrukturalne związane z UEFA Euro 2012 realizowane na terenie miast gospodarzy i nadzorowane przez Ministerstwo Infrastruktury są współfinansowane ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko” (PO IiŚ) na lata 2007–2013. Całkowity koszt realizacji przedmiotowych przedsięwzięć szacuje się na prawie 5,3 mld zł. Oprócz środków UE w ramach PO IiŚ w finansowanie ww. projektów zaangażowane są środki budżetu państwa, zasobów finansowych będących w posiadaniu jednostek samorządu terytorialnego, środki własne beneficjentów oraz kredytu Europejskiego Banku Inwestycyjnego.

Spośród 13 projektów 12 zostanie zakończonych przed UEFA Euro 2012 w całości lub w zakresie mniejszym od pierwotnie planowanego, lecz całkowicie wypełniającym zobowiązania miasta jako gospodarza turnieju. Tylko jeden projekt nie ma szans realizacji przed UEFA Euro 2012, ale należy podkreślić, iż cztery pozostałe projekty realizowane na terenie tego samego miasta przebiegają zgodnie z harmonogramem i zapewnią właściwą komunikację w czasie turnieju.

Współpracę z beneficjentami projektów miejskich związanych z przygotowaniem do UEFA Euro 2012 oceniam pozytywnie. W Ministerstwie Infrastruktury odbywają się spotkania, których celem jest wymiana informacji i kompleksowa analiza procesu realizacji inwestycji, umożliwiająca skuteczny nadzór oraz szybkie reagowanie na ewentualne problemy. Poza tym Ministerstwo Infrastruktury prowadzi bieżący monitoring stanu zaawansowania poszczególnych projektów poprzez sprawozdawczość miesięczną oraz stałe kontakty z osobami odpowiedzialnymi za projekty bezpośrednio u beneficjentów oraz opiekunami projektów w Centrum Unijnych Projektów Transportowych, które jest instytucją wdrażającą dla PO IiŚ.

W naszej ocenie realizacja 12 powyższych inwestycji infrastrukturalnych w przedstawionym zakresie umożliwi prawidłową obsługę transportową turnieju w miastach gospodarzach i zapewni sprawną organizację UEFA Euro 2012 w Polsce.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Maciej Jankowski

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłanek
Janiny Okrągły i Anny Śliwińskiej**

**w sprawie finansowania domów
pomocy społecznej (8404)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na otrzymane za pośrednictwem pana marszałka przy piśmie z dnia 31 grudnia 2010 r., znak SPS-024-8404/10, zapytanie poselskie posłanek Janiny Okrągły i Anny Śliwińskiej w sprawie finansowania domów pomocy społecznej uprzejmie informuję.

Prowadzenie domów pomocy społecznej jest zadaniem własnym powiatu, dotowanym z budżetu państwa. W ustawie budżetowej przewidziane są środki na dotacje dla powiatów, które prowadzą lub zlecają prowadzenie ponadgminnych domów pomocy społecznej, w których przebywają mieszkańcy przyjęci przed dniem 1 stycznia 2004 r., a także ze skierowaniami wydanymi przed tym dniem. Osoby te ponoszą opłatę za pobyt w domu pomocy społecznej na starych zasadach. Dotacja ta przysługuje na podstawie art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Miesięczna kwota dotacji dla powiatu odpowiada iloczynowi liczby wymienionych wyżej mieszkańców domów w powiecie i średniego miesięcznego kosztu utrzymania w domu, pomniejszonego o dochody uzyskiwane z odpłatności za pobyt mieszkańca w domu.

Przepis art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego nie przewiduje dotacji do pełnego kosztu utrzymania mieszkańca domu pomocy społecznej, chyba że ten koszt jest mniejszy niż średnia miesięczna kwota dotacji dla województwa wyliczona na jednego mieszkańca. Natomiast na podstawie art. 155 ust. 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej istnieje możliwość zwiększenia lub zmniejszenia kwoty dotacji celowej z budżetu państwa na domy pomocy społecznej, jeżeli jest to uzasadnione. Kwota zwiększenia lub zmniejszenia nie może przekroczyć 20% w zależności od typu domu oraz od uzyskanych dochodów z tytułu odpłatności za pobyt w domu. O zwiększenie kwoty dotacji zwracają się do wojewodów najczęściej domy pomocy społecznej przeznaczone dla dzieci i młodzieży niepełnosprawnych intelektualnie oraz dla osób przewlekłe psychicznie chorych, ponieważ koszt utrzymania dziecka jest znacznie wyższy niż osoby dorosłej, a dochody z tytułu odpłatności w tych domach są dużo niższe.

Według obowiązujących przepisów nie ma możliwości wprowadzenia jednakowej dotacji przypadającej na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej, skierowanego przed dniem 1 stycznia 2004 r. Jednakże wprowadzenie jednakowej kwoty dotacji i tak nie byłoby uzasadnione, chociażby ze względu na bardzo

zróżnicowane koszty utrzymania w poszczególnych domach pomocy społecznej na terenie kraju.

Dotacje dla domów pomocy społecznej planowane są w budżetach wojewodów. Minister finansów określa limit środków dla każdego województwa, zaś wojewoda w ramach posiadanego limitu planuje środki na poszczególne zadania, w tym na dotacje dla domów pomocy społecznej. W ciągu roku w związku z uwalnianymi dotacjami średnia dotacja ulega zwiększeniu, z tym że w jednych województwach wzrasta szybciej, a w innych wolniej (w zależności od liczby dotowanych miejsc w województwie i liczby uwolnionych dotacji w ciągu roku).

W roku 2010, według informacji uzyskanych z działań polityki społecznej pod koniec lutego, wysokość dotacji wstępnie określono na poziomie: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1783 zł, lubelskie – 1626 zł, lubuskie – 1610 zł, łódzkie – 1418 zł, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1687 zł, opolskie – 1546 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1738 zł, warmińsko-mazurskie – 1738 zł, wielkopolskie – 1829 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł. Według stanu z listopada średnia dotacja w poszczególnych województwach kształtowała się następująco: dolnośląskie – 1672 zł, kujawsko-pomorskie – 1900 zł, lubelskie – 1705 zł, lubuskie – 1610 zł, łódzkie – 1418 zł do 1697 zł w grudniu, małopolskie – 1484 zł, mazowieckie – 1747 zł, opolskie – 1614 zł, podkarpackie – 1761 zł, podlaskie – 1510 zł, pomorskie – 1626 zł, śląskie – 1550 zł, świętokrzyskie – 1761 zł do 1860 zł w listopadzie i grudniu, warmińsko-mazurskie – 1757 zł, wielkopolskie – 1970 zł, zachodniopomorskie – 1603 zł z jednorazowym zwiększeniem w grudniu po ok. 400 zł na 1 mieszkańca.

Liczba mieszkańców domów, na których przysługuje dotacja, corocznie ulega zmniejszeniu, co wiąże się ze zmniejszeniem kwoty dotacji. W projekcie ustawy budżetowej na 2011 r. na dotacje dla powiatów zaplanowane zostały środki w wysokości 947 473 tys. zł, tj. o 16 615 tys. zł mniej niż w roku 2010. Województwo wielkopolskie zaplanowało dla domów pomocy społecznej środki w wysokości 82 329 tys. zł, co stanowi 100,58% planu roku 2010. Wynika stąd, że wojewoda wielkopolski planuje zwiększenie średniej dotacji na 1 mieszkańca w roku 2011.

W 2010 r. w województwie wielkopolskim średni wojewódzki koszt utrzymania mieszkańca wynosił 2445 zł, a po korekcie w trakcie roku wzrósł do 2600 zł i jest najwyższy w kraju. Jak zostało wcześniej powiedziane, miesięczną kwotę dotacji dla powiatu ustala się w wysokości odpowiadającej iloczynowi liczby mieszkańców domów w powiecie, którzy zostali skierowani przed dniem 1 stycznia 2004 r., i średniego miesięcznego kosztu utrzymania w domu, pomniejszonego o dochody uzyskiwane z odpłatności za pobyt mieszkańca. Przekazywanie dotacji odbywa się zgodnie z przepisem art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Powiat czarnkowsko-trzcianecki prowadzi 4 domy pomocy społecznej. Wszystkie domy osiągnęły wymagany standard i po-

siadają stałe zezwolenie wojewody na prowadzenie tych jednostek. Koszt utrzymania jednego mieszkańca w domach pomocy społecznej prowadzonych przez powiat czarnkowsko-trzcianecki kształtuje się w granicach 2727–3083 zł. W 2010 r. powiat ten otrzymał także dotację na remont dachów, które uległy zniszczeniu w okresie zimowym. Łączna kwota dotacji dla tego powiatu na prowadzenie domów pomocy społecznej w 2010 r. wynosi 8 522 233 zł. Powiat ten nie występował do wojewody o dodatkowe środki.

W 2008 r. Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt zmiany art. 87 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, tak aby dotacja z budżetu państwa na jednego mieszkańca domu pomocy społecznej, skierowanego przed dniem 1 stycznia 2004 r., odpowiadała rzeczywistym kosztom utrzymania, jednakże ze względu na zbyt duże skutki finansowe dla budżetu państwa projekt nie został przyjęty przez Radę Ministrów.

Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej czyni starania w celu poprawy kondycji finansowej domów pomocy społecznej. W roku 2009 przekazało kwotę ponad 8300 tys. zł z niewykorzystanych rezerw celowych dla domów pomocy społecznej na ich bieżące funkcjonowanie. Środki te zostały skierowane dla zabezpieczenia najpilniejszych potrzeb domów pomocy społecznej, które znalazły się w najtrudniejszej sytuacji. W 2010 r., z uwagi na trudną sytuację finansową kraju, pogłębioną dodatkowo w związku z powodzią, nie było możliwości przekazania dodatkowych środków na ten cel.

Informuję jednocześnie, że w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej rozpoczęto prace nad założeniami do nowej ustawy o pomocy społecznej, w których rozważany jest m.in. nowy sposób finansowania domów pomocy społecznej, z pewną gwarancją ze strony budżetu państwa dla osób o najniższych dochodach.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**ministra nauki i szkolnictwa wyższego
na zapytanie poseł Renaty Zaremby**

**w sprawie konsekwencji wprowadzenia zmiany
ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym,
ustawy o stopniach naukowych i tytule
naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie
sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw
(8405)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do zapytania poselskiego pani poseł Renaty Zaremby, przesłanego przy piśmie o sygnaturze: SPS-024-8405/10,

z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie konsekwencji wprowadzenia zamiany ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Dotychczas przeprowadzane reformy w systemie szkolnictwa wyższego dotyczyły często kwestii fragmentarycznych. Nie proponowały zmian o charakterze całościowym. Obecna propozycja reformy systemu szkolnictwa wyższego, która została przedstawiona w przygotowanym projekcie nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw, proponuje wprowadzenie zmian kompleksowych. Zaproponowane zmiany można poszerzować w trzy obszary: model zarządzania, model kariery naukowej oraz sprawy studentów i studia. Tym samym zaproponowany kierunek modernizacji polskiego systemu szkolnictwa wyższego dotyczy również poprawy polityki kadrowej w polskich uczelniach i instytucjach naukowych, a który w dotychczas prowadzonych reformach był pomijany.

Kreowana przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego polityka publiczna musi przeciwdziałać obecnym w edukacji na poziomie wyższym negatywnym zjawiskom, do których należy zaliczyć m.in. in-breeding. Zaobserwowane zjawisko dotyczy funkcjonowania w polskich uczelniach hermetycznej i pozbawionej mechanizmów mobilności polityki kadrowej, w tym zjawiska wieloletowości. Należy stanowczo przeciwdziałać zjawiskom hamującym rozwój polskich uczonych, a tym samym zjawiskom negatywnie wpływającym na jakość usług edukacyjnych polskich szkół wyższych. Zmiany te należy jednak przygotować, nie ingerując w autonomię polskich uczelni. Dlatego też została przygotowana propozycja nowelizacji art. 129 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, która polega na wyposażeniu rektora w jedno z narzędzi do prowadzenia polityki kadrowej o charakterze motywacyjnym.

Zaproponowano nadanie nowego brzmienia art. 129 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym: „Nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni publicznej może podjąć lub kontynuować zatrudnienie w ramach stosunku pracy tylko u jednego dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą. Podjęcie lub kontynuowanie przez nauczyciela akademickiego dodatkowego zatrudnienia wymaga zgody rektora. Podjęcie lub kontynuowanie dodatkowego zatrudnienia bez zgody rektora stanowi podstawę rozwiązania stosunku pracy za wypowiedzeniem w uczelni publicznej stanowiącej podstawowe miejsce pracy”. Zaproponowana zmiana powyższego przepisu, który stanowi przedmiot zainteresowania pani poseł, ma na celu ograniczenie negatywnego zjawiska wieloletowości w polskich szkołach wyższych.

Celem powyższej propozycji przepisu jest stworzenie rektorowi uczelni publicznej jak najlepszych warunków prawnych do kreowania przez niego polityki kadrowej w uczelni. To na rektorze uczelni spoczywa bowiem obowiązek zapewnienia uczelni jak najlepszego funkcjonowania oraz oferowania dydaktyki i badań naukowych na jak najwyższym poziomie. Należy także podkreślić, że powyższy przepis dotyczy jedynie zatrudnienia nauczyciela akademickiego uczelni publicznej w ramach stosunku pracy. Tym samym kształt proponowanego przepisu nie reguluje kwestii podejmowania przez nauczycieli akademickich pracy np. na umowę-zlecenie czy umowę o dzieło. Ważne jest również, że nauczyciel akademicki prowadzący działalność gospodarczą, zgodnie z propozycją przepisów zawartych w projekcie nowelizacji, będzie jedynie informował o tym rektora uczelni, która jest dla niego podstawowym miejscem pracy, a nie, jak dotychczas, występował o zgodę na prowadzenie takiej działalności.

Zaproponowane brzmienie art. 129 ust. 1 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym nadaje rektorowi uczelni publicznej instrument kreowania własnej, autonomicznej polityki kadrowej. Kształt przepisów nie narzuca rektorowi konkretnego rozwiązania, dlatego też to autonomiczna decyzja rektora zadecyduje o wyrażeniu zgody na podjęcie lub kontynuowanie przez nauczyciela akademickiego dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy u dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą.

Należy także zwrócić uwagę na fakt, że nauczyciel akademicki, który w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy będzie wykonywał dodatkowe zatrudnienie w ramach stosunku pracy, może je wykonywać przez okres nie dłuższy niż 3 lata od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że uzyska zgodę na podstawie art. 129 ust. 1, 5 lub 10 ustawy. Tym samym do powyżej omawianego przepisu zostało zachowane odpowiednie *vacatio legis*.

Propozycja zmian przepisów ww. ustawy dotycząca modelu kariery ma także na celu wspieranie najbardziej zdolnych nauczycieli akademickich. Nowelizacja art. 130 w ust. 4 umożliwi rektorowi obniżenie wymiaru zajęć dydaktycznych poniżej dolnej granicy wymiaru ustalonej zgodnie z art. 130 ust. 3. Sytuacja taka może mieć miejsce, kiedy nauczycielowi akademickiemu zostanie powierzone wykonywanie ważnych zadań lub gdy nauczyciel akademicki będzie realizował ważne projekty badawcze lub inne zadania, które przewidziane są w statucie uczelni. Tym samym ustawa wprowadza kolejny instrument pozwalający rektorowi w bardziej elastyczny sposób zarządzać kadrą akademicką uczelni. Instrument ten ma charakter motywacyjny, wspierający najbardziej zdolnych naukowców w prowadzeniu badań.

Proponowane zmiany przepisów dotyczące przedmiotowej kwestii należy rozpatrywać łącznie z innym elementem nowelizacji ustawy, jakim jest np. kwestia minimum kadrowych.

Propozycja przedstawiona w nowo dodanym art. 9a ust. 2 umożliwi podstawowym jednostkom uczelni prowadzącym studia pierwszego stopnia o charakterze praktycznym pozyskiwanie jak najlepszej kadry, gdzie najważniejszym punktem odniesienia nie będą tylko posiadane przez nich stopnie naukowe, ale także doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią w dziedzinie związanej z kierunkiem studiów.

Poprawa polityki kadrowej w uczelniach i instytucjach naukowych jest tym bardziej konieczna w dobie negatywnych zjawisk demograficznych, które wymuszają na uczelniach podnoszenie jakości oferowanych usług edukacyjnych. Przewiduje się, że po wejściu w życie nowelizacji ustawy w obecnym kształcie jakość kształcenia będzie decydującym kryterium podejmowania decyzji edukacyjnych studentów.

Należy także zaznaczyć, że trwają jeszcze prace w Sejmie RP nad projektem nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym, ustawy o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki oraz o zmianie niektórych innych ustaw. W dniu 6 października 2010 r. odbyło się pierwsze czytanie projektu ustawy, który następnie został skierowany do prac w Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP. Zgodnie z podjętą przez komisję uchwałą projekt został poddany procedurze wysłuchania publicznego, które odbyło się 9 listopada 2010 r. Następnie został skierowany do prac w podkomisji stałej ds. nauki i szkolnictwa wyższego Sejmu RP. Po przyjęciu w dniu 4 stycznia 2011 r. przez podkomisję sprawozdania projekt został skierowany ponownie pod obrady Komisji Edukacji, Nauki i Młodzieży Sejmu RP, która zakończyła swoje prace nad projektem ustawy z dnia 19 stycznia 2011 r. Projekt został skierowany do drugiego czytania. Planowane wejście przepisów projektu ustawy w życie to październik 2011 r.

Z poważaniem

Minister
Barbara Kudrycka

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Rzęsy**

**w sprawie zamiarów
Ministerstwa Infrastruktury wobec połączeń
kolejowych w Bieszczadach (8406)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Rzęsy w sprawie zamiarów Ministerstwa Infrastruktury wobec połączeń

kolejowych w Bieszczadach, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 31 grudnia 2010 r. nr SPS-024-8406/10, przekazuję poniższe informacje.

Z uwagi na notoryczną dewastację taboru, związaną z przypadkami prób przemytu i dokonywaną kontrolą celną, spółka Przewozy Regionalne sp. z o.o. podjęła decyzję o nieuruchamianiu w rozkładzie jazdy pociągów obowiązującym od 12 grudnia 2010 r. połączeń na tej trasie. Ponadto przewoźnik dwukrotnie wystąpił do Ministerstwa Infrastruktury o zgodę na zawieszenie przedmiotowego połączenia jeszcze w okresie obowiązywania rozkładu jazdy na rok 2010. Po pierwszej takiej interwencji Ministerstwo Infrastruktury podjęło kroki, aby wyjaśnić okoliczności dewastacji taboru w celu ewentualnego podjęcia działań na rzecz ich zapobieżenia. Podjęta interwencja w Ministerstwie Finansów wykazała, że próby uregulowania tej kwestii od dłuższego czasu są przedmiotem rozmów z przewoźnikiem, jednak nie wypracowano satysfakcjonującego rozwiązania. W tej sytuacji Ministerstwo Infrastruktury wyraziło zgodę na wcześniejsze zawieszenie przewozów na tej trasie z dniem 10 listopada 2010 r.

Pragnę dodać, że Ministerstwo Infrastruktury nie ma podstaw prawnych, by wpływać na decyzje zarządu spółki Przewozy Regionalne sp. z o.o., której właścicielem od grudnia 2008 r. są samorządy województw.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z przepisami art. 40a ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) z budżetu państwa mogą być dotowane jako usługi publiczne przewozy osób wykonywane w połączeniach międzynarodowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Priorytet w finansowaniu ustawodawca określił dla przewozów międzywojewódzkich i zabezpieczenie ich realizacji we właściwym zakresie jest najistotniejsze. W związku z brakiem środków na dofinansowanie przewozów międzywojewódzkich przewozy międzynarodowe będą objęte dofinansowaniem tylko w niezbędnym zakresie.

Ministerstwo Infrastruktury, wobec braku zainteresowania ze strony spółki Przewozy Regionalne sp. z o.o., nie zamierza w chwili obecnej finansować przygranicznych pociągów międzynarodowych przez przejście graniczne w Krościenku.

Pragnę również poinformować, iż z dniem 1 marca 2011 r. wchodzi w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym. Na podstawie art. 7 ust. 3 ustawy organizatorem publicznego transportu zbiorowego realizowanego w strefie transgranicznej będą mogły być gminy, związki międzygminne, powiaty, związki powiatów oraz województwa. W związku z tym, że połączenia takie, jak Jasło – Chyrów, mieszczą się w definicji transportu zbiorowego realizowanego w strefie transgranicznej, jednostki samorządu terytorialnego będą odpowiedzialne za przedmiotowe przewozy.

Jeśli zaś chodzi o decyzje PKP Polskie Linie Kolejowe SA w odniesieniu do linii kolejowych nr 106,

107 oraz 108 w województwie podkarpackim, informuję, że w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Podkarpackiego na lata 2007–2013 do roku 2013 zrealizowane zostaną dwa projekty infrastrukturalne:

1) „Poprawa dostępności linii kolejowej poprzez przebudowę niektórych elementów infrastruktury na odcinkach linii kolejowej nr 106 Rzeszów – Jasło”,

2) „Poprawa dostępności linii kolejowej poprzez przebudowę niektórych elementów infrastruktury kolejowej na odcinkach linii kolejowej nr 108 Stróż – Krościenko”.

Realizacja powyższych projektów w bardzo znaczący sposób wpłynie na poprawę komfortu podróży oraz skrócenie czasu przejazdu na zmodernizowanych liniach kolejowych.

Z informacji otrzymanych przez ministerstwo od spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA wynika natomiast, że z uwagi na ograniczoną wielkość środków publicznych przeznaczanych na inwestycje, rewitalizacja linii kolejowej nr 107 Nowy Zagórz – Łupków będzie możliwa dopiero po roku 2013.

W związku z pytaniem dotyczącym roli kolei w kontekście Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 informuję, iż ze względu na duże odległości między miastami – gospodarzami turnieju, sięgające nawet 1900 kilometrów, przewiduje się, że większość kibiców do przemieszczania się wybierze transport lotniczy, zaś transport kolejowy będzie obsługiwał ruch pomiędzy miejscami rozgrywek w Polsce oraz uzupełniał ruch graniczny. Z tym drugim zadaniem wiąże się modernizacja linii kolejowych nr 91 Kraków Główny Osobowy – Medyka i nr 92 Przemyśl – Medyka ze środków budżetu państwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posłów Adama Abramowicza
i Jerzego Rębka**

**w sprawie przesunięcia terminu budowy drogi
S19 w ramach nowego projektu
„Programu budowy dróg krajowych
na lata 2011–2015” (8407)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do zapytania posłów Adama Abramowicza i Jerzego Rębka przekazane przy piśmie z dnia 31 grudnia

2010 r., znak: SPS-024-8407/10, w sprawie przesunięcia terminu budowy drogi ekspresowej S19 w ramach projektu „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” przedstawiam następujące wyjaśnienia dotyczące stawianych pytań.

Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt „Programu budowy dróg krajowych na lata 2011–2015”, który w swojej treści odnosi się bezpośrednio do „Programu budowy dróg krajowych na lata 2008–2012” przyjętego uchwałą Rady Ministrów w dniu 25 września 2007 r. Okres programowania rzeczowego i finansowego obejmuje okres 3 lat (2011–2013) i został dostosowany do określonych możliwości finansowych państwa. Poziom finansowania zadań drogowych zarówno z Krajowego Funduszu Drogowego, jak i z budżetu państwa wyznaczają następujące dokumenty finansowe, które wskazują możliwe ramy działania ministra infrastruktury:

1) Wieloletni Plan Finansowy Państwa na lata 2011–2013,

2) ustawa budżetowa na rok 2011, która w załączniku nr 11 wskazuje limit wydatków drogowych do 2013 r.,

3) uchwała Rady Ministrów z dnia 19 października 2010 r. w sprawie niektórych działań związanych z realizacją programu wieloletniego pn. „Program budowy dróg krajowych na lata 2008–2012”.

Załącznik nr 1 projektu programu zawiera szczegółową listę zadań inwestycyjnych, których realizacja zostanie rozpoczęta do 2013 r. Ujęto w nim budowę obwodnicy Kocka i Woli Skromowskiej na odcinku drogi ekspresowej S19 Międzyrzec Podlaski – Lubartów. Załącznik nr 1a określa zadania priorytetowe, które mogłyby być realizowane do roku 2013 w przypadku wystąpienia oszczędności bądź przyznania dodatkowych środków finansowych. Budowę pozostałych odcinków drogi ekspresowej S19 (z wyłączeniem budowy obwodnicy Kocka i Woli Skromowskiej) ujęto w załączniku nr 2 projektu programu, określającym zadania realizowane po 2013 r.

„Program budowy dróg krajowych na lata 2011–2015” zgodnie z założeniami zostanie zaktualizowany w 2012 r. Wskazany zostanie wówczas zakres rzeczowy oraz niezbędne środki finansowe na lata 2014–2015. Podstawę rzeczową aktualizacji programu będzie stanowiła lista zadań wskazanych w załączniku nr 2 oraz kryteria wyboru do realizacji zadań polegających na obejściach miejscowości wskazane w załączniku nr 3. Jedną z podstaw aktualizacji finansowej będzie wielkość wsparcia projektów drogowych przez UE w ramach perspektywy finansowej 2014–2020.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Radosław Stępień

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Zbigniewa Kozaka**

**w sprawie prywatyzacji Dalmoru SA
i zagospodarowania przestrzennego terenu
zwanego Molem Rybackim w Gdyni (8408)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane zapytanie poselskie pana posła Zbigniewa Kozaka w sprawie prywatyzacji Dalmor SA i zagospodarowania przestrzennego terenu zwanego Molem Rybackim w Gdyni (pismo z dnia 31 grudnia 2010 r. nr SPS-024-8408/10), uprzejmie informuję, iż:

1. Z uwagi na fakt, iż opracowanie i uchwalenie miejscowego zagospodarowania przestrzennego należy do zakresu kompetencji władz samorządowych, których struktury są niezależne od administracji rządowej, możliwości dalszych działań Ministerstwa Skarbu Państwa są bardzo ograniczone. MSP wystosowało w dniu 30 grudnia 2010 r. pismo do wojewody pomorskiego z wnioskiem o wstrzymanie publikacji planu miejscowego zagospodarowania przestrzennego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon ulic Hryniewieckiego, Waszyngtona i al. Jana Pawła II (terenów położonych obok terenów znajdujących się we władaniu spółki Dalmor SA z siedzibą w Gdyni) do czasu zakończenia prywatyzacji Dalmor SA. W odpowiedzi wojewoda pomorski poinformował, iż nie posiada kompetencji umożliwiających wstrzymanie publikacji planu, wskazując, iż jedynie Rada Miasta Gdyni może zdecydować o możliwości wycofania publikacji. Przekazał również swoje wystąpienie do Rady Miasta w przedmiotowej sprawie.

Pozwolę sobie jednocześnie zwrócić uwagę na fakt, iż dla wspomnianych w zapytaniu tzw. obszarów Mola Rybackiego Rada Miasta Gdyni uchwaliła plan zagospodarowania przestrzennego w dniu 24 marca 2010 r. Czynności związane z uchwaleniem planu nie były nigdy kwestionowane przez MSP.

2. Poza wskazanym w zapytaniu pana posła faktem, iż oferta Skarbu Państwa może być mniej atrakcyjna dla potencjalnych inwestorów, a tym samym wpływy do budżetu państwa mogą być niższe od możliwych do uzyskania przed uchwaleniem planu, Ministerstwo Skarbu Państwa nie zidentyfikowało innych negatywnych konsekwencji.

3. Jak wspomniano powyżej, w opinii Ministerstwa Skarbu Państwa uchwalenie miejscowego zagospodarowania przestrzennego dotyczącego części dzielnicy Śródmieście w Gdyni, rejon ulic Hryniewieckiego, Waszyngtona i al. Jana Pawła II może mieć negatywny wpływ na wycenę spółki przez potencjalnych inwestorów. W tej sytuacji oczywiste jest, iż zdaniem Ministerstwa Skarbu Państwa zdecydowanie lepszym rozwiązaniem byłaby w pierwszej kolejności sprzedaż akcji Dalmor SA, a następnie uchwalenie planu dla tego terenu.

4. Ministerstwo Skarbu Państwa, wykonując nadzór właścicielski nad spółką Dalmor SA, nie jest właściwy do dokonania oceny możliwości rozwoju strefy gospodarki morskiej w związku z niewykorzystaniem infrastruktury gdyńskich nabrzeży. Zdaniem MSP organem właściwym do zajęcia stanowiska w przedmiotowej kwestii jest minister właściwy ds. gospodarki morskiej, obecnie minister infrastruktury, oraz prezydent miasta Gdyni, reprezentujący jako starosta gdyński Skarb Państwa, na rzecz którego spółka Dalmor SA dokonała zrzeczenia się wieczystego użytkowania terenów związanych z infrastrukturą nabrzeżną.

5. MSP nie jest również właściwe do udzielenia odpowiedzi na pytanie nr 5 z uwagi na fakt, iż kwestiami związanymi z szeroko rozumianym bezrobociem i sposobami przeciwdziałania bezrobociu zajmują się inne instytucje, w tym Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz powiatowe urzędy pracy.

Z poważaniem

Minister
Aleksander Grad

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Romualda Ajchlera**

**w sprawie zakresu niezbędnych informacji
gromadzonych przez świadczeniodawców,
szczegółowego sposobu rejestrowania
tych informacji oraz ich przekazywania
podmiotom zobowiązanim do finansowania
świadczeń ze środków publicznych (8409)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Romualda Ajchlera, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu, z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8409/10, w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz przekazywania podmiotom zobowiązanim do finansowania świadczeń ze środków publicznych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska w tym przedmiocie.

Zgodnie z art. 188 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), zwanej dalej ustawą o świadczeniach, każdy świadczeniodawca działający na podstawie umowy z funduszem zobowiązany jest do gromadzenia i przekazywania funduszowi danych dotyczących udzielanych świadczeń zdrowotnych. Dane te mają umożliwić funduszowi m.in. kontrolę

rodzaju, zakresu i przyczyn udzielanych świadczeń, dokonywanie rozliczeń ze świadczeniodawcami oraz monitorowanie stanu zdrowia i zapotrzebowania ubezpieczonych na świadczenia zdrowotne oraz leki i wyroby medyczne.

Zakres informacji gromadzonych i przekazywanych przez świadczeniodawców określa, zgodnie z art. 190 ust. 1 ustawy o świadczeniach, rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych (Dz. U. Nr 123, poz. 801, z późn. zm), zwane dalej rozporządzeniem, które w odrębnych paragrafach określa zakres informacji o udzielonym świadczeniu zdrowotnym, jaki należy gromadzić (§ 3 i 4), oraz zakres informacji, jaki należy przekazać (§ 5–7).

Zgodnie z rozporządzeniem dane charakteryzujące każde udzielone świadczenie opieki zdrowotnej finansowane ze środków publicznych gromadzone są w rejestrze świadczeń. Dane, jakie należy w nim rejestrować, określa § 3. Wskazuje on dane charakteryzujące każde świadczenie (jak np. dane dotyczące osoby, której udzielono świadczenia, czy data wykonania świadczenia), jak i dane gromadzone w odniesieniu tylko do niektórych rodzajów świadczeń (uwzględniające ich specyfikę). Przykładowo, w przypadku świadczeń udzielonych na oddziale szpitalnym, świadczeniodawca gromadzi dodatkowo dane charakteryzujące hospitalizację, takie jak: kod trybu przyjęcia osoby, numer w księdze głównej przyjęć i wypisów, kod trybu wypisu osoby, kod przyczyny głównej hospitalizacji oraz kody nie więcej niż pięciu przyczyn współistniejących istotnych w przypadku tej hospitalizacji (§ 3 ust. 2 rozporządzenia). Dodatkowo zestaw danych przewidziany jest także w przypadku świadczeń z zakresu ratownictwa medycznego (§ 3 ust. 3 rozporządzenia) czy świadczeń z zakresu zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne i środki pomocnicze (§ 3 ust. 4 rozporządzenia). § 3 uwzględnia także specyfikę świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej – przykładowo nie jest wymagane gromadzenie danych charakteryzujących kody zrealizowanych istotnych procedur medycznych (§ 3 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia), a dla badań znajdujących się w wykazie badań diagnostyki laboratoryjnej oraz diagnostyki obrazowej i nieobrazowej gwarantowanych w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej przewidziano odrębne kody (§ 3 ust. 1 pkt 14 lit. a rozporządzenia).

Odrębne paragrafy określają zakres przekazywanych danych dotyczących udzielonych świadczeń (§ 5 i § 6 rozporządzenia).

W związku z ww. podziałem na paragrafy określające odrębnie zakres danych gromadzonych i zakres danych przekazywanych niekonsekwentnie użyto w zapisie § 6 ust. 1 sformułowania „gromadzą i przekazują” zamiast wyłącznie „przekazują”. Stąd

w ostatniej nowelizacji¹⁾ zmieniono brzmienie tego przepisu. Była to zmiana wyłącznie redakcyjna, dlatego nie została wyszczególniona i opisana w uzasadnieniu do nowelizacji. § 3 nie zawiera żadnych wyłączeń dotyczących świadczeniodawców, którzy mają gromadzić wymienione w tym przepisie dane. Zakres tych danych zależy od rodzaju wykonywanego świadczenia i w przypadku podstawowej opieki zdrowotnej jest on nieco węższy niż w przypadku pozostałych świadczeń – świadczeniodawcy udzielający świadczeń z zakresu podstawowej opieki zdrowotnej są zobowiązani do gromadzenia, zgodnie z § 3 rozporządzenia, oprócz danych charakteryzujących osobę, której udzielono świadczenia oraz danych identyfikujących świadczeniodawcę i osobę wykonującą świadczenia, następujących danych dotyczących wykonanego świadczenia: kodu świadczenia, kodu przyczyny głównej (tylko w niektórych przypadkach), kodów nie więcej niż trzech przyczyn współistniejących, daty wykonania świadczenia, a w przypadku wykonania badania znajdującego się w wykazie badań diagnostyki laboratoryjnej i diagnostyki obrazowej i nieobrazowej gwarantowanych w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej – kodu tego badania. Określając zakres przekazywania tych danych, odstąpiono od zasady przekazywania danych charakteryzujących każde jednostkowe udzielone świadczenie – w odniesieniu do części wskazanych świadczeń przekazywane są wyłącznie dane zbiorcze. Dane jednostkowe, tj. o każdym wykonanym świadczeniu, charakteryzowane są datą wykonania świadczenia i przyczyną jego udzielenia (w przypadku porad) lub tylko datą wykonania świadczenia (w przypadku pozostałych świadczeń sprawozdawanych jednostkowo).

Ze względu na ww. wąski zakres gromadzonych i przekazywanych danych dotyczących wykonanego świadczenia nie jest uzasadnione twierdzenie o dysproporcji między zakresem danych gromadzonych a przekazywanych. Dokumentowanie przez świadczeniodawcę udzielonych świadczeń jest także istotne ze względu na przewidziane w art. 192 ustawy o świadczeniach uprawnienie ubezpieczonego do żądania od funduszu informacji o udzielonych mu świadczeniach opieki zdrowotnej. Ponadto, zarówno funduszowi jak i ministrowi zdrowia, w ramach nadzoru sprawowanego nad działalnością świadczeniodawców w zakresie realizacji umów zawartych z funduszem przysługuje prawo żądania udostępnienia przez świadczeniodawcę wszelkich informacji, dokumentów i wyjaśnień dotyczących realizacji umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

W odniesieniu do zarzutu nałożenia na świadczeniodawców w drodze pozaustawowej obowiązku weryfikacji prawa do świadczeń zdrowotnych należy

¹⁾ Rozporządzenie ministra zdrowia z dnia 9 sierpnia 2010 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zakresu niezbędnych informacji gromadzonych przez świadczeniodawców, szczegółowego sposobu rejestrowania tych informacji oraz ich przekazywania podmiotom zobowiązanym do finansowania świadczeń ze środków publicznych (Dz. U. Nr 159, poz. 1073).

zwrócić uwagę na art. 50 ustawy o świadczeniach, zgodnie z którym świadczeniobiorca ubiegający się o udzielenie świadczenia opieki zdrowotnej jest zobowiązany przedstawić dokument potwierdzający uprawnienie do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w najbliższym czasie do uzgodnień międzyresortowych i konsultacji społecznych zostanie skierowany projekt zmiany rozporządzenia, co umożliwi zgłoszenie wszystkich ewentualnych uwag i wątpliwości zainteresowanych podmiotów.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**wiceprezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie piosła Arkadiusza Mularczyka**

**w sprawie prawidłowości i zgodności
z ustawą o ochronie konkurencji
i konsumentów działań prezesa UOKiK
w ramach ochrony konkurencji polskich
przedsiębiorców wynajmujących lokale
użytkowe w galeriach handlowych,
na przykładzie grupy przedsiębiorców
z terenu Nowego Sącza (8410)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem pana piosła Arkadiusza Mularczyka, złożonym w trybie art. 195 ust. 1 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2009 r. Nr 5, poz. 47, ze zm.), w sprawie prawidłowości i zgodności z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów działań prezesa UOKiK w ramach ochrony konkurencji polskich przedsiębiorców wynajmujących lokale użytkowe w galeriach handlowych, na przykładzie grupy przedsiębiorców z terenu Nowego Sącza, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Pan poseł Arkadiusz Mularczyk pismem z dnia 10 grudnia 2010 r. zwrócił się do prezesa UOKiK z prośbą o interwencję i podjęcie stosownych działań w sprawie ewentualnego nadużywania pozycji dominującej przez właściciela Galerii Sandecja poprzez narzucanie kontrahentom umów najmu lokali użytkowych przynoszących wynajmującemu nieuzasadnione korzyści.

W odpowiedzi na interwencję pana piosła w piśmie z dnia 3 stycznia 2011 r. nr DPR-070-15/10/MB zawarto wszelkie stosowne wyjaśnienia w tej sprawie, które są nadal aktualne. Wobec powyższego, uprzej-

mie przekazuję w załączeniu pismo z dnia 3 stycznia 2011 r. nr DPR-070-15/10/MB.

Załącznik

Szanowny Panie Pośle! W odpowiedzi na pismo pana piosła z dnia 10 grudnia 2010 r., zawierające prośbę o interwencję i podjęcie stosownych działań w sprawie ewentualnego nadużywania pozycji dominującej przez firmę Euro Mall Polska XV sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie na rynku nowosądeckim poprzez narzucanie kontrahentom umów najmu lokali użytkowych w Galerii Sandecja przynoszących wynajmującemu nieuzasadnione korzyści, pragnę przekazać następujące wyjaśnienia.

Prezes UOKiK podejmuje działania na podstawie ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.). Do zadań tego organu należy m.in. prowadzenie postępowań w sprawach praktyk ograniczających konkurencję (niedozwolone porozumienia między przedsiębiorcami, nadużywanie pozycji dominującej), w sprawach koncentracji przedsiębiorców, a także w sprawach naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. Działania te podejmowane są jedynie w interesie publicznym, o czym stanowi art. 1 ust. 1 ww. ustawy. Zgodnie z art. 86 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów każdy może zgłosić prezesowi UOKiK na piśmie zawiadomienie dotyczące podejrzenia stosowania praktyk ograniczających konkurencję wraz z uzasadnieniem.

W piśmie z dnia 13 września 2010 r. grupa nowosądeckich przedsiębiorców złożyła takie zawiadomienie do prezesa UOKiK o podejrzeniu nadużywania pozycji dominującej przez Euro Mall Polska XV sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Zdaniem zawiadamiających spółka narzuca najemcom w umowach najmu lokali użytkowych w Galerii Sandecja uciążliwe warunki umów, przynoszące wynajmującemu nieuzasadnione korzyści, które polegają na narzucaniu obowiązku zapłaty dodatkowego czynszu w wysokości uzależnionej od obrotu najemcy, opłat środowiskowych i eksploatacyjnych oraz narzucaniu najemcom obowiązku zawarcia umowy najmu na 5 lub 10 lat, bez możliwości jej wcześniejszego rozwiązania przez najemcę.

Po analizie dokonanej przez Delegaturę UOKiK w Krakowie pismem z dnia 14 października 2010 r., nr RKR-4I2-34/10/MS-1/10, stosownie do treści art. 86 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przekazano informację o odmowie podjęcia działań przez prezesa UOKiK, a zwłaszcza wszczęcia z urzędu postępowania w sprawie nadużywania pozycji dominującej. W uzasadnieniu wskazano, że udział Euro Mall Polska XV sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie na rynku właściwym nie przekracza 40%, a w konsekwencji, iż spółka nie posiada pozycji dominującej. Tym samym ustalono brak podstaw do postawienia spółce zarzutu ograniczenia konkurencji poprzez nadużywanie pozycji dominującej.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, iż o niezbędności wszczęcia postępowania zarówno wyjaśniającego, jak i właściwego, które reguluje ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów, decyduje jednostronnie prezes UOKiK. Postępowanie takie wszczynane jest zawsze z urzędu, nawet jeżeli z wnioskiem o wszczęcie takiego postępowania wystąpił określony podmiot.

W związku z kolejnym zawiadomieniem grupy przedsiębiorców w przedmiotowej sprawie z dnia 29 listopada 2010 r. Delegatura UOKiK w Krakowie w dniu 21 grudnia 2010 r., na podstawie art. 48 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wszczęła postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy działania Euro Mall Polska XV sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie nie stanowią naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzasadniającego wszczęcie postępowania antymonopolowego, w tym, czy sprawa ma charakter antymonopolowy.

Postępowanie wyjaśniające ma na celu dokonanie jedynie wstępnych ustaleń. Jednakże w toku takiego postępowania możliwe jest korzystanie przez prezesa UOKiK ze środków pozwalających na uzyskanie koniecznych informacji lub ustalenie określonych faktów np. poprzez uprawnienia zawarte w art. 50 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. prawo żądania od przedsiębiorców przekazania wszelkich koniecznych danych i wiadomości oraz dokumentów.

Odnosząc się do poruszonych przez Pana Posła w swoim piśmie rozbieżności w stanowiskach prezesa UOKiK co do określenia rynku właściwego w sprawach RBG-6/2005 i DKK-64/2010 oraz KRK-412-34/10/MS-1/10, uprzejmie wyjaśniam, iż wymienione sprawy są odmiennej natury i trudno jest je w zakresie rynku relewantnego skonfrontować. Pierwsze dwie sprawy dotyczą koncentracji przedsiębiorców, a trzecia odnosi się do praktyk ograniczających konkurencję.

Zgodnie z art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów rynek właściwy to rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz oferowane są na obszarze, na którym, ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji.

Definiowanie rynku właściwego pozwala na identyfikację relacji gospodarczych pomiędzy działającymi na nim podmiotami, w szczególności zaś badanie ich siły rynkowej, definiowanej zazwyczaj jako możliwość ustalania cen na poziomie ponadkonkurencyjnym. Szczególne znaczenie definicja rynku ma właśnie w przypadku spraw dotyczących nadużywania pozycji dominującej oraz koncentracji przedsiębiorców. W pierwszym przypadku decyduje o spełnieniu zasadniczej przesłanki zastosowania ustawowego zakazu, tj. istnieniu pozycji dominującej, w drugim zaś

determinuje postrzeganie relacji konkurencyjnych pomiędzy łączącymi się przedsiębiorcami i innymi przedsiębiorcami prowadzącymi analogiczną działalność, co pozwala na ocenę, czy w wyniku koncentracji nie dojdzie do istotnego ograniczenia konkurencji, które – co należy podkreślić – nie jest tożsame z powstaniem bądź umocnieniem pozycji dominującej.

Odmienne cele, jakie przyświecają ochronie przed przypadkami nadużywania pozycji dominującej (przeciwdziałającej negatywnym przejawom siły rynkowej) oraz kontroli koncentracji (zapobiegającej tworzeniu się siły rynkowej), mogą prowadzić do odmiennego podejścia do definicji rynku właściwego. O ile bowiem w przypadku podejrzenia nadużywania pozycji dominującej niezbędne jest bardzo precyzyjne zdefiniowanie rynku, pozwalające na zidentyfikowanie skali posiadanej przez przedsiębiorcę siły rynkowej, w przypadku koncentracji przedsiębiorców taki poziom precyzji nie zawsze jest konieczny, jeśli z okoliczności sprawy wynika, iż przy żadnej racjonalnie możliwej w danym przypadku definicji rynku transakcja nie prowadzi do negatywnych skutków dla konsumentów.

Szczególnej ostrożności wymaga definiowanie rynku w przypadku podejrzenia stosowania praktyk eksploatacyjnych. Jak bowiem wskazuje się w literaturze ekonomicznej, możliwość stosowania praktyk eksploatacyjnych wiąże się z bardzo dużą siłą rynkową, zbliżoną do monopolu. W praktyce orzeczniczej prezesa UOKiK stosowanie praktyk eksploatacyjnych stwierdzone jest zazwyczaj w przypadku przedsiębiorców niespotykających się z konkurencją, takich jak np. lokalne przedsiębiorstwa wodno-kanalizacyjne.

Należy również wskazać, iż rynek właściwy ustalany jest przy uwzględnieniu wszelkich istotnych w sprawie czynników. Ponieważ nie zawsze będą się one kształtowały tak samo, nawet w podobnych sprawach zasadne może się okazać odmienne definiowanie rynku właściwego. Może być tak na przykład w sytuacjach, w których na odmiennych rynkach geograficznych panują inne zwyczaje czy też preferencje odbiorców, które wpływają na odmienne kształtowanie się substytucyjności pomiędzy produktami.

Podkreślenia wymaga fakt, iż definicja rynku właściwego jest jedynie narzędziem pozwalającym na badanie siły rynkowej przedsiębiorców, których zachowanie podlega ocenie organu antymonopolowego, w związku z czym może ulegać zmianom odpowiadającym różnicom w relacjach konkurencyjnych na poszczególnych rynkach oraz celom danego postępowania. Tym samym proste przenoszenie definicji pomiędzy sprawami odmiennej natury nie zawsze będzie uzasadnione merytorycznie.

Z poważaniem

Wiceprezes Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Jarosław Król

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie drastycznego zmniejszenia liczby
kontraktów podpisywanych przez NFZ
z gabinetami dentystycznymi w woj. śląskim
(8411)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poselskie pana Wojciecha Szaramy, posła na Sejm RP, z dnia 10 grudnia 2010 r., w sprawie drastycznego zmniejszenia liczby kontraktów podpisywanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia z gabinetami dentystycznymi w województwie śląskim, przekazane przy piśmie pana Marka Kuchcińskiego, wicemarszałka Sejmu RP, z dnia 31 grudnia 2010 r., znak: SPS-024-8411/10, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Warunki udzielania, zakres oraz zasady i tryb finansowania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych określa ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), akty wykonawcze do wskazanej ustawy oraz zarządzenia prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczące szczegółowych warunków zawierania i realizacji umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach świadczeń, m.in. w rodzaju leczenia stomatologiczne.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analizy kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań i zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie, zgodnie z art. 97 ust. 3 pkt 1 i 2 ww. ustawy, należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

Zgodnie z art. 107 ust. 5 wymienionej na wstępie ustawy do zadań dyrektora oddziału wojewódzkiego funduszu należy m.in. przeprowadzanie postępowań o zawarcie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, w tym świadczeń wysokospecjalistycznych oraz zawieranie i rozliczanie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej.

Zgodnie z przepisami art. 132 ust. 1 oraz art. 136 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej jest umowa, która określa m.in. rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Narodowym Funduszem Zdrowia a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązania Narodowego Funduszu Zdrowia wobec świadczeniodawcy. W związku z tym, co do zasady, świadczenia są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia do wysokości zobowiązań określonych umową. Zawieranie przez fun-

dusz umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej odbywa się po przeprowadzeniu postępowania w trybie konkursu ofert albo rokowań (art. 139 przytoczonej na wstępie ustawy).

Mając na uwadze treść przedmiotowego zapytania poselskiego oraz biorąc pod uwagę powyższe przepisy prawa, Ministerstwo Zdrowia wystąpiło do Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia o udzielenie informacji dotyczących stanu zabezpieczenia dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu świadczeń stomatologicznych na terenie województwa śląskiego w chwili obecnej, w szczególności na terenie miast Bytomia, Rudy Śląskiej oraz Piekar Śląskich.

Z informacji Śląskiego OW NFZ wynika, iż planując postępowanie konkursowe na lata 2011–2013, określił wysokość środków finansowych przeznaczonych na świadczenia ogólnostomatologiczne w przeliczeniu na mieszkańca danego powiatu. W latach 2008–2010 wartość środków finansowych w przeliczeniu na 1 mieszkańca danego powiatu wykazywała w skali województwa duże zróżnicowanie, gdyż rozpiętość sięgała nawet kilkudziesięciu złotych. Mając powyższe na uwadze, oddział poinformował, iż ogłaszając poszczególne postępowania konkursowe, dążył do zniwelowania różnic w wartości finansowania leczenia ogólnostomatologicznego dla poszczególnych obszarów terytorialnych, a tym samym wyrównania dostępności do świadczeń dla ich mieszkańców. Środki przeznaczone na realizację przedmiotowych świadczeń musiały znajdować pokrycie w wysokości planu finansowego oddziału na rok 2011. Fundusz przekazał również, że pomimo ok. 20% wzrostu poziomu finansowania nakłady przeznaczone na świadczenia zdrowotne w rodzaju leczenia stomatologiczne w roku 2011 nie pozwoliły na całkowite zrównanie wskaźników do wartości występującej w powiecie o najwyższym wskaźniku.

Oddział udzielił informacji, iż w jego ocenie w wyniku przeprowadzonych postępowań konkursowych dostępność do świadczeń stomatologicznych pozostaje na porównywalnym do roku 2010 poziomie, a w niektórych rejonach województwa uległa znacznej poprawie.

Jednocześnie fundusz, odnosząc się do treści zapytania pana posła, potwierdził fakt, że zwiększono liczbę punktów przypadających na 1 etat przeliczeniowy z 78 156 punktów w 2010 r. do 102 000 punktów na rok 2011, co spowodowało zakupienie mniejszej liczby etatów przeliczeniowych, ale zdaniem Śląskiego OW NFZ nie spowodowało to zmniejszenia liczby kontraktowanych usług. Oddział argumentuje to tym, iż biorąc pod uwagę, że zarządzenie prezesa NFZ określa wysokość etatu przeliczeniowego na poziomie 180 000 pkt, decyzja o zwiększeniu w ocenie oddziału jest uzasadniona, a na uwagę zasługuje również to, że wymiar etatu przeliczeniowego w latach 2008, 2009 i 2010 wynosił odpowiednio 90 000 pkt, 108 000 pkt i 78 156 pkt, co jest odzwierciedleniem

zmieniających się na przestrzeni tego okresu nakładów na świadczenia stomatologiczne.

Z wyjaśnień oddziału wynika również, iż po rozstrzygnięciu w dniu 30 listopada 2010 r. wyników postępowania konkursowego Śląski OW NFZ dokonał analizy zabezpieczenia świadczeń i ogłosił w celu poprawienia dostępności do świadczeń ogólnostomatologicznych dodatkowo postępowania konkursowe z dokładnością do gmin o niewystarczającym zabezpieczeniu. Fundusz poinformował również, iż w miarę posiadanych środków finansowych będzie podejmował działania w celu dalszego wyrównania i/lub poprawy dostępności do świadczeń stomatologicznych. Po podpisaniu wszystkich zawartych umów i zakończeniu trwającego procesu odwoławczego oddział dokona ponownej oceny zabezpieczenia świadczeń i podejmie stosowne decyzje.

Oceniając wyniki przeprowadzonego postępowania konkursowego w dniu 30 listopada 2010 r., fundusz przekazał informację, iż kwota przypadająca na leczenie ogólnostomatologiczne na jednego świadczeniobiorcę w województwie śląskim wzrosła z 33,87 zł w 2010 r. do 38,05 zł w roku 2011.

Odnosząc się do treści zapytania dotyczącego dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego na terenie wyszczególnionych przez pana posła miast, przedstawiam dane otrzymane z Śląskiego OW NFZ:

Bytom:

- wartość umów 2010 – 6 867 483,48 zł,
- wartość umów 2011 – 7 809 120,00 zł,
- wskaźnik na 1 mieszkańca 2010 – 42,37 zł,
- wskaźnik na 1 mieszkańca 2011 – 42,86 zł,
- liczba oferentów – 58,
- liczba oferowanych miejsc realizacji świadczeń – 58,

- wybranych miejsc realizacji świadczeń – 45,
- liczba etatów przeliczeniowych – 71,
- średnia cena punktu – 1,08 zł;

Ruda Śląska:

- wartość umów 2010 – 4 853 487,60 zł,
- wartość umów 2011 – 5 208 120,00 zł,
- wskaźnik na 1 mieszkańca 2010 – 33,65 zł,
- wskaźnik na 1 mieszkańca 2011 – 36,36 zł,
- liczba oferentów – 38,
- liczba oferowanych miejsc realizacji świadczeń

- 38,

- wybranych miejsc realizacji świadczeń – 28,
- liczba etatów przeliczeniowych – 47,5,
- średnia cena punktu – 1,07 zł;

Piekary Śląskie:

- wartość umów 2010 – 2 009 975,04 zł,
- wartość umów 2011 – 2 148 108,00 zł,
- wskaźnik na 1 mieszkańca 2010 – 34,12 zł,
- wskaźnik na 1 mieszkańca 2011 – 36,79 zł,
- liczba oferentów – 12,
- liczba oferowanych miejsc realizacji świadczeń

- 17,

- wybranych miejsc realizacji świadczeń – 8,
- liczba etatów przeliczeniowych – 19,73,
- średnia cena punktu – 1,07 zł.

W świetle art. 134 ust. 1 ustawy o świadczeniach fundusz jest zobowiązany zapewnić równe traktowanie wszystkich świadczeniodawców ubiegających się o zawarcie umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej i prowadzenia postępowania konkursowego w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji.

Fundusz poinformował, iż wszelkie wymagania, wyjaśnienia i informacje, a także dokumenty związane z postępowaniem w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej udostępnione zostały świadczeniodawcom na takich samych zasadach.

W trakcie przeprowadzonego postępowania konkursowego fundusz był obowiązany kierować się kryteriami oceny ofert określonymi na podstawie art. 146 ust. 1 pkt 2 oraz art. 148 ww. ustawy, a także zarządzenia nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, z późn. zm. Stosownie do wymogów wskazanego wyżej art. 148 brano pod uwagę:

1) jakość – oceniana w szczególności poprzez:

- a) kwalifikacje personelu, jego umiejętności oraz doświadczenie,
- b) wyposażenie oferenta w sprzęt i aparaturę medyczną,
- c) zewnętrzną ocenę jakości,
- d) wyniki kontroli prowadzonej przez Narodowy Fundusz Zdrowia;

2) kompleksowość – oceniana w szczególności poprzez:

a) możliwość kompleksowej realizacji świadczeń opieki zdrowotnej w danym zakresie, uwzględniająca wszystkie etapy i elementy procesu ich realizacji (w tym diagnostyczne i terapeutyczne),

b) planowaną strukturę świadczeń opieki zdrowotnej w danym zakresie lub planowany profil leczonych przypadków,

c) ofertę udzielania świadczeń opieki zdrowotnej w innych rodzajach, zapewniającą łącznie ciągłość procesu diagnostycznego lub terapeutycznego,

d) wymagania formalne;

3) dostępność – oceniana w szczególności poprzez:

a) liczbę dni i godziny pracy w harmonogramie pracy,

b) organizację przyjęć świadczeniobiorców,

c) brak barier dla osób niepełnosprawnych;

4) ciągłość – oceniana w szczególności poprzez ryzyko jej przerwania w wyniku niespełnienia przez oferenta wymagań, określonych dla zakresu w dniu złożenia oferty;

5) cena – oceniana poprzez odniesienie ceny jednostki rozliczeniowej zaproponowanej przez oferenta w ofercie lub stanowiącej końcowy wynik negocjacji w stosunku do ceny oczekiwanej przez Narodowy Fundusz Zdrowia w danym postępowaniu w sprawie zawarcia umowy.

Oddział wyjaśnił, iż szczegółowe parametry kryteriów oceny, o których mowa powyżej, oraz wagę poszczególnych kryteriów w ocenie łącznej, w podziale na poszczególne rodzaje lub zakresy świadczeń opieki zdrowotnej, zostały określone w załącznikach do zarządzenia. Oceny ofert dokonuje się odrębnie dla każdego oferowanego zakresu świadczeń opieki zdrowotnej w ramach danego postępowania.

Komisja konkursowa jest zobowiązana do dokonania wyboru najkorzystniejszej oferty lub większej ilości ofert, które zapewniają, zgodnie z art.148 pkt 1 ustawy, w szczególności ciągłość, kompleksowość, jakość, dostępność udzielanych świadczeń oraz cenę.

Z dalszych informacji Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ wynika również, iż postępowania konkursowe poprzedzające zawarcie umów w zakresie świadczeń ogólnostomatologicznych prowadzone były z dokładnością do powiatów. W części niejawnej postępowania komisja konkursowa dokonała wyboru oferentów w kolejności zgodnej z uzyskaną pozycją w rankingu końcowym do wyczerpania łącznej liczby planowanych do zakupu świadczeń lub wartości zamówienia określonych w ogłoszeniu. Ranking końcowy ofert dokonuje się w sposób zautomatyzowany przez system informatyczny w oparciu o kryteria zawarte w zarządzeniu nr 73/2009/DSOZ prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 13 listopada 2009 r. w sprawie określenia kryteriów oceny ofert w postępowaniu w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, na podstawie danych przedstawionych przez oferenta w formularzu ofertowym.

Reasumując, oddział wskazał, iż w świetle konieczności zapewnienia w ramach posiadanych środków winien z poszanowaniem zasad równego traktowania i zachowaniem zasad uczciwej konkurencji wyłonić w drodze konkursu świadczeniodawców, a przede wszystkim zapewnić świadczenia opieki zdrowotnej. Zdaniem oddziału, pomimo zwiększenia nakładów finansowych na leczenie stomatologiczne w roku 2011 środki finansowe przeznaczone na zakup świadczeń zdrowotnych w rodzaju leczenie stomatologiczne nie pozwoliły na wybór wszystkich złożonych ofert.

W świetle powyższych informacji, uprzejmie informuję, iż minister zdrowia będzie monitorował dostępność do świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia stomatologicznego na omawianym terenie, bacząc na dyspozycję art. 163 ww. ustawy, tzn. sprawując nadzór nad działalnością Narodowego Funduszu Zdrowia pod kątem legalności, rzetelności i celowości.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**ministra pracy i polityki społecznej
na zapytanie posła Jarosława Rusieckiego**

**w sprawie uwzględnienia okresu pracy
u pracodawcy cywilnego przy przyznawaniu
świadczenia rentowego z tytułu wieloletniej
zawodowej służby wojskowej (8414)**

W związku z przesłanym zapytaniem posła Jarosława Rusieckiego w sprawie uwzględnienia okresu pracy u pracodawcy cywilnego przy przyznawaniu świadczenia rentowego z tytułu wieloletniej zawodowej służby wojskowej uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66, z późn. zm.) wysokość emerytury wojskowej dla żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., oblicza się z uwzględnieniem okresów cywilnej pracy, podlegającej ubezpieczeniom społecznym, na zasadach określonych w art. 14 i 15 tej ustawy. Maksymalna wysokość emerytury wojskowej wynosi 75% podstawy jej wymiaru. Długość wysługi emerytalnej nie ma natomiast wpływu na wysokość wojskowej renty inwalidzkiej, ponieważ w zależności od grupy inwalidztwa ustala się ją jako odpowiedni procent podstawy wymiaru. Wysokość wojskowej renty inwalidzkiej dla inwalidów zaliczonych do I grupy wynosi 80%, II grupy – 70%, a do III grupy – 40% podstawy wymiaru.

Uprzejmie informuję, że realizacja zadań związanych z wojskowym systemem emerytalnym nie należy do zadań ministra pracy i polityki społecznej, dlatego zapytanie poselskie dotyczące wyjaśnienia sytuacji pana E. Ś. zostało przekazane według kompetencji ministrowi obrony narodowej.

Minister
Jolanta Fedak

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa
Komunikacji Samochodowej w Gnieźnie (8418)**

W związku z zapytaniem pana posła Tadeusza Tomaszewskiego, znak: SPS-024-8418/11, w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa Komunikacji Sa-

mochodowej w Gnieźnie, uprzejmie informuję, co następuje.

Dnia 2 listopada 2010 r. na podstawie art. 33 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 171, poz. 1397, z późn. zm.) minister skarbu państwa opublikował zaproszenie do negocjacji na nabycie akcji PKS w Koninie SA i/lub udziałów PKS w Gnieźnie sp. z o.o.

W odpowiedzi na pierwsze pytanie informuję, że zgodnie z § 14 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lutego 2009 r. w sprawie szczegółowego trybu zbywania akcji Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 34, poz. 264, z późn. zm.) w zaproszeniu wskazano, iż przedmiotem negocjacji dla każdej z powyższych spółek będzie m.in. proponowany przez potencjalnego inwestora program rozwoju spółki obejmujący również zobowiązania dotyczące ochrony interesów pracowników i innych osób związanych ze spółką oraz sposób zabezpieczenia wykonania tych zobowiązań. Oznacza to, że we wskazany sposób minister skarbu państwa sformułował oczekiwania dotyczące interesów pracowników PKS w Gnieźnie sp. z o.o.

Po zakończonych negocjacjach i ustaleniu wszelkich warunków zbycia udziałów minister skarbu państwa parafuje umowę prywatyzacyjną. Jest to moment, w którym przyszły inwestor może podjąć rozmowy w kwestiach socjalnych ze stroną pracowniczą.

Jednocześnie w kontekście ewentualnych zobowiązań pozacenowych oferowanych przez potencjalnego inwestora podkreślam, że Ministerstwo Skarbu Państwa w prowadzonych procesach prywatyzacyjnych zobligowane jest do uwzględnienia stanowiska prezentowanego przez Komisję Europejską odnośnie do pomocy publicznej udzielanej w procesach prywatyzacji, z którego wynika, że decydującym merytorycznym kryterium przy wyborze najlepszej oferty jest cena zaoferowana za udziały spółki.

Pragnę jednak zaznaczyć, że Ministerstwo Skarbu Państwa nie widzi przeszkód do zawarcia porozumienia pomiędzy inwestorem a związkami zawodowymi co do zapisów pakietu socjalnego, jeżeli będzie taka wola obu stron. Należy jednak mieć na uwadze, że zgodnie z obowiązującymi przepisami brak porozumienia co do pakietu socjalnego nie uniemożliwia zbycia udziałów spółki na rzecz inwestora.

Ponadto w związku z prywatyzacją spółki, zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, uprawnionym pracownikom przysługuje prawo do nieodpłatnego nabycia do 15% udziałów objętych przez Skarb Państwa w dniu wpisania spółki do rejestru.

Ustosunkowując się do drugiego pytania, informuję, że pismem z dnia 30 listopada 2010 r. pracownicy PKS w Gnieźnie Sp. z o.o. zostali poinformowani przez MSP o braku przeszkód prawnych dla związania przez załogę przedsiębiorstwa podmiotu, który mógłby wziąć udział w prywatyzacji PKS

w Gnieźnie sp. z o.o. Należy przy tym wskazać na treść zaproszenia, zgodnie z którym termin składania przez potencjalnych inwestorów pisemnych odpowiedzi na publiczne zaproszenie do negocjacji upłynął 6 grudnia 2010 r.

Odnosząc się do pytania trzeciego, nadmieniam, że w zaproszeniu do negocjacji minister skarbu państwa zastrzegł sobie prawo m.in. do odstąpienia od negocjacji bez podania przyczyny. Powyższe oznacza możliwość zakończenia podjętego trybu prywatyzacji PKS w Gnieźnie sp. z o.o. w każdym momencie.

Sekretarz stanu
Jan Bury

Warszawa, dnia 18 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie wyników kontroli doraźnej
w Biurze do Spraw Usuwania Skutków
Kłęsk Żywiolowych Ministerstwa
Spraw Wewnętrznych i Administracji (8422)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 stycznia 2010 r. (sygn. SPS-024-8422/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pana Sławomira Kopycińskiego w sprawie wyników kontroli doraźnej w Biurze do Spraw Usuwania Skutków Kłęsk Żywiolowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie zaznaczyć należy, że kontrola przeprowadzona w 2009 r. przez zespół kontrolny Departamentu Kontroli Skarg i Wniosków MSWiA obejmowała udzielanie i rozliczanie dotacji przekazanych z rezerwy celowej z budżetu państwa przeznaczonej na usuwanie skutków kłęsk żywiolowych w latach 2008–2009. W związku z powyższym nie badano w ramach przedmiotowej kontroli problematyki wykorzystania środków finansowych pożyczki Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI), przekazanych w 2003 r. na realizację projektu „Osłona Przeciwoświsłkowa”, ani ich rozliczania.

Realizacja projektu „Osłona Przeciwoświsłkowa”, współfinansowanego ze środków kredytu Europejskiego Banku Inwestycyjnego, została zakończona w 2010 r. Corocznie, począwszy od 2005 r. do zakończenia projektu, po uzgodnieniach międzyresortowych, przedkładane było Radzie Ministrów sprawozdanie z jego realizacji. Następnie było ono przekazywane do Europejskiego Banku Inwestycyjnego. W cza-

sie uzgodnień i po ich przeprowadzeniu nikt nie zgłaszał uwag do sprawozdania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż wzrost kosztów zadania został uwzględniony i uzasadniony w sprawozdaniach rocznych przedkładanych Radzie Ministrów. Zwiększenie środków krajowych zostało zaakceptowane przez Europejski Bank Inwestycyjny.

W trakcie realizacji projektu Europejski Bank Inwestycyjny przeprowadził kilka misji monitorujących poszczególne zadania – ostatnia misja miała miejsce w dniach 20–23 kwietnia 2009 r. W trakcie ww. misji monitorującej Europejski Bank Inwestycyjny uznał, że środki kredytu i krajowe środki towarzyszące zostały wydatkowane racjonalnie i zgodnie z przeznaczeniem.

Ponadto wykonawcy zadań realizowanych w ramach ww. projektu wyłonieni zostali na podstawie przepisów dotyczących udzielania zamówień publicznych. Dokumentacja tych postępowań została przesłana do Biura ds. Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych MSWiA (komponent A) i każdorazowo podlegała analizie.

Jednostki samorządu terytorialnego, które uczestniczyły w projekcie, na wniosek ministra spraw wewnętrznych i administracji, poddawane są systematycznej kontroli realizowanej przez służby wojewódzkie, np. w 2007 r. skontrolowanych zostało 28 jednostek, w 2008 r. – 19 jednostek, w 2009 r. – 19 jednostek, w I połowie 2010 r. – 6 jednostek. Wspomniane wyżej kontrole i analizy dokumentów związanych z udzielaniem zamówień publicznych nie ujawniły nieprawidłowości dotyczących wykorzystania środków publicznych.

Dodatkowo uprzejmie informuję, że zadania związane z zabezpieczaniem osuwisk i usuwaniem ich skutków nadal są finansowane ze środków rezerwy celowej budżetu państwa na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych (bez udziału środków EBI). W 2010 r. minister spraw wewnętrznych i administracji na przedmiotowy cel uruchomił środki finansowe w wysokości 22 486 tys. zł.

Odnosząc się do kwestii treści wystąpienia pokontrolnego po kontroli doraźnej w Biurze do Spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych MSWiA uprzejmie informuję, iż zgodnie z obowiązującymi w MSWiA procedurami wewnętrznymi, po kontroli zostały sporządzone dwa dokumenty pokontrolne – protokół kontroli, zmieniony po rozpatrzeniu złożonych do jego treści zastrzeżeń, oraz wystąpienie pokontrolne. Drugi z wymienionych dokumentów mający charakter bardziej zwięzły, syntetyczny, zawiera również oceny i wnioski (rekomendacje). Jak wynika z tego dokumentu, sformułowano w nim dwie oceny kontrolowanej działalności – pozytywną z zastrzeżeniami w zakresie zasadności przekazywania dotacji jednostkom samorządu terytorialnego oraz negatywną w zakresie rozliczania tych dotacji. Wystosowane wnioski dotyczą głównie przestrzegania obowiązujących przepisów.

Należy zaznaczyć, że zespół kontrolny badał sprawy związane z udzieleniem dotacji w 2008 r. i rozliczaniem ich w tym samym bądź w następnym roku. Zespół kontrolny nie zbadał całości akt wszystkich spraw rozpoczętych w 2008 r., lecz dokonał badania pewnej wytypowanej próby (przeanalizowano akta 204 spraw na 1294 ogółem, tj. 15,77%, z tym że rozkład tej próby w podziale na poszczególne województwa nie był jednakowy i znajdował się w przedziale od około 2 do 100%). Jak wynika z treści wystąpienia pokontrolnego stwierdzono nieprzestrzeganie zasad i procedur ustalania szkód i szacowania strat spowodowanych klęskami żywiołowymi oraz ubiegania się o dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego w dziedzinie remontów lub odbudowy uszkodzonych i zniszczonych obiektów budowlanych, w żadnych z kontrolowanych akt spraw nie było załącznika nr 2 – załącznik do zgłaszanych potrzeb, a w 30% spraw nie stwierdzono protokołu szkód. Ponadto w 6,7% spraw załącznik nr 6 – opinia wojewody, został sporządzony niezgodnie ze wzorem. Brak wymaganych faktur stwierdzono w jednej z badanych spraw. W trakcie kontroli stwierdzono 16 przypadków przekroczenia terminów wykonania robót, jednocześnie nie stwierdzono dokumentacji wskazującej na egzekwowanie przez jednostki samorządu terytorialnego kar umownych ani na wyjaśnienia składane przez pracowników Biura do Spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych MSWiA dotyczące omawianych sytuacji.

Jednocześnie podkreślić należy, iż ustalenia kontroli nie uprawniają do wysuwania opinii o fałszowaniu dokumentacji.

Ponadto, jak wynika z akt sprawy, Departament Kontroli Skarg i Wniosków MSWiA nie występował o przeprowadzenie, w związku z ustaleniami kontroli, żadnych zmian kadrowych ani organizacyjnych w Biurze do Spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych MSWiA, jak również nie występował o wyciągnięcie konsekwencji służbowych wobec osób winnych stwierdzonych nieprawidłowości.

Z informacji przekazanych przez Departament Kontroli Skarg i Wniosków MSWiA wynika, że w dniu 17 czerwca 2009 r. Prokuratura Okręgowa w Warszawie wszczęła śledztwo (sygn. VI Ds. 161/09) w sprawie działania w okresie od czerwca 2004 r. do czerwca 2009 r. na szkodę interesu publicznego poprzez przekroczenie uprawnień i niedopełnienie obowiązków w zakresie rozpoznawania wniosków o dofinansowanie zadań polegających na usuwaniu skutków klęsk żywiołowych oraz prawidłowego rozliczania ww. zadań przez kierujących Biurem do Spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych, a następnie przekazała je do dalszego prowadzenia Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego. Należy w tym miejscu zaznaczyć, że minister spraw wewnętrznych i administracji nie złożył zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa w powyższej sprawie, a śledztwo zostało wszczęte w związku z anonimowymi

informacjami pozyskanymi przez Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

Odnosząc się do kwestii wycofania przez ministra spraw wewnętrznych i administracji z prokuratury zażalenia na umorzenie śledztwa w sprawie nadużyć w Biurze do Spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych, uprzejmie informuję, iż pismem procesowym z dnia 29 czerwca 2010 r. minister SWiA wycofał zażalenie z dnia 14 czerwca 2010 r. na postanowienie prokuratora okręgowego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2010 r. o umorzeniu śledztwa w przedmiotowej sprawie.

Prokurator, wydając przedmiotowe postanowienie, powołał się na art. 17 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania karnego – na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa. W uzasadnieniu postanowienia prokurator wskazał, że „drobne nieprawidłowości o charakterze formalnym podniesione podczas kontroli przeprowadzonej ww. biurze jesienią [faktycznie: wiosną – przyp. własny] przez Departament Kontroli Skarg i Wniosków MSWiA” nie uzasadniają twierdzenia, że doszło do popełnienia przestępstwa. Minister spraw wewnętrznych i administracji (miał w sprawie przyznany status pokrzywdzonego), korzystając z uprawnień przewidzianych w art. 306 § 1 Kodeksu postępowania karnego, złożył w dniu 14 czerwca 2010 r. zażalenie na powyższe postanowienie, zarzucając, że przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia prokurator dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia (vide: art. 438 pkt 2 K.p.k.) oraz błędnie ustalił stan faktyczny, co także mogło mieć wpływ na treść orzeczenia (vide: art. 438 pkt 3 K.p.k.). Należy w tym miejscu przypomnieć, że cofnięcie wniesionego środka odwoławczego (zażalenia, apelacji) jest instytucją prawną przewidzianą w art. 431 Kodeksu postępowania karnego, przysługującą stronom postępowania karnego. Stanowisko strony postępowania karnego dotyczące cofnięcia wniesionego środka odwoławczego, zawarte w piśmie procesowym bądź zgłoszone ustnie do protokołu, nie wymaga uzasadnienia. Wystarczające jest wyraźne sformułowane oświadczenie, z którego jasno wynika wola cofnięcia wniesionego środka odwoławczego. Pismo procesowe ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 29 czerwca 2010 r., zawierające oświadczenie w sprawie cofnięcia zażalenia, nie zawiera uzasadnienia faktycznego, bowiem w świetle powyższego przepisu uzasadnienie takie nie jest wymagane. Zgodnie z art. 432 Kodeksu postępowania karnego cofnięty środek odwoławczy sąd odwoławczy pozostawia bez rozpoznania, chyba że zachodzi jedna z przyczyn wskazanych w art. 439 lub art. 440 Kodeksu postępowania karnego (ocena w tej sprawie należy do kompetencji sądu). W konsekwencji Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa postanowieniem z dnia 27 lipca 2010 r. pozostawił bez rozpoznania zażalenie ministra spraw wewnętrznych i administracji na postanowienie prokuratora okręgowego

w Warszawie z dnia 1 czerwca 2010 r. o umorzeniu śledztwa w sprawie (sygn. VI Ds. 161/09).

Prokuratura Okręgowa w Warszawie w dniu 19 października 2010 r. wystąpiła do MSWiA o przekazanie, na podstawie art. 15 § 2 oraz art. 327 § 1 i 3 Kodeksu postępowania karnego, dodatkowych materiałów i informacji. Pismem z dnia 26 listopada 2010 r. (sygn. BUSKŻ-III-0743-2/2010) Biuro do Spraw Usuwania Skutków Klęsk Żywiolowych przekazało prokuraturze wskazane przez nią dokumenty.

Jednocześnie warto dodać, że w związku z wynikami kontroli zostało skierowane do właściwego rzeczownika dyscypliny finansów publicznych zawiadomienie o ujawnionych okolicznościach wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych z art. 8 ust. 1 i art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114, z późn. zm.). Wszczęte w tej sprawie postępowanie wyjaśniające zostało jednak umorzone ze względu na brak znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Siemoniak

Warszawa, dnia 21 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie realizacji Krajowego Planu
Gospodarki Odpadami 2010 (8423)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 10 stycznia 2011 r. (znak: SPS-024-8423/10), dotyczące zapytania posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej pana Sławomira Kopycińskiego, w sprawie realizacji „Krajowego planu gospodarki odpadami 2010”, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Nawiązując do kontroli przeprowadzonej przez NIK oraz zalecenia pokontrolnego NIK dla ministra środowiska, aby zainicjować zmianę przepisów tak, żeby zapewniona była skuteczna kontrola nad przestrzeganiem warunków wprowadzania osadów do gruntów, uprzejmie informuję, że nowelizacja ustawy o odpadach dokonana ustawą z dnia 22 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 28, poz. 145) wprowadziła zmiany w art. 43 ustawy, które polegały na wyraźnym wskazaniu, że odpowiedzialność za prawidłowe stosowanie komunalnych osadów ściekowych do celów rolni-

czych spoczywa na ich wytwórcy. Powyższa zmiana ostatecznie rozwiewa wszelkie wątpliwości związane z odpowiedzialnością za gospodarowanie przedmiotowymi odpadami, co w konsekwencji ma ułatwić organom kontrolnym egzekwowanie przepisów ustawy o odpadach. Wobec powyższego wskazane w informacji NIK zalecenie dla ministra środowiska, aby zainicjował zmianę przepisów tak, aby zapewniona była skuteczna kontrola nad przestrzeganiem warunków wprowadzania osadów do gruntów, należy uznać za zrealizowane.

Odpowiadając na pytanie dotyczące ilości osadów ściekowych przekształcanych termicznie, uprzejmie informuję, że na podstawie danych Głównego Urzędu Statystycznego w 2009 r. w Polsce wytworzono 908,1 tys. t s.m. osadów z oczyszczalni ścieków przemysłowych i komunalnych, z czego 50,4 tys. t s.m. ww. osadów zostało przekształconych termicznie.

Odpowiadając na pytanie drugie, dotyczące liczby aglomeracji posiadających w chwili obecnej systemy kanalizacji sanitarnej oraz oczyszczalnie ścieków, w celu realizacji zadań w zakresie wyposażenia aglomeracji o RLM większej od 2000 w systemy kanalizacji zbiorczej i oczyszczalnie ścieków komunalnych, wynikających z traktatu akcesyjnego, został sporządzony przez ministra środowiska „Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych” (KPOSK). Rada Ministrów przyjęła KPOSK w dniu 16 grudnia 2003 r.

Zgodnie z przepisami ustawy Prawo wodne dokument ten podlega okresowej aktualizacji. Pierwsza aktualizacja KPOSK (AKPOSK 2005) została zatwierdzona przez Radę Ministrów w dniu 7 czerwca 2005 r., a w dniu 2 marca 2010 r. przyjęto drugą aktualizację programu (AKPOSK 2009).

AKPOSK 2009 obejmuje łącznie 1635 aglomeracji oraz 1798 oczyszczalni ścieków komunalnych. W chwili obecnej ok. 150 aglomeracji o RLM z przedziału od 2000 do 100 000 ujętych w aktualizacji nie posiada systemu zbierania i oczyszczania ścieków na swoim terenie. Aglomeracje te planują jednak przeprowadzenie niezbędnych inwestycji w zakresie gospodarki ściekowej. Należy podkreślić, że pozostałe aglomeracje, w tym wszystkie o RLM powyżej 100 000, wyposażone są w różnym stopniu w systemy sieci kanalizacyjnej i oczyszczalni ścieków komunalnych. W tym miejscu trzeba podkreślić, że realizacja KPOSK jest procesem dynamicznym, co powoduje, że posiadane w tym zakresie dane szybko ulegają dezaktualizacji. Gminy nieustannie realizują programy inwestycyjne z zakresu gospodarki wodno-ściekowej, oddają do użytkowania poszczególne odcinki i obiekty. Rok 2010 był kolejnym rokiem wzrostowej dynamiki w tym zakresie, co było związane m.in. z finalizacją wielu inwestycji finansowanych z perspektywy finansowej UE z lat 2000–2006 oraz kumulacją realizacji przedsięwzięć w ramach Programu Operacyjnego „Infrastruktura i środowisko”.

Najbardziej aktualne dane opublikowane zostaną na stronach internetowych KZGW w drugim kwartale 2011 r. pod adresem <http://www.kzgw.gov.pl/pl/>

Krajowy-program-oczyszczania-ściekow-komunalnych.html (zgodnie z art. 43 ust. 3b ustawy Prawo wodne marszałkowie województw do końca marca 2011 r. mają obowiązek przekazania sprawozdań z realizacji KPOSK w 2010 r.).

Odnosząc się do kolejnego pytania, dotyczącego zapewnienia realizacji założeń „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych” oraz „Krajowego planu gospodarki odpadami”, należy podkreślić, że AKPOSK 2009 jest dokumentem strategicznym, w którym oszacowano potrzeby i określono działania na rzecz wyposażenia aglomeracji miejskich i wiejskich w systemy kanalizacyjne i oczyszczalnie ścieków. Dlatego też, biorąc pod uwagę wypełnienie zobowiązań traktatu akcesyjnego, dostępne środki finansowe oraz zakres planowanych inwestycji, aglomeracje zostały umieszczone w dwóch załącznikach:

— załącznik 1 – stanowi zestawienie aglomeracji priorytetowych dla wypełnienia wymogów traktatu akcesyjnego (obejmuje on 1313 aglomeracji o łącznym RLM 44 161 819),

— załącznik 2 – stanowi zestawienie aglomeracji niestanowiących priorytetu dla wypełnienia wymogów traktatu akcesyjnego (obejmuje on 322 aglomeracje o łącznym RLM 1 360 434).

Ponadto w realizację programu zaangażowani są inwestorzy oraz instytucje wspierające finansowo wykonywanie zadań związanych z wyposażeniem aglomeracji w zbiorcze systemy kanalizacyjne i oczyszczalnie ścieków komunalnych. Poprzez dotacje Unii Europejskiej z Funduszu Spójności oraz funduszy strukturalnych inwestorzy są zachęceni do realizacji przedsięwzięć porządkujących gospodarkę ściekową.

Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej monitoruje realizację programu za pomocą sprawozdań z wykonania KPOSK, które przesyłane są corocznie przez marszałków województw. Dokumenty te dostępne są na stronach internetowych KZGW pod wspomnianym powyżej adresem.

Należy zauważyć, iż w ramach wykonania KPOSK w 2009 r. wybudowano 6,2 tys. km sieci kanalizacyjnej, tj. o 1,3 tys. km więcej niż w 2008 r. W latach 2008–2009 zakończono 354 inwestycje na oczyszczalniach ścieków komunalnych, z czego 47 dotyczyło budowy nowych oczyszczalni. Realizacja inwestycji w ramach programu jest bardzo zaawansowana, a wiele kluczowych inwestycji, w tym oczyszczalnia ścieków Czajka w Warszawie, zakończy się w przeciągu najbliższych dwóch lat.

Pragnę również poinformować, iż w celu dalszej koordynacji oraz sprawozdawczości z realizacji programu podjęte zostały prace nad zbudowaniem systemu informatycznego dla KPOSK, który umożliwi i zapewni bieżące monitorowanie przebiegu realizacji inwestycji, a co za tym idzie, efektywne zarządzanie programem. System ten usprawni proces pozyskiwania w terminie aktualnych i prawidłowych danych dotyczących poszczególnych aglomeracji, które posłużą do generowania raportów na poziomie krajowym oraz unijnym (również po roku 2015).

Podsumowując, należy podkreślić, że wywiązanie się ze zobowiązań traktatu akcesyjnego w zakresie gospodarki ściekowej stanowi priorytet działań rządu. „Krajowy program oczyszczania ścieków komunalnych” zidentyfikował olbrzymie potrzeby w tym zakresie, które wymagają pełnego zaangażowania oraz współpracy wszystkich instytucji państwowych, zakładów komunalnych, a przede wszystkim administracji samorządowej.

Natomiast, odnosząc się do zapewnienia realizacji założeń „Krajowego planu gospodarki odpadami”, należy podkreślić, że zarówno w „Krajowym planie gospodarki odpadami 2010” (M.P. Nr 90, poz. 946), jak też w aktualizacji tego dokumentu, tj. „Krajowym planie gospodarki odpadami 2014” przyjętym uchwałą Rady Ministrów nr 217 z dnia 24 grudnia 2010 r., która obowiązuje od dnia 1 stycznia 2011 r. (M.P. Nr 101, poz. 1183), zawarto kierunki działań w zakresie gospodarki komunalnymi osadami ściekowymi. Zgodnie z KPGO 2014 osiągnięcie założonych celów w zakresie gospodarki komunalnymi osadami ściekowymi wymaga m.in. uwzględnienia zagadnień właściwego zagospodarowania komunalnych osadów ściekowych w trakcie prowadzenia inwestycji w zakresie budowy lub modernizacji oczyszczalni ścieków; zwiększenia ilości komunalnych osadów ściekowych wykorzystywanych w biogazowniach w celach energetycznych oraz przekształcanych termicznie w cementowniach, kotłach energetycznych

oraz spalarniach komunalnych osadów ściekowych; wspierania budowy instalacji do odwadniania i suszenia osadów ściekowych celem przygotowania ich do odzysku energii w cementowniach. Ponadto w „Krajowym planie gospodarki odpadami 2014” wyznaczono, na lata 2011–2022, zadanie do realizacji przez głównego inspektora ochrony środowiska oraz wojewódzkich inspektorów ochrony środowiska, dotyczące prowadzenia kontroli w zakresie zagospodarowania osadów ściekowych.

Odnosząc się do ostatniego pytania, dotyczącego realizacji założeń „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych” oraz „Krajowego planu gospodarki odpadami 2010” w województwie świętokrzyskim, aktualne dane w przedmiotowym zakresie, z przyczyn, o których wspomniałem powyżej (w odpowiedzi na pytanie nr 2), będą dostępne na stronie internetowej KZGW w drugim kwartale 2011 r.

Niemniej jednak zostało przygotowane zestawienie najważniejszych informacji sprawozdawczych dotyczących realizacji inwestycji w województwie świętokrzyskim, w oparciu o dane obecnie posiadane przez KZGW, tj. zgodne ze stanem na 31 grudnia 2009 r., które przedstawiam poniżej.

Odnosząc się do kwestii realizacji „Krajowego planu gospodarki odpadami” w województwie świętokrzyskim, należy zauważyć, że cele, kierunki działań oraz zadania w zakresie gospodarki odpadami, w tym komunalnymi osadami ściekowymi, na terenie woje-

Realizacja zbiorczych sieci kanalizacyjnych w województwie świętokrzyskim

Liczba aglomeracji zgodnie z AKPOŚK2009	liczba rzeczywistych mieszkańców w aglomeracji		liczba mieszkańców korzystających z systemu kanalizacyjnego		długość sieci kanalizacyjnej ogółem (sanitarnej i ogólnospławnej) w aglomeracji		długość wybudowanej sieci kanalizacyjnej	
	[km]							
	2008	2009	2008	2009	2008	2009	2008	2009
77	1 003 133	1 050 156	635 392	671 107	2 763,0	2 904,0	48,3	133,6

Realizacja zbiorczych sieci kanalizacyjnych w województwie świętokrzyskim

Liczba oczyszczalni spełniających wymagania rozporządzenia w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego			Liczba inwestycji na oczyszczalniach ścieków zrealizowanych w latach 2008–2009					
			Ogółem	budowa nowej	modernizacja	modernizacja tylko części osadowej oczyszczalni	rozbudowa	rozbudowa i modernizacja
Ogółem	w tym PUB ¹⁾	w tym B ²⁾						
stan na 31.12.2009 r.								
58	10	48	10	1	7	0	0	2

¹⁾ PUB – oczyszczalnia biologiczna z podwyższonym usuwaniem związków azotu (N), fosforu (P) spełniająca standardy odprowadzanych ścieków – zgodnie z rozporządzeniem w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego.

²⁾ B – oczyszczalnia biologiczna spełniająca standardy odprowadzanych ścieków.

wództwa określa wojewódzki plan gospodarki odpadami, który powinien być zgodny z „Krajowym planem gospodarki odpadami”. Zgodnie z ustawą dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. z 2010 r. Nr 185, poz. 1243 i Nr 203, poz. 1351) sprawozdanie z realizacji wojewódzkiego planu gospodarki odpadami dla województwa świętokrzyskiego za lata 2009–2010 powinno zostać przygotowane przez zarząd województwa w terminie do dnia 30 września 2011 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Bernard Błaszczyk

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Sławomira Kopycińskiego**

**w sprawie stosowanej przez PFRON
metody oceny kondycji finansowej firm
korzystających z dofinansowania
do wynagrodzeń niepełnosprawnych
pracowników (8425)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przekazane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 10 stycznia 2011 r., znak: SPS-024-8425/11, zapytanie poselskie z dnia 20 grudnia 2010 r. złożone przez pana Sławomira Kopycińskiego, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie stosowanej przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych metody oceny kondycji finansowej firm korzystających z dofinansowania do wynagrodzeń niepełnosprawnych pracowników, uprzejmie informuję.

Zgodnie z przepisem art. 48a ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 214, poz. 1407, z późn. zm.) pomoc ze środków funduszu (stanowiąca pomoc publiczną) nie może zostać udzielona lub wypłacona pracodawcy wykonującemu działalność gospodarczą znajdującemu się w trudnej sytuacji ekonomicznej według kryteriów określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej. W związku z tym pomoc w postaci dofinansowań do wynagrodzeń nie może być wypłacona przedsiębiorcom zagrożonym utratą płynności finansowej.

Z dniem 5 kwietnia 2010 r., tj. z dniem wejścia w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub ry-

bołówstwie (Dz. U. z 2010 r. Nr 53, poz. 312), analiza sytuacji ekonomicznej przeprowadzana jest na podstawie składanego przez beneficjenta pomocy formularza informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie oraz sporządzanych zgodnie z przepisami o rachunkowości kompletnych sprawozdań finansowych za 3 ostatnie lata obrotowe (tj. 2007–2009). W przypadku gdy beneficjent nie jest zobowiązany do sporządzania przedmiotowych sprawozdań, przesyła do funduszu stosowne oświadczenie. Składane dokumenty powinny zostać potwierdzone za zgodność z oryginałem i podpisane przez osobę upoważnioną do reprezentowania wnioskodawcy.

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, będąc w posiadaniu ww. dokumentów (tj. wypełnionego w całości formularza informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc inną niż de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie – INF-O-PP oraz sprawozdań finansowych), przeprowadza przedmiotową analizę.

Badając płynność finansową przedsiębiorcy, Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych bierze pod uwagę m.in. wskaźnik Z-score, który jest elementem tzw. systemu wczesnego ostrzegania E. I. Altmana. Metoda Altmana stanowi jedynie wstępną metodę określenia płynności ekonomicznej beneficjenta. Ma ona na celu uproszczenie procesu oceny sytuacji ekonomicznej i nie jest ostatecznym werdyktem przeprowadzonej analizy sytuacji finansowej. Pozytywny wskaźnik Altmana (po uwzględnieniu danych zawartych w INF-O-PP) oznacza, iż podmiot uzyskuje dofinansowanie. Dopiero gdy wskaźnik Altmana zasygnalizuje, iż podmiot może być w trudnej sytuacji ekonomicznej, prowadzona jest dalsza analiza kondycji finansowej beneficjenta. Pracodawcy mają możliwość udowodnienia dobrej kondycji finansowej swoich przedsiębiorstw w oparciu o informacje nieujęte we wskaźniku Altmana, a związane ze specyfiką branży, charakterem prowadzonej działalności i innymi indywidualnymi czynnikami (m.in. terminową regulacją zobowiązań, przekształceniami kapitałowo-własnościowymi, terminowością opłacania składek ZUS, wypłaty pensji pracownikom, spłaty kredytów itd.). W przypadku wstrzymania wypłaty dofinansowania fundusz informuje o powyższym pisemnie beneficjentów i prowadzi postępowanie wyjaśniające.

Tym samym podczas oceny sytuacji ekonomicznej Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych bierze pod uwagę wszelkie dane przekazywane przez pracodawców. Model Altmana i wyliczony za jego pomocą wskaźnik jest tylko jednym z elementów procedury badania sytuacji ekonomicznej wnioskodawców.

Ponadto uprzejmie informuję, że w Systemie Obsługi Dofinansowań i Refundacji (SODiR) zarejestrowanych jest 14 736 pracodawców uprawnionych do ubiegania się o dofinansowanie do wynagrodzeń pra-

owników niepełnosprawnych, z czego w stosunku do ok. 6% prowadzone jest postępowanie mające na celu ustalenie spełniania przez nich warunków pozwalających na udzielenie im pomocy publicznej w postaci tego dofinansowania. Na dzień 25 stycznia 2011 r. fundusz wstrzymał w wyniku przeprowadzenia analizy przedłożonych sprawozdań finansowych dofinansowanie 53 pracodawcom. Dodatkowo w przypadku 398 podmiotów toczy się postępowanie administracyjne w sprawie wstrzymania dofinansowania w wyniku informacji zawartych w formularzu informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc inną niż pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie. Na dzień 25 stycznia 2011 r. przeważająca większość, tj. 484 pracodawców mających wstrzymane dofinansowanie została wezwana do uzupełnienia stwierdzonych braków formalnych w składanej dokumentacji finansowej, mimo iż pierwsza wiadomość o konieczności przedstawienia wymaganych przez przepisy prawa dokumentów mających na celu przeprowadzenie analizy sytuacji ekonomicznej pracodawców (w tym sprawozdań finansowych) pojawiła się na stronie internetowej Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych 23 kwietnia 2010 r. W dniu 9 maja 2010 r. informacja ta została przesłana także elektronicznie poprzez System Obsługi Dofinansowań i Refundacji. W dniu 12 maja 2010 r. na witrynie funduszu opublikowano instrukcję wypełnienia INF-O-PP, w której przekazano informację, w jaki sposób weryfikowana będzie przez fundusz sekcja B formularza – „Instrukcje dotyczące sytuacji ekonomicznej”.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że na posiedzeniu Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych w dniu 3 stycznia 2011 r. podjęto decyzje o uproszczeniu dotychczasowej procedury badania sytuacji ekonomicznej przedsiębiorców. Z uwagi na znaczną ilość wniosków o udzielenie pomocy oraz nadsyłanej wraz z wnioskami dokumentacji oświadczenia składane przez wnioskodawców w formularzu informacji przedstawianych przy ubieganiu się o pomoc inną niż de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie – INF-O-PP nie będą przed udzieleniem pomocy weryfikowane z danymi przedkładanymi w formie sprawozdań finansowych. Wyrzykowa weryfikacja prawdziwości oświadczeń składanych w formularzach INF-O-PP prowadzona będzie po udzieleniu pomocy. W przypadku ujawnienia niezgodności pomiędzy oświadczeniami wnioskodawcy a danymi pozostającymi w posiadaniu funduszu przeprowadzone zostanie postępowanie wyjaśniające. W takim wypadku w przypadkach uzasadnionych okolicznościami sprawy wydana zostanie decyzja nakazująca zwrot dofinansowania.

Reasumując, podkreślenia wymaga fakt, iż Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych jest instytucją wykonawczą zobowiązaną do egzekwowania od beneficjentów obowiązków określonych prawem. Wszystkie działania podejmowane przez fundusz mają na celu pomóc pracodawcom w uzyska-

niu dofinansowań zgodnie z przepisami prawa, po spełnieniu warunków określonych przepisami o pomocy publicznej. Dlatego też nie jest rozważana zmiana metody Altmana na inne, bowiem stanowi ona jedynie wstępną metodę określenia płynności ekonomicznej beneficjenta. Ma ona na celu uproszczenie procesu oceny sytuacji ekonomicznej i nie jest ostatecznym werdyktem przeprowadzenia analizy sytuacji finansowej. Dopiero gdy wskaźnik Altmana zasygnalizuje, że podmiot może być w trudnej sytuacji ekonomicznej, prowadzona jest dalsza analiza kondycji finansowej beneficjenta.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jarosław Duda

Warszawa, dnia 27 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie stojących przy drogach
tzw. pustych radarów (8427)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8427/11) przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie stojących przy drogach tzw. pustych radarów uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Kwestie poruszone w zapytaniu poselskim są obecnie uregulowane w ustawie z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466). W myśl przyjętych rozwiązań, z dniem 1 lipca 2011 r. ujawnianie naruszeń przepisów ruchu drogowego w zakresie dopuszczalnej prędkości jazdy za pomocą stacjonarnych urządzeń rejestrujących (fotoradarów w obudowach) zainstalowanych w pasie drogowym dróg publicznych należeć będzie do Inspekcji Transportu Drogowego. Główny inspektor transportu drogowego przejmie wszelkie obowiązki związane z zakupem, naprawą oraz bieżącą eksploatacją i obsługą urządzeń rejestrujących oraz obudów na te urządzenia.

Ustawa wskazuje również, że w terminie do końca marca 2011 r. generalny dyrektor dróg krajowych i autostrad przekaże znajdujące się w jego władaniu stacjonarne urządzenia rejestrujące i obudowy na te urządzenia głównemu inspektorowi transportu drogowego, zaś zarządcy dróg usuną urządzenia rejestrujące oraz obudowy na te urządzenia zainstalowa-

ne w pasie dróg publicznych, eksploatowane przez podmioty inne niż Policja, zarządcy dróg, straże gminne i Inspekcja Transportu Drogowego. Zautomatyzowanym systemem sieci fotoradarów zarządcą będzie Centrum Automatycznego Nadzoru nad Ruchem Drogowym w ramach struktury Inspekcji Transportu Drogowego.

Powyższe przepisy ponadto stanowią, że o instalację lub usunięcie urządzenia rejestrującego albo obudowy na te urządzenia, po zasięgnięciu uprzedniej opinii właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, wnioskować będzie do zarządców dróg publicznych Inspekcja Transportu Drogowego. Należy nadmienić, że do chwili obecnej do Policji nie wpłynął żaden wniosek o zaopiniowanie konkretnej lokalizacji masztu. Komenda Główna Policji nie dysponuje zatem wiedzą, jaka część z istniejących obecnie ponad 1300 obudów urządzeń rejestrujących może ulec likwidacji, przeniesieniu lub też doposażeniu w urządzeniu rejestrujące.

Organem właściwym do udzielenia odpowiedzi na szczegółowe pytania zawarte w zapytaniu poselskim jest minister infrastruktury, do którego zadań, jako ministra właściwego do spraw transportu, należy nadzór nad głównym inspektorem transportu drogowego – zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437, z późn. zm.).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Adam Rapacki

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Elżbiety Zakrzewskiej**

**w sprawie możliwości wsparcia finansowego
jednostek OSP z terenu pow. jeleniogórskiego
przeznaczonego na zakup terenowych
samochodów strażackich (8428)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 10 stycznia 2011 r. (sygn. SPS-024-8428/11), przekazującego zapytanie posła na Sejm RP pani Elżbiety Zakrzewskiej w sprawie możliwości wsparcia finansowego jednostek OSP z terenu pow. jeleniogórskiego przeznaczonego na zakup terenowych samochodów strażackich, uprzejmie informuję, iż minister spraw wewnętrznych i administracji nie ma możliwości przyznawania dotacji celowych na indywidualne wnioski jednostek ochotniczych straży pożarnych.

Niezależnie jednak od powyższego pragnę poinformować, iż jednostki ochotniczych straży pożarnych, funkcjonując w oparciu o przepisy ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. Prawo o stowarzyszeniach (t.j. Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (t.j. Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.), mogą korzystać z następujących form pomocy:

— środków finansowych przekazywanych Zarządowi Głównemu Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP (ZG ZOSP RP) przez ministra spraw wewnętrznych i administracji na podstawie corocznie zawieranej umowy. Środki te przeznaczone są na realizację zadań obejmujących między innymi przygotowania jednostek OSP do organizowania i prowadzenia akcji ratowniczej w czasie walki z pożarami oraz likwidacji miejscowych zagrożeń, w tym budowy i remonty remiz strażackich,

— środków finansowych ujętych w budżecie państwa (część 42, dział 754, rozdział 75409) – Komenda Główna Państwowej Straży Pożarnej. Zgodnie z art. 33 ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej, komendant główny Państwowej Straży Pożarnej dokonuje rozdziału ww. środków pomiędzy jednostki OSP działające w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, z zastrzeżeniem ich wykorzystania wyłącznie dla zapewnienia gotowości bojowej. Wysokość tych środków określana jest corocznie przez ministra spraw wewnętrznych i administracji w drodze rozporządzenia w sprawie wysokości środków finansowych i ich podziału między jednostki ochrony przeciwpożarowej działające w ramach krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego,

— środków pochodzących z Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przeznaczonych na zakup i karosację samochodów pożarniczych, których wysokość określana jest corocznie w formie aneksu do porozumienia ministrów środowiska oraz spraw wewnętrznych i administracji zawartego w dniu 27 grudnia 2006 r. w sprawie współdziałania w zakresie zwalczania zagrożeń dla środowiska,

— środków przekazywanych przez zakłady ubezpieczeń – zgodnie z art. 38 ust. 1a ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej – Zarządowi Głównemu Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP oraz komendantowi głównemu PSP. Zgodnie z rozporządzeniem ministra spraw wewnętrznych i administracji z dnia 2 czerwca 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad rozdziału środków finansowych przeznaczonych wyłącznie na cele ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 53, poz. 564, z późn. zm.), podział ww. środków dokonywany jest na podstawie indywidualnych wniosków jednostek ochrony przeciwpożarowej przekazywanych w zależności od źródła dofinansowania odpowiednio do:

a) Zarządu Głównego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP – za pośrednictwem właściwych terytorialnie zarządów wojewódzkich Związku Ochot-

nicznych Straży Pożarnych RP wraz z opinią właściwego terytorialnie zarządu powiatowego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP,

b) komendanta głównego Państwowej Straży Pożarnej – za pośrednictwem właściwych terytorialnie komendantów wojewódzkich PSP wraz z opinią właściwego terytorialnie komendanta powiatowego PSP,

— środków rzeczowych – zgodnie z art. 31 ust. 1 ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej, Państwowa Straż Pożarna obowiązana jest do przekazywania nieodpłatnie technicznie sprawnego zbędnego sprzętu i urządzeń ochotniczym strażom pożarnym. W tym celu zainteresowana jednostka OSP winna zwrócić się z wnioskiem zaopiniowanym przez właściwy zarząd wojewódzki Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP, za pośrednictwem komendanta powiatowego PSP, do właściwego terytorialnie komendanta wojewódzkiego PSP,

— środków przekazywanych przez samorządy terytorialne – na podstawie przepisów art. 32 ust. 3b ww. ustawy o ochronie przeciwpożarowej, dających możliwość ubiegania się przez jednostki OSP o finansowanie zakupu sprzętu niezbędnego do prowadzenia działalności statutowej u odpowiedniego terytorialnie wójta, burmistrza lub prezydenta miasta. Zgodnie z ww. przepisami, jednostka samorządu terytorialnego może przekazywać jednostkom OSP środki pieniężne w formie dotacji.

Jednocześnie informuję, iż podstawą wszczęcia ww. procedur jest złożenie przez jednostkę OSP wniosku do Zarządu Głównego Związku Ochotniczych Straży Pożarnych RP i/lub komendanta głównego PSP za pośrednictwem ww. jednostek organizacyjnych usytuowanych na poziomie powiatu i województwa.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Sosnowski

Warszawa, dnia 17 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jarosława Matwiejuka**

**w sprawie przywrócenia połączenia kolejowego
na trasie Białystok – Szepietowo (8429)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Jarosława Matwiejuka w sprawie przywrócenia połączenia kolejowego na trasie Białystok – Szepietowo, przekazuję poniższe informacje.

Przekazane uwagi dotyczą połączeń kolejowych na trasie Białystok – Szepietowo, które stanowią połączenia regionalne. Zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) organizowanie i dotowanie regionalnych kolejowych przewozów osób wykonywanych na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych należy do zadań własnych samorządu województwa. Samorząd województwa podejmuje decyzję w zakresie liczby pociągów na danej trasie oraz pory ich kursowania. Również samorząd określa wysokość środków finansowych przeznaczonych na dofinansowanie nierentownych przewozów regionalnych.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.) samorząd województwa wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Ministerstwo Infrastruktury nie może zajmować stanowiska wobec decyzji samorządów, na które nie ma wpływu. Wobec powyższego wszelkie pytania dotyczące połączeń na trasie Białystok – Szepietowo należy kierować bezpośrednio do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Podlaskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 20 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łopaty
oraz grupy posłów**

**w sprawie oddziałów szpitalnych
Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ,
które spotkały się z odmową finansowania
w 2011 r. świadczeń opieki zdrowotnej (8433)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła pana Jana Łopaty oraz grupy posłów, znak pisma: SPS-024-8433/11, w sprawie funkcjonowania oddziałów szpitalnych, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Ad 1. Siła wyższa (łac. vis maior, ang. act of God – „wola boska”, fr. force majeure) – ogólne określenie przyczyny sprawczej zdarzenia o charakterze przypadkowym lub naturalnym (żywiolowym), nie do uniknięcia, takiego, nad którym człowiek nie panuje (vis maior, quae humana infirmitas resistere non potest).

W świetle poglądów przedstawicieli doktryny prawa cywilnego popartych orzecznictwem Sądu Naj-

wyższego, m.in. wyrokiem SN z dnia 9 kwietnia 1952 r., C 962/51, OSN z 1954 r., nr 1, poz. 2, wyrokiem SN z dnia 9 lipca 1962 r., I CR 34/62, OSNCP z 1963 r., nr 12, poz. 262, OSNP z 2002 r. Nr 12, poz. 18, siłą wyższą jest zdarzenie, które spełnia następujące kryteria: zdarzenie musi mieć charakter nadzwyczajny, zewnętrzny, a więc jego źródło musi znajdować się poza urządzeniem, z którego działaniem związana jest odpowiedzialność odszkodowawcza; zdarzenie musi być niemożliwe do przewidzenia w tym sensie, że stopień jego pojawienia się jest mało prawdopodobny w określonej sytuacji przy zachowaniu obiektywnych kryteriów dla oceny, czy możliwe było przewidzenie zdarzenia; zdarzenie musi być niemożliwe do zapobieżenia przy dołożeniu najwyższego stopnia staranności. Jeśli wszystkie wyżej wymienione przesłanki są spełnione, można mówić o wystąpieniu siły wyższej. Siłą wyższą stanowią mogą takie zdarzenia, jak powódź, zamieszki, trzęsienie ziemi, wojna.

W związku z powyższym brak finansowania świadczeń zdrowotnych przez Lubelski Oddział Wojewódzki Narodowego Funduszu Zdrowia nie wyczerpuje znamion „siły wyższej.” Tym samym nie ma zastosowania tryb art. 65a ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.), tj. „czasowym całkowitym lub częściowym zaprzestaniu działalności szpitala spowodowanym siłą wyższą”. Natomiast w tym przypadku kierownik szpitala powinien zastosować procedurę określoną w art. 65a ust. 1 wyżej cytowanej ustawy lub zwrócić się do organu założycielskiego o przekształcenie struktury organizacyjnej zakładu opieki zdrowotnej.

Ad 2. Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) normuje wydawanie decyzji administracyjnych przez dyrektora oraz prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia jedynie w przypadku złożenia odwołania od rozstrzygnięcia postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej oraz w indywidualnych sprawach z zakresu ubezpieczenia zdrowotnego. Przedmiotowych decyzji nie można uznać za skutkujących koniecznością zaprzestania działalności przez szpitale. Rozstrzygnięcie postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej (wybór świadczeniodawcy) nie przyjmuje natomiast formy decyzji administracyjnej.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Marek Haber

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łopaty
oraz grupy posłów**

**w sprawie planu finansowania kosztów
świadczeń zdrowotnych Lubelskiego Oddziału
Wojewódzkiego NFZ na 2011 r. (8434)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana Jana Łopaty, posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, oraz grupy posłów z dnia 16 grudnia 2010 r., przesłane przy piśmie marszałka Sejmu RP z dnia 10 stycznia 2010 r. (znak: SPS-024-8434/11), w sprawie planu finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych Lubelskiego OW NFZ na 2011 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii dotyczącej tworzenia planu finansowego NFZ na 2010 r. i 2011 r., uprzejmie informuję, że zgodnie z przepisami art. 120–121 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.) prezes funduszu sporządza projekt planu finansowego na rok następny na podstawie sporządzonej przez prezesa corocznej prognozy przychodów i kosztów na kolejne 3 lata w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych i ministrem właściwym do spraw zdrowia oraz projektów planów finansowych poszczególnych oddziałów wojewódzkich NFZ sporządzonych przez dyrektorów tych oddziałów.

Należy zwrócić uwagę Panów Posłów, że ww. prognoza przygotowywana jest m.in. w oparciu o wskaźniki makroekonomiczne przekazywane przez ministra finansów, które wykorzystywane są również przy tworzeniu ustawy budżetowej na rok następny.

Sporządzony jak wyżej projekt planu finansowego prezes przedstawia, w celu zaopiniowania, w terminie do dnia 15 lipca roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan: radzie funduszu, komisji właściwej do spraw finansów publicznych oraz komisji właściwej do spraw zdrowia Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes funduszu po rozpatrzeniu ww. opinii sporządza plan finansowy funduszu i przekazuje go wraz z tymi opiniami w terminie do dnia 1 sierpnia roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan, ministrowi właściwemu do spraw zdrowia. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych zatwierdza plan finansowy funduszu w terminie do dnia 14 sierpnia roku poprzedzającego rok, którego dotyczy ten plan.

Jak wynika z powyższego, plan na rok następny tworzony jest na przełomie I i II półrocza roku poprzedniego zgodnie z trybem określonym w przepisach ustawowych.

Ewentualne przyjęcie przez NFZ w pierwotnym planie finansowym wartości odbiegających od przyjętych w prognozie, które opierałyby się na innych założeniach niż przyjęte w prognozie, byłoby sprzeczne z ww. regulacjami ustawowymi.

W związku z powyższym za bezprzedmiotowe należy uznać przeprowadzenie symulacji opartych na założeniach sprzecznych z regulacjami ustawowymi.

W odniesieniu do kwestii dotyczącej wysokości środków dla Lubelskiego OW NFZ na 2010 r. – wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej w planie finansowym oddziału na 2010 r. (wg planu z 16 grudnia 2009 r.) była wyższa o 23,1 mln zł w porównaniu do planu na 2009 r. wg stanu na dzień 30 czerwca 2009 r. W wyniku kolejnych zmian planu finansowego NFZ na przestrzeni roku 2010 koszty świadczeń opieki zdrowotnej Lubelskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ wzrosły ogółem o kwotę ok. 207,3 mln zł (do kwoty 3 134 603 tys. zł), czyli o 7,08% (wg stanu na koniec grudnia 2010 r.).

Odnosząc się do kwestii wysokości środków będących w dyspozycji Lubelskiego OW NFZ w 2011 r. – wysokość kosztów finansowania świadczeń opieki zdrowotnej wynosi 3 178 445 tys. zł (wg planu z 13.08.2010 r.), co stanowi wzrost o 8,58% (ok. 251,2 mln zł) w porównaniu do planu na 2010 r. z 16.12.2009 r., przy średniej w kraju 4,8% (jeden z najwyższych w kraju). Powyższe dane potwierdzają, że środki zaplanowane na 2011 r. dla Lubelskiego OW NFZ stwarzają możliwości wzrostu dostępności do świadczeń opieki zdrowotnej.

Pragnę ponadto zwrócić uwagę Panów Posłów, iż przytoczony w zapytaniu przykład związany z art. 118 ust. 4 ww. ustawy nie znajduje potwierdzenia w praktyce. Wynika to z tego, iż art. 118 ust. 4 ww. ustawy co do zasady odnosi się do planu pierwotnego, a zatem ewentualne zwiększenie środków dla danego OW NFZ w trakcie roku nie ma wpływu na podział środków w roku następnym.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Jakub Szulc

Warszawa, dnia 25 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Zielińskiego**

**w sprawie doradców zawodowych w szkołach
gimnazjalnych i ponadgimnazjalnych (8436)**

Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Zielińskiego (nr SPS-024-8436/11) w sprawie doradców zawodowych w szkołach gimna-

zjalnych i ponadgimnazjalnych, uprzejmie wyjaśniam.

Ministerstwo Edukacji Narodowej w dniu 28 października 2010 r. udzieliło odpowiedzi przewodniczącemu Wojewódzkiej Rady Zatrudnienia w Poznaniu odnośnie do stanowiska rady przedłożonego w przedmiotowej sprawie. Pragnę jednocześnie podkreślić, iż Ministerstwo Edukacji Narodowej traktuje wojewódzkie rady zatrudnienia jako ważnego partnera w pracach nad kształtem polskiego systemu oświaty. Poradnictwo zawodowe dla resortu edukacji jest ważnym instrumentem wspierającym rozwój zawodowy ucznia oraz nabywanie nowych kompetencji odpowiadających oczekiwaniom współczesnego rynku pracy. W rozwiązaniach proponowanych przez MEN uwzględnia się działania ukierunkowane na zapewnienie uczniom dostępu do usług związanych z poradnictwem zawodowym, informacją zawodową, planowaniem kariery na każdym etapie edukacji, co jest zgodne z rezolucją Rady Unii Europejskiej dotyczącą rozwoju całonocnego poradnictwa zawodowego w Europie.

Regulacje prawne stwarzają podstawy do zatrudnienia doradców zawodowych w szkołach i placówkach oświatowo-wychowawczych oraz określają zasady funkcjonowania instytucji zaangażowanych w świadczenie usług z zakresu poradnictwa zawodowego w systemie edukacji.

Istotnym wsparciem dla rozwoju usług z zakresu poradnictwa zawodowego w szkołach i placówkach systemu oświaty jest realizacja zadań przez Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej, który opracował koncepcję pracy doradcy zawodowego oraz ramowy program studiów podyplomowych z zakresu poradnictwa zawodowego.

KOWEziU opracowało również i wydało drukiem publikację „Materiały metodyczno-dydaktyczne do planowania kariery zawodowej uczniów” o łącznym nakładzie 14 000 egzemplarzy, które zostały przekazane do szkół i placówek systemu oświaty (gimnazjów, liceów ogólnokształcących, centrów kształcenia praktycznego, centrów kształcenia ustawicznego, ośrodków doskonalenia nauczycieli i poradni psychologiczno-pedagogicznych) oraz do uczelni realizujących studia podyplomowe z zakresu poradnictwa zawodowego.

Ponadto KOWEziU prowadzi różne formy doskonalenia w zakresie poradnictwa zawodowego, w tym szkolenia, seminaria i warsztaty dla doradców zawodowych, którzy wspomagają uczniów w podejmowaniu decyzji odnośnie do wyboru kierunku dalszego kształcenia, w tym szkoły wyższej.

Naszym dążeniem jest, aby docelowo powstał spójny model poradnictwa zawodowego, który zapewni uczniom jak najlepsze przygotowanie do podjęcia niezwykle istotnej dla ich przyszłości decyzji o kierunku dalszego kształcenia lub wyborze zawodu. W związku z powyższym Ministerstwo Edukacji Narodowej podjęło prace nad wzmocnieniem systemu doradztwa zawodowego organizowanego w systemie oświaty w ramach programu modernizacji kształce-

nia zawodowego i ustawicznego. Jednostka podległa MEN – Krajowy Ośrodek Wspierania Edukacji Zawodowej i Ustawicznej realizuje od 2009 r. projekt systemowy „Opracowanie modelu poradnictwa zawodowego oraz internetowego systemu informacji edukacyjno-zawodowej”. Celem projektu jest opracowanie i pilotażowe wdrożenie koncepcji poradnictwa zawodowego ukierunkowanej na zapewnienie uczniom dostępu do usług doradczych, realizującego ideę poradnictwa przez całe życie oraz upowszechnienie dostępu do rzetelnej informacji edukacyjno-zawodowej uczniom, rodzicom, nauczycielom i doradcom zawodowym, poprzez utworzenie internetowego systemu informacji edukacyjno-zawodowej, portalu zawierającego informacje dla użytkowników dostępne z poziomu centralnego, regionalnego oraz lokalnego.

Dotychczas zgodnie z zadaniami zaplanowanymi w projekcie powołano zespół autorski, który opracował ekspertyzę dotyczącą stanu poradnictwa zawodowego w Polsce oraz w Unii Europejskiej. Aktualnie autorzy modyfikują ekspertyzę w oparciu o uwagi zgłoszone przez zespół zarządzający projektem.

Został już opracowany wstępny zarys koncepcji organizacji poradnictwa zawodowego, który został poddany recenzji, obecnie eksperci wprowadzają poprawki w celu dostosowania koncepcji do aktualnej sytuacji. Niemniej jednak ostateczne rozwiązania z zakresu świadczenia usług doradczych w szkołach i placówkach systemu oświaty będą mogły zostać upowszechnione po zatwierdzeniu przez kierownictwo Ministerstwa Edukacji Narodowej koncepcji poradnictwa zawodowego wypracowanej w ramach ww. projektu oraz przeprowadzeniu jej pilotażu. Pilotażowe wdrożenie zaakceptowanej koncepcji planowane jest w drugim kwartale 2011 r. w województwie warmińsko-mazurskim, co umożliwi jej weryfikację w praktyce oraz pozwoli na wprowadzenie niezbędnych zmian. Rozpoczęto już prace nad przygotowaniem dokumentacji umożliwiającej przeprowadzenie pilotażu.

W związku z planowanym utworzeniem informatycznego systemu informacji edukacyjno-zawodowej podjęto decyzję o utworzeniu jednej, wspólnej dla 3 projektów systemowych, koncepcji systemu informatycznego, w skład którego wejdą trzy portale o różnicowanych funkcjonalnościach, bazujące jednak na wspólnym zapleczu technologicznym, wspólnych systemach baz danych, aplikacjach wspierających przepływ informacji o użytkownikach (CRM) oraz pozwalających na zarządzanie zawartością portali (CMS). Odbyły się już spotkania z ekspertami, którzy opracowali: wspólny opis założeń dla 3 portali realizowanych przez KOWEŻiU wraz z załącznikami w postaci koncepcji każdego portalu z osobna. Wyłoniono wykonawcę portalu internetowego, w styczniu br. planowane jest podpisanie stosownej umowy, która umożliwi rozpoczęcie prac nad internetowym systemem informacji edukacyjno-zawodowej. Portal jest adresowany nie tylko do doradców zawodowych, ale i rodziców oraz uczniów, którzy będą mogli uzyskać niezbędne informacje potrzebne do kształtowa-

nia rozwoju ucznia i przygotowania go do podjęcia pracy.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że planowany termin zakończenia realizacji projektu przypada na dzień 31 grudnia 2012 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Zbigniew Włodkowski

Warszawa, dnia 19 stycznia 2011 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Adama Wykręta**

**w sprawie zwiększenia zakresu stosowania
w polskich szkołach aktywnych metod
nauczania (8443)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie pana posła Adama Wykręta (nr SPS-024-8443/11) w sprawie zwiększenia zakresu stosowania w polskich szkołach aktywnych metod nauczania, uprzejmie wyjaśniam.

W nowej podstawie programowej określonej w rozporządzeniu ministra edukacji narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17) został położony nacisk na poprawę jakości oraz efektów kształcenia. Treści kształcenia oraz efekty kształcenia zostały zapisane w nowej podstawie programowej w języku wymagań szczegółowych, tzn. precyzyjnie określono to, czego szkoła jest zobowiązana nauczyć ucznia na każdym etapie kształcenia, zachęcając jednocześnie do wzbogacania i pogłębiania treści nauczania. W postaci wymagań ogólnych wyodrębniono podstawowe cele kształcenia dla każdego przedmiotu. Wskazują one na umiejętności wysokiego poziomu, których kształtowanie jest najważniejszym zadaniem nauczyciela każdego przedmiotu.

Uwzględniono również rozwijanie kompetencji kluczowych, do których należą: porozumiewanie się w języku ojczystym, porozumiewanie się w językach obcych, kompetencje matematyczne i podstawowe kompetencje naukowo-techniczne, kompetencje informatyczne, umiejętność uczenia się, kompetencje społeczne i obywatelskie, inicjatywność i przedsiębiorczość, świadomość i ekspresja kulturalna. Zadaniem szkoły i nauczycieli jest rozwijanie tych kompetencji przy wykorzystaniu szerokiej gamy aktywizujących metod nauczania, w tym metody projektu edukacyjnego, która umożliwi samodzielność w zaplanowaniu i realizacji działań oraz kształtuje kompetencje społeczne.

Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego wskazuje ponadto na potrzebę autentycznego i bezpośredniego poznawania przez uczniów otaczającego świata, w tym m.in. świata przyrody, społecznego, kultury. Zaleca zatem organizowanie wycieczek edukacyjnych lub innych form zajęć terenowych, wycieczek do muzeów, ogrodu botanicznego lub ogrodu zoologicznego, teatru, na wystawę, koncert itp., jednak z zastrzeżeniem, aby aktywizujące metody poznawania otaczającego świata były odpowiednio zaplanowane, efekty i obserwacje udokumentowane, a następnie publicznie zaprezentowane. Aktywizujące metody nauczania odgrywają istotnie ważną rolę w edukacji humanistycznej i artystycznej.

Podstawa programowa języka polskiego zaleca wykorzystanie takich metod, jak dyskusja i debata, drama, projekt edukacyjny, happening, samodzielne, aktywne i świadome wykonywanie zadań, bezpośredni kontakt z wydarzeniami kulturalnymi (seans kinowy, spektakl teatralny, wystawa, koncert i in.). Nacisk na włączenie aktywizujących metod nauczania kładzie również podstawa programowa historii oraz historii i społeczeństwa.

W ramach kształcenia językowego podstawa programowa zaleca kontakt z autentycznym językiem (filmy, gazety, czasopisma, Internet i in.), kontakt z rodzimymi użytkownikami języka, uczestnictwo w projektach i programach współpracy i wymiany międzynarodowej.

W celu wzbogacenia edukacji muzycznej szkoła powinna stwarzać warunki do obcowania z żywą muzyką poprzez udział uczniów w koncertach i spektaklach muzycznych organizowanych w szkole i poza szkołą oraz do publicznej prezentacji umiejętności muzycznych uczniów.

W zakresie edukacji plastycznej szkoła powinna umożliwić uczniom czynne uczestniczenie w kulturze poprzez ich udział w wystawach stałych i czasowych organizowanych przez muzea i instytucje kulturalne, uczestnictwo w wydarzeniach artystycznych oraz stwarzać uczniom warunki do prezentacji własnej twórczości.

Podstawa programowa wiedzy o kulturze ma na celu rozwijanie u ucznia aktywnej postawy i motywowanie do różnych form udziału w kulturze.

W przypadku przedmiotu wiedza o społeczeństwie podstawa programowa realizuje ok. 20% treści nauczania w formie projektu edukacyjnego.

Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego przywraca właściwą rangę poznaniu empirycznemu, zalecając zwiększenie liczby eksperymentów w edukacji przyrodniczej. Samodzielna obserwacja ucznia w czasie przeprowadzania eksperymentu jest podstawą do przeżywania, wnioskowania, analizowania i uogólniania zjawisk. Na lekcjach przyrody, geografii, biologii, chemii czy fizyki uczeń powinien mieć szansę obserwowania, badania, dociekania, odkrywania praw i zależności, co ma prowadzić do osiągnięcia satysfakcji z samodzielnego zdobywania wiedzy. Szkoła powinna zadbać o to, aby uczeń wykonywał jak najwięcej doświadczeń i pomiarów. Wiele

z nich można wykonać, posługując się prostymi i tanimi środkami. Należy także uczyć starannego opracowania wyników pomiaru przy wykorzystaniu narzędzi technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Na lekcjach chemii nauczyciele powinni wygospodarować czas na eksperymentowanie, metody aktywizujące i realizowanie projektów edukacyjnych oraz wycieczki dydaktyczne. Na zajęciach uczeń powinien mieć okazję obserwowania, badania, dociekania, odkrywania praw i zależności, osiągnięcia satysfakcji i radości z samodzielnego zdobywania wiedzy.

Na IV etapie edukacyjnym uczeń będzie uzupełniał podstawowe wiadomości i umiejętności o zagadnienia dotyczące obecności chemii w naszym życiu codziennym. Zakres treści nauczania stwarza wiele możliwości pracy metodą projektu edukacyjnego, metodą eksperymentu chemicznego lub innymi metodami aktywizującymi, co pozwoli uczniom na pozyskiwanie i przetwarzanie informacji na różne sposoby i z różnych źródeł.

W nauczaniu geografii zaleca się ograniczenie zakresu wiedzy encyklopedycznej na rzecz kształtowania u uczniów umiejętności korzystania z różnego rodzaju źródeł informacji geograficznej i ich analizy. Wskazuje się zatem na zdecydowane odejście od metod podających i przejście do kształcenia poszukującego, w szczególności stosowanie różnego rodzaju form ćwiczeniowych (z mapą, ilustracjami, tekstem źródłowym), metod aktywnych (m.in. graficznego zapisu, metody problemowej, dyskusji), metod waloryzacyjnych, eksponujących. W toku kształcenia geograficznego wskazane jest korzystanie z obserwacji bezpośrednich dokonywanych przez uczniów (w trakcie lekcji i zajęć w terenie, wycieczek) oraz jak najczęstsze nawiązywanie do regionu, w którym uczeń mieszka.

W ramach przedmiotu biologia, realizowanego w zakresie rozszerzonym, w ciągu całego cyklu kształcenia powinny się odbyć:

1) co najmniej dwie wycieczki (zajęcia terenowe) umożliwiające pogłówną realizację takich działań, jak ekologia i różnorodność organizmów;

2) wycieczki do muzeum przyrodniczego, ogrodu botanicznego lub ogrodu zoologicznego wspomagające realizację materiału z botaniki i zoologii.

W nauczaniu fizyki podstawa programowa zaleca położyć nacisk na opis jakościowy. Wszędzie, gdzie tylko jest to możliwe, należy ilustrować omawiane zagadnienia realnymi przykładami (w postaci np. opisu, filmu, pokazu, demonstracji). Należy wykonywać jak najwięcej doświadczeń i pomiarów. Aby fizyka mogła być uczona jako powiązana z rzeczywistością przedmiot doświadczalny wskazane jest, żeby jak najwięcej doświadczeń było wykonywanych bezpośrednio przez uczniów. Należy uczyć starannego opracowania wyników pomiaru, wykorzystując przy tym, w miarę możliwości, narzędzia technologii informacyjno-komunikacyjnych.

Podczas zajęć fizyki realizowanych w zakresie rozszerzonym podstawa programowa zaleca położyć nacisk na pogłówną analizę zjawisk, staranne wy-

konanie doświadczeń i pomiarów, obliczanie i szacowanie wartości liczbowych oraz utrwalanie materiału. Nie mniej niż połowa doświadczeń wymienionych w podstawie programowej dla przedmiotu fizyka w zakresie rozszerzonym powinna zostać wykonana samodzielnie przez uczniów w grupach, pozostałe jako pokaz dla wszystkich uczniów.

W realizacji treści nauczania przedmiotu ekonomia w praktyce przewidzianego dla uczniów IV etapu edukacyjnego zalecaną metodą pracy jest projekt.

Zajęcia w ramach przedmiotu uzupełniającego przyroda dla uczniów IV etapu edukacyjnego będą służyły utrwaleniu postawy naukowej wobec świata przyrody, zaciekawienia jego bogactwem i dostrzegania holistycznego charakteru nauk przyrodniczych. Zajęcia powinny mieć charakter interdyscyplinarny, a poszczególne wątki mogą być realizowane przez nauczycieli różnych specjalności (fizyka, chemia, biologia, geografia) oraz powinny być prowadzone z wykorzystaniem bogatego zaplecza doświadczalnego w zakresie każdej ze składowych dziedzin nauki.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z rozporządzeniem z dnia 20 sierpnia 2010 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 156, poz. 1046) począwszy od roku szkolnego 2010/2011 uczniowie klas gimnazjalnych, w których obowiązuje nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego, mają obowiązek wzięcia udziału w realizacji projektu gimnazjalnego, który został zdefiniowany jako zespołowe, planowe działanie uczniów mające na celu rozwiązanie konkretnego problemu z zastosowaniem różnorodnych metod. Zakres tematyczny projektu edukacyjnego może dotyczyć wybranych treści nauczania określonych w podstawie programowej kształcenia ogólnego dla gimnazjów lub wykraczać poza te treści.

Jak wynika z powyższego, aktywizujące metody nauczania zostały uwzględnione w nowej podstawie programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w istotnie szerokim zakresie na wszystkich etapach edukacyjnych. Począwszy od wychowania przedszkolnego zadaniem nauczyciela jest wzbudzanie u uczniów zainteresowania otaczającym światem, zachęcanie do samodzielnych obserwacji i poszukiwań, przyjmowania naukowego podejścia w procesie poznania oraz wzbudzanie chęci do działania zespołowego. Dzięki zastosowaniu przez nauczycieli aktywizujących metod nauczania cele te zostaną osiągnięte, a zajęcia edukacyjne staną się nowoczesne i bardziej atrakcyjne.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Krystyna Szumilas

Warszawa, dnia 24 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej**

**w sprawie likwidacji połączeń kolejowych
z Katowic do Zwardonia (8480)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie poseł Bożeny Kotkowskiej w sprawie likwidacji połączeń kolejowych z Katowic do Zwardonia przekazuję poniższe informacje.

W grudniu 2008 r., w ramach usamorządowania kolejowych przewozów regionalnych, samorządy województw stały się właścicielem spółki PKP Przewozy Regionalne, której nazwa obecnie brzmi Przewozy Regionalne sp. z o.o.

Połączenia kolejowe na trasie Katowice – Zwardoń mają charakter regionalny i są wykonywane przez Przewozy Regionalne sp. z o.o. PKP nie ma żadnego wpływu na ofertę połączeń realizowanych przez przewoźnika samorządowego.

Zgodnie z art. 40 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) organizowanie i dotowanie regionalnych kolejowych przewozów osób wykonywanych na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych należy do zadań własnych samorządu województwa. Samorząd województwa podejmuje decyzje w zakresie liczby pociągów na danej trasie oraz pory ich kursowania. Również samorząd określa wysokość środków finansowych przeznaczonych na dofinansowanie nierentownych przewozów regionalnych.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie województwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1590, z późn. zm.) samorząd województwa wykonuje określone ustawami zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność.

Ministerstwo Infrastruktury nie może zajmować stanowiska wobec decyzji samorządów, na które nie ma wpływu. Wobec powyższego wszelkie pytania dotyczące połączeń na trasie Katowice – Zwardoń wykonywanych przez Przewozy Regionalne sp. z o.o. należy kierować bezpośrednio do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Śląskiego jako organizatora przewozów i współwłaściciela Przewozy Regionalne sp. z o.o.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Marka Kuchcińskiego**

**w sprawie zamiaru likwidacji lub zawieszenia
połączenia kolejowego Zagórz – Chyrów (8483)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie pana posła Marka Kuchcińskiego w sprawie zamiaru likwidacji lub zawieszenia połączenia kolejowego Zagórz – Chyrów, przesłane przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 18 stycznia 2011 r. nr SPS-024-8483/11, przekazuję poniższe informacje.

Z uwagi na notoryczną dewastację taboru, związaną z przypadkami prób przemytu i dokonywaną kontrolą celną, spółka Przewozy Regionalne sp. z o.o. podjęła decyzję o nieuruchamianiu w rozkładzie jazdy pociągów obowiązującym od 12 grudnia 2010 r. połączeń na tej trasie. Ponadto przewoźnik dwukrotnie wystąpił do Ministerstwa Infrastruktury o zgodę na zawieszenie przedmiotowego połączenia jeszcze w okresie obowiązywania rozkładu jazdy na rok 2010. Po pierwszej takiej interwencji Ministerstwo Infrastruktury podjęło kroki, aby wyjaśnić okoliczności dewastacji taboru, w celu ewentualnego podjęcia działań na rzecz ich zapobieżenia. Podjęta interwencja w Ministerstwie Finansów wykazała, że próby uregulowania tej kwestii od dłuższego czasu są przedmiotem rozmów z przewoźnikiem, jednak nie wypracowano satysfakcjonującego rozwiązania. W tej sytuacji Ministerstwo Infrastruktury wyraziło zgodę na wcześniejsze zawieszenie przewozów na tej trasie z dniem 10 listopada 2010 r.

Pragnę dodać, że Ministerstwo Infrastruktury nie ma podstaw prawnych, by wpływać na decyzje zarządu spółki Przewozy Regionalne sp. z o.o., której właścicielem od grudnia 2008 r. są samorzady województw.

Ponadto wyjaśniam, że zgodnie z przepisami art. 40a ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2007 r. Nr 16, poz. 94, z późn. zm.) z budżetu państwa mogą być dotowane jako usługi publiczne przewozy osób wykonywane w połączeniach międzynarodowych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Priorytet w finansowaniu ustawodawca określił dla przewozów międzywojewódzkich i zabezpieczenie ich realizacji we właściwym zakresie jest najistotniejsze. W związku z brakiem środków na dofinansowanie przewozów

międzywojewódzkich przewozy międzynarodowe będą objęte dofinansowaniem tylko w niezbędnym zakresie. Wobec braku zainteresowania ze strony spółki Przewozy Regionalne sp. z o.o. Ministerstwo Infrastruktury nie zamierza finansować przygranicznych pociągów międzynarodowych przez przejście graniczne w Krościenku.

Pragnę również poinformować, iż z dniem 1 marca 2011 r. wchodzi w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym. Na podstawie art. 7 ust. 3 tejże ustawy organizatorem publicznego transportu zbiorowego realizowanego w strefie transgranicznej będą mogły być gminy, związki międzygminne, powiaty, związki powiatów oraz województwa. W związku z tym, że połączenia takie jak Zagórz – Chyrów mieszczą się w definicji transportu zbiorowego realizowanego w strefie transgranicznej, jednostki samorządu terytorialnego będą odpowiedzialne za przedmiotowe przewozy.

Połączenia kolejowe węzła zagórskiego ze Słowacją i Ukrainą mają charakter drugorzędny w kontekście komunikacji międzynarodowej, z uwagi na przebieg przez tereny o małym zagęszczeniu ludności oraz długi czas podróży. Dlatego też linie te nie stanowią kluczowego elementu połączeń Polski z Bałkanami czy Ukrainą, lecz są jedynie ich lokalnym uzupełnieniem.

Z kolei organizacja przez Polskę i Ukrainę Mistrzostw Europy w Piłce Nożnej Euro 2012 nie będzie mieć znaczącego wpływu na kształt połączeń kolejowych między tymi krajami. Ze względu na duże odległości między miastami – gospodarzami turnieju, sięgające nawet 1900 km, przewiduje się, że większość kibiców do przemieszczania się wybierze transport lotniczy, zaś transport kolejowy będzie obsługiwał ruch pomiędzy miejscami rozgrywek w Polsce oraz uzupełniał ruch graniczny.

W związku z powyższym Ministerstwo Infrastruktury nie widzi przesłanek dla interwencji w sprawie przywrócenia kolejowych połączeń pasażerskich na odcinku Zagórz – Chyrów. Pociągi te służyły głównie zaspokajaniu potrzeb przewozowych lokalnej społeczności, toteż o wznowieniu ich kursowania oraz całokształcie oferty na tej trasie decydować powinny władze samorządowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Massel

Warszawa, dnia 26 stycznia 2011 r.